KATIA FOX

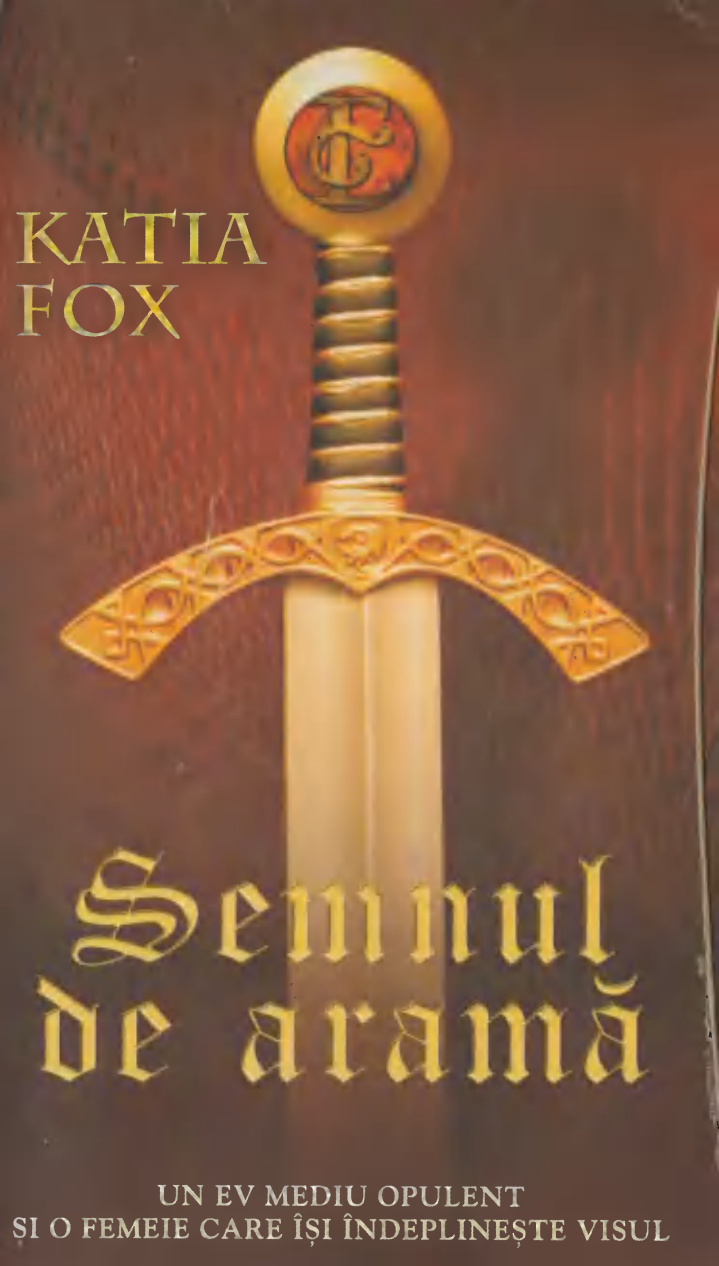

Semnul de armă

UN EV MEDIU OPULENT
ȘI O FEMEIE CARE ÎȘI ÎNDEPLINEȘTE VISUL

KATIA FOX

Semnul de aramă

KATIA FOX

Semnul de aramă

editura rao

Copiilor mei,
Frédéric, Lisanne şi Céline

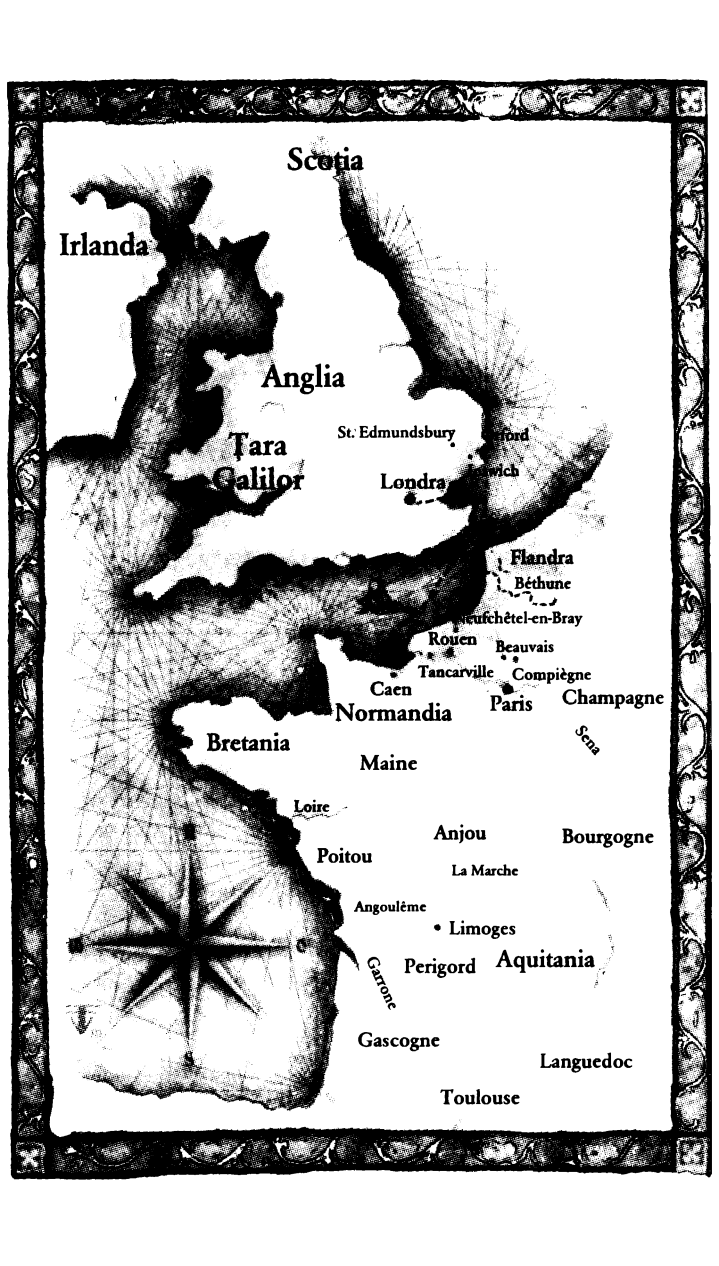
Scotia
Irlanda
Anglia
Tara
Galilor
St. Edmundsbury
Londra
Flandra
Béthune
Rouen
Beauvais
Tancarville
Compiègne
Caen
Paris
Champagne
Normandia
Bretania
Sena
Maine
Loire
Anjou
Bourgogne
Poitou
La Marche
Angoulême
Limoges
Perigord
Aquitania
Garonne
Gascogne
Languedoc
Toulouse

Plecarea

Orford, iulie 1161

– Oh, Doamne, de-ai fi fost băiat, Ellenweore! Plin de ciudă Osmond o privi totuşi cu mândrie, şterse cu mâna zgura de pe nicovală şi continuă: Este păcat că am un fiu care o şterge din fierărie imediat ce mă întorc cu spatele, pe când micuţa mea este un făurar înnăscut.

O bătu mulţumit pe umăr. Osmond o lăuda rareori.

Ellen simţi cum i se urcă sângele la cap şi cum o cuprinde o căldură plăcută.

– Aedith! suspină ea încet când uşa grea a fierăriei fu dată de perete, şi în prag apăru sora ei.

Ca de obicei Aedith evita să intre în fierărie, de teamă să nu îşi murdărească straiele fine. Kenny, odrasla cea mică a lui Osmond, atârna îndârjit de braţul acesteia. Cu cât se împotrivea mai tare, cu atât mai puternic se înfigeau degetele ei în încheietura mâinii lui subţiri. Cu o mişcare fulgerătoare, ea îl apucă de ureche şi îl trase cu putere. Kenny se întinse cât putu şi încetă să se mai zbată.

– Mama a zis să ţi-l aduc, spuse Aedith pe un ton dispreţuitor şi îl împinse în fierărie pe fratele ei mai mic. Arătă cu bărbia în direcţia surorii mai mari şi adăugă: Ellen trebuie să aducă apă şi să meargă după

lemne. Aedith rămase în uşă lăsându-se nerăbdătoare ba pe un picior, ba pe celălalt. Ei, hai odată! Sau poate crezi că nu am ce face toată ziua? i se adresă ea lui Ellen.

Osmond se străduia cu greu să-şi menţină calmul. Ajutorul lui la muncile mai grele era bolnav de o săptămână, de aceea avea nevoie acum de Ellen. Kenny era încă prea mic şi nu prea îi era de ajutor. Ellen ştia bine că Osmond nu se va opune indicaţiilor soţiei sale. Nu o făcuse niciodată. Cu inima grea ea lăsă jos cleştele, îşi scoase şorţul preferat cu o încetineală jucată şi se aplecă pentru a i-l pune fratelui mai mic. Pielea din care era confecţionat îi ajungea până peste glezne, iar legăturile acestuia erau atât de largi, încât a trebuit să i le treacă de două ori peste abdomenul subţire.

Osmond o urmărea în tăcere. Abia când ea îl privi, dădu supărat din cap.

– Mai este ceva? întrebă, cu impertinenţă, sora ei.

Ellen dădu negativ din cap şi o urmă în casă. Ridică zăvorul greu din fier şi împinse uşa.

– Nu ţi-am spus de o mie de ori că nu ai ce căuta în atelier? o certă Leofrun.

– Mamă, dar...

Mama o întrerupse scurt:

– Mă contrazici mereu, obraznico! Kenny trebuie să îl ajute în fierărie pe Osmond, ştii prea bine. Tu eşti cea mai mare şi trebuie să te ocupi de casă, fie că îţi convine, fie că nu îţi convine. Iar acum marş la treabă!

Fără nici un avertisment, palma îi lovi cu zgomot obrazul. Capul ridicat se înclină. Obrazul îi ardea, dar

pentru nimic în lume nu ar fi cedat pornirii de a ridica mâna la el. Nici mama ei şi nici Aedith nu vor avea satisfacţia asta. Învăţase de mult să îşi stăpânească durerea provocată de lovituri. Tocmai în asta consta tăria ei: să o privească pe mama ei cu fruntea sus, fără să se plângă. Dar nu-i era la fel de uşor să înghită amarul sentiment al furiei. Trebuia să se ocupe ea de toate aceste treburi plictisitoare doar pentru că era fată? Orice dobitoc poate să aducă apă, să strângă lemne, să facă curat în casă, să spele rufele – „ba chiar şi Aedith ar putea să facă asta" gândi ea îngăduitoare. Îngenunche în faţa vetrei şi strânse cenuşa. Dacă închdea ochii, parcă mirosea ca în fierărie.

Dar nu ea, ci Kenny va deveni cândva fierar. Din câte îşi putea aminti, ea era cea care îşi petrecuse cel mai mult timp cu Osmond în fierărie. Acolo se simţea în siguranţă, protejată, poate pentru că Leofrun nu punea niciodată piciorul acolo. Abia ieşită din scutece, Ellen sorta la picioarele lui Osmond cărbunii în funcţie de mărime, iar la cinci sau şase ani curăţase pentru prima dată forja. După trecerea a doar trei ierni, ştia deja să folosească foalele şi să ţină cleştele cu fierul la bătut. În primăvara anului trecut, utilizase pentru prima dată ciocanul şi simţise forţa emanată de metal. Când lovea fierul fierbinte, acesta scotea un sunet înăbuşit, pentru că forţa muşchilor ei era încă prea mică pentru a-l deforma. Dar pe nicovala rece sunetul era viu şi ciocanul parcă sărea înapoi singur. Trei, patru lovituri pe fier şi una pe nicovală însemna economie de forţă şi suna ca o melodie. Ellen trase

adânc aer în piept. Chiar nu era drept! Să se certe cu Leofrun nu avea nici un sens. Ea o ura pe Ellen şi nu pierdea nici o ocazie să-i arate asta. Ellen luă cele două căldări noi din piele, goli apa rămasă într-una din ele în cazanul de lângă vatră şi ieşi. În răzorul de lângă casă, Mildred, sora ei mai mica, ghemuită, culegea cu răbdare omizile lacome de pe verze.

Ellen îi strecură şoptit:

– Pune-mi deoparte câteva pentru patul lui Aedith!

Mildred o privi surprinsă şi zâmbi ruşinată. Ea era cea mai liniştită şi mai răbdătoare dintre copiii lui Leofrun. Ellen coborî fără nici un chef drumul plin de pietre până la pârâul lat, care şerpuia prin pajiştea din spatele fierăriei. Pentru a putea să umple mai uşor găleţile îşi scoase încălţămintea şi cu şorţul suflecat intră până la genunchi în apa rece şi sclipitoare. Deodată, ceva apăru în faţa ei fornăind şi stropind-o.

– Nu am timp, trebuie să iau apă, îi zise ea scurt prietenului ei, Simon, înainte ca acesta să fi apucat să spună ceva.

– Ah, vino odată la scăldat, astăzi este atât de cald!

Ellen umpluse căldările şi urcase greoi pe mal.

– Nu am chef, minţi ea prost dispusă şi se aşeză pe un bolovan colţuros şi cenuşiu.

De fapt, îl invidia pe Simon. Cu excepţia lucrului în fierărie, nimic nu-i plăcea mai mult decât să înoate împreună cu el. Totuşi, anul acesta se eschivase de fiecare dată. Când Simon îşi băgă din nou capul în apă, Ellen îşi încrucişă braţele pe piept. Vara trecută mai intrase în apă fără cămaşă, dar de câteva luni

lucrurile se schimbaseră. Îşi pipăi ruşinată movilițele care începuseră să i se ivească sub bluză. Erau dure şi puţin sensibile.

– Este o prostie să fii fată, mormăi ea.

Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi venit pe lume ca băiat, întocmai cum spusese şi Osmond!

Simon urcă şi el pe mal.

– Ştii de ce aş avea acum chef?

Ellen dădu negativ din cap.

– Nu ştiu, dar, pentru că eşti un stomac ambulant, bănuiesc că are legătură cu mâncatul.

Simon confirmă cu sârg şi îşi linse buzele.

– Mure!

– Şi apa mea? Ellen arătă către cele două găleţi. Şi mai trebuie să strâng şi lemne.

– O facem mai târziu.

– Dacă întârzii prea mult, iar mă altoieşte mama! Nu ştiu dacă astăzi mă mai pot stăpâni.

– În doi vom termina repede. Nici nu va băga de seamă că mai întâi ne-am făcut o plăcere. Picăturile de apă de pe pielea lui sclipeau în soare. Se scutură ca un câine şi îşi puse pe el cămaşa cenuşie murdară. Apoi continuă: La vechea colibă din pădure cresc cele mai bune, sunt mari, negre şi atât de buuune! Îşi roti ochii în cap de plăcere şi adăugă: Hai să mergem!

– Ţi-ai pierdut minţile? Ellen lovi uşor de câteva ori fruntea cu degetul arătător. Bătrâna Jakoba este o vrăjitoare, în coliba ei trăiesc spiriduşi!

Ellen simţi cum o trec fiori.

– Ei, asta-i o prostie! Spiriduşii traiesc în pădure, nu în colibă. Simon îşi exprimă cu superioritate dezaprobarea şi adăugă: Am mai fost acolo. Şi nu existau spiriduşi sau ceva asemănător, zău. Lăsă capul într-o parte şi spuse urmărind-o cu coada ochiului pe Ellen: Ia zi-mi, de când ai devenit o fricoasă?

– Nu sunt fricoasă! ripostă indignată Ellen.

Nu putea permite să planeze asupra ei o astfel de bănuială, aşa că îl urmă pe Simon prin fâneaţa care separa pârâul de pădure. Cea mai mare parte a ierbii uscate fusese deja păscută de oi. Doar pe înălţimea care delimita fâneaţa în partea de vest animalele nu apucaseră să ajungă. Aici iarba le ajungea celor doi copii până sub piept. Pretutindeni creşteau scaieţi plini de ace, care îi zgâriau pe picioare, şi urzici de pe urma cărora se alegeau cu pete roşii care provocau mâncărimi. Ellen ar fi preferat să se întoarcă, dar Simon ar fi zis că era o laşă. Ajunşi sus pe înălţime, ea miji ochii din cauza soarelui, căutând marginea pădurii. În spatele unor mesteceni, se zărea coliba căzută într-o rână. La doar o aruncătură de piatră în stânga ei, un cal voinic cu părul brun-roşcat strălucitor păştea la umbră.

Instinctiv, Simon reacţionă ca şi Ellen.

– Ce o fi asta? şopti el mirat.

– Ce-i cu el aici? Ellen arătă către cal şi adăugă: Roibul este al lui sir Miles!

La scurt timp după ce fusese numit lord-cancelar, Thomas Becket primise de la regele Henric II veniturile comitatului Eye, de care ţinea şi Orford. Sir Miles făcea parte din administraţia personală a lui Becket şi

se comporta de parcă Orford i-ar fi aparţinut lui. Oricine ştia cât de lipsit de scrupule era acesta în chestiunile care priveau propriul buzunar şi cu toţii se temeau de accesele lui de furie. Doar mama lui Ellen şi Aedith îl adorau, găsindu-l elegant şi chipeş. Acestea chicoteau ca nişte gâşte când el venea la fierărie, cu toate că îl trata pe Osmond ca pe ultimul rahat.

– Aha, el este, zise Simon dispreţuitor şi se ridică din nou în picioare.

„Simon se va linişti când va avea burta plină" gândi Ellen neputincioasă şi îl urmă. Privea neliniştită în jur. Nu se vedea nici un suflet, totul era calm şi paşnic şi totuşi părea că pădurea avea ochi. Soarele dogorea, bondarii şi albinele profitau de frumoasa zi pentru a aduna nectarul, umplând aerul cu zumzăitul lor. Tocmai când voia să îi ţină tovărăşie lui Simon, Ellen sesiză cu coada ochiului o siluetă care se îndrepta fără zgomot către colibă, venind din cealaltă parte a pădurii. Inima lui Ellen o luă la trap. Dacă pe aici umblau spiriduşii? Miji ochii. Mai privi o dată într-acolo. Silueta era prea înaltă pentru a fi un spiriduş. Ellen răsuflă uşurată. Era doar o femeie într-o rochie simplă, albastră, din pânză. Nu îşi putea da seama cine era aceasta, deoarece avea capul acoperit cu o basma maro. Aruncând o privire fugară în direcţia din care tocmai venise, femeia intră în colibă. Ellen plecă ezitând pe urmele lui Simon. Nici ea nu ştia ce o neliniştea mai mult, spiriduşii aflaţi oriunde în desiş şi care o supravegheau sau prezenţa lui sir Miles şi a străinei. Privi iarăşi spre colibă. Acolo nu era nici o mişcare.

– Mmm... ce gust grozav au! strigă Simon plescăind. Gustă şi tu!

Şi îi întinse o mură. Rânjetul lui larg dezveli un şir de dinţi deja coloraţi în negru albăstrui. Din gură i se scurgea zeama murelor.

– Mă întorc imediat!

Ellen nu îşi mai putea potoli curiozitatea şi pur şi simplu îl lăsă baltă pe Simon.

Acesta continuă să mestece nepăsător murele, se răsuci şi îşi văzu de treabă cu fructele dulci.

Ellen se strecură către colibă. Undeva sus, într-o scândură crestată, descoperi o crăpătură. Cu genunchii tremurând se ridică pe vârfuri. Pentru a privi înăuntru întoarse capul şi lipi ochiul de lemnul cu iz de mucegai. Nu putu să îi descopere pe sir Miles şi pe femeie. Trase cu urechea, dar nu auzi decât cum îi bătea propria inimă. Apoi sesiză un foşnet provenit parcă de la un şoarece care se strecura prin paie, după care se făcu iarăşi linişte. Mai era oare cineva în colibă? O dureau picioarele din cauza efortului făcut pentru a se lungi cât mai mult. Se întoarse dezamăgită, când brusc se auzi un uruit puternic. Speriată, se întinse din nou şi privi prin crăpătură. Mai dură un moment până când ochiul i se obişnui cu semiîntunericul. După care văzu ceva mişcându-se. Se apropia! Brusc, văzu spatele păros al lui sir Miles. „Ca un animal râios" gândi ea dezgustată, fără a se mira de bustul lui gol şi păros. Îi simţea izul transpiraţiei prin crăpătura scândurii, atât de aproape era acesta de perete. Inima fetei bătea să îi sară din piept.

– Dezbracă-te! auzi ea o voce răguşită.

Ellen aproape că nici nu mai respira. Apoi o văzu şi pe femeie, care se apropia de el cu paşi uşori. Ellen îşi schimbă puţin poziţia, dar nu putu să desluşească faţa acesteia. Misterioasa străină se dezbrăca apoi cu mişcări elegante, încet. Lăsă neglijentă să îi alunece pe podea rochia şi cămaşa de pânză. Sir Miles îi apucă lacom sânii aproape străvezii şi începu să îi frământe. Pentru un moment, Ellen închise ochii. În jurul ei totul se învârtea. Când redeschise ochii, sir Miles era în genunchi. Ţinea în gură sfârcurile roz şi sugea ca un copil, în timp ce coşul pieptului femeii se mişca tot mai repede. Brusc, bărbatul se ridică şi o împinse pe parteneră în perete. Toată coliba se cutremură.

Durerea din picioare deveni insuportabilă şi genunchii refuzau să o mai ţină în această poziţie. Şi totuşi ea nu se clinti. Trebuia să vadă ce se va petrece în continuare. Desigur ştia că un bărbat şi o femeie se împreunau. Precum vacile, caprele sau câinii, pentru a face copii. Ellen trăsese cu urechea când mama ei îi explica lui Aedith că acest lucru făcea parte din îndatoririle căsniciei, cărora soţia trebuia să se supună de voie, de nevoie. Şi ea mai observase că Osmond făcea aşa ceva cu mama ei. Nu dura mult şi rezulta un uşor iz de peşte. În timp ce Osmond se mişca deasupra ei gemând, Leofrun stătea ţeapănă ca un lemn, fără să scoată măcar un sunet

Enigmatica femeie era cu totul altfel. Îşi trecea lacomă degetele prin părul de pe pieptul lui sir Miles şi

trăgea de el pentru a-l incita. Apoi începu şi ea să îl mângâie pe spinare, de parcă nu ar fi vrut să îi scape nici un centimetru neatins. Ea îi cuprinse fundul cu ambele mâini şi se freca de piciorul lui. Respiraţia ei se auzea tot mai rapidă şi mai zgomotoasă.

Ellen simţi în stomac o zvâcnitură surdă. Senzaţia străină, ciudată, de scârbă şi plăcere o înspăimânta, şi un moment se gândi să se întoarcă la Simon. Până acum, fusese sigură că împreunarea ar fi o tortură pentru toate femeile, şi că aceasta ar putea produce plăcere doar bărbaţilor. Dacă se înşelase? Stătea ca fermecată şi privea în continuare prin crăpătură. Sir Miles îşi vârî mâna grosolană între coapsele albe, aproape cu sclipiri albăstrui ale femeii, şi frecă până aceasta gemu uşor. Se desprinse de ea, se întinse pe grămada de paie şi îi făcu semn femeii să vină la el. Încurajată, străina se lăsă pe penisul în erecţie al acestuia.

Respiraţia lui Ellen deveni mai rapidă.

Femeia se mişca în sus şi în jos, de parcă s-ar fi aflat pe spinarea unui cal. Brusc aceasta suspină, păru cuprinsă de plăcere şi şi dădu capul pe spate. Ellen văzu un val de păr blond ca grâul căzând pe spatele-i osos şi îngust, când i se zări şi chipul. Era desfigurat de plăcere, dar Ellen îl recunoscu imediat. Parcă un trăsnet îi străbătu trupul: Leofrun! Un fior fierbinte şi o senzaţie de rău necunoscută până atunci o cutremurară. În ochi îi apărură lacrimi.

– Tâârfă! urlă ea şi se îndepărtă de crăpătură suspinând disperată.

Simon se întoarse speriat şi dădu fuga la ea.

– Eşti nebună? Ce te priveşte pe tine cu cine are el treabă aici? Nu părea mirat de faptul că sir Miles folosea coliba pentru întâlniri, se răsti la ea şi începu să o tragă de acolo. Nu îţi dai seama în ce pericol ne pui?

Ellen era palidă ca un cadavru.

Simon încercă să o mai liniştească:

– Şi nu te mai agita atâta că bărbaţii şi femeile mai fac aşa ceva.

Ellen îl lovi în umăr cu pumnul şi îl împinse furioasă într-o parte.

– Dar femeia dinăuntru este mama mea!

Chipul lui Simon se înroşi tot.

– Eu, hm... nu am ştiut.

Deodată, uşa colibei zbură în lături.

– Să o ştergem de aici, că, dacă pune mâna pe noi, Domnul să ne aibă în pază! strigă Simon, care o luă de mână pe Ellen şi o trase după el.

Lângă colibă rămase sir Miles, pe jumătate gol, ridicând ameninţător pumnii:

– Ia staţi, că vă înşfac eu. Iar ţie, ticăloasă mică, am să îţi scot ochii şi am să îţi tai limba aia impertinentă! strigă acesta după ei.

Ellen fugea cât putea de repede.

Simon privi înapoi de câteva ori.

– Nu ne urmăreşte, încă nu ne urmăreşte, spuse el respirând cu greu şi continuă să fugă.

Alergară fără să se oprească până la tăbăcărie. Tăbăcarii aveau nevoie pentru munca lor de foarte multă apă, aşa că familia lui Simon se stabilise de generaţii pe malul râului Ore. Împreună cu părinţii, cu bunica

şi cu patru fraţi mai mici, Simon locuia într-o căsuţă din lemn şi lut, acoperită cu paie. Duhoarea specifică plutea greu în aer şi din cauza ei te usturau ochii. Ellen se lăsă să cadă aproape lipsită de respiraţie pe un ciot şi lovea furioasă cu piciorul pământul afânat.

– Spiriduşi! Vezi să nu mor de râs, a vrut doar să ne ţină departe de colibă!

Ochii lui Ellen aruncau fulgere.

– Deci, dacă eu aş fi surprins-o astfel pe mama mea... atunci eu aş... Simon nu îşi termină fraza. Ce lepră! continuă el apoi şi scuipă pe pământ.

– A fost oribil, murmură Ellen şi privi ca vrăjită o ceată de furnici care se opinteau cu o albină moartă. Dumnezeu îi va pedepsi pentru asta pe amândoi!

– În orice caz, nu te poţi duce pur şi simplu acasă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru orice fleac ea te rupe în bătaie. Cine ştie ce îţi va face acum?

Cuta adâncă de pe fruntea lui Simon dovedea că acesta era îngrijorat în privinţa lui Ellen.

– Dar ce ar trebui să fac?

Băiatul ridică din umeri.

– De ce o fi fost nevoie să fii atât de curioasă, mai bine mâncai mure cu mine, îi reproşă el şi aruncă un pumn de pământ peste furnicile care între timp ajunseseră în dreptul lui.

Harnicele insecte nu se lăsară impresionate de ploaia de praf şi îşi târau mai departe prada.

– Nu *eu* am vrut să mergem la colibă! Tu, cu nepotolita ta poftă de mâncare, ai vrut să mergem neapărat acolo!

– Îmi este teamă, şopti vinovat Simon.

– Şi mie.

Ellen se scărpină la tâmplă cu degetul arătător. Concentrarea făcu să se accentueze culoarea verde a ochilor ei, care acum luară nuanţa muşchiului, iar părul îi strălucea ca focul în lumina soarelui.

Din depărtare se auzea strigătul unei gaiţe. Vântul adia uşor prin pomi şi apa râului plescăia paşnic. În apropierea gropilor cu argăseală, la suprafaţa apei pluteau băşici de un alb murdar, care se adunau în locurile mai liniştite, de unde plecau brusc. În dreptul tăbăcăriei râul se îngusta, dar şi aşa era suficient de lat pentru a lăsa să treacă două vase comerciale unul pe lângă altul.

– Şi acum ce să fac?

Ellen se aplecă să ridice o piatră plată, pe care cu o mişcare amplă o aruncă în râu. Scoţând un plescăit uşor, aceasta ricoşă pe suprafaţa apei, după care se duse la fund. Simon ştia să facă lucrul acesta mult mai bine. Pietrele aruncate de el ţopăiau ca nişte lăcuste.

– Oricum aici nu poţi să rămâi! Du-te la Aelfgiva. Cu siguranţă că ea va şti să te sfătuiască.

Simon se şterse la nas cu mâneca de la cămaşă.

– Simon! o auzi ei pe mama acestuia. Simon, vino şi ajută-l pe tatăl tău să spele pieile!

Vocea-i caldă nu se potrivea deloc cu aspectul ei uscăţiv. Rochia îngălată şi simplă din pânză de culoarea nisipului cădea pe ea ca un sac. Faţa îi era palidă. Lui Ellen îi era scârbă de mâinile ei noduroase şi de unghiile îngălbenite, mâncate de tananţi.

Dar cel mai rău era mirosul de urină şi scoarţă de stejar, care o însoţea.

– Oho, dar tu eşti ud leoarcă, băiete!

Soţia tăbăcarului îl mângâie pe păr pe fiul ei cel mai mare.

Ellen nu o putea privi pe mama lui Simon. Era cu totul altfel decât Leofrun, ea îşi iubea copiii şi probabil că şi-ar fi dat viaţa pentru oricare dintre ei. „Totuşi, se gândea Ellen, i-ar fi prins bine o baie din când în când." Leofrun se spăla zilnic şi îşi dădea după fiecare ureche cu o picătură de ulei de lavandă, aşa cum făceau soţiile şi fiicele negustorilor bogaţi din Ipswich. „Dar la suflet puţea mai rău decât tăbăcăriţa – îşi mai spuse furioasă Ellen. Păcatele ei nu şi le va putea spăla niciodată."

– Hai Simon, ajută-l pe tatăl tău, voi vă puteţi vedea şi mâine.

Ellen fixă cu privirea un punct de pe pământ, până începură să o doară ochii. „Cine ştie ce se va întâmpla până mâine" se gândi ea descurajată.

– Pa, îi şopti Simon şi o sărută rapid pe obraz, apoi se ridică ascultător şi dădu fuga după mama sa, cu umerii căzuţi. Se mai întoarse o dată, şi trist îi făcu un semn.

Ellen auzi ceva trosnind în desiş şi privi înspăimântată în jur. Dar nu văzu pe nimeni. Simon avea dreptate, sir Miles şi Leofrun nu trebuiau să o găsească, va merge la Aelfgiva. Dacă cineva o putea sfătui, atunci Aelfgiva era aceea. Deodată, începu să se grăbească. Alerga prin pădure atât de repede, încât picioarele abia

îi atingeau pământul şi nu mai simţea ca altădată pietrele ascuţite prin talpa din piele a pantofilor. Mai că nu băga în seamă nici florile de un galben gingaş, care îi plăceau atât de mult şi care acopereau solul în multe locuri. Nu va trebui să aştepte milă din partea lui Leofrun. Aelfgiva trebuia să o ajute! Lui Ellen nu îi trebui mult să ajungă la un mic luminiş, unde se afla coliba moaşei. Se opri cu respiraţia tăiată.

În razele de soare care se strecurau printre frunzele verzi, dansau particule de praf ce străluceau ca aurul.

Aelfgiva stătea gârbovită în faţa florilor de filimică, din care culegea pentru a prepara unguente şi tincturi. Părul alb coliliu, pe care îl purta strâns într-un coc la ceafă, strălucea ca zăpada de pe un strat cu ierburi. Aelfgiva îşi apăsă palma pe şale şi se îndreptă anevoie când o văzu pe Ellen îndreptându-se către ea.

– Ellenweore! exclamă ea bucuroasă.

Când râse, faţa i se acoperi de mici riduri, şi ochii inteligenţi sclipiră blând.

Ellen rămase ca paralizată în faţa ei. Lacrimile îi curgeau şiroaie.

– Dar ce s-a întâmplat, copilă? Arăţi de parcă l-ai fi văzut pe necuratul! Aelfgiva întinse braţele şi o îmbrăţişă pe fata care plângea. Hai să intrăm în casă! Mai am ceva supă de varză, o încălzesc şi pe urmă îmi spui în linişte ce ai pe suflet.

Aelfgiva sălta coşul, şi o trase după ea pe Ellen.

– Ea s-a tăvălit în paie cu sir Miles, fanfaronul acela scârbos! Din vocea lui Ellen răzbăteau ura şi disperarea. I-am văzut cu ochii mei!

Pe chip îi apăru o grimasă de silă şi relată ceea ce văzuse, la început întreruptă de suspine, apoi tot mai furioasă.

După ce termină, Aelfgiva se ridică, se duse la vatră şi scormoni nervoasă cenuşa. Se aşeză din nou.

– Mama ta avea aproximativ aceeaşi vârstă pe care o ai tu acum. Oh, Doamne, iartă-mă, i-am promis că nu voi spune nimănui.

Aelfgiva îşi ridică privirea către cer şi îşi făcu cruce.

Ellen o privea curioasă.

– Ea era logodită cu un negustor de săpun foarte bogat, dar a cunoscut un tânăr normand şi s-a îndrăgostit de el. Aelfgiva trase adânc aer în piept, ca şi cum i-ar fi foarte greu să vorbească –, apoi continuă: Sărmana ta mamă habar nu avea despre consecinţele iubirii şi curând a rămas gravidă. Bunicul tău s-a făcut foc şi pară când a aflat. Tânărul normand era dintr-o familie nobilă, ceea ce excludea o căsătorie, dar şi logodna cu negustorul de săpun trebuia anulată. Mâniosul logodnic a ameninţat-o pe Leofrun chiar cu stâlpul infamiei, dacă nu dispărea din oraş. Aelfgiva îi luă mâinile lui Ellen într-ale sale şi o privi insistent, după care spuse: Pedepsele pentru femeile care au un copil fără a fi măritate sunt foarte aspre. Sunt rase în cap şi biciuite. Unele nu supravieţuiesc durerii şi umilinţei şi mor încă la stâlpul infamiei. Dar şi cele care supravieţuiesc nu mai pot duce o existenţă onorabilă şi multe dintre ele îşi asumă păcatul cel mai mare şi îşi pun singure capăt vieţii lor mizerabile. Bunicul tău trebuia să-şi salveze propria onoare şi viaţa unicului

său copil, aşa că a măritat-o împotriva voinţei ei cu Osmond şi a expediat-o din Ipswich înainte ca păcatul să devină vizibil. Chipul supărat al Aelfgivei se mai lumină când adăugă: Osmond s-a îndrăgostit pe loc de frumoasa ta mamă.

– Deci a avut noroc că el chiar a luat-o. Fără el ar fi fost moartă!

– A trebuit să plătească amarnic inocenţa ei, şi în locul unui negustor bogat şi al unei vieţi îndestulate s-a ales doar cu un simplu meşteşugar. Ea urăşte această viaţă murdară, sărăcăcioasă, pe care trebuie să o ducă acum. De aceea este foarte furioasă, încercă bătrâna să dea o explicaţie.

– Şi cu copilul ce s-a întâmplat? întrebă curioasă Ellen.

Aelfgiva îi mângâie buclele rebele.

– Oh, dragă, copilul acela eşti tu! Tu de ce crezi că se poartă aşa cu tine? Pentru ea doar tu eşti vinovată de nefericirea ei.

Ellen o privi pe Aelfgiva ca trăsnită.

– Atunci eu nu sunt... şi Osmond nu este... bâigui ea fără a cuteza să ducă gândul până la capăt. Nu, asta nu putea fi adevărat! Ellen bătu furioasă cu piciorul în pământ şi spuse: Osmond este tatăl meu. El m-a crescut şi asta cu fierăria o am de la el!

– Chiar dacă nu este tatăl tău, din prima clipă ai fost totul pentru el. Căpşorul tău era atât de mic în mâinile lui puternice! Aelfgiva zâmbi şi adăugă: În orice caz acasă nu te mai poţi întoarce. Sir Miles a trimis deja oamenii lui după tine. Trebuie să pleci cât mai repede.

– Dar nu vreau să plec!

Aelfgiva o cuprinse în braţe şi o legănă ca pe un copil mic.

– Trebuie să te pierd şi pe tine, şopti ea clătinând din cap şi se ridică. Îşi făcu de lucru la două cufere puse unul peste altul, aflate în cel mai îndepărtat colţ al camerei, şi începu să îl răscolească pe cel de deasupra. Dar ceea ce căuta găsi abia în cufărul aflat dedesubt. Ridică o boccea legată cu grijă. O puse pe masă, desfăcu nodurile şi o despături. Cămaşa era puţin îngălbenită. Jacheta din lână maro şi carâmbii de culoare pământie arătau ca noi.

– Nici nu a purtat aceste lucruri. Tocmai i le făcusem, când...

Aelfgiva nu continuă ideea.

– Sunt ale lui Adam?

Aelfgiva confirmă.

– Ştiam eu că vor mai fi de folos cândva. El împlinea atunci treisprezece ani.

Aelfgiva se întoarse repede cu spatele.

Ellen bănui că încerca să îşi ascundă lacrimile. În anul care precedase naşterea lui Ellen, în Orford bântuise o molimă de friguri şi diaree. Victime căzuseră aproape în fiecare familie, şi chiar Aelfgiva, în ciuda cunoştinţelor ei despre plantele de leac, îşi pierduse soţul şi unicul copil.

– Ştii ceva? Am o idee... Aelfgiva aduse o foarfece. Nu spuneai tu mereu că era mai bine să fi fost băiat?

Ellen confirmă nehotărâtă.

– Păi, atunci vei deveni băiat!

Ideea avea farmecul ei, dar... Ellen o privi cu scepticism pe bătrână.

– Dar cum anume?

– Desigur că nu putem face din tine un adevărat băiat, dar, dacă îţi scurtăm părul şi dacă îmbraci hainele lui Adam, vei fi luată drept băiat.

Suna convingător.

Aelfgiva îi tăie coada ei lungă şi îi scurtă părul până la ureche.

– Iar culoarea... murmură femeia, se gândi scurt, şi scoase la iveală un lichid cu miros înţepător, negru.

Preparase lichidul din coji de nucă şi îl folosea pentru vopsitul materialelor. Tinctura dădu părului o culoare maronie-închisă, dar îi produse şi arsuri ale pielii capului şi lăsă pete pe bluza lui Ellen, pete care semănau cu cele de sânge.

– Acum schimbă-te şi să ştii că nu îmi este bine atât timp cât te mai ştiu încă aici, o grăbi Aelfgiva.

Lui Ellen i se părea ciudat să îmbrace hainele lui Adam, era de parcă intra într-o nouă piele. Lucrurile îi erau ceva cam mari, ceea ce prezenta însă avantajul că i se vor potrivi mai mult timp.

Aelfgiva îi strânse lucrurile lui Ellen, apoi zâmbi:

– Cred că mi-a mai venit o idee bună. În seara aceasta, voi pune hainele tale în apropierea mlaştinii. Le voi sfâşia şi le voi stropi cu sânge de la una din păsări sau de la un jder mic, văd eu ce fac. Când oamenii lui sir Miles le vor găsi, vor crede că ai fost mâncată de spiritele mlaştinii şi vor înceta să te mai caute.

Ellen se cutremură gândindu-se la poveştile care se spuneau despre monştri şi păli.

Aelfgiva o mângâie pe obraji, ca să o liniştească.

– Să nu îţi fie frică, totul va fi bine. Bătrână o măsură cu privirea, se duse la vatră, luă din ea puţină cenuşă şi o presără pe fruntea şi pe obrajii lui Ellen. Aşa este mai bine. Încă puţin praf pe păr, şi nimeni nu te va mai recunoaşte, pun prinsoare. Dar să nu apari prin apropierea fierăriei.

O luă de umeri pe fată, o răsuci într-o parte şi într-alta şi dădu mulţumită din cap.

– Chiar crezi că va trimite pe cineva după mine?

– Lordul-cancelar este un om al bisericii, şi nu se va împăca deloc cu ideea că unul dintre slujitorii lui umblă după femei măritate. Sir Miles va face totul ca stăpânul lui să nu afle nimic. Aelfgiva ridică privirea şi îşi întări afirmaţia cu o mişcare a degetului gros, pe care îl trecu prin dreptul gâtului. Adăugă: Tu nu trebuie în nici un caz să îţi dezvălui identitatea în faţa cuiva, ai auzit?! Aelfgiva strânse câteva lucruri utile, pe care le legă în cea mai bună basma a ei. I-o puse lui Ellen în mână, şi o împinse spre uşă, spunându-i: Şi acum este mai bine să pleci, la mine nu eşti în siguranţă.

Ellen o luă prin pădure către şosea, aşa cum o sfătuise Aelfgiva, şi în curând ajunsese mai departe de Orford decât fusese vreodată până atunci. Soarele cobora spre apus, învăluind pădurea într-o lumină caldă, roşie-gălbuie. Ellen îşi făcu nevoile în spatele unui tufiş mare, se spălă pe mâini, pe faţă şi pe ceafă într-un

râuleţ, atentă să folosească numai apa clară. Apa întunecată, aflată în umbră – aşa îi spusese Aelfgiva – ar putea fi posedată de demoni şi putea fi periculoasă. Desfăcu legătura pe care i-o dăduse bătrâna. Buna femeie se gândise la toate şi pusese în năframă şi o bucată de brânză de capră făcută de ea, puţină slănină, trei cepe, un măr şi o jumătate de pâine. Ellen închise ochii şi mirosi pânza moale. Mirosea a fum şi a ierburi, ca şi Aelfgiva. Ellen suspină. Când o va mai revedea pe Aelfgiva? Îşi mâncă gustoasa cină încet, pe îndelete. Dacă făcea economie, avea de mâncare pentru două zile. Ce se va întâmpla pe urmă era voia Domnului. Oricum, până acum nu îi ascultase nici una dintre rugile ei. Nici sfinţii ei nu se dovediseră prea de încredere. Când Leofrun şi Aedith se duseseră la Ipswich, la bunicul ei, se rugase sfântului Cristofor, protectorul călătorilor, implorându-l să îşi întindă mâna protectoare de preferinţă asupra oamenilor mai buni decât cele două. Dar nu folosise la nimic, ele se întorseseră nevătămate. Veghea el acum asupra ei? Ellen îngenunche şi se rugă, dar nu îşi găsi liniştea. Se afla în faţa primei ei nopţi în sălbăticie. Va trebui să îşi caute un loc ferit. Odată cu soarele dispăruseră şi fluturii, şi albinele. Rămăseseră doar ţânţarii, care deveneau chiar mai numeroşi şi mai insistenţi. Arborii se învăluiau în negură, devenind posomorâţi şi lugubri. Pe cer se adunau nori grei. Ellen privi îngrijorată în jur şi descoperi în apropiere un bloc de stâncă scobit. Acolo s-ar putea ascunde. Hoţi, tâlhari şi proscrişi, dar şi spiriduşi şi elfi hoinăreau prin păduri şi

jefuiau ori îi omorau pe călătorii adormiţi. Trebuia să aibă în vedere şi urşii, şi mistreţii. Ellen se simţea mică şi neajutorată. Se ghemui plângând sub stânca aleasă, îşi puse legătura sub cap şi trase cu urechea. Orice zgomot produs în pădure o înspăimânta. Aerul era stătut, se pregătea o furtună. Un fulger strălucitor spintecă noaptea, luminând pentru o clipă totul ca ziua. Urmă un tunet asurzitor. Când începu să plouă, aerul deveni mai răcoros. Pământul începu să miroasă a ierburi şi a umed. Ellen se lipi de stâncă, închise ochii şi ascultă ropotul ploii până când adormi.

Către miezul nopţii, auzi voci. Deschise ochii. Era întuneric beznă. Mai întâi, au fost nişte şoapte, apoi s-au auzit chicoteli. Ellen, care abia îndrăznea să respire, rămase nemişcată.

– Nu este bună de nimic, omoar-o! Numai ea este de vină pentru nefericirea mea! se auzi o voce ce semăna cu a lui Leofrun.

– Şi, în plus, este oribilă şi proastă, spuse o a doua voce.

Ellen înlemni de frică.

– Ar trebui să o facem bucăţi şi să o aruncăm să o mănânce fiarele. Nimănui nu îi va părea rău.

– Scoateţi-o! spuse prima voce.

Ellen se răsuci disperată. Se lovi cu încheietura mâinii de stâncă. Durerea o făcu să sară în picioare. În jur era întuneric şi linişte. Se mai auzea doar strigătul unei cucuvele.

– Este cineva aici? strigă ea cu voce tremurândă. Mamă? Aedith?

Nu primi nici un răspuns. Mai dură până când Ellen se liniști și înțelese că fusese doar un coșmar.

Dimineața, întâlni pe drum un grup de oameni care păreau prietenoși. Șeful lor, un bărbat voinic, cu barbă blondă încâlcită, călătorea însoțit de alți doi bărbați tineri, de soția lui, și de cei trei copii ai lor. Ellen îi rugă politicoasă să îi permită să se alăture lor o bucată de drum, și femeia grasă aprobă milostivă. În ciuda răcorii dimineții, pe fața ei rotundă apăruseră deja primele picături de sudoare.

După mai multe aluzii și câteva mile de mers în comun, Ellen pricepu că ea aștepta un copil și roși toată de rușine că era atât de grea de cap.

Bărbații erau să se prăpădească de râs.

– Nu îți face probleme, băiete! Încă nu ai experiență cu femeile. Dar o vei avea, și când una dintre ele se va rotunji ca ea, oricum va fi prea târziu, râse prostește soțul ei făcând cu ochiul și o bătu pe umăr pe Ellen.

Spusese „băiete"! Ellen uitase complet că era îmbrăcată ca un băiat.

Bărbații explicară că erau dulgheri și se aflau în drum spre Framlingham, unde lordul construia o fortăreață nouă din piatră.

– Și nu ați avea nevoie acolo de o calfă de fierar?

– Ba da, de ce nu? Cunoști pe cineva?

Dulgherul o privi curios pe Ellen.

– Tatăl meu... hm... eu am mai lucrat într-o fierărie.

– Cum te cheamă?

– Ellen, răspunse ea fără să se mai gândească, şi în clipa următoare înlemni.

Iar uitase că acum era băiat! Crezu că pământul o va înghiţi pe loc. Nici măcar nu se gândise la un nume corespunzător!

Soţia dulgherului veni lângă ea şi o luă din scurt:

– Băiete, fii atent, nu o să rămâi aşa ţeapăn!

Dulgherul se întoarse, se apropie râzând de Ellen şi îi întinse mâna:

– Mă bucur că te-am cunoscut, Alan. Ei sunt fraţii mei mai mici, Oswin şi Albert. Eu sunt Curt, şi gureşa rotunjoară care tocmai te-a luat la rost este iubita mea soţie, Bertha.

Bertha mormăi o ocară de neînţeles, dar afişă apoi un zâmbet.

Lui Ellen i se luă o piatră de pe inimă. Dulgherul înţelesese „Alan"!

– Tu ce crezi, comoara mea Bertha, să-l luăm pe ştrengar cu noi?

Bertha o măsură pe Ellen cu o privire iscoditoare.

– Nu prea ştiu. O fi un răufăcător, un hoţ sau poate chiar un criminal?

Ellen, cu ochii măriţi de teamă, dădu negativ din cap.

– Lasă-l în pace, comoară. Băiatul ăsta nu ar putea să facă rău nici unei muşte, crede-mă, simt asta. Dacă vrei, poţi veni cu noi la Framlingham, Alan. Îl voi

întreba pe constructor, poate că va fi de lucru şi pentru tine.

– Vă mulţumesc, meştere Curt, răspunse Ellen politicoasă. Şi dumneavoastră, doamnă meşter!

Se înclină în direcţia Berthei în speranţa că asta o va mai îmblânzi şi mulţumi Domnului cu o rugăciune spusă în gând că nu va mai fi nevoită să petreacă alte nopţi de una singură.

La Framlingham mişunau oamenii. Pietrari şi ridicători de schele, personal auxiliar, femei, copii, orătanii şi porci umblau printre barăcile şantierului şi căruţe. Ellen fu surprinsă de larma asurzitoare, iscată de cioplirea pietrei şi de celelalte lucrări.

În timp ce Curt era plecat la şeful şantierului, ceilalţi găsiră un loc pe pajişte pentru a se odihni.

– Acceptă cu plăcere dulgheri buni ca noi! le strigă Curt încă de departe. Fraţii mei primesc patru penny pe zi, eu primesc şase şi în plus avem un prânz cald. Şeful este un prieten al lui Albert din Colchester; când a auzit că am lucrat pentru el, mi-a repartizat un grajd pe partea estică a şantierului, pe care îl putem amenaja. Se lucrează ca peste tot, de la răsăritul până la apusul soarelui, cu excepţia zilelor de sărbătoare şi a sfintei duminici. Dacă şeful va fi mulţumit de noi, avem de lucru trei ani, poate chiar mai mult.

Bertha jubila.

– Trei ani? Eşti cel mai bun bărbat pe care o femeie şi-l poate dori. Vino să te pup!

Radiind de bucurie, îşi mângâia pântecele bombat.

– Ei, atunci pupă-mă!

Râzând, Curt o trase pe femeie alături de el şi o sărută lung pe buze.

Ellen se gândi la ceea ce văzuse în colibă şi se înroşi.

Fraţii lui Curt remarcară reacţia ei şi imediat se şi înghiontiră.

– Ah, da, Alan! Curt îşi frecă barba blondă, de parcă ar fi vrut să şteargă sărutul Berthei. Am vorbit şi cu fierarul, te poţi duce imediat la el, vrea să vadă de ce eşti în stare.

– Oh, mulţumesc, Curt!

Bucuroasă că nu va trebui să stea de pomană, Ellen se ridică şi plecă grăbită.

– Îl găseşti în spatele porţii, pe zidul burgului, în dreapta! strigă Curt în urma ei.

Curajul lui Ellen mai scăzu când îl găsi pe fierar, un bărbat cu aspect morocănos, cu mâinile cât un capac de butoi. Era sigură că, văzându-i trupul subţirel, acesta se va pune pe râs, şi vru să facă imediat cale întoarsă, dar bărbatul o văzuse deja, şi îi făcu semn să se apropie.

– Tu eşti băiatul de care mi-a vorbit dulgherul, nu?

Părul lui blond, murdar era ciufulit şi când acesta îşi scărpină bărbia Ellen observă că îi lipsea buricul degetului mijlociu stâng.

– Ai mai lucrat într-o fierărie?

– Da, meştere.

Ellen se temu să spună mai multe.

– Ca ajutor?

– Nu, meştere, eu doar am ţinut. Nu sunt suficient de puternic pentru baros.

Ellen era convinsă că îşi anulase orice şansă cu sinceritatea ei, dar fierarul dădu doar din cap.

Luă o vergea de fier şi o puse în cuptor.

– Este clar, nu ai putere, asta văd şi eu. Dar cu puţin exerciţiu lucrurile se vor schimba, vei mai creşte. Ce vârstă ai?

– Doisprezece ani, cred, răspunse abia auzit Ellen.

– Este vârsta bună pentru a învăţa, zise fierarul. Vreau să văd ce ştii să faci. Când fierul ajunge la temperatura corespunzătoare, îl scoţi şi îi faci un vârf în patru colţuri. Arătă către cuptor, apoi continuă: Pe mine mă cheamă Llewyn, mi se mai spune şi Irlandezul.

Îşi şterse cu mâneca stropii de sudoare ce i se scurgeau de pe tâmple.

– Numele meu este Alan. Şi, după un moment de tăcere, zise curioasă: Eu credeam că irlandezii au părul roşu, ca mine.

Llewyn zâmbi larg, şi Ellen găsi că acesta arăta bine atunci când nu privea ursuz.

– Nu sunt obişnuit să lucrez în aer liber, şopti Ellen ca o scuză, când scânteile indicară că fierul se încinsese foarte tare.

Luă vergeaua din cuptor şi o puse pe nicovală. Osmond ar fi fost cât pe-aci să turbeze dacă vârful s-ar fi îndoit într-o parte ori într-alta, de aceea exersase îndelung până să poată proceda corect. Pentru a făuri un vârf în patru colţuri bun, vergeaua trebuia

răsucită câte un sfert de rotaţie şi apoi readusă în poziţia iniţială, totul făcut neapărat uniform. Când fierul se răci, ea îl vârî din nou în vatră.

– Ai mai făcut lucrul ăsta, constată mulţumit fierarul. Va trebui să munceşti din greu. Vei avea mai mult de făcut decât să cureţi uneltele, şi să manevrezi foalele. Vei învăţa, dar pentru asta te plătesc şi cu un penny şi jumătate pe zi. De locul de dormit te vei ocupa singur.

Ellen bătu fericită palma, şi mai târziu aranjă cu Bertha ca pentru un mic ajutor şi o jumătate de penny pe zi să obţină un loc în grajd şi cina. Ce uşor era să te descurci ca băiat! Lui Ellen îi era dor de Osmond. Cu siguranţă că ar fi fost mândru de ea!

În primele săptămâni, Ellen avu parte de cele mai mari dureri musculare din viaţa ei. Uneori, o dureau umerii atât de tare, încât abia mai putea ridica ciocanul. Încerca cu disperare să nu lase să se observe asta, şi o făcu plină de curaj. Llewyn părea că o considera un băiat firav, care trebuia să muncească din greu pentru a face forţă, şi nu a menajat-o. În primele luni palmele lui Ellen erau pline de băşici care se spărgeau prin frecarea cu mânerul de lemn şi începeau să sângereze. Uneori o podideau lacrimile de durere, dar Llewyn se făcea că nu observă. Seara, pleca din fierărie moartă de oboseală, clătinându-se, cu un adânc sentiment de descurajare şi disperare, cu permanenta teamă că nu va apuca ziua următoare. Deseori, era atât de epuizată, încât nu mai putea mânca, se ghemuia

plângând pe sacul ei cu paie şi cădea într-un somn profund, fără vise.

Când sosi octombrie, cu vântul ce mătura frunzele multicolore ale pomilor, Bertha aduse pe lume un fiu. lui Ellen acesta îi păru prea slab şi urât foc. Dar Bertha şi Curt erau fericiţi că aveau un al doilea băiat.

– Fiii sunt bogăţia omului simplu, îi plăcea lui Curt să spună.

Ellen îi dădea dreptate şi îl invidia pe băieţel pentru naşterea lui fericită. Ea însăşi era şi rămânea fată. Vocea nu îi devenise mai gravă şi nici un fir de barbă nu i se arătase pe faţă, deci era foarte atentă să nu trezească nici o suspiciune printr-un eventual comportament de fată. Folosea fiecare clipă petrecută în societatea dulgherilor pentru a-şi însuşi gestica şi expresiile bărbaţilor. Şi până în acea duminică de noiembrie, când şmecheria aproape că a cedat, uneori chiar îi făcea plăcere să îi ducă de nas pe ceilalţi.

Thomas, fiul arhitectului, şi prietenii lui găsiseră în frunzişul toamnei păianjeni mari, maro, pe care, ca dovadă a vitejiei lor, îi lăsau să meargă pe braţe şi chiar pe feţe. Simţeau o deosebită plăcere când, fascinate de curajul lor, fetele erau cu ochii pe ei, iar ei le făceau să ţipe strident, deoarece considerau respingătoare păroasele insecte.

– Ai şi tu unul, zise Thomas superior şi îi puse pe mână lui Ellen unul dintre monştrii cu opt picioare.

Ea zvârli oripilată păianjenul. Când băieţii se frângeau de râs şi erau gata să o ridiculizeze, îi fu clar că

trebuia să născocească imediat ceva. Ridică nasul şi scuipă cât putu de zgomotos şi de precis. Exersase îndelung asta, aşa că scuipatul nimeri plescăind exact pe păianjen.

– La fix!

Cu o mină strălucitoare de învingător, ridică pumnul drept în aer şi se lăsă admirată pentru precizia ei.

– Pocitanie afurisită! mai adăugă plină de dispreţ, pentru că asta ţinea de comportamentul bărbătesc.

După ce scăpase cu bine şi de data asta, era foarte atentă să se comporte exact ca un băiat: înjura des, mânca cu gura deschisă şi când bea bere râgâia foarte zgomotos. Umbla crăcănată şi deseori ducea mâna la tur, cum făceau bărbaţii. Doar când băieţii urinau ori organizau întreceri pe tema care face mai departe, ea se retrăgea, deşi i-ar fi plăcut să ia parte. De ce Domnul nu o adusese pe lume băiat?

După toamna ploioasă şi furtunoasă, se instală timpuriu o iarnă geroasă, care duse în mare parte la încetarea lucrărilor de construcţii. Totuşi, fierăria lucra în continuare în aer liber, deoarece costurile depăşiseră deja de mai multe ori calculele iniţiale, şi din acest motiv atelierul din piatră promis nu mai fusese construit. Pentru a nu degera, înconjuraseră locul de muncă, cum putuseră, cu plăci din lemn, dar prin partea din faţă, neprotejată, sufla vântul. Pentru ca lemnul să nu se aprindă de la scântei, Ellen stropea zilnic pereţii cu apă, care îngheţa în frumoase desene, şi mâinile ei se înroşeau şi pielea crăpa. În timpul muncii, tremura de

frig şi chiar şi Llewyn, căruia se părea că nu îi păsa de vreme, bătea necontenit pământul sub picioare. Vatra încălzea doar bustul şi faţa celor care se aflau exact în faţa ei. Picioarele însă rămâneau reci şi de multe ori nici nu mai simţeau degetele de la picioare. Dacă nu erai în continuă mişcare, te păştea pericolul ca degetele să degere. Doar când gerul devenea prea muşcător încetau lucrul, stingeau focul şi mergeau la „La ţapul roşu", singura cârciumă din Framlingham care oferea bere acceptabilă şi mâncare decentă la preţuri rezonabile. În timp ce uneori stăteau acolo faţă în faţa întreaga după-amiază, tăcuţi, Ellen se gândea tot mai des la acasă. Osmond, Mildred şi Kenny şi bineînţeles Simon şi Aelfgiva îi lipseau tot mai mult pe măsură ce treceau zilele. I se mai potolise puţin chiar şi furia faţă de Leofrun şi mai că îi era dor chiar şi de Aedith. Nu avea sens să discute cu Llewyn despre dorul ei de casă. El nu avea nici soţie şi nici copii şi nici nu îi plăcea vorba multă. Acesta vorbea cu ea doar la muncă. Explicaţiile lui repetate privind procedurile de lucru aproape că o aduceau în pragul disperării. Ellen avea nevoie doar să privească la un procedeu de lucru şi ulterior îl putea repeta singură. Nu avea importanţă câţi paşi urmau să fie făcuţi şi cât de complicat era fiecare dintre aceştia. Totul avea sensul lui, ceea ce i se părea de la sine înţeles. Ceea ce îi trebuiau nu erau explicaţiile, ci exerciţiul şi propria experienţă!

Când în primăvară apărură în lumina soarelui primii ghiocei, cu toţii erau cât se poate de ocupaţi, şi

când zilele deveniră iarăşi prietenoase, din puşculiţa de lut a lui Ellen dispăru dintr-odată ceva mai mult de o jumătate de şilling. Ea economisise cu sârg şi se bucura aproape în fiecare zi de creşterea numărului monedelor. Aşa că acum inima îi bătea mai tare. Poate că numărase ea greşit? O luă de la capăt, dar lipseau tot şapte penny şi jumătate. Banii ar fi putut fi furaţi doar de cineva din familia dulgherului. Bertha era atentă ca grajdul să nu rămână nesupravegheat niciodată, pentru ca hoţii să nu se poată strecura înăuntru. Cu lacrimi în ochi Ellen puse la loc monedele în vasul de lut şi, dezamăgită, îl ascunse sub sacul cu paie pe care dormea.

Trecură câteva zile fără să se întâmple ceva, şi Ellen era pe punctul de a lăsa lucrurile aşa cum erau, când văzu pe cineva făcându-şi de lucru la culcuşul ei. Era Jane, fiica cea mare a lui Curt.

Ellen se repezi la ea.

– Hoaţă ticăloasă!

Fata începu să ţipe ca trasă în ţeapă, şi Bertha, care curăţa legume în faţa uşii intră în fugă.

– Alan a fost cel care vă fura, v-am spus eu! strigă Jane cu vasul de lut al lui Ellen în mână. Ia priveşte câte monede are! A economist el atât de mult? Voi l-aţi primit ca pe un fiu, şi el vă mulţumeşte furându-vă! Jane o privea cu ochi scânteietori pe Ellen şi îi scoase din vas mai mulţi penny. Coborî iute şi îi întinse mamei ei monedele. Ia-le mamă, sunt banii tăi!

– Asta va avea consecinţe în ce te priveşte, băiete! ameninţă Bertha, şi banii dispărură sub şorţul ei. Curt

va decide în seara asta ce vei păți. După mine, problema trebuie să ajungă în fața judecătorului; din câte se aude, lordul Bigod are ceva cu hoții, care sunt aspru pedepsiți!

Bertha se întoarse clocotind de mânie și reveni la treaba ei. Jane rânji triumfătoare și o urmă pe maică-sa.

Ellen rămase pe loc ca trăsnită. Jane trebuie să fi furat nu doar de la ea, ci și de la propriii părinți!

– Ce lepră! șopti ea și dădu cu piciorul într-un balot cu paie, apoi transpiră și începură să îi curgă lacrimile.

Dacă o aruncau la închisoare, va fi doar o chestiune de timp până când vor descoperi că nu era băiat, și la ce ar urma nici nu îndrăznea să se gândească. Luă o hotărâre și fugi cât de repede putu la fierărie.

– Eu plec din Framlingham, îi spuse ea dintr-o răsuflare lui Llewyn, când se află în fața lui.

– Înțeleg că socotești că de la mine nu mai ai ce învăța.

Llewyn era vizibil dezamăgit.

Ellen îl privi speriată, nu voise să îl jignească.

– Plecarea mea nu are legătură cu tine ori cu fierăria. Eu...

Se opri și rămase cu privirea pe degetele de la picioare.

– Lasă, nu trebuie să îmi explici. Ești un om liber. Știi unde te vei duce? o întrebă Llewyn fără să o privească.

– Cred că la Ipswich.

De, fapt nu avea habar, dar nu voia să spună asta.

– Ipswich. Llewyn dădu mulțumit din cap. Este bine. Ce vrei să faci acolo?

– Fierărie, ce altceva? Nu ştiu să fac altceva.

– Cu atât mai bine. Cunosc doar un singur om, care are un simţ indubitabil al fierului cum îl ai tu. De la el ai putea învăţa încă multe lucruri. Întreabă la Ipswich de meşterul Donovan. Este cel mai bun fierar din Anglia de Est, la el redevii un începător! Llewyn rămase un moment nemişcat, părând că se gândeşte la ceva. El a fost prieten cu tatăl meu. Spune-i că te-am trimis eu, cu cele mai bune recomandări. Eu nu am fost suficient de bun – şopti el –, dar tu eşti. Apoi spuse cu voce tare: Nu te da bătut! Donovan este un ursuz bătrân, dar tu trebuie să faci orice ca să te accepte. Promite-mi!

– Da, meştere, spuse Ellen cu voce răguşită.

La despărţire, Llewyn îi puse în mână ciocanul lui.

– Eu l-am primit de la meşterul meu, tu ia-l şi onorează-l, spuse el scurt, tuşi şi o bătu încurajator pe umăr pe Ellen. Drum bun, băiete!

– Mulţumesc, Llewyn, şopti cu voce sugrumată Ellen.

Mai mult nu a fost în stare să spună. Apoi se strecură în grajd, îşi luă banii şi lucrurile şi părăsi Framlingham ca hoaţă.

Ipswich, începutul lunii mai 1162

Ellen intră în Ipswich prin poarta de la nord. Un moment, rămase în loc nehotărâtă. Tocmai în această dimineaţă soarele strălucitor al primăverii din ultimele zile începu să se ascundă după nori groşi. O picătură de ploaie căzu pe vârful nasului lui Ellen. Privi îngrijorată cerul. Pe el se mai vedea doar un petic minuscul albastru. Probabil că în curând va fi udă. Spre deosebire de ea, cei mai mulţi călători care intrau prin poarta de nord păreau că ştiu exact încotro să se îndrepte. Fără să mai privească în jur, plecă şi ea agale către sud-vest. Nu o aştepta nimeni. Deci avea la dispoziţie tot timpul din lume pentru a cerceta oraşul în linişte. Se opri la prima intersecţie şi privi în jur. Spre sud, se vedeau catarge de vase. Acolo trebuia să fie portul. În dreapta şi în stânga ei, se înghesuiau case strâns lipite una de alta. Se scărpină cu degetul arătător la tâmplă şi privi când în stânga, când în dreapta, fără a se putea decide pe unde să o ia. Nehotărâtă, se aşeză pe un zid scund, îşi bălăbăni picioarele şi bău ultima înghiţitură de apă din burduf. „Trebuie să-l umplu din nou", se gândi ea când auzi în spatele ei flecăreala unor fete. Se întoarse curioasă.

Fetele se aflau nu departe în faţa ei şi vorbeau toate odată. Chicoteau tare şi se comportau suficient de bătător la ochi pentru a atrage privirile trecătorilor. O fată zdravănă atrăgea atenţia mai ales prin părul ei lung şi negru. Aceasta râdea strident. Era evident modul în care savura admiraţia bărbaţilor şi invidia prietenelor ei, care acum râdeau şi ele mai tare şi mai strident, spre a fi şi ele băgate în seamă.

– Acum haideţi, ce mai aşteptaţi? Să plecăm odată! le zori nerăbdătoare o fată slabă, cu mâini roşii, care o apucă de braţ pe una dintre prietene şi o împinse în direcţia pieţei.

– Abia aştepţi să mergi la iarmaroc, nu? întrebă răutăcioasă bruneta şi le făcu cu ochiul celorlalte. A pus ochii pe cel care extrage dinţii! explică ea şi o înghionti cu cotul pe vecina ei.

Slăbuţa roşi şi plecă ruşinată privirea.

În Ipswich era iarmaroc! De aceea întâlnise muzicanţi pe drum! Inima lui Ellen îi săltă de bucurie. Aedith îi povestise odată despre aşa ceva şi aproape că îşi pierduse respiraţia din cauza entuziasmului cu care relata ce văzuse acolo. Iarmarocul era ceva deosebit, şi-l puteau permite doar oraşele importante, pentru că puteau fi organizate numai cu aprobarea regelui, şi acordarea acestui privilegiu costa scump. Veneau mulţi negustori de departe spre a oferi mirodenii, stofe scumpe şi ustensile neobişnuite. Dar iarmaroacele, a căror organizare era făcută cunoscută cu mult înainte, atrăgeau şi predicatori, saltimbanci, bufoni şi muzicanţi care distrau populaţia câştigând şi ei un ban.

Când fetele se puseră în mişcare chicotind, Ellen sări de pe zid şi le urmă. Străzile deveneau tot mai aglomerate pe măsură ce mergeau. Ellen remarcă abia acum că oamenii păreau să se îndrepte cu toţii în aceeaşi direcţie. Ulițele deveniră mai înguste, iar casele tot mai înghesuite unele într-altele. Între timp, norii acoperiseră şi ultima porţiune de cer senin, aşa că acesta cobora trist asupra acoperişurilor. Cu toate că nici nu se făcuse de amiază, aveai impresia că se înserase. Ellen nu ajunse prea departe, când deodată răsunară stropii ploii care transformă în câteva clipe praful străzii într-o mocirlă cleioasă. Ca toţi ceilalţi Ellen se lipi de zidul unei case, pentru a-şi păstra cel puţin pentru o vreme picioarele uscate. Dar ploaia dispăru la fel de rapid cum se pornise. Pământul sugea lacom umezeala, şi după scurt timp doar câteva băltoace mai aminteau de scurta rupere de nori. Ba chiar căzură câteva raze de soare asupra străzii înguste. Şi porcii, care în timpul ploii fugiseră, se înghesuiau din nou în mulţime arând pământul reavăn în căutare de mâncare. Pantofii lui Ellen rămăseseră oarecum uscaţi, şi pentru a-i proteja era atentă să nu fie împinsă în băltoace de mulţimea care îşi urma cursul.

Pe treptele bisericii din Cornhill, piaţa de grâne, un cerşetor îi atrase atenţia lui Ellen. Hainele acestuia păreau să fi cunoscut vremuri mai bune, deşi acum erau murdare şi zdrenţuite. Acesta era prăbuşit pe jos şi nu mai mişca. Piciorul lui drept era tot o rană plină de viermi şi cu siguranţă că îl durea îngrozitor. Probabil, ruşinat de propria jalnică existenţă, îşi ţinea

fața acoperită, și Ellen se întrebă ce o fi făcut omul, de a fost atât de aspru pedepsit de Dumnezeu. Neimpresionați câtuși de puțin de această priveliște, la doar câțiva pași mișteau copii obișnuiți cu sărăcia și durerea se jucau în noroi cu niște bețe și pietre. Trei fete ceva mai mari, probabil surori ale acestora, pe care trebuiau să îi supravegheze, șușoteau într-un colț. Erau atât de captivate de bârfă, încât n-au văzut nici șobolanul obraznic care se apropiase de unul dintre copii, și încercase să îl muște. Doi băieți de vreo zece ani, aflați puțin mai departe, începură să se certe și să se îmbrâncească. Ellen fu surprinsă de cât de mult semănau amândoi. Auzise de gemeni, dar încă nu văzuse așa ceva. Un moment, rămase sprijinită de un zid, întrebându-se cum ar fi fost să aibă o soră care să îi fi semănat perfect. Ideea avea ceva vesel în sine, deși era evident că gemenii nu împărtășeau totdeauna aceeași părere. Cei doi se certau tot mai vârtos, și în final se luară la bătaie. Mulțimea o împinse pe Ellen mai departe către piață, și ea îi pierdu din vedere pe copii. Pe măsură ce se apropia de piață, ulițele deveneau tot mai aglomerate. Ellen se opri din nou. Pe cealaltă parte a străzii, doar puțin mai departe, îi atrase atenția un bărbat. Ellen nu își putu desprinde privirea de pe chipul lui, și deodată îl văzu cum pe neobservate acesta îi săltă punga cu bani de la brâu unui călător bine îmbrăcat. Ellen trase cu putere aer în piept. Înainte ca păgubașul să își fi dat seama ce se întâmplase, hoțul o șterse. El se îndrepta direct spre Ellen. Când trecu pe lângă ea, văzu că acesta nu era un bărbat, ci

un băiat abia puţin mai în vârstă decât ea, şi puţin mai mult. Părul subţire şi murdar i se lipise pe fruntea plină de bube, iar privirea lui rece alunecă peste ea. Pe Ellen o trecură fiorii. Era indignată de fapta acestuia, dar când acesta se înghesui în ea simţi mai ales silă şi teamă că i-ar putea fura şi ei punga cu bani. Duse repede mâna la abdomen. Dar teama se dovedi neîntemeiată. Punga atârna exact acolo unde îi era locul, sub cămaşă. Când Ellen privi din nou în jur, nu îl mai putu descoperi niciunde pe băiat.

– Plăcintă cu peşte! striga o fată cu ochi mari, dar adânc încercănaţi.

Faţă de trupul ei gingaş, slab, pe care rochia cenuşie şi roasă abia îl acoperea, vocea îi răsuna până surprinzător de departe. Mirosul mărarului şi al cuişoarelor cu care era condimentată plăcinta pluti până dincolo de Ellen. Îşi făcu loc cu greu până la fată.

– Cât costă? întrebă ea şi arătă către un produs ce părea a fi gustos, din coşul atârnat de braţul fetei.

– Trei farthing.

Un farthing era un sfert de penny. Cam piperat preţul pentru o singură plăcintă. Dar Ellen se decise totuşi să îşi permită una dintre bucăţile de plăcintă care miroseau atât de ademenitor. Nu mâncase încă nimic şi îi era o foame de lup. Cu stomacul chiorăind nu se putea prezenta la fierar. Scoase punga şi extrase din ea monedele corespunzătoare. Fata plecă timidă privirea când Ellen făcu un gest poruncitor cu capul. Apoi ridică privirea, zâmbi şi roşi. Două gropiţe îi apărură în obraji. Fata alese o bucată de plăcintă

deosebit de mare, aurie şi i-o întinse lui Ellen cu o privire suavă.

– Arată într-adevăr bine!

Ellen mulţumi politicoasă.

Fata roşi din nou.

Ellen mustăci, pentru că era evident că fusese luată drept un băiat arătos.

– Mm... îşi roti de plăcere ochii în cap. Gustoasă!

Îşi linse buzele şi fata zâmbi mulţumită.

– Eu cumpăr peştele dimineaţa devreme, la răsăritul soarelui, şi fac plăcinta în fiecare zi, proaspătă.

Fata radia de mândrie.

– Ştii cumva unde îl pot găsi pe fierarul Donovan? întrebă Ellen mestecând în continuare.

Fata dădu din cap în semn de regret.

Ellen ridică din umeri.

– Nu face nimic, îl găsesc eu.

Tocmai voia să plece, când spre vânzătoarea de plăcintă se îndreptă un grup de bărbaţi înarmaţi.

– Hei, mititico, cât vrei pe coşul cu plăcinte? întrebă unul dintre ei cu un glas sonor.

Fata tresări şi abia îndrăzni să se uite în direcţia din care venise întrebarea.

Se apropie de ea un cavaler uriaş, mai în vârstă, cu o cicatrice adâncă pe obrazul stâng. Purta o tunică din piele aproape nouă, şi la cizme avea pinteni care zornăiau la fiecare pas. Accentul lui o făcu pe Ellen să presupună că acesta era normand. Tovarăşii lui îl aşteptau deoparte. Trăgeau cu ochiul la

prostituatele aflate la colţul următor şi care le făceau semne invitându-i.

Vânzătoarea de plăcinte îi ceru ajutor din priviri lui Ellen, apoi se uită în coş.

Probabil că se străduia să numere câte bucăţi de plăcintă mai avea, pe care să i le plătească apoi cumpărătorul. Părea că dura o veşnicie, şi Ellen se temu că bărbatul va deveni nerăbdător. Aşa că o îmboldi pe fată.

– Hai odată! îi şopti ea printre dinţi.

Ştia cât de repede putea să devină periculos un astfel de cavaler, dacă se mânia.

Când cavalerul observă în ce dilemă se afla vânzătoarea de plăcinte, îi întinse o monedă frumoasă de argint, şi zise:

– Cred că cu asta vei fi mulţumită.

Ellen mişi ochii, şi examină moneda când aceasta îşi schimbă posesorul sub ochii ei. Avea gravat pe ea un cap. Ellen nu îi cunoştea valoarea, dar i se păru că era o plată generoasă, aşa că o îmboldi din nou pe fată:

– Dă-i coşul, hai!

Cavalerul zâmbi larg.

– Este pentru prima dată când plătesc pentru ca o fată drăguţă să îmi dea un coş[1], spuse el amuzat şi râse. Aşa că, te rog, fii atât de bună şi curmă-mi chinul, îi ceru el cu o mină suferindă mimată, apoi râse zgomotos.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: *einen Korb bekommen* – a primi un coş, dar şi a fi refuzat, a fi respins (în orig. în lb. germ.)

Cu o grabă de parcă ar fi ars-o mânerul coşului, vânzătoarea de plăcinte i-l întinse.

– Sper să vă placă, milord.

Vocea îi tremura de teamă.

– Asta sper şi eu, pentru că, dacă nu sunt proaspete şi bune, îmi iau banii înapoi şi îţi tai capul, o ameninţă el, măsurând-o brusc cu o privire serioasă şi privind-o drept în ochi.

Zâmbetul îi dispăruse de pe chip.

Fata făcu îngrozită ochii mari, şi Ellen citi spaima în ei.

– Eu însumi tocmai am mâncat una. Încă sunt calde, sunt foarte proaspete şi grozav de gustos condimentate, vă asigur, milord, se băgă în vorbă Ellen surprinsă şi ea de propria intervenţie curajoasă.

– Atunci, tinere, sper că limba îţi este nu doar îndrăzneaţă, ci şi exersată în ale gustului.

Cavalerul ridică din sprâncene ironic, râse din nou zgomotos şi o bătu pe spate prietenește pe Ellen cu atâta putere, încât aceasta nu mai fu în stare o clipă să respire. Dând din cap şi râzând în continuare, se întoarse la însoţitorii lui. Le întinse coşul şi le spuse ceva într-o limbă străină. Bărbaţii se uitară la ele şi izbucniră şi ei într-un râs zgomotos.

Când aceştia plecară, Ellen răsuflă uşurată.

Vânzătoarea de plăcinte înlemnise.

– Trebuie să cumpăr un coş nou, abia reuşi ca să spună. Cum mi-aş putea altfel vinde mâine plăcintele? Nu părea defel fericită, cu toate că ar fi trebuit să fie după o vânzare atât de bună. Un astfel de coş

nu este ieftin. Sper că îmi vor rămâne destui bani. Dacă mama socoteşte că sunt prea puţini, pune pisica cu şapte cozi pe mine.

Ellen văzu lacrimile din ochii mari ai fetei şi i se făcu milă de ea, cu toate că nu ştia ce era pisica cu şapte cozi. Oricum termenul suna înspăimântător. Putea fi ceva mai rău decât să fii bătută cu cureaua de piele a lui Leofrun?

– Moneda este cu siguranţă mult mai valoroasă decât coşul şi plăcintele, încercă ea să o încurajeze pe fată. Mama ta va fi în mod cert mulţumită cu târgul făcut de tine.

– A fost un gest de curaj să spui că plăcintele sunt bune. Fata o privi pe Ellen în ochi şi adăugă: A fost foarte drăguţ din partea ta. Apoi ridică mândră capul şi continuă: Dacă mâine eşti din nou aici, vei primi o plăcintă gratis, în semn de mulţumire.

Vânzătoarea de plăcinte zâmbi, o sărută fulgerător pe obraz pe Ellen şi dispăru în grabă.

De data aceasta, Ellen a fost cea care a roşit. Merse agale până ajunse în piaţă, unde se uită la un bufon-jongler, care cu glumele lui le făceau pe fete ruşinoase să se îmbujoreze, iar celorlalţi spectatori le stârnea râsul răutăcios.

Acesta făcea mereu plecăciuni zâmbind şi mulţumea pentru aplauze şi pentru monedele de aramă ce i se aruncau.

Nu departe de el se afla un suflător de flăcări înghiţitor de săbii. Un bărbat rotofei, cu pieptul păros gol şi cu ţeasta rasă, care în exclamaţiile de mirare ale

privitorilor introducea un pumnal lung în gură până adânc în gâtlej. Ellen privea fascinată reprezentaţia, când un ţipăt îngrozitor îi îndreptă privirea spre un grup de oameni.

Ellen îşi croi drum într-acolo. Tipul care scotea dinţi, despre care vorbiseră fetele, împărţea cu un vraci un podium mare din lemn în cel mai îndepărtat colţ al pieţei.

După cum arăta culoarea argintie deteriorată de vreme a podiumului, acesta se afla de un an întreg în acel loc. Probabil că pe el aveau loc şi şedinţele de judecată, pe el erau biciuite femeile adultere, erau legaţi de stâlpul ruşinii escrocii, iar hoţilor li se tăiau mâinile. Poate că pe podiumul plin cu pete întunecate aveau loc chiar execuţii. Dar acum pe el se aflau două scaune mari pentru bolnavi.

Bărbatul care extrăgea dinţi avea pregătite pe o măsuţă instrumente pentru blocarea gurii, cleşti de diverse mărimi, ca şi ierburi şi tincturi pentru o însănătoşire rapidă. Ellen se gândi la fata cu mâini roşii şi se întrebă dacă ea se îndrăgostise într-adevăr de posacul bătrân care tocmai punea deoparte instrumentele. Abia când un bărbat tânăr şi drăguţ, într-o haină maro-roşcată urcă pe podium, Ellen pricepu că bătrânul era doar un ajutor tocmit.

În mulţimea de pe partea opusă, o zări pe fată stând chiar lângă scară. Aceasta era complet pierdută în contemplarea tânărului, şi Ellen speră că acesteia îi va veni o altă idee decât să îşi scoată un dinte pentru a-i atrage atenţia asupra ei.

Dotările vraciului aveau nevoie de o masă mai mare decât a extractorului de dinţi. Pe o parte a mesei el avea ierburi, leacuri şi pânză pentru bandaje, iar pe cealaltă parte erau ferăstraie pentru amputări, pense, scalpele şi ace de diferite grosimi. Mai era pregătit un lighean cu cărbuni cu un fier care se încingea. Pentru ca bolnavii să nu sară în picioare şi să fugă, atât la vraci, cât şi la extractorul de dinţi ei erau legaţi de scaun cu curele din piele.

Chiar şi celor mai curajoşi le apăreau picături de sudoare pe frunte, când trebuia să li se scoată un dinte ori să li se coasă o rană. Podiumul era înconjurat de bolnavi, pe chipul cărora se putea citi atât frica de durere, cât şi speranţa că se vor vindeca.

În jurul podiumului mai erau şi gură-cască, în speranţa că vor putea fi spectatori la o amputare ori la o altă grozăvie. Mulţimea urmărea fiecare mişcare a celor doi bărbaţi, le comenta gesturile acestora cu oroare şi uimire, iar ale celor chinuiţi cu invective. Pentru mulţi spectacolul părea o bine-venită destindere.

Ellen nu mai suporta să privească. Mirosul respingător de puroi şi putrefacţie, sânge şi carne arsă era prea mult pentru stomacul ei. Doar cu efort şi cu o voinţă de fier reuşi să nu vomite plăcinta.

Pe cealaltă parte a pieţei, tarabele se înghesuiau una într-alta, şi pe acoperişurile lor din pânză colorată sau din piele se adunase apa de ploaie. Negustorii se străduiau să o verse cu ajutorul unor beţe. Ţărani, călugări şi nenumăraţi negustori îşi aduseseră marfa la oraş. Găseai în acest târg cele de trebuinţă zilnică:

oale din fier ori aramă de toate dimensiunile şi formele, toate genurile de recipiente din lut, coşuri, jucării şi mobilier, piele şi tot ce se putea confecţiona din ea, stofe şi găitane, podoabe şi tot felul de obiecte utile din corn, os, lemn sau metal. Într-un colţ, doi călugări în rase jerpelite vindeau bere, pe care o scoteau din butoaie pântecoase. Deşi amândoi arătau tare amărâţi, berea trebuia să fie foarte bună, pentru că la căruţa lor se formase o coadă lungă, în care fiecare client avea cu el câte una ori mai multe ulcele.

Ceva mai departe se puteau cumpăra orătănii vii, ouă, făină, ierburi, carne sărată, slănină afumată, fructe, legume şi alte ingrediente necesare în bucătărie.

Dar cele mai neobişnuite şi mai asaltate tarabe erau cele cu fructe şi mirodenii exotice, cum ar fi curmalele, rodiile, piperul, ghimbirul, anasonul, scorţişoara şi muştarul. Ellen sorbea lacomă mirosurile îmbătătoare. Dacă închidea ochii, era parcă într-o altă lume.

Negustorii îşi făceau laolaltă reclamă la mărfuri. În jurul tarabelor se înghesuiau femei şi fete de toate vârstele, măcar pentru a vedea acele lucruri, şi dacă se putea să le şi pipăie. Cu toate că în lunile care trecuseră lui Ellen îi intrase în sânge comportamentul băieţos, acum căsca şi ea gura în rând cu celelalte fete şi făcea ochii mari în faţa panglicilor multicolore pentru păr şi a altor podoabe. Culorile vii, frumoase, izul străin al pieţei şi multitudinea de mărfuri oferite o ameţeau ca un urcior cu bere tare.

– Dă-te de-o parte, băiete, tu le împiedici pe doamne să privească! se răsti la ea un negustor palid.

În clipa următoare, își lăuda din nou cordelușele și gaitanele, alungând-o pe Ellen definitiv cu o privire nemiloasă – și dintr-un foc din minunatele senzații se alese praful. „Ce este mai important pentru tine, gâsculiță proastă, fierăria ori panglicuțele multicolore din păr", își spuse Ellen supărată pentru că se lăsase atrasă de niște lucruri frumoase, dar nefolositoare. Întoarse hotărâtă spatele tarabelor cu nimicuri. Trebuia să îl găsească pe acel fierar de care îi vorbise Llewyn, în loc de a căsca gura, și ridică mâna să își pipăie punga cu bani. Atâta vreme cât nu avea de lucru, aceste economii erau tot ce avea.

Deodată, o trecură fiori reci. Pipăi sub cămașă după pungă. Nimic. Apucă șnurul de piele cu care punga atârna de gât. Șnurul era la locul lui, dar dispăruse punga cu bani; șnurul era tăiat. Inima lui Ellen o luă razna și capul începu să îi vâjâie. Se gândea febril cum și când se putuse petrece furtul. Să fi uitat, după ce cumpărase plăcinta, să își bage punga sub cămașă? Privea neputincioasă în jur. Cine să i-o fi furat? Frumușica vânzătoare de plăcinte? I se părea că în fața ei se căscase o imensă groapă, care o atrăgea să o devoreze. Ochii i se umplură de lacrimi.

Atunci îl descoperi în apropiere pe pungașul care îi atrăsese mai înainte atenția. Acesta își croia drum prin mulțime, îndepărtându-se de ea.

El o furase! Acum ea încerca disperată să își facă loc prin mulțime, dar distanța care o separa de băiat se tot mărea, în loc să se micșoreze. La un moment dat,

îl pierdu din ochi. Probabil că acesta cotise într-una dintre uliţele lăturalnice.

Ellen se rezemă deznădăjduită de zidul unei case. Cu ochii în lacrimi privea în gol, incapabilă să se gândească la ce avea de făcut acum. Rămăsese doar cu hainele de pe ea. Ellen băgă de seamă cum îi curgeau lacrimile pe obraji. După ce muncise din greu pentru acei bani, acum ce mai putea face? Îşi şterse lacrimile şi privi în jur.

Atenţia îi fu atrasă de un bărbat înalt, în vârstă. Aspectul acestuia o surprinse atât de mult, încât pentru un moment uită de necazul ei şi îl privi pe acesta nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Haina lui aleasă, lungă până la pământ, era din postav scump albastru-închis, tivită cu blană gri din cea mai fină. Îmbrăcămintea lui minunată, părul cărunt sclipitor şi bastonul cu cap din argint, de care se sprijinea în timpul mersului, îi confereau o deosebită eleganţă. Dar ochii lui albaştri pătrunzători şi trăsăturile gurii erau cele care o subjugară pe Ellen, pentru că ele îi aminteau de mama ei. Îl urmări involuntar, până când acesta se opri în dreptul unei case mari, scoase de la brâu o cheie grea din fier şi se pregăti să deschidă uşa sculptată din lemn de stejar. Dar, înainte de a fi introdus cheia în broască, uşa se deschise ca împinsă de mâna unei fantome.

În prag apăru o tânără.

Ellen se apropie şi mai mult de cei doi, pentru a putea să îi vadă mai bine.

Rochia albastră precum cerul a fetei era dintr-un material strălucitor scump, brodată pe decolteu cu fir de argint şi perle. Veşmântul părea în acelaşi timp scump şi de o simplitate elegantă. Ellen nu văzuse niciodată ceva mai frumos! Când privi chipul angelicei făpturi, trebui să tragă adânc aer în piept. Era Aedith! Crescuse de când Ellen o văzuse ultima dată.

Deci bătrânul care semăna cu Leofrun trebuia să fie bunicul ei!

Ellen simţi brusc un nod în gât şi dorul de casă o lovi ca o măciucă. O clipă, fu pe punctul de a alerga la cei doi şi a-i strânge în braţe. Curiozitatea lui Ellen în ce îl privea pe bunic era arzătoare, iar furia faţă de sora ei parcă dispăruse.

Aedith venise probabil la Ipswich pentru a se căsători cu negustorul de mătăsuri cu care o logodise Leofrun acum mai bine de un an. Erau oare aici şi Mildred cu Kenny?

Când Aedith închise uşa în urma bunicului, privirea ei trufaşă trecu scurt peste Ellen. Cu siguranţă că a luat-o drept un copil al străzii, care nu merita nici să fie băgat în seamă.

„Nu s-a schimbat", gândi Ellen dezamăgită că Aedith nu o recunoscuse.

Plecă abătută. Brusc, îl descoperi pe tânărul hoţ, care părea să îşi fi ales o nouă victimă. Furia faţă de comportamentul nerușinat al acestuia, şi speranţa de a-şi putea redobândi punga cu bani îi dădură curaj. În definitiv, acum ea era băiat şi ştia cum să se poarte cu un asemenea individ!

Se apropie de el din spate, prudentă. Apucă şnurul din piele cu ambele mâini şi îl întinse. Băiatul era ceva mai înalt decât ea, dar era şi mai slăbuţ. Se apropie atentă de el, îi cuprinse din spate gâtul cu şnurul din piele şi îl trase într-o uliţă laterală. Băiatul se clătină pe picioare şi duse mâinile la gât pentru a slăbi strânsoarea.

– Unde este punga, care până cu puţin timp în urmă atârna de şnurul acesta? şopti Ellen şi îl trase şi mai mult în uliţa întunecoasă pe băiatul lipsit de apărare.

Băiatul încerca zadarnic să respire.

– Nu o mai am, horcăi el.

– Atunci mergem să o luăm. Acum, imediat!

Ellen îi permise să mai respire puţin, dar era gata să îl strângă din nou cu şnurul, pentru a-l ţine în şah.

– Nu ţine.

– De ce?

– M-ar omorî şi pe mine şi te-ar omorî şi pe tine.

– Cine?

– Gilbert chiorul.

– Ăsta cine mai este? mormăi supărată Ellen.

– Ţine bordelul din Tart Lane. Dacă nu îi aduc destul din ciordelile mele, mă rupe în bătaie.

Ellen scuipă scârbită.

– Şi ăsta este un motiv să le furi oamenilor cinstiţi banii câştigaţi cu greu? spumegă ea nemiloasă. Pleacă de la el şi caută-ţi o muncă cinstită, că eşti încă tânăr.

Ellen îi mai trase şi un pumn între coaste.

– Nu pot. O are pe sora mea mai mică. Atâta vreme cât eu fur suficient, o cruţă. Dacă fug sau nu mai aduc destui bani, le-o dă clienţilor lui.

Un moment, lui Ellen i se făcu milă de tânăr şi se gândi la ce ar putea ea să facă. Apoi îşi dădu seama că băiatul se mai relaxase. Probabil că minţea.

– Nu îţi pot restitui punga, dar aş putea să fur de la altcineva pentru tine, dacă vrei.

Vocea îi era plină de speranţă şi Ellen bănui că şi chipul i se mai luminase.

Se gândi încruntată la propunere. El oricum va continua să fure, şi atunci de ce nu i-ar compensa ei paguba? Ellen îşi aminti de femeia pe care o ochise băiatul. Ţinea de mână un copil şi desigur că banii îi trebuiau ca să cumpere mâncare şi cele necesare familiei. Ea să plătească datoriile lui? Şi dacă nu ea, cine trebuia să fie victima? Oare nu fiecare avea nevoie de banii lui?

– Te rog să îmi dai drumul, mă ustură gâtul, şopti băiatul.

– Piei din ochii mei! Dispari! îi strigă Ellen scârbită şi îl împinse brutal.

Băiatul căzu în genunchi, se ridică şi plecă în fugă.

Lui Ellen îi venea să îşi smulgă părul din cap de furie. Nu mai avea un penny şi trebuia urgent să îşi găsească de lucru, altfel era pierdută. Plină de speranţă, puse mâna pe ciocanul de la brâu. Trebuia să se ducă la meşterul Donovan, aşa cum îi promisese lui Llewyn, asta era ultima salvare! Privi în jur şi constată că se afla pe uliţa postăvarilor. Se

decise să întrebe la una dintre tarabe despre locul unde era fierăria.

O femeie în vârstă, care tocmai cumpărase o bucată mare de stofă, îi zâmbi cu amabilitate.

– Îţi arăt drumul, dacă vrei să mă însoţeşti, îi propuse ea şi puse pachetul deasupra coşului ei plin.

Ellen se oferi să ducă ea coşul şi femeia acceptă mulţumindu-i.

– Atunci vino cu mine, eu sunt Glenna, iar soţul meu, Donovan, este şi el fierar.

– Oh! exclamă Ellen, radiind de norocul ce o lovise.

– Ai auzit de el?

Întrebarea lui Glenna suna mai mult ca o constatare.

– Da, am auzit.

Ellen dădu afirmativ din cap şi o urmă pe femeie. Se gândea febril la ce să facă acum. Dacă îi povestea soţiei meşterului ce voia, acesta ar putea să creadă că voia să abuzeze de încrederea lui. Pe de altă parte, nu ar fi frumos să nu îi spună acesteia nimic. Ca soţie a meşterului, avea responsabilitatea pentru toţi cei din casă, deci şi pentru ucenici şi calfe. Ellen cântări argumentele pro şi contra, dar nu ajunse la nici o concluzie.

– Eşti prea tânăr pentru o calfă, dar văd la cingătoarea ta un ciocan, care pare folosit mult timp, remarcă femeia.

Ellen decise să se folosească de ocazia favorabilă pentru a se apropia cu grijă de obiectivul ei.

– Aveţi dreptate, nu sunt încă o calfă. Nu am fost nici măcar un adevărat ucenic. Am fost doar ajutor de fierar. Ciocanul l-am primit de la meşterul meu drept cadou. El se numeşte Llewyn, la Framlingham i se spunea şi Irlandezul. Cred că soţul dumneavoastră îl cunoaşte.

– Llewyn! exclamă femeia şi toată faţa i se lumină. Sigur că se poate spune că îl cunoaşte. El l-a crescut! spuse ea râzând.

Ellen o privi mirată pe Glenna şi ridică din sprâncene.

– Mie mi-a spus doar că tatăl lui l-a cunoscut bine pe meşterul Donovan.

– Tatăl lui Llewyn a fost cel mai bun şi probabil unicul prieten al lui Donovan. Irlandez încăpăţânat! Numai unul ca el se putea înţelege cu Don. Glenna dădu din cap sugestiv şi dădu la o parte o şuviţă de păr căzută pe faţă. Mama lui Llewyn era o femeie delicată din Wales; ea nu a supravieţuit naşterii. Când câţiva ani mai târziu a murit şi tatăl lui, băiatul s-a trezit singur pe lume. Atunci l-am luat pe mititel la noi. Avea cel mult patru ani pe-atunci. Donovan şi cu mine tocmai ne căsătoriserăm. Femeia se opri, puse mâna pe braţul lui Ellen şi întrebă: Cum îi mai merge lui Llewyn al meu?

Ellen parcă îl văzu în faţa ochilor. Despărţirea de el o marcase mai mult decât crezuse. Modul lui de a fi calm, echilibrat îi dăduse siguranţă şi se simţise protejată.

– Îi merge bine, foarte bine, spuse ea.

Femeia îi plăcu lui Ellen din prima clipă, poate pentru că aceasta se lumina atunci când vorbea de Llewyn.

– S-a căsătorit? Are copii?

– Nu.

Ellen dădu negativ din cap.

Glenna păru puţin dezamăgită.

– Dumneavoastră câţi copii aveţi? o întrebă Ellen observând acest lucru.

– Nu avem copii, Domnul nu ne-a dăruit această bucurie. De aceea el ni l-a adus în cale pe Llewyn.

De data aceasta glasul femeii era trist.

Ellen nu voise asta. Privea ruşinată în pământ.

– Dacă Llewyn ţi-a dăruit acest ciocan, trebuie să te fi apreciat mult. Glenna se opri din nou, apoi întrebă: Îmi dai voie? Luă unealta, o privi scurt şi continuă: Mă gândeam eu. A primit ciocanul de la Donovan, după ce a terminat învăţătura. Vezi marcajul din capul ciocanului? Este semnul lui Donovan, sunt sigură de asta.

Impresionată, Ellen înţelese abia acum cât de legat trebuia să se fi simţit Llewyn de acest ciocan. Îşi aminti de tristeţea adâncă din privirea lui, când vorbise despre Donovan, şi se întrebă de ce nu se făcuse făuritor de săbii. Nici nu îşi putea imagina că nu ar fi fost în stare de asta. Cu toată curiozitatea ei, se hotărî să nu o întrebe pe Glenna despre chestiunea aceasta. Dacă Donovan o va primi la lucru, va afla.

– Da, am ajuns. Aceasta este casa noastră, iar fierăria este acolo, zise Glenna şi arătă către atelierul aflat doar la câţiva paşi.

În curte, o pisică stătea la soare, câteva găini ciuguleau mulţumite în nisip, iar pe pajiştea de lângă casă o capră era legată de un ţăruş. O fierărie din piatră nu era ceva deosebit, dar o casă din piatră era, şi lui Ellen i se păru un indiciu de bogăţie. Donovan trebuia să fie un important făuritor de săbii, pentru a-şi permite o asemenea casă.

Ellen crescuse într-o casă simplă din trunchiuri de stejar, lut şi paie. În Orford, cele mai multe case erau construite astfel. Doar biserica şi Orford Manor, conacul, erau din piatră.

Glenna deschise uşa.

– Intră, desigur că îţi este sete! Şi poate şi foame, nu? Aşază-te la masă, coşul poţi să îl pui pe scaun.

Îi făcu semn lui Ellen să intre şi îi puse în faţă un urcior cu cidru şi un picior afumat de găină, cu o felie de pâine.

– Pui afumat? se miră Ellen, pe care foamea o cuprinsese pe loc. Este foarte gustos! lăudă ea puiul devorându-l. La noi, în Orford, există brânză afumată... bună şi ea, turui Ellen şi imediat se necăji pentru că fusese atât de imprudentă de a dezvălui locul de unde era.

Din fericire, Glenna tocmai căzuse pe gânduri şi nu dădu atenţie spuselor ei. După expresia feţei, se mai gândea încă la Llewyn.

– Iartă-mă, ce spuneai?

– Că este bun şi cidrul, zise repede Ellen şi îşi promise ca pe viitor să fie mai atentă.

– Bănuiesc că vrei să i te adresezi lui Donovan pentru muncă?

Ellen crezu că sesizează o urmă de compătimire în privirea ei.

– A trebuit să îi promit lui Llewyn.

Ellen se strădui ca vorbele ei să nu sune a scuză.

– Atunci ar trebui să te duci la el acum. Nu o să fie uşor, ţi-o spun eu. El este un încăpăţânat şi şi-a propus să nu mai ia nici un ucenic. Glenna o bătu pe umăr şi adăugă: Va trebui totuşi să dai o probă, indiferent cât te ocărăşte! Şi acum du-te... ah, da, cum te cheamă?

– Alan.

– Aşadar, Alan, dă-i drumul şi mult noroc!

– Mulţumesc.

– Şi nu te da bătut, gândeşte-te la ce ţi-am spus eu! strigă Glenna în urma ei.

Când Ellen intră în fierărie, a fost de parcă se întorsese acasă. Aranjamentul din interiorul clădirii din piatră amintea de cel din atelierul lui Osmond. Totuşi, acest lucru nu îi anulă frica. Donovan arăta cu totul altfel decât şi-l imaginase ea. Se aşteptase să dea ochii cu un bărbat înalt, voinic ca Llewyn, dar Donovan era mic de statură şi părea chiar fragil. L-ai fi putut lua mai curând drept bijutier decât fierar vestit.

– Închide uşa! tună el cu o voce profundă de bas.

Ellen se grăbi să execute ce i se ceruse. Nici Osmond nu suporta să stea în fierărie cu uşa deschisă. Dar pentru că Llewyn lucrase şi primăvara în aer

liber, în ciuda promisiunilor, Ellen pierduse obişnuinţa de a închide uşa fierăriei după ce intra.

– Vă salut, meştere Donovan!

Ellen spera să nu îi fie observat tremuratul din voce.

– Ce vrei? întrebă el direct şi o măsură încruntat cu privirea din cap până în picioare.

Ellen nu se mai simţise niciodată atât de meschină, ca sub privirea lui atât de plină de sine.

– Aş vrea să lucrez pentru dumneavoastră şi să învăţ de la dumneavoastră, meştere.

– Şi de ce ar trebui să îţi transmit ţie cunoştinţele mele? Poţi plăti atât de bine? întrebă calm Donovan, fără a o mai onora cu vreo privire.

Ellen îl privi îngrozită. Cum ar putea un meşter care se respecta să pună o asemenea întrebare? Era interesat doar de bani? Îşi vindea cunoştinţele ca pe o marfă celui care plătea mai bine, în loc de a le ceda celui mai merituos?

– Nu, meştere, nu pot plăti, spuse ea abia auzit.

– Mă gândeam eu!

– Dar pot munci spre a vă plăti cunoştinţele, pot munci bine.

Ellen observă cât de arogant se exprimase şi îşi blestemă comportamentul. „Mă exprim ca o precupeaţă, nu ca un fierar începător", îşi spuse ea supărată.

– Nu am nevoie de un ajutor de fierar, am deja unul bun.

– Pot face mai mult, verificaţi-mă!

– Am mult de lucru şi nu am timp de pierdut. Du-te dracului, mucos încrezut!

Cu toate că fierarul părea supărat şi neconvins, Ellen crezu că vede în ochii lui mai curând un fel de deznădejde. Nu îi plăcuse Donovan din prima clipă, dar, dacă Llewyn ţinea atât de mult la el, însemna că trebuia să existe un motiv pentru asta. Ellen decise să o asculte pe Glenna şi să ignore ocările.

– Păi, dacă aveţi atât de mult de lucru, ar fi bine să vă dau un ajutor.

Tremurul din vocea ei se transformase într-o răceală de gheaţă. Îşi puse bocceaua într-un colţ, şi privi în jur prin fierărie.

Într-o fierărie ordinea era de la sine înţeleasă. Cleştii, ca şi ciocanele şi accesoriile necesare trebuiau să fie în acelaşi loc, spre a fi la îndemână când era nevoie de ele. La Donovan ordinea semăna cu cea de la Osmond, cu mici excepţii, şi nu va fi greu să se descurce şi aici.

– Cine te crezi? Crezi că pur şi simplu poţi să dai năvală şi să iei decizii peste mine?

Donovan părea nu numai supărat, dar şi surprins.

– Numele meu este Alan, lucrez în fierărie de mai mult timp şi, dacă îmi permiteţi, până în urmă cu câteva zile nici nu auzisem de fierarul Donovan. Ellen însăşi era surprinsă de cât de arogantă putea fi, dar continuă nestânjenită: Eu nu vă cunosc, chiar dacă sunteţi cel mai bun făurar de săbii din regiunea East Anglia. Am venit la dumneavoastră pentru că un fierar, pe care eu îl preţuiesc foarte mult, m-a sfătuit să o fac. El crede că de la dumneavoastră pot învăţa mai multe decât de la el.

– Şi, mă rog frumos, cine ar fi acela?

Donovan părea a nu da doi bani pe părerea altui fierar.

– Maistrul meu se numeşte Llewyn şi cred că îl cunoaşteţi bine.

La auzul numelui, ochii lui Donovan se îngustară a mânie. Ellen crezu chiar că acesta se va năpusti la ea, dar el rosti doar cu dispreţ:

– Llewyn nu a reuşit!

– El crede că nu a fost suficient de bun pentru dumneavoastră.

– Dar crede că tu eşti, nu? se aprinse Donovan şi mai mult.

– Da, meştere, răspunse calmă Ellen.

Donovan tăcu îndelung, iar Ellen aşteptă. Chipul lui nu trăda la ce se gândea.

– Dacă vrei să te verific, revino mâine puţin înainte de amiază, zise el în cele din urmă şi îi întoarse spatele.

– Voi veni! ripostă ea mândră, apucă bocceaua şi închise uşa după ea fără să mai salute.

Când Glenna şi Donovan cinară singuri, soţia fierarului rupse tăcerea:

– Trebuie să îi dai băiatului cel puţin şansa de a-ţi arăta ce ştie, altfel te vei întreba veşnic dacă Llewyn a avut dreptate.

– Llewyn nu a fost suficient de bun, răspunse răstit Donovan, cum ar putea el să judece dacă...

– Prostii, nu a fost suficient de bun, vezi să nu râd! Nu a fost destul de tare pentru a se pune cu tine. Ştii bine că ar fi putut să reuşească! Dar tu ai fost prea sever cu el, nu i-ai spus niciodată că crezi în el, nu l-ai lăudat niciodată. Eu ştiu cât îţi lipseşte. Nu îl mai respinge încă o dată. Acest tânăr este darul lui pentru tine, un semn că te-a iertat.

Glenna şterse cu un gest hotărât câteva firimituri de pâine de pe masă.

– Să mă ierte pe mine? Nu îmi poate reproşa nimic, l-am tratat totdeauna ca pe un fiu. De ce să mă ierte?

Donovan sări în picioare.

– Şi un fiu ar fi fugit cândva de un tată ca tine. Ar fi trebuit să fie deopotrivă cu tine, dar nu i-ai dat destul timp pentru asta. Ai fost prea nerăbdător. Doar pentru că tu înveţi atât de uşor şi de repede şi reţii atât de mult, nu poţi pretinde altuia acelaşi lucru. Tu ai un dar special, pe care nu îl are fiecare. El a trebuit să trudească din greu pentru ceva ce tu prindeai din zbor. Te rog să mă asculţi! Vezi de băiatul acesta. Chiar de dragul tău!

– De atâta vreme nu am mai găsit un ucenic, care după scurt timp să nu plece bâzâind. Pretind prea mult de la ei, aşa o fi. Dar eu nu pot să tot repet, nu merge. Furia lui Donovan ceda în faţa disperării. Apoi continuă: L-am pierdut pe Llewyn pentru că nu pot să am răbdare, atunci de ce un străin ar trebui să rămână la mine?

– Ce ai de pierdut? Dacă nu este bun, îl expediezi.

Glenna îl privi implorator.

– Fiecare băiat pe care îl expediez este precum o luptă pierdută. Nu mai vreau înfrângeri.

Donovan se închise în sine şi îşi sprijini capul în mâini.

– Don, te rog, gândeşte-te cum a fost cu Art. Nu ai vrut să îl accepţi, pentru că era uriaş. Ai spus şi ai crezut că era prost şi puternic, că nu putea să ţină pasul cu tine. Totuşi, v-aţi obişnuit unul cu altul, vă cunoşteaţi slăbiciunile şi punctele tari. Şi acum vrei să renunţi la el?

– Nu, normal că nu. Dar el nu este un ucenic! protestă în ultimul moment Donovan.

– Te rog, Donovan, eu ştiu că Alan este ucenicul potrivit pentru tine. Simt asta!

O vreme, fierarul nu mai zise nimic. Apoi se decise:

– I-am spus că poate veni mâine, ca să-îl pun la încercare. Vom vedea dacă îndrăzneşte. În orice caz, nu-l voi favoriza doar pentru că l-a trimis Llewyn.

Glenna se declară mulţumită cu acest răspuns. Era sigură că băiatul va reuşi. Donovan îl va pune serios la treabă dacă îl va accepta ca ucenic, tocmai pentru că era trimis de Llewyn. Dar dacă era bun, Donovan îşi va da seama, şi acest lucru îl va face fericit.

Ellen plecase fără să mai treacă pe la Glenna. Deşi i-ar fi făcut plăcere să mai vorbească un pic cu ea, nu trebuia ca Donovan, dacă ar fi văzut-o, să creadă cumva că ar avea nevoie să fie consolată de cineva. Îndărătnicia şi prejudecăţile lui Donovan o revoltau profund. Chiar dacă el era cu adevărat unul dintre cei mai buni făuritori de săbii din Anglia, asta nu îi dădea

dreptul să îi trateze pe ceilalţi astfel. În sinea ei, Ellen ştia că meşterii mai aveau şi alte drepturi, iar ucenicii nu aveau decât obligaţii. Dacă ea ajungea să devină ucenic, mai rămânea de văzut. Mai întâi şi întâi, trebuia să treacă verificările. Cu gândul la ziua de mâine, Ellen simţi ceva în stomac. Un amestec de speranţă şi teamă. Încercă să se convingă totuşi că era destul de bună pentru a trece examenul. Se străduise Llewyn degeaba să îi smulgă promisiunea că va face tot ce-i va sta în putinţă? Pentru siguranţă, se decise să se ducă la biserică. Desigur că nu strica să Îi ceară Domnului bunăvoinţa.

Ellen înnoptă într-un colţ al bisericii St. Clement, şi dimineaţa plecă la Donovan. Când intră în fierărie, fierarul o salută surprinzător de prietenos, şi Ellen se întrebă ce putuse să îi modifice părerile.

Donovan avea o metodă simplă pentru a stabili dacă un tânăr era ori nu era talentat. Scoase nişte fragmente de drugi de fier şi i le arătă lui Ellen.

– Presupun că ai lucrat până acum numai cu bare ori drugi de fier.

Ellen confirmă.

– Acesta este fier aşa cum iese din cuptor. Deci absolut neprelucrat. Dacă priveşti atent fiecare fragment, poţi să vezi că marginile lor arată diferit. După felul în care arată fragmentul, eu pot să îmi dau seama de modul în care trebuie prelucrat ulterior fierul şi mai ales îmi dau seama pentru ce este potrivit: pentru miezul rezistent al lamei sau pentru mantaua dură a lamei. Tu nu ai altceva de făcut decât să sortezi

materialul pentru manta şi materialul pentru miez. O ruptură strălucitoare, granulată, indică fierul mai dur, o ruptură mai regulată, cu granulaţie mai fină indică fierul mai moale. În plus, după diferenţele de culoare poţi recunoaşte impurităţile.

Donovan îi puse lui Ellen în mână câte o bucată de metal. Apoi arătă spre grămada de fier neprelucrat aflată în faţa lor. Donovan părea chiar vesel. Probabil că pe toţi tinerii care veneau să înveţe la el îi supunea aceleiaşi probe şi probabil că nu treceau examenul cei mai mulţi dintre ei.

Fierăria neagră care producea doar unelte simple, potcoave şi grilaje din fier negru primea materie primă corespunzătoare, pe care putea să o prelucreze imediat, de aceea pentru Ellen fierul produs prin reducere directă era complet nou. Dar urmărise atentă explicaţia dată de Donovan şi reţinuse fiecare cuvânt.

Ellen se aşează turceşte pe podeaua din lut bătut a atelierului, şi mai examină o dată cu atenţie bucăţile pe care i le arătase meşterul. Încercă să sesizeze cu exactitate particularităţile acestora. Donovan se prefăcea că se ocupa de cu totul altceva, dar o urmărea pe ascuns. Cât se poate de calmă, Ellen luă în mână primele două bucăţi de lupă, le cântări şi le examină amănunţit, le răsuci, le mirosi şi le pipăi. După o vreme, puse una de-o parte, şi a doua în partea cealaltă, pe pământ. Luă următoarea bucată, o examină tot atât de amănunţit, o pipăi, o mirosi şi în cele din urmă o puse şi pe aceasta deoparte. Pe măsură ce privea lupele, înţelegea tot mai bine despre ce era vorba. Era sigură că Donovan însuşi avea nevoie de suficient

timp pentru a le sorta. Deşi Ellen nu ştia nimic despre confecţionarea săbiilor, bănuia că unei asemenea arme calitatea îi era dată în mare parte de materialul din care era confecţionată şi decise ca alături de cele două grămezi să mai facă încă două. Când termină, se ridică şi se duse la Donovan.

Pe faţa lui nu se citea nimic.

– Meştere, eu am terminat.

Donovan o însoţi la grămezile sortate.

– Aici este materialul pentru lame şi pentru miez, iar alături am pus bucăţile pe care le consider deosebit de impure.

Donovan o privi sceptic, dar curios, apoi se întoarse către cele două grămezi mai mari. Cercetă fiecare bucată în parte, exact cum făcuse şi Ellen, şi dădu din cap abia după ce verificase şi ultima piesă.

Ellen observă cât era de satisfăcut de munca ei. Dar imediat ce el îşi mută privirea asupra ei, se întunecă din nou. Ce avusese de gând Llewyn trimiţându-l pe acest băiat la el? Ellen îl considera pe Donovan arogant şi nepoliticos. Dar, în momentul în care el îi explicase ce avea de făcut, se întâmplase ceva special. Ceva pentru care nu găsea cuvinte, ceva care, în ciuda deosebirilor, îi unea. Se părea că amândoi abordau o treabă în acelaşi mod. Explicaţiile lui Donovan fuseseră puţine, foarte la obiect şi precise. Nici Llewyn şi nici Osmond nu vorbiseră astfel cu ea.

– Mă voi gândi dacă te accept. Vino din nou după-masă, până atunci voi decide, spuse Donovan privind-o din nou aspru.

„Nu mă poate suferi pur şi simplu, ursuzul, se gândi ea. Dar nici mie nu îmi place mai mult." Când ieşi din fierărie, o întâlni pe Glenna, care punea în curte rufe la uscat.

– Salut, Alan! îi strigă aceasta şi îi făcu semn ca unui vechi prieten.

– Vă salut şi eu, doamnă meşter! răspunse ea politicoasă, dar fără să poată ascunde dezamăgirea din voce.

– Ei?

– Am făcut ceea ce a spus el.

– Ai ştiut să sortezi lupele?

– Da, am făcut-o corect, el a examinat fiecare bucată pe care a pus-o tot acolo unde o pusesem eu.

– Atunci te pot felicita, dar de ce eşti atât de trist?

Glenna luă un cearşaf mare şi îl puse pe sfoară.

– Meşterul nu s-a decis încă, trebuie să revin după-amiază. Cred că nu mă poate suferi.

– Este un încăpăţânat bătrân şi acrit şi are nevoie de puţin timp. Nu tu eşti cel pe care nu îl poate suferi, ci acela este el însuşi. Şi, în plus, mai este încă supărat pe Llewyn, dar îi va trece, crede-mă!

Glenna îi zâmbi încurajator.

În timp ce Donovan trezea în Ellen o indispoziţie rebelă, Glenna îi oferea sentimentul siguranţei şi al afecţiunii materne.

– Aşa că vin mai târziu, zise Ellen fără nici un chef şi se hotărî să se mai ducă o dată în piaţă.

Când Ellen ajunse în locul în care cu o zi în urmă o întâlnise pe vânzătoarea de plăcinte, aceasta nu

mai era acolo. Era ora prânzului şi stomacul îşi cerea drepturile. Cercetă atentă în mulţimea din jur. Tocmai când voia să plece, apăru fata, care îi făcu un semn prietenesc.

– Banul din argint de ieri a fost mult mai valoros decât plăcintele şi coşul meu. Cavalerul ar fi putut obţine cu el trei coşuri pline cu plăcinte şi ceva în plus. Iar coşul meu nu era nici măcar plin. Căută două plăcinte,şi i le întinse lui Ellen, spunându-i: Ia-le, sunt pentru tine!

– Dar sunt două!

– Ah, este în ordine, răspunse fata cu obrajii ca două piersici coapte.

– Mulţumesc, sunt cele mai bune plăcinte pe care le-am mâncat vreodată! Ellen muşcă lacomă şi continuă: L-am găsit pe fierarul despre care te întrebam ieri. Dar am să aflu abia mai târziu dacă mă acceptă.

– Oh, sper că ai noroc, pentru că m-ai putea căuta mai des!

Vânzătoarea de plăcinte trase cu ochiul spre Ellen.

„Mă ia drept un candidat la însurătoare", se gândi înspăimântată Ellen, apoi îi făcu doar scurt un semn şi dispăru în mulţime, pentru a mai hoinări puţin prin piaţă.

Privirea i se opri pe un bărbat voinic aflat mai departe în mijlocul mulţimii. Parcă i se opri inima. Sir Miles! De groază, rămase ca împietrită. Abia când bărbatul se întoarse puţin şi ea putu să îi vadă chipul din faţă, îşi dădu seama că îl confundase. Respiră

uşurată şi îşi continuă plimbarea până auzi ţipetele a două femei.

În jurul celor două deja se adunaseră câţiva curioşi, şi Ellen li se alătură. O negustoreasă corpolentă, cu părul şaten murdar, vindea bentiţe şi găitane de toate felurile, atât simple, cât şi din mătase moale sau din brocart, uni ori divers colorate, brodate, lungi şi scurte, groase şi subţiri.

Ţipetele stridente ale cumpărătoarei revoltate aproape că le acopereau pe ale vânzătoarei.

– Ţi-am plătit treisprezece bentiţe, fiecare lungă de un cot, şi acum îmi ceri mai mulţi bani, escroacă neruşinată!

– Mi-aţi dat bani pentru treisprezece bentiţe simple, dar cinci dintre bentiţele alese de dumneavoastră sunt din mătase şi sunt brodate, ele costă mai mult, la fel ca acelea patru ţesute multicolor pe care le-aţi luat. Deci îmi datoraţi o jumătate de şiling.

– Adu-l pe supraveghetorul pieţei! îi strigă vânzătoarea de la standul vecin. Fetişcanele astea bogate ori sunt prea proaste, ori încearcă să înşele oamenii cinstiţi. Nu lăsaţi lucrurile aşa!

Clienta trebui să recunoască faptul că nu avea dreptate. Existând perspectiva ca problema ei să ajungă la supraveghetorul pieţei, mormăi câteva blesteme, scoase suma cerută şi plăti. Abia când aceasta se întoarse, văzu Ellen cine era cumpărătoarea. Nu o recunoscuse pe Aedith nici măcar după voce.

– Lăsaţi-mă să trec! strigă Aedith nerăbdătoare mulţimii amuzate care o înconjura.

Ellen ştia că Aedith nu ura nimic mai mult decât să se râdă pe seama ei. Negustoresele vor ţine minte pe viitor ce i s-a întâmplat.

Când cu nasul pe sus Aedith trecu prin dreptul lui Ellen, îi înfipse un cot între coaste şi strigă:

– Ce te holbezi aşa, mojic tâmpit?

Ceea ce trezi furia lui Ellen. Fără să se mai gândească, îi puse piedică surorii ei – cum de fapt îi mai pusese uneori când fuseseră împreună. Aedith se poticni, iar oamenii râseră şi mai mult de ea. Supărată şi surprinsă, privi în jur. Pentru un moment, privirile lor se întâlniră. Ellen îi văzu lacrimile din ochi şi brusc i se făcu milă de ea.

– Ellenweore?

Ellen se îngrozi. Mâna lui Aedith ţâşni înainte, dar, mai înainte ca aceasta să o apuce, Ellen se întoarse rapid şi dispăru în mulţime ca urmărită de draci. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Cu respiraţia tăiată, se ascunse în spatele unui car la o distanţă sigură şi o urmări cu privirea pe Aedith, care se descurca greu în mulţime.

Arogantă ca totdeauna, dar fără a mai ţine nasul pe sus, dispăru în uliţa postăvarilor. Mai privise de câteva ori în jurul ei, dar nu o descoperise pe Ellen.

Furioasă, Ellen îşi dădu un pumn în frunte. „Nu mă pot stăpâni odată? De ce trebuia să îi pun piedică? Nu puteam să o las să treacă pur şi simplu?“ Chiar dacă Donovan ar accepta-o, trebuia să aibă în vedere riscul de a fi descoperită şi apoi trădată de Aedith. Deprimată, Ellen se închise în sine. Va trebui să fugă

mereu? Cât de departe să se ducă aşa, fără un ban? Descurajată rămase pe loc o eternitate. „Aedith este sora mea, nu trebuie să mă tem de ea", încercă ea să se liniştească, dar nici ei nu prea îi venea să creadă.

După ce îşi plânse îndelung de milă, se ridică, îşi îndreptă umerii şi ridică mândră bărbia. Mai întâi, se va duce la Donovan, pentru a afla ce a decis. În faţa fierăriei lui Donovan, era o jumătate de duzină de cai. Doar unul dintre ei nu era călărit. Se părea că toţi ceilalţi îl aşteptau tocmai pe acest bărbat. Ellen cugetă dacă nu ar fi mai bine să plece. Poate era bine că Donovan era ocupat, aşa o putea căuta în casă pe Glenna, şi îi putea mărturisi că jignise fiica unui negustor, şi că de aceea era mai bine să dispară din Ipswich. Glenna va înţelege desigur situaţia, iar lui Donovan nu o să îi pară decât bine că nu o mai vedea.

Exact când vru să bată la uşa casei, uşa se deschise, şi normandul amator de plăcintă de peşte ieşi.

Acesta o prinse de umeri pe Ellen şi râse.

– Hei, acesta nu este degustătorul nostru?

– Milord, zise Ellen şi preferă să îşi plece privirea.

– Nu mi-aţi spus că aveţi şi un ucenic, meştere Donovan! strigă cavalerul în urmă, şi în uşă apăru şi Donovan.

– Pare a fi un băiat curajos, ce noroc! Pentru o asemenea călătorie, un sperios nu v-ar fi de nici un ajutor.

– Dar eu...

Ellen vru să spună că ea nu era ucenic, dar normandul nu o ascultă, ci i se adresă lui Donovan:

– Ridicăm ancora a doua zi după Rusalii. Fără animale. Vă luaţi uneltele, şi fără mult bagaj. Tot ce aveţi nevoie veţi primi la Tancarville. Veniţi mâine în port, ca să nu trebuiască să vă aşteptăm. Comandantul căpităniei portului ne ştie vasele şi vă va arăta drumul. Până atunci ar trebui să învăţaţi ceva franceză, zise el şi râse zgomotos.

Donovan mormăi ceva neinteligibil.

Poate că acum Ellen ar fi trebuit să spună ceva, pentru a clarifica neînţelegerea, dar rămase mută. De ce? Normandul o luase drept ceea ce ea voise neapărat să fie! Cât de mult îşi dorise să devină ucenicul lui Donovan înţelese abia când totul părea pierdut. Dar ce călătorie era aceea despre care cavalerul tocmai vorbise?

Donovan nu o onoră cu o privire nici măcar după ce bărbaţii plecaseră.

Ellen rămăsese în loc de parcă prinsese rădăcini şi nu ştia ce trebuia să facă. Atunci, din casă năvăli Glenna complet scoasă din fire.

– Explică-mi, Don, că eu nu pricep nimic! De ce regele s-a supărat pe tine şi te trimite tocmai pe tine?

Donovan o mângâie uşor pe obraji pe soţia sa.

– Regele nu s-a supărat pe mine deloc, dragă, tocmai asta este. William de Tancarville este un apropiat al regelui. Faptul că el l-a trimis pe FitzHamlin la mine, pentru ca eu să plec în Normandia, este o onoare de care se bucură doar un fierar cu adevărat important!

– Deci chiar vrei să pleci, constată Glenna.

– Trebuie să plecăm. Ar însemna să îmi jignesc regele, dacă aş refuza invitaţia. Am de pus doar câteva condiţii, nimic mai mult.

Donovan discutase mai întâi singur cu FitzHamlin, iar Glenna fuse chemată ceva mai târziu.

– Ce fel de condiţii? întrebă ea suspicioasă.

– Am spus că vom avea nevoie de o casă normală şi că aici gospodăria noastră va trebui administrată până când ne vom întoarce. Şi l-am rugat ca totul să nu dureze mai mult de zece ani.

– Zece ani? Glenna păli. Cine ştie dacă vom trăi atât timp! strigă ea.

– Poate că va fi vorba de doar trei ori patru ani, încercă să o mai liniştească Donovan, dar nici el nu părea prea convins de ce spunea.

– Am putea cel puţin să îi luăm cu noi pe Art şi pe băiat? întrebă Glenna cu un glas sugrumat.

Donovan confirmă fără nici o ezitare.

Ellen nu mai ştia ce să creadă. Dar oricum ea trebuia să plece din Ipswich, deci de ce nu ar pleca în Normandia? Inima îi tresălta la gândul aventurii pe care o reprezenta o asemenea călătorie. Pe de altă parte, din nou nu putuse să decidă ea asupra viitorului ei. Nici măcar părerea nu i-o solicitase nimeni. Ellen îl văzu pe Donovan îndreptându-se către fierărie şi preferă să îl urmeze.

Dar Glenna o apucă uşor de umăr şi o opri.

– Mai lasă-l, şi mâine este o zi! O trase pe Ellen în casă. Hai să îţi arăt unde vei dormi. Oftă încet şi

adăugă: Va urma cu siguranţă o perioadă grea, dar vei reuşi să o depăşeşti!

Lui Ellen i se păru că Glenna mai mult îşi făcea ei înseşi curaj decât ei, dar dădu afirmativ din cap.

De teamă să nu o întâlnească pe Aedith, nu mai avu curajul să meargă în piaţa din Ipswich, chiar dacă i-ar fi făcut plăcere să îi povestească vânzătoarei de plăcinte despre aventura care o aştepta. Iar zilele până la plecarea în călătorie au fost cele mai palpitante trăite vreodată de Ellen. În prima zi, se sculase înainte de răsăritul soarelui, se îmbrăcase repede, şi nu mâncase nimic pentru a fi la timp în atelier. Îşi întipări în minte unde era locul fiecărei unelte a lui Donovan, pentru a o putea lua rapid când acesta va avea nevoie de ea, şi pentru a o pune la loc după terminarea lucrului. Umplu trocul cu apă, curăţă forja aşa cum avea să o facă de acum în fiecare dimineaţă, şi se pregăti pentru a lucra cu meşterul.

Donovan se purtă cu ea din prima dimineaţă de parcă i-ar fi fost dintotdeauna ucenic. Îi dădu câteva indicaţii pentru ziua respectivă, apoi se apucă de treabă, pentru a executa până la plecare comenzile primite deja până acum. A-l urmări era ceva unic. În unele zile, era atât de prins de munca lui, încât uita şi să mănânce. Fiecare mişcare era bine gândită, nici o clipă nu era pierdută în zadar.

Ellen crezu că înţelegea de ce Llewyn nu fusese destul de bun pentru Donovan. Llewyn era un fierar

bun, dar pentru el fierăria era o meserie oarecare, în timp ce pentru Donovan era chiar vocaţia lui.

Rareori explica ceva şi totuşi Ellen înţelegea fiecare procedeu, simţea, bănuia, ghicea ce făcea el şi pentru ce făcea astfel. Nu o deranja să stea inactivă, doar pentru a putea să îl privească. Urmărea concentrată cum lucra Donovan şi în fiecare zi învăţa mai mult decât ar fi putut învăţa în săptămâni întregi în altă parte. Seara o dureau ochii şi cădea în pat ca după o muncă fizică dură, cu toate că poate nici nu atinsese ciocanul. Donovan aproape că nu vorbea cu ea, dar cu fiecare zi o privea tot mai prietenos.

În dimineaţa plecării, Ellen se trezi foarte devreme, şi oricum abia dacă dormise puţin din cauza emoţiei. Glenna îi făcuse cadou nişte lenjerie de corp, două cămăşi din pânză şi un şorţ care cândva îi aparţinuse lui Llewyn. Împreună cu alte lucruri personale, le împachetă în năframa primită de la Aelfgiva. Aceasta nu mai purta de mult mirosul moaşei, totuşi Ellen avea lacrimi în ochi de fiecare dată când umbla la legătură.

Şi Glenna se trezise înainte de răsăritul soarelui. Ea dormea deja de câteva nopţi prost, şi ca urmare era şi prost dispusă. O chinuia întrebarea ce să ia cu ea în străinătate şi ce să lase acasă. Ar fi preferat să împacheteze totul, dar era nevoită să se limiteze la obiectele de care depindea foarte mult. Lăsau acasă mobila şi obiectele mari de uz casnic. Se răzgândea permanent, pregătea ambele sipete mari, pe care urma să le ia cu ea, apoi despacheta. În cele din urmă, în ele erau

înghesuite îmbrăcămintea, cearşafuri, suportul pentru lumânări, pături, o parte a obiectelor casnice şi îndeosebi documentul pe care cavalerul FitzHamlin li-l dăduse, aşa cum conveniseră. Când se lumină, se treziră şi Donovan, şi Art. Luară micul dejun în tăcere, până când vecini şi prieteni veniră pentru a se despărţi cu urări de bine şi cu bătut pe umeri. Pentru că Ellen nu cunoştea pe nimeni, se retrase câteva momente în spatele fierăriei, scoase rozariul mic din lemn pe care preotul de la St. Clement i-l dăruise după ultima rugăciune de duminică şi îngenunche cu evlavie. În timp ce rostea rugăciunea, pipăia perlele din lemn. În încheiere, pomeni oamenii pe care îi iubea şi despre care nu ştia dacă îi va mai întâlni vreodată. După aceasta era gata de plecare.

– Şi fii atent cu capra, nu o tai nici dacă nu mai dă lapte, mă auzi? îi spunea Glenna plângând vecinului care urma să aibă grijă de casa lor.

Glenna era cu nervii la pământ.

– Lasă, că nu capra este importantă, mormăi Donovan mai morocănos decât de obicei.

– Vom făuri multe săbii noi şi frumoase pentru cavaleri tineri! spunea Art radiind de fericire.

În aceste zile, firea lui deschisă era singurul lucru luminos.

Donovan îl înghionti supărat.

– Hai odată, Art, trebuie să plecăm!

Glenna suspina când porniră la drum. Privea mereu în urmă, până când casa dispăru după o cotitură a drumului.

Ellen nu mai fusese în port, la docuri, aşa că acum era cu atât mai mult emoţionată. Deşi Orford era şi el un oraş-port destul de important, Ellen nu mai urcase pe puntea unei corăbii, ci doar într-o luntre pescărească simplă. În port, îşi plimbă curioasă privirea pretutindeni. Peste tot erau butoaie, lăzi, baloturi şi saci, iar într-o căsuţă amărâtă din lemn, care lăsa impresia că se va prăbuşi în orice clipă, stăteau oameni în haine uzate, care păreau flămânzi. Erau zilieri care aşteptau să aibă ceva de lucru din partea căpităniei portului. O muncă mizerabilă, încărcarea ori descărcarea de lăzi uriaşe, butoaie şi baloturi, o muncă prost plătită şi periculoasă pe deasupra. Uneori, bărbaţii erau striviţi de încărcătura scăpată de sub control ori se înecau dacă nu puteau fi scoşi la timp din apă.

La chei stăteau care cu boi, care aduceau ori duceau mărfurile. Cei care le conduceau se lamentau cu voce tare şi provocau o dezordine îngrozitoare manevrându-le.

Peste tot mişunau călătorii. Într-un colţ al portului se adunaseră nişte pelerini, care schimbau între ei sfaturi ori îşi împărtăşeau experienţele lor cu privire la drumurile cele mai sigure. Comercianţii roiau ca muştele, în speranţa că vor putea să vândă tot felul de nimicuri mai mult ori mai puţin folositoare. În dreptul unei corăbii splendide, vopsite în mai multe culori, stăteau câţiva prelaţi. „Poate trimişi ai papei", gândi Ellen când le văzu veşmintele scumpe stacojii şi purpurii. Călugării şi preoţii din jurul ei, în rasele lor simple, păreau nişte sărmani şoricei de câmp în comparaţie

cu aceştia. Studenţi călători, medici şi tineri nobili îi înconjurau curioşi pe reprezentanţii bisericii.

La Ipswich se îmbarcau şi negustori şi aventurieri, de fapt tot o apă şi-un pământ. Cei care erau în aşteptare trândăveau pe capetele de ziduri, pe baloţii din paie, pe sipete ori pe lăzi. Nimeni nu voia să urce prea devreme la bord, preferau să stea pe uscat până la iminenta plecare a vaselor lor, pentru a nu trebui să petreacă pe punţile mişcătoare mai mult timp decât era strict necesar.

Când Donovan şi ceilalţi, după o lungă căutare, dădură în cele din urmă de şeful căpităniei, bărbatul care duhnea a alcool şi a peşte stricat îi îndreptă indispus către o corabie impresionantă cu două catarge. „Este vasul cel mai mare din port", constată Ellen.

Pe o rampă din lemn, nenumăraţi docheri cărau în interiorul vasului provizii, apă de băut, şi mărfuri ambalate în butoaie şi lăzi mari. Muncitorii aveau în spinare uriaşe baloturi, sub care aproape că nu se mai vedeau.

Un ofiţer normand mai în vârstă le dădea instrucţiuni precise asupra locului în care să fie depozitate. Se părea că acesta cunoştea perfect toate colţurile corabiei. La ordinul lui, oamenii ancorau încărcătura cu frânghii groase, pentru a nu se transforma în proiectile periculoase din cauza valurilor mari. Caii cavalerilor erau şi ei încărcaţi, ca şi câteva oi şi coşuri cu păsări. Dezordinea de pe punte devenea tot mai incontrolabilă, dar ofiţerul era cu ochii pe tot ce se petrecea şi îşi păstra calmul.

– Tu, du lăncile jos! În colţul din dreapta, în spate mai este loc, aşază-le vertical şi leagă-le cu vârfurile în sus, clar?

Scutierul dădu din cap şi se grăbi să execute ce i se ceruse.

– Lăzile cu cămăşile din zale şi cele cu scuturi merg acolo, hai, repede!

Ellen privi în jur. Într-un colţ, erau câţiva oameni simpli, ca Donovan şi soţia lui, nu erau nici cavaleri, nici soldaţi, şi priveau şi ei cum era încărcat vasul.

– Or fi şi meşteşugari care călătoresc la Tancarville?

O înghionti pe Glenna şi făcu un semn cu bărbia în direcţia micului grup.

– Oh, da, răspunse Glenna şi se adresă apoi soţului ei: Priveşte, acolo este Edsel, bijutierul, cu soţia şi cu cei doi copii!

Se îndreptă bucuroasă către micul grup, trăgând-o după ea pe Ellen.

Normanzii adunaseră cei mai diferiţi englezi. Fletcher, care făcea săgeţi, şi Ives, făuritor de arcuri, stăteau unul lângă altul. „Erau fraţi şi niciodată nu se despărţiseră", îi şopti Glenna lui Ellen în timp ce Edsel îi veni în întâmpinare. Ţinea de mână un copil mic, care lui Ellen îi amintea de Kenny. Oftă şi zâmbi melancolic. Când micuţul scoase limba la ea, trase indignată aer în piept.

– Iată-i acolo pe soţii Webster, postăvari din Norwich, şi vin ei cu noi, explică Edsel.

Nu spuse nimic despre cele două târfe care atrăgeau atenţia datorită şalurilor galbene şi buzelor şi obrajilor vopsiţi strident.

– Şi cine este fata aceea? întrebă Glenna.

– Nu am idee. Cred că face plăcinte, răspunse el binevoitor, şi ridică din umeri.

Acum o descoperi şi Ellen pe fată. Surprinsă, se duse repede la ea.

– Tu ce faci aici?

– Cavalerul pe care îl ştii deja a spus că plăcintele mele sunt cele mai bune pe care le-a mâncat vreodată. Se pare că stăpânului lui îi place foarte mult peştele. Mi-a oferit bani buni şi un angajament permanent. Niciodată nu aş fi visat să plec atât de departe de casă!

– Mama ta a fost de acord? întrebă Ellen, nevenindu-i a crede.

– Ea nu ştie nimic, am plecat pur şi simplu, ca în fiecare dimineaţă. Când o să bage de seamă, voi fi departe pe mare, şi liberă! Dar tu? Voiai să lucrezi la un fierar, nu ai reuşit?

– Ba da, tocmai de aceea sunt aici! Este o poveste mai lungă.

Ellen zâmbi. Era bucuroasă că, în afară de fierar, Glenna şi Art, mai cunoştea pe cineva pe vas.

– Pe mine mă cheamă Rose.

Fata îşi şterse mâna pe şorţ şi i-o întinse lui Ellen.

– Alan, răspunse aceasta scurt şi se strădui să strângă mâna bărbăteşte, fără a-i strivi prea tare mâna fetei.

Rose o privi cu o admiraţie sinceră şi clipi languros.

Ellen se simţi contrariată. „Ea chiar crede că îi voi face curte dacă clipeşte aşa“, se gândi exasperată.

Mai trecu ceva până când vasul fu complet încărcat, apoi pasagerilor li s-a cerut să urce la bord. Acum căpitanul se grăbea. Încărcătura ocupa mai tot locul, şi fiecare trebuia să îşi îngrămădească boccelele şi lăzile cum putea mai bine şi să se aşeze cât mai comod posibil în puţinul spaţiu liber rămas. Când corabia se desprinse de chei, Ellen se sprijinea cu spatele de un butoi care avea un uşor iz de stejar şi de vin.

– Să sperăm că nu avem şobolani la bord, zise Glenna, privind în jur suspicioasă înainte de a se aşeza.

– M-ar mira, pentru că nu există corabie fără şobolani. Şi câţiva poate că este chiar bine să fie, deoarece se spune că primii care părăsesc o corabie ce se scufundă sunt şobolanii. Dacă se aruncă în valuri, ştim cel puţin că vasul este în primejdie, spuse Donovan ridicând colţurile gurii în semn de zâmbet.

Glenna îl privi consternată.

– Dacă ai încercat să fii spiritual, să faci o glumă, nu ţi-a reuşit deloc, bufni ea şi îi întoarse bărbatului spatele.

Donovan ridică din umeri şi intră în vorbă cu ceilalţi meşteşugari englezi, care discutau pe punte.

Cavalerii aflaţi la bord se apucaseră să joace zaruri imediat după ce corabia plecase la drum.

Doar un bărbat, îmbrăcat elegant, cu părul lung până la umeri uşor răvăşit, stătea singur, sprijinit de balustradă. De la una dintre târfe aflară că acesta se numea Walter Map şi că era slujbaş al regelui. La ultima lui

călătorie în Anglia, se îmbolnăvise şi nu mai putuse reveni în Normandia. De aceea FitzHamlin fusese de acord să îl ia sub protecţia lui şi să-l readucă stăpânului său după ce se însănătoşea.

Walter Map fusese educat la Paris, ştia să scrie şi să citească şi îl învăţa pe rege limba latină şi gramatica. Dar el nu era doar un învăţat, ci era şi prietenos cu toată lumea. Le trata pe toate femeile de la bord ca pe nişte doamne şi încerca să îi binedispună pe călătorii tensionaţi cu mici glume. Când corabia începu să se legene mai tare şi se stârni un vânt mai puternic, se prinse şi el, ca toţi ceilalţi, bine de balustradă pentru a-şi goli peste bord stomacul rebel. Cu excepţia marinarilor, Ellen şi Rose păreau a fi singurele care se simţeau oarecum bine. Doar duhoarea vomei devenea din ce în ce mai insuportabilă. Când Ellen se ridică pentru a vedea ce se întâmpla cu Walter, care atârna de mai multă vreme agăţat de balustradă, cămaşa i se ridică deasupra turului pantalonilor. Rose observă o pată roşie-maronie pe pantalonii ei, şi o apucă de braţ.

– Aşteaptă, probabil, te-ai rănit. Vezi că ai sânge pe pantaloni.

Chiar şi o zgârietură a pielii, provocată de un cui ruginit, putea fi periculoasă. Rose cercetă suprafaţa din lemn pe care şezuse Ellen, dar nu descoperi nimic.

– Aici nu este nimic care să te fi putut răni. Poate că pata este mai veche.

Ellen nu îşi putea explica de unde provenea pata. În afară de nişte crampe stomacale incredibile, care

o chinuiau de un timp, pe care ea le interpreta ca un prim semnal de rău de mare, nu mai simţise nici o durere. Se retrase într-un ungher liniştit, unde nu o vedea nimeni, dădu jos pantalonii şi constată că sângele provenea de la organul ei genital. I se făcu frică. Îşi amintea vag că şi mama ei sângerase, „murdar" spusese ea atunci, dar Ellen nu ştia de ce sângerase, cât dura sângerarea şi ce însemna asta. Era complet neajutorată. Ce se va întâmpla dacă observa Glenna? Îi va spune lui Donovan. Şi atunci călătoria ei va lua sfârşit înainte de a fi început cu adevărat. În ochi i se iviră lacrimi. Poate că pentru asta va fi chiar pedepsită, închisă ori poate că în Normandia o vor părăsi. Pe lângă crampe, acum o mai treceau şi căldurile.

Brusc, în faţa ei apăru Rose. Care privea locul în care la bărbat ar fi trebuit să fie altceva şi care era acoperit cu doar câteva fire rare de păr.

– Dar tu nu eşti băiat, stabili ea. Sângerezi pentru prima dată?

Ellen confirmă cu un gest şi de ruşine nici nu o mai putu privi pe Rose în ochi.

– O să mă duc la Hazel, târfele se pricep la aşa ceva.

– Te rog să nu mă trădezi! şopti Ellen privind-o implorator.

– Nu o voi face, probabil, ai tu motivele tale să te dai drept băiat. Am să îi spun doar că eu sângerez, nu îţi face griji. Te doare?

Rose părea că ştie mai multe decât Ellen despre această sângerare.

– Mă doare burta.

Ellen rămase în colţul ei stând pe vine, abia ţinându-şi pantalonii.

Când Rose reveni, aflase deja destul pentru a o linişti pe Ellen.

– Hazel mi-a dat câteva cârpe şi mi-a arătat cum trebuie puse. Femeile sunt atente să nu se aşeze pe rochie, ca să nu le păteze, dar tu porţi pantaloni cu crac, deci să fii atentă ca bluza să îţi acopere mereu turul, iar tu să nu te aşezi. Şi mai trebuie să schimbi cârpele destul de des şi să le speli, altfel miros. Rose îi dădu cârpele şi continuă: Iar asta este peliniţă; pune sub limbă câteva frunze. Te vor ajuta în privinţa crampelor. Ai şi alţi pantaloni?

– Da, în bocceaua mea.

Era incapabilă să facă ceva, şi îi era recunoscătoare lui Rose că se ocupa de toate.

– Uite, îmbracă-i, şi dă-mi-i pe cei pătaţi. Îi voi spăla eu, ca şi cârpele. Şi nu o să se observe nimic. Nu îţi face griji, nimeni nu va băga de seamă, spuse Rose după ce aduse bocceaua şi scoase din ea cei-lalţi pantaloni.

– Îţi sunt datoare, mulţumesc, şopti Ellen şi îşi puse între picioare o cârpă împăturită.

Pentru a nu aluneca, Rose îi trecu peste coapse o cârpă mai mare şi îi făcu nod, aşa cum îi arătase Hazel. Iar pe deasupra Ellen îmbrăcă pantalonii noi. „Dacă ar fi ştiut Llewyn...", gândi ea, şi abia se putu stăpâni să nu chicotească isteric.

Rose îşi preluă pe loc rolul de ocrotitoare şi de păstrătoare a secretului lui Ellen, care îi era mai mult decât recunoscătoare pentru gestul ei.

– Acum te simţi mai bine? o întrebă ceva mai târziu Hazel pe Rose, care la început nu îşi dădu seama despre ce era vorba.

– Eu? Niciodată nu m-am simţit mai bine!

– Pe mine peliniţa mă ajută foarte mult, dar pe Tyra – şi îi arătă cu capul către prietena ei – nu o ajută. La fiecare este altfel.

Abia acum pricepu Rose la ce se referise Hazel.

– Îţi sunt foarte recunoscătoare. Crampele erau groaznice, dar acum mă simt din nou bine, minţi ea fără să roşească.

– Dacă te vei simţi iarăşi rău, vino la mine, mai am.

– Îţi mulţumesc!

– Plec înainte ca bărbaţilor să le treacă prin cap vreo idee proastă, spuse conspirativ târfa. De câte ori trec pe lângă mine şi pe lângă Tyra, fluieră, se ling provocator pe buze ori fac remarci ofensatoare. Tu eşti o fată decentă, pe tine nu trebuie să te trateze astfel.

– Dar tu de ce o faci? vru să ştie Rose.

– Nu am învăţat să fac altceva. Hazel ridică indiferentă din umeri şi adăugă: Mama şi bunica erau şi ele târfe, eu m-am născut într-un bordel, nu ştiu să fac altceva, nu am de ales.

– Toţi bărbaţii sunt aşa?

– Aproape toţi, spuse Hazel şi privi spre balustradă. Singurii care nu ne privesc lacomi sunt Walter

Map şi tânărul Alan. Eu îi consider drăguţi. Şi cred că băiatului îi place de tine.

– Suntem doar prieteni, nimic altceva!

– Ei, nu te lăsa, mai ai timp! zise Hazel, care avu impresia că sesizase o urmă de regret în vocea lui Rose şi o atinse pe umăr zâmbind.

În a patra zi a călătoriei, la puţin timp după răsăritul soarelui, Ellen stătea pe punte alături de Walter. Ea preţuia umorul fin al acestuia şi modul lui reţinut de a fi.

– Ai remarcat cum te priveşte Rose?

Walter o luă pe Ellen pe după umeri şi îşi apropie faţa de a ei.

– Ce vrei să spui?

Ellen nu înţelegea la ce se referea acesta.

– Umblă după tine ca diavolul după sărmanele suflete, dragul meu Alan! Îţi supraveghează geloasă fiecare pas, îi şopti el la ureche. Şi acum stă în spate şi te supraveghează.

Ellen râse. Rose era singura ei prietenă, şuşotiseră iarăşi împreună o jumătate de noapte.

– Oh, Map, ai o fantezie debordantă!

Walter ridică din sprâncene.

– Dacă accepţi sfatul meu bine intenţionat, fii cu luare-aminte, în caz că nu vrei nimic de la ea. Dragostea refuzată naşte ura cea mai periculoasă! Crede-mă şi nu uita ce ţi-am spus.

– Nu este ceea ce crezi tu, zău. Pe noi ne leagă doar prietenia, răspunse Ellen sigură pe ea.

– Nu mai spune!

Walter privea fix marea. Părea oarecum jignit. Dar arătă apoi ceva în depărtare.

– Acolo! Acolo este coasta Normandiei, vezi unde se varsă râul? Acolo se varsă Sena în mare, vom naviga pe ea până la Tancarville, explică el.

Ellen duse mâna la frunte şi privi spre est. Deşi vântul era favorabil, intrarea pe Sena a durat mai mult decât se aşteptase Ellen. Privea atentă coasta, care acum era foarte apropiată. Un marinar normand veni din cealaltă parte a corabiei şi se aplecă peste balustrada punţii.

– Are şi el rău de mare?

Ellen ridică din sprâncene şi îl privi întrebătoare pe Walter. El era singurul englez care cunoştea şi limba franceză, şi de aceea cunoştea tot ce se întâmpla la bord.

Map clătină din cap şi râse.

Exact în acel moment, marinarul nebărbierit şi cu pielea tăbăcită de intemperii duse mâinile la gură şi îi strigă ceva timonierului. Apoi el alergă în partea cealaltă a navei, aplecându-se şi acolo peste bord.

– Ce Dumnezeu face acolo?

– Marinarii spun că în Sena sunt mai multe praguri decât stridii în Honfleur. Dacă doar o clipă este neatent, călătoria noastră ia sfârşit înainte de a ajunge la Tancarville. Pe chipul lui Ellen, Walter citi că acest răspuns nu o mulţumea şi continuă: El se apleacă peste bord cât mai mult pentru a putea vedea mai bine. Unul ca el trebuie să aibă mulţi ani de experienţă, ca

vasul să nu eşueze. Îl vezi pe matrozul acela tânăr de acolo, în spate?

– Evident, că doar am ochi, spuse Ellen mirându-se şi ea de ce era atât de iritată.

– Probabil că bătrânul a început şi el astfel, privind peste umărul unui marinar experimentat. În speluncile porturilor nu se bea doar, acolo marinarii fac şi schimb de experienţă. În aşa fel a adunat el cunoştinţe de la alţi matrozi şi din călătoriile anterioare, cu privire la praguri. El le recunoaşte prin modul în care stâncile ies din Sena, şi chiar culoarea apei îi indică locurile unde ar putea fi praguri. De aceea el observă totul cu mare atenţie.

– Spune-mi, de unde ştii tu toate astea? întrebă Ellen impresionată.

Map zâmbi pişicher.

– Nu toţi sunt atât de tăcuţi ca tine. Cu excepţia ta, mai toţi îmi relatează ce învârtesc.

Ellen nu mai zise nimic şi contemplă gânditoare ţinutul străin de pe stânga şi de pe dreapta Senei. Pământul era maroniu-închis şi gras, iar din iarba de un verde crud, suculentă a pajiştilor răsăreau nenumărate flori multicolore de primăvară. Această privelişte îi trezi dorinţa puternică de a simţi din nou pământ sub picioare. Oftă:

– Doamne, cât urăsc clătinatul acesta!

Walter o privi serios.

– Nu o spune acum, cu puţin înainte de final, ţi se va face iarăşi rău, încă nu sunt valuri mari.

– Prostii, nu am nimic. Am doar chef să pot, în fine, să merg drept, răspunse ea scurt.

De pe mal, vaci bine hrănite, cu pete maro şi albe, se uitau cu ochi mari la vasul ce trecea prin dreptul lor.

– Uite acolo, în spate, sunt oi! Şi miei! strigă surprinsă Ellen, arătând către o altă păşune.

– Alan, încep să îmi fac griji serioase privind starea ta sufletească. O jumătate de Anglie a rămas cheală de iarbă din cauza oilor, de ce Dumnezeu ai căzut pe spate la vederea acestor patrupede behăitoare?

– Dar ei au îmbarcat oi, zise intrigată Ellen, am crezut că în Normandia nu există nici una.

Ellen era necăjită de faptul că ştia atât de puţin despre Normandia.

– Oile englezeşti dau lână mai bună şi mai multă decât alte surate, de aceea normanzii iau oi de la noi, pentru a le aclimatiza pe terenurile lor. Dar oricum dobitoacele din Anglia rămân mai bune. Eu cred că acest lucru se datorează furajelor de la noi. Map căzu pe gânduri un moment, apoi zise: Ori poate că din cauza vremii din Anglia...

Nu apucă bine să termine ce avea de spus, că interveni postăvarul care le ţinea tovărăşie.

– Depinde de foarfecele pe care ţăranii englezi le stăpânesc mai bine. În afară de asta, ei se roagă în mod regulat la sfinţii lor protectori, şi după părerea mea ajutorul Domnului nu este pe ultimul loc, explică ţesătorul dându-şi importanţă.

Walter clătină din cap pierdut în gânduri, iar Ellen fu bucuroasă că nu o mai privea atât de ironic. Ea

ridică scurt privirea spre cerul cenuşiu al după-amiezii, după care privi ţinutul plat care se întindea în faţa ochilor ei. Ample păduri de foioase şi conifere alternau cu păşuni şi ogoare, iar între ele se ridicau mii şi mii de meri în floare. Vântul primăvăratic le smulgea petalele fără vlagă, de un roz gingaş, şi le împrăştia ca o mare de fulgi de zăpadă. „Aici se trăieşte bine", gândi Ellen foarte sigură.

– Acolo, în faţă! Tancarville! strigă cineva.

Ellen cercetă curioasă cu privirea.

În depărtare, pe un triunghi stâncos abrupt, care pătrundea adânc în Sena, trona o splendidă cetate. Înălţimea pe care se afla fortăreaţa era înconjurată în două părţi de apă, fiind astfel protejată în faţa invadatorilor. Pietrele deschise la culoare ale donjonului simetric cioplite străluceau argintiu în razele soarelui după-amiezii. Nenumărate căsuţe strâmbe acopereau stânca, de parcă ar fi vrut să asalteze cetatea şi totuşi răzbătea ceva paşnic din acest peisaj. Două corăbii comerciale mari şi multe luntri pescăreşti se legănau într-un mic golf, la poalele cetăţii. În acest loc, Sena era mărginită pe ambele maluri de păduri dese. Cu siguranţă că acestea erau pline de vânat, fiind terenul preferat de vânătoare al stăpânului locului şi al oamenilor lui.

Între timp, toţi călătorii urcaseră pe punte, pentru a admira noua lor patrie. Fiecare dintre ei purta cu el speranţe şi temeri. Însă aici şi acum ei vedeau doar frumuseţea locului numit Tancarville şi erau vrăjiţi de ea.

Spre vest, soarele apunea la orizont într-o lumină caldă. Pe cerul albastru-cenuşiu, nori roz se adunau ca nişte oi pictate. În curând, soarele va dispărea la orizont într-o mare de culori. Doar în nord cerul era negru-gri şi ameninţător, parcă pregătind o furtună.

Tancarville, iunie 1162

În timp ce Donovan se ocupa de construirea fierăriei, Ellen colinda de câte ori se putea zona de jos a cetății și satul. Se bucura de vară și de libertatea care se va încheia când fierăria va fi gata. De fiecare dată când, la indicația lui FitzHamlin, venea preotul satului pentru a-i învăța ceva franceză pe meșteșugarii englezi, Ellen o tulea. Îi repugna să se dea drept băiat în fața preotului. Acesta era în definitiv un reprezentant al Domnului, iar de Domnul nu îți puteai bate joc. Oricum, se părea că preotul cel slăbănog, cu ochi căprui lipsiți de strălucire, își îndeplinea obligația doar ca pe o îndatorire plicticoasă. Nu făcea un secret din faptul că era oripilat de ceea ce le ieșea străinilor din frumoasa lui limbă, când încercau zadarnic să redea bolborosind ceea ce pronunța el în fața lor graseind atât de elegant.

Cu toate că Donovan se uita chiorâș de fiecare dată, Ellen prefera să își petreacă timpul urmărindu-i pe meșteșugarii normanzi la munca lor. În acest fel, învăța oricum mai mult decât ar fi putut-o face vreodată de la preot. Uneori, își făcea de lucru pe la fântână,

trăgea cu urechea la vorbele fetelor şi încerca să le înţeleagă sporovăiala stupidă.

Dar locul ei preferat era o mare claie de paie, din vârful căreia putea cuprinde întreg câmpul pe care pajii şi scutierii erau instruiţi în meşteşugul armelor. Ar fi putut rămâne veşnic acolo, cu un fir de pai în colţul gurii şi bălăbănind din picioare. Când tinerii se adunau în grupuri în apropierea ei şi se certau cu privire la exerciţiile cu armele, ea era foarte atentă şi se concentra asupra limbii folosite de aceştia. Astfel, în scurt timp, învăţase mai multă franceză decât toţi ceilalţi nou-veniţi la un loc. Şi pronunţia o stăpânea curând mai bine decât compatrioţii ei, care întâmpinau mari dificultăţi în articularea inteligibilă a cuvintelor străine atât de melodioase.

Rose, care lucra în brutărie şi care nu participa la cursuri, se făcea înţeleasă fără multe cuvinte, folosind mâinile şi picioarele, şi se descurca foarte bine. În timpul pauzei de prânz, Ellen o lua deseori cu ea. Se opreau într-un colţ al curţii cetăţii, se bucurau de căldura soarelui de vară, pălăvrăgeau, râdeau şi mâncau. La brutărie, Rose era tachinată prin gesturi elocvente, pentru că toţi ceilalţi credeau că tânărul fierar îi făcea curte. Rose observase deja că argaţii normanzi preferau să plece când apărea Ellen. Desigur, ei credeau că, fiind englez, fierarul avea şanse mai mari la ea decât ei. Ea alimenta cu plăcere zvonurile aruncând uneori lui Ellen la despărţire câte un sărut. Rose se acomodase la Tancarville la fel de repede ca Ellen,

probabil pentru că erau amândouă tinere şi priveau înainte în loc de a privi înapoi.

Ba chiar şi Glenna, care la început fusese atât de speriată de străinătate, înflorea vizibil. Stăpânul din Tancarville pusese să li se construiască o casă frumoasă şi le pusese la dispoziţie lucrători şi materiale pentru a o ridica. În încăpătoarea cameră de zi, dotată cu o vatră mare, se afla o masă de stejar lungă cu două bănci, şi nu departe, într-un colţ, era o etajeră grea din lemn, în care erau rânduite oale, vase pentru supă, urcioare şi căni din lut. Dar marea mândrie a Glennei din noua casă erau cele două fotolii cu spătar înalt şi rezemători de braţe sculptate, cum se găseau de altfel doar în casele celor avuţi. Sub acoperiş, mai erau două dormitoare mici, la care se ajungea pe o scară de lemn abruptă. Într-unul dormeau fierarul şi soţia lui, celălalt era pentru ajutoare.

Donovan era foarte ocupat cu supravegherea construcţiei fierăriei. Cu două forje mari – fiecare din ele cam de două ori mai mare decât cea pe care o avusese în Anglia –, cu trei nicovale şi două jgheaburi din piatră, pentru călirea lamelor lungi, noul atelier oferea suficient loc pentru meşter, două ori trei calfe şi trei, patru ajutoare. Stăpânul insistase ca fierăria să fie destul de mare pentru a fi instruiţi în ea şi alţi bărbaţi. Deşi era greu de imaginat ca Donovan să pregătească fierari cu talent mediu, a trebuit să se supună şi a ales destul de repede doi tineri.

Cel mai mare dintre cei doi, Arnaud, se instruise timp de trei ani în sat, la un fierar simplu, şi cel puţin avea un fond de cunoştinţe pe care Donovan putea clădi ceva. Arnaud trebuia să ia totul de la început, dar părea să fi priceput ce privilegiu reprezenta a putea lucra pentru Donovan. Şi, spre satisfacţia meşterului, el se străduia să înveţe. Ellen era nemulţumită de faptul că Donovan nu îl supusese examenului cu lupele. Arnaud era un flăcău ferches, cu ochii căprui şi cu sprâncene arcuite. Doar că era conştient de efectul produs asupra femeilor şi făcea uz de el cu mare plăcere, ceea ce Ellen nu aprecia defel.

Vincent era puţin mai tânăr decât Arnaud şi trebuia instruit pentru a deveni ajutor de fierar. Era puternic ca un taur, avea ochii adânciţi în orbite şi un nas mult prea borcănat. Cu un devotament pueril, se ţinea ca un căţel după Arnaud, pe care îl admira.

Arnaud îl dispreţuia, dar îngăduitor îi permitea să îl venereze.

Ellen îl evita pe Arnaud în afara fierăriei, pentru că nu avea încredere în el. Oricum, prezenţa celor doi avea avantajul că Donovan avea mai mult timp pentru Ellen.

Cu cât îl cunoştea mai bine pe fierar, cu atât mai mult îl preţuia. Îl iertase de mult pentru firea lui iniţial ursuză. Pe Ellen o impresiona profund cum trata el fierul. Pe când cei mai mulţi fierari îi dădeau forma dorită prin lovituri puternice, Donovan părea că îi dădea uşoare, chiar gingaşe palme, aşa cum mamele o fac cu toată dragostea cu copiii lor, pentru a-i face să

râdă. Ellen nu se mai sătura privindu-l şi era convinsă că numai aşa cum o făcea el, cu o adâncă înţelegere pentru material, fierul putea primi o formă perfectă.

Cu toate că îi făcea plăcere fiecare clipă petrecută în fierărie, Ellen se bucura în mod deosebit de zilele însorite când mergeau cu toţii la biserică şi când după slujbă pălăvrăgeau puţin cu ceilalţi meşteşugari anglo-saxoni. Când vremea era frumoasă, se aşezau pe iarbă, ca să mănânce împreună. Atunci, Ellen se aşeza lângă Rose, cu care tăifăsuia şi râdea. În plus, trebuia să fie foarte atentă pentru a nu se deconspira ca fată.

De când plecase din Orford, mugurii mici din piept deveniseră două movile cărnoase. Cu toate că îşi trăgea umerii înainte, avea tot mai des senzaţia că cineva se holba la ea. Când într-o duminică se retrăsese singură în cameră, îşi strânse bluza în aşa fel încât sânii i se profilară clar.

– Cumva trebuie să scap de ei, murmură ea încruntându-se.

Brusc, auzi zgomote pe scară, şi Art intră valvârtej în cameră. Ellen se întoarse imediat şi se prefăcu a-şi aranja patul. Respiră uşurată când Art, fără a fi observat ceva, se lăsă să cadă pe patul lui, şi în clipa următoare adormi. Ca totdeauna când bea prea mult cidru, sforăia puternic. Se întinse şi Ellen în patul ei, dar se răsucea neliniştită când pe-o parte, când pe alta, şi cu greu o cuprinse somnul.

În miez de noapte, se trezi. Visase nişte sâni enormi, pe care ea îi expunea ca pe nişte trofee. Privi în jur. Era încă întuneric, şi doar lumina albă a lunii se

strecura printre stinghiile obloanelor ferestrei. Ellen se asigură că Art încă mai dormea şi se ridică. Îşi trase cămaşa peste cap şi îşi pipăi sânii. Bineînţeles că nu erau atât de mari ca în vis. Trase umerii înapoi, aproape mândră de pieptul ei. Apoi redeveni temătoare, pentru că nu îşi va mai putea ascunde mult timp formele ei feminine. Deci ce trebuia să facă? Făcuse rost de curând, la un preţ rezonabil, de o bucată mare de pânză. Intenţionase să facă din ea tampoane pentru zilele când era la ciclu, dar nu începuse să o taie. Poate că putea să folosească o bucată din ea ca bandaj peste sâni? Ellen scoase pânza de sub pat şi o despături. Cu cuţitul tăie o bandă lată de patru palme, dar odată cu fâşâitul pânzei sforăi şi Art mai puternic. Ellen se sperie şi se făcu singură nebună, pentru că nu îşi lăsase cămaşa jos. Tremurând, luă banda de pânză tăiată şi o înfăşură peste piept. Apoi ridică braţul drept, ca şi cum ar lovi cu el, dar îl lăsă imediat jos şi dădu nefericită din cap. Aşa îi era imposibil să lucreze. Mai slăbi legătura cât să aibă suficient loc să respire şi să poată ridica braţul. Aşa trebuia să meargă.

Într-o altă dimineaţă îşi înfăşură din nou pieptul. La început merse cam ţeapăn, dar pe parcursul zilei părea că începuse să se acomodeze cu legătura. Totuşi, după-amiază observă că legătura îi alunecase până pe şolduri. Mormăi o scuză şi se grăbi să iasă din atelier.

În zilele următoare, exersă legarea fâşiei peste piept, în aşa fel încât aceasta să nu mai alunece. La un moment dat, reuşi, şi visul cu sânii uriaşi nu mai reveni.

Arnaud rânjea răutăcios şi susţinea că Alan ar fi mai ahtiat decât o fată să dea fuga mereu la latrină, aşa că Ellen se temea că acesta ar bănui ceva.

Înjura şi scuipa mai des şi imita gestul tipic bărbătesc de a duce mâna la prohab pentru a verifica poziţia legăturii în zilele cu probleme. Dar permanent trăia cu teama că secretul ei va fi descoperit.

Odată cu luna noiembrie, sosi şi vremea ceţurilor dese. În unele zile, ceaţa umedă şi grea atârna din zori până în noapte peste Tancarville, tristă şi impenetrabilă. Uneori, părea a se mai destrăma, trezind speranţe într-o zi mai luminoasă, mai prietenoasă, pentru ca imediat să se lase un nou nor, care îşi punea pecetea rece şi umedă pe inimile oamenilor. În alte zile valurile ceţii erau dimineaţa grele şi inerte ca plumbul, însă se mai ridicau şi spre prânz se pierdeau în imensitatea cerului ca o pânză de mătase purtată de un vântuleţ uşor spre cer. Într-o asemenea zi Ellen a urcat în cetate pentru prima dată după mai mult timp.

Chiar în spatele porţii deschise, un tânăr stătea pe un trunchi de pom retezat. Trunchiul nu era destul de lat pentru a putea pune pe el ambele picioare deodată. Tânărul era înalt şi voinic, cu vreo doi ani mai mare decât ea. Stătea drept acolo, fără să se clintească, cu privirea pironită în faţa sa. În spinare ţinea un mic sac plin cu nisip. Ellen nu îl băgă în seamă pe tânăr. Probabil că stătea aşa de la miezul nopţii. Din discuţiile scutierilor, aflase că acesta era doar unul din multele examene pe care trebuia să le treacă un paj înainte de

a putea deveni scutier. În miez de noapte, candidatul era trezit din somn fără a fi prevenit şi se cerea să stea pe un trunchi de pom. Frânţi de oboseală, torturaţi de frig şi umezeală, cu greutatea sacului în spinare, cei mai mulţi abia reuşeau cu chiu, cu vai să treacă examenul până la primele clopote care vesteau prânzul. Unii cedau acoperiţi de insulte şi ruşine. Celor care rezistau până la prânz le tremurau de efort nu numai braţele, ci şi genunchii ameninţau să îi lase. Dar cea mai rea era presiunea asupra dureroasei băşici a udului pline. Pe unii îi lăsa udul şi apoi îngheţau atât de tare încât trebuiau să coboare. Alţii plângeau înainte de a trebui să coboare şi în râsetele răutăcioase ale curioşilor dădeau fuga după primul şopron pentru a se uşura.

Când după-amiază Ellen trecu din nou prin dreptul tânărului, acesta încă mai stătea drept pe trunchiul de pom. Ellen îl privi surprinsă. Părul lui şaten îi atârna până peste ochii atât de albaştri de parcă cerul se oglindea în ei. Abia acum observă ea ţinuta lui mândră. Privirea îi era clară, şi braţele care susţineau în spate sacul nu tremurau câtuşi de puţin. El stătea foarte calm şi privea în depărtare fără să se încrunte.

În jurul lui se adunaseră paji şi scutieri, ca să vadă când va ceda.

– Guillaume este un încăpăţânat afurisit, care şi-a pus în cap să reziste până la apusul soarelui, zise nu fără respect un scutier bondoc cu părul negru, cu umerii laţi. Totuşi, eu am pariat că nu va reuşi. În definitiv, suntem în noiembrie, şi noaptea a fost rece.

Dar după cum îl văd... – îşi frecă degetul arătător de degetul gros şi rânji oftând – m-am cam pripit cu gândul că mă îmbogăţesc.

– Ptiu, este oricum un fanfaron! susţinu un altul dispreţuitor.

– Stai cuminte, că eşti doar invidios. După cum îmi amintesc, tu nu ai rezistat nici până la clopotul de prânz, zise arogant primul.

– Trebuie să ai o băşică a udului cât un uger de vacă, spuse cu admiraţie în glas un tânăr scutier cu obrajii roşii, care dăduse şi el examenul nu de mult timp.

Ceilalţi confirmară şi râseră simţindu-se uşuraţi că nu trebuiau să fie ei acolo sus.

Ellen îşi puse întrebarea la ce era bun un asemenea examen şi ce l-ar putea determina pe tânărul paj să continue să stea acolo. Promovase de mult examenul şi nimeni nu ar fi avut nimic de spus dacă ar fi coborât. Ce îl determina să continue, totuşi?

– Dacă Guillaume şi-a propus asta, va reuşi. Dacă a spus că rămâne acolo până la apusul soarelui, o va face, îi spuse altuia unul dintre pajii mai tineri.

Se părea că acest paj, cu câţiva ani mai tânăr decât Guillaume, făcuse din ultimul un erou personal.

Ellen clătină din cap. „Astfel de fapte eroice reprezentau o cheltuială inutilă de forţă şi de timp", gândi ea şi îşi continuă drumul.

Rose o aştepta nerăbdătoare la punctul unde fixaseră întâlnirea.

– Ai venit în sfârşit! Ce este cu cearcănele de sub ochii tăi, ai visat iar urât? o luă scurt în primire Rose.

– Da, am visat, dar de ce urât? Nu!

Rose ridică din sprâncene şi o privi curioasă.

– Atunci ai visat un iubit! Nici nu este de mirare că arăţi atât de nedormită! se explică ea poznaşă.

– Iubit, ce prostie... eu am muncit în somn! ripostă Ellen.

– Oh, scuze!

Rose întoarse privirea într-o parte, ca Ellen să nu observe cum îşi dădea ochii peste cap.

– De mai multe nopţi la rând visez acelaşi lucru, începu să povestească Ellen. Uneori, nici nu aş mai vrea să mă trezesc, atât de fericită sunt. În vis, sunt un făurar vestit! Chiar şi Donovan este mândru de mine, pentru că vin cavaleri din depărtări pentru a cumpăra săbiile făcute de mine. Apoi brusc se aud trâmbiţe. Regele! Vine ca să îi fac o sabie. Şi tocmai când sunt mai fericită, mă trezesc. O clipă, îmi imaginez că totul este ca în visul meu. Dar apoi îmi dau treptat seama cine sunt, mă ridic şi îmi înfăşez în secret pieptul.

Rose nu ştia cum ar putea să îşi mai consoleze prietena.

– Nu poţi să te prefaci veşnic că eşti bărbat, cândva, va trebui să încetezi cu asta. Cu un gest aproape matern o mângâie pe obraji pe Ellen şi adăugă: Am găsit! Asta este ideea! strigă ea şi faţa i se lumină. Ca femeie, nu poţi conduce o fierărie, aşa este?

– Cam aşa.

– Atunci, te căsătoreşti pur şi simplu cu un fierar. Ca soţie, poţi lucra cu el!

Rose o privi plină de aşteptări, dar Ellen clătină din cap.

– Nu crezi că ideea mi-a venit şi mie? Dar nu asta este soluţia. Eu vreau să lucrez în propriul meu atelier şi să decid eu singură, nu ca soţie a unui fierar să fiu doar un ajutor. Pentru asta nu ar fi nevoie să trudesc la Donovan. Ceea ce trebuie să ştie un simplu ajutor eu ştiu de mult. Ori crezi că un bărbat i-ar permite soţiei să fie mai bună decât el?

Rose dădu din cap:

– Nu cred.

– Păi, vezi? Exact asta vreau eu! Vreau să fiu mai bună decât ceilalţi. Ştiu că odată voi putea fi un fierar mare, simt asta!

Ellen era hotărâtă şi ceva cam îngâmfată.

– Eu nu îmi fac gânduri ca tine. Eu mă voi căsători cu un morar, şi din făina măcinată de el voi face cele mai bune plăcinte. Rose râse, dădu din cap şi o trase pe Ellen după ea. Hai, mergem pe terenul pentru exerciţii, te vei simţi acolo imediat mai bine!

– De când te interesează pe tine exerciţiile de luptă?

Ellen o privi nevenindu-i a crede.

– Nu exerciţiile mă interesează, ci scutierii!

Rose râse şi se îmbujoră puţin.

– Curând, se va întuneca. Atunci, ei vor înceta exerciţiile, pentru că nu mai văd bine. Şi nici tu! glumi Ellen cuprinsă din nou de voie bună.

Pe drumul către terenul pentru exerciţii, trecură iarăşi prin poarta burgului.

– Încă stă acolo, murmură Ellen chiar cu admiraţie, pentru că văzu cât de mândru stătea Guillaume pe buşteanul lui.

– Nu este pe gustul meu să fiu prea din topor, mie îmi plac mai mult tinerii distinşi, cum este acela.

Rose arătă ruşinată către un băiat drăguţ cam de vârsta ei.

– Cred că îl cheamă Thibault, îi şopti conspirativ Ellen.

– Am să ţin minte numele, răspunse Rose zâmbind.

Tancarville, vara anului 1163

Era răcoare pentru acest anotimp, cerul era de zile întregi cenuşiu şi burniţa când şi când. Acest iunie posomorât, în care soarele nu voia să se arate, o deprima pe Ellen, iar Rose nu avea timp, ea trebuia să muncească, pentru că în cetate erau aşteptaţi oaspeţi. Ellen se plictisea, o luă agale către câmpul de exerciţii, dar, pentru că era duminică, scutierii nu se antrenau. Când vru să se întoarcă la fierărie, auzi discuţia a doi scutieri care tocmai treceau pe lângă ea. Unul dintre instructorii de lupte căuta un băiat de ţăran, care să lupte cu un baston lung împotriva scutierilor. Cei doi râseră, pentru că voiau să încingă bine un astfel de mojic, dar Ellen nu rămase să asculte în continuare, ci plecă în grabă. Lucra deja de un an pentru Donovan, şi ştia de mult că acesta nu era un monstru. Trebuia doar să îi permită să încerce! Ellen nu mai luptase niciodată cu un baston, dar nu o interesa nici lupta cu bastonul şi nici banul cu care era plătită. Tot ce voia era accesul la câmpul de bătaie, pentru a putea urmări de aproape tehnicile de luptă cu sabia. În sinea ei, spera că, dacă se va dovedi pricepută, să i se dea voie să înveţe şi lupta cu sabia împreună cu

scutierii. Asta însemna că mai târziu va putea să făurească arme mai bune.

Ellen îl copleşi cu rugăminţi pe Donovan şi îl asigură că era total nepericulos să dea piept cu scutierii, pentru că aceştia exersau cu săbii din lemn. Fierarul nu păru entuziasmat de intenţia ei şi îi dădu aprobarea cu mari reţineri. Ellen se prezentă pe câmpul de exerciţii chiar a doua zi.

Instructorului scutierilor lui sir Ansgar i se spunea Ours, adică Ursul. Ellen se întrebă dacă părinţii acestuia îi dăduseră acestuia numele pentru că ştiau cât de puternic va deveni sau dacă Ours devenise atât de puternic pentru a-şi onora numele. Nici prin cap nu îi trecu ideea că ar fi vorba despre o poreclă. Ours era înalt şi voinic ca toţi instructorii de lupte, dar părea lipsit de supleţe. Poate că din cauza asta era şi mereu subapreciat. Ours era viclean, brutal şi, în ciuda tuturor aparenţelor, putea fi surprinzător de rapid. Îi făcea plăcere să îi chinuiască pe tinerii scutieri, până aceştia cădeau sleiţi de puteri, şi se delecta cu teama pe care le-o inspira. Era un soldat cu sânge-rece, calculat şi un tactician uimitor de bun. Pentru că tinerilor le era teamă de el ca de diavol, îl ascultau cu toată atenţia şi făceau tot ce le stătea în puteri pentru a-l mulţumi. În acest fel, înregistrau progrese rapide. Şi lui Ellen îi era frică de Ours, în definitiv, lupta pentru prima dată cu pajii şi nu avea nici o experienţă în lupta cu bastonul.

– Tu dai din băţul acela de parcă vrei să aduni porcii. Trebuie să îţi umble ochii în toate părţile, se enervă Ours, se năpusti la Ellen şi o atacă.

Spada lui nu era din lemn. Din câteva mişcări, îi făcu tot bastonul arşice.

Băieţii se amuzară copios, pentru că nu ei erau cei atacaţi de instructor.

– Aici nu suntem la o întâlnire de domnişoare, nu am venit să croşetăm! urlă Ours.

Ellen tresări. Se trădase cumva? Pentru un moment, intră în panică.

Ours îi smulse din mână restul bastonului atât de brutal încât ea se înfioră.

– Ori îţi vezi de treabă şi nu mai visezi, ori ne laşi în pace. Cu un penny pot găsi un flăcău mai agil.

Ellen încercă să se uite la el cât putu de crunt.

– Da, sir, mă voi strădui, răspunse ea hotărâtă.

Ours îi puse din nou pe băieţi să o atace pe rând pe Ellen, suprasolicitând-o astfel. De furie şi de durere, în ochi îi apărură lacrimi când din nou căzu la pământ. Ultimul ei adversar a fost şi unicul care îi întinse mâna ca un camarad şi o ajută să se ridice. Era Thibault, tânărul de care îi plăcea atât de mult lui Rose. Părul de culoarea nisipului îl purta ca normanzii, tuns pe urechi. Ochii lui căprui cu picăţele aurii o măsurau prietenos. Probabil că văzu strălucirea trădătoare a lacrimilor din ochii lui Ellen, pentru că îi şopti:

– Ours ne-a adus pe toţi la disperare, capul sus! Nu îi da satisfacţia de a te vedea plângând.

Ellen îl privi recunoscătoare şi dădu din cap. Deşi se strădui cât putu, clipi şi o lacrimă i se rostogoli pe obraz. O şterse repede cu mâneca, pentru ca nimeni să nu o vadă.

După ce se ridică, Thibault îi dădu drumul mâinii şi o privi iritat. Apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă.

Când Ellen o încasă şi în ziua următoare, cuvintele jignitoare spuse de Thibault nu mai încetau.

– De ce râzi de mine mai tare decât ceilalţi, eu credeam că putem fi prieteni? îl întrebă ea în şoaptă pe Thibault, când veni rândul acestuia să lupte cu ea.

– Prieteni? Thibault scuipa cuvântul ca pe o cireaşă stricată. Noi nu putem fi prieteni. Tu nu faci parte dintre noi, cel mai bine ar fi să dispari de aici.

Şi se repezi la ea ca un posedat, înainte ca ea să fi putut lua o distanţă pentru siguranţă. Bineînţeles că asta nu corespundea regulilor şi Ours ar fi trebuit să îl cheme la ordine pe elevul lui, dar nu a făcut-o. Thibault lovi cu atâta furie, încât Ellen trebui să se retragă şi îşi pierdu echilibrul. Thibault se năpusti asupra ei. Feţele lor erau una lângă alta. Ochii lui erau larg deschişi şi păreau aproape negri. Cu un salt el o puse la pământ, fără a-i mai acorda apoi vreo atenţie. Ellen se ridică, îl fulgeră cu privirea pe Ours pentru că nu procedase corect cu Thibault şi părăsi locul fără un cuvânt.

Şi Thibault plecă cu paşi apăsaţi şi mari, ieşi pe poartă şi traversă fâneaţa limitrofă. Pe cer atârnau nori grei şi cenuşii, aerul era fierbinte şi greu. Cu siguranţă că se pregătea o furtună. Păşi apoi din ce în ce mai încet, se învârti fără nici un ţel şi în final se aşeză pe un trunchi răsturnat la marginea pădurii. Inima încă îi

bătea cu putere în piept şi sufletul oscila între furie şi frică. Ceva nu era în regulă cu acest Alan. Era atât de... atât de cumplit de atrăgător! Lui Thibault nu îi venea să creadă. Sângele începuse să îi fiarbă când se aplecase deasupra lui Alan şi simţise respiraţia cu iz de miere a acestuia.

– Ce tâmpenie, că doar nu oi fi îndrăgostit! izbucni el şi se sperie de sunetul răguşit al vocii sale.

„Alan este un băiat, la fel ca mine, încercă el să le liniştească. Iar bărbaţilor le plac femeile, aşa vrea natura." Thibault simţea cum i se scurgea transpiraţia de pe tâmple. Da, auzise de asemenea rătăciri, dar... De ce nu o fi putut prostul acela să rămână în Anglia?

În praful de la picioarele lui Thibault descoperi doi cărăbuşi negri cu dungi galbene. Erau împreunaţi în partea posterioară, pentru a procrea, şi se învârteau în cerc. Thibault îi urmări o vreme, înainte de a-i călca şi a-i strivi fără milă.

– Este contra naturii, Doamne Sfinte, este contra naturii! rosti el fără a se referi însă la cei doi cărăbuşi.

„Prostii, totul este o prostie", gândi el tulburat. În definitiv, el ştia cum trebuia să te porţi cu fetele. Că doar fericise deja două servitoare! Ele chicotiseră şi roşiseră, când le zâmbise trecând prin dreptul lor. Una fusese ceva mai în vârstă decât el şi uşor de avut. Cu cealaltă trebuise să depună ceva efort şi cu atât mai mult gustase senzaţia divină a puterii când reuşise să o dezvirgineze. Bineînţeles că pentru el însemnase mai puţin decât pentru ea, dar era natural, că

doar el era bărbat! Şi în această calitate el era cel care trebuise să ia conducerea în treaba aceea.

Atunci, de ce aceste bătăi de inimă? Thibault se gândi dacă vreo fată trezise în el asemenea senzaţii. Dar în afară de satisfacţia fizică nu simţise mare lucru până acum pentru o fată.

Contrariat, dar ferm convins că trebuia să verifice, trecu în revistă toţi pajii şi toţi scutierii din cetate, pentru a vedea dacă unul dintre ei îi trezea sentimente contrare naturii. Uşurat, constată că nu era cazul. Apoi se gândi la Alan, cum stătuse întins la pământ, cu ochii, da, cu acei ochi verzi în care străluceau lacrimile. Şi imediat ritmul inimii i se acceleră din nou nebun. I se uscă gura, iar stomacul stătea să îi explodeze sub bătăile de aripi din abdomen.

– Un băiat plângăcios! şuieră el dispreţuitor. O să-mi plăteşti pentru asta, Alan! jură el cu pumnii strânşi. Am să te birui, am să te umilesc şi am să te şicanez până când vei pleca!

Din acea zi, Thibault se strecura aproape noapte de noapte din marele dormitor împărţit de scutieri, pentru a alunga din el gândurile contrare naturii, cu o nuia de salcie proaspăt tăiată. Uneori, era însoţit pe drum de zâmbetul nevinovat al lui Alan, şi atunci se lovea cu mai multă putere şi mai mult timp. Când se gândea la Alan, mădularul îi intra în erecţie şi cu fiecare lovitură peste umeri i se contracta plăcut. Abia când sângele îi curgea din spatele jupuit, ceda oboselii şi durerii şi se ducea să se culce. Conştiinţa încărcată din cauza gândurilor voluptuoase îl tortura tot timpul. Spinarea care

îl durea necontenit deveni o permanentă mustrare, înspăimântându-l şi excitându-l în acelaşi timp. Uneori, Thibault se temea să nu înnebunească de dorul lui Alan şi de aceea îl ura şi mai mult.

Când seara Alan nu apăru la cină, Donovan ieşi din casă. Ellen era în curte şi exersa cu încrâncenare lupta cu bastonul. Donovan se apropie de ea.

– Ce se întâmplă, Alan, de ce eşti atât de furios?

Ea lovi în pământ cu bastonul cât putu de tare.

– Unul dintre scutieri mi-a devenit foarte ostil, după ce iniţial fusese prietenos. De pe o zi pe alta s-a transformat în cel mai mare duşman al meu. Îi aţâţă şi pe ceilalţi împotriva mea şi luptă necinstit.

Ellen trebui să se stăpânească să nu izbucnească în plâns.

– Bastonul este arma oamenilor simpli. Scutierii se măsoară cu tine, pentru ca mai târziu, în calitate de cavaleri, să îi poată învinge pe cei ca tine. Gândeşte-te bine dacă tu într-adevăr asta vrei. Cu cât vei lupta mai bine cu ei, cu atât mai mult vor avea de învăţat de la tine. Ei sunt baroni şi cavaleri în devenire, tu eşti un fierar. Nu uita asta.

Ellen se înfioră de bucurie. Donovan o considera fierar, nu ucenic. Ea ştia că el îi aprecia munca, dar până acum aşteptase în zadar o vorbă de recunoaştere din partea acestuia. Acest cuvânt, spus probabil fără să se mai gândească, era mai valoros decât orice laudă.

– Tu nu le vei fi niciodată egal, chiar dacă ei au nevoie de noi pentru a-şi atribui victoriile. Dacă noi nu

le facem cele mai bune săbii, o vor face alții. Orice bărbat poate fi înlocuit, oricare. Chiar și scutierul care te necăjește atât. Uită-l pur și simplu și nu îi mai sta în cale. Donovan luă bastonul, îl puse deoparte și adăugă: Acum hai să mănânci, mâine vei avea nevoie de putere, pentru că avem mult de lucru.

Ellen îl ascultă pe Donovan. Se gândi la spusele lui și după-masă îl urmă în fierărie.

– Ai dreptate, meștere, nu vreau să mă mai las înjosit și nu voi mai fi unealta lor. A fost o prostie din partea mea să cred că voi putea învăța astfel arta mânuirii spadei.

Lui Ellen nu îi părea rău după Thibault și prietenii lui. Singurul pe care îl admira cu adevărat, deși nu schimbase o vorbă cu el, era Guillaume. Anul trecut, părăsise, după apusul soarelui, bușteanul inclus în examen, ceea ce nu îl făcuse mai iubit de către ceilalți scutieri. Oricum, cei mai mulți îl invidiau pentru că era un spadasin excepțional, dârz, concentrat și totdeauna corect.

Când Ellen veni la câmpul de exerciții pentru a-i spune lui sir Ansgar că nu intenționa să mai continue să lupte, Guillaume tocmai îl mustra pe Thibault, pentru că acesta se comportase dezonorant cu un alt băiat. Ours nu îl opri pe Guillaume, și pentru că acesta era mai în vârstă, Thibault trebui să se supună, chiar dacă o făcu scrâșnind din dinți.

„Era corect", gândi Ellen bucurându-se de necazul lui și se îndreptă către Ours.

– Ah, nu, aţi auzit, fierarului îi este teamă de noi, şi nu mai vrea să lupte! o blamă scurt Thibault cu ochii scânteind, şi scutierii din jur îl aprobară cu satisfacţie.

Ellen nu îi învrednici nici măcar cu o privire şi plecă cu capul sus. Se înşelase ori Guillaume chiar îi făcuse un semn uşor de aprobare cu capul?

A doua zi, Thibault o întâlni pe frumuşica Rose. În lumina soarelui, părul ei lung şi negru strălucea ca penele corbului. El o văzuse de câteva ori în compania lui Alan, dar astăzi ea era singură. Desigur că avea liber, era duminică, ziua Domnului. Dacă nu cumva era un semn al sorţii! Alan părea să fi pus ochii pe ea mai demult. Poate că erau deja o pereche! La acest gând, Thibault simţi împunsătura geloziei. Nu ar fi o minunată răzbunare să îi sufle fata? Instinctul de vânător al lui Thibault se trezise. O salută politicos pe englezoaică şi îi zâmbi prietenos. Rose se îmbujoră, făcu o reverenţă stângace şi îi zâmbi la rândul ei. Thibault triumfa. După cât se părea, pentru el va fi doar un joc facil.

– Aş vrea să mă plimb puţin prin pădure, vrei să mă însoţeşti?

El îi oferi galant braţul, de parcă ea ar fi fost o tânără de casă bună.

Rose se înroşi din nou şi dădu din cap. Îi puse mâna pe antebraţ şi plecă mândră să se plimbe cu el. Ochii ei sclipitori îi urmăreau curioşi chipul.

Thibault avea trăsături regulate, un nas fin, drept şi era proaspăt bărbierit.

El gustă privirea ei admirativă şi constată satisfăcut că ea îşi pleca încurcată privirea de câte ori el se uita la ea. Drumul era abrupt şi pietros. În pantofii ei din lemn, Rose îşi menţinea cu greu echilibrul şi se poticnea mereu. Thibault o luă de după talie şi o strânse lângă el.

– Aşa nu vei mai aluneca, explică el şi o trase şi mai aproape.

Ajunşi pe o pajişte, se aşezară în iarba uscată. O vreme, Thibault o urmări cu coada ochiului, în vreme ce Rose culegea ultimele flori de câmp ale verii. Ochii ei mari ca de căprioară se întorceau tot mai întrebători către el.

„Mizerabilul acesta de englez are gusturi bune", gândi amar Thibault, dar în adâncul sufletului era recunoscător că Rose nu era o fată respingătoare. Răzbunarea faţă de Alan va fi mult mai reuşită cu această fiinţă adorabilă.

– Eşti minunată, ştii?

Thibault luă un fir de iarbă şi o mângâie cu el pe gât.

Rose chicoti şi se întinse în iarbă.

– Nici nu îţi cunosc numele!

– Rose, şopti ea cu voce tremurată.

– Rose! Ţi se potriveşte minunat.

Thibault o privi adânc în ochi înainte de a se apleca şi a o săruta uşor pe gât, exact acolo unde se simţea zvâcnetul inimii ei. Rose închise ochii, fu cuprinsă de fiori şi buzele începură să îi tremure. Thibault îşi trecu degetul arătător pe fruntea ei, îi urmă conturul nasului

cârn până la gură, unde degetul îi înconjură buzele, până când ea le întredeschise. Lăsă să îi alunece puţin degetul în gura ei, apoi îl trecu uşor peste bărbie şi gât, în jos, până ajunse la piept. Rose respira precipitat, iar Thibault era mai excitat ca niciodată. Toată dorinţa lui se concentra asupra acestei fete. Îi mângâie domol sânii tari, care se profilau clar sub rochia de pânză. Apoi mâna îi coborî între picioarele ei. Rose suspină încet când o atinse acolo. Thibault îi mângâie interiorul coapselor până fu sigur că ea nu îşi dorea nimic mai mult decât ca el să continue. Delicat şi totodată poruncitor, o săruta umblându-i cu limba înfometată în gură. Mâna începu să-i urce spre sexul fetei. Îl simţea umed, minunat de umed. Dorinţa lui deveni tot mai puternică. Oare nu era aceasta dovada că gândurile lui potrivnice naturii erau doar o greşeală? Când se aşeză pe ea, o dorea doar pe Rose. Şi cu putere, puţin disperat şi aproape brutal o penetră.

Când epuizaţi şedeau întinşi unul lângă altul, Rose îl privi serioasă.

– Te vreau Thibault. Te mai vreau.

Sinceritatea ei îl surprinse, dar îl şi măguli. Thibault era mulţumit de el, tocmai îşi dovedise din ce era cioplit. Rose era medicamentul cel mai bun contra simţămintelor lui imorale faţă de Alan.

– Ne vom vedea des, Rosa mea mică, îţi promit, zise el gingaş.

După ce se despărţiră, Thibault se întoarse la camarazii lui şi se lăudă cu cucerirea sa. De acum, se întâlni regulat cu frumoasa englezoaică. Avea nevoie

de ea ca antidot, pentru a se curăța spiritual de Alan. Trupul ei, care trezea în el o astfel de pasiune, îi dădea senzația liniștitoare că totul era în regulă. De când o cunoștea, se autoflagela mai rar. Doar când întâmplător îl întâlnea pe Alan, și când privirea acestuia părea că îl pătrunde până în măruntaie, redevenea slab. Când era cu Rose, se simțea invincibil. Din această cauză uneori chiar credea că o iubea. În orice caz, o dorea chiar dacă ea nu îi atingea sufletul. Asta o făcea doar Alan. Thibault ura acest sentiment nedemn al lipsei complete de apărare, și pentru asta îl ura pe Alan. Orice mijloc i se părea corect pentru a-și dovedi puterea. Dorința răzbunării pentru chinul său îi stăpânea gândirea în fiecare zi, tot mai mult. Noaptea, avea coșmaruri în care Rose se unea cu Alan. Se zvârcolea și aproape că murea de gelozie. A o vedea pe Rose cu altcineva avea ceva picant, în definitiv el o putea avea de câte ori voia. Dar a-l vedea pe Alan în alte brațe decât ale sale era infernul.

Martie 1164

La doar câteva zile după ce anul trecut Ellen renunţase la lupta cu bastonul, Donovan venise la ea şi îi încredinţase o spadă. Nu putea fi vândută, pentru că lama cedase la călire. Totuşi, Donovan o finalizase. Doar gândul la meşterul lui, care permanent îl avertiza să rămână supus, îl reţinuse de la a o vinde. Fusese norocul lui, pentru că l-ar fi putut costa faima şi poate chiar capul. De atunci, Donovan păstra spada ca avertisment faţă de vanitatea exagerată.

– Ţi-o împrumut. Observă-i pe scutieri, reţine-le fiecare pas, apoi te duci pe ascuns în pădure şi exersezi. Deşi spada este neutilizabilă într-un duel adevărat, pentru că lama ar putea să se rupă la tensiuni mai mari, ea este totuşi bine echilibrată şi are greutatea corectă, o încurajă el pe Ellen. Mi-aş fi dorit să fi beneficiat şi eu de o asemenea ocazie.

Locul ei pentru exerciţii a devenit un mic luminiş bine ascuns în hăţişul pădurii. În jur, arborii erau foarte deşi, aşa că Ellen nu putea fi văzută de la distanţă, iar pericolul de a fi descoperită era redus. Până la venirea iernii, ea exersase aici, regulat, dar după

prima zăpadă, în care paşii ei deveniseră vizibili, era prea periculos.

De la terminarea iernii, scutierii învăţaseră o nouă tactică de atac, care nu îi ieşea lui Ellen din cap. Clipind repede în lumina soarelui de martie, se decise să reia exerciţiile. Pentru ca spada să nu ruginească, o lustruia la intervale regulate şi o ungea. Acum o scoase din lada în care o păstra Donovan şi se grăbi să ajungă în pădure.

Se îndreptă cum făceau scutierii, se înclină în faţa a doi adversari invizibili, şi luă poziţia de atac. Era complet captivată de luptă, când în desiş se auzi un zgomot. Se uită speriată în jur.

Din umbra arborilor se ivi încet Guillaume.

Ellen încălcase destule reguli şi legi pentru a-şi atrage mânia unui nobil şi se temu de ce era mai rău. Împietrită de frică, nu mai scotea un sunet.

– Alan! Guillaume salută scurt cu o înclinare a capului, se poziţionă în spatele ei şi îi apucă braţul cu spada, apoi continuă: Nu îndoi atât de mult încheietura mâinii. Ţine braţul ceva mai sus, dar umărul rămâne jos. Acum mai atacă încă o dată.

Se retrase un pas şi aşteptă.

Stomacul lui Ellen se răsculă. Voia să se mai distreze înainte de a o târî în cetate, pentru a fi pedepsită? Ellen se luptă cu furia ce clocotea în ea şi făcu ceea ce i se spusese.

Fără a scoate o vorbă despre spadă ori despre regulile încălcate de ea, Guillaume îi verifică poziţia şi

succesiunea mişcărilor. De fiecare dată când el venea alături de ea, simţea furnicături.

– Nu de mult, ai luptat pe terenul de exerciţii.

– Nu am mai avut chef şi nici timp.

– Nu mă mir, cu oameni ca Thibault nu este nici o plăcere.

– Mă urăşte, şi eu nici măcar nu ştiu de ce. La început, era corect, dar pe urmă...

Lui Ellen îi venea să îşi muşte limba. Guillaume nu era un prieten. Trebuia să se controleze mai bine.

– El mai are mult de învăţat pentru o deveni odată un om de onoare ca tatăl lui, spuse Guillaume cu un aer protector.

– Îl cunoşti pe tatăl lui? întreabă ea curioasă.

– Îi cunosc faima, şi ea este mult mai bună decât a meritat-o Thibault.

– Faptul că el nu şi-a ţinut fiul lângă el pentru că acesta este imposibil, înţeleg, dar tu? Tu de ce nu înveţi de la tatăl tău? Ce aţi făcut de v-au trimis familiile voastre pentru a învăţa la străini?

Guillaume era cât pe-aci să se înece de râs.

– Ce am făcut? Este gluma cea mai bună pe care am auzit-o! Faci pe prostul ori chiar habar nu ai?

Ellen îl privi furioasă pe Guillaume.

– Ce este prostie în asta? Ţăranul îşi învaţă fiul cum se lucrează câmpul şi cum se îngrijesc vitele. Cizmarul, croitorul, fierarul şi orice meşteşugar îşi învaţă fiii ce ştiu ei, pentru ca mai târziu fiii să le poată prelua atelierul. Nu ar trebui ca un cavaler să îşi înveţe fiul ce înseamnă curajul şi onoarea?

Guillaume nu mai râdea, ci o privea pe Ellen cu toată seriozitatea.

– În principiu, ai dreptate şi, ca să fiu sincer, eu nu m-am gândit niciodată la asta. La paji şi la scutieri lucrurile stau altfel. Fraţii mei mai mari au plecat de acasă înaintea mea. Am urmat apoi eu.

Guillaume se opri din vorbit.

Tăcea şi Ellen lovind uşor cu piciorul pământul umed al pădurii.

– Şi eu sunt englez, ca tine. Ştiai asta? o întrebă Guillaume pe neaşteptate în limba engleză.

Ellen dădu din cap fără să spună nimic.

– Am crescut la Marlborough Castle. Tatăl meu a pierdut castelul şi după aproximativ un an, am fost trimis aici. Abia mi-l mai amintesc, l-am văzut prea rar. Mi-au rămas întipărite în memorie doar chipul mamei şi al doicii. Ai fost vreodată în Oxford? Nu este departe de Marlborough.

Nu, de Oxford nu auzise niciodată, cu toate că suna atât de asemănător cu Orford.

– Tu de unde vii? întrebă prietenos Guillaume.

– East Anglia, răspunse ea, străduindu-se să îşi stăpânească tremurul din voce.

Guillaume dădu din cap.

– Tu ai noroc că eşti aici cu tatăl tău.

– Te referi la Donovan, fierarul? Nu, el nu este tatăl meu.

Guillaume o privi uimit.

– Dar tocmai îmi spuneai că voi învăţaţi de la taţii voştri!

– Nu şi eu, răspunse scurt Ellen.

– Ai făcut ceva!

Guillaume zâmbi şi o ameninţă în glumă cu degetul.

Ellen negă.

Guillaume se aşeză pe o piatră mai mare.

– Strămoşii mei sunt normanzi, dar eu sunt englez, şi aşa voi rămâne. Nu visezi uneori să te întorci acasă?

– Nu, dacă vreau să mă întorc undeva, pur şi simplu mă duc acolo. Pentru moment, îmi place aici. Ellen gândi: „Ar trebui să îi spun William, nu Guillaume". Ea se mai liniştise, pentru că el nu spusese nici un cuvânt despre spadă. Apoi, când descoperi că soarele ajunsese în dreptul orizontului vestic, vorbi cu voce tare: Trebuie să mă duc acasă.

Numai că uită să îşi mai schimbe vocea. Din fericire, Guillaume nu părea să fi sesizat ceva.

– Dacă vrei, duminica viitoare revenim aici pentru a exersa. Dacă nu va trebui să plec cu soldaţii, propuse el.

Aşa cum vorbea el, părea de la sine înţeles pentru un scutier să îşi dea întâlnire cu un ajutor de fierar pentru a exersa luptele.

Ellen dădu doar afirmativ din cap, de teamă ca el să nu ia tremurul din vocea ei drept cotcodăcitul unui tânăr în schimbare de voce.

– Eu o iau pe un alt drum, este mai bine să nu fim văzuţi împreună, spuse Guillaume.

Ellen ridică mâna în semn de salut şi plecă. „Să nu te uiţi înapoi, îşi spuse ea, pentru că el şi-ar da seama că eşti fată."

Pe tot drumul până la fierărie, nu întoarse capul niciodată.

Chiar a doua zi, ea îi povesti lui Rose despre întâlnirea cu Guillaume.

– Până acum nu mi-a fost niciodată atât de frică! Nici nu mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi trădat...

Ellen relatase totul cu atâta foc, încât Rose pricepu imediat cum stăteau lucrurile cu ea.

– Nu toţi au o părere atât de bună despre el cum ai tu. I se spune mâncăul. Şi ei mai spun că, atunci când nu mănâncă, doarme.

– Invidioşi! Dacă l-ai fi văzut vreodată luptând... spuse Ellen fremătând.

– ...nici nu aş fi remarcat ceva, pentru că nu mi-aş fi putut da seama dacă luptă bine ori prost. Trebuie să îţi însuşeşti rapid nişte înjurături noi şi câteva glume proaste, altfel cel târziu data viitoare o să priceapă că eşti fată şi că te-ai îndrăgostit de el!

– Rose! Ellen o privi îngrozită. Ce spui!

– Văd ceea ce văd. Dacă obrajii ţi se vor înroşi la fel ca acum, când vorbeşti despre el...

Rose plescăi din limbă.

– Oh, vrăjitoareo!

Ellen se aruncă asupra lui Rose cu o furie mimată şi o trase uşor de păr.

– Bine, copile, bine! o mai potoli Rose cam de sus.

Ellen se supără. Nu îi scăpase modul în care prietena ei se schimbase în ultimul timp. Deja bănuia de

o vreme că Rose se întâlnea cu un bărbat şi era rănită de faptul că aceasta nu îi spunea nimic.

În săptămâna dinaintea următoarei duminici Ellen munci fără să se concentreze şi făcu greşeli pe care altfel nu le-ar fi săvârşit.

Donovan îşi ieşise din pepeni.

– Dacă fierăria nu îţi mai spune nimic, te poţi apuca de altceva! o admonestă el când sâmbătă a greşit din nou.

– Totdeauna trebuie ca totul să se desfăşoare numai cum gândiţi dumneavoastră, se oţărî şi ea. Eu nu am voie să probez niciodată ceva, totdeauna trebuie făcut totul aşa cum îl faceţi dumneavoastră.

Ellen îşi dădu imediat seama cât de nechibzuit din partea ei era să îi reproşeze tocmai acum îndărătnicia. Greşeala ei nu avea nici o legătură cu asta. Atacul la adresa lui a fost prostesc şi impertinent, şi pe Donovan l-a marcat mult mai profund decât bănuise ea.

– Ieşi afară, ieşi afară din atelierul meu! urlă el.

Ellen lăsă indiferentă ciocanul pe nicovală, se năpusti la uşă şi o trânti după ea. Urcă în casă sărind peste două trepte odată, şi se culcă. Camera era atât de mică, încât patul ei se afla la doar câteva picioare de cel al lui Art. Că Art mai sforăia nu o deranjase niciodată, dar faptul că acesta se autosatisfăcea noaptea o oripila din ce în ce mai mult. La început, nu înţelesese ce făcea acesta fornăind mai în fiecare noapte. Dar ulterior remarcase că îşi freca penisul până ejacula. Strângea sperma într-o cârpă jegoasă, pe care o

spăla numai rar, ceea ce o scârbea în mod deosebit pe Ellen. Dar astăzi Art era încă în fierărie, iar ea era singură în cameră. Se înveli cu pătura şi adormi cu gândul la Guillaume.

Când se trezi dimineaţa, era deja lumină. În mod excepţional, Art se trezise înaintea ei şi în casă nu mai era nici Glenna, şi nici Donovan. Ellen luă o bucată de pâine şi bău puţin cidru. Băutura din mere, dulce şi uşor acidulată era pretutindeni răspândită în Normandia la orice oră a zilei. Berea se bea doar rar, la sărbători Glenna făcea bere englezească, şi meşteşugarii englezi veneau şi beau cu toţii până se înveseleau. Ellen era bucuroasă că nu dăduse cu ochii de meşter în dimineaţa aceasta şi porni spre biserică.

Rămase în ultimele rânduri ale mulţimii şi în timpul slujbei se gândi doar la Guillaume. Va veni el într-adevăr în luminiş? De ce nu o trăda? În timp ce se gândea la el, simţea în tot trupul nişte furnicături, de parcă prin vene i-ar fi curs cidru în loc de sânge. Brusc, simţi o privire aţintită asupra ei din spate şi se întoarse.

Glenna stătea ceva mai departe în stânga ei şi o privea fix. Privirea ei părea atât mustrătoare, cât şi întrebătoare. Probabil că Donovan îi vorbise despre replica neruşinată a lui Ellen.

Bineînţeles că fusese greşeala ei, totuşi Ellen nu îşi plecă privirea. Deşi era un moment nepotrivit să se plângă, se credea totuşi nedreptăţită. Îşi îndreptă umerii. Când Glenna o privi tristă în ochi, întoarse

capul. „Dacă aş fi bărbat, atunci..." Ellen nu îşi duse gândul la capăt. Privi înapoi la Glenna, dar acum aceasta era adâncită în rugăciune. Ellen bănuia cât de deziluzionată era aceasta în ceea ce o privea pe ea, şi brusc se simţi mică şi vulnerabilă. Donovan o putea pur şi simplu da afară din casă, iar Guillaume o putea oricând trăda. Thibault o ura, şi Ours ar fi aruncat-o cu plăcere hrană câinilor. Rose însăşi părea că în ultima vreme nu mai punea mare preţ pe prietenia lor. Ellen se întrebă de ce aşteptase duminica atât de febrilă. De ce în ultimele zile fierăria, cel mai important lucru din lume pentru ea, ajunsese deodată o preocupare secundară? Poate că ar fi mai bine să nu se mai ducă în pădure. Dar dacă Guillaume chiar o aştepta acolo, ar părea o laşă. „Mă voi duce", hotărî Ellen, deşi era sigură că el nu va veni. De la biserică plecă în grabă. Avu grijă să nu îi întâlnească nici pe Donovan şi nici pe Glenna, luă mai întâi spada din fierărie şi dădu fuga în pădure.

Când ajunse în luminiş, văzu că Guillaume o aştepta. Inima i-o luă din loc şi simţi din nou furnicăturile din stomac.

– Iată, am adus două spade din lemn. În magazie sunt multe. Nu va observa nimeni că lipseşte ceva, şi oricum le duc înapoi. Acum vom putea cel puţin să exersăm împreună.

Ellen îl privi pe Guillaume cu ochii mari şi dădu din cap. „Ei, poftim, mai înţelege-i pe bărbaţi", se gândi ea.

– Îmi dai voie să iau în mână spada ta? întrebă el politicos, şi Ellen i-o întinse.

Guillaume o scoase cu atenţie din cârpa care o învelea.

– Nu a rezistat călirii. Lama este prea fragilă pentru o luptă reală, explică Ellen.

Guillaume o examină încruntat.

– Dar arată absolut normal.

– Pentru a-i căli lama, ea este încălzită şi apoi băgată în apă. Este un pas dificil în procesul producerii ei. Uneori, lama devine fragilă şi, în consecinţă, de nefolosit. Dar fără călire nu merge. Şi unui fierar bun i se mai întâmplă asta când şi când. Eu pot folosi această spadă doar pentru exerciţii, nu pot să o folosesc niciodată într-o luptă reală, ar fi mult prea periculos, înţelegi?

– Hm, cred că da.

Până după-amiaza exersaseră plini de entuziasm. Teama manifestată de Ellen faţă de Guillaume se transformă într-o sinceră preţuire a ceea ce ştia acesta şi a modului simplu în care el îi dezvăluia esenţialul.

– De ce faci asta de fapt? Nu vei avea voie niciodată să porţi spadă, spuse el dintr-o suflare, într-o pauză.

– Tu crezi că un cizmar care umblă tot timpul descult, poate face încălţăminte bună?

Răspunsul lui Ellen îl surprinse pe Guillaume. Acesta râse zgomotos.

– Cu siguranţă că ai dreptate. Şi dacă ai în vedere cum mânuieşti acum spada, bineînţeles că odată vei deveni un bun făurar de spade.

Guillaume o bătu prietenos pe Ellen pe umăr.

– Fii sigur. Asta şi intenţionez. Într-o zi, voi făuri o spadă pentru rege!

Ellen se mira ea însăşi cât de firesc sunau aceste vorbe rostite de gura ei. Şi, după ce le rosti, ştiu că tocmai acesta era ţelul ei. Probabil că de aceea îl visa permanent!

– Sunt impresionat. Guillaume se înclină ironic, şi continuă: Dar ţelurile mele sunt tot atât de înalte ca ale tale, eu vreau să devin odată cavaler al curţii regale. Eu sunt abia al patrulea fiu al mareşalului, şi din această poziţie nu am nici pretenţii la o poziţie înaltă şi nici la pământ ori bani, şi nici măcar la o partidă bună, dar sunt sigur că Domnul îmi va arăta drumul corect, şi într-o zi voi primi ceea ce visez: faimă, onoare şi favoarea regelui meu! Ochii lui Guillaume străluceau. Dar brusc acesta zâmbi strengăreşte şi zise: Dar mai întâi să mâncăm ceva, că eu mor de foame. ceea ce ar fi păcat, pentru că s-ar alege praful de planurile mele.

Cei doi se aşezară lângă izvorul descoperit în pădure şi îşi potoliră foamea din proviziile aduse cu el de Guillaume.

Ellen uitase cu totul de ieşirea ei necuviincioasă faţă de Donovan şi se întoarse veselă acasă. Îşi aminti de asta abia când o întâlni în curte pe Glenna, care o privi cu reproş. Coborî ruşinată privirea. Era de neiertat că nu îşi ceruse scuze de la Donovan cel mai târziu după slujba de la biserică.

Ellen simţi că cineva o privea insistent şi se întoarse.

– Ce este? se răsti ea la Arnaud.

– Se pare că ai necazuri cu bătrânul, zise acesta şi pe chip îi apăru un rânjet triumfător. În mod excepţional, nu aş dori să fiu astăzi în pielea ta!

În primul an petrecut la fierărie, Arnaud încercase la început pe ascuns, apoi tot mai pe faţă să o submineze în ochii lui Donovan. Abia după ce încasase un perdaf straşnic de la meşter, care îl ameninţase şi că îl va da afară, devenise ceva mai prevăzător. Se părea că acum căpătase din nou curaj.

– Ah, da, uitasem, meşterul vrea să te vadă în fierărie, imediat! o anunţă el cu profund dispreţ şi arătă cu degetul peste umăr, în spate.

Ellen trecu foarte aproape de Arnaud şi îi dădu un cot când acesta nu se dădu la o parte. Cu fiecare pas făcut spre atelier, îi dispărea mândria, şi trecu pragul fierăriei cu umerii lăsaţi şi capul aplecat.

– Voiaţi să vorbiţi cu mine? spuse ea abia şoptit.

Donovan stătea cu spatele la ea şi nu se întoarse.

– Nu ar fi trebuit să te primesc niciodată ca ucenic, spuse el amar. De la început, am ştiut că nu va ieşi bine. Din prima zi, mi-ai dovedit că nu te vei subordona. Eşti lipsit de respect. Glenna nici nu a vrut să audă şi a insistat să te accept. Acum s-a lămurit şi ea.

Ellen suspină. Dacă nu mai avea nici sprijinul Glennei, stătea cu adevărat prost. Privea mută podeaua şi îl lăsă pe Donovan să vorbească în continuare.

Acesta se întoarse abia acum spre ea, frecând furios o lamă de cuţit care se albise de mult.

– Tu permanent crezi că trebuie să îţi impui propria încăpăţânare şi testezi lucruri care nu pot fi realizate.

– Dar...

Ellen vru să îl contrazică, dar privirea lui supărată foc o opri.

– Nu vrei să respecţi experienţa unuia mai în vârstă. Şi asta este condiţia cea mai importantă pentru a fi ucenic.

– Vă înşelaţi! protestă Ellen.

Ea nu preţuia pe nimeni mai mult decât pe Donovan. Îl stima pentru cunoştinţele şi îndemânarea lui, deşi nu putuse să îşi exprime prin cuvinte respectul ei.

– Din nou mă contrazici!

– Vă rog să mă scuzaţi! Nu am vrut asta, se rugă ea umilă.

– Trebuia pur şi simplu să te dau afară, eu niciodată nu ţi-am spus că te accept. Ştii bine că te-ai strecurat la mine doar ca urmare a unei neînţelegeri.

Ellen îl privi dezamăgită, pentru că trecuse doar un examen! Donovan ocoli nicovala, veni în faţa ei şi o privi în ochi.

Ellen îngheţă, atât de rece era acea privire.

– Nu eşti nici deosebit de puternic şi nici rezistent peste medie. Unicul lucru pe care îl ai este talentul. Tu înţelegi fierul mai bine decât oricine cunoscut de mine. La vârsta ta, eu nu aveam nici jumătate din cunoştinţele tale şi nici un sfert din flerul tău. Eşti înzestrat cu ceva deosebit, şi acesta este singurul motiv pentru care nu te dau afară, Alan! Se auzea respiraţia zgomotoasă a lui Donovan, cauzată de mânia acestuia. Apoi continuă: Dacă te străduieşti, vei deveni cândva cel mai bun. Când te va întreba atunci cineva cine

ţi-a fost meşter, va trebui să îi spui că meşter ţi-a fost Donovan din Ipswich. Şi eu nu voi putea decât să fiu mândru de tine. Donovan o privi fix, se apropie la un pas de ea şi o apucă de cămaşă: Este ultima ta şansă, înţelegi? Nu o irosi!

Ellen dădu uşurată din cap.

– Nu ştiu de ce ai fost atât de împrăştiat în ultima săptămână. Glenna crede că de vină ar fi mica englezoaică cu care te întâlneşti. Şi eu am fost tânăr şi ştiu cum e cu dragostea la noi, bărbaţii. Deci de data aceasta te iert, dar a doua oară nu va mai exista.

Tancarville, 1166

Trecuseră doi ani de la cearta lor, şi un alt incident nu a mai avut loc. Ellen muncea cu şi mai multă râvnă, şi Donovan o solicita şi mai mult, dar din discuţia lor se născuse ceva ca o nouă apropiere.

Glenna era de părere că lucrurile arătau de parcă Donovan avea din nou un fiu. Vedea că soţul ei era mulţumit şi era fericită.

De câte ori avea de făurit o nouă spadă, Donovan o aviza şi pe Ellen asupra planurilor lui. Discuta cu ea despre executarea ei, despre materialele folosite, despre costuri şi durata execuţiei, şi tot mai des lăsa în seama ei detalii importante. Încrederea lui îi dădea sentimentul că trebuia să demonstreze ceva, ceea ce îi sporea încrederea în cunoştinţele ei.

Cu toate că fierarul lucra cu ea deseori mai mult timp decât cu Arnaud, şi ea primea sarcinile cele mai dificile, a căror îndeplinire meşterul o urmărea cu ochi de Argus, Ellen a fost surprinsă când într-o zi acesta i-a cerut să făurească de una singură o spadă, lucrare pe care să o înceapă cât de curând.

Donovan îi indică o grămadă de lupe şi se declară gata să îi fie alături dacă ea ar avea nevoie de ajutorul

lui, deşi nu îl considera a fi necesar. Vocea îi părea ceva mai morocănoasă decât de obicei, cu toate că se comporta binevoitor. O pregătise bine pe Ellen pentru această sarcină.

Ea ştia că stătea în puterea ei să o îndeplinească, totuşi din cauza emoţiei o apucară durerile de stomac.

– De ce Alan, şi nu eu? întrebă deranjat Arnaud.

El era mai în vârstă şi în fierărie avea doi ani de experienţă în plus faţă de ea, dar Donovan considera că el mai avea nevoie de timp şi îl amână pe mai târziu. Arnaud mai făcea încă prea multe greşeli pentru a fi pus să facă singur o spadă. Acesta era peste măsură de ambiţios şi era şi priceput, dar nu avea talentul lui Ellen.

– Băieţandru normand încăpăţânat, mormăi Donovan în engleză, când văzu mutra jignită a lui Arnaud.

Ellen şi Art zâmbiră, în timp ce Arnaud şi Vincent se priviră nedumeriţi. De la început ei refuzaseră să înveţe măcar o vorbă în engleză, cu toate că Donovan pusese mult suflet în asta.

– Ce rânjeşti aşa? se răsti Arnaud la Art.

– Da, chiar aşa! se luă şi Vincent după el, ca totdeauna.

Ellen îşi înghiţi cu greu un comentariu. Arnaud era perfid şi era în stare să îi facă rău dacă găsea ocazia, şi aşa era destul de invidios, fără să mai toarne şi ea gaz pe foc.

A făuri o spadă, fără să aibă în vedere ajutorul lui Donovan, era o provocare pe care Ellen o acceptă cu plăcere. De acum, avea la activ o mulţime de exerciţii

de luptă şi ştia exact cum trebuia să fie o armă bună. O spadă trebuia să stea bine în mână, trebuia să fie ascuţită şi elastică în acelaşi timp, echilibrată şi uşor de mânuit. Întreaga zi se gândi la spada pe care trebuia să o facă şi seara îl întrebă pe Donovan cui era destinată aceasta. Nu era lipsit de importanţă dacă era pentru un bărbat tânăr ori pentru un cavaler cu experienţă, şi dacă acesta lupta cu mâna stângă ori cu mâna dreaptă. Ea însăşi putea să lucreze la fel de bine cu ambele mâini. Dacă dreapta îi obosea în timpul lucrării, o vreme lucra cu stânga. De aceea ea putuse să lucreze la o piesă mai mult timp decât rezista cineva care lucra cu o singură mână. Bineînţeles că folosise stânga şi în exerciţiile cu Guillaume şi constatase că existau deosebiri în folosirea armei în special când adversarul lupta cu dreapta, pentru că atunci ambele spade se găseau pe aceeaşi parte.

– O spadă, trebuie să faci o spadă, nimic altceva, ripostase răstit Donovan.

Ellen se retrase decepţionată. A făuri pentru un necunoscut o spadă cu adevărat bună era mult mai dificil decât pentru un luptător cunoscut. Unii cavaleri preferau o anumită formă a mânerului, altora mânerul le era indiferent. Pe lângă asta, lungimea lamei trebuia armonizată cu înălţimea posesorului ei. Ellen lucră în gând la planurile cele mai diferite, până când nu mai ştiu practic ce voia. Avea idei pentru sute de spade, de aceea îi era cu atât mai greu să se decidă doar pentru una dintre ele. Ca să se mai gândească, se duse în pădurea în care făcea exerciţii de luptă cu

Guillaume. Se împliniseră doi ani de când îl întâlnise acolo prima dată, de când se îndrăgostise de el. Rose era în continuare singurul om care cunoştea secretul lui Ellen, şi cât suferea aceasta. Guillaume nu avea nici cea mai mică bănuială. Pentru el ea era ucenicul fierar Alan, prietenul lui. Încă se întâlneau duminica pentru a exersa împreună lupta cu spada, când Guillaume se afla în Tancarville. Dar de când era scutier, el trebuia să îl însoţească deseori săptămâni întregi pe stăpânul lui. Şi acum era plecat de mult timp. Ellen abia aştepta să îl revadă, i-ar fi făcut mare plăcere să îi povestească despre spadă, şi să îi ceară sfatul. Guillaume era cu totul altfel decât fiii de ţărani ori decât meşteşugarii. Desigur, asta şi pentru că fusese educat pentru a fi cavaler. Dar nu era numai asta. Guillaume era omul cel mai încăpăţânat pe care îl cunoştea Ellen. Nimeni nu îl putea sili să facă ceva ori să se abată de la planurile lui. Stăpânul fusese pe punctul de a-l trimite înapoi la tatăl lui, pentru că refuzase să înveţe să scrie şi să citească. Părerea lui Guillaume era că pana i-ar înmuia mâna cu care mânuia spada. Ellen trebuise uneori să râdă de încăpăţânarea lui, alteori tocmai asta îl făcea raţional.

Rose nu prea mai avea timp pentru Ellen, şi duminicile petrecute singură, fără Guillaume şi fără istorisirile lui din viaţa de cavaler, cum le numea Ellen, erau groaznic de banale. Guillaume avea tot timpul ceva de povestit. Memoria lui teribilă în privinţa amănuntelor îi făceau povestirile atât de vii, încât Ellen avea deseori impresia că lua şi ea parte la acele

întâmplări. Şi cât era de fermecată de buzele lui! Pe parcursul timpului, tradiţiile şi valorile atât de importante pentru paji şi pentru scutieri îi deveniseră mai inteligibile, i se păreau mai puţin lipsite de sens şi mai puţin brutale decât avusese impresia la început. Dar, cu cât se apropia mai mult de viaţa pe care o ducea Guillaume, cu atât îi devenea mai clar că trebuia să fii născut nobil pentru a gândi şi a simţi ca un cavaler. Ellen se aşează pe malul pârâului, acolo unde se odihneau ei mereu, şi îşi imaginä că Guillaume era alături de ea. Începu să povestească, să îi explice punctele în care era nesigură şi de ce nu se putea decide pentru o procedură sau alta. Desena spade în nisip, vorbea şi iar vorbea, uitând complet că de fapt era singură.

„Îţi faci prea multe gânduri, fă simplu o spadă aşa cum ai fi vrut-o pentru tine!" i-ar fi spus probabil Guillaume.

– Asta este! strigă ea şi sări în picioare.

Desigur! Trebuia să reflecteze asupra a ceea ce ei înseşi i se părea mai important la o spadă. Arma trebuia să fie echilibrată! Pentru asta era decisiv raportul dintre mărimea şi greutatea mânerului şi mărimea şi greutatea lamei, pentru că astfel se stabilea centrul de greutate al spadei în forma finală. Dacă acesta era corect, ea va sta bine în mână şi va fi uşor de mânuit. Spada mai trebuia să fie tăioasă, foarte tăioasă, şi pentru asta era importantă duritatea. Fierul nu trebuia să aibă ocluziuni şi nu trebuia să devină casant prin călire. Pentru că nu exista o persoană care comandase spada, era evident că trebuia făurită pentru înălţimea

ei. Şi pentru că Ellen pentru o femeie era înaltă, vor exista destui cavaleri care să fie corespunzători în calitate de cumpărători. Pe drumul de întoarcere, cugetă asupra tuturor celorlalte detalii şi în minte îi apăru imaginea noii spade.

Pentru calitatea lamei era foarte importantă şi ultima şlefuire. Donovan îi dădea doar în mod excepţional spada făcută de el unui armurier. Cu toate că în majoritate ei erau meseriaşi foarte buni, cu multă experienţă, el spunea că ei erau capabili să restaureze bine o spadă veche, dar numai fierarul care îi făurise lama o putea finisa perfect. Acest lucru o determinase pe Ellen să îşi însuşească şi finisarea. Îi plăcea, pentru că astfel putea finaliza frumuseţea şi ascuţimea unei lame. Era încoronarea muncii la o spadă bine făurită. Forma şi mărimea gărzii mânerului aveau un rol minor şi erau mai mult o chestiune de gust şi de estetică. Ellen decise să facă o gardă mică, dar lată. De spadă ţinea bineînţeles şi o teacă potrivită cu lama. Treaba aceasta o făcea un marochiner, dar abia după ce arma era gata. Învelişul din lemn al mânerului, pe care se înfăşura sârmă, piele ori şnur, era făcut de un alt specialist. Pentru ornamentarea lamei şi poate şi a mânerului va trebui să discute cu un orfevrier. Ellen ştia că era recomandabil să discute din timp cu toţi cei care participau la executarea armei, pentru ca aceştia să îşi programeze lucrarea şi să nu o facă pe fugă, sub presiune. Donovan îi dăduse un termen de patru luni, dar ea nu putea să lucreze toată ziua la spadă, ci trebuia să mai dea ajutor şi în fierărie.

Ellen prelucră spada pas cu pas, așa cum o învățase meșterul. Ajunsă la suprafața de tăiere, se gândi să îi solicite sfatul lui Donovan, dar renunță.

A-l întreba pe Art de părerea lui ar fi doar pierdere de vreme. Acesta lucra cu băgare de seamă, dar nu era în stare să conceapă idei proprii ori propuneri pentru perfecționarea unui procedeu de muncă.

Așa că Ellen se bizui pe propriile cunoștințe și făcu totul singură. După ce conveni cheltuielile aferente cu Donovan, puse ca mânerul să fie aurit. Pe lama finalizată orfevrierul a incrustat cuvintele IN NOMINE DOMINI – „În numele Domnului" – cu câte o cruce micuță la început și la sfârșit. Ellen nu știa nici să scrie și nici să citească, deși, spre deosebire de Guillaume, nu ar fi avut nimic împotrivă să învețe. Dar nu se ivise ocazia. Astfel că la alegerea expresiei se lăsase sfătuită de orfevrier. Nici el nu știa să citească, dar avea o colecție de expresii făcută pentru el de un învățat. Orfevrierul trebuise doar să le învețe pe de rost, pentru a le propune clientului. Acesta știa bine care erau expresiile preferate de cavaleri. Când mânerul și teaca au fost gata, după aproximativ patru luni, ea avea în mână spada finalizată.

Ellen fremăta de mândrie, pentru că spada îi reușise. Îi verificase de mai multe ori flexibilitatea, ascuțișul și echilibrarea. Totuși, era teribil de emoționată.

– Călirea proastă, fierul de calitate inferioară ori o sudură rău executată – nu aceștia sunt inamicii cei mai răi ai unui fierar, ci propria vanitate, îi spunea mereu Donovan.

Deci se înarmă cu răbdare şi aşteptă întreaga zi clipa favorabilă pentru a-l ruga pe Donovan să se uite la spada ei. Ziua de lucru îi părea că nu mai lua sfârşit, atât de tensionată era în aşteptarea judecăţii meşterului. Când se înseră şi când Donovan îi trimise acasă pe Vincent şi pe Arnaud, ea mai rămase în fierărie.

– Meştere!

Ellen se înclină cu respect în faţa lui Donovan şi îi înmână tezaurul ei, cu inima bătând să îi sară din piept.

Donovan luă spada cu ambele mâini şi o cântări. Apoi o apucă de mâner şi o ţinu în mână.

Ellen nu putea citi pe chipul lui nici satisfacţie, nici nemulţumire. Nervoasă, îşi muşcă buza inferioară.

Donovan trase încet spada din teacă.

Ellen îşi ţinu respiraţia.

Fierarul duse mânerul în dreptul ochiului, cu vârful spadei îndreptat spre talpa piciorului drept. Examină îndelung dacă lama era dreaptă. Apoi scutură mânerul pentru a vedea dacă era montat fix. Dacă avea joc, spada nu valora o para chioară. Îşi purtă degetul gros peste nituirea mânerului şi dădu din cap abia vizibil. Ellen lucrase corect şi totuşi i se tăiase răsuflarea. Donovan luă o cârpă, pentru a nu murdări lama cu grăsimea de pe degete, şi o arcui. Ellen ştia că lama va trece nevătămată testul arcuirii, dar fu foarte bucuroasă când lama redeveni dreaptă. În cele din urmă, meşterul luă o bucată de stofă, o înfăşură de câteva ori pe lamă şi împinse stofa cu lama. Materialul fu separat cu o tăietură perfectă, fără nici un fir de

ţesătură smuls. Donovan repetă testul cu cealaltă parte a lamei, rezultatul fiind şi de această dată ireproşabil.

Respiraţia lui Ellen abia dacă se auzea. Avusese nevoie de mult timp pentru a ascuţi lama, pentru că nu exista nimic mai oribil decât o spadă ascuţită aşa şi aşa. Şi totuşi, parcă totul se prăbuşea în ea când pe faţa lui Donovan apărea o tresărire care putea însemna nemulţumire sau când acesta tuşea i se părea tot ca un semn de insatisfacţie. Cum de îşi putuse imagina că Donovan ar putea vreodată să fie mulţumit de ea? Doar pentru că în ultimul timp fusese mai prietenos, pentru că îi recunoscuse talentul, asta nu însemna şi că îi va considera spada bună. „Cu siguranţă că acum crede că mânerul este prea bătător la ochi, că incrustarea cu argint nu i se potriveşte", îşi zise ea şi brusc se îndoi că spada ar putea fi vândută. Uitase toate comentariile celui care făcuse teaca şi ale orfevrierului, care fuseseră extrem de laudative. Opiniile acestora erau total lipsite de valoare, în comparaţie cu părerea lui Donovan. Ellen simţea broboanele de transpiraţie de pe frunte, cu toate că în fierărie nu era deosebit de cald.

Când Donovan lăsă sabia să alunece înapoi în teacă, lui Ellen i se păru că acesta dăduse uşor din cap. Dezamăgită îl văzu întorcându-se, punând spada jos şi îndreptându-se fără nici un comentariu către lada aceea mare, în care păstra uneltele mai rar utilizate şi alte câteva mărunţişuri. Pe ladă se afla un sipet simplu, lung, pe care îl ridică cu ambele mâini.

– Ai făcut treabă bună, zise el ridicând sipetul.

Apoi se întoarse şi se îndreptă către ea. Ajuns în faţa ei, o privi în ochi:

– Spada este ascuţită, stă bine în mână, lama este elastică şi forma este echilibrată. Rezultatul muncii tale este bun şi sunt mândru de tine, dar... Donovan tăcu câteva momente.

Supărată, Ellen se gândi: „Ce o mai fi acum, nu poate şi el măcar o dată să laude fără rezerve?"

...dar nici nu mă aşteptam la altceva de la tine, îşi încheie fraza Donovan, cu un zâmbet fugar pe chip. De astăzi te poţi numi calfă de fierar. Spada reprezintă examenul tău.

Şi îi întinse sipetul.

Acesta era atât de greu, încât Ellen trebui să îl lase jos pentru a-l putea deschide.

– Meştere! şopti ea surprinsă când văzu ce conţinea.

Ellen scoase plină de respect noul şorţ din piele şi se încinse cu el. Avea exact măsura ei. Pielea era de la cel mai bun tăbăcar din Tancarville, de asta ea îşi dădu seama după poansonarea de pe marginea lui. În sipet, se mai afla o tichie asemănătoare cu cea a meşterului, doi cleşti şi un baros. Erau primele ei unelte proprii, dacă făcea abstracţie de ciocanul primit de la Llewyn. Cleştii şi barosul le făurise însăşi Ellen, dar nu ştiuse că acestea vor fi odată ale ei.

– Mai este ceva înăuntru, mormăi Donovan.

Abia acum Ellen îşi dădu seama că pe fundul sipetului mai era ceva. Ceva învelit într-o bucată de stofă neagră, ceva greu şi lung. Părea a fi o unealtă, dar

mai îngustă. Când descoperi ce ascundea bucata de stofă, Ellen rămase cu gura căscată.

– O pilă! Meştere, nu sunteţi în toate minţile! îi scăpă fără să vrea.

Donovan nu o dojeni, ci doar îi zâmbi.

O pilă era un cadou cu totul extraordinar pentru o calfă. Cu siguranţă că aceasta îl costase o grămadă de bani. Cu atât mai mult se părea că era bucuros de faptul că ea ştia să preţuiască darul. Ellen luptă vitejeşte cu lacrimile, iar Donovan, deşi remarcă sclipirile din ochii ei, se prefăcu a nu le observa. În definitiv, o calfă nu plânge, nici măcar de emoţie.

– Eşti un băiat bun, Alan, m-aş bucura să rămâi în continuare la mine.

– Vă mulţumesc, meştere, voi face acest lucru cu mare plăcere, răspunse Ellen pe un ton decis.

– Vom pune spada în vânzare. Cred că vei obţine pe ea un preţ bun. Îmi vei restitui preţul materialelor, iar restul îl poţi opri.

Cu siguranţă că Donovan era într-o dispoziţie deosebit de bună, dacă făcea o asemenea propunere, gândi uimită Ellen. Ce bine ar fi fost ca acum să dea fuga la Guillaume şi să îi povestească despre spadă, dar acesta încă nu se întorsese. Însă ea ştia de la Rose că stăpânul de la Tancarville şi cavalerii lui erau aşteptaţi să revină curând.

Guillaume sosi într-adevăr chiar în duminica următoare, la punctul lor de întâlnire din pădure. Soarele toamnei învăluia terenul lor de antrenament într-o lumină caldă, prietenoasă.

Ellen ar fi trebuit să remarce faptul că Guillaume era oarecum schimbat, dar bucuria de a-şi revedea prietenul, de a-i arăta spada şi a-i povesti despre ea o orbea. Guillaume o ascultă răbdător.

– Eu nu credeam că pot făuri de unul singur o spadă. Trebuie să decizi asupra a o mulţime de lucruri, înţelegi? Fără să aştepte răspunsul, Ellen continuă: Cel mai groaznic moment a fost când am scufundat lama în apă pentru călire. Nici nu îţi poţi imagina ce senzaţie ai. În acel moment se decide dacă munca ta de săptămâni întregi a fost cu folos sau totul a fost zadarnic. Credeam că mor de frică! Mă dureau urechile, dar ce spun eu, mă durea tot capul, atât de atent ascultam dacă se aude cel mai mic pocnet. Dar în afară de şuieratul apei nu s-a auzit nimic. Ce uşurat am fost! Lama este ascuţită şi elastică, aşa cum trebuie, relată Ellen emoţionată.

– Doamne, Alan, ce guraliv eşti! o întrerupse neîndurător Guillaume.

Ellen se sperie şi îl privi încurcată. Cu excepţia lui Donovan, Guillaume era singurul cu care putea vorbi despre spadă şi aşteptase atât de mult revenirea acestuia.

– Bine, Alan. Nu am vrut să te supăr, pot veni la fierărie să o văd?

Guillaume nu observase legătura aflată în iarbă, lângă Ellen.

– Am adus-o cu mine, spuse ea încet, fericită şi despături atentă legătura.

– Eşti nebun?

Guillaume privi în jur.

– Tocmai voiam să ţi-o arăt!

Ellen ridică din umeri. Ea adusese şi cealaltă spadă cu ea, deşi era ceva interzis.

– Şi dacă eşti prins cu ea? Cu siguranţă că spada asta este ascuţită!

– Şi încă cum! îi scăpă involuntar lui Ellen.

Strălucirea din ochii lui Guillaume când acesta văzu arma o despăgubi pentru comportamentul bizar şi pentru timpul petrecut în aşteptarea lui. Privi cu admiraţie spada, fluierând laudativ printre dinţi.

– Dacă aş avea destui bani, ţi-aş cumpăra-o pe loc.

Ellen ridică din umeri cu regret şi o împachetă la loc.

– Când vei deveni un cavaler vestit, îţi voi făuri o spadă grozavă. Te va invidia pentru ea însuşi regele, îl asigură ea.

– Ehei, iar exagerezi, obrăznicătură!

Guillaume o luă râzând peste picior şi cu mâna stângă îi ciufuli părul.

Pentru că mai avea spada în mână, ea nu se putu apăra, fără a risca să îl rănească pe Guillaume. Ellen încercă să ignore vibraţia din interiorul ei. În acel moment, visa că se afla în braţele lui Guillaume şi că era femeie cu adevărat.

După ce el îi dădu pace, ea fu pe punctul de a-i destăinui secretul ei, dar în ultimul moment se răzgândi.

– În ce priveşte spada pentru cavalerul cel vestit, poţi să o începi. Sunt deja cavaler! declară mândru Guillaume şi urmări efectul celor spuse.

– Cum? Credeam că abia la anu'... Nu spuneai că la rând este fratele tău mai mare?

– Căile Domnului...

Guillaume ridică râzând braţele spre cer.

– Trebuie să îmi povesteşti amănunţit! Brusc, Ellen îşi dădu seama ce însemna pentru ea ridicarea lui la rangul de cavaler şi deveni serioasă. Apoi adăugă: Scuzaţi, trebuie să îmi povestiţi mai amănunţit, sire!

– Bine, atâta vreme cât suntem între noi, Guillaume este în ordine, ca şi până acum.

Râse şi aruncă o piatră în pârâu.

„Nu prea arată ca un cavaler", gândi Ellen tristă.

– Aşadar, dă-i drumul! îl îmboldi ea.

Guillaume dădu din cap şi se aşeză mai comod pe butucul pe care stătea.

– Sper că ai puţin timp?

„Toată viaţa mea", ar fi vrut să răspundă Ellen, dar se mulţumi să dea afirmativ din cap.

– Totul a început când Guillaume Talvas, contele de Pontieu, s-a supărat pe regele Henric. Pentru că regele nu i-a atribuit domeniile la care Talvas crede că are dreptul. Deci s-a aliat cu ducele de Flandra şi Boulogne. Au atacat Eu şi l-au ocupat. Un sol i-a adus această veste stăpânului meu. Acesta şi-a strâns trupele, şi chiar a doua zi am plecat spre Neufchâtel, pentru a întări garnizoana de acolo. Trupele inamice nu trebuiau să treacă de noi şi să poată să ajungă la Rouen...

– Şi ce legătură au toate astea cu ridicarea ta la rang de cavaler? Tu mi-ai spus că acest moment este cel

mai important din viaţa unui cavaler şi că are loc o festivitate. De ce nu mi-ai spus că vei fi făcut cavaler?

Ellen îl fulgeră cu privirea.

– Oh, Alan, nu fi atât de obtuz!

– Nu sunt obtuz, ci doar cred că puteai să îmi spui că Tancarville intenţiona să te ridice la rangul de cavaler.

– Dar nici nu avea de gând! Şi dacă nu mă laşi să continui, nu vei afla niciodată cum s-a întâmplat. Tu eşti singurul om mai căpos decât mine, mormăi el.

– Îmi pare rău.

Ellen făcu o mutră neajutorată.

Guillaume ridică de jos un beţişor şi desenă ceva pe pământul jilav. Punctele reprezentau Neufchâtel, Eu, Rouen şi Tancarville, linia şerpuindă reprezenta Sena. După cum a explicat el, Rouen era capitala Normandiei şi era considerată a fi foarte bine fortificată, totuşi nu era de necucerit. Conţii de Eu, Mandeville şi Tancarville erau de acord că trebuiau neapărat să oprească o înaintare a inamicului. Spionii îi informaseră detaliat despre inamic, care era superior numeric, şi înarmat până în dinţi. Guillaume, care ca şi ceilalţi scutieri se afla în imediata apropiere a stăpânului său, a înţeles cât de serioasă era situaţia. A căzut în genunchi în faţa lui Tancarville şi l-a rugat insistent să îi permită să îl însoţească. Tancarville l-a privit mândru pe scutier şi l-a refuzat. Era sarcina cavalerilor să îşi dea viaţa în luptă, pentru rege, şi nu a scutierilor, şi deşi vocea acestuia era aspră, Guillaume a sesizat zâmbetul din ochii lui, aşa că rămas în genunchi. Ca la un

semn secret îngenuncheară atunci şi scutierii din Mandeville şi Eu în faţa stăpânilor lor. Guillaume a tras adânc aer în piept, şi-a adunat tot curajul şi l-a rugat cu o voce fermă pe stăpân să îl ridice la rangul de cavaler, pentru a putea lupta pentru el şi pentru rege. Entuziasmaţi de acest moment înduioşător, ceilalţi scutieri au cerut şi ei stăpânilor lor să procedeze la efectuarea ceremonialului de ridicare la rangul de cavaler. Mandesville, Eu şi Tancarville s-au privit o clipă descumpăniţi. Mandeville însuşi era doar cu câţiva ani mai mare decât scutierii şi înţelegea cel mai bine ce simţeau ei.

Dar, înainte ca vreunul dintre baroni să fi spus ceva, un sol a năvălit cu răsuflarea tăiată şi a raportat că Eu şi Aumale au fost pierdute şi că inamicul nu mai era departe.

Primul şi-a scos spada Tancarville, a ridicat-o în faţa ochilor, apoi a lăsat-o pe umărul lui Guillaume atingându-l scurt. Ceilalţi baroni au făcut acelaşi lucru, învestindu-i pe scutierii lor drept cavaleri înainte ca inamicul să fi ajuns la Neufchâtel. Tancarville a cerut să i se aducă imediat o spadă din armurărie, i-a pus-o lui Guillaume la cingătoare şi l-a îmbrăţişat.

– Fă-mi doar un hatâr şi nu muri astăzi! a şoptit acesta, mişcat, la urechea proaspătului cavaler.

Cuvintele acestea i-au mers la inimă lui Guillaume, dar, mai înainte ca el să fi răspuns, a sosit un sol. Inamicul înaintase mai repede decât era de aşteptat. Nu avusese loc nici o pregătire, nu se stabilise nici o tactică, nu erau nici măcar înarmaţi corespunzător toţi

bărbaţii! Eu părea distrus la vestea că îi ardea comitatul şi nu mai ştia ce să facă. Baronii vorbeau toţi odată. Câţiva oameni deciseră fără minte să iasă călare în întâmpinarea inamicului, pentru a-l opri înaintea porţilor oraşului, şi chiar porniseră fără a se mai consulta cu alţii. În acest fel ei contribuiră la slăbirea garnizoanei, punând în pericol Neufchâtel. Mandeville luă în grabă câţiva oameni, pentru a asigura podul de la poarta vestică a oraşului. Doar Tancarville îşi păstră calmul. Îşi adună oamenii şi constitui imediat o trupă ordonată. Le ordonă cavalerilor săi să meargă la pod, pentru a-i sprijini pe Mandeville şi pe oamenii lui. Guillaume era ca beat. Se găsea în faţa primei lui lupte în calitate de cavaler! Sări bătăios pe cal şi porni către pod alături de stăpânul său. Dar Tancarville îl chemă la el şi îi ordonă să aştepte. Deşi Guillaume era nerăbdător, lăsă câţiva cavaleri mai maturi să îl depăşească, apoi se năpusti şi el în vârtejul bătăliei.

Soldaţii flamanzi cuceriseră deja aşezările din afara zidurilor oraşului. Aceştia luptau dur şi fără cruţare. În scurt timp, Guillaume îşi rupsese lancea, şi mai rămăsese doar cu spada. La început, oamenii lui Tancarville reuşiră să respingă trupele duşmane, dar acestea reveniră, iar contele Matthieu le ordonă să cucerească oraşul. Acum, Neufchâtel trebuia apărat cu toate mijloacele. Chiar şi populaţia oraşului le sări în ajutor. Cetăţenii luptau cu curajul disperării, pentru a-i împiedica pe flamanzi să învingă şi să le ia avutul. Astfel, cu forţe reunite, s-a reuşit respingerea inamicului.

Câţiva pedeştri flamanzi puseseră ochii pe Guillaume. El căută să se baricadeze în spatele unei stâne de oi, dar drumul către camarazii lui îi era tăiat. Guillaume era singur, dar atât timp cât se afla călare, era în superioritate faţă de duşmanii lui, chiar dacă aceştia erau mai mulţi. Unul dintre aceştia apucă un cârlig de fier, din acelea folosite la coborârea paielor de pe acoperiş, pentru a nu se întinde un incendiu la casele învecinate. Cu această armă teribilă, flamandul îl agăţă de umăr pe Guillaume şi încercă să îl tragă jos de pe cal.

Ca dovadă a celor povestite, Guillaume îşi trase cămaşa şi îi arătă lui Ellen rana abia cicatrizată.

Ea se încruntă şi trase cu putere aer în piept.

– Trebuie să fi fost dureroasă. Acum te mai doare?

Guillaume dădu din cap şi se strădui să pară viteaz nevoie mare. Nu se lăsase doborât de pe cal şi reuşise chiar să scape de cârlig. Pentru a-l birui totuşi, soldaţii i-au înjunghiat în mod laş calul şi, dacă nu ar fi fost nevoiţi să se retragă brusc, acum ar fi fost mort. Îşi pierduse doar calul, nu şi viaţa, ceea ce reprezenta însă o pierdere irecuperabilă dacă te gândeai cât costa un cal de luptă. Dar Guillaume nu realizase pe loc ce însemna asta pentru el.

Seara, învingătorii şi-au sărbătorit triumful. Guillaume a fost lăudat pentru vitejia sa. Guillaume s-a bucurat de succesul lui şi era foarte mulţumit de el, până când Mandeville a început să îl tachineze.

Acesta i-a cerut lui Guillaume un cadou, un grebănar ori un taftur zisese Mandeville zâmbind.

Tot ce avusese Guillaume era calul de luptă şi nici măcar şaua şi harnaşamentul nu îi aparţinuseră, ci erau ale stăpânului său. El îi explicase asta lui Mandeville. Acesta însă păru că nu îl înţelege, iar ceilalţi cavaleri se ţineau în acest timp cu mâinile de burtă din cauza râsului. Mandeville îl ridiculiză pe Guillaume pentru că acesta crezuse că luptă doar pentru onoare. Nu ştiuse că el ar fi trebuit să lase inamicii învinşi fără cai, arme şi armură, care i se cuveneau lui. Cât de dus cu pluta trebuia să fie un tânăr cavaler, care se întorcea de la bătălie mai sărac decât fusese înainte de ea, deşi făcea parte dintre învingători şi fusese cel mai de succes tânăr luptător!

Cum era obiceiul la ceremonia de învestire în calitate de cavaler, stăpânul lui îi dăruise după bătălie o pereche de pinteni şi o mantie grea şi frumoasă, dar acum Guillaume nu mai avea cal.

– Tu ţi-ai fi dat viaţa pentru el şi pentru rege şi drept mulţumire nu ţi se înlocuieşte măcar calul? întrebă consternată Ellen.

– Crede-mă, asta nu mi se va mai întâmpla a doua oară, la viitoarea ocazie, am să mă servesc, şi încă din plin. Intenţionez ca şi în viitor să fac parte dintre învingători!

Povestea lui Guillaume fusese atât de captivantă, încât lui Ellen îi pierise cheful să mai lupte cu el. Desigur că şi aşa rana îl durea foarte tare.

– Să renunţăm astăzi la luptă, propuse ea şi se aşează în iarbă.

Fără a scoate o vorbă, Guillaume se întinse lângă ea, privind ca şi ea adâncul cerului albastru al verii târzii.

El făcuse tot posibilul, îşi pusese viaţa în joc într-o luptă, sperând la nimic altceva decât la recunoaştere din partea stăpânului său, şi totuşi fusese atât de amar deziluzionat. „Uneori, viaţa este prea nedreaptă", consideră Ellen.

Se gândi din nou să îi încredinţeze secretul ei. Ar putea acum să o înţeleagă mai bine? Şi cu un an în urmă fusese pe punctul de a-i destăinui secretul. Se pregătise cu ce avea să îi spună, dar nu-şi dusese intenţia la capăt şi tot aşa se petrecură lucrurile şi acum.

Priveau deja cerul de o bună bucată de vreme, când deodată Guillaume se ridică.

– Te-am văzut iarăşi cu fata de la bucătărie, cum o cheamă oare?

Guillaume făcu un gest grăitor privind pieptul acesteia şi ridică din sprâncene.

– Te referi la Rose, răspunse posacă Ellen.

Mulţi argaţi şi chiar câţiva scutieri tineri îi făceau ochi dulci lui Rose. După spusele lui, Guillaume nu era un vânător de fuste, de aceea aluzia la formele lui Rose nu prea o făcu geloasă, dar oricum era ceva ce nu îi putea scăpa.

– Da, la ea mă refer. Este drăguţă micuţa, tu ai ceva cu ea?

Ellen ura momentele când Guillaume bătea câmpii cu cuceririle lui, dar când el încerca să îi smulgă ei detalii picante din inexistenta ei viaţă intimă, se simţea cel puţin tot atât de rău.

– Nu mai am nimic cu ea de mult timp, minţi ea şi dădu a dispreţ din mână, în sensul „stai liniştit".

– Deci nu tu eşti tatăl.

Guillaume păru mulţumit cu această constatare, dar Ellen aproape că se înecă de spaimă.

– Poftim?

– Este însărcinată. Scumpul nostru prieten, Thibault, pălăvrăgeşte că el... Eu m-am gândit că poate tu erai... Micuţa poate să aibă probleme dacă el este!

Guillaume dădu din cap sceptic.

Ellen nu ştia ce să mai spună. Cum de Rose nu îi spusese ei? Şi tocmai Thibault, cum de putuse asta?

– Cei doi sunt împreună de mult timp?

– Aşa se pare, nu ştiu exact, că nu le-am ţinut eu lumânarea, spuse el şi se amuză copios de gluma făcută.

– Este deja târziu, mormăi Ellen, deşi soarele era încă sus pe cer. Trebuie să plec.

– Văd că te afectează chestiunea cu Rose. Dacă aş fi ştiut că pentru tine mai înseamnă atât de mult...

Guillaume părea că o compătimea cu adevărat pe Ellen.

– Nu face nimic. Ea este din Ipswich, ca şi familia mea, asta este unicul lucru care ne leagă, căută Ellen să minimalizeze totul. Şi, după cum ştii, pe Thibault nu îl pot suferi. Rose nu merita să fie pedepsită cu acest bastard greţos. Eu mă întreb de ce s-o fi încurcat cu el.

Guillaume ridică din umeri.

– Ah, nu încerca să le înţelegi pe femei! Ele gândesc altfel decât noi, bărbaţii, dacă cumva chiar gândesc. Osteneală zadarnică.

– Trebuie să plec oricum.

Ellen se ridică, luă legătura în care era spada, îl salută pe Guillaume fără a-l privi în ochi şi se îndreptă către şosea.

Cât timp merse prin pădure, se gândi la Rose şi la Thibault. Căzută altfel pe gânduri, auzi prea târziu tropăitul unor cai, pentru a se mai putea ascunde. Rămase deci pe cărare şi încercă să nu atragă atenţia. Şi încercă să ducă legătura cu spada cât mai natural posibil. Când călăreţii se apropiară, unul dintre ei se opri în faţa ei şi i se adresă răstit:

– Hei, băiete! Drumul acesta duce la Tancarville? Răspunde!

Tânărul scutier care i se adresase o privea mândru de pe armăsărul său.

Un cavaler impunător, cu ochi uimitor de verzi, evident stăpânul acestuia, veni lângă el şi îl mustră:

– Nu ai nici un motiv să fii atât de neprietenos, treci la locul tău! îi ceru el scutierului, care îl asculta cu privirea plecată.

Ellen îl privi cu interes pe cavaler şi când privirile lor se întâlniră, i se păru că l-ar cunoaşte. Dar nu îşi putea aminti unde îl mai întâlnise.

– Cum te cheamă, băiete?

– Alan, sire.

– Este un nume anglo-saxon, mi se pare.

– Da, sire.

– Ştii drumul către cetatea Tancarville?

– Da, sire. Trebuie să urmaţi acest drumeag, călare nici nu este departe, la următorul cot mare ieşiţi din pădure şi de acolo puteţi vedea deja cetatea.

– Îţi mulţumesc.

Cavalerul o măsură pe Ellen din cap până în picioare. Splendidul lui cal tropăia pe loc nervos.

– Ce duci cu tine? întrebă el şi arătă către bocceaua lungă.

Ellen îşi dădu seama că nu era o curiozitate răutăcioasă, totuşi se alarmă.

– Proba practică pentru a deveni calfă, sire.

Ellen nu făcu nici un gest spre a dezveli spada.

– Ce meserie practici?

Ellen blestemă în gând curiozitatea amabilului cavaler şi răspunse cu modestie, sperând ca răspunsul ei să fie suficient.

– Sunt fierar, sire.

– Pot să văd?

Ellen ezită scurt, apoi clătină din cap.

– Nu aici, vă rog! Este mai bine să veniţi la fierărie. Întrebaţi de Donovan, fierarul, vă rog! zise ea aproape implorator.

Spre surprinderea ei, cavalerul dădu prietenos din cap.

– Da, aşa voi face, Alan. Pe curând!

Făcu semn însoţitorilor săi să îl urmeze şi trecură cu toţii pe lângă Ellen.

Ellen respiră uşurată. Dar unul dintre bărbaţi se întoarse de mai multe ori privind-o şi schimbă câteva cuvinte cu stăpânul pe un ton vioi.

Deşi amabilul cavaler îi păruse de la început simpatic, ceva o neliniştea la acesta.

Îl văzu din nou pe străin a doua zi. Acesta veni la fierărie neînsoţit.

– Bună dimineaţa, meştere Donovan!

Cavalerul zâmbea prietenos.

– Pe legea mea, Berenger! Scuze, sir Berenger!

Cavalerul râse.

– Ce bine să te revăd, Donovan! Peste tot se vorbeşte despre spadele tale, Tancarville este mândru de tine!

– Mulţumesc, sir Berenger! Când ne-am văzut ultima dată eraţi încă scutier, cât timp a trecut de-atunci? întrebă Donovan şi strânse mâna ce i se întinse.

– O veşnicie! În curând, se vor împlini douăzeci de ani, îmi amintesc încă bine de Ipswich, au fost cele mai bune vremuri ale mele. Pe atunci, eram un bărbat liber, ştiţi la ce mă refer. Îi făcu cu ochiul lui Donovan, care râse. Apoi sir Berenger i se adresă lui Ellen: Bună dimineaţa, Alan, am venit să îţi văd proba practică pentru examenul de calfă.

Donovan privi surprins când la Ellen, când la sir Berenger.

– Îl cunoşti pe sir Berenger? Păi atunci, Alan, adu spada. I se va potrivi de minune.

După ce Berenger de Tournai examină atent spada, dădu aprobator din cap.

– Este o piesă foarte frumoasă. Poate pentru fiul meu. Învestirea lui va avea loc abia peste doi, trei ani, dar un stimulent prinde bine. Poate că îl cunoşti deja, se numeşte Thibault.

– Oh, eu nu am de-a face cu scutierii, dar Alan îi cunoaşte pe cei mai mulţi dintre ei.

Donovan o privi întrebător pe Ellen.

La menţionarea numelui Thibault, colţurile gurii i se lăsară în jos şi culoarea îi dispăru de pe faţă. În nici un caz Thibault nu va primi spada aceasta, va avea ea grijă. Ellen gândi febril ce ar fi putut să facă pentru a împiedica vânzarea, dar, înainte de a fi găsit o soluţie, Donovan îi propuse cavalerului să vină cu fiul pentru a vedea spada.

– Ai dreptate, meştere, zilele următoare voi trece cu Thibault, atunci o poate proba şi el.

– O decizie înţeleaptă, sir Berenger. Donovan zări căruţa negustorului de fier. Vă rog să mă scuzaţi, am o livrare urgentă.

El se înclină şi sir Berenger dădu din cap.

În fierărie rămase Ellen singură cu el. Cum putea acest om atât de amabil să fie tatăl diavolului Thibault?

– Şi tu eşti din Ipswich? se interesă acesta.

Ellen, pierdută în gânduri, dădu din cap afirmativ, dar se corectă imediat:

– Mama mea este din Ipswich.

Berenger de Tournai dădu din cap, ca şi cum doar i se confirmase ceea el ştia de mult. Îşi trecu mâna peste bărbia proaspăt rasă.

– Cred că o cunosc. Leofrun o cheamă, nu?

În stomacul lui Ellen parcă izbucni un incendiu, care se ridică imediat până la cap.

– De unde ştiţi? întrebă ea surprinsă.

Aici nimeni nu cunoştea numele mamei ei, nici măcar Rose.

– Avea un păr minunat, lung şi blond ca ogoarele cu grâne ale Normandiei, iar ochii îi erau albaştri ca marea, rosti cavalerul parcă visând şi fără a-i răspunde la întrebare.

Ellen găsi descrierea lui Leofrun mult exagerată şi nu spuse nimic.

– Era fata cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Ne-am îndrăgostit unul de altul şi ne întâlneam în secret, dar într-o zi nu a mai venit şi de atunci nu am mai revăzut-o. Mai târziu, am auzit că se căsătorise.

Ellen era incapabilă să înţeleagă ce spunea acesta, nu se putea nici concentra, nu putea nici să spună ceva.

– Când te-am văzut în pădure, mai eram încă nesigur, dar Paul, cel mai vechi prieten al meu, a observat şi el cât de mult îi semeni.

– Mamei mele?

Vocea lui Ellen răsună ironică.

– Nu, Alan, mamei mele!

Ellen încerca să respire şi nu putea, brusc se păru că pământul i se învârtea sub picioare. Mai fu în stare doar să dea energic din cap, apoi ieşi în fugă din fierărie fără să ştie încotro se îndrepta. Afirmaţia Aelfgivei că ea ar fi bastardul unui cavaler normand o duruse, însă fusese ca o poveste întâmplată altcuiva. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că îl va întâlni vreodată pe acest

desfrânat normand. Cât de excesivă putea fi întâmplarea? Cum de l-a întâlnit aici? De ce trebuise să i se pară atât de amabil, încât aproape că şi-ar fi dorit să fie copilul acestuia? Şi de ce tocmai el trebuia să fie tatăl lui Thibault? Ellen se aşeză pe un buştean şi plânse. Ce se întâmpla dacă el descoperea adevărul? Ellen simţi că se sufoca. „Cel mai bun lucru ar fi să nu mă mai întorc niciodată la fierărie", îi trecu prin cap. Dar când gândul prinse rădăcini, se înfurie. Fierăria, Donovan şi Glenna era tot ce avea. Cine îi dădea acestui Berenger de Tournai dreptul de a o alunga? Nu mai voia să fugă din nou. „În definitiv, vina nu este a mea", gândi mândră Ellen. Se va întoarce la fierărie, dar nu va permite niciodată ca Thibault să-şi însuşească spada ei. Ellen se întoarse cu paşi decişi şi din nou dădu de sir Berenger.

– Dacă credeţi că eu sunt fiul dumneavoastră, vă înşelaţi, de asta vă pot asigura, zise Ellen cu cel mai convins ton.

Siguranţa cu care sir Berenger o întâmpinase o făcu totuşi să se cam îndoiască.

– De ce eşti atât de sigur, Alan?

El o privi trist, aproape dezamăgit.

Ellen nu îi răspunse imediat, continua să privească în pământ.

– Sunt multe fete blonde în East Anglia, iar Leofrun este un nume frecvent. Sire, vă înşelaţi, mama mea este o femeie onorabilă, şopti ea în cele din urmă.

De când îl cunoştea pe Guillaume, înţelegea mai bine ce putea face iubirea din cineva. Berenger continua

să fie un bărbat arătos, cu siguranţă că fusese galant şi îi sucise capul lui Leofrun după toate regulile artei. Doar din acest punct de vedere avea Ellen înţelegere pentru mama ei. Ca bărbat, el chiar nu ştiuse în ce situaţie imposibilă o pusese ori era la fel de prost ca fiul lui? Ellen mai era încă teribil de supărată.

– Peste câteva, zile revin, spuse calm Berenger şi îi zâmbi.

– În calitate de client, în ce mă priveşte sunteţi bine venit, îi dădu distantă de înţeles Ellen şi îl salută cu o înclinare a capului.

Când după câteva zile Berenger de Tournai intră în fierărie însoţit de fiul său, furia lui Ellen se diminuase. Cu siguranţă că sir Berenger nu era un om rău, ea simţea asta. Şi pe undeva chiar îi făcea bine să ştie că el îi era tată.

Tournai o salută amabil, în timp ce Thibault o ignoră.

Deci tatăl lui nu îi spusese nimic. Ellen respiră uşurată.

– Vreau o spadă făcută de meşterul Donovan, nu una făcută de Alan pentru examenul de calfă, bolborosi bosumflat Thibault.

Lui Ellen i se luă o piatră de pe inimă. Thibault era evident că va face totul pentru a-l face pe tatăl său să se răzgândească.

– Vă pot arăta cu plăcere alte două spade pe care meşterul Donovan tocmai le-a făurit şi, dacă vă place una din ele... se oferi ea plină de zel.

Thibault examină spadele fără să o mai onoreze măcar cu o privire pe Ellen.

– Asta îmi place, decise el rapid.

Pe Ellen nu o miră alegerea făcută. Spada fusese o lucrare pentru un baron tânăr, înfumurat. Cu puţin timp înainte de a o lua, murise din cauza unei simple răni, care se infectase. Lui Ellen spada i se părea prea grea şi mult prea bătătoare la ochi, dar lui Thibault i se potrivea perfect.

– Nu vrei măcar să o probezi pe aceasta? încercă din nou Berenger să îi atragă atenţia asupra spadei lui Ellen.

– Nu, răspunse scurt Thibault, şi tatăl lui înţelese că nu avea sens să insiste pentru a-l face să se răzgândească.

– Atunci pe aceasta o voi lua eu, pentru că mie îmi place foarte mult, spuse Berenger de Tournai şi o privi pe Ellen drept în ochi.

Ea îşi dădu seama cât de mândru de ea era acesta şi deodată i se făcu ruşine. Coborî jenată privirea.

– Şi eu, tată?

Thibault părea iritat.

– Tu o primeşti pe cealaltă, este în regulă, fiule.

Ellen era bucuroasă că între cei doi nu exista o legătură strânsă.

– În privinţa preţului, vorbiţi mai bine cu meşterul Donovan, vi-l aduc imediat, zise ea şi dispăru fără a-şi lua rămas-bun.

– Mie nu îmi place Alan, nu este manierat, îi spuse Thibault tatălui său, suficient de tare ca să audă şi ea.

După ce tatăl şi fiul plecară, Donovan îi zâmbi mulţumit lui Ellen.

– Şi uite aşa băiatul acesta a vândut două spade!

Ellen ştia că spusele lui nu aveau un sens depreciativ, erau mai mult un fel de alint, şi foarte rar se întâmpla ca Donovan să fie atât de generos.

– A plătit un preţ bun?

Ellen era curioasă să afle cât se primise pe spada ei.

– Sir Berenger a fost de-a dreptul vrăjit de lucrarea ta de examen, m-a descusut în privinţa ta, de unde te cunosc, de cât timp eşti la mine şi aşa mai departe. Eu am cerut un preţ mare pentru spadă, şi el l-a plătit fără să se tocmească. S-a tocmit pentru spada fiului său. Era chiar un obiect respingător, de aceea mă consider mulţumit şi aşa. Antipatic băiat acest Thibault!

– Bine aţi zis, meştere!

– Dar sir Berenger este drăguţ, este cu totul alt om. Fiul seamănă desigur cu maică-sa.

Donovan se încruntă.

Ellen se miră tare de meşterul ei, care foarte rar era atât de vorbăreţ. Însemna că era foarte mulţumit de preţul negociat pentru spada ei.

– Deci eu mă aleg cu ceva?

– După reţinerea costurilor, îţi rămân zece solidi.

De uimire, Ellen uită să mai închidă gura. Erau mai mulţi bani decât ar fi putut să pună deoparte în toţi aceşti ani!

Două zile mai târziu, Berenger de Tournai reveni la fierărie.

– Meştere Donovan, aş vrea să îţi răpesc calfa, te poţi lipsi de ea o vreme?

Donovan o privi curios pe Ellen, dar ea ridică doar indiferentă din umeri.

– Cum doriţi, sir Berenger. Alan, urmează-l pe domnul de Tournai unde vrea el.

Ellen nu ştia ce să creadă. Dar curiozitatea de a-şi cunoaşte mai bine tatăl avu prioritate. Atâta vreme cât nu îi venea acestuia ideea de a-i povesti lui Thibault chestiunea, totul era în regulă. Aşa că îl urmă fără să spună nimic.

– Mama ta este bine? îl întrebă el când rămaseră singuri şi liniştea lui Ellen se curmă brusc.

– De ce nu ar fi bine? Logodna cu negustorul de mătăsuri a fost anulată mulţumită dumneavoastră, pentru că era gravidă. A deveni soţia unui simplu fierar era exact visul ei. Care femeie ar dori să ducă o viaţă lipsită de griji alături de un negustor bogat ori alături de un cavaler? Nu mama mea, doar aţi cunoscut-o şi ştiţi cât iubeşte ea cumpătarea.

Ellen nu era dispusă să îl ierte atât de uşor.

– Înţeleg că m-a urât după toate... spuse trist sir Berenger.

– Pe dumneavoastră? Acum Ellen chiar se înfurie. Pe mine m-a urât, nu pe dumneavoastră. Eu nu am avut nimic de-a face cu flirtul dumneavoastră şi totuşi ea a făcut din mine ţapul ispăşitor. Dar predilecţia pentru ceva mai bun nu şi-a pierdut-o. S-a vârât din nou sub un cavaler, ca o mâţă în călduri.

– Cum vorbeşti despre mama ta cu atâta lipsă de respect? întrebă uimit sir Berenger.

– I-am văzut pe amândoi, iar amantul ei m-a amenințat că mă omoară și de aceea a trebuit să fug de acasă. O urăsc pe ea și vă urăsc pe dumneavoastră.

Ellen se opri și izbucni în plâns. Berenger o luă scurt în brațe, apoi o luă de după umeri.

– Fiul lui Berenger de Tournai, nu plânge, adună-te!

– Nu sunt fiul dumneavoastră!

Ellen îl privi îndărătnică.

– Ba da, ești. Văd și simt asta.

– Nu vedeți nimic și nici de simțit nu simțiți ceva, răspunse cu năduf Ellen.

Nici propriul tată nu vedea că era fată! Erau orbi cu toții? Toți vedeau doar ceea ce voia ea să vadă ei? Îl privi cu dispreț în față.

– Te voi recunoaște și vei putea să te instruiești pentru a deveni cavaler, ca fratele tău, Thibault.

– Thibault!

Tonul cu care pronunțase numele îl făcu pe el să o privească surprins.

– Este un lăudăros, un fals și nu are simțul onoarei!

Berenger resimțea fiecare cuvânt ca pe un cuțit, pentru că suna ca o directă referire la el.

– Știu, el nu este... Mama lui... începu el un fel de explicație.

– Desigur, acum el este brusc fiul mamei! Nu, sir Berenger, el vă seamănă! Unde vă era simțul onoarei când ați lăsat-o gravidă pe mama?

Berenger clipea perplex, și lui Ellen i se făcu puțin milă de el. Totuși, continuă:

– Este exact fiul dumneavoastră, tocmai a pus în dificultate o fată anglo-saxonă!

Berenger izbucni:

– Ajunge! Nu mai vreau să aud!

Şi o luă înainte fără să se mai uite înapoi.

– Întrebaţi-l, pe ea o cheamă Rose! îi strigă din urmă Ellen, deşi nu era sigură că o mai putea auzi.

Abia două săptămâni mai târziu, când o întâlni pe Rose, înţelese că el o auzise.

– Thibault, prostul acela, trebuie să fi bătut toba că m-a lăsat grea, şi taică-său se pare că a aflat, şi i-ar fi spus lui Thibault: „Ai grijă să îţi reglementezi problema".

Rose nici nu se mai gândea că nu îi spusese nimic lui Ellen despre legătura ei cu tânărul scutier şi nici Ellen nu scoase un cuvânt la început despre asta.

– La ce s-a gândit?

Rose ridică din umeri.

– Nu ştiu, dar Thibault zice să scap de copil. Există aici o femeie pricepută la aşa ceva. Adevărul este că cu un bastard în spinare ce fel de viaţă aş duce?

– Nu te-ar fi putut duce la cetatea tatălui său şi acolo să aibă grijă de tine?

Ellen ştia că ideea ei era puerilă, dar era indignată de superficialitatea cu care Thibault şi tatăl lui priveau chestiunea.

Rose clătină din cap.

– Ştii că asta este o inepţie.

– Şi dacă te căsătoreşti?

– Cu vreun zilier? Cu un văduv cu mulţi copii, care mă ia numai ca să mă poată bate şi eu să muncesc din greu pentru el? Rose oftă, apoi continuă: Nu, aşa ceva nu vreau. Prefer să mă duc la femeia aceea cu leacuri. Nu vrei să vii cu mine? Te rog, Ellen!

Ellen o privi pe Rose cea încă sigură de sine.

– Sigur, dacă aşa vrei.

Recunoscătoare, Rose dădu afirmativ din cap.

– Nu am curaj să mă duc singură.

– De ce nu mi-ai spus niciodată că voi doi...?

Tonul vocii lui Ellen era cald, fără urmă de reproş.

– Nu îţi trece prin cap? Rose zâmbi uşor şi adăugă: Tu eşti unica mea prietenă, iar tu şi Thibault vă urâţi reciproc. Cu siguranţă că ai fi încercat să mă faci să termin cu el, dar eu îl iubesc!

– Mă bucur că acum între noi nu mai există secrete. Sigur că te voi ajuta şi te voi însoţi la femeia aceea. Cel mai bine ar fi să mergem la ea mâine-dimineaţă.

Rose şi Ellen se întâlniră imediat după răsăritul soarelui, în faţa porţii cetăţii. Deasupra pajiştilor încă mai plutea o ceaţă umedă şi de nepătruns. Cele două merseră ca orbii până când ceaţa se ridică, după care nu mai dură mult şi ajunseră la coliba femeii.

Tot drumul Rose fusese agitată, îşi potrivea nervoasă pelerina pe care o tot strângea pe umeri.

Ellen o îmbrăţişă şi o lipi de ea şi o încurajă.

– Totul va fi bine, te vei descurca.

Ajunse la colibă, Ellen bătu la uşă. Femeia luă la cunoştinţă de dorinţa lui Rose, o măsură cu o privire aspră pe Ellen, şi o întrebă:

– De ce nu te căsătoreşti cu ea?

– Nu eu sunt tatăl, spuse Ellen şi roşi.

– Alan doar mă însoţeşte. Tatăl copilului este un scutier din Tancarville.

Rose se străduí să zâmbească.

Bătrâna le privi cu dispreţ pe amândouă.

– Pe mine nu mă priveşte, este treaba voastră, mormăi ea. O vom face cu pătrunjel, trebuie să rămâi aici câteva zile.

Rose se uită neajutorată la Ellen.

– Este în regulă, Rose, le voi spune eu că eşti bolnavă. Ei îţi preţuiesc munca şi se vor bucura când te vei simţi mai bine.

– Va dura cinci zile, şi dacă va trebui să am grijă de ea nu va fi ieftin.

Rose scoase câteva monede. Bătrâna luă banii.

– Nu ajunge, îi spuse ea lui Rose şi îi comunică preţul. Rose se sperie.

– Va plăti tatăl copilului, mi-a promis, murmură ea.

– Vă asigur că veţi primi banii. Vă rog să aveţi grijă de ea şi faceţi în aşa fel ca totul să meargă bine, o rugă insistent Ellen.

– Nu vă pot promite nimic, dar voi face tot ce pot, tinere, numai nu uita să îmi aduci mâine banii!

Pe drumul de înapoiere, Ellen se gândi cum ar putea scoate banii de la Thibault. Ar putea trimite o servitoare la el. Dar servitoarele erau curioase şi vorbeau prea mult. Deşi o făceau multe femei, lepădatul unui copil nenăscut era strict interzis de către biserică

şi era pedepsit foarte aspru. Aşa că se hotărî ca după muncă să se ducă ea însăşi la Thibault.

– Tu? o întrebă dispreţuitor Thibault când ea se află faţă în faţă cu el.

– Rose mă trimite.

Thibault o măsură pe Ellen din cap până în picioare fără să spună nimic.

– Va fi cum ai vrut tu, eu trebuie să îi duc banii pentru femeia cu leacurile.

Ellen se străduia să rămână calmă, deşi fierbea de furie. Când Thibault auzi despre ce sumă era vorba, râse sarcastic.

– Tu chiar crezi că o să-ţi dau tocmai ţie atât de mulţi bani?

– Îi poţi duce tu însuţi femeii, că tot ai bătut toba peste tot că este copilul tău, se răsti Ellen la el, dar regretă tonul înainte de a fi terminat fraza.

Thibault se făcu roşu de furie.

– Cine ştie cu cine s-a mai culcat ea! Tu te tot învârteşti în jurul ei. Poate că tu eşti tatăl! Nu dau un penny pentru prostituata aia!

Ellen trase adânc aer în piept.

– Rose te iubeşte! Dumnezeu ştie de ce! Iar eu, eu nici nu am atins-o!

– Aşa? Eu am auzit cu totul altceva! Thibault făcu un pas spre Ellen. Treaba ta cum ieşi din situaţia asta, dar nu o face pe banii mei. Însoară-te cu ea!

Thibault ridică revendicativ din sprâncene.

– Copilul nu este al meu, ci al tău. Dar nu mă mir că nu vrei să îţi asumi răspunderea şi încerci să faci pe

altcineva responsabil. Bărbaţii din familia ta sunt maeştri în aşa ceva. Taică-tău a făcut tot aşa. Întreabă-l!

Ellen se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi mari. Nu trebuia să se mai întoarcă pentru a şti că Thibault rămăsese încremenit, încercând să înţeleagă ce îi spusese ea. Când ieşi din raza lui de vedere, Ellen parcă se prăbuşi în sine. Cum de putuse spune o astfel de prostie? Chiar dacă sir Berenger tocmai plecase, Ellen tot regreta răbufnirea ei. Era doar o chestiune de timp până când Thibault îşi va revedea tatăl. Ellen renunţă să se mai gândească la Berenger. Rose îi dăduse femeii toate economiile ei, şi tot mai lipseau cincisprezece şillingi. Nu cugetă mult şi decise să dea restul din banii ei, deşi de fapt chestiunea nu o privea deloc. Dar nu uitase cum aflase Rose secretul ei pe corabie şi cum îl păstrase până acum, fără să se aştepte la nimic din partea ei.

După muncă, Ellen se duse la Donovan şi îl rugă să îi dea o parte din banii de pe spadă păstraţi de el pentru ea. El se miră de rugămintea ei, dar îi dădu banii fără să o întrebe pentru ce îi trebuiau. Ellen se grăbi să ajungă la femeia cu leacurile şi nu observă că era urmărită la mare distanţă de Arnaud.

Femeia o aştepta nerăbdătoare în faţa colibei.

– Ai venit în sfârşit! Ai banii?

– Tânărul nobil refuză să plătească. O învinuieşte pe sărmana Rose că s-ar fi culcat şi cu alţi bărbaţi. Şi ea îl iubeşte! Ellen vorbise în şoaptă, pentru a nu fi auzită de Rose. Mai adăugă: Nu îi spune că am plătit eu în locul lui.

Bătrâna dădu din cap.

– Tu eşti tatăl?

– Nu, cu siguranţă nu. Eu încă nu...

Ellen coborî privirea.

Femeia păru că îi dă crezare şi zâmbi.

– Bine, atunci îţi voi face o mică reducere de preţ. Văd că eşti un simplu ajutor de meseriaş. Nu are importanţă cine este tatăl.

Ellen plăti suma cerută, îi aruncă o privire rapidă lui Rose şi plecă. Pe drum, în pădure, se opri şi îngenunche pentru o rugăciune. Atunci, auzi brusc un zgomot în tufişuri, se mişcă o tufă, şi Arnaud îşi făcu apariţia rânjind.

– Nu mi-ar fi trecut prin cap că ai fi atât de nărod.

– Poftim?

Ellen îl privea surprinsă.

– Că ţi-ai făcut plăcerea cu mica englezoaică, nu pot să ţi-o iau în nume de rău. De s-ar fi ivit ocazia, nici eu nu aş fi refuzat-o. Dar cu mine nu ar fi rămas gravidă!

– Ah, da?

Ellen gândi că nu era momentul să îi explice lui Arnaud confuzia legată de paternitate.

– Bineînţeles, eu ştiu să mă satisfac fără a lăsa fata grea.

– Asta te onorează, spuse scurt Ellen.

– Văd că arzi de nerăbdare să îmi auzi sfatul. Cu un aer de superioritate se aplecă spre Ellen şi adăugă: Eu o iau... în dos!

Arnaud rânji.

Ellen rămase încremenită.

– Dar asta este împotriva naturii!

– Prostii, popii vor să interzică tot, pentru că nu au voie ei înşişi să o facă.

Arnaud părea mândru de el şi de măsurile luate de el.

– Mie îmi este egal ce faci tu. Oricum nu mă priveşte, iar Rose nu aşteaptă un copil de la mine. Este bolnavă, nimic altceva.

Ellen se ridică şi vru să plece.

– Bineînţeles!

Ellen ştia bine că el râdea de ea.

– Gândeşte ce vrei! zise ea indignată.

– Nu îţi face griji, Alan, secretul tău este în siguranţă la mine. O vorbă nu-i voi spune meşterului. Acum, când eşti calfa lui, sper că Donovan îmi va dedica mai mult timp! Ai putea să îmi pui o vorbă bună pe lângă el. Arnaud o privea nevinovat. Desigur, doar dacă vrei.

Ellen plecă fără a-i mai arunca o privire. Arnaud credea că a prins-o cu mâţa în sac şi, fir-ar să fie, avea toate motivele pentru a crede asta! Pe viitor, va trebui să fie mai atentă când se va duce la colibă, pentru a o vizita pe Rose.

Aşa cum se convenise, aceasta rămase câteva zile la femeia cu leacuri. Dar, pentru că nu au apărut complicaţii, a putut să se întoarcă acasă curând.

Thibault a evitat să îi iasă în cale şi s-a lepădat de ea. Rose era disperată şi se tot plângea lui Ellen.

– Poate că pentru moment nu poate să vină; dar curând, te va vizita cu siguranţă, încerca Ellen să o consoleze, deşi ea ştia că scutierul nu va face asta.

O lună mai târziu, Rose veni într-un suflet la fierărie, la Ellen.

– Trebuie să îţi spun ceva acum, imediat, este extrem de important! spuse ea cu respiraţia tăiată.

În fierărie nu mai era nimeni în afară de Arnaud. Donovan, Glenna, Art şi Vincent fuseseră invitaţi în sat, la o nuntă. Ellen nu voise să meargă cu ei, pentru că nu îi ardea de sărbătorit, iar Arnaud era certat cu tatăl miresei, deoarece înaintea nunţii îi sedusese fata. Dar nu o lăsase gravidă, aşa că se păstrase tăcerea. Arnaud trebuia să o ocolească pe viitor şi bineînţeles să nu apară la nunta ei.

– Bine, turturelelor, vă las singure, oricum voiam să mă duc în sat, ca să beau o cană de cidru, le zise el rânjind.

Ellen se supără pentru că acesta profita de situaţie. Donovan îi interzisese să meargă în sat, pentru a nu tulbura nunta, iar Ellen trebuia să vegheze ca el să respecte indicaţia. Se gândi la ce ar trebui să facă. Dacă acum nu spunea nimic, iar Arnaud se comporta deplasat în sat pentru că bea prea mult, Donovan s-ar supăra tare pe ea. Rose se sprijinea nerăbdătoare ba pe un picior, ba pe celălalt.

– Ştii bine ce a spus meşterul! Dacă te duci în sat, voi spune că ai plecat pe ascuns.

– Oh, sunt sigur că meşterul va fi înţelegător că nu m-ai văzut, pentru că aveai o întâlnire de amor cu Rose, ripostă calm tânărul.

Deci încerca din nou să o şantajeze!

– Te rog, Ellen, este important! se lamentă Rose, care nu înţelegea ce se petrecea cu Arnaud şi Ellen în faţa ei.

– Du-te şi fă ce vrei, dar dă-ne pace!

– Ce, nu mai poţi să aştepţi? o ironiză Arnaud trecând pe lângă ea, şi după care se întoarse şi adăugă: Aş putea paria că nu m-ai ascultat şi ai lăsat iar fata gravidă!

Râse răsunător şi o zbughi.

– Pfui, ce tip greţos, cum pot fetele să fie duse de nas de unul ca el! Aşa, acum mai întâi ia loc şi respiră adânc pentru a te linişti.

Ellen o împinse pe prietena ei pe o ladă, şi ea îşi trase un scăunel alături.

Rose tremura din tot trupul.

– Eu nu am vrut! Trebuie să mă crezi. Nu aş face niciodată ceva care să îţi dăuneze, dar m-a înfuriat aşa de tare! M-am simţit atât de neajutorată, şi atunci mi-a scăpat! Dacă aş fi ştiut ce se va întâmpla, nu aş fi scos o vorbă.

Rose abia putea vorbi printre suspine.

Ellen se încruntă.

– Ia-o de la capăt, că nu am înţeles nimic. Ce ai spus, cui ai spus şi cum mi-ar dăuna asta mie?

– Thibault!

Brusc, pe Ellen o cuprinse teama.

– A fost la mine. Şi a susţinut că nu el este tatăl copilului, ci tu. S-a comportat ca un soţ înşelat. Am râs de el şi l-am asigurat că i-am aparţinut numai lui. A început să urle, a fost atât de ordinar, şi a afirmat că nu el ar fi plătit femeia cu leacuri. Atunci cine a plătit-o? l-am întrebat eu. Tu crezi că eu aş fi avut atâţia bani? Nici nu îţi închipui cum s-a holbat la mine. Niciodată nu l-am văzut aşa. „Alan a făcut-o! a pufnit el. Alan, tatăl bastardului tău a plătit, pentru că nu voia să se însoare cu tine." Din cauza bâzâitului, lui Rose îi curgea nasul. Aceasta continuă: I-am tot repetat că tu nu eşti tatăl, dar nu voia să creadă. M-a făcut curvă, m-a batjocorit pentru faptul că am făcut-o tocmai cu tine. Şi atunci mi-a scăpat.

– Ce ţi-a scăpat?

Rose privi în podea.

– I-am spus că nu puteai să mă laşi gravidă, pentru că eşti fată. El era totul pentru mine, Ellen!

– Rose, nu! Ochii lui Ellen se măriseră de groază. Ştii ce ai făcut?

Rose dădu din cap, dar Ellen presupuse că ea nu conştientiza amploarea trădării ei. Ellen îşi îngropă faţa în mâini. O imensă gaură care ameninţa să o înghită se căsca în faţa ei. Tot ce realizase până acum dispărea. Thibault nu va ţine mult timp doar pentru el cele aflate, şi îi va face imposibilă viaţa în Tancarville. Ba, mai rău, va fi pedepsită, va fi trasă probabil pe roată sau i se va spinteca burta. Ellen se cutremură.

– Îmi pare atât de rău, Ellen, sincer! Nici nu ştiu la ce mă aşteptam. Poate doar ca el să se simtă uşurat.

Trebuia odată să ia sfârşit jalnica lui furie contra ta. L-am vrut doar înapoi. Rose se şterse cu mâneca la ochi şi continuă: „Fată?“ a repetat el încet. Chipul îi era rece ca de gheaţă şi transfigurat. Atunci mi s-a făcut frică şi am dat fuga la tine. Ellen, ce facem acum?

– Oh, tu ai făcut destul!

Ellen însăşi fu surprinsă de duritatea vocii ei.

– Te rog, nu am vrut să îţi fac rău, chiar nu am vrut! o imploră Rose şi adăugă ezitând: Este adevărat că tu ai plătit femeia cu leacuri?

– Poftim? Asta este acum absolut nesemnificativ, eu trebuie să fug de aici, chiar în acest moment. Nu voi putea să îmi iau rămas-bun nici măcar de la Donovan şi de la Glenna.

– Te rog, nu pleca!

Degetele lui Rose se înfipseră în mâneca lui Ellen.

– M-ai distrus! Atunci, pe vas, m-ai ajutat. Pentru acest lucru ţi-am fost mereu recunoscătoare, de aceea ţi-am plătit şi femeia aceea, dar acum nu îţi mai sunt cu nimic datoare. Am fost prietene, am crezut că mă pot baza pe tine!

Ellen îşi rotea privirea prin atelier, gândindu-se la ce trebuia să ia cu ea.

– Dar de ce nu poţi să rămâi?

Rose nu voia să recunoască deloc ce consecinţe grave avea trădarea ei.

– Eşti chiar aşa de proastă? i se adresă scurt Ellen. Nu am altceva de făcut decât să dispar cât mai repede posibil de aici. Ştii şi tu cât de tare mă urăşte Thibault. Dumnezeu ştie de ce! Acum, datorită pălăvrăgelii tale

prosteşti, mă are în fine cu ceva la mână şi se va folosi de asta fără nici o îndoială. Dacă se descoperă cine sunt, pentru escrocheria pe care am făcut-o ajung la închisoare ori la spânzurătoare, şi renumele lui Donovan va fi ruinat. El şi Glenna nu vor supravieţui unei asemenea ruşini.

În timp ce vorbea, Ellen îşi strângea sculele, şapca şi şorţul. Apoi fugi în casă, ca să îşi ia banii ei şi câteva lucruri personale.

Rose se ţinea după ea ca un căţeluş.

– Te rog, Ellen, te rog să mă ierţi! se ruga ea.

– Mi-ai distrus viaţa, şi eu să te iert? strigă Ellen la ea. Nu crezi că pretinzi cam mult? Evita să o privească pe Rose, dar o auzea suspinând. Termină cu jelitul, tu te gândeşti doar la tine şi cum să-ţi linişteşti conştiinţa; ce se întâmplă cu mine îţi este absolut indiferent. Nu vreau să renunţ la tot ce este aici, eu sunt fericită aici. Dar trebuie să plec, pentru că tu nu gândeşti înainte de a deschide gura.

Ellen închise uşa casei şi se duse din nou în fierărie. Acolo îi ieşi în cale Arnaud. La el nu se mai gândise, cum de nu era de mult timp în sat? Acesta rânjea de parcă ştia mai mult decât lăsa impresia. Oare trăsese cu urechea? Cât din discuţie putuse să audă?

– Plec din Tancarville. Donovan va avea acum mai mult timp pentru tine. Profită!

– Mulţumesc, aşa voi face! Rânjetul lui o înfurie şi mai mult pe Ellen. Dacă mă întreabă, habar nu am ce s-a întâmplat cu tine. Cine ştie ce faci tu. Nici nu

vreau să am nimic de-a face cu asta, pentru că s-ar putea doar să îmi dăuneze, înţelegi?

Arnaud se căznea să dea vocii sale de animal răpitor moliciuni de mătase.

– Cum să nu, mieluşel nevinovat!

Ellen trase după ea uşa atelierului, şi un moment închise ochii. Apoi porni la drum.

– Îmi pare rău, crede-mă! urlă Rose.

Ellen se opri.

– Nu te mai ţine după mine!

– Nu pot face nimic?

Rose o privi implorator.

– Du-te mâine la Donovan, şi spune-i că a trebuit să plec imediat. Ellen cugetă o clipă, apoi adăugă: Spune-i că am primit o veste importantă de acasă ori născoceşte tu ceva. El trebuie să ştie că a trebuit să plec dintr-un motiv presant, ca să nu mă mai caute. Şi pe urmă roagă-te ca Thibault să revină la tine, dacă eu tot am plecat.

– Cum vrei tu, o asigură Rose ştergându-se la ochi.

Toată faţa îi era udă de lacrimi.

Ellen întoarse spatele fierăriei şi nu mai privi înapoi. Ca ameţită o luă pe drumul către şoseaua pe care mergea duminica la întâlnirile cu Guillaume. Acesta era plecat din Tancarville de câteva luni. Stăpânul nu îi înlocuise calul pierdut, şi îi adusese la cunoştinţă omului său că nu mai era multă vreme dorit la curtea sa. Îl angajase doar pentru un ultim turnir, şi la gândul că va rămâne singur numai încrezător în viitorul lui nu era.

– O să vezi, curând strigătul meu de luptă va fi cunoscut pretutindeni, îi spusese lui Ellen la plecare, cu bărbia avântată înainte.

Ellen oftă, oricum el nu ar fi aflat că îl minţise ani la rând. Cu siguranţă că lui Thibault îi va face plăcere să îl informeze imediat cu această noutate. Gândul la Guillaume îi făcu inima şi mai grea. Oare îl va mai vedea vreodată?

Deja arborii începuseră să îşi lepede frunzişul multicolor. Ellen grăbi paşii. Pământul era complet acoperit cu frunze uscate, care foşneau sub picioarele ei. Razele aurii ale soarelui, care pătrundeau prin frunzişul rar, nu mai aveau aceeaşi putere ca în vară, şi abia dacă mai încălzeau puţin. „Cum era posibil ca o zi atât de minunată să se încheie cu o asemenea nefericire", se gândi Ellen disperată, aruncă o privire cerului albastru lipsit de nori şi se grăbi din nou. Poate că reuşea să traverseze pădurea înainte de a se întuneca. „Nu ştiu nici măcar încotro să mă îndrept", îşi spuse ea descurajată. Să se întoarcă în Anglia? La un moment dat, auzi tropăit de cal în urma ei. Aşa cum era obişnuită, părăsi drumul şi se afundă în desiş, dar era prea târziu, călăreţul o văzuse de la distanţă şi dăduse pinteni calului. Când Ellen văzu cine o urmărea, fuga nu mai era posibilă. Călăreţul o ajunse din urmă. Potcoavele calului său striveau ciupercile şi muşchiul de pe solul jilav. Când ajunse în dreptul ei, el sări din şa în faţa fetei.

– Eşti logodnica Satanei, recunoaşte! se oţărî el.

Pentru un moment, feţele lor se apropiară.

– Thibault, ce înseamnă asta?

Ellen făcu un pas înapoi.

– M-ai păcălit pe mine,şi i-ai păcălit pe toţi ceilalţi, ne-ai făcut să credem în toţi aceşti ani că ai fi bărbat! Păcat că Guillaume nu este aici! I-aş privi cu plăcere mutra de prost!

Thibault lăsase să cadă frâiele calului şi armăsarul ciupea paşnic din câteva fire de iarbă uscată.

Ellen remarcă faptul că fiecare fibră a corpului lui Thibault vibra când acesta se îndreptă spre ea. Ea voia să evite o confruntare cu el şi se retrase până când spatele i se lipi de trunchiul masiv al unui arbore.

– Mă biciuiam noaptea până când îmi dădea sângele pe spinare, pentru că dobitocul de mine speram astfel să mistui pornirea mea nenaturală pentru Alan, ajutorul de fierar. Fiecare privire a ochilor tăi verzi, orice atingere a ta făcea să îmi fiarbă sângele în vene. Îmi impuneam penitenţe când te doream, şi asta se petrecea des, mult prea des. Dar tu nu eşti băiat, deci am suferit pentru ceva ce nu era un păcat! Pentru asta vei plăti astăzi.

Ochii lui Thibault se întunecară şi se micşorară.

Ellen îşi stăpâni cu greu un râs al fricii. În ciuda puterii ei neobişnuite pentru o femeie, acum îi era teamă. Înainte ca ea să priceapă ce se întâmplă, el o lovi cu pumnul în plină faţă.

– Îi voi da o lecţie bărbatului din tine, fiică a diavolului! şuieră el cu o privire de nebun.

Ellen simţi cum buza superioară începe să i se umfle şi cum sângele cald i se prelinge pe bărbie. Urmă a doua lovitură la fel de neaşteptată. Pielea de sub sprânceană îi plesni, şi sângele îi tulbură vederea. Mai primi o lovitură în stomac, care îi creă senzaţia de vomă. Fusese prea surprinsă de izbucnirea furioasă a lui Thibault pentru a se apăra. Oricum nu avea nici o şansă în faţa unui scutier instruit. „Dacă mă las bătută, o să renunţe curând", gândi ea şi se lăsă să cadă la pământ. Îşi aminti de loviturile de curea pe care le primise de la mama ei. La început, o dureau cumplit, dar cu timpul învăţase să îşi separe spiritul de trup. Uneori, i se părea că atârna de tavan şi putea de acolo să se privească.

Thibault îngenunche deasupra ei şi o scutură.

Ellen nu se apără. Parcă era undeva departe, nu înţelegea nici ce se întâmpla, când el îi ridică brusc cămaşa şi îi descoperi legătura ce îi ţinea sânii.

Izbucni în râs. O tăietură cu cuţitul de vânătoare fu de ajuns pentru a spinteca bandajul. Plin de satisfacţie, lăsă lama cuţitului să lunece în jurul sânilor, apoi pe abdomen în jos până la buric. Atunci aruncă cuţitul şi se desfăcu la prohab.

– Te-am vrut din prima clipă, vrăjitoare ce eşti, acum îmi aparţii în sfârşit! Thibault gâfâia de voluptate. Femeia este supusă bărbatului, îi şopti el la ureche şi îi desfăcu genunchii.

Abia acum înţelese Ellen ce voia el să facă. Oripilată îi strigă:

– Nu poţi face asta!

„Dacă ar fi ştiut că este fratele meu, nu ar fi cutezat niciodată, gândi ea buimacă. Trebuie să îi spun!"

– Vom vedea asta, nu eşti tu prima fecioară cu care am de-a face, răspunse el râzând sarcastic.

Oricum nu o va crede şi probabil că nici nu o va auzi.

– Thibault, te rog, nu! îl imploră ea.

Thibault rânji satanic.

– Acum scheauni ca o cățea, dar nu îți va fi de nici un folos!

Ellen se apără cu toate puterile, dar în patima lui obsedantă Thibault era mult prea puternic. Îi înfipse mâna stângă în gât, şi degetele mâinii drepte îi pătrunseră brutal în sex. În capul lui Ellen se porni un zgomot ce devenea tot mai puternic, pe măsură ce creştea presiunea pe gâtul ei. Horcăi, şi Thibault mai slăbi puţin presiunea, ca ea să poată respira puţin.

– Nu vreau să leşini, trebuie să simţi tot!

El rânji, apoi o pătrunse gemând.

Ellen icni când durerea ascuţită confirmă pierderea fecioriei.

Dimpotrivă, Thibault triumfa. Gemea şi se mişca tot mai repede în ea.

Durerea şi umilinţa o obligară pe Ellen să caute o cale de a scăpa. Pipăi pământul în jurul ei şi dădu de cuţitul lui Thibault. Cu ultimele puteri, lovi.

Thibault sesiză cu coada ochiului atacul şi reacţionă destul de repede pentru a nu primi lovitura în spate. Se răni doar la braţ. Rana sângera puternic şi

durerea îl făcu şi mai turbat. Se năpusti din nou scos din fire asupra lui Ellen. După care se ridică.

„Voi muri", gândi Ellen surprinzător de indiferentă înainte de a leşina.

Când îşi reveni, era întuneric beznă. Se întrebă dacă nu cumva era moartă şi încercă să se mişte. Se părea că în cap un baros bătea într-o nicovală. Îşi pipăi ochii, pentru că nu vedea nimic. Faţa îi era tumefiată şi o durea. Când privi în sus, descoperi câteva puncte luminoase pe cer. Era noapte şi doar câteva stele licăreau. Se pipăi. Cămaşa îi rămăsese ridicată până la piept şi pântecele o ardea ca o unică mare rană. Îşi trase cămaşa şi îşi puse centura. Îşi găsi nu departe chiar şi punga cu bani, cu conţinutul ei. O durea totul în jurul buricului. „M-a lovit în pântece cu picioarele, porcul blestemat", gândi ea, făcu în întuneric câţiva paşi clătinându-se şi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Când dimineaţa îşi reveni, privea în faţă o femeie aplecată deasupra ei. După prima sperietură, Ellen încercă să se mişte, dar gemu imediat din cauza durerilor.

– Stai liniştit, nu mai păţeşti nimic. Crezi că te poţi ridica, dacă te ajut? Ellen dădu afirmativ din cap şovăitoare şi îşi muşcă buzele în timp ce se ridica.

– Faţa nu îţi arată bine. Ce monstru poate face aşa ceva?

Femeia clătină dezaprobator din cap, dar nu păru să aştepte şi un răspuns. Apucă braţul lui Ellen şi îl trecu peste umărul ei. Pentru a o sprijini, o apucă de subsuoară şi îi atinse atunci pieptul. O privi surprinsă.

– Dar tu eşti femeie, zise ea uimită. Te crezusem băiat. Ai avut probabil noroc încă o dată.

Ellen înţelese că ea nu bănuia ce îi făcuse Thibault. Recunoscătoare că străina nu îi remarcase ruşinea, se strădui să meargă în ciuda durerilor mari.

– Jacques, băiete, hai să mă ajuţi! strigă femeia, şi un băiat de vreo doisprezece ani se apropie nesigur. O punem pe ponei. Tu poţi merge pe jos, şi când oboseşti prea tare facem schimb.

Jacques o privi întrebător pe mama lui.

– Nu te mai zgâi, ia bocceaua aceea de-acolo, o vezi?

Femeia arătă către locul în care o găsise pe Ellen.

Băiatul dădu din cap şi fugi să ia legătura. Când o ridică, făcu o mutră lungă.

– Ce este? întrebă femeia. Hai, vino!

– Legătura este grea, ce este în ea? Pietre?

Băiatul se alese cu o privire severă din partea mamei.

– Eu sunt Claire, iar el este fiul meu, Jacques. Ne destăinui şi tu numele?

– Ellenweore, răspunse ea răguşit.

– Oh, ca pe regină, ai auzit Jacques? se bucură Claire.

Ellen abia putu schiţa un zâmbet chinuit.

– Bun, am făcut destul schimb de amabilităţi. Claire luă burduful cu apă şi îl ridică la gura lui Ellen. Ţi-o fi şi ţie sete.

Abia acum Ellen îşi dădu seama cât o ardea gâtul şi dădu recunoscătoare din cap. Bău câteva înghiţituri şi tuşi.

– Cumva trebuie să te ridicăm pe ponei. Poţi să călăreşti?

Ellen dădu din cap.

– Nu face nimic, aşa cum arăţi tot nu vom putea merge prea repede. Principalul este să te ţii pe animal şi să nu cazi de pe el.

Claire zâmbi încurajator.

Ca atâţia copii de vârsta lui, Jacques nu era prea vorbăreţ şi nu era nici de prea mare ajutor.

– Dumneavoastră unde mergeţi? întrebă Ellen după ce făcuseră o bucată de drum şi după ce constatase uşurată că nu se îndreptau spre Tancarville.

– Noi suntem din Bethune, din Flandra.

– Asta este departe? se interesă prevăzătoare Ellen.

– La o săptămână de mers, poate chiar la două săptămâni, răspunse Claire.

– Pot să călătoresc împreună cu voi o parte din drum?

– Sigur, dacă vrei poţi veni cu noi la Bethune.

– Mi-ar face plăcere.

Ellen dădu din cap recunoscătoare şi bucuroasă că va călători atât de departe.

Pribegia

Mănăstirea Sainte Agathe, noiembrie 1166

Prima noapte au petrecut-o în pădure, strânşi în jurul focului, dar din cauza frigului nu au putut dormi. De aceea, în după-amiaza următoare, au căutat o mică mănăstire de maici aflată complet izolată în mijlocul pădurii. O femeie cărbunar, cu care se întâlniseră înainte, îi sfătuise să întrebe acolo de adăpost pentru noapte. Soarele cobora spre apus, iar aerul devenise atât de neplăcut de umed şi de rece, încât răsuflarea se transforma în aburi albi.

– Descalecă, Ellenweore! porunci Claire, care coborî de pe cal şi bătu la poarta grea din lemn.

Călugăriţa portar deschise doar o ferestruică cu zăbrele şi o întrebă ce doreşte.

– Ne este frig şi vă rugăm de un loc de dormit pentru noapte, dragă surioară. Numele meu este Claire, sunt meşteşugar şi mă însoţeşte fiul meu Jacques. Suntem din Bethune, şi pe drumul de întoarcere acasă am găsit această fată demnă de milă. A fost atacată şi maltratată groaznic, convingeţi-vă şi dumneavoastră.

Claire o împinse pe Ellen în faţă.

– Nu arată a fată, zise mohorâtă portăreasa.

– Veşmintele înşală, hainele îi erau complet sfâşiate, eu mai aveam la mine nişte lucruri vechi ale bărbatului meu, pe care i le-am putut da. Încercasem să le vând la târg, dar nu le-a vrut nimeni, explică ea, iar Ellen se întrebă de ce Claire mintea pentru ea.

În capul lui Ellen începu brusc să se învârtească totul şi ea se prăbuşi. Claire o sprijini la timp.

– Sora Agnes este cea care se îngrijeşte de bolnavi la noi, am să o chem, aşteptaţi, mormăi portăreasa, care închise ferestruica şi dispăru.

Dură puţin timp până când în partea din stânga a zidului din piatră se deschise scârţâind o uşă scundă, pe care nici unul dintre cei trei nu o observase până acum. O călugăriţă minionă se aplecă pentru a trece prin ea şi cu un mers nervos veni spre ele.

– Sunt sora Agnes. Sora portăreasă crede că aţi avea nevoie de ajutorul meu.

În acest răstimp, pădurea din jurul mănăstirii devenise ca un perete negru. Se mai puteau distinge doar câţiva arbori izolaţi.

Sora Agnes îi făcu un semn scurt lui Claire, apoi se întoarse îngrijorată către Ellen. Ridică mai mult felinarul, pentru a o putea vedea mai bine.

– Faţa vă arată rău, aveţi dureri şi pe trup?

– Mă doare întreg corpul, răspunse Ellen, care abia se mai ţinea pe picioare.

– Are ameţeli, tocmai a fost pe punctul de a se prăbuşi, spuse Claire.

Călugăriţa o pipăi pricepută pe Ellen prin cămaşă.

– Două coaste pot fi rupte, dar nu sunt sigură, murmură ea, după ce i le pipăise pe fiecare în parte.

Ellen trebui să se stăpânească să nu râdă, pentru că se gâdila.

Ca din întâmplare, călugăriţa îi atinse sânul, părând că astfel voise să verifice dacă Ellen chiar era fată.

– Poate că ar trebui să intrăm, voi ce ziceţi?

Sora Agnes îndreptă lumina felinarului spre Ellen, spre Claire, apoi spre Jacques.

– Tu arăţi a fi în creştere, precis îţi este foame.

Jacques confirmă precipitat.

– Am să îi spun surorii bucătăreasă să îţi dea o porţie de mâncare.

Jacques zâmbi cu gura până la urechi.

– Mulţumeşte, băiete, îi şopti mama acestuia.

Deşi el era tot atât de înalt ca sora Agnes, ea îl mângâie pe cap ca pe un copil mic.

– Deschide poarta, soră Clementine, avem oaspeţi peste noapte! strigă ea.

Portăreasa ridică zăvorul greu din fier şi deschise, circumspectă, poarta.

Ellen remarcă faptul că aceasta era mai înaltă şi mai voinică decât sora Agnes. Probabil că din acest motiv fusese desemnată să facă de serviciu la poartă. Şi totuşi, ea părea mult mai temătoare decât călugăriţa cea micuţă.

– O fată în haine bărbăteşti, ce să vezi! murmură portăreasa şi clătină din cap.

Ellen şi Claire schimbară o privire scurtă şi le urmară pe cele două călugăriţe de-a lungul unui coridor

îngust. Lumina tremurătoare a felinarelor lor arunca umbre mişcătoare pe pereţi.

– O vom înştiinţa pe maica superioară despre sosirea voastră. Cu siguranţă că ea vă va primi ceva mai târziu. Eu propun ca dumneata să vii mai întâi cu mine, i se adresă sora Agnes lui Ellen când ajunseră în dreptul unei scări. Iar voi mergeţi cu sora Clementine, vă va da ceva de mâncare şi vă va arăta unde veţi putea dormi, le mai spuse ea lui Claire şi Jacques. Soră Clementine, fiţi atât de bună şi rugaţi-o pe sora bucătăreasă să îi dea tânărului nostru oaspete o porţie specială de mâncare.

Sora Agnes îi făcu cu ochiul lui Jacques.

– Cum vreţi dumneavoastră, soră dragă. Portăreasa coborî supusă privirea. Sunteţi sigură că vă descurcaţi singură?

Sora Agnes dădu din cap pentru a o linişti şi deschise uşa infirmeriei mănăstirii.

Pe pereţi erau prinse două făclii, care furnizau destulă lumină pentru a te orienta. În încăpere era curat şi mirosea a ierburi. Privirea lui Ellen căzu pe o masă cu două scaune, pe care se afla un castron şi un urcior cu apă. Lângă perete era o etajeră din fier cu vase din lut de diferite mărimi, mici coşuri şi cu două sertare din leasă de nuiele. Ochiul drept al lui Ellen era tumefiat şi îi zvâcnea, dar ea continua să privească în jur. În stânga, lângă perete, erau două paturi joase din lemn, care se puteau separa printr-o draperie. În patul mai îndepărtat se afla cineva. Sora Agnes o conduse pe Ellen într-acolo.

– Soră Berthe, nu te speria, şopti ea, în noaptea aceasta avem oaspeţi.

Mai dură un moment până când femeia se întoarse gemând. Ellen nu mai văzuse niciodată o faţă atât de ridată. Bătrâna părea slăbită şi abia mai putea vorbi, dar ochii ei radiau bunătate şi experienţă de viaţă. Dădu cu greu din cap şi tremurând îi întinse mâna lui Ellen.

Ellen apucă şovăind degetele noduroase, le mângâie încet şi puse apoi cu grijă mâna înapoi pe cearşaful cu care era acoperită bătrâna.

Chiar şi acum capul îl avea acoperit cu voalul, de sub care nu ieşea nici măcar o şuviţă din părul probabil alb.

– Sora Berthe este cea mai în vârstă călugăriţă din mănăstirea noastră. Ea nu se mai poate ridica de mult timp. Am adus-o din chilia ei la infirmerie, ca să nu stea tot timpul singură. Eu îmi petrec majoritatea timpului aici şi în timp ce muncesc îi povestesc despre predicile şi rugăciunile maicii noastre superioare, despre novice şi despre puţinele eleve pe care le instruim. Îi mai povestesc şi despre efectele plantelor de leac, despre rezultatele studiilor mele şi despre ce mai este nou. Aici avem doar arareori vizitatori. Sora Agnes o mângâie cu dragoste pe obraji pe sora Berthe, dar aceasta adormise din nou şi sforăia abia auzit. Dar să revenim la tine, ce ai păţit?

– Am fost atacată, explică Ellen.

Cuvintele îi ieşiră abia inteligibil de pe buzele tumefiate. Din dorinţa de a nu trebui să vorbească prea

mult, de a nu extinde explicaţiile, grimasa de durere a feţei a fost ceva mai subliniată decât era cazul.

Sora Agnes dădu doar din cap şi examină mai atentă rănile de pe faţa lui Ellen.

– Poate că nasul este rupt, murmură ea, dar îi ceru lui Ellen ca mai întâi să dezbrace cămaşa, pentru a putea să îi pipăie mai bine coastele.

Stând întinsă, Ellen se mai destinse, dar se gâdilă când degetele reci ale maicii îi alunecară peste oase. Abdomenul îi era învineţit în jurul buricului.

– Ai luat câteva lovituri puternice de picior, constată sora Agnes cu compătimire. Dumnezeu a văzut, şi la judecata de apoi va da pedeapsa cuvenită, adăugă ea clătinând din cap şi îşi făcu cruce.

La gândul că Domnul văzuse tot, Ellen întoarse ruşinată capul.

– Ai vărsat sânge de când ai fost lovită? întrebă îngrijorată sora Agnes.

Ellen dădu negativ din cap.

– Loviturile de picior pot avea urmări grave. Uneori, nu par cine ştie ce, şi după două zile cel lovit moare subit. Sora Agnes oftă, dar adăugă imediat: Iartă-mă, nu am vrut să te sperii, uneori ar trebui să îmi ţin gura.

Maica se ridică şi se duse la etajera din fier.

Ellen se întrebă de unde ştia aceasta cât de periculoase erau loviturile de picior, dar nu fu în stare să ducă gândul până la capăt, atât de tare îi bubuia capul.

Ordinea stabilită de sora Agnes era exemplară. Fără a trebui să caute prea mult, luă un coşuleţ din care extrase o mână de frunze uscate.

– Podbal, explică ea. Infuzia de podbal o ajută pe draga noastră soră Berthe să respire mai bine; ea bea zilnic aşa ceva. Am să fac şi pentru tine o infuzie, dar nu o vei bea. Vom spăla rănile cu ea, după care îţi voi pune comprese cu ulei de pojarniţă. Sora Agnes arătă către un recipient mic din lut cu pete uleioase pe el. Podalbul trebuie păstrat uscat şi trebuie utilizat rapid, pentru că prinde uşor mucegai. Noi avem totdeauna aşa ceva în grădină. De-abia am uscat iarăşi astfel de frunze, pentru că sora Berthe horcăia.

În timp ce vorbea, luă o oală cu trei picioare şi o puse în mica vatră. Pe jar azvârli câteva ierburi şi nişte lemn uscat, astfel că focul se încinse imediat, şi răspândi şi un miros minunat.

Ellen nu a mai putut să ţină ochii deschişi, şi când se trezi infuzia era gata filtrată şi răcită suficient.

Sora Agnes avea în mână o cârpă din in, cu care tampona rănile lui Ellen cu infuzia. Cu atenţie, dar fără fasoane îndepărta sângele închegat.

Ustura, dar Ellen strânse din dinţi.

– Am să îţi examinez încă o dată nasul. Atenţie, acum te va durea puţin, o avertiză ea pe Ellen şi îi pipăi nasul de la rădăcină până la vârf, apoi clătină din cap. Este cât se poate de bine, nu pare să fie rupt.

Cu aceste cuvinte călugăriţa încheie examinarea şi începu să aplice uleiul de pojarniţă pe faţa, pe coastele şi pe abdomenul lui Ellen.

Deşi maica avea mâinile cele mai gingaşe pe care ţi le puteai închipui, atingerile dureau cumplit.

– Ar trebui ca în zilele următoare să îţi fereşti faţa de soare, altfel te vei alege cu pete oribile din cauza uleiului de pojarniţă. Dar vei vedea că acesta este cel mai bun remediu pentru răni şi ajută împotriva vânătăilor.

Ellen mai reuşi să dea aprobator din cap înainte de a adormi din nou. De această dată se trezi abia în dimineaţa următoare. După ce primi o bucată de pâine proaspătă drept mic dejun, care de obicei era coaptă numai pentru sora Berthe cea lipsită de dinţi, sora Agnes îi aplică din nou tratamentul rănilor.

– Umflăturile s-au mai retras puţin, în special în jurul ochilor.

Exact când călugăriţa îi aplica uleiul de pojarniţă cu mişcări uşoare, în încăpere intră Claire.

– Cum te simţi, Ellenweore?

Claire îi luă mâna şi o strânse încet.

– Mai bine, răspunse Ellen şi se strâmbă pentru că încă vorbea neclar.

– Maxilarul este lovit rău, dar nu este fracturat. A avut mare noroc, explică sora Agnes.

– Noroc?

Inima lui Ellen o luă razna. Prin noroc ea îşi închipuia cu totul altceva.

– În urma celor comunicate de sora Agnes, maica superioară a acceptat să mai rămânem câteva zile, până când te vei simţi ceva mai bine. Aşa că nu vom pleca imediat.

– Dar nu 'rebuie să vă duceți a'asă? întrebă Ellen abia mișcând buzele.

– Desigur că trebuie, dar ce înseamnă câteva zile dintr-o viață întreagă? Claire ridică din umeri și îi zâmbi încurajator. Se părea că găsea de la sine înțeles să aștepte ca Ellen să poată veni cu ea. Apoi continuă: Când vom pleca, o vom ruga pe sora Agnes să ne dea ceva din leacurile necesare ție, ce zici?

Ellen o privi întrebător pe sora Agnes.

– În câteva zile, cele mai grave răni se vor vindeca. Pe urmă veți avea nevoie doar de o alifie pe care vi-o voi pregăti, și curând va arăta ca mai înainte, răspunse maica zâmbind.

– Nu mai 'inte? zise Ellen simulând dezamăgirea.

– Nu îți pot promite asta, răspunse râzând sora Agnes, dar constat că nu ți-ai pierdut buna dispoziție, și asta este bine.

– Așadar, mai rămânem puțin, da? vru să se asigure Claire, iar sora Agnes confirmă.

Ellen privea când la una, când la cealaltă.

– Mulțumesc, spuse ea încet.

Ellen se bucura de pacea din mănăstire, de îngrijirea oferită de sora Agnes și de mâncarea fortifiantă. Dormea aproape toată ziua, iar seara la patul ei venea Claire, care îi povestea despre munca făcută de ea pentru maici, și despre cât de bine se simțea aici Jacques, care trebuia doar să aducă ceva apă și să adune lemne pentru a primi porție dublă la masă.

Ellen se simţea din zi în zi mai bine, iar după nici o săptămână era aptă de plecare. Faţa şi abdomenul mai erau încă învineţite, dar pielea crăpată de pe arcadă şi buzele se vindecaseră.

În a şasea zi, puţin înainte de răsăritul soarelui, erau gata de drum. După un mic dejun zdravăn, cei trei îşi luară rămas-bun de la sora Agnes şi de la celelalte maici şi porniră către Bethune. Pomii erau albi de chiciură. Ramurile, frunzele şi chiar firele de iarbă erau înfăşurate cu un strat cristalin de gheaţă. Când soarele îşi făcu apariţia la orizont, coloră chiciura într-un roz gingaş şi apoi înainte de prânz o şi topise.

– Dacă nu pierdem vremea, într-o săptămână putem fi acasă, îl încurajă Claire pe fiul ei.

Era evident că acesta nu avea nici un chef să meargă pe jos pe frigul acesta, doar pentru că ei o luau şi pe Ellen. Şi tot bombănea.

Ellen nu mai contenea să îl compătimească pe băiat. Ea nu mai călărise niciodată un ponei, că doar omul de aceea avea picioare, ca să meargă. Era supărată pe comportamentul ei caracteristic de fată. Deoarece Jacques o ţinea una şi bună smiorcăindu-se că nu avea voie să meargă călare, ea se opri în cele din urmă, coborî strângând din dinţi de pe ponei, şi îi întinse băiatului hăţurile.

– Văd că te-ai supărat pentru că mama ta mi-a dat mie poneiul. Voi merge pe jos.

Ellen se strădui să fie concisă şi rece.

Jacques păli.

Surprinsă, Ellen se gândi că pe acesta fie îl vor podidi lacrimile dintr-un moment într-altul, fie o să înceapă imediat să zbiere.

Dar băiatul dădu doar energic din cap şi mări pasul, de parcă diavolul însuşi s-ar fi aflat pe urmele lui.

Se părea că voia să continue să meargă pe jos, şi Ellen decise să urce iar pe ponei. Din fericire, animalul o suportă cu stoicism până se căţără cu greu în spinarea lui.

Jacques nu mai făcu mutre. Se străduí să fie amabil cu Ellen şi chiar cu mama lui se comportă ceva mai prietenos decât înainte.

– Cred că te place, spuse Claire a doua zi, nu fără mirare. Nu este ca alţi băieţi.

Ellen era exact de aceeaşi părere, băiatul se comporta pueril şi era needucat. Probabil că maică-sa îl răsfăţa prea mult.

– Este puţin cam... cum să spun? Naiv.

Claire zâmbi jenată.

Ellen o privi uimită. Ea nu îl considerase redus mintal, dar modul în care o spusese Claire exact asta voia să sugereze.

– Are nevoie doar de mai multă disciplină, şopti Ellen puţin stânjenită.

– Aşa o fi, poate că nu sunt eu destul de severă cu el. Taică-său, Dumnezeu să-l ierte, a murit acum doi ani. Claire îşi făcu semnul crucii şi adăugă: Nu este întotdeauna uşor cu un băiat. Ridică din umeri stingherită şi explică: De la moartea bărbatului meu, eu îi conduc atelierul, deşi toţi cei din sat se aşteptaseră

ca în casă să apară un nou meşter. Ca ţesătoare de mătase nu ar fi fost un lucru neobişnuit să conduc în calitate de femeie un atelier, dar ca producătoare de teci de spade asta e mai neobişnuit.

Lui Ellen i se tăie respiraţia când află ce meşteşug practica Claire.

– Permiteţi-mi să vă ajut, pentru a putea să mă achit de datoria faţă de dumneavoastră. Învăţ repede şi sunt îndemânatică, veţi fi cu siguranţă mulţumită de mine! o rugă ea.

– De acord.

Claire zâmbi şi pe parcurs povesti veselă o istorioară după alta. Avea ceva de spus aproape despre fiecare locuitor al satului în care trăia, şi când în cele din urmă ajunseră la Bethune, Ellen avea senzaţia că nu era chiar o străină aici.

Satul avea cam trei duzini de case joase din lemn şi lut, ale căror acoperişuri erau acoperite cu stuf. Fiecare dintre casele dispuse în jurul pieţei satului şi pe lângă drum avea o mică grădină de legume şi un ogor mănos. Lângă izvorul din mijlocul satului creşteau doi tei bătrâni, iar în spatele acestora era biserica din piatră ridicată de curând.

Claire era salutată cordial de către vecini, care o priveau curioşi pe Ellen. Când a doua zi Claire se apucă de treabă, ea insistă ca Ellen să se mai odihnească.

În prima zi, Ellen dormi mult, dar din a doua zi începu să se plictisească şi insistă pe lângă Claire până când aceasta o primi în atelier.

Claire lucra la o masă lungă, pe care erau grămezi cu componente din lemn, pânză, piele şi bucăţi de blană. În vatră ardea un foc plăcut, pentru că tecile nu se puteau confecţiona cu degetele amorţite de frig, iar cleiul trebuia menţinut cald. Ellen se aşează de o parte şi o urmări cu privirea. Ea cunoştea în mare de la Tancarville tehnologia producerii tecilor. Ele se confecţionau fiecare în parte, pe forma exactă a lamei spadelor. Interiorul a două şipci subţiri din lemn curbate era căptuşit cu blană de vită, oaie sau căprioară, cu sensul de creştere al firelor de blană orientat către vârful lamei. Dacă teaca se potrivea spadei, blana nu permitea ca arma să alunece în afară. După ce ambele componente din lemn erau prevăzute cu blană, Claire le lipea şi le lega cu o legătură din pânză înmuiată în clei, care ulterior era îmbrăcată în stofă scumpă ori în piele. Pentru protecţia vârfului, teaca mai era prevăzută cu o garnitură din metal, denumită armătură de vârf. Majoritatea armăturilor erau din alamă şi erau confecţionate chiar de către făurarul spadei, doar spadele speciale aveau armătura din metale nobile ca argintul sau aurul. Cu nişte benzi înguste din piele, printr-o tehnică specială de înfăşurare, teaca era ataşată de o centură, în aşa fel încât spada să poată fi încinsă la brâu.

Chiar din ziua imediat următoare, Ellen se aşează simplu la masă şi începu să o ajute pe Claire, fără a pune multe întrebări. La început, Ellen vorbi foarte puţin. Muncea, mânca de trei ori pe zi cu Claire şi cu Jacques, iar seara se culca în atelier.

– Astăzi este zi de târg, trebuie să procurăm materiale şi să-ţi căutăm ceva ca lumea de îmbrăcat, spuse într-o zi Claire şi o înconjură pe Ellen măsurând-o cu privirea din cap până în picioare. Nu te poţi duce la biserică în haine bărbăteşti! Şi în această duminică *trebuie* să vii cu noi. Eşti deja de trei săptămâni aici; dacă nu vii, se va spune că ai ceva de ascuns.

Claire o privi întrebătoare cu coada ochiului.

Ellen evită să răspundă privirii. Rănile ei se vindecaseră, doar pe faţă se mai vedeau câteva pete galben-verzui, fostele hematoame vineţii. Nu mai avea dureri, dar o chinuia o greaţă puternică. Cel mai rău era dimineaţa şi peste noapte. La început, se gândise la vorbele sorei Agnes şi crezuse că urma să moară din cauza loviturilor de picior primite de la Thibault. Dar nu murise. Şi totuşi, greaţa persista. Pentru a se feri de Claire, Ellen se trezea înaintea celorlalţi, şi se ducea în grădină când simţea senzaţia de vomă.

– Îmi iau punga cu bani, apoi plecăm, îi zise ea lui Claire zâmbind forţat, pentru că din nou i se făcuse rău.

La un negustor bătrân găsiră o stofă albastră de lână, potrivită cu scopul urmărit de ele şi care nici nu costa prea mult. Ani de zile Ellen purtase aceleaşi piese de îmbrăcăminte, se ştia în ele şi cu ele crescuse. De la Donovan primise un şorţ uzat şi o cămaşă nouă, cusută de Glenna pentru ea. Petele de sânge rămase de la atacul lui Thibault ieşiseră de mult, iar Claire îi peticise cămaşa ruptă. Ellen considera că îmbrăcămintea ei mai putea fi purtată, şi gândul că

trebuia să o schimbe cu una nouă o făcea să transpire. Aceste haine îi deciseseră viaţa, în ultimii ani îi oferiseră sprijin şi protecţie – nu putea pur şi simplu să se despartă de ele şi şovăia cu privire la schimbarea veşmintelor.

– Pentru moment transpir mult, mărturisi ea. Şi în afară de asta voi păta noile haine cu clei, lăsaţi-mă să lucrez cu cele vechi, încercă ea să o convingă pe Claire, pe care o mai rugă să mai amâne procurarea stofei.

Aşa că în duminica următoare nu avea nişte haine cu care să meargă la biserică. Ca în fiecare dimineaţă, Ellen se trezi înaintea tuturor, pentru că greaţa o alunga din pat. Se duse clătinându-se în grădina unde pământul era înmuiat de ploaia căzută în ultimele zile, alunecă în noroi şi în cele din urmă vomită în spatele unui tufiş. „Dumnezeu mă pedepseşte pentru păcatele mele, toţi vor fi cu ochii pe mine", îşi spuse ea speriată şi disperată se gândi cum să facă să nu se ducă la biserică. De data aceasta, hainele nu vor mai putea fi o scuză în faţa lui Claire. Dar nu mai avea timp să găsească un pretext mai bun, întrucât Claire o descoperise deja în grădină şi se îndrepta către ea.

– Te-am căutat peste tot, ce faci în spatele tufişului? Claire dădu din cap fără urmă de înţelegere şi continuă: Hai, trebuie să ne grăbim, slujba va începe imediat. Of, tu ai încă hainele vechi pe tine! Săptămâna viitoare trebuie să îţi facem neapărat hainele. Măcar pentru astăzi pune pelerina asta pe tine, insistă ea fără să remarce cât de palidă era Ellen.

Ellen nu opuse nici o rezistenţă când Claire îi puse pelerina pe umeri. „Dacă preotul mă va arăta cu degetul şi le va vorbi tuturor despre păcatele mele, am să mor pe loc. Se va crăpa pământul şi mă va înghiţi iadul", se gândi ea cu amărăciune în timp ce păşea alături de Claire către biserică.

În interiorul casei Domnului se adunaseră aproape toţi sătenii. Ellen îi măsura cu privirea, mai mult de jumătate din ei fiindu-i deja cunoscuţi. Aceştia discutau unii cu alţii şi nu îi acordau nici o atenţie. În faţă, lângă altar, era un bărbat cu veşminte scumpe, cu care preotul era adâncit într-o discuţie.

– Cine este cavalerul acela? o întrebă ea în şoaptă pe Claire şi îl arătă cu degetul pe cel în cauză.

– Este avocatul de Bethune. El a construit biserica aceasta când s-a născut fiul lui cel mare. Şi cea de acolo, din spate, este Adelise de St.Pol, soţia lui. Ea este adevărata stăpână în Bethune, îi răspunse tot şoptit Claire.

Ellen dădu din cap; ar fi vrut să o vadă mai bine pe stăpâna din Bethune, dar nu se cădea să se holbeze la ea, aşa că privirea îi alunecă mai departe prin biserica plină de oameni: bătrâni, femei adâncite deja în rugăciuni, copii care tropăiau nerăbdători pe loc, bărbaţi şi femei stând la taifas, o tânără care părea să caute privirea iubitului ei. Când preotul începu slujba, murmurul încetă. Lui Ellen îi era tare greu să se concentreze asupra vorbelor acestuia. Ea se aştepta ca din clipă în clipă, ca pedeapsă pentru comportamentul ei, un fulger să lovească biserica sau să se întâmple alt lucru

îngrozitor. La ultimul „Tatăl nostru" rostit de toată lumea, se gândi la Guillaume, la cât de mult îi lipsea acesta. Când murmurul rugăciunii încetă brusc, Ellen îngheţă. Slujba luase sfârşit şi nu avusese loc nici un incident. Când împreună cu Claire ieşi din biserică, o fetiţă li se încurcă printre picioare.

Doamna îmbrăcată scump alergă râzând către ea şi o prinse înainte ca fetiţa să îşi fi pierdut echilibrul.

– Iar ai vrut să fugi, îngeraş, o dojeni ea pe copilă clătinând din cap.

Vocea îi era caldă şi melodioasă. Luă copilul de braţ şi le zâmbi amabilă lui Claire şi lui Ellen.

– Este de-a dreptul adorabilă, madame, zise Claire şi o apucă de mână pe micuţă.

– Ce mai faci, Claire? întrebă Adelise de Bethune, apoi privi întrebătoare spre Ellen.

– Oh, mulţumesc, madame, sunt bine. Permiteţi-mi să v-o prezint pe noua mea servitoare, se numeşte Ellenweore şi mă ajută în atelier.

Ellen făcu o plecăciune cuminte, aşa cum o învăţase Claire, şi se scuză pentru rănile încă vizibile pe faţă, pricinuite de atacul unui nelegiuit. Doamna o privi compătimitoare, şi tocmai era pe punctul de a o mângâia pe obraji, când o femeie tânără strigă:

– Priviţi, acolo! Femeia dădea neajutorată din mâini şi continua să strige: A căzut un copil în râu, de ce nu îl ajută nimeni?

Adelise de Bethune se întoarse.

– Unde este Baudouin, nu l-a văzut nimeni? strigă ea panicată.

Bona dădu din cap vinovată.

Prezența de spirit a lui Ellen o făcu să reacționeze. Ploile învolburaseră râul mai mult decât de obicei. Apa năvalnică adusese cu ea noroi și ramuri de copaci. Ellen nu vedea copilul. Cercetă atentă suprafața apei, până când descoperi ceva și sări în râu. De când plecase de la Orford nu mai înotase, și pentru o clipă apa rece ca gheața îi tăie răsuflarea. Dar imediat începu să înoate cu toate puterile, pentru a ajunge cât mai repede la copil. Dispăruse din locul unde îl văzuse ultima dată. Ellen coborî sub nivelul apei, dar aceasta era tulbure și o usturau ochii. Fără nici o posibilitate de orientare, pipăia în jur în speranța de a da de copil. Nu mai avea aer și tocmai voia să iasă la suprafață, când deodată apucă ceva în adânc. Dădu cu putere din picioare panicată. Apoi simți brusc că ținea băiețelul de braț. Îl strânse bine, împinse cu picioarele în fundul râului, și trase după ea copilul la suprafață. Micuțul rămase inert. Cu ultimele forțe și cu acel curaj dat de disperare, Ellen înfruntă curentul care amenința să o ducă și pe ea. Câțiva bărbați din sat aduseseră prăjini, pe care i le întinseră. Ellen apucă una dintre ele și fu trasă spre mal împreună cu copilașul. Mai multe mâini se întinseră să o ajute. Băiatul era palid și inert. Nimeni dintre cei adunați nu spunea și nu făcea nimic.

– Trezește-te! strigă disperată Ellen, presând cu mâinile pieptul îngust al copilului și zgâlțâindu-l. Te rog, Doamne, lasă-l în viață! șoptea ea abia auzit, presându-i pieptul.

Deodată, băiatul tuşi şi scuipă apă.

Sătenii începură să strige uşuraţi, fluierau şi răcneau.

Copilul de patru-cinci ani privea nedumerit în jur. Ellen radia de fericire.

– Eşti un înger? o întrebă timid băiatul ud leoarcă şi alb la faţă.

Ellen dădu negativ din cap, dar băiatul părea că nu o crede.

– Baudouin! strigă Adelise de Bethune, care între timp venise în fugă la faţa locului. Îşi îmbrăţişă copilul, apoi se întoarse către Ellen: Slavă Domnului! I-ai salvat viaţa fiului meu! spuse ea recunoscătoare şi îşi mai strânse o dată fiul la piept.

Băiatul se lipi de mama lui şi începu să plângă.

Abia acum îşi dădu seama Ellen cât de frumoasă era doamna Adelise. Chipul ei gingaş, cu trăsături regulate, era încadrat de părul castaniu des, şi emana o bucurie plină de strălucire.

– Îţi rămân veşnic recunoscătoare. Îţi sunt profund îndatorată... dacă vreodată am să pot face ceva pentru tine, vino la mine!

Ellen dădu din cap, dar ea nu credea în asemenea promisiuni. Nobilii obişnuiau să-şi uite datoriile – asta îi spusese deseori Aelfgiva.

– Ar trebui să mergem, madame. Este frig, micuţul tremură, şi chiar dumneavoastră sunteţi udă, interveni un cavaler.

– Gauthier, dă-i... cum te cheamă, copilă?

– Ellenweore, madame.

– Dă-i o pătură lui Ellenweore şi înfăşoară-l şi pe Baudouin cu una, porunci ea şi se întoarse pentru a pleca.

– Mă voi ruga pentru tine, pentru a nu ţi se vindeca doar trupul, ci şi sufletul, spuse ea încet.

Ellen rămase înlemnită, apoi trase mai bine pe umeri pătura dată de cavaler. Să fi fost doamna o clarvăzătoare?

– Dacă ţăranii au probleme, ei se duc la ea şi îi cer ajutorul, spuse Claire, apărută brusc lângă ea. Întotdeauna are un sfat bun. Toţi cei de aici o iubesc. Oricare dintre noi şi-ar da viaţa pentru ea. Astăzi, tu ai făcut o mare onoare satului!

Claire era evident foarte mândră de Ellen.

– Îmi este frig, spuse Ellen clănţănind din dinţi.

– Doamne, ce proastă sunt! Acasă cu tine, te urci în patul meu cu o piatră fierbinte, altfel răceşti!

Claire o trase după ea prin mulţimea de săteni care o băteau recunoscători pe umăr ori o felicitau strângându-i mâna.

Restul zilei, Ellen şi-l petrecu în pat.

Claire întinse o sfoară în atelier, aprinse vatra, şi puse la uscat hainele lui Ellen.

După-amiaza petrecută de Ellen în pat a ajutat-o să nu facă nici măcar un guturai. Doar greaţa devenea tot mai rea cu fiecare zi şi la un moment dat Ellen îşi dădu seama: era însărcinată.

– Blestemat să fii în vecii vecilor, să-ţi piară fertilitatea! Să nu mai poţi lăsa însărcinată vreo femeie niciodată! Niciodată!

Ellen repetă blestemul încet şi luă o decizie tainică.

Tulpinile de pătrunjel trebuiau înlocuite dupa două zile cu altele noi în organul genital, mai mult nu ştia. Când culegea pătrunjelul trăia o senzaţie neplăcută. Era un păcat ce îi trecuse prin cap! Era interzis ce voia ea, dar nu putea păstra copilul! Thibault folosise forţa pentru a-i face rău, el era fratele ei, nu avea voie să aibă un copil cu el – şi acesta era un păcat. Dumnezeu le va fi amândurora judecător. Ellen decise cu inima grea să facă ceea ce ea considera că era singurul lucru corect şi într-una dintre nopţile ce au urmat s-a trezit cu crampe abdominale. Nici măcar loviturile de picior ale lui Thibault nu o duruseră atât de tare. Pentru a nu îi trezi pe Claire şi pe băiat şi pentru ca fapta ei groaznică să rămână secretă, Ellen îşi luă bocceaua, se strecură afară din atelier şi cu mare greutate se târî până în pădurea de stejari de la marginea satului. Lumina palidă a lunii îi călăuzi paşii prin noaptea rece. Undeva, gemând de durere, se lăsă la pământ. Doar teama de a fi descoperită o mai împiedică să urle când abdomenul era măcinat de crampe tot mai puternice. „Ah, Rose, cât de vitează ai fost!“ se gândea ea. Gândul la prietena ei de odinioară şi la soarta lor comună o ajută să îşi păstreze calmul. Ellen scoase din boccea câteva cârpe vechi, dar curate şi le aranjă între picioare. Gemu de durere când trupul ei expulză bulgărele sângerând şi abia îndrăzni să privească ce se afla în cârpe. Plângând şi murmurând

rugăciuni, îngropă pânza cu oribilul ei conţinut. Pe coapsele ce îi tremurau se scurgea sângele.

– Ellenweore, te rog, trezeşte-te! Ce s-a întâmplat, pentru Dumnezeu?

Claire o clătina de umeri şi vocea îi era marcată de spaimă.

Ellen vru să îşi mişte capul, dar nu reuşi. Bubuielile din capul ei erau insuportabile. Încercă să deschidă ochii.

– De unde este sângele de pe cămaşa ta? Sfântă Fecioară Maria, ajut-o! se ruga înspăimântată Claire.

Vocea ei venea parcă de departe şi abia se auzea.

„Fie ca Maria să intervină pentru mine", gândi Ellen, dar în loc de teamă simţi o caldă senzaţie de linişte. Se simţea uşoară ca o pană în adierea uşoară a vântului de primăvară. Se făcea că se îndrepta către acea minunată lumină de la orizont. „Acolo nu putea fi decât paradisul, se gândi Ellen fericită. Domnul m-a iertat, nu mă trimite în iad!" Recunoscătoare, începu să plângă şi simţi cum lacrimile fierbinţi i se prelingeau pe obraji.

– Ellen, te rog, Ellen, rămâi cu mine! o auzea ea acum tot mai clar pe Claire.

Apoi simţi cum i se frecau mâinile. Acestea erau insensibile şi ca de gheaţă.

– Sunt în cer! şopti Ellen, fără să deschidă ochii.

– Nu, eşti pe jumătate moartă în pădure şi, dacă nu te duc imediat acasă, atunci chiar că te vei stinge pe veşnicie. Aşa că adună-te!

Ellen sesiză severitatea din vocea lui Claire şi zâmbi pierdută.

– Nu doare, acum nu mă mai doare, şopti ea.

– Ai febră, constată Claire când îi atinse fruntea fierbinte. Trebuie să ajungi imediat acasă. Poţi să mergi dacă te sprijin?

Ellen, buimacă, încercă să îşi controleze membrele. Se ridică cu mare greutate.

Claire o prinse de după talie şi trecu braţul lui Ellen după umerii ei. Trebuiau să se oprească aproape la fiecare pas.

– Nu mai pot, lasă-mă aici, să mor în linişte, şopti Ellen puţin înainte de a fi ieşit din pădure.

– Vom reuşi. Te voi duce acasă, te voi însănătoşi, apoi îmi vei povesti totul: de ce ai fost atacată, de ce mai porţi încă haine bărbăteşti şi cine era tatăl copilului. Am avut încredere în tine, cu toate că nu ştiam nimic despre tine, iar tu ai să îmi spui adevărul, nu uita asta!

– Nu veţi vrea să ştiţi adevărul, abia şopti Ellen.

– Asta lasă-mă să decid eu. Dar mai întâi trebuie să facem febra să scadă şi să te pui pe picioare.

În primele zile, Ellen s-a simţit ca învăluită în ceaţă. Era prea slăbită ca să mănânce, când Claire îi dădea să bea, înghiţea involuntar, după care recădea într-un somn neliniştit, chinuit de coşmaruri îngrozitoare. Chipul ei îşi schimbă culoarea albă precum ceara în roşu aprins, febra urcă şi era scuturată de convulsii. În a patra zi, se ridică brusc în capul oaselor: o urmărise chipul oribil al lui Thibault! Ellen

era încă slăbită, dar nu mai era atât de buimacă. Claire aţipise pe podea lângă ea şi dormea tun. Trebuia să fie noapte, pentru că era întuneric şi era linişte. Doar un rest de opaiţ pâlpâia pe masă, făcând să danseze umbre pe pereţi. Thibault fusese doar o himeră dintr-un coşmar oribil. Ellen se întinse din nou în pat uşurată, pe pernele din puf pe care de obicei dormea Claire. Părul i se lipea de cap ud de transpiraţie. Când trase cearşaful până sub bărbie, observă că era goală. Doar între picioare simţea o bucată de pânză împăturită. Făcu efortul de a-şi aminti ce se întâmplase. Prin faţa ochilor îi treceau imagini înfricoşătoare. Când ele începură să aibă un sens, crezu că o va înghiţi pământul de ruşine. Claire trebuie să îi fi legat pânza pentru ca sângele să nu păteze cearşaful. Apoi căzu într-un somn lipsit de vise şi revigorant, pentru că febra scădea.

În dimineaţa următoare, o trezi un iz plăcut de terci de ovăz cu lapte cald. Vru să se întindă, dar la cea mai mică mişcare gemea de durere.

– Cum te simţi? o luă în primire bucuroasă Claire.

– M-aţi tras pe roată sau de ce mă doare totul atât de tare?

Ellen zâmbi uşor.

– Ai avut frisoane din cauza febrei. Câteodată, credeam că nu vei reuşi să supravieţuieşti. Nu este de mirare că te doare totul.

– *Noi?* Jacques ştie ce s-a întâmplat?

– Nu, nici o grijă, din prima zi este în cetate. Nu am ştiut să mă sfătuiesc cu altcineva şi l-am lăsat la

doamna de Bethune. Ea l-a luat. Jacques crede că trebuie să îl învețe pe unul din fiii ei să cioplească în lemn. El știe să facă sculpturi minunate, nu știai? Are nevoie doar de un cuțit bun, de o gresie pentru a-l ascuți, și de o bucată de lemn uscat. Taică-său l-a învățat.

– Ce Dumnezeu i-ați spus doamnei?

– Nimic, nu a fost nevoie să-i spun nimic. Nici nu a întrebat, doar a ajutat. Nu ar întreba niciodată. Dacă există ceva ce vrei să-i spui, ea te ascultă, dar, dacă este vorba despre ceva potrivnic legilor, nu te va ocroti. Eu zic că de aceea ea nu întreabă, este mai bine să nu știe dacă a fost voia Domnului sau a ta. Dar, în ce mă privește, aș dori să aud totul, fără înfrumusețări și omisiuni. Și de la început, dacă îmi este permis să te rog. Claire rosti aceste cuvinte zâmbind, dar dându-i clar de înțeles lui Ellen că era ceva serios. Umplu o cană cu terci de ovăz fierbinte, la care adăugă o porție bună de miere. Apoi continuă: Asta a adus-o ea pentru tine, ca să te mai întărești.

Claire suflă în cană, ca să se mai răcească terciul, pe urmă i-o întinse lui Ellen.

Ellen mâncă încet savurând fiecare înghițitură.

– Nu am mâncat niciodată ceva mai bun! spuse ea încântată.

Claire zâmbi mulțumită.

– Hai, ia! Ea a zis că trebuie să bei zilnic cinci căni din ceaiul ei de plante. Și nu a fost simplu să ți-l dau cât timp erai inconștientă.

După primele înghițituri, Ellen simți presiunea din bășica udului și privi în jur cercetătoare. Când

descoperi oala de noapte, dădu deoparte cearşaful care o acoperea, se descotorosi de bandajele dintre picioare şi îmbrăcă o cămaşă pregătită pentru ea la capătul patului. Judecând după cum arăta, părea să fi aparţinut odată bărbatului lui Claire. Ellen se îndreptă clătinându-se către oala de noapte. În jurul ei totul începu să se rotească, îi era greu chiar şi să respire, de parcă o apăsa pe piept o piatră grea. Se aşeză cu băgare de seamă pe oală. Presiunea din vezică era atât de mare, încât uşuratul îi producea dureri. După ce termină, acoperi oala cu un capac, o dădu deoparte şi se strecură înapoi în culcuş. „Oare Claire mă punea pe oală în timp ce eram inconştientă?" Ellen nu îşi putea aminti. Închise din nou ochii.

– Cred că ai trecut de ce era mai greu. Nu mai sângerezi, iar febră nu mai ai. Însă trebuie să te odihneşti.

Ellen auzi vocea lui Claire ca de la o mare depărtare, apoi adormi. Când se trezi după-amiază, se simţea mai bine.

– Va fi bine, au fost câteva zile grele. Din cauza febrei aiureai, m-am temut pentru mintea şi viaţa ta. Erai scuturată de convulsii de parcă îl aveai pe dracu' în tine, povesti Claire.

– Dracu' în mine, repetă Ellen gânditoare. Da, l-am avut în trupul meu pe dracu', Thibault se numea el, şi este fratele meu vitreg.

– Dar, Ellen...! strigă îngrozită Claire. Cum de îţi trece aşa ceva prin cap?

– Bărbatul care m-a atacat şi m-a siluit este fratele meu vitreg şi imaginează-ţi că el nici măcar nu ştie asta!

Claire se aşează pe pat alături de ea şi o lăsă să povestească tot.

Când Ellen termină de povestit, se făcuse deja întuneric. Claire rămase alături de ea şi o mângâie uşor pe frunte, până când aceasta adormi.

A doua zi, Ellen se trezi către prânz.

– Un trimis al protectoarei tale mi-a adus un cocoş pentru a-ţi face din el o supă. Şi tocmai am terminat-o, zise Claire zâmbind bucuroasă.

– Mmm... miroase minunat!

Ca dovadă a celor spuse, stomacul ei chiorăi zgomotos.

– Da, da, te vom pune pe picioare. Claire aşează pe masă două farfurii. Le umplu atentă cu supa aburindă, rupse un copan pentru fiecare din ele, adăugă sfeclă şi ceapă şi tăie două felii groase dintr-o bucată mare de pâine. Carnea se desprinde de pe os, aşa de fragedă este, spuse Claire lingându-se pe buze. Crezi că te poţi ridica?

– Cred că da. Mă simt mult mai bine.

– Atunci aşază-te la masă cu mine şi mănâncă pentru a prinde puteri.

Mâncară cu poftă supa fierbinte în care înmuiaseră bucăţele de pâine tare.

– Este grozav de gustoasă! lăudă Ellen mâncarea.

– Lucrurile tale sunt spălate, ţi le-am pus acolo, pe scaun.

Ellen privi spre colţul unde era scaunul şi rămase cu ochii pironiţi acolo. Lucrurile de pe scaun i se păreau străine, ca dintr-o viaţă anterioară.

– Nu aţi putea să îmi faceţi hainele? întrebă ea sfioasă.

Claire radie de bucurie:

– Cum să nu! Dacă îmi promiţi că mă vei tutui, voi aduce stofa şi ne vom putea apuca de treabă imediat după-masă.

Femeia sări de pe scaun şi plecă grăbită.

– Noi? Dar eu nu ştiu să cos! strigă speriată Ellen în urma ei.

– Eu ştiu, dragă, dar trebuie să îţi iau măsurile şi din când în când tu trebuie să faci câte o probă, altfel hainele vor cădea pe tine ca un sac.

Claire o mângâie încurajatoare pe obraji.

La aceste cuvinte, Ellen o revăzu în faţa ochilor pe soţia tăbăcarului. Viaţa ei la Orford şi Simon erau atât de departe... Pentru o clipă, lui Ellen i se făcu dor de casă şi oftă.

După-masă, Claire aduse bucata de material şi îi luă măsura lui Ellen. Împături materialul, tăie părţile lungi, examină mărimile părţilor mici şi dădu mulţumită din cap. După care în mijlocul stofei tăie o gaură şi făcu un şliţ.

– Îmbrac-o şi vezi dacă îţi intră capul.

După ce Ellen puse pe ea materialul, Claire îl îndreptă.

– Ce umeri laţi ai! Bine că am verificat, altfel greşeam, şi mai târziu ar fi cedat cusăturile! Râsul fără griji al lui Claire le destinse pe amândouă şi readuse soarele în casă. Claire puse stofa pe masă şi în stânga şi în dreapta făcu câte un clin, pentru ca rochia să cadă ceva mai frumos. Aici este umărul, trebuie să mai tai o gaură pentru braţ, explică ea. Iar pe părţi mai facem câte un clin, pentru ca rochia să cadă mai bine. Ea arătă una dintre fâşiile de material. Claire lucra repede şi cu grijă, în timp ce Ellen o urmărea răbdătoare. Înainte de a definitiva cusăturile laterale, o puse pe Ellen să mai facă o probă. Arătând resturile de material tăiate chiar de la început, Claire mai spuse: Din ele facem mânecile!

Ellen se bucura că veşmântul lua atât de repede formă.

După ce cusăturile laterale au fost terminate, Claire a luat dintr-un coş un gâitan ţesut multicolor.

– Mi l-a făcut cadou bărbatul meu, spuse ea şi se bucură că albastrul rochiei lui Ellen se potrivea atât de bine cu culorile acestuia. Ţi-l voi coase aici, sus, pe decolteu, mai spuse ea, căzând pe gânduri.

– Dar el ţi l-a dăruit ţie. Ellen o privi consternată pe Claire. De ce nu îl coşi la o rochie nouă de-a ta?

– Dacă este la gâtul meu, nu îl pot vedea, dar, dacă este la gâtul tău, îl văd în fiecare zi! Sunt sigură că ţi se va potrivi de minune. Va fi o rochie grozavă. Lasă-mi această bucurie, te rog!

Claire se încruntă concentrată şi începu să coasă găitanul.

– Eşti atât de bună cu mine, cum aş putea să-ţi răsplătesc prietenia?

– Ai făcut-o deja având încredere în mine.

Claire zâmbi cald şi aşa părea minunată.

În următoarea după-amiază, veni în vizită Adelise de Bethune.

Rochia era gata, şi după ultima probă Ellen nici că o mai dezbrăcase.

Claire stătea pe vine în faţa ei şi definitiva tivul de jos.

– Măi să fie, ce mai schimbare! Ţi-a revenit culoarea în obraji, copilă, spuse bucuroasă doamna.

– Supa de cocoş de la dumneavoastră şi noua rochie au făcut minuni! răspunse râzând Claire.

– Vă mulţumesc pentru tot, madame, fără ajutorul dumneavoastră şi al lui Claire aş fi fost pierdută. Ellen privi în podea şi întrebă: Fiul dumneavoastră este bine?

– Da, fiul meu se simte bine şi nu trece o zi în care să nu întrebe de tine. Îţi spune „îngerul meu" şi îţi transmite că trebuie să îl vizitezi cât mai curând posibil. Dar tu trebuie să prinzi mai întâi puteri, pentru că nu vrem să fim cauza unui nou acces de slăbiciune.

Doamna de Bethune zâmbi atotştiutoare şi îi făcu aproape imperceptibil cu ochiul lui Ellen.

După ce păcătuise cu Ellen, Thibault se simţi bine doar pentru scurtă vreme. Prima satisfacţie resimţită

după răzbunarea lui lăsă curând locul unui gust searbăd. Ellen nu simţise nici o plăcere cu el, ceea ce îi învenina triumful. Niciodată ea nu se va simţi ca el. Zile la rând Thibault a fost insuportabil şi îşi manifestă proasta dispoziţie faţă de scutierii mai tineri, până când o întâlni pe Rose. Furia lui oarbă, stârnită de gelozie faţă de ea, se stinsese de mult. Acum, ştia că Rose nu se aflase niciodată între el şi Ellen. Îi simţea lipsa, îi lipseau mângâierile cu care ea îi desfăta trupul flămând, dăruirea cu care ea i se punea la picioare şi plăcerea jocului dragostei cu ea. Thibault îi netezi părul de pe frunte şi îi zâmbi.

Rose se îmbujoră.

Mai era încă în mrejele lui!

Ea privi în lături şi dispăru în casa slugilor.

Thibault îşi îndreptă umerii. Trebuia să o recâştige pe Rose, asta îi va face lui bine. Nu că şi-ar fi făcut griji. Pentru el, avea să fie o nimica toată să o vrăjească din nou. Îi va da o bucată de jambon picant, nişte prăjiturele cu miere ori un inel de bronz. El ştia exact ce le plăcea fetelor! De ce nu încercase să o atragă pe Ellen pentru a fi a lui, în loc de a o silui? Thibault lovi furios cu palma în uşă. Aceasta se lovi de perete cu zgomot.

– Ce te mai supără? întrebă oftând Adam d'Yquerboeuf. Ai necazuri cu femeile?

– Ţine-ţi fleanca, ce ştii tu despre astea? În vreme de femeile fug de tine, la mine stau la rând!

– Bine, bine, mormăi Adam şi se întinse din nou în patul lui. Anunţă-mă când îţi revine buna dispoziţie.

Thibault se lăsă şi el să cadă în pat. O să lase să se mai scurgă vreo câteva zile până când se va duce din iarăşi la Rose. Mai mult ca sigur că ea îl va aştepta nerăbdătoare! Va trebui să fie atent să nu spună ceva greşit când vor discuta despre Ellen. Bineînţeles că ea îşi făcea griji pentru faptul că prietena ei fugise din cauza lui. Cu gândul la Ellen şi la ochii ei măriţi de groază excitaţia puse stăpânire pe el.

Thibault reuşi să o seducă din nou pe Rose fără nici o dificultate. O ameţi cu vorbe şi dădu vina pe gelozia lui. Rose îi sorbea cuvintele când acesta îi spunea că se temuse că o va pierde în favoarea calfei de fierar. Reuşi chiar să o convingă că nu o ura câtuşi de puţin pe Ellen şi simulă regretul pentru plecarea ei. În realitate, era sfâşiat de două sentimente fundamental opuse, pe de o parte, de satisfacţia că Ellen plecase, pe de altă parte, de chinul că o dorea în continuare. Nici măcar dezmierdările lui Rose nu îl mai ajutau să uite de dorinţa faţă de Ellen. Aproape în fiecare noapte revedea în vis amestecul de teamă şi de ură din privirea ei, când aparent părea că cedase sorţii dându-i-se, pentru ca imediat să îl lovească cu propriul lui cuţit. Deşi ştia că probabil nu o va mai revedea niciodată pe Ellen, nu se putea abţine să nu se gândească la ea.

Uneori, flirta cu alte slujnice, pentru a o chinui pe Rose, dar gelozia ei nu îi potolea multă vreme dorința de a o vedea suferind.

Bethune, 1169

De mai bine de doi ani Ellen se afla în Beuvry, un sătuc care ţinea de Bethune, şi tot mai des se gândea să plece, însă singurul lucru care o făcea să mai şovăie era ideea că ar părăsi-o pe Claire la nevoie.

Sărbătorile Paştelui trecuseră şi soarele de primăvară alunga amintirea sumbră a iernii reci şi pline de lipsuri, când Guiot s-a întors la Bethune. Fusese un băieţaş pe vremea când tatăl său îl trimisese cu aproape cincisprezece ani în urmă cu un străin. Acum nu numai bătrânii care încă îşi mai aminteau de el şi şuşoteau pe marginea poveştii lui, ci şi tinerii care nu îl cunoscuseră se întrebau ce îl adusese înapoi în sat.

Când Ellen şi Claire veniră la fântână, şi aici se discuta numai despre el.

– L-aţi văzut deja? întrebă Adele şi aşteptă răbdătoare să i se răspundă.

Ea nu avea nici douăzeci de ani şi era deja văduvă. Anul de doliu trecuse de o lună, şi acum se putea gândi la o legătură conjugală nouă. Că doar un bărbat era bine-venit în sat.

Gemenele Gwenn şi Alma dădură din cap. Ele făceau întotdeauna acelaşi lucru.

Dimpotrivă Morgane roşi.

– Arată bine, spuse ea timidă.

– Povesteşte! strigară toate într-un glas.

– Este înalt şi voinic. L-am văzut ieri, îşi construieşte un atelier alături de casa tatălui său, relată Morgane plină de importanţă.

– De unde ştii? Poate că este vorba doar de un şopron sau ţi-a povestit el? Ia spune-ne, ai vorbit cu el?

Adele dădu ochii peste cap şi, ca totdeauna când se agita, făcu pete roşii pe gât.

– Da, povesteşte! insistară şi Gwenn şi Alma.

Dar, înainte ca Morgane să fi putut spune ceva, interveni Claire:

– Nu vă va aduce noroc!

Tinerele o priviră surprinse.

– Guiot era şi înainte o secătură şi cu siguranţă că nu s-a schimbat, le explică apoi Claire.

Despre cele petrecute într-o zi, cu mulţi ani în urmă, când el o proptise de peretele din spate al hambarului şi jurând iubire veşnică îi furase un sărut, nu aminti nimic. Ea avea pe-atunci unsprezece ani şi pentru ea întâmplarea nu fusese importantă. De ce ar considera-o femeile o concurentă în plus în materie de căsătorie? Guiot nu o interesa câtuşi de puţin şi în definitiv fusese un sărut forţat.

– Îl cunoşti?

Morgane o privi extaziată.

– L-am cunoscut, dar nu mă interesează. Vă aparţine, dragele mele!

Claire se pregătea să plece, când Morgane o apucă de mânecă.

– Tatăl meu nu poate să îmi dea zestre, crezi că totuşi el m-ar... adică în cazul că i-aş plăcea...

– Ah, Morgane, nu i te arunca în braţe, mai sunt destui bărbaţi care...

Claire nu putu să îşi termine ideea, pentru că interveni Adele:

– Dacă încă nu ai băgat de seamă, draga mea Claire, în satul nostru la fiecare bărbat neînsurat revin, incluzând şi văduvele, cel puţin două femei tinere, a căror vârstă le face apte de căsătorie. Şi dacă laşi deoparte acei maţe-fripte care oricum nu pot hrăni o familie şi bătrânii care sunt ca şi decedaţi, atunci sortimentul este şi mai redus.

Adele rostise cele de mai sus furioasă şi vocea ei se frânse. Petele roşii îi acopereau acum nu numai gâtul, dar şi obrajii şi fruntea. Probabil că ajungeau până la părul blond-deschis, cam rar, şi cine ştie, dacă se enerva destul s-ar fi extins şi pe mâini şi picioare.

– Cine nu găseşte la noi un bărbat convenabil o poate ruga pe doamna să se ocupe ea de asta. În definitiv, de Bethune ţin destule sate şi nu în toate lipsa bărbaţilor este atât de acută ca în Beuvry. Cu siguranţă că se va găsi un soţ corespunzător pentru fiecare dintre voi, încercă Claire să calmeze spiritele încinse.

O mângâie cu compasiune pe Morgane pe părul negru ca smoala. Aceasta avea abia şaisprezece ani, şi era deja obsedată de ideea că va trebui să moară fată bătrână.

– Dar eu îl consider drăguţ! insistă Morgane.

Claire ridică doar din umeri lipsită de înţelegere. Nici ea nu putuse să îl aleagă pe tatăl lui Jacques. Căsătoria fusese pusă la cale de către tatăl ei şi de doamna cea bătrână din Bethune, soacra actualei stăpâne. Se voise stabilirea meşteşugarului în sat, pentru că în regiune nu exista vreun practicant al acestui meşteşug. Aşa că acestuia i se oferise o mireasa drăguţă, şi ca zestre o căsuţă în Beuvry. Pentru tatal lui Claire fusese o afacere bună faptul că îşi putuse căsători fata cea mică fără cheltuieli, cu un meşteşugar cumsecade. La prima întâlnire, Claire nu fusese prea încântată de mirele ei. Totuşi, acesta se dovedise ulterior un bun soţ. Era calm, puţin cam închis, dar nu o lovise şi o învăţase tot ce ştia ea acum. Claire nici nu înţelegea noţiunea de căsătorie bazată pe sentimente de dragoste reciprocă. Un soţ trebuia să îşi trateze bine nevasta şi copiii şi să îi întreţină, doar asta conta.

Curiozitatea lui Morgane nu se potolise încă şi o smulse din gândurile ei pe Claire.

– Se spune ca tatăl lui l-a vândut cu ani în urmă. O fi adevărat? întrebă ea şi o cuprinseră fiorii numai la această idee.

Claire ridică impasibilă din umeri.

– Asta nu o ştie nimeni. În vremea aceea, venise în sat un străin. Bătrânul Jean, tatăl lui Guiot, l-a luat la el. În aceeaşi zi, străinul a plecat şi l-a luat pe băiat cu el. Niciodată Jean nu a scos o vorbă despre locul în care îl trimisese. De aceea, toţi cei din sat au crezut

că îl vânduse pe Guiot. I-au luat-o bătrânului în nume de rău şi din acea zi l-au evitat, pentru că în definitiv nu era atât de sărac încât să fi fost nevoit să îşi vândă unicul fiu, cu toate că Jean era un simplu lucrător cu ziua, zise Claire.

– Nu se poate să-i fi mers atât de rău lui Guiot, altfel nu s-ar fi întors la tatăl lui, susţinu Morgane, care evident se decisese să treacă de partea tatălui şi a fiului.

– Se poate, dar, ca să fiu sinceră, mie îmi este indiferent unde a fost, principalul este să nu ne facă aici probleme. Din partea mea poate să se întoarcă de unde a venit, zise scurt Claire.

Întoarcerea lui Guiot nu o bucura. Gândul la el îi produse un tremur ameninţător, ceea ce nu îi plăcu deloc.

Spre supărarea lui Claire, Guiot, după ce reparase acoperişul din paie al casei tatălui său, chiar ridicase un atelier şi anunţase peste tot că ar fi făuritor de teci de spade. A umblat în regiune şi s-a prezentat fierarilor, pentru a-i câştiga drept clienţi.

– Şi mai are tupeul de a nu trece pe aici pentru a-mi spune personal că vrea să se stabilească aici ca producător de teci, deşi aici există deja un asemenea atelier. Măcar atât să fi făcut, se aprinse Claire, fără să fi remarcat că Guiot apăruse în uşă, în spatele ei.

Nu observă privirea de avertisment a lui Ellen. Guiot afişă zâmbetul lui radios, îşi scoase şapca şi se înclină.

Aveţi perfectă dreptate, prea bună doamnă. Ar fi trebuit să vin mai devreme. Când am auzit că bărbatul dumneavoastră a murit acum câtva timp, am crezut că în Bethune nu ar mai fi nici un confecţioner de teci de spade. M-am gândit că ar fi un semn al cerului, pentru a mă determina să revin acasă, explică el cu multă amabilitate.

Claire se întoarse speriată şi sângele i se urcă în obraji.

– Vă puteţi închipui cât de îngrozitor mă simt constatând că nu mai sunt util aici, spuse Guiot cu o privire de câine trist.

Claire dădu satisfăcută din cap. Aşa îi trebuia.

– Toţi fierarii pe care i-am vizitat m-au privit pe mine şi munca mea cu suspiciune. Nu au băgat în seamă dovezile competenţei mele aduse de mine, spunându-mi pe loc că nu au nevoie de munca mea. Nu am înţeles de ce au reacţionat aşa, pentru că eu lucrez bine, ştiu sigur asta.

Claire exclamă involuntar:

– Ptiu!

Dar Guiot nu se zăpăci. Ochii lui întunecaţi scânteiau ca şi mai înainte sub părul buclat şi încâlcit. Desigur că se mai maturizase, când plecase, fusese încă un tinerel, dar rămăsese cu aceeaşi lumină în privire.

– Abia al cincilea ori al şaselea s-a îndurat de mine şi mi-a explicat că nu eram mai bun decât dumneavoastră. Pentru ei eram un necunoscut şi nu vedeau de ce să renunţe la o relaţie de afaceri care funcţionase întotdeauna bine. Pe cinstea mea! Jur că nu am

ştiut că dumneavoastră continuaţi să practicaţi meşteşugul soţului.

Bărbatul o privi rugător.

Dar Claire nu cedă şarmului său. „Pe cinstea lui, se gândi ea cu dispreţ, cât o fi preţuind asta acum!"

– Deci aţi aflat. Aşa că faceţi-vă bagajele şi luaţi-o din loc. Aici nu este loc pentru dumneavoastră, ripostă ea arţăgoasă.

– Tatăl meu este bătrân, trebuie să am grijă de el. Nu mai poate munci pentru a se întreţine...

– Sunteţi în puteri, angajaţi-vă ca argaţi ori ca zilieri! îl întrerupse Claire neîndurătoare.

– Dar eu îmi iubesc meseria, răspunse Guiot supărat.

Însă privirea lui tristă nu avu nici un efect.

– Eh, asta este ceva frumos din partea dumneavoastră, dar ce legătură are cu mine?

Cu toate că dragostea de meseria lui îl onora, Claire nu era dispusă să continue această discuţie. Prezenţa lui nu îi făcea nici cea mai mică plăcere.

– Poate că mi-aţi putea da dumneavoastră de lucru, spuse el încet şi chipul i se lumină de parcă acum îi venise ideea.

Ellen, care urmărise curioasă discuţia celor doi, mustăcea din cauza caracterului mucalit pe care îl luase aceasta. Probabil că bărbatul venise la Claire cu intenţia de a-i cere de lucru.

– Ne descurcăm bine fără dumneavoastră, îi răspunse Claire rece.

Era supărată, pentru că Guiot discuta cu ea de parcă erau doi străini. „Dacă într-adevăr nu îşi mai aminteşte

de mine, cu atât mai mult îşi merită soarta", îşi spuse ea furioasă.

– Cu permisiunea dumneavoastră, voi mai trece pe aici peste câteva zile.

El se înclină.

– Faceţi ce doriţi, dar să nu vă faceţi speranţe, răspunse Claire şi se întoarse pentru a-şi continua treaba.

Tot restul zilei, rămase îmbufnată, şi Ellen decise să o lase în pace până se va linişti. În anii ce trecuseră, învăţase să o cunoască bine pe Claire şi îşi dădea seama de ce aceasta se purtase atât de distantă. Îi era teamă! Problema era de ce îi era teamă?

La cină, ca din întâmplare, Ellen spuse:

– Acest Guiot nu pare a fi un individ rău.

– De când era băieţandru era visul fiecărei fete. Ele se îndrăgosteau de ochii lui mari şi căprui. Nici nu s-a întors bine, şi totul a reînceput. Astfel de oameni reprezintă o otravă. Le va suci capul tuturor şi pe toate le va face nefericite. Pe Adele, pe Morgane şi pe celelalte.

„Aşa, aşa, ochii lui căprui", se gândi amuzată Ellen, dar se feri să arate ce gândea.

Claire îşi mesteca fără nici un chef bucata de pâine.

– Însă cel mai rău lucru este că vrea să îmi fure clienţii.

– Dar a spus că nu ştia...

– Prostii, o întrerupse brutal Claire. Eu sunt sigură că ştia foarte bine, dar şi-a spus că o femeie nu reprezintă un concurent serios. Bărbaţii ca el cred că îşi pot permite orice.

– Dar vrea să lucreze pentru tine. Ce ai împotrivă?

– Oh, există o mulţime de motive, zise Claire ceva cam în grabă.

Ellen o privi aşteptând explicaţia, dar Claire continuă să mănânce în tăcere.

– Şi care ar fi aceste motive? reveni în cele din urmă Ellen.

Claire îşi mestecă întâi bucata de pâine, înghiţi, apoi spuse:

– Ar fi de exemplu plata. Fierarii şi-au impus preţurile lor pentru că eu sunt femeie. Lui ar trebui să-i plătească mai mult, şi numai din acest motiv eu le par mai interesantă decât le pare el. Încă, înţelegi? Dacă va trebui să îl plătesc, nu mai pot menţine preţurile mici. Şi, în afară de asta, nu îl vreau aici, este periculos!

Claire aproape că strigă ultimele cuvinte.

„Mie mi se pare mai periculos pentru inima ta, decât pentru afacere", fu cât pe-aci să-i răspundă Ellen, dar renunţă.

– I-am înţeles de mult jocul, nu sunt o proastă. Nu a făcut nimic cu fierarii şi s-a gândit să lucreze o vreme pentru mine. Şi, când se va face cunoscut, fierarii vor prefera produsul unui bărbat. Probabil că socoteala ar da rezultate.

Ellen clătină circumspectă din cap. Argumentele lui Claire aveau cap şi coadă, şi în definitiv ea îl cunoştea mai bine pe Guiot.

– Atunci nu ar trebui să ţi-l faci duşman.

– În orice caz, nu mă voi supune lui. Cel mai bine ar fi să plece şi să-şi caute norocul în altă parte.

Ellen nu credea ca Guiot să îi facă această plăcere. Probabil că şi Claire gândea la fel, de aceea era atât de pornită. Guiot îşi băgase economiile în atelier, iar la Bethune era căminul lui. În locul lui, nici Ellen nu ar fi renunţat atât de uşor.

– Dacă nu este dispus să părăsească satul, există o singură soluţie pentru această problemă: trebuie să te căsătoreşti cu el, zise ea în glumă.

– Niciodată! răspunse Claire şi o privi indignată pe Ellen.

După o săptămână, Guiot a revenit la atelier.

– Morgane m-a descusut ceva mai înainte. Nici nu ştiu cum de nu mi-am dat seama atunci când ţi-am auzit numele. Erai o fată drăguţă, dar că vei deveni o femeie atât de frumoasă şi puternică...

Guiot clătină din cap a mirare.

Ellen înregistră modul intim de adresare al acestuia şi se întrebă cum va reacţiona Claire.

Dar ea nu spuse nimic. Nici măcar nu ridică privirea de la lucrul ei, ca şi cum el nu ar fi fost acolo.

– Cu toate că tot timpul ai fost o încăpăţânată mică, continuă el zâmbind. Şi o temerară. Când mă gândesc cum m-ai tras atunci în spatele hambarului!

Acum, urma varianta lui Claire şi probabil că el tocmai pe asta mizase:

– Te-am tras eu în spatele hambarului? Tu, fără să mă întrebi, mi-ai trântit un sărut respingător şi cleios şi mi-ai jurat dragoste veşnică, ca şi cum eu ţi-aş fi cerut-o!

– Şi pe urmă nici măcar nu te-am recunoscut, ştiu, sunt un om imposibil! acceptă el pocăit. Nu te-am uitat niciodată! Ai devenit o femeie atât de frumoasă!

Guiot oftă şi zâmbi din nou.

Claire îşi ieşi din nou din fire:

– Îmi este absolut indiferent dacă ţi-ai amintit de mine ori nu. Asta nu înseamnă pentru mine nimic, la fel ca jurămintele tale de dragoste puerile. Du-te şi ademeneşte-o pe Morgane cu vorbele tale dulci; ea este încă destul de tânără ca să creadă în aşa ceva.

Şi Claire îi întoarse furioasă spatele.

– Morgane, repetă el lung. Frumuşică, dar plictisitoare. Eu găsesc că sunt interesante femeile coapte.

Guiot îi făcu cu ochiul lui Ellen, care mustăcea la masă.

Claire observă şi îi aruncă lui Ellen o privire dură, înainte de a i se adresa din nou lui Guiot:

– Ieşi afară, neruşinatule!

Guiot bătu în retragere, îi făcu un semn de despărţire lui Ellen şi plecă.

Ea nu găsea nimic perfid în comportarea bărbatului, dar furia lui Claire se amplifică.

– De ce nu dispare odată maţe-fripte ăsta? îl ocărî Claire după ce Guiot ieşi.

Guiot venea mai des să întrebe de lucru ori să le mai înveselească şi de fiecare dată nervii lui Claire erau la pământ.

Când mai veni o dată la atelier, Claire era plecată.

– Pot face ceva pentru dumneavoastră? întrebă politicoasă Ellen.

– Ei, aţi putea să îmi puneţi o vorbă bună, răspunse el ţinând capul înclinat ca un câine care cerşea ceva.

Ellen râse.

– Asta nu va folosi la nimic. Şi, pe lângă asta, nu ştiu de ce aş face-o.

– Convingeţi-vă de calitatea muncii mele!

Îi întinse lui Ellen cele două teci de sabie pe care le avea cu el. Erau curat lucrate, frumos ornamentate şi ireproşabile din punct de vedere profesional. „Claire i le-ar aprecia, dacă el i-ar plăcea mai puţin", gândi Ellen.

Brusc, în uşă apăru Claire.

– Acum se dă la tine? Am spus eu că le face ochi dulci tuturor, zise ea fulgerându-l cu privirea pe Guiot.

– Dumnezeule, nu este aşa că atunci când este furioasa este minunată? întrebă Guiot întors către Ellen.

– Aici sunt lucrările lui. A vrut să ţi le arate ţie, ca să te facă să-ţi schimbi părerea, dar nu erai aici. Aşa că m-am uitat eu la ele.

În timp ce îi înmâna lui Claire cele două teci de sabie, Ellen rămase cât se poate de calmă.

În mod surprinzător, Claire se uită la teci, probabil pentru că aşa era cea mai bună cale de a nu trebui să îl privească în faţă pe Guiot.

– Bună treabă! Nu am nimic împotrivă, doar că ţi-am explicat că nu am nevoie de ajutor!

Privirea lui Guiot alunecă peste grămada de piese din lemn deja pregătite. Care era o probă a faptului

că exista destul de mult de lucru. Claire îi urmări privirea şi obrajii i se îmbujorară, pentru că părea o mincinoasă.

– Nu te pot plăti rezonabil, chiar dacă am multe comenzi, explică ea jenată.

Guiot dădu din cap cu înţelegere.

– Ce ar fi să ne căsătorim? Am putea astfel să lucrăm împreună. Ar fi şi rezolvarea problemei noastre, nu crezi?

Vocea lui suna neutru, dar în ochi i se citea pasiunea.

Claire îl privi năucă.

– Rezolvarea problemei *noastre?* Eu nu am avut nici o problemă, până să vii tu. M-am descurcat şi mă descurc cât se poate de bine. De ce m-aş procopsi acum cu un bărbat ca tine?

– Pentru că mă iubeşti?

Guiot zâmbea nevinovat.

– Ieşi, şi să nu mai apari aici niciodată! Mai bine mă căsătoresc cu un boşorog puturos decât tocmai cu tine!

Guiot plecă privirea. „Pare a fi un bărbat îndrăgostit lulea", îşi spuse Ellen cu compătimire.

Fără a mai spune ceva, el ieşi din atelier.

Femeile din sat, care îşi făcuseră speranţe în a-l vedea ca soţ, se întrebau ce se întâmplase de veselul Guiot se transformase aşa brusc. Nu mai venea la fântână să stea la taclale şi seara nu mai stătea în faţa casei cu tatăl lui. Şi, dacă era zărit pe undeva, părea nefericit, amărât.

Două săptămâni mai târziu, Morgane îl văzu plecând. Tatăl lui plângea la gard când a plecat Guiot. Întreg satul şuşotea întrebându-se de ce oare nu rămăsese.

De când îi făcuse propunerea de căsătorie, nu mai trecuse pe la atelierul lui Claire. La început, părea că totul era în regulă, dar după un timp Ellen băgă de seamă că Claire privea către uşă mai des decât înainte.

– Vezi, de la început am spus că astfel de bărbaţi nu sunt buni de nimic. Se întoarce brusc după toţi aceşti ani, îmi face rapid o cerere în căsătorie şi dispare iar. Îţi dai seama cât de proastă aş fi fost dacă i-aş fi spus da? se aprinse ea într-o zi.

– Ah, Claire, tot nu pricepi că a plecat din cauza ta! Tu îl iubeşti totuşi, de ce nu ai vrut să te căsătoreşti cu el?

Fusese evident o opţiune a sorţii, pe care Claire o respinsese.

– Şi tu crezi că asta ar fi schimbat ceva? Nu ai văzut cum îl priveau celelalte femei din sat? Tinere, frumoase, ca Morgane!

– Dar el pe tine te iubeşte!

– Eu văd altfel lucrurile. Bărbaţii nu sunt capabili de dragoste adevărată. Totdeauna duc dorul a ceea ce nu pot avea. El mă voia pe mine pentru că îl respinsesem, dar, după ce ne-am fi căsătorit, ar fi vrut celelalte femei, nu m-ar mai fi dorit pe mine. O căsătorie încheiată din dragoste nu durează, asta face parte din natura lucrurilor. Aduce doar nefericire!

Acum, Ellen o înţelese pe Claire: acesteia îi era teamă de dragoste!

– A plecat, şi aşa este mai bine, crede-mă! adăugă Claire, şi Ellen se întrebă pe cine încerca aceasta să convingă.

De când plecase Guiot, Claire muncea ca o apucată. Deşi se străduia din răsputeri să pară mulţumită, nu reuşea mai deloc. Nu mai rădea şi mânca puţin şi fără nici un chef.

Nu se mai putea aşa! Claire era mai încăpăţânat decât un catâr! Nu era uşor să îşi schimbe părerea despre dragoste. Deşi părea prea târziu, Ellen voia să îi ajute pe Claire şi pe Guiot. Trebuia să găsească o cale care să îi facă pe amândoi fericiţi. Guiot i-ar fi redat veselia lui Claire, şi Ellen ar fi plecat fără să aibă nici un regret.

– Iertaţi-mă că vă deranjez, mă puteţi primi o clipă? întrebă politicoasă Ellen, când bătrânul Jean îi deschise uşa casei.

– Intră, copilă, răspunse acesta prietenos.

Camera era surprinzător de curată şi de plăcută. Pe podeaua din lut bătătorit erau rogojini, şi patul din lemn dintr-un colţ era acoperit cu cearşafuri curate. Pe unul dintre pereţi erau cârlige pentru haine. Trei dintre ele erau nefolosite. Probabil că pe acelea îşi agăţase hainele Guiot.

– Aşază-te!

Bătrânul arătă către două scaune de lângă masa din apropierea vetrei. Se linse pe buze, aduse două căni şi un urcior cu bere trezită. Turnă într-o cană,

i o întinse lui Ellen, îşi turnă şi lui, luă o înghiţitură bună şi se aşeză.

– Vin pentru Guiot, zise Ellen şi imediat se supără pe sine pentru ce spusese.

Nu cumva bătrânul să creadă că ea ar fi interesată de fiul lui.

Dar bătrânul privea doar în gol.

– L-am crescut singur, maică-sa a murit de timpuriu. Băiatul era tot ce aveam, totuşi l-am trimis de acasă, pentru a învăţa o meserie şi să se descurce ceva mai bine. A trebuit să trăiesc din puţin şi să muncesc din greu ca să-i pot plăti învăţarea meseriei, dar a meritat.

Ochii bătrânului se umplură de lacrimi, pe care încercă să le şteargă pe ascuns.

Ellen îi luă mâna zbârcită şi aspră şi i-o strânse cu compătimire.

– Când a murit bărbatul lui Claire, m-am dus la El şi l-am rugat pe Guiot să se întoarcă, dar nu a vrut. „Ştii tu câţi vor năvăli pe văduvă?" mi-a spus. „Mie îmi merge bine aici", a spus el atunci, dar, după câteva săptămâni, era în faţa uşii mele. Nu ai crede ce bucurie mi-a făcut.

Ellen se gândi la Osmond. Cât ar vrea să îl revadă!

Bătrânul mai trase câteva înghiţituri din cană. Mărul lui Adam îi jucă în sus şi în jos, apoi bătrânul continuă:

– I-a fost cea mai dragă de mică. Şi nu a mai recunoscut-o. Să o fi văzut când era copil. Era ca o mătură, nu era foarte frumoasă, dar era sprintenă şi cam obrăznicuţă. Abia când a devenit fetişcană s-a făcut o adevărată frumuseţe. Căsătoria şi copilul i-au făcut bine,

au făcut-o şi mai rezonabilă. Guiot s-a îndrăgostit de ea în prima zi după ce se întorsese, şi când şi-a dat seama cine era, s-a decis. „Mă voi căsători cu ea", mi-a spus, şi era fericit. Nu m-am opus, dar de fiecare dată când venea de la ea, era distrus. A sperat că ea se va răzgândi, dar de fiecare dată ea l-a respins. S-a îmbolnăvit din dragoste. Spunea că o va putea uita doar dacă nu o mai vedea. Nu este mai rău decât primul ei bărbat. Iar prin meseria lui ar fi fost cel mai potrivit pentru ea.

– *Este* cel mai potrivit pentru ea, spuse apăsat Ellen. Asta o ştie şi Claire, dar îi este frică.

Bătrânul o privi fără să o înţeleagă.

– Asta ce prostie mai este? Guiot nu i-ar face rău nici unei muşte!

– Nu, nu, nu de bătut îi este frică! îl linişti Ellen. Îi este frică de faptul că, dacă i-ar aparţine, îi va pierde iubirea.

– Îl respinge pentru că îi este frică să nu-l piardă?

Bătrânul o privi fără să o înţeleagă.

– Claire susţine că bărbaţii nu sunt fideli şi crede că va suferi mai puţin dacă îl respinge acum pe Guiot decât dacă într-o zi acesta îi va înşela speranţele.

– Femeile trebuie întotdeauna să complice lucrurile mai mult decât sunt acestea în realitate, se miră bătrânul şi dădu din cap dezaprobator.

– Aveţi dreptate. Şi tocmai de aceea sunt eu aici. Cineva trebuie să îi forţeze să fie fericiţi. Eu îi sunt datoare lui Claire şi vreau să o ajut. Ea nu acceptă, dar este teribil de nefericită pentru că Guiot a plecat.

Pe bună dreptate, bombăni bătrânul.

Îl iubeşte pe Guiot şi cu puţină viclenie vom reuşi să o convingem să se căsătorească cu el.

Ellen zâmbi şmechereşte.

Acum este prea târziu, zise bătrânul Jean, deznădăjduit.

- Nu cred. Doar dacă nu ştiţi unde s-a dus fiul dumneavoastră.

- Voia să se întoarcă la Eu.

- Atunci să sperăm că mai este acolo. Am o idee despre cum am putea să facem ca totul să se încheie cu bine! Ellen îi zâmbi bătrânului, se ridică şi continuă: Nu renunţaţi la speranţă, cu puţin noroc, fiul dumneavoastră se va întoarce aici! Dar... – Ellen duse degetul arătător la buze şi luă o mină serioasă – nimănui nici o vorbă, altfel planul meu poate eşua, nu uitaţi asta.

Bătrânul aprobă cuminte, dar nu prea încrezător şi o conduse pe Ellen la uşă.

„Trebuie să reuşesc", îşi spuse Ellen şi îşi frecă mâinile. Chiar avea o idee cum să îi reunească pe cei doi îndrăgostiţi. Şi, plină de elan, porni spre cetate.

– Ce vrei? întrebă garda porţii şi îi bară drumul lui Ellen. Nu te-am mai văzut.

– Sunt din Beuvry şi aş dori să vorbesc cu soţia avocatului.

– Despre ce este vorba? întrebă garda fără a da vreun semn că i-ar permite accesul în cetate.

– Asta nu te priveşte pe tine. Stăpâna mă cunoaşte, eu i-am salvat viaţa fiului ei. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-o. Numele meu este Ellenweore.

Ca atunci când era ucenic la fierărie, Ellen se poţăpi în faţa tânărului gardian, pe care atitudinea ei îl cam descumpăni.

– Din partea mea, du-te. Voi anunţa turnul, zise el şi se strădui să nu pară impresionat în timp ce o lăsă pe Ellen să treacă.

Al doilea gardian a fost mai prietenos. Îi arătă o pajişte aflată în spatele turnului:

– Madame se află acolo, cu copiii. Poţi să te duci la ea.

Ellen o văzu de la distanţă şi nu se putu opri să nu admire frumuseţea delicată a femeii. Aceasta şedea în iarbă cu cel mai mic dintre copii, pe care îl tachina şi îl dezmierda. Două doici se jucau cu copiii mai mari, care chicoteau şi dansau plini de exuberanţă. Adelise de St.Pol se căsătorise foarte tânără cu avocatul de Bethune şi îi dăruise acestuia mai mulţi fii şi mai multe fiice, pe care îi creştea cu mare dragoste. Fiul cel mai mare deja părăsise casa părintească.

– Ce mai faci, Ellen? Ce bine arăţi! Jacques şi Claire sunt bine şi ei?

– Mă îngrijorează Claire, madame, şi v-aş ruga să mă ajutaţi, chiar dacă prin mărinimia dumneavoastră v-aţi şters de mult datoria faţă de mine.

– Ce este cu Claire, este bolnavă?

Adelise de Bethune părea îngrijorată.

– Mă tem că se va îmbolnăvi curând, dacă nu vom găsi o soluţie.

– Vino şi mai întâi aşază-te.

Dar, înainte ca Ellen să se fi aşezat în iarbă, fu descoperită de micul Baudouin, care veni în fugă spre ea.

Îngerul meu, îngerul meu! striga râzând şi lui Ellen nu îi rămase altceva de făcut decât să îl prindă pe micul ştrengar.

Când se aplecă, copilul se lipi de ea şi îşi întinse braţele după gâtul ei.

Ai crescut! constată Ellen.

Când voi fi mare, am să fiu cavaler! zise el mândru şi o privi cu atenţie. Atunci vei putea să îmi ceri tot ce vrei!

Fii atent ce promiţi, că s-ar putea să îţi cer să ne căsătorim când eu voi fi o babă.

Ellen se strâmbă la el.

- Asta nu o vei face! strigă indignat copilul. Sau...? întrebă el nesigur, lucru pentru care culese râsetele mamei şi ale doicilor.

– Baudouin, du-te cu Hawise la bucătărie. Cereţi plăcinte, suc de mere şi vom mânca cu toţii aici, în grădină! îi ceru doamna fiului şi îi făcu semn unei doici.

Copilul o luă la fugă strigând.

– Aşa, acum un moment nu vom fi tulburate. Povesteşte-mi ce este cu Claire.

Ellen relată de la început ce se întâmplase şi îi expuse ideea ei. La început, doamna de Bethune păru îngrijorată, dar cu fiecare cuvânt chipul i se lumina.

– Este o idee minunată, Ellen, foarte vicleană, dar extraordinară. Desigur că te voi ajuta.

Ellen a fost aprovizionată de către Baudouin cu suc şi plăcinte, alegându-se în final şi cu o pată lipicioasă pe rochie, pentru că băieţelul, la despărţire, se lipise de ea având gura murdară. Deşi Ellen nu se prea pricepea la copii, nu a putut să se sustragă şarmului degajat de micul Baudouin. Îl sărută pe părul castaniu, şi un moment se gândi la copilul pe care ea nu îl putuse avea.

– Claire nu va fi prea încântată că am lipsit atât timp. Dar voi trece peste asta, în definitiv, am făcut-o pentru o cauză bună, îi spuse doamnei Adelise de Bethune.

Îşi luă rămas-bun cu o reverenţă şi porni spre casă.

După cum se aştepta, Claire era bosumflată din cauza lipsei ei îndelungate.

– Am fost la Baudouin. Nu am vrut să rămân atât de mult, dar dacă el şi mama lui au insistat să le ţin companie puţin, ce era să fac? se dezvinovăţi Ellen.

– Priveşte cum arăţi, priveşte frumoasa ta rochie! o luă în primire Claire, care de obicei nu se ambala din cauza unor astfel de amănunte.

– Baudouin, suc de mere şi plăcinte! zise Ellen ridicând din umeri.

– Treci imediat la treabă, mai este vreme până se întunecă. Tecile pentru meşterul Georges nu sunt încă gata. Le vrea până la sfârşitul săptămânii.

– Voi fi rapidă precum vântul! răspunse exuberantă Ellen.

Claire, care înainte întâmpina cu voie bună orice ieşire a lui Ellen, o privi prost dispusă.

Gata cu agitaţia, treci la treabă!

Ellen nu mai spuse nimic şi făcu ceea ce îi ceru Claire. Se mai alese cu câteva priviri supărate, pentru că fredona încet ceva, dar nu o deranjă acest lucru.

Trecură două săptămâni fără să se întâmple nimic. Claire lucra mult şi vorbea puţin, iar Ellen se străduia să îi intre în voie, cu toate că în ultima vreme era ceva aproape imposibil.

Apoi, într-o dimineaţă de septembrie, devreme – aerul avea deja răcoarea toamnei – în sat sosiră câţiva călăreţi, care se opriră în faţa atelierului.

Claire şi Ellen dădură fuga afară.

Era Adelise de Bethune, însoţită de câţiva bărbaţi. Un tânăr sări în grabă de pe cal, pentru a o ajuta să coboare. Ea aşteptă cu răbdare până când acesta o depuse jos.

– Madame, ce onoare! Ce vă aduce la mine? o întâmpină Claire bucuroasă şi făcu o reverenţă.

Adelise de Bethune făcu semn unui însoţitor. Acesta, un bărbat mai în vârstă, cu un nas plin de negi, coborî cu greutate de pe cal şi se apropie. Răspândea un iz neplăcut de sudoare şi păr nespălat.

– Draga mea Claire, el este Basile, este confecţioner de teci de spade, ca şi fostul tău soţ decedat. Ştiu ca ar fi trebuit să mă ocup de mult să îţi găsesc un nou soţ. Povara atelierului care apasă pe umerii tăi fragili este mult prea grea, iar tu eşti încă prea tânără pentru a rămâne singură.

Claire trase adânc aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să o întrerupă pe doamnă, dar nu spuse nimic şi Adelise de Bethune îi dădu înainte:

– Soţul meu ar dori ca Basile să se stabilească în Beuvry şi să îl căsătorească împreună cu tine!

Stăpâna din Bethune o privea plină de încântare şi nevinovăţie pe Claire, căreia îi pierise glasul.

Ellen bănuia cum trebuia să se simtă aceasta. Desigur că putea să nu accepte să se căsătorească, dar trebuia să se teamă şi că avocatul îl va căsători pe bărbat cu o altă tânără femeie şi să le dea lor casa şi atelierul ei.

Claire îl privi cu dispreţ pe bărbat.

Adelise de Bethune zâmbi.

– I-am povestit lui Basile de cât timp conduci singură atelierul. Se bucură că lucrezi atât de bine.

– Atât timp cât nu avem copii, mă poţi ajuta, zise Basile superior. Iar pe urmă rămâi în casă!

Zâmbetul lui dezveli câţiva dinţi cariaţi.

Claire coborî privirea.

Basile se rezemă de cadrul uşii atelierului şi măsură cu privirea locul lor de muncă fără nici o jenă, de parcă deja era la el acasă.

– Cum doriţi, madame, murmură Claire supusă, cu privirea încă în pământ, pentru ca nimeni să nu îi vadă lacrimile din ochi.

– Bine, Claire, deci căsătoria va avea loc peste opt zile, duminică. Ştii cât ţin eu la voi, de aceea am hotărât ca ţie şi lui Ellen să vă dăruiesc câte o nouă rochie cu ocazia nunţii. Veniţi mâine la mine, ca să

luăm măsurile. Şi Jacques trebuie să primească nişte lucruri de îmbrăcat potrivite.

Adelise de Bethune zâmbi prietenoasă şi ceru să fie ajutată să încalece.

– Vino, Basile, hai, că nu va dura mult până când atelierul îţi va aparţine! strigă ea şi întoarse calul.

– Este groaznic! exclamă Ellen când rămaseră singure. Cum de ţi-a putut face aşa ceva?

Claire se străduia să pară indiferentă.

– Îmi vrea numai binele, doar nu crezi că primul meu bărbat era cu mult mai bun? Cu siguranţă că şi acest Basile are părţile lui bune.

Vocea lui Claire tremura.

– Dar este bătrân, iar ochii lui sunt atât de... ah, nu ştiu cum să zic... atât de pătrunzători, ripostă Ellen, deşi ştia ce chin dezlănţuia cu asta în sufletul lui Claire.

Dar trebuia să o facă. Nu exista altă cale pentru ca planul ei să reuşească.

– Este dreptul avocatului să îmi găsească un soţ. Atât casa, cât şi atelierul îmi aparţin la fel de puţin. Ori mă căsătoresc cu Basile, ori trebuie să părăsesc Beuvry. Jacques şi cu mine suntem aici acasă, aşa că mă voi căsători cu el, cu toate că mi se face rău la gândul de a-i creşte progeniturile şi a împărţi cu el patul toată viaţa. Poate că I se va face lui Dumnezeu milă de mine şi voi muri la naştere, izbucni Claire.

Ellen era ispitită să dea totul pe faţă, când Claire îşi reveni.

– Ce să zic, nici primul meu bărbat nu era o frumuseţe, dar am găsit o cale de a o scoate la capăt cu el, spuse ea hotărâtă.

Şi totuşi, din zi în zi Claire arăta tot mai rău, şi în seara dinaintea nunţii se puse pe plâns fără să se mai reţină.

Ellen o îmbrăţişă consolatoare.

– Este greşeala mea, se plânse nefericită Claire. Am fost atât de proastă! Desigur că altceva nu meritam, dar nu ştiu dacă am să mă căsătoresc cu omul ăsta.

Ellen încerca să pară îngrozită, întrucât Claire să nu intre la bănuieli privitoare la planul ei. Dar o durea sufletul să o vadă pe prietena ei atât de nefericită. Nu a lipsit mult ca Ellen să îi ostoiască durerea, dar îşi propuse să reziste, chiar dacă nu îi era uşor. Claire avea ochii roşii de plâns.

– Poate că ei nu ar fi fost de acord cu Guiot. Dacă ar fi vrut, stăpânul din Bethune ar fi putut aranja căsătoria cu el. Poate că, dacă Guiot nu ar fi dispărut atât de repede...

Claire suspină adânc.

– Dar, dragă, chiar tu spuneai că o căsătorie aranjată este cel mai bun lucru ce i se poate întâmpla unei femei!

Lui Ellen îi fu puţin ruşine de cruzimea ei.

– Da, ştiu că am spus o prostie, şi acum trebuie să plătesc pentru ea! Claire se îndreptă şi îşi şterse hotărâtă lacrimile.

– Mâine mă voi căsători mândră şi hotărâtă cu acest Basile. Dar să nu îşi pună mari speranţe în munca la tigaie şi în mulţi copii.

Ellen dădu din cap. Poate că se înşelase cu privire la Claire şi poate că aceasta chiar era atât de tare cum se pretindea. Să se fi împăcat cu gândul realizării acestei căsătorii?

În ziua nunţii, Claire se trezi tot atât de devreme ca într-o zi obişnuită de lucru. Ellen o văzu mergând în atelier şi privind în jur melancolică. Totul era pus la punct, comenzile aflate în lucru erau executate. Totul era la locul lui, nici o unealtă nu stătea aiurea. Deşi era deja îmbrăcată de nuntă, Claire mai mătură încă o dată. Acum părea că în atelier nu mai lucrase nimeni de mult timp. Claire se îndreptă şi ieşi. Ellen privi în urma ei. Va trebui să îşi mobilizeze toate forţele, pentru a străbate drumul până la biserică. Cu chipul împietrit, porni să dea piept cu soarta. Nu arăta ca o mireasă, ci ca un condamnat care mergea la locul execuţiei. Adelise de Bethune şi însoţitorii ei aşteptau deja în faţa bisericii. Aparent indiferentă, Claire păşea spre biserică cu capul sus, dar când întâlni privirea respingătoare a viitorului ei bărbat îşi pierdu cumpătul.

– Nu pot, şopti ea cu voce tremurătoare.

Ellen se prefăcu că nu o aude. De cele două tocmai se apropia Adelise de Bethune. Îi întinse ambele mâini miresei şi o salută prietenoasă.

– Peste puţin, te vei mărita, copila mea.

Claire scutură din cap şi o trase deoparte pe stăpână.

– Vă rog, madame, trebuie să mă dezlegaţi de îndeplinirea obligaţiei mele. Eu iubesc un alt bărbat. Pe Basile nu pot...

– Dar copilă, ce prostii îmi este dat să aud? Iubeşti pe altcineva? Acesta nu este un motiv pentru care să nu te măriţi cu Basile. A întemeia o căsnicie pe dragoste este lipsit de sens, crede-mă, eu ştiu ce spun.

– Aşa am crezut şi eu, până când a revenit Guiot. A vrut să se însoare cu mine, şi eu, ca o proastă, am spus nu.

Claire ajunsese la capătul puterilor.

– Înseamnă că totul este în ordine şi că acum putem, în sfârşit, să îţi facem nunta, spuse Adelise de Bethune privind-o deosebit de sever pe Claire. Vino!

Claire se supuse şi o urmă. Cu privirea în pământ, supraveghindu-şi picioarele ca nu cumva acestea să o ia la fugă în altă direcţie, nu a observat că Guiot îi luase locul lui Basile. Ochii ei înotau în lacrimi.

Preotul începu să vorbească despre căsătorie, despre obligaţiile ce decurg din ea şi despre voia Domnului.

Claire părea că nici nu îl auzea.

– Tu, Claire, văduvă a meşterului de teci de spade, Jacques, şi mamă a fiului său, Jacques, vrei să îl iei de bărbat în iubire şi onoare pe aici prezentul Guiot, de asemenea meşter de teci de spade...

Claire tresări ca o căprioară speriată. Preotul spusese „Guiot"? Privi neîncrezătoare alături de ea, unde bănuia a fi Basile.

Guiot zâmbea încurcat.

– ... să îi fii credincioasă până la sfârşitul vieţii, să îi dăruieşti copii pe care să îi creşti cu teamă de Dumnezeu, aşa cum pretinde Biserica, toate acestea de bunăvoie, şi atunci vei răspunde cu da?

Preotul o privi întrebător pe Claire.

– Nu a fost ideea mea! îi şopti Guiot, ca o scuză, în timp ce preotul aştepta răspunsul ei.

Preotul repetă răbdător întrebarea.

De data aceasta, ea se grăbi să spună un da clar şi cu voce tare, dar totuşi tremurătoare.

După ce spuse da şi Guiot şi după ce preotul le dădu binecuvântarea, toată teama ei dispăru.

– Care dintre voi se află în spatele acestei chestiuni? întrebă Claire privind în jur şi fulgerându-le cu privirea pe cele două femei.

Guiot ridică doar mâinile în semn că se preda şi îşi îndreptă privirea către doamna de Bethune.

– Oh, nu, ideea nu a fost a mea! Eu am fost doar unealta, zise râzând şi la rândul ei arătă către Ellen. Numai ea era în stare să uneltească aşa ceva!

– Ellen!

Claire era mult prea fericită pentru a fi indignată.

– Pur şi simplu nu puteam să mai văd cum te nenoroceai singură. Este modul în care eu ţin să îţi mulţumesc pentru tot. De o vreme, mă gândeam să plec şi nu voiam să te părăsesc cu toată treaba pe cap. Şi pentru că soluţia cea mai bună era să te căsătoreşti cu Guiot. Nu îţi doreai asta şi tu?

– Mulţumesc, spuse Claire cu voce sugrumată de emoţie.

Ellen dădu la iveală o coroniţă din flori albe pe care o ţinuse la spate, îi desfăcu lui Claire cocul, în aşa fel încât părul ei blond îi căzu acesteia în valuri pe spate. Apoi îi aşeză coroniţa pe cap.

– Eşti o mireasă minunată, Claire, iar Guiot este un răsfăţat al norocului!

– Ei, dar şi Claire are noroc, trebuie subliniat asta! spuse glumind Guiot şi o trase spre el pe mireasă, pentru a-i da, după atât de mult timp, acel mult dorit al doilea sărut.

– A fost mai bine decât prima dată? o întrebă el în şoaptă.

Claire se îmbujoră toată şi dădu afirmativ din cap.

La biserică se adunase întregul sat, care izbucni în aplauze. Câţiva bărbaţi fluierară cu putere folosindu-se de degetul mare şi de arătător, iar morarul puse mâna pe flautul său, pentru a cânta un cântec vesel. Femeile cântară şi ele un cântec satiric despre căsătorie – era un obicei al satului. Chiar şi Morgane, Adele şi celelalte tinere femei păreau să se bucure pentru norocul lui Claire. Poate că se gândeau că, dacă uneia dintre ele i s-a întâmplat ceva atât de minunat, fiecare avea dreptul să spere.

Cu genunchii tremurând, din mulţime se desprinse bătrânul Jean, care îşi îmbrăţişă fiul întors acasă şi plânse de fericire.

Început de martie, 1170

– Mai avem doar puţin clei, remarcă într-o doară Claire, ca de obicei.

Ellen se încruntă uşor, dar Claire nu păru a băga de seamă. De la nuntă, era cam răvăşită. Ori uitase că în ziua care urma Ellen va pleca pentru totdeauna?

– Nici pânză nu mai este multă, zise Ellen.

Claire dădu din cap fără a o privi.

– Mai aduc mâine, spuse ea şi, murmurând o scuză ieşi în fugă din atelier, aproape răsturnându-l pe Jacques, care îi stătea în cale.

– Mama plânge mereu, şi de vină eşti tu.

Jacques o privi acuzator pe Ellen.

– Eu? întrebă indignată Ellen.

– Este tristă pentru că vrei să pleci... şi trist sunt şi eu, spuse băiatul şi o îmbrăţişă neîndemânatic.

Odată cu vârsta, parcă devenea tot mai naiv.

– Şi eu sunt tristă, Jacques, dar a venit vremea să plec.

Ellen îşi şterse pe ascuns o lacrimă.

– Am văzut, tu plângi! triumfă el.

Ellen râse, şi de data aceasta lăsă o lacrimă să i se scurgă pe obraz.

– Nu trebuie să plângi, poţi să rămâi aici, spuse Jacques atent şi se mai lipi o dată de ea.

– Nu, trebuie să plec, crede-mă, zise Ellen cu vocea tremurândă.

– Dar te întorci curând, da? Şi atunci o să mă căsătoresc cu tine! spuse el radiind.

Ellen se gândi la micul Baudouin şi râse.

– Este o prostie, Jacques! Tu te vei căsători cu o fată drăguţă, tânără, nu cu o bătrână ca mine.

– Dar tu nu eşti bătrână! răspunse supărat Jacques, simţindu-se jignit. Atunci aştept până când devin şi eu bătrân, ripostă el şi se retrase.

Tuturor le era greu să se comporte în ultima zi ca într-o zi obişnuită de lucru. Când se înseră, Claire i se adresă în sfârşit lui Ellen:

– Sunt sigură că ne-ai fost trimisă de Dumnezeu. Ai făcut atât de mult pentru mine!

Îi luă mâna lui Ellen şi i-o strânse.

– Oh, nu, Claire, tu m-ai ajutat pe mine! Fără tine nu aş fi găsit niciodată calea cea bună. De la tine am învăţat să cred în mine, chiar dacă în loc de pantaloni şi cămaşă port o rochie. Îţi voi rămâne datoare pentru totdeauna!

Ellen îşi învinse jena şi pentru prima dată o îmbrăţişă pe Claire.

– Nu, nu îmi eşti datoare cu nimic! Claire o luă de umeri, o privi în ochi şi adăugă: Eu îţi datorez toată fericirea mea!

– Cu asta sunt de acord şi eu! interveni Guiot, care prinsese doar ultima parte a discuţiei. Le întinse

zâmbind un urcior şi spuse mândru: Este vin. Am făcut rost de el ca să îţi aminteşti de bine de noi!

Zâmbea cu gura până la urechi.

Ellen se mai relaxă.

– Aşa care vasăzică, tu crezi că, dacă mâine mă trezesc cu capul mare, am să mă gândesc cu plăcere la această seară? îl tachină ea.

– Aşezaţi-vă, frumoaselor, şi mâncaţi şi beţi cu mine.

Guiot râse şi turnă vinul roşu în cănile de lut de pe masă. Fiind o zi festivă, primi şi Jacques o gură de vin. Guiot ridică urciorul pentru a ciocni cu femeile.

– Pentru tine, Ellenweore!

– Pentru viitorul vostru comun şi pentru copil! spuse Ellen şi îi făcu lui Claire cu ochiul.

Ea roşi, şi Guiot o luă mândru în braţe.

– Pentru ambiţioasele tale planuri, Ellen! Fie ca în viaţă să îţi reuşească totul şi să găseşti şi dragostea! îi ură Guiot şi ciocni cu ea.

Claire suspină, lăsă cana cu atâta putere pe masă, încât o parte din vin se vărsă, şi ieşi în fugă.

– Las-o! Guiot o reţinu pe Ellen când aceasta vru să o urmeze şi o rugă să se aşeze la loc. Îi trece imediat. Dacă acum te duci după ea, vă veţi pune pe bocit amândouă, şi va fi mai rău.

Ellen dădu afirmativ din cap. Guiot avusese dreptate, deoarece nu trecu mult timp şi Claire se întoarse. Mai avea ochii roşii, dar se aşeză alături de ei la masă şi se strădui să zâmbească.

Pentru a sărbători ziua, mâncară găină friptă cu tătăneasă şi pâine, stropite din belşug cu vin, şi petrecură

restul serii depănând amintiri. Când, în cele din urmă se duseră la culcare binedispuşi, în burduful cu vin nu mă rămăsese nici un strop de băutură.

A doua zi, Ellen se trezi tot atât de devreme ca de obicei. Capul îi era cât baniţa şi nu suporta lumina, zgomotul ori mişcările bruşte. Cine bea prea mult trebuia să suporte durerea de cap până când aceasta trecea. Ellen se spălă ca de obicei şi se îmbrăcă. Dar fiecare mişcare era o problemă, şi braţele i se păreau de plumb. În ciuda durerii cumplite de cap, îşi legă bocceaua cu lucruri personale. Minunata rochie verde primită de la doamna de Bethune, care-i punea şi mai mult în valoare ochii verzi ca iarba, o împături cu grijă. Ca întotdeauna, luase cu ea câteva cearşafuri, o mică făclie, o cremene, iască şi niscai provizii. Luă pânza de la Aelfgiva, pe care o păzea ca pe ochii din cap, o trecu uşor peste faţă şi se gândi cu dor la acea culegătoare de ierburi de leac. În pachet, se mai găseau şi alte obiecte de care o legau amintiri: un pieptene dăruit ei de către Claire, o figurină reprezentându-l pe Cristofor, sculptată în lemn pentru ea de Jacques, bentiţele pentru păr pe care nu le purtase niciodată, în ciuda insistenţelor lui Claire, şi piatra sclipitoare din Tancarville. Rose o găsise imediat după ce sosiseră şi i-o dăruise lui Ellen ca semn al prieteniei lor. Cu toate că Rose o trădase, Ellen mai ţinea încă piatra. Pe obraz îi alunecă o lacrimă. Ellen o şterse repede cu mâneca şi se încinse cu cingătoarea de care erau prinse cuţitul de la Osmond, burduful cu apă şi

o punga cu bani. Cea mai mare parte a banilor ei o purta sub veşminte. În punga de la cingătoare zăngăneau monedele necesare pentru următoarele zile. Dacă era atacată, spera că hoţii vor crede că ţinea în pungă toţi banii ei.

La Tancarville părul care bătea în roşu şi-l tundea totdeauna la nivelul urechilor, dar de atunci el crescuse şi îi cobora până pe umeri. Era bogat şi buclat, aproape creţ, şi la fel de rebel ca ea însăşi. În timp ce lucra, părul îi cădea pe faţă, aşa că şi-l lega cu un şnur simplu într-un coc scurt. O coroniţă formată din bucle îi mărginea fruntea înaltă. Cele câteva puncte mici pe care le avea de mică pe nas se transformaseră în adevărate insuliţe de pistrui, care îi făceau tenul deschis mai obraznic şi figura mai gingaşă. Sub sprâncenele roşii ca focul îi scânteiau ochii verzi, ca nişte smaralde într-o montură de cupru.

Ellen oftă. Deşi de luni de zile nu se gândise decât la plecare, îi venea greu să plece.

– Te mai poţi răzgândi! îi spuse Claire la despărţire.

Ellen dădu curajoasă din cap:

– De acum trebuie să urmez drumul meu!

Rămăsese aproape trei ani în Bethune. Claire şi Guiot o convinseseră după nuntă să petreacă şi iarna cu ei. Sosise acum timpul să îi părăsească.

– Sigur.

Claire dădu aprobator din cap.

Ellen îl îmbrăţişă pe Guiot.

– Fii atent cu ea, mă auzi?

– Poţi să te bazezi pe mine, voi avea grijă de ea, răspunse serios Guiot.

Ellen înghiţi în sec.

– Doamne, asta sună de parcă ea ar fi maică-mea, nu prietena mea.

Claire oftă din nou.

– Uite, Guiot, vine tatăl tău, se bucură Ellen când îl văzu de la distanţă pe Jean.

Îl plăcea pe bătrân, pentru că îi amintea de Osmond.

– Aş fi mândru să am o fiică aşa cum eşti tu, îi şopti el la ureche, când puţin mai târziu o îmbrăţişă, şi Ellen se pierdu de tot. Jean o bătu consolator pe umăr.

– Priviţi, se apropie nişte călăreţi, cred că este Adelise de Bethune! strigă Claire puţin cam tare, şi le făcu semn călăreţilor.

Ellen îşi mai şterse o lacrimă şi constată privind şi ea că prietena ei avea dreptate.

Doamna de Bethune descălecă, o strânse în braţe pe Ellen şi o privi insistent în ochi.

– Ai grijă de tine, Ellen! Apoi i se adresă însoţitorului ei: Gauthier, poneiul!

Cavalerul Gauthier îi înmână lui Ellen frâul unui căluţ frumos.

– Călăritul este mai comod, mai rapid şi înainte de toate mai sigur. Răspunde la numele de Nestor, este blând ca un mieluşel şi numai bun pentru un călăreţ nu tocmai priceput, spuse zâmbind cavalerul.

– Este al tău! confirmă Adelise de Bethune şi îi făcu cu ochiul conspirativ lui Ellen.

Privirea ei inteligentă parcă spunea că „noi, femeile, trebuie să fim unite".

– Mulţumesc, madame. Mulţumesc mult!

– Ah, era să uit. Asta mi-a dat-o fiul meu, care îţi transmite că nu te va uita niciodată, păstreaz-o şi îţi va merge bine!

Adelise de Bethune scoase la iveală o batistă de mătase, pe care o despături. În ea se afla o buclă de păr castaniu cu o nuanţă de roşu. Aceasta era legată cu o mică bandă.

Ellen zâmbi impresionată.

– Drum bun, Ellen!

Adelise de Bethune încălecă, salută pe toată lumea cu o înclinare graţioasă a capului şi plecă.

Claire o îmbrăţişă pentru ultima dată pe Ellen şi nu mai vru să-i dea drumul.

– Oricând te-ai întoarce la noi, vei fi primită cu braţele deschise! spuse ea emoţionată, iar Guiot dădu din cap aprobator.

– Mulţumesc pentru tot, murmură Ellen cu inima grea.

– Eh, atunci vom vedea cum vom face, o necăji în glumă Guiot.

Apoi o ajută să urce pe cal, cu toate că ar fi reuşit să o facă şi singură. Nestor rămase răbdător pe loc. Abia când Ellen şuieră şi îl îmboldi între coaste cu călcâiele, o luă din loc pe îndelete. Probabil că pe spinarea lui nu va călători mai repede decât pe jos, dar el îi va ţine de cald şi de urât. Chiar se bucura că

nu va fi singură pe drum. Nu era oare singurătatea cel mai rău chin, imediat după boală şi după foame?

Jacques merse un timp alături de ea, până când lăsară satul în urmă.

După care Ellen slăbi hăţurile. Tot înainte, undeva, se afla viitorul ei.

Aprilie 1170

În fiecare sat prin care trecea, Ellen căuta de lucru, dar oamenii o expediau doar dând din cap pe această străină care susţinea că ar fi fierar. Era de o lună pe drum, şi economiile ei erau pe terminate. Martie fusese mai rece decât în mod normal, mai şi ninsese, şi nici aprilie nu debutase mai bine. Ellen căuta neobosită de lucru, şi tot mai des oamenii o sfătuiau să încerce la Beauvais. Pentru că oricum nu avea un ţel, se decise să urmeze acest sfat. Avea nevoie de două zile pentru a ajunge în acel oraş.

Zidurile fortificate ale oraşului vorbeau de la distanţă despre mărimea şi importanţa sa. Numeroasele străzi şi uliţe, cu casele lor mai mari ori mai mici, erau dispuse în jurul impozantului palat episcopal. Ellen privea curioasă în jur şi înţelese repede că aici oamenii îşi datorau bogăţia negoţului cu postavuri. Peste tot torcătoare, ţesătoare şi vopsitori transformau diversele sortimente de lână în postavuri scumpe. În acest scop, chiar importau de la Londra lâna fină englezească. Oraşul radia bunăstare şi spirit de afaceri.

Ellen voia mai întâi să se intereseze la palatul episcopal de un făurar de spade. Poate că în sfârşit va avea noroc! Dar gărzile o respinseră scurt, ba mai şi râseră când ea le explică problema sa. Înfometată, obosită şi îngheţată, o întrebă pe o producătoare de aţă de drumul către fierăria oraşului.

Pe chipul femeii nu apăru nici o urmă de zâmbet, ea o privi cu gura strânsă pe Ellen şi îi explică scurt pe unde să o ia. Deşi se părea că locuitorii oraşului o duceau bine, aceştia nu lăsau impresia de fericire deosebită.

Cu speranţe minime, ajunse la primul atelier de fierărie, bătu la uşă şi intră. Fierăria era mică şi în ea domnea dezordinea, dar Ellen nu mai putea fi şi mofturoasă. De prea multe ori fusese expediată în ultimele săptămâni, trebuia să găsească totuşi ceva de lucru şi un adăpost. Îşi rosti descurajată micul discurs:

– Vă salut, meştere, şi vă rog să mă ascultaţi. Caut de lucru ca ajutor de fierar ori ca cio...

Mai mult nu reuşi să spună.

– Cerul te-a trimis! strigă bucuros fierarul, o apucă de braţ pe Ellen şi o trase după el în casă. Priveşte, Marie, rugile tale au fost auzite!

Soţia fierarului era rotundă ca un butoi. Era clar că urma să nască în curând. Marie îşi şterse mâna de şorţul murdar, apoi i-o întinse lui Ellen. Pe jos, se juca un băieţel de vreo doi ani împreună cu o fetiţă cu trei, patru ani mai mare decât el.

– Ai putea să dormi în fierărie şi vei mânca tot ce mâncăm şi noi. Nu te pot plăti cu mult, dar, dacă vrei

să îţi cauţi şi o altă îndeletnicire, nu am nimic împotrivă. Ai putea totuşi să dormi şi să mănânci aici, propuse agitat fierarul.

Deşi condiţiile numai atrăgătoare nu erau, Ellen decise să rămână. Mai târziu, putea să caute ceva mai bun.

– Sunt de acord, dar... – se uită nemulţumită la copii şi la burta bombată a soţiei fierarului – ... vreau să nu lucrez în casă, ci doar în fierărie. Pot făuri orice şi sunt un bun ajutor de fierar.

Fierarul o privi năuc şi cugetă un moment.

– Atunci suntem de acord! zise el şi îi întinse mâna.

Probabil că avea probleme mari, dacă nu mai cerea şi alte informaţii.

– Eu sunt Michel.

– Ellenweore.

Ea îi strânse mâna, consimţind astfel la angajare.

– Aşază-te cu noi la masă şi mănâncă! îi zise prietenoasă Marie şi împărţi supa destinată familiei la o strachină de lemn în plus.

Porţia era cam mică şi supa era ceva cam subţire, dar era gustoasă. Ellen spera că în viitor Marie va găti mai multă mâncare.

Când Ellen va începe treaba, va fi şi mai flămândă. Se gândi cu nostalgie la vremea când era cu Donovan şi cu Glenna. La aceştia mâncase vârtos şi avusese parte de un adevărat cămin. Ce o mai face ei? Deloc sătulă, tremurând de frig şi cu totul altfel decât fericită, Ellen adormi în acea seară. Sperase de

la Beauvais mai mult decât să fie ajutor într-o fierărie de mâna a treia.

În prima noapte, îl visă pe Osmond. Când se trezi în zori în atelierul străin, mai simţea încă în nări mirosul laptelui cald de capră. Se apucă de treabă cu inima grea. De când fugise din Tancarville, nu mai pusese piciorul într-o fierărie, dar nu îşi uitase meseria. Deja pe la miezul primei zile de muncă i se păru că nici nu avusese parte de o pauză atât de lungă. Avea mai puţină forţă şi mai puţină rezistenţă decât înainte, dar munca grea îi dădea mari satisfacţii. Şi totuşi, în zilele care urmară plăti cu o febră musculară foarte puternică pauza respectivă. Nici mâinile nu îi mai erau obişnuite cu munca dură şi trebui din nou să depăşească faza băşicilor din palme şi a bătăturilor.

– Eu te admir, îi spuse Marie într-o seară, când îi văzu mâinile jupuite. Tocmai din cauza acestor băşici groaznice am urât întotdeauna munca lui Michel în fierărie.

– Da, da, de aia toarnă acum un copil după altul şi susţine că ciocanul este prea greu pentru o femeie gravidă, se amestecă ironic în vorbă Michel.

– Normal, încă o dată dai dovadă că tu nu ai habar. Aducerea pe lume a unui copil ne-a fost hărăzită de către Dumnezeu nouă, femeilor, ca o mare suferinţă. Traiul cu o burtă mare numai uşor nu este, ca să nu mai vorbim de naştere. Cu mare plăcere aş lăsa astea în seama ta, chiar în schimbul bătăturilor din palme, ripostă jignită Marie.

Părea cu adevărat furioasă pe bărbatul ei. Dar numai după o clipă se sărutau amândoi ca o pereche de proaspeți îndrăgostiți, și totul era din nou în regulă.

Michel devenise fierar pentru că și tatăl lui fusese fierar, și la fel tatăl tatălui lui. Muncea fără pasiune și ambiție, dar era destul de priceput pentru a avea clienți permanenți, care erau pe deplin mulțumiți de el. Ar fi putut să asigure un trai mai bun familiei lui și ar fi putut să își angajeze un ajutor și o calfă, dacă nu și-ar fi petrecut fiecare clipă liberă la han, la jocul de zaruri, unde lăsa cea mai mare parte a banilor câștigați.

Marie se împăcase cu soarta, pentru că nu cunoscuse o viață mai bună. Michel nu o bătea atât timp cât aceasta își ținea gura, și pentru ea era suficient.

Iulie 1170

Ellen se stropi cu apă peste frunte. Fierbinte era vara acestui an! Aerul cald rămânea sub acoperişul fierăriei şi făcea atmosfera grea. Ea lucra pentru Michel de trei luni bune, şi acesta dispărea tot mai des după prânz, pentru a juca zaruri la han. Calfele din alte fierării îşi băteau joc de el, pentru că îşi lăsa atelierul pe mâna unei femei. Ei o suspectau pe Ellen şi, invidioşi, erau atenţi ca ea să nu se apropie prea mult de meşterul ei.

Ellen chiar se întreba dacă trebuia să mai rămână în Beauvais. Iulie era o lună potrivită călătoriei şi poate ar fi fost mai bine să îşi ia bocceaua şi să schimbe nicovala cu toiagul drumeţului. Şi taman când se gândea la asta, în fierărie intră un bărbat suplu, de vreo treizeci de ani. Avea ochii de un căprui cald, asemănători cu culoarea părului său ondulat şi des.

– Michel nu este aici? a întrebat el uşor încruntat.

– Îmi pare rău. Pentru moment, trebuie să vă mulţumiţi cu prezenţa mea. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Judecând după cuta care se adânci pe fruntea lui, bărbatul nu părea fericit să discute cu o femeie străină în locul meşterului. Dar, cu toată indecizia lui, Ellen îi părea simpatică.

– Spuneţi-mi, vă rog, de ce aţi venit. Puteţi fi sigur că vă pot ajuta tot atât de bine ca meşterul. Altfel, nu m-ar lăsa mai tot timpul să muncesc singură în atelier.

– Am nevoie de câteva scule. Sunt Jocelyn, faber aurifex.

Un giuvaiergiu! Ellen dădu din cap şi se uită atentă la unealta distrusă arătată de el.

– Dalta de gravat nu mai poate fi reparată, trebuie să vă fac una nouă. De ce mai aveţi nevoie?

– Un mic ciocan, răspunse bărbatul, uimit de competenţa lui Ellen.

– Ce greutate? Ce dimensiuni să aibă capul ciocanului? Bombat ori plat? se interesă Ellen ca din rutină.

Giuvaiergiul îi dădu datele şi Ellen îi răspunse:

– Ambele obiecte sunt gata în cinci zile, din păcate, nu se poate mai repede.

– Bine, zise bărbatul fără a da semne de plecare.

Ellen îi zâmbi, şi Jocelyn îşi drese glasul.

Brusc, uşa atelierului zbură de perete şi intră Michel. Mirosea a bere şi părea a fi prost dispus. Probabil că din nou îşi pierduse la joc toţi banii.

– Ce faceţi aici, Jocelyn, aveţi o dispută cu Ellen a mea? se adresă el bărbatului.

Jocelyn îl privi pe Michel, de parcă acestuia i-ar fi lipsit o doagă.

– Am dat comandă pentru nişte scule, răspunse el calm.

Faţa lui Michel se lumină.

– Oh! Dacă aşa stau lucrurile, meştere Jocelyn, Ellen le va face pentru dumneavoastră, ei îi place munca asta!

Michel râse răguşit.

– Tocmai voiam să îl întreb pe meşterul Jocelyn dacă două zile pe săptămână mă poate primi ca ajutor. Ştii doar, Michel, că noi aşa am convenit de la început.

Jocelyn o privi mirat pe Ellen şi se încruntă.

Michel scoase un strigăt şi începu să râdă isteric.

– Da, Jocelyn, priviţi-i mâinile. Sunt tocmai potrivite pentru o meserie atât de fină ca a dumneavoastră.

Ridică mâinile murdare ale lui Ellen şi i le vârî sub nasul lui Jocelyn.

În mod evident pe acesta îl supără acum şi comportamentul dezagreabil al cherchelitului Michel. Binevoitor, îi luă mâna lui Ellen şi o privi. Băşicile sângerânde din palmele ei nu se mai vedeau, şi totuşi mâinile îi erau puţin mai delicate decât ale unui fierar obişnuit.

– Pielea este puţin mai bătătorită, dar... O privi pe Ellen atât de pătrunzător, încât aceasta uită şi să mai respire. Imediat ce termini sculele, adu-mi-le. Dacă voi fi mulţumit de ele, te voi verifica.

Jocelyn dădu atent drumul mâinii.

Deşi îi dăduse drumul, lui Ellen i se părea că încă mai simte degetele moi şi calde ale acestuia.

– Deci peste cinci zile, spuse ea încet.

Jocelyn confirmă mulţumit.

– Peste cinci zile.

Făcu un gest rece de salut în direcţia lui Michel şi plecă.

– Nu uita că mai întâi trebuie să termini comanda brutarului, mârâi Michel.

– Ştiu, o voi face, nici o grijă.

Imediat, Ellen se apucă să lucreze pentru brutar, pentru ca apoi, cât mai repede posibil, să se poată apuca de lucru la sculele giuvaiergiului. Voia să facă o treabă foarte bună pentru acesta. Dalta trebuia să fie ascuţită, subţire şi mai ales dură. Trebuia să se mobilizeze mai mult decât pentru nişte scule obişnuite. Îi făcea plăcere să lucreze pentru giuvaiergiu, şi câteva zile mai târziu se apucă să călească dalta şi capul ciocanului. Umplu pe jumătate o albie găsită în atelier cu apă de izvor adusă din pădure, la care adăugă puţină urină din oala ei de noapte. Pe fundul albiei, aşeză o piatră pe care o avea de la Donovan. Făurarul de săbii jurase că aceasta avea un efect miraculos, la fel ca magicele cuvinte străvechi pe care i le împărtăşise lui Ellen şi pe care ea le rostea concentrată la fiecare călire.

Când Michel se arătă suspicios faţă de procedura ei şi o mai şi ciupi de fund, Ellen îi şuieră la ureche:

– Prefer să execut călirea cu sânge de spiriduş, care se ştie că este foarte rece, dar folosesc acest procedeu doar pentru săbiile cu totul ieşite din comun, deoarece sângele de spiriduş se obţine greu.

Pe Michel îl cam trecură fiorii, şi Ellen se delectă cu asta. Cu puţin noroc, acesta nu va mai încerca de acum înainte să se mai dea la ea.

Când ciocanul şi dalta pentru giuvaiergiu au fost gata şi când Ellen vru să i le ducă acestuia, îl întrebă pe Michel unde îl poate găsi pe client. Primi explicaţia pe loc. Chestia cu sângele de spiriduş îl cam pusese pe gânduri pe fierar.

Jocelyn o privi surprins când Ellen intră în atelierul lui.

– Mai este nevoie de ceva?

Întrebarea sa neprietenoasă părea mai curând o constatare.

– De ce să fie nevoie? întrebă la rândul ei Ellen, neînţelegând la ce se referea interlocutorul ei.

– Pentru scule, normal.

Jocelyn ridică din sprâncene neîndurător. Era în a cincea zi la prânz şi el credea că ea venise pentru a mai cere o amânare. Michel nu îi executa niciodată comenzile la timp, deci nu se aştepta nici de la Ellen la altceva.

– Eu am zis cinci zile, răspunse ea categoric.

– Deci până diseară mai este timp, ce cauţi aici, acum? se înfurie Jocelyn.

Nu avea nici un chef să mai facă din nou concesii.

Ellen râse, pentru că abia acum înţelesese la ce se referea acesta.

– De ce râzi? întrebă bărbatul şi mai iritat, apoi o văzu despachetând cele două scule pe care i le înmână.

Jocelyn examină pe îndelete obiectele.

– Vă rog să mă supuneţi la probe, eu învăţ repede şi sunt îndemânatică, îl rugă Ellen, în timp ce el verifica noua daltă.

– Este cu adevărat foarte bună. Trebuie să recunosc că este cea mai bună lucrare pe care am văzut-o de o bună bucată de vreme, mormăi el impresionat, şi o privi cu mult mai multă bunăvoinţă. Michel nu este un fierar prost, dar, dacă tu ai făcut singură aceste scule, poţi mai mult decât el.

– Vă rog să mă verificaţi, vreau să învăţ şi să lucrez pentru dumneavoastră doar ca ajutor vremelnic, insistă Ellen.

– Să încercăm. Aşază-te la masă şi îţi voi arăta cum se foloseşte dalta pentru gravură. Dacă te dovedeşti îndemânatică, vom vedea ce facem în continuare.

În ultimele zile, Ellen se gândise deseori ce spera de la munca la Jocelyn. Bani pentru realizarea planurilor? Nu se putea aştepta ca giuvaiergiul să o înveţe ceva pe o fată fără experienţă în domeniu şi pe deasupra să o mai şi plătească. Nu, nu despre bani era vorba, ea voia să înveţe să îşi orneze singură spadele. De când învăţase să confecţioneze teci, visa să confecţioneze de una singură spadele, fără a mai apela şi la alţi meşteşugari pentru ornamente, mâner şi gardă ori teci. Lucrările efectuate de bijutier erau cele mai costisitoare, deci ea putea să câştige mai mult dacă era capabilă să execute şi aceste lucrări! Michel putea să creadă liniştit că ea voia să lucreze la Jocelyn

pentru a câştiga bani. Va trebui să îi spună adevărul doar giuvaiergiului, dacă acesta o întreba.

Ellen lucră concentrată şi în linişte până când se întunecă. Jocelyn o verifica permanent şi îi dădea indicaţii. Ellen dădea dovadă de o îndemânare surprinzătoare. Părea că învaţă mult mai rapid decât alţi ucenici.

– Dacă vrei să înveţi ceva de la mine, va trebui să vii în fiecare după-amiază. Nu îţi pretind bani, dar nici eu nu te voi plăti. Eşti de acord?

– În fiecare după-amiază? Îl privi cu rezervă pe giuvaiergiu, apoi adăugă: Nu ştiu dacă se va putea. Trebuie să vorbesc cu Michel, pentru că la el locuiesc şi mănânc.

– Aşa cum îl cunosc eu pe Michel, cu siguranţă că nu te plăteşte la cât meriţi.

Ellen dădu din cap.

– Va trebui să fie de acord vrând-nevrând, dacă insişti. Pentru el, eşti de neînlocuit, crede-mă!

Ellen încă nu părea convinsă.

– Michel mi-ar fi spus că îmi face sculele în zece zile şi mi le-ar fi executat cel mai devreme în două săptămâni. Jocelyn zâmbi, îi făcu cu ochiul lui Ellen, şi adăugă: Vei vedea, o să cedeze.

Jocelyn avusese dreptate. Michel ştia bine ce reprezenta Ellen pentru el. Pentru a nu fi silit să renunţe complet la ea, bodogănind se arătă de acord ca ea să lucreze dimineaţa pentru el, şi după-amiaza pentru Jocelyn. Şi aşa rămase Ellen în Beauvais, la prânz mânca în grabă la Marie, apoi dădea fuga la giuvaiergiu.

Fără să se vaite, se trezea înainte de ivirea soarelui şi muncea pe rupte până la apus.

Doar duminica îi mai rămânea puţin timp să îl vadă pe Nestor, pentru care găsise un loc bun la o mănăstire abia întemeiată. Cât timp ea nu avea nevoie de ponei, îl puteau folosi maicile, în schimb, îl hrăneau şi îl îngrijeau.

Trecuse un an de la întâlnirea lor în fierăria lui Michel. Ellen încă mai lucra după-amiaza la Jocelyn, şi de la Paşti primea uneori chiar şi câte un dinar pentru asta. Acum, se grăbea să ajungă la giuvaiergerie. Nici nu mai acorda atenţie splendidului cer albastru şi binefăcătoarei călduri a soarelui de iulie, atât era de agitată. Jocelyn lucra de o vreme la un vas pentru altarul mănăstirii unde se afla şi Nestor. Pentru că maicile nu dispuneau de mari avuţii, el făcuse vasul din argint şi voia să îl sufle cu aur.

Jocelyn tresări când Ellen năvăli în atelier radioasă.

– Am ajuns, putem începe poleirea! strigă ea nerăbdătoare, fără a-l mai saluta pe giuvaiergiu.

– Uşurel! Nu se poate atât de repede!

Jocelyn râse.

El nu ştia dacă era atras de ea pentru pasiunea ei pentru acest meşteşug, pentru talentul ei ori pentru frumuseţea ei aspră, ieşită din comun. Ellen nu observase nimic, dar uneori el o urmărea în timp ce ea lucra şi îi studia atent chipul extrem de concentrat asupra lucrării.

– Nu începem astăzi? întrebă dezamăgită Ellen.

Ce frumoasă era! Chiar după prima săptămână era nebun după ea, dar niciodată nu lăsase să se întrevadă ceva.

– Dacă lucrurile ar fi atât de simple, le-ar putea face oricine, dar aurirea este una dintre procedurile cele mai lungi şi mai dificile, şi necesită multă pregătire. Mai întâi, trebuie să facem nişte obiecte ajutătoare. Jocelyn oftă, se gândi câteva clipe şi zise: Uită-te în sertarul cel mic din dulapul acela, acolo trebuie să fie o legătură cu păr de porc. Folosind nişte sârmă, vom confecţiona din păr patru perii de grosimea unui deget. Două le vom utiliza la amalgamare, două le vom utiliza la aurire.

– Ce înseamnă amalgamarea? întrebă interesată Ellen, în timp ce confecţiona îndemânatică periile.

– Trebuie să pregătim argintul, pentru ca aurul să aibă priză. Pentru asta vom aplica un lichid căruia îi spunem soluţie faber – nitrat de mercur.

– Şi de unde o luăm?

– Trebuie să o preparăm chiar noi. Dar mai întâi trebuie să facem amalgamul pentru aurire. În acest scop curăţăm aurul pe care vrem să îl folosim.

Ellen gâfâia de nerăbdare auzind câte etape pregătitoare trebuie parcurse.

Dar Jocelyn nu o lăsă să se liniştească.

– Cel mai important lucru la aurire este puritatea aurului, asta să nu o uiţi niciodată, altfel totul va fi un eşec. Pentru a dizolva cuprul, argintul şi alte substanţe din aur, trebuie să îl cimentăm. În fond, nu este

vorba decât despre o încălzire a aurului cu o substanţă numită ciment, pe care tot noi trebuie să îl preparăm.

Deşi Ellen nu înţelesese totul, dădu afirmativ din cap.

– Vei vedea imediat, spuse Jocelyn.

El găsea că micuţa cută, semn al gândirii, de pe fruntea ei, era de-a dreptul adorabilă.

– Eu am dat aurului pe care îl vom utiliza forma de bandă, pe care am tăiat-o în bucăţi egale ca lungime, vezi?

Ellen se uită atentă la bucăţi, le aprecie din privire grosimea, lungimea şi lăţimea, ca şi distanţa dintre gaurile făcute în ele.

Jocelyn mustăci observând scrupulozitatea pe care o aprecia atât de mult la ea.

– Dă-mi recipientele pentru topire aflate pe masă şi recipientul cu pulbere roşie. Da, mai adu-mi şi sarea.

Jocelyn se duse în dormitor, de unde veni cu o sticluţă din lut emailat.

– Şi acum? întrebă Ellen înfrigurată.

– Pulberea roşie este argilă coaptă pisată. O vom folosi pe toată şi o amestecăm cu o parte sare.

Ellen luă pulberea, pe care o cântări. La început, nu îi fusese uşor cu cântăritul. Pentru asta era necesară o anumită sensibilitate a degetelor, şi mai ales calcul, de aceea exersase săptămâni de-a rândul în momentele libere.

– Şi acum?

Îi întinse lui Jocelyn nerăbdătoare recipientul.

Giuvaiergiul luă sticluța din lut și lăsă să cadă câteva picături de lichid gălbui peste pulbere, până când aceasta se umezi.

– Urină? întrebă Ellen.

Jocelyn confirmă.

– Nu prea mult, pulberea nu trebuie să aglutineze. Și benzile de aur vor fi ușor stropite cu urină, apoi le punem una peste alta împreună cu amestecul într-un vas, fără ca ele să se atingă una cu alta. Puse deasupra, drept capac, al doilea vas, și umplu cu lut locul dintre cele două recipiente. Așa, acum trebuie să se usuce, după care intră în cuptorul pentru cimentare.

Puse vasele pe patru pietre de aceeași mărime, așezate în semicerc în interiorul cuptorului, și sub ele aprinse focul. Prin găurile din partea superioară a cuptorului din piatră și lut ieșea fum.

– Focul trebuie să ardă o zi și o noapte. Pentru ca aurul să nu se topească, recipientele trebuie menținute la aceeași temperatură constantă, explică Jocelyn când termină treaba.

– Și ce facem pe urmă?

Interesul lui Ellen era de neoprit.

– Oh, mai avem destule de făcut până când va fi gata aurul mâine. Mai întâi, trebuie să facem niște pilitură de alamă, cu care mai târziu lustruim ceea ce am aurit. Caută prin dulap, și cu această ocazie observă că se înserase. Remarcă: Este deja târziu.

Ellen se afla foarte aproape de Jocely.

– Continuăm mâine! spuse el sorbindu-i parfumul. Eu...

– Da?

– Eu lucrez cu plăcere cu tine, Ellen!

– Şi eu cu dumneavoastră, meştere!

Jocelyn avu impresia că vocea ei suna moale, aproape drăgăstos.

– Te rog să îmi spui Jocelyn. Nu putu să observe dacă ea dăduse afirmativ din cap, aşa că întrebă: De acord?

– Da.

– Noapte bună, Ellen, pe mâine!

Vocea lui Jocelyn tremura.

– Noapte bună, Jocelyn!

A doua zi, când Ellen ajunse la atelierul giuvaiergiului, acesta tocmai aţâţa focul în cuptorul pentru ciment.

– Arătaţi obosit, remarcă ea.

– A trebuit să supraveghez focul.

Jocelyn zâmbi cam strâmb.

Ellen sesiză nu pentru prima dată ce sentiment plăcut declanşa în ea zâmbetul lui şi roşi.

– Spuneţi-mi cum se face pilitura de alamă, apoi eu mă voi ocupa de ea şi voi supraveghea şi focul, în timp ce dumneavoastră vă mai odihniţi puţin, de acord?

Jocelyn confirmă şi îi explică lui Ellen ce avea de făcut.

– Ştii deja unde este plumbul.

– Sigur, Jocelyn, dumneavoastră culcaţi-vă şi am să vă trezesc când benzile de aur sunt gata.

– Bine, mă duc în colţul acela să mă odihnesc. Dacă ai vreo problemă, mă trezeşti.

Ellen îl privi parcă mustrătoare.

– De ce nu vă duceţi în camera dumneavoastră? întrebă ea.

El ştia doar că ea se va descurca.

Jocelyn zâmbi. Nimeni nu o putea face atât de ştrengăreşte ca el.

– Pentru că vreau să fiu lângă tine, răspunse el şi se pregăti de odihnă pe o ladă din colţul încăperii.

Răspunsul lui produse un val de căldură în sufletul lui Ellen. Jocelyn adormi imediat. Pieptul lui se ridica şi cobora regulat. Ellen îl tot privea. El râdea puţin chiar şi în somn. După ce ea termină cu pilitura de alamă şi făcu ordine, se uită afară. Era încă lumină, dar nu va mai dura mult până când se va lăsa înserarea. Era mai bine să îl trezească pe Jocelyn. Se apropie încet de el şi îl privi mai de aproape. Dormea liniştit ca un copil. Îi atinse cu grijă obrajii, mângâindu-i uşor.

Jocelyn scoase un mormăit de plăcere, dar nu deschise ochii. Ellen se aplecă deasupra lui.

– Trezirea! şopti ea.

Buzele ei atinseră urechea lui. Îi simţi izul gâtului, îl inspiră şi închise o clipă ochii.

Jocelyn întoarse capul către ea şi feţele li se atinseră.

Brusc, Ellen simţi că genunchii îi tremurau şi se înmuiau.

– Ce nu aş da să fiu trezit astfel în fiecare dimineaţă, murmură el.

Ellen se îmbujoră şi deveni nervoasă.

– Cred că a sosit timpul, aurul este gata, spuse ea mult prea tare şi se îndreptă.

Fiecare muşchi din trupul ei era tensionat şi totuşi îi era teamă că nu va putea să facă nici un pas.

Jocelyn se ridică şi se întinse. Ochii îi scânteiau ca stelele.

Jocelyn a fost mulţumit de aurul pregătit şi pentru a pregăti amalgamul de aur a pus pe foc un recipient pentru topire. A împărţit aurul în bucăţi mai mici şi l-a pus cu mercurul îndoit de opt ori în recipientul incandescent, pe care l-a ţinut cât mai departe posibil de el.

– Mercurul te îmbolnăveşte, explică el. Vaporii dăunează stomacului. Meşterul meu susţinea că vinul şi usturoiul sau piperul ar fi remedii bune, dar pe el nu l-au ajutat; a devenit mai întâi palid şi a slăbit, apoi s-a smintit. Jocelyn descrise cu degetul arătător mici cercuri în dreptul frunţii, apoi continuă: Puţin înainte de a muri, arăta jalnic, îi curgea saliva din gură, deşi nu era deosebit de bătrân. Eu sunt sigur că de vină era mercurul.

Jocelyn o privea pe Ellen în timp ce agita recipientul încoace şi-ncolo.

După ce mercurul şi aurul au fost amestecate cât se poate de bine, puse amestecul într-un vas cu apă şi spală mercurul rămas în urma amalgamării. Apa cu resturile de mercur o va folosi pentru a face soluţia de nitrat de mercur. Jocelyn şterse cu o cârpă curată

aurul stors. Pentru că nu voia să aplice imediat aurul sub formă de pastă, îl împărți în mai multe cantități egale și îl îndesă în tecile unor pene de gâscă.

Obrajii lui Ellen străluceau de tensiune, ceea ce pe el aproape că îl făcea să își piardă rațiunea.

Mercurul lipit pe mâinile lui îl îndepărtă cu grijă, frecându-se cu cenușă și apă.

– Și acum ce facem? întrebă Ellen oftând și privindu-l cu ochii mari.

Joselyn zâmbi.

– Nitratul de mercur! ziseră amândoi în același timp și râseră.

Stăteau foarte aproape unul de altul.

Ellen îi simțea căldura trupului. Mirosea a fum și a rozmarin proaspăt. Mâncărimea din stomac îi cuprinse brusc și pântecele. Îl privi în ochi până avu impresia că se va scufunda în ei. Rămaseră așa o vreme. „De ce nu mă sărută?" se întrebă Ellen, dar farmecul clipei deja se consumase.

– De asta mai avem nevoie! strigă Jocelyn exagerat de preocupat, luă resturile și le fărâmiță mărunt. Din ele obținem sare în recipientul de topit... și apa pe care mai înainte am folosit-o la spălarea amalgamului. Încă puțin mercur, apoi încălzim totul. Jocelyn amestecă nitratul de mercur și îl puse la foc, după care zise: Ia peria pe care ai făcut-o și dă-mi o cârpă de in.

Ellen îi dădu acestuia ceea ce ceruse.

Jocelyn încălzi ușor vasul pentru altar, introduse peria în amestecul fierbinte și începu să pensuleze

vasul până când şi cele mai mărunte neregularităţi se colorară în alb de la nitrat. După ce întregul vas fu acoperit cu nitrat, Jocelyn luă un cuţit cu vârf ascuţit, scoase pasta de aur din tecile de pene, o aplică pe porţiuni mici cu un şpaclu de aramă şi întinse aurul uniform cu un mănunchi de păr de porc. Dură mult până când aurul fu aplicat uniform. Jocelyn repetă operaţia de trei ori, şi Ellen îi urmări cu atenţie fiecare mişcare a mâinii. El încălzi şi perie vasul până când stratul de aur aplicat rămase galben.

– Prin încălzire mercurul se evaporă şi rămâne aurul, care apoi se fixează de argint, explică el în final. Acum, lăsăm vasul să se răcească. Îmi aduci periile?

În timp ce aducea periile din alamă, repetă în memorie fiecare etapă a procedurii.

– La ce mai aveţi acum nevoie de perii?

– Priveşte rezultatul poleirii cu aur. Nu îţi sare în ochi nimic?

Ellen mai cercetă o dată vasul. Avea culoarea aurului, dar culoarea era mată.

– Nu străluceşte.

Jocelyn zâmbi.

– De aceea acum îl vom lustrui. Începem cu piciorul. Ia peria din alamă, bagă piciorul vasului în apă şi lustruieşte-l până când luceşte.

– Dar nu îl voi zgâria? protestă Ellen.

Jocelyn o privi insistent în ochi.

– Nu ai încredere în mine?

Ellen răspunse coborând ruşinată privirea. Sigur că va face ceea ce îi spunea el, pentru că în el avea încredere oarbă. Aşa că începu să lustruiască.

Se făcuse întuneric, şi Jocelyn aprinse două lumânări. Lumânările erau scumpe, dar flacăra lor ardea mai calmă decât cea a unui opaiţ. Şi pe lângă asta fumul degajat de seu irita ochii, aceştia lăcrimau şi puteau doar cu greu să îşi continue munca. Lumina lumânărilor arunca umbre lungi pe chipul lui Jocelyn şi îi scotea în relief pometii.

Ellen încercă să se concentreze asupra piciorului vasului.

– Priviţi ce frumos străluceşte! zise ea mulţumită când termină şi ultima parte de lustruit.

Jocelyn dădu doar din cap.

– Acum trebuie să îl încălzeşti din nou, până când devine auriu-roşcat, apoi îl scoţi şi îl scufunzi în apă.

Ellen făcu ce spusese acesta, până când piciorul vasului luă culoarea dorită.

– Dar acum nu mai străluceşte! strigă ea dezamăgită şi privi plină de reproş către Jocelyn.

– Răceşte-l şi lustruieşte-l din nou! răspunse acesta scurt, parcă delectându-se de dezamăgirea ei.

Ellen îl lustrui şi după aceasta obiectul străluci mai intens decât înainte. Privea acum mândră rezultatul obţinut.

– Bun, acum mai colorăm aurul, pentru ca el să devină mai frumos şi mai strălucitor. Iar mâine vei continua singură.

– Ce vreţi să spuneţi cu „colorăm"? Şi cum vom face asta? întrebă nemulţumită Ellen.

– Pentru asta avem nevoie de atramentum, explică Jocelyn, fără ca prin asta să îi fi răspuns la întrebare. Prin încălzire acesta se topeşte mai întâi, şi abia după aceea devine solid. Când atramentumul se solidifica, Jocelyn îl luă din recipient, şi îl vârî direct sub cărbuni. Apoi continuă explicaţia: Aici, în jăratic, el arde. Când devine roşu, trebuie să îl scoatem. După ce îl scoase din foc pentru a-l răci, o privi atât de insistent în ochi pe Ellen, încât inima ei porni să bată nebuneşte. După care el luă un talger din lemn şi fărâmiţă atramentumul în acesta cu un ciocan din fier. Continuă spunând: Punem o treime sare şi apoi puţin din lichidul nostru.

Joselyn zâmbi, luă sticluţa din lut cu urină, amestecă părţile componente până obţinu un terci slab, pe care cu ajutorul unei pene îl întinse pe piciorul vasului.

– Nu credeam că aurirea durează atât timp, murmură nemulţumită Ellen.

Jocelyn dădu din cap, ţinu piciorul vasului deasupra focului până când glazura se uscă şi produse un fum uşor, apoi îl şterse cu apă şi îl curăţă cu grijă, cu smocul de păr de porc rămas.

– Acum îl încălzim pentru ultima dată, după care îl lăsăm să se răcească învelit cu o pânză, iar mâine vei putea să vezi cât de frumoasă a ieşit aurirea. Vei fi uimită.

După ce au încheiat activitatea şi au făcut ordine în atelier, se făcuse deja întuneric. Când Ellen se pregătea

să plece, Jocelyn se apropie de ea şi plin de atenţie îi dădu deoparte o şuviţă de păr de pe frunte.

– Pari obosită, şopti el şi o mângâie pe obraji cu dosul palmei.

Apoi îi ridică bărbia şi o sărută delicat pe gură.

Ellen închise ochii şi întredeschise buzele, dar sărutul luase sfârşit.

Jocelyn o privi adânc în ochi.

– Pe mâine! spuse acesta pe un ton cald.

Ellen plecă acasă fără să spună nimic. Era prea răvăşită, iar inima îi galopa ca un armăsar de luptă.

În ziua următoare, abia aşteptă să treacă dimineaţa şi să-şi încheie lucrul la fierărie. Nu se atinse de masa de prânz, pentru că din cauza emoţiei se simţea rău. În schimb, dădu fuga la Jocelyn.

– Arătaţi-mi cum a ieşit aurirea, ceru ea cu sufletul la gură.

Dar nu aurirea era motivul nerăbdării ei.

Jocelyn o primi amabil ca totdeauna, fără a arăta însă mai multă intimitate decât de obicei.

Ellen abia mai suporta să se afle tot timpul în apropierea lui, dacă acesta n-o mai privea lung şi insistent. Începu să îşi facă serioase griji că în seara trecută procedase greşit când nu îl pălmuise pentru sărut. Probabil că acum Jocelyn credea că era o uşuratică şi din acest motiv o dispreţuia.

– Scuzaţi-mă câteva clipe, ceru ea cu vocea sugrumată şi ieşi din atelier.

Fugi la latrina din grădină, unde nu îşi mai putu reţine lacrimile.

Dură ceva până când se liniști, apoi își șterse lacrimile și își propuse să fie rezonabilă. Ce își închipuia ea? Un giuvaiergiu! Cum de putuse să creadă doar pentru o clipă că el... Probabil că el doar râsese de ea și nu simțise nimic sărutând-o! Când reveni în atelier, Jocelyn începuse o altă lucrare și i se adresă fără a o privi.

– Lucrează mai departe, Ellen, așa cum am stabilit. Dacă ai vreo problemă, mă întrebi.

Ellen se așeză. Cupa trebuia aurită și colorată. Ea încercă să își amintească fiecare etapă parcursă ieri și se feri să pună întrebări.

– Se împlinesc cinci ani de când a murit meșterul meu. Aceasta a fost casa lui, zise pe neașteptate Jocelyn și privi în jur. Atelierul lui, nu al meu. O clipă, Jocelyn amuți; se părea că nu îi era ușor să vorbească despre acest subiect. Apoi continuă: Soția meșterului se tot ținea de capul meu încă de când acesta mai trăia. Bineînțeles că am respins-o! Nu doar pentru că era bătrână, putea fi și tânără, și frumoasă, dar era soția meșterului meu și în viața mea nu aș fi... Jocelyn se opri și se ridică pentru a căuta o sculă, apoi continuă: Când meșterul a murit, a trebuit să mă decid. Ori rămâneam tot restul vieții calfă, ori acceptam oferta văduvei, mă căsătoream cu ea și deveneam meșter cu atelier propriu. M-am căsătorit cu ea.

Jocelyn se așeză din nou.

Ellen tăcea și nu înțelegea de ce el îi povestea toate astea. Nu știa ce simțea ea? Nu bănuia durerea pe

care i-o pricinuise vorbindu-i despre o altă femeie? Sau voia să o rănească şi să o facă să înţeleagă că el nu o voia pentru că ea nu îi aducea nici o avere?

– Ea a murit acum doi ani. Perioada de doliu s-a încheiat de mult, aş putea să mă recăsătoresc fără probleme.

Ellen simţea că abia mai putea să respire. Probabil, o să-i vorbească imediat despre fiica unui giuvaiergiu, cu care voia să se căsătorească, şi să îi explice sărutul de ieri ca o gafă.

Dar Jocelyn nu mai spuse nimic.

Ellen lustrui şi coloră cupa fără a fi nevoită să îi ceară ajutorul.

Jocelyn părea să considere asta ca normal, şi de pe buze nu îi scăpă nici un cuvânt de laudă.

Când ea dădu să plece seara, Jocelyn tocmai punea la foc piesa la care lucrase.

– Aşteaptă un moment, o rugă el, dar Ellen se furişă pe uşă şi plecă.

Thibault frământă pentru ultima dată sânii mici, feciorelnici ai servitoarei, până când aceasta gemu, apoi o lăsă plictisit. Se ridică fără a-şi mai acoperi bărbăţia umflată şi îşi turnă o cană de vin aromatizat.

– Acum pleacă! i se adresă fetei şi se desfătă cu privirea ei îngrozită.

Probabil că ea îi crezuse toate complimentele şi jurămintele de iubire pe care le folosise doar pentru a o avea. Cât de proaste erau femeile!

– Rose! Thibault îşi înfăşură pe coapse un cearşaf. Vino încoace!

Întreaga noapte, Rose stătuse ghemuită într-un colţ al camerei, iar acum se ridică încet. Şi rămase aşa, tăcută.

Thibault se duse la ea, o sărută gingaş pe gât şi o trase lângă el. Mâinile îi colindau pe întreg trupul, îi frecă sfârcurile, până când acestea se întăriră sub cămaşă. Lacom, se repezi la ea.

Rose nu se mişcă.

– Eşti furioasă pe mine, şopti el. Ştiu, am fost rău... Respiraţia lui Thibault se accelera, iar mâinile îi alunecau pe sub cămaşa. Mai ştii când am făcut-o prima dată pe pajiştea din Tancarville? Tu, doar tu eşti perechea mea, celelalte nu se pun la socoteală. Dar altfel nu pot. O privi pe Rose, pe al cărei chip frumos curgeau lacrimile, şi continuă: Nu plânge, micuţă Rose, totul va fi bine! şopti el şi îi şterse lacrimile cu sărutările lui. Coşmarurile acestea groaznice sunt de vină, murmură el ca o scuză şi îşi ascunse capul în părul ei. Nu sunt eu de vină!

O trase încet, plin de pasiune, pe Rose spre patul pe care până cu puţine clipe în urmă îl împărţise cu o servitoare căreia nici numele nu i-l ştia.

Rose închise ochii, plânse şi se rugă lui Dumnezeu să i-l lase doar ei pe Thibault. Îşi înfăşură braţele pe după spatele lui, îndepărtă coapsele şi i se oferi din toată inima.

Epuizaţi, rămaseră împreunaţi până când cineva bătu la uşă.

– Regele vrea să vă vadă! se auzi înfundat prin lemnul uşii.

– Vin!

Thibault sări în picioare, se îmbrăcă la repezeală şi se năpusti afară.

Henric era cel mai mare fiu al bătrânului rege, şi anul trecut, când împlinise cincisprezece ani, fusese încoronat de tatăl său. De atunci, erau amândoi regi, dar nu împărţeau nici puterea şi nici veniturile, aşa că tânărul Henric îi cerea mereu tatălui său bani pentru distracţia lui şi a cavalerilor lui. Acum, se plimba nerăbdător în sus şi-n jos prin holul camaradului lui de arme Robert de Crevecoeur. Când intră Thibault, Henric veni grăbit spre el.

– Trebuie să pleci imediat la Beauvais, unde te vei întâlni cu un trimis al tatălui meu. Guillaume îţi va da instrucţiuni precise!

Regele cel tânăr părea extrem de agitat, aşa că Thibault se feri să îi pună întrebări. Ceea ce nu îi convenea era că tocmai Guillaume trebuia să îi dea instrucţiuni. Iritat, nările îi tresăltară.

– La ordin, regele meu!

– Aştept să te întorci repede!

Tânărul Henric dădu scurt din cap, iar Guillaume îi ceru lui Thibault să îl urmeze.

Lui Thibault îi venea deosebit de greu să se poarte degajat faţă de Guillaume. Nu îl putuse suferi pe acesta încă de la prima lor întâlnire în Tancarville. Lui Guillaume i se spunea deja mareşal, deşi tatăl lui, deţinător al titlului, nu murise încă. Pentru un fiu care

nu era primul născut, Guillaume ajunsese surprinzător de departe; deja de anul trecut era profesor al tânărului rege şi avea astfel cea mai mare influenţă asupra lui.

Trecuseră doi ani de când cei din Poitiers o atacaseră pe regina Eleonore. Atunci, protectorul ei, contele de Salisbury, fusese ucis, şi Guillaume se năpustise ca un nebun, singur, asupra atacatorilor, pentru a răzbuna uciderea unchiului ei iubit. Atunci, fusese rănit şi căzuse prizonier. După săptămâni de chinuitor prizonierat, după cum povestea el, regina însăşi fusese cea care îl răscumpărase şi îl luase în serviciul ei. După numai câteva luni, îl numise şi preceptor al fiului ei.

Thibault trebuia să îşi adune gândurile pentru a urmări indicaţiile date de Guillaume. După ce Guillaume plecă fără a-l mai saluta, Thibault îşi zise furios: va veni şi ziua în care le voi plăti cu aceeaşi monedă tuturor celor care m-au înjosit, iar tu în orice caz vei face parte dintre ei.

Thibault pândea în apropierea casei giuvaiergiului, dintr-o uliţă. O urmărea deja de două zile pe Ellen. La scurt timp după ce sosise în Beauvais, o văzuse întâmplător pe stradă şi din acel moment nu se mai putuse concentra asupra misiunii sale. În toate gândurile lui era doar ea.

După ce în ziua anterioară o văzuse atât de îndrăgostită, Thibault era astăzi foarte nervos. Unghia degetului lui mare se înfigea mereu în carnea moale a

arătătorului, lăsând în urmă un loc dureros. Durerea avea în sine ceva ce îi dădea siguranţă şi linişte.

Când Ellen ieşi din casă la prânz, Thibault remarcă imediat schimbarea de pe chipul ei. Nu cumva în ochii ei sclipeau lacrimi? Da, arăta de parcă avea mari necazuri! Ceea ce era drept, de ce numai el să aibă necazuri? Ca şi în ziua anterioară, o urmă la o distanţă de la care să nu poată fi observat. Ellen mergea prin uliţele pline de oameni hotărâtă, dar cu privirea coborâtă. Mergea desigur la fierărie. Thibault se interesase şi ştia că ea lucra şi locuia la fierarul Michel. Se strecura priceput după ea. Când Ellen dispăru în fierărie, mai rămase o vreme ţinând locul sub observaţie. Îşi înfipse încă o dată unghia degetului mare în degetul arătător şi murmură:

– A mea eşti!

A doua zi era duminică. Ellen decise să o folosească pentru a şi-l scoate din cap pe Jocelyn. Dar îl întâlni pe drumul dintre biserică şi mănăstire, de unde voia să îl scoată pe Nestor la o plimbare.

– Am sperat că te voi întâlni, zise Jocelyn dregându-şi glasul.

Cât de bine o cunoştea! Bineînţeles că ea îi povestise despre Nestor, dar că el o şi ascultase... Ellen se opri cu privirea în pământ.

Jocelyn o luă de după umeri.

– Uită-te la mine, te rog!

Ellen îl privi în ochii de culoarea alunelor. Privirea lui îi mângâia chipul.

Jocelyn o trase spre el, o luă de după gât şi o sărută. Ellen închise ochii. Limba lui căuta calea printre buzele ei.

Ellen se simţi lipsită de apărare şi într-un mod minunat pierdută. Sărutul părea să dureze o veşnicie. Limba lui Jocelyn îi cerceta prudentă gura. Apoi el îi acoperi gâtul cu sărutări mărunte şi gingaşe, până când o trecură fiori.

Jocelyn respira precipitat şi vârful limbii lui aluneca uşor pe gâtul ei în care se simţea zvâcnind sângele. Brusc, el se opri.

– Tu eşti împlinirea visurilor mele! Vrei să te măriţi cu mine?

– Dar tu nu ştii nimic despre mine!

Vocea lui Ellen tremura.

– Ştiu ce trebuie să ştiu. Eşti ambiţioasă şi deosebit de talentată. Eşti pur şi simplu minunată, frumoasă şi îndărătnică. Voi face totul ca să fii fericită. Tu ştii să prelucrezi fierul, aurul ori argintul, eu îţi voi lăsa toată libertatea. Dacă vrei să făureşti spade, te rog, nu îţi voi sta în cale. Împreună, am putea să facem cea mai frumoasă spadă pentru regele nostru, ce părere ai?

Ellen îl privi neîncrezătoare.

– Domnul a avut bunătatea de a face ca drumurile noastre să se întâlnească, ceea ce nu îţi este hărăzit de două ori în viaţă. Te rog să spui da!

De fericire, Ellen parcă îşi pierduse minţile şi dădu din cap cu hotărâre.

– Da, Jocelyn, da, vreau!

Giuvaiergiul o ridică în braţe jubilând.

– Te iubesc, Ellen! strigă el.

Vacile de pe pajişte ridicară capetele şi mugiră neliniştite.

Ellen şi Jocelyn se aşezară în iarbă, îşi făuriră planuri, şi se dezmierdară. Ellen simţea o nelinişte ciudată strecurându-se în sine, privi de câteva ori în jur, însă nu descoperi nimic deosebit.

– Vreau să fiu pentru totdeauna cu tine, îi spuse mai târziu Jocelyn şi o sărută de multe ori în timp ce se întorceau mână în mână în oraş.

– Michel va fi dezamăgit! spuse veselă Ellen.

– Să-i fie de bine!

Jocelyn râse şi ridică din umeri.

O calfă de fierar îi văzu şi rânji obraznic.

Ellen se înroşi, şi Jocelyn o sărută cu drag pe vârful nasului.

– Ar trebui să ne căsătorim cât mai repede! O mângâie pe obraji şi adăugă: Tu radiezi!

– Sunt fericită!

– Ne vedem mâine! zise el când ajunseră în dreptul fierăriei, şi la despărţire îi sărută mâna.

Ellen mai aşteptă un moment ca acesta să dispară în mulţime, apoi intră în casa meşterului ei.

– Hei, ce este cu tine? întrebă Michel văzându-i obrajii roşii. Nu cumva eşti bolnavă?

– Vorbeşti prostii, Michel, este îndrăgostită! De câteva zile se vede! Marie râse şi continuă: Berea îţi amorţeşte simţurile, nu mai ştii ce este aceea iubire?

Dar reproşul ei nu îl atinse pe Michel.

– Chestiuni femeieşti, mormăi el. Mai bine mă duc la cârciumă.

După ce acesta se ridicase şi ieşise mergând cam împiedicat, Marie încercă să scoată de la ea şi amănunte, dar Ellen rămase tăcută.

Spuse doar fericită:

– Vei afla la timpul potrivit. Sunt obosită şi mă duc să mă culc, noapte bună!

Se duse în atelier şi se întinse în pat. I-a trebuit mult timp pentru a se linişti, atât de intens îi goneau gândurile prin cap.

În acest timp, Thibault stătea în uliţa întunecată, doar la câţiva paşi de fierărie, şi fierbea de furie. O urmărise pe Ellen de dimineaţă. Aceasta arăta minunat în timp ce mergea la biserică, în rochia ei uşoară de pânză, cu părul răvăşit de vânt. Tocmai se decisese să se apropie de ea, să i se înfăţişeze, când apăruse ca din neant giuvaiergiul. A-i vedea giugiulindu-se cu atâta dragoste i se păruse de nesuportat. Şi acum fericirea lor îi ardea stomacul ca o masă prea grasă. Thibault închise ochii şi se imagină sugrumându-şi rivalul.

– Ea este a mea, doar a mea! mormăi el.

„Ne vedem mâine", spusese Jocelyn, dar nu o va mai vedea niciodată! Thibault se desprinse de zidul casei de care se lipise şi se duse la atelierul lui Jocelyn. O vreme, supraveghe casa, apoi decise să se ducă la cârciumă, ca să bea.

În cârciuma „La vierul care râde" se dezlănţuise iadul şi cu greu izbuti Thibault să mai găsească un

loc la una dintre lungile mese. „Vierul" era renumit pentru berea lui tare şi pentru mâncarea simplă. Dar de mare trecere se bucurau chelneriţele, fete plinuţe, cu rochii adânc decoltate, care invitau la valorificarea sânilor ce se agitau din plin. Ele râdeau şi glumeau cu bărbaţii, îi îndemnau la băutură şi nu luau în nume de rău dacă unul ori altul le făcea avansuri.

Făcliile şi opaiţele afumau atât de tare, încât aerul era tulbure ca într-o noapte ceţoasă de noiembrie, însă mai înăbuşitor. Mirosea a sudoare, bere şi urină, pentru că mulţi clienţi se uşurau sub mese, în loc se ducă afară. Pe una dintre mesele unsuroase, dansa o fată desculţă, cu părul lung şi încâlcit, şi care în plus mai bătea şi într-o mică tamburină. Bărbaţii strigau şi fluierau când puteau să arunce o privire sub fusta ei, sub care nu mai avea decât pielea.

O brunetă cu incisivi lipsă şi cu o rochie murdară îi aduse lui Thibault o bere. El nu-i dădu nici o atenţie, căutând cu privirea în jur. Într-un colţ, câţiva bărbaţi jucau zaruri. Tocmai era pe punctul de a-şi muta privirea, când printre clienţi îl descoperi pe Michel. Fierarul radia şi ridica pumnul în semn de victorie. Avea probabil o serie bună, pentru că rând pe rând ceilalţi jucători părăseau jocul. Pe faţa lui Thibault apăru un rânjet răutăcios. Căută în punga sa zarurile zincate luate cu ceva vreme în urmă de la un trişor. Apoi apăru ca din întâmplare lângă fierar.

– Un joc, mylord? întrebă Michel deja ameţit de băutură şi zdrăngănind monedele câştigate. Astăzi, îmi surâde norocul, simt asta!

„Un beţiv şi pe deasupra şi jucător, care şi-ar vinde sufletul la joc", gândi în sinea lui Thibault, dar zise prietenos:

– Păi atunci să provocăm norocul dumneavoastră!

Thibault luă zarurile pe care i le întinse Michel. Scuipă în ele de trei ori înainte de a le arunca în perete, şi când pierdu mimă dezamăgirea. Pentru început, câştiga Michel. Acesta se comporta de parcă arendase norocul, şi Thibault trebui să se stăpânească să nu îi aplice pe loc o lecţie fanfaronului. Abia după o vreme şi după ce pierduse câteva monede în favoarea fierarului, Thibault înlocui zarurile cu ale sale şi puse capăt şirului de succese ale lui Michel. Puţin după miezul nopţii fierarul avea datorii atât de mari la Thibault, încât aveau să îl coste casa, fierăria şi viitorul.

– Mă duc să urinez, explică Michel, ieşi clătinându-se ameţit de bere şi se uşură câţiva paşi mai departe, pe peretele unei case.

Thibault ieşise şi el din tavernă urmărindu-l şi se oprise în umbra unei case. Observă cu silă cum fierarului i se făcuse rău din cauza aerului proaspăt şi vomita icnind.

Fără să se mai gândească la datorie, Michel crezu că ar putea pur şi simplu să se facă nevăzut.

Thibault îl urmări şi îl opri în prima uliţă mai întunecoasă.

– Datoriile la joc sunt datorii de onoare, îi şuieră acestuia la ureche. Dacă vreau, îţi pot lua gâtul acum şi aici, în mijlocul străzii, pentru că nu ţi le-ai plătit. Am destui martori.

Thibault scoase cuţitul de vânătoare şi puse lama pe gâtul lui Michel. Fu izbit de duhoarea de vomă când Michel deschise gura.

– Te rog, domnule, nu am banii, păsuieşte-mă! se milogi el.

– Doar pentru a putea să faci noi datorii?

Thibault râse diabolic.

– Dacă îmi luaţi fierăria, ce se va alege de copiii mei?

Abia acum părea Michel să-şi dea seama că era la ananghie.

– Situaţia în care te afli mă mişcă! susţinu Thibault. Aşa că te voi ierta de datorie, dacă faci ceva pentru mine!

– Orice doriţi! scânci Michel, care nu sesizase sarcasmul din vocea lui Thibault.

– Îl vei omorî pe giuvaiergiul la care se tot duce ea!

– C... c.... cum? Cum aşa?

Cu capul plin de aburii alcoolului, Michel nu înţelese imediat.

– El nu va avea parte de ea niciodată! zise dintr-o suflare Thibault. Îl ucizi sau mai bine îi scoţi ochii, pe urmă îi iei aurul şi ce o mai avea el de valoare. Tâlharii fac deseori chestii îngrozitoare!

Thibault râse zgomotos.

– Dar eu nu pot... Jocelyn este un bun...

– Taci şi fă ce-ţi spun în noaptea asta. Dacă nu, mâine nevastă-ta va fi o văduvă lipsită de mijloace, iar copiii tăi vor trebui să cerşească mâncare în stradă!

– Şi dacă doar îl cotonogesc şi îl jefuiesc? propuse tremurând Michel.

– Nu este suficient! Ori moare el, ori mori tu! Gândeşte-te, dar nu prea mult! Totul trebuie să se petreacă astăzi!

Michel dădu din cap cu supunere. Părea că se trezise brusc la realitate.

– Şi unde să vă aduc aurul?

– Mâine-seară vin la tine; dacă încerci să te ţii după mine... – Thibault apăsă mai mult lama cuţitului pe gâtul lui Michel – ... nu îţi va fi bine!

– Nici gând, domnule, credeţi-mă! şopti Michel.

Thibault îi făcu vânt de lângă el.

– Aşa că du-te acum, ştii ce ai de făcut!

Ellen se trezi tremurând în miezul nopţii. Ceva o înspăimântase de moarte, un zgomot ori un vis. Neliniştită se culcă din nou şi a doua zi dimineaţa era obosită şi nervoasă. Nu se putu concentra în timp ce lucra şi abia aşteptă să ajungă la Jocelyn. Cu toate că îi era foame, nici nu mai mâncă, şi după muncă plecă direct la el. Intră în atelier fără să mai bată la uşă.

– Jocelyn, eu sunt! strigă ea veselă.

O întâmpină un iz dulceag neplăcut. Strâmbă din nas. Apoi îl descoperi pe Jocelyn. Era întins într-o baltă de sânge, lângă masa la care lucra. Pentru o clipă, inima lui Ellen se opri. Îngenunche nevenindu-i a crede lângă corpul lipsit de viaţă. Inima începu să-i bată turbată.

– Te rog, nu, Jocelyn! Ellen îl scutură încet. Dumnezeule, de ce mă pedepseşti astfel?

Suspina buimăcită şi mângâia atentă obrajii lui Jocelyn. Dalta pe care i-o făurise ea ieşea acuzatoare din pieptul lui. Plângând, trase de ea până când carnea o eliberă complet.

Brusc, în uşă apărură două soţii respectabile de negustori.

Ellen ridică îngrozită privirea. Ţinea în mâna întinsă dalta plină de sânge, de parcă tocmai s-ar fi pregătit să o înfigă din nou.

– Ajutor! Ajutor! L-a omorât pe giuvaergiu! strigară ambele femei şi ieşiră în fugă din atelier.

Ellen privea fix la dalta din mâna ei. Sângele lui Jocelyn se scurgea pe mâneca ei. Oripilată, aruncă scula, şterse în grabă sângele cu o cârpă aflată în apropiere şi fugi pe uşa din spate a atelierului. Ştia că din fundul grădinii se ajungea într-o ulicioară pe care putea să dispară.

Cu certitudine că ambele femei vor jura pe ce aveau mai sfânt că o văzuseră cum ea îl înjunghiase pe Jocelyn. Cine ar mai crede că adevărul era cel spus de ea?

Ellen rătăci fără nici un ţel pe uliţele înguste, fără să ştie încotro să o apuce. Niciodată nu mai ajunsese atât de adânc în cartierul săracilor. Casele înghesuite una într-alta erau construite la înălţime. Prin uliţe alergau şobolani şi puţea a excremente de porc şi a urină. În acest cartier copiii erau sfrijiţi, aveau feţele murdare, iar trupurile erau pline de bube de la

înţepăturile de purici. Să te aventurezi aici era periculos nu doar la căderea nopţii, dar nu la asta îi era gândul lui Ellen. În capul ei nu mai exista nici un gând, ci doar imagini ale lui Jocelyn şi o tristeţe fără de sfârşit. Se prăbuşi plângând pe treptele unei bisericuţe din lemn.

– Jocelyn, ce să fac acum? şopti ea disperată.

Dar nu îi răspunse nimeni.

Îi trecu prin cap să se întoarcă la Michel, pentru a-şi lua lucrurile. Se şterse pe faţa mânjită cu funingine, murdărind astfel dârele albe lăsate de lacrimi pe obrajii ei. Pe măsură ce se apropia de fierărie, trebuia să se teamă tot mai mult să nu cadă în braţele soldaţilor. Dacă una din cele două femei ştia cine era ea, cu siguranţă că acolo deja mişunau cei din paza oraşului. Ellen se ascunse în apropierea atelierului lui Michel şi urmări ce se întâmpla. Nu se mişca nimic. Aşteptă până când se făcu întuneric şi se strecură până la fierărie. Probabil că Michel era la masă cu familia sau era la cârciumă, totuşi ea deschise uşa cu mare precauţie. În fierărie era întuneric şi cald. Doar un rest de jăratic licărea în forjă. Se asigură că în fierărie nu mai era nimeni şi se strecură înăuntru. Cunoştea fiecare colţişor şi nu avea nevoie de lumină pentru a găsi ce căuta. Din câteva mişcări, strânse tot avutul ei: uneltele, şorţul, bocceaua şi cele câteva monede. Îndreptându-se către uşă se împiedică de un fier aflat pe jos, şi înjură încet. Atunci, auzi vocile. Puse mâna pe un sac gol, se vârî în spatele unuia dintre coşurile

mari din ramuri de salcie şi se mai acoperi cât putu cu nişte cârpe zdrenţuite.

În acel moment, uşa atelierului se deschise şi cineva intră în fierărie.

– Am procedat aşa cum mi-aţi cerut, domnule!

Vocea smerită a lui Michel suna ca a unuia cu conştiinţa încărcată.

– Dă-mi prada! auzi Ellen răspunzând o voce graseiată.

Thibault! Ellen simţi o imensă senzaţie de vomă, pe care şi-o putu controla doar cu mare greutate.

– Ei o suspectează pe Ellen, zise brusc Michel.

Cum de discuta el despre ea cu Thibault? Şi de fapt de unde îl cunoştea pe acesta?

– Aici doarme? întrebă Thibault şi călcă pe sacul cu paie de pe podea.

Era periculos de aproape de ascunzătoarea ei.

Ellen simţi cum începea să transpire. Rămase ca paralizată sub cârpele care o sufocau.

Fără a mai aştepta răspunsul lui Michel, Thibault îi ceru acestuia prada luată de la giuvaergiu.

– Ce să fac dacă ea vine aici? Poate că ea ştie că eu...

Vocea lui Michel se frânse.

– Nu o fi atât de proastă ca să vină. Thibault se frecă pe bărbie şi continuă: Sărmana, mai întâi îi moare mirele şi mai este urmărită şi pentru uciderea lui. Râsul lui zgomotos îi făcu lui Ellen pielea ca de găină. Poartă-te ca de obicei şi nu vei avea de ce să te temi.

Ellen este cu siguranţă deja departe, îl asigură Thibault pe fierar, apoi i se auziră paşii îndepărtându-se.

– Ar fi fost cu adevărat jale dacă ţi-ai fi pierdut fierăria şi casa! adăugă Thibault, care mai râse o dată cu poftă, după care uşa se închise în urma celor doi.

Ellen rămase înlemnită în ascunzătoarea ei. Michel îl omorâse pe Jocelyn! Cum de putuse face aşa ceva? Trebuia tras la răspundere! Se gândi cu disperare cum ar putea ea face asta. Ce dovezi avea? Dacă se ducea la paza oraşului pentru a explica lucrurile, nu va fi nici măcar ascultată, ci va fi pe loc întemniţată şi condamnată. Nu exista dreptate în lume, dar Dumnezeu îl va pedepsi pe Michel la judecata de apoi, de asta Ellen era convinsă. Plecă strecurându-se ca un hoţ şi îl luă pe Nestor de la mănăstire. De ce era nevoită şi de această dată să fugă, fără să poată cumva să se dezvinovăţească?

Septembrie 1171

În următoarele zile, Ellen a fost disperată şi lipsită de orice speranţă, dar curând lacrimile i s-au uscat şi a început să se simtă tocită ca un cuţit vechi şi bont.

A mers vreme de o săptămână. Suficient pentru a nu trebui să se mai teamă că mai era încă urmărită. Mergea fără să ştie încotro. La o răscruce, ajunse din urmă o coloană lungă de oameni. Meşteşugari şi negustori, saltimbanci şi prostituate se îndreptau în aceeaşi direcţie, majoritatea pe jos. Alţii călăreau catâri ori se deplasau în care trase de boi. Deodată, Ellen auzi un strigăt strident. Provenea de la carul din faţa ei.

– Îmi ajunge, târfă. Răbdarea mea a ajuns la capăt. Dispari şi caută-ţi un bărbat al tău!

Coviltirul fu dat de-o parte şi o femeie durdulie cu chipul roşu de furie îi făcu vânt din car unei fete.

Ellen trase la timp de frâu pentru a-l opri pe Nestor.

Fata căzu în faţa copitelor poneiului şi începu imediat să plângă şi să îl strige pe cineva cu numele de Jean. Plângea ca un mic copil, cu toate că avea şaisprezece, şaptesprezece ani.

– Jean! mai strigă ea o dată lung şi urlând.

Şi chiar îşi făcu apariţia alergând un tânăr.

Spre surprinderea lui Ellen, era mai mic decât fata care părea a fi protejată de el. Era mai mic şi decât Ellen şi încă nu îi dăduseră primii tulei de barbă. Ea îi aprecie vârsta la treisprezece, paisprezece ani.

Tânărul se aplecă deasupra fetei.

– Ah, Madeleine, ce s-a mai întâmplat acum? Îi întinse mâna şi o ridică, apoi continuă: Hai, spune ce s-a întâmplat. Ai avut iarăşi necazuri cu Agnes?

Madeleine ridică din umeri şi îi surâse nevinovată băiatului.

– Bătrânul ei m-a apucat de-aici! Ea îşi pipăi vulgar sânii şi continuă: O face deseori, dar este atent să nu fie surprins de ea. De data asta, l-a văzut şi s-a supărat pe mine.

Fata îl privea cu ochii mari.

Tânărul oftă.

– Oh, scuzaţi-ne, zise el dându-şi seama că îi stăteau lui Ellen în cale şi o trase pe fată la marginea drumului.

Ea şchiopăta şi se strâmba de durere.

– Este totul în regulă cu ea? întrebă Ellen şi descălecă.

– Piciorul! Mă înţeapă aşa de tare! se văită fata.

– Aşază-te în iarbă, acolo, mă uit eu imediat.

Ellen uită pentru moment de propriile necazuri, ca şi de neîncrederea ei manifestată de obicei faţă de străini. Apucă piciorul murdar al fetei şi îl pipăi.

Fata rămase calmă şi nu se mai văită.

– După cum se pare, nu este rupt. Mergeţi departe?

– Mergem la turnir, ca şi ceilalţi. Tânărul arătă către coloana de oameni care se îndepărta de ei. O parte din drum, am mers cu negustorii, dar mereu am necazuri din cauza ei, explică el arătând către fată.

Ellen ridică din sprâncene întrebător.

– Povestea este mai lungă. Am grijă de ea cât pot, dar uneori nu sunt de faţă, şi atunci mai totdeauna apar necazuri. Acum, va trebui să ne continuăm drumul singuri.

– Dar eu nu pot să merg! scânci Madeleine şi, ca să întărească cele spuse, vărsă câteva lacrimi.

– Deci vreţi să mergeţi la un turnir?

Acest lucru stârni interesul lui Ellen.

– Aşa trăim noi. Madeleine dansează ori munceşte ca slujnică, ea este drăguţă şi găseşte totdeauna de lucru. Iar eu am făcut deja de toate: am curăţat cizme, am fost sol, am avut grijă de animale, am turnat bere, am cărat apă. La turniruri este întotdeauna nevoie de cineva harnic.

– Există acolo şi fierari?

– Desigur, toate genurile de fierărie. Făcând abstracţie de lucrători în argint şi în aur, sunt mereu mai mulţi potcovari, pentru că permanent caii rămân fără potcoave. Fierari care fac sârmă, fierari pentru cuie, lucrători în aramă care vând oale, dar şi fierari-forjori care fac ţăruşi pentru corturi, cleşti, cârlige şi unelte. Mai sunt şi fierari care făuresc arme, care au şi ei din plin de lucru.

Chipul lui Ellen se lumină.

– Ei, dacă aşa stau lucrurile, voi merge cu voi. Să plecăm! le ceru ea veselă celor doi.

– Dar eu nu pot să merg! se văicări din nou Madeleine.

– Pe ea pune-o pe ponei, noi doi putem merge pe jos, propuse Ellen şi o împinse pe fată spre ponei.

– Cine eşti tu, de fapt? întrebă băiatul suspicios.

– Oh, scuze. Eu mă numesc Ellenweore, sunt fierar de săbii, şi încă unul bun! spuse ea cu convingere şi îi întinse mâna.

– O femeie-fierar, murmură tânărul şi dădu neîncrezător din cap. Una care făureşte spade! Ca să vezi! Eu sunt Jean.

Îşi şterse mâna de cămaşă, apoi i-o întinse lui Ellen.

– Ştiu, au auzit-o pe ea când te striga. Iar pe ea o cheamă Madeleine, aşa este?

Jean confirmă.

– Am mai cunoscut pe cineva cu numele de Jean. Dar era mult mai în vârstă decât tine. Ellen cugetă scurt, apoi zise: Ce ar fi să te strig Jeannot? Ai ceva împotrivă?

– Nu, nu, am avut şi porecle mai aiurea. Fluieră-vânt, mucos ori şobolan mi-au fost mult mai neplăcute.

Jean râse strengăreşte.

– Deci am căzut de acord, Jeannot. Iar tu, Madeleine, sus pe mârţoagă! Scuză-mă, Nestor, nu am vrut să te jignesc.

Ellen mângâie cu dragoste gâtul poneiului. Îl ţinea pe Nestor de frâu, în timp ce Madeleine stătea dreaptă pe spinarea acestuia şi se legăna în ritmul

paşilor lui, de parcă niciodată nu ar fi făcut altceva. Ellen o privi cu admiraţie. Ea însăşi încă mai părea pe Nestor ca un sac cu făină şi se simţea mult mai sigură pe propriile picioare.

– Arată de parcă ar fi crescut pe cal.

– Noi călărim bine amândoi, deşi nici unul din noi nu a avut un cal propriu.

Tânărul strânse buzele; evident nu voia să spună mai multe pe această temă.

Când se lasă întunericul, căutară în pădure un loc de popas. Îi ajunseseră din urmă pe ceilalţi călători, dar deciseră să poposească mai deoparte, pentru a nu avea necazuri cu femeia negustorului. Ellen îl legă bine pe Nestor de un pom sub care era destulă iarbă şi muşchi moale, din care acesta să se poată înfrupta.

Fără să mai aştepte, Madeleine se duse după lemne şi reveni curând cu un braţ de crengi uscate. Părea că uitase complet de durerea din picior.

Ellen îşi scoase cremenea şi iasca, şi tocmai voia să aprindă o grămăjoară de iarbă uscată, când se trezi în faţa ei cu Jean, care ţinea în mână un iepure mort. Îl privi surprinsă pe băiat.

– L-am omorât cu praştia.

Fixă iepurele pe un trunchi de pom şi îi îndepărtă un ochi, pentru a-l lăsa să sângereze. Apoi îl jupui, îi scoase intestinele, şi resturile le îngropă, ca să nu atragă lupii. După care înfipse de-a lungul lui un băţ lung, pe care îl fixă pe două crăcane înfipte în pământ

de o parte şi de alta a focului. Nu trecu mult şi carnea începu să miroasă.

Ellen nu avea la ea nici măcar o ceapă, dar aşa cum ea o lăsase pe Madeleine să călărească poneiul, cei doi împărţiră cu ea pâinea lor şi carnea. După-masă Madeleine se ghemui ca un copil mic, şi adormi pe loc.

Ellen şi Jean priveau flăcările care pâlpâiau.

– S-a întâmplat pe când nu aveam nici zece ani. Eram în pădure şi căutam ciuperci, începu Jean brusc să povestească. Privea focul de parcă acesta îi redeştepta amintirile. Continuă: Madeleine avea cam doisprezece ani. Nu îmi mai amintesc nici măcar numele satului ori al comitatului şi nu şi le mai aminteşte nici ea. Eram în pădure din zori, şi deodată am văzut ridicându-se spre cer nori negri şi grei de fum. Am dat fuga acasă. Întreg satul era în flăcări. Mirosea groaznic, dulce-amărui, a ars. Jean înghiţi în sec şi continuă să povestească: Carnea arsă de om mirosea aşa. La fântână zăceau unul peste altul mai mulţi bărbaţi din sat. Încercaseră să îşi apere familiile şi fuseseră măcelăriţi ca vitele. Începuse să plouă uşor, şi mi-am zis că plângea Dumnezeu, pentru că era teribil de trist. Sângele oamenilor se amesteca cu apa ploii, creând adevărate pârâiaşe roşii. Mi s-a făcut frică şi am alergat la casa noastră. Nu ardea, şi arăta paşnic, dar îmi era totuşi teamă. Deşi genunchii îmi tremurau, am intrat. Băiatul îşi şterse faţa cu mâna murdară şi continuă: Mama era într-un colţ, avea capul strivit, chipul nici nu mai putea fi recunoscut. Sub ea

era fratele meu mai mic. Erau morţi amândoi. Am început să plâng, deşi tatăl meu îmi interzisese asta. Apoi l-am descoperit şi pe el şi mi-a îngheţat inima. Era un bărbat înalt şi puternic! Îl agăţaseră în două cârlige, în şopronul caprelor. Avea ochii larg deschişi, care parcă mă fixau. Stomacul îi era sfârtecat, şi intestinele îi atârnau afară. M-am năpustit în curte şi am vărsat până când nu am mai avut ce scoate din mine. Cândva am trecut pe la alte case, care nu erau complet distruse. Am strigat şi am plâns, dar nici acolo nu mai era nimeni viu. Erau morţi cu toţii.

Jean tăcu un moment.

Ellen ascultase înspăimântată. Îşi retrăia propria durere, pentru că nu trecea o zi în care să nu se gândească la clipa în care îl găsise mort pe Jocelyn. Nu va putea uita niciodată acea imagine îngrozitoare.

– Apoi am văzut-o pe Madeleine, reîncepu Jean să povestească în şoaptă. Mi-a apărut în faţă, în mijlocul drumului, în mână cu un buchet de flori de câmp, ca o zână. Ea a înţeles mult mai repede decât mine ce se întâmplase. Găinile şi caprele fugiseră, iar câinele tâmplarului şi pisicile zăceau moarte în noroi. Nu am mai putut suporta mult timp priveliştea şi duhoarea morţii, aşa că am fugit în pădure.

Jean aţâţă focul care aproape că se stinsese şi puse deasupra o creangă pentru a-l întreţine.

Cerul nopţii era plin de stele. Lui Ellen îi era frig şi era recunoscătoare pentru foc. Îşi scoase pelerina şi o puse pe jos ca să se aşeze pe ea.

– Ne ascunseserăm în pădure, dar au dat totuşi de urma noastră. După lucrurile pe care le aveau asupra lor, ne-am dat seama că erau aceiaşi care ne incendiaseră satul. Unul dintre ei a vrut să ne omoare pe loc. Era deja cu cuţitul la gâtul lui Madeleine, când un altul l-a oprit. „Hai să ne distrăm întâi puţin cu micuţa", a propus acesta. Eu eram încă prea mic pentru a înţelege la ce se referea, dar am văzut frica din privirea lui Madeleine şi m-am gândit la imaginea tatălui meu cu stomacul despicat. În furia care mă cuprinsese, am uitat de propria frică şi l-am lovit cu toate puterile mele pe individ în fluierul piciorului.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Ellen.

– Ai dreptate, a fost un gest idiot, eu eram mult prea mic pentru a mă pune cu unul ca el. M-a trosnit, m-a luat de păr şi m-a lovit iar cu piciorul. Probabil că m-ar fi ucis. Dar atunci a intervenit Marconde, conducătorul bandei. Tâlharii s-au dat în lături. În primul moment, am crezut că el ne va da voie să plecăm, dar apoi am văzut sângele uscat de pe cămaşa lui murdară. Poate că era sângele mamei mele ori al tatălui meu! Băiatul se opri, înghiţi în sec, apoi continuă: Am devenit robul şi ţapul lui ispăşitor la toate. Totuşi, soarta mea era suportabilă în comparaţie cu ce a trebuit să trăiască Madeleine. Au violat-o zi de zi, tot timpul, de nenumărate ori. Jean îşi acoperi faţa cu mâinile. Înainte, fusese o fată absolut normală, înţelegi? Nu era... scrântită. Nu, nu era. De vină sunt acei indivizi, au chinuit-o până când au terminat-o. Au făcut din ea un animal, îi aruncau mâncare ca unui

câine şi urlau de plăcere văzând-o cum se târa în patru labe ca să o apuce. Îşi încingeau cuţitele în foc, cu care apoi îi ardeau carnea, până când ea ajungea să suporte totul fără măcar să mai ţipe. Mi-au adus în stare de nebunie singurul om care îmi mai rămăsese.

– Cum Dumnezeu aţi reuşit să scăpaţi de ei? întrebă Ellen îngrozită şi o privi cu compasiune pe Madeleine, care dormea. Aceasta era puţin încruntată şi ţinea pumnii strânşi.

– Eu aş fi putut de multe ori să fug, dar nu o puteam lăsa singură pe Madeleine. L-aş fi omorât pe Marconde, dacă ar fi folosit asta la ceva, dar ei erau atât de mulţi! Jean o privi pe Ellen şi brusc zâmbi şi continuă: La tâlhari am învăţat să călărim. Uneori, coboram de pe cai doar ca să ne facem nevoile şi să dormim, chiar mâncam călare. Aceste zile erau preferatele mele, pentru că indivizii erau apoi prea obosiţi ca să îşi mai facă de lucru cu Madeleine. Luni de zile, ne-au purtat în expediţiile lor de jaf, dar într-o zi s-a ivit şi ocazia pe care o aşteptam de atâta vreme. Marconde şi oamenii lui au atacat un mic cătun, i-au măcelărit pe bărbaţi, şi s-au aruncat asupra femeilor şi a fetelor. Sărbătoreau şi s-au îmbătat în aşa hal încât nu au observat că le-am furat doi cai şi ne-am făcut nevăzuţi. Deoarece ei erau buni cititori de urme, am vândut caii pe drum. Şi astfel am reuşit să scăpăm de tâlhari. Nici astăzi nu îmi vine să cred cât noroc am avut. Totuşi, şi acum ni se face pielea ca de găină când auzim apropiindu-se un grup de

călăreți. Doar la turniruri mă simt în siguranță, pentru că tâlharii le ocolesc.

Se făcuse târziu în noapte și, cu toate că experiența lui Jean arăta cât de puțină siguranță aducea apropierea de alți oameni, după teribila poveste, Ellen era bucuroasă să știe că negustorii cu care călătoriseră cei doi nu se aflau departe.

– Madeleine e norocoasă să te aibă pe tine, spuse încet Ellen, și aduse o a doua pătură de pe spinarea lui Nestor. Se strecură alături de Jean și Madeleine, acoperindu-i și pe ei cu pătura cât putu de bine. Cele trăite de cei doi nu o lăsau nici pe ea în pace. La fiecare zgomot, tresărea și trăgea cu urechea. După fuga ei din Orford, se confrunta iarăși cu zgomotele nocturne ale pădurii. Stătu trează ceva până când să se cufunde într-un somn adânc.

Soarele dimineții pătrunse prin ochii închiși și o trezi. Se ridică în capul oaselor. Îi căută din priviri pe Jean și pe Madeleine, și se îngrozi. Amândoi plecaseră! Nu părea să fi fost luați cu forța. Era de fapt o prostie să crezi că tâlharii ar fi lăsat-o pe Ellen să doarmă liniștită, în timp ce îi târau după ei pe Jean și pe Madeleine. Ellen se uită la pomul de care îl legase pe Nestor. Dispăruse și poneiul! Se ridică furioasă. Era posibil să se fi lăsat înșelată în halul ăsta de doi escroci? Neajutorată și disperată, se gândi la ce îi rămânea de făcut. Atunci ceva trosni în desiș.

– Hei! se auzi un glas clar de femeie, și Ellen se întoarse.

– Madeleine! Jean! strigă ea uşurată.

– L-am adăpat pe Nestor la râu şi am umplut burdufurile cu apă, explică Jean.

– Ceilalţi pleacă la drum! strigă Madeleine şi arătă către luminişul pe care înnoptaseră călătorii, apoi se apucă să danseze pe loc, de parcă necesităţile o chinuiau cumplit.

– Madeleine are dreptate, ar trebui să o luăm din loc. Vom călători mai în siguranţă dacă vom rămâne în apropierea celorlalţi.

Ellen confirmă.

– În ce mă priveşte, putem pleca, eu mă duc doar până la râu. Ellen presără pământ peste cenuşa lăsată de foc, pentru a stinge eventualul jar rămas, şi plecă în fugă. Mă întorc imediat!

După puţin timp, plecară după ceilalţi şi discutară cum ar putea Ellen să îşi găsească de lucru la un făurar de arme în timpul turnirului.

– Nu va fi uşor, tu nu eşti bărbat! spuse Jean fără mari speranţe.

– Asta ştiu şi eu, imaginează-ţi! Dar sunt bună, şi femeile sunt plătite mai prost. Asta ar putea fi un avantaj. Doar să îmi dea cineva posibilitatea să arăt ce ştiu şi conving eu pe oricine.

– Dar cum văd eu lucrurile, tocmai asta va fi cel mai greu. Jean se încruntă. El ştia bine cum era cu turnirurile, de cele mai multe ori, întâlneau acolo aceiaşi meseriaşi. Cu făurarii de arme era greu. Şi el încercase să găsească de lucru la unul dintre ei, dar fierarul îl categorisise „pitic" şi râsese de el. Băiatul

adăugă: Pentru o femeie, eşti înaltă, dar comparată cu un fierar, nu mai eşti aşa! Şi nici nu ai un spate de taur! Cum ai putea rezista ca tipii ăştia puternici?

Îndoiala exprimată de Jean nu era de trecut cu vederea.

Ellen zâmbi:

– Tehnica, Jean, totul este tehnică! Meşterul meu era scund, şi pentru un fierar era de-a dreptul slab. Poţi mânui ciocanul în diferite feluri: cu lovituri ample, când el cade cu forţă, ori cu lovituri mici, scurte, dar rapide una după alta. Este important şi ritmul, şi bineînţeles ca ajutor la lovire trebuie să ştii cum se ţine corect un baros. Un bărbat nepriceput în ale fierăriei nu mă poate învinge nici dacă este puternic ca un urs.

– Oh, la, la! Mi s-a şi făcut frică de tine! o tachină Jean, dar o drese imediat ce văzu privirea supărată a lui Ellen: Bine, aşa va fi, cum zici tu. Cu siguranţă că îmi va veni mie o idee cum să-l convingem pe vreun fierar să-ţi vadă iscusinţa, mormăi el căzut pe gânduri.

– Priveşte, ce este aia?

Ellen arătă către desişul de la marginea drumului. Câteva ramuri se mişcaseră. Ellen se apropie şi auzi un scheunat, care semăna cu scâncetul unui copil mic. Se aplecă şi descoperi un căţel ciufulit, a cărui labă din faţă sângera.

– Stai cuminte, nu îţi fac nimic, şopti ea.

Căţelul se ghemui cu teamă şi mârâi încet.

– Nu te apropia, nu poţi să ştii... Este rănit! îi strigară Madeleine şi Jean.

Ea ridică mâna făcându-le semn să rămână pe loc.

– Dacă este turbat, la început este blând, apoi te muşcă, o avertiză Jean. Fratele tatălui meu a murit de la o astfel de muşcătură. Şi s-a chinuit mult... Mai întâi, a luat-o razna, apoi a făcut spume la gură şi a căzut mort.

– Rana nu arată a fi provocată de muşcătură, mai curând, piciorul este rupt, spuse Ellen cu ochii la lăbuţa câinelui.

– Dacă era un câine bun, stăpânul lui nu l-ar fi părăsit, mormăi Jean, care evident nu avea nici un chef să mai aibă grijă şi de un animal.

Fără să ţină cont de spusele lui Jean, Ellen vorbea cu câinele încercând să-l liniştească.

– Am să-ţi îngrijesc lăbuţa, ai nevoie doar de un bandaj cu ierburi de leac şi curând te vei vindeca.

Se uită în jur căutând-o cu privirea pe Madeleine. Dar aceasta plecase deja, ca să caute cele necesare.

Jean ridică resemnat din umeri.

– Cu o femeie cu greu o scoţi la capăt, dar cu două...

Oftă şi aşteptă.

Era toamnă, se făcea devreme întuneric, de aceea negustorii căutau deja un loc pentru înnoptat.

– Eu o iau înainte şi caut un loc liniştit în apropierea celorlalţi. Când terminaţi, veniţi după mine, zise în cele din urmă Jean, apoi îl luă pe Nestor şi plecă.

Ellen nu îşi lua privirea de la câine. Blana lui cenuşie zdrenţuită era moale.

– Eşti tinerel, nu?

Se aşeză jos şi îl privi în ochi când acesta îşi puse capul pe genunchii ei.

– Poate că a fugit de undeva, spuse Madeleine cu compasiune şi îl mângâie. Uite şi ierburile pentru el.

Cățelul lingea mâna lui Ellen, în timp ce ea îi oblojea cu grijă rana.

– Are laba strivită serios. Nu pare că se va vindeca prea repede. Ellen îl scărpină după ureche. Îţi este foame, nu?

De parcă ar fi înţeles, cățelul ridică repede capul şi ciuli urechile, în măsura în care urechile lui blegi se puteau ciuli.

Ellen râse.

– În geanta şeii mai este o bucată de pâine.

Madeleine sări în picioare.

– Ah, ce prostie am făcut! Jean a plecat cu poneiul!

Se aşeză din nou supărată pe pământ şi continuă să mângâie câinele.

– Îl luăm cu noi! decise Ellen şi încercă să ridice trupul slab. Este mult mai mare decât credeam, constată ea. Se va face cândva un câine frumos. Ne va putea păzi lucrurile când va creşte.

– Jean o să ne ocărască, spuse Madeleine, dar se alese cu o privire reprobatoare din partea lui Ellen.

– Jean nu are ce să-mi reproşeze *mie*, eu fac ceea ce consider că este bine.

Ellen ştia bine ce greu era să păstreze câinele. Acesta trebuia să mănânce şi încă nu putea să muncească pentru hrană. Cu siguranţă că Jean va enumera motive temeinice pentru care nu îl puteau ţine. Şi

probabil că avea dreptate, însă ea nu putea trăda privirea credincioasă a cățelului.

Ellen fu mirată că Jean protestă mai puțin decât se așteptase ea. Poate că îl mai înduplecase mersul bățos al cățelului, care arăta ca un mânz flocos pe patru picioare mult prea lungi, care se clătinau, ori poate că îi era doar milă de el, care era la fel de amărât și de părăsit ca Madeleine și ca el.

– Totdeauna am dormit cu negustorii. Dar împreună cu tine alcătuim acum o trupă. Avem nevoie de un cort, cel puțin de unul mic, altfel nu vom primi un loc bun la turnir. Nu vom putea nici să mai dormim mult timp sub cerul liber, pentru că nopțile devin tot mai reci și mai umede. Câți bani avem? întrebă Jean.

El și Madeleine aveau câteva monede mici din argint, iar Ellen căută în punga ei monede cam de aceeași valoare. Despre banii pe care îi purta sub îmbrăcăminte nu spuse nimic. La ei va apela doar dacă era absolut necesar.

Jean ținea strâns banii în mâna lui murdară.

– Am să văd ce putem obține pe ei. Așteptați-mă aici!

Traversă luminișul către locul unde înnoptau negustorii, care ca în fiecare seară își aranjaseră căruțele și corturile în cerc, pentru a se proteja de atacurile fiarelor ori de alți atacatori posibili.

Ellen îl văzu tratând cu un bărbat. Ambii erau prea departe pentru a auzi ce vorbeau. În cele din urmă, bărbatul clătină din cap și Jean trecu la următoarea căruță. Împreună cu un bărbat, dispăru după un

coviltir, şi Ellen aşteptă cu nerăbdare să reapară. Şi mai dură ceva timp până când Jean se întoarse.

– Am făcut rost de un cort, dar singur nu îl pot aduce, cel mai bine îl iau cu mine pe Nestor, spuse el şi se îndepărtă cu poneiul.

Ellen nu îşi mai găsea liniştea. De data asta, dura parcă o veşnicie. Se întunecase, şi Jean încă nu apăruse. Ellen începu să se teamă că dăduseră peste un pungaş. Exact când pentru a zecea oară se ridica pentru a pleca după el, Jean se întoarse. În urma lui, Nestor tropăia cuminte greu încărcat. Tot timpul Madeleine stătuse calmă pe un buştean, cântase încet şi mângâiase câinele. Nu se îndoise nici o clipă că Jean se va întoarce. Auzindu-i vocea, amuţi, ridică privirea şi zâmbi.

– Un cort, o oală de gătit şi două pături vechi! Băiatul radia de mulţumire. Cortul are o crăpătură lungă, dar o pot coase. Am făcut rost şi de ac şi sfoară. Păturile le-am primit de la Agnes. Îi pare rău pentru piciorul tău, îi zise el lui Madeleine, apoi i se adresă lui Ellen: Agnes nu este o femeie rea, îi este doar teamă că bărbatu-său o va lăsa în drum.

Ellen se mira de câte lucruri primise tânărul pe banii lor.

– Deci, atunci când voi avea ceva de cumpărat, te voi lua ca mijlocitor, şi cu certitudine că pentru banii mei voi primi mult mai mult, zise ea şi râse admirativ.

După-masă – care era formată dintr-un păstrăv şi o mreană, peşti prinşi de [illegible] –, au mai [illegible] v eme în jurul focului.

– Peştele a fost grozav de gustos! Jean se şterse mulţumit la gură cu mâneca, umezi aţa şi o trecu prin urechea acului. Cusu cu pricepere ruptura. Şi, în plus aduse îmbunătăţiri sistemului de prindere în pământ a cortului. Doar ţăruşii nu prea sunt buni, constată el.

Ellen îi examină – erau ruginiţi şi nu aveau să reziste mult timp.

– O parte din fier mai poate fi folosit, dar nu mult! Imediat ce voi căpăta de lucru şi voi avea acces la forjă şi la nicovală, am să cumpăr nişte fier şi am să fac alţii noi.

– El are nevoie de un nume, îi întrerupse Madeleine pe cei doi.

Arătă către căţel, care se ghemuise lângă Ellen. Se alesese cu măruntaiele celor doi peşti şi era foarte mulţumit.

– Ce aţi zice de Vagabondul? El chiar este un vagabond, propuse Jean.

Ellen strâmbă din nas.

– Nu îmi place, are nevoie de un nume mai vesel, în definitiv nici noi nu suntem vagabonzi doar pentru că umblăm de colo colo. Cu siguranţă că îi vom găsi un alt nume. Nu-i aşa, barbă sură?

Ellen îl trase de colţurile păroase ale botului.

– Asta este!

Madeleine radia.

Ellen o privi întrebător:

– Poftim?

– Barbă Sură, tocmai i-ai zis aşa!

– I-am zis aşa? Ellen părea mirată. În definitiv, de ce nu?

– Barbă Sură, numele ţi se potriveşte de minune!

Vocea lui Jean sună brusc foarte caldă. Şi pentru prima dată, acesta mângâie căţelul.

Puţin după miezul zilei următoare, ajunseră la locul desfăşurării turnirului. Ellen era surprinsă de bătălia pentru ocuparea celor mai bune locuri.

Dar Jean rămase calm şi în cele din urmă arătă către o fâşie îngustă aflată între două corturi frumoase.

– Acolo este locul care ne trebuie, altele potrivite oricum nu găsim. Poziţia este bună!

Proprietarilor celor două corturi mari nu le va conveni probabil prea mult ca între frumoasele lor adăposturi să dea cu ochii de acea pânză murdară şi jerpelită, dar nu aveau ce face; fiecare avea dreptul să se aşeze unde găsea un loc liber, aşa suna regulamentul turnirului.

Ellen şi Madeleine îşi înălţau adăpostul, în timp ce Jean dădea un tur pentru a se informa. Când acesta reveni seara, cele două femei îşi terminaseră treaba. Cortul era ridicat şi aranjat, şi pe foc fierbea o oală cu mâncare de mazăre şi grâu.

– De unde aveţi astea? întrebă Jean prea puţin binevoitor.

Madeleine îi aruncă lui Ellen o privire ce părea să spună: „Vezi, ţi-am zis eu că o să se simtă jignit".

Lui Ellen nu-i prea păsă.

– Mi-ai spus că trebuie cumpărat de mâncare cât mai repede posibil, înainte ca ţăranii să bage de seamă cât de mult se poate câştiga de la numeroşii vizitatori ai turnirului. Şi m-am gândit să procedez exact aşa. Oricum, la tine nu aveai destui bani.

– Aşa este, mormăi ceva mai prietenos Jean, că doar Ellen nu făcuse altceva decât să îi urmeze sfatul.

– Uite, avem un sac plin cu mazăre, doi pfunzi de grâu şi un săculeţ cu ceapă, o slănină întreagă şi...

Madeleine radia ca o lună plină.

– Şi o duzină de ouă, adică provizii pe întreaga săptămână şi nu mai este nevoie să mergem la vreun birt, o completă Ellen, care se străduia să pară modestă, deşi era mândră foc.

– Cu siguranţă că ţăranul te-a păcălit, dar de fapt de unde ai avut bani?

– Aveam o jumătate de şiling, iar pentru restul am muncit.

– Într-o jumătate de zi ai câştigat bani cât să poţi cumpăra toate astea? Trebuie să fi negociat bine, nici eu nu aş fi putut să o fac mai bine! Jean era cu adevărat uimit. Ce muncă ai prestat, pentru a primi atâţia bani?

– Am potcovit câţiva cai. La o moşie mare, nu la o simplă gospodărie ţărănească. Aveau acolo o mică fierărie proprie, dar potcovarul era bolnav, iar soţia lui, care de altfel îl şi ajuta, trebuia să îl îngrijească. Câţiva dintre caii lor aveau neapărat nevoie de potcoave noi. Am avut noroc. Nici eu nu am ştiut că mă

voi descurca, dar unul dintre argaţii mai în vârstă de la grajduri m-a ajutat.

– Ei, dacă mâncarea va fi la fel de bună la gust pe cât miroase de bine, trebuie să mă declar mulţumit. Şi mai mănânc şi o săptămână din asta, zise Jean împăciuitor şi râse când burta îi chiorăi zgomotos. După ce mâncă, îi spuse lui Madeleine: L-am întâlnit pe Henric!

Ea zâmbi însufleţită, începu să cânte şi să danseze.

– Stai jos! îi spuse Jean încet şi o trase la locul ei. I se spune Henric le Norrois, este un cavaler rătăcitor, îi explică apoi lui Ellen. Şi este cel mai drăguţ crainic de turnir pe care îl cunosc. Se pricepe ca nimeni altul să compună cântece de slavă cavalerilor, spre a-i face mai impresionanţi. I-am vorbit despre tine. Este un bărbat deştept, cunoaşte oamenii şi vanităţile lor. Şi mi-a dat o idee minunată.

– Ce idee? întrebă sceptică Ellen.

– Vei vedea! Jean zâmbi poznaş şi se înfăşură în pătură. Ar fi mai bine ca acum să dormim, pentru că mâine va fi o zi lungă. Va trebui să vă găsim de lucru.

– Şi tu, tu nu vrei să-ţi cauţi de lucru? întrebă furioasă Ellen.

O enerva faptul că el nu voia să spună nimic despre planul lui.

– Nu. Băiatul căscă şi adăugă: Eu mi-am găsit deja. Unul dintre brutari are nevoie de ajutor, dă un penny şi o pâine proaspătă pe zi.

– Şi lucrul ăsta ni-l spui aşa, ca pe nimic? Ellen se ridică. Dar este minunat!

Jean zâmbi satisfăcut şi după scurt timp adormi.

Ellen se mai gândi o vreme cum să-l convingă pe vreun fierar să lucreze la el, şi adormi şi ea. Se visă dând o probă la un fierar, cu un ciocan pe care nu putea nici să-l ridice. Încerca mereu să-l urnească, dar nu reuşea. Când se trezi dimineaţa, îşi simţi braţul drept amorţit, probabil că toată noaptea dormise pe el.

Împreună cu Jean, trecu pe la diverşi fierari. Mai toate locurile erau ocupate cu vânzători şi câţiva meşteşugari deja începuseră să lucreze. Solul era înmuiat de ploile căzute zilele trecute şi se lipea rece şi umed de tălpile din piele subţire ale încălţărilor lui Ellen. „Ar trebui să îmi cumpăr nişte saboţi", se gândi ea. Tălpile lor din lemn, care plescăiau sub pantofi, erau incomode, dar protejau bine de umezeală tălpile din piele.

– Henric! strigă Jean făcând agitat semne cu mâna, apoi plecă în fugă.

Lui Ellen nu îi rămase altceva decât să-l urmeze.

– Henric, ea este Ellenweore, ţi-am povestit despre ea, o prezentă Jean.

Îmbrăcămintea lui Henric era roasă şi era evident că văzuse vremuri mai bune. Părul lui buclat, blond-închis, îi cobora până aproape de umeri. Făcu galant o plecăciune şi îi zâmbi lui Ellen dezarmant, arătând un şir de dinţi frumoşi.

– Nu mi-ai spus că femeia care vrea să supună fierul şi pe bărbaţi este atât de frumoasă! spuse acesta fără a-l privi pe Jean.

Era imposibil să îi reziști zâmbetului său.

– Iar dumneavoastră trebuie să fiți de nepreţuit pentru cavaleri! îi răspunse Ellen amabilă, câştigând pe loc simpatia lui Henric cu această laudă.

– Aţi mai fost vreodată la un turnir? se interesă acesta şi, discret, puse braţul lui Ellen pe al său, pentru a o conduce.

Ellen dădu negativ din cap.

– Ei, atunci pentru început vi s-ar potrivi duelul călare al cavalerilor sau *joutes plaisantes,* aţi auzit despre aşa ceva?

– Jean nici nu vorbeşte despre altceva, dar de fapt eu habar nu am ce înseamnă asta.

Ellen se simţea bine în societatea lui Henric. Aspectul lui aproape sărăcăcios şi felul lui deschis, vesel de a fi aproape că te făceau să uiţi de originea lui nobilă. „Probabil că era un fiu născut după alţi fraţi mai mari, ca Guillaume", gândi ea.

– Atenţie! strigă Henric şi o trase înapoi pe Ellen.

Copita unui cal ce trecu în apropiere o rată doar cu puţin.

– Ar trebui ca de-acum înainte să priveşti ceva mai puţin în ochii lui Henric şi mai mult să te uiţi pe unde mergi. Tocmai a fost chemată prima serie.

Jean arătă în direcţia în care se grăbeau călăreţii.

Ellen se ridică pe vârfuri, dar nu putu să vadă mai mult, decât o mulţime de oameni.

– Mergem mai departe, şi de data asta voi fi eu mai atent! promise Henric şi o trase pe Ellen după el.

Ajunşi în primul rând, văzură un loc mare, pe care erau fixate bariere din trunchiuri de copaci. Cavaleri tineri, doi câte doi, se vânau unul pe altul, cu lăncile îndreptate către adversar. Copitele cailor făceau ca pământul să bubuie, şi scrâşnetul lăncilor ce se sfărâmau era asurzitor.

– Este formidabil! Cum de se poate supravieţui după aşa ceva? îi strigă Ellen lui Henric prin larma din jur.

El dădu din cap şi zâmbi:

– Găsiţi formidabil ceea ce se petrece aici? Asta nu este decât hărţuiala paşnică de început!

Cu toate că el stătea foarte aproape de ea, trebuia să ţipe pentru a se face auzit.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă surprinsă Ellen şi se simţi mai uşurată când larma se mai domoli pentru o vreme.

– Adevăratul turnir începe mai târziu. Aceştia sunt cei mai tineri. Vor să arate ce pot. Cavalerii mai vârstnici se prezintă mai târziu. Atunci se vor forma grupuri de luptători. Aceştia se adună fie după originea lor, fie după stăpânul pentru care luptă. Deseori, mai mulţi cavaleri diferiţi se întrunesc într-o simplă asociere pentru un singur turnir. Abia când se îngroaşă gluma se asociază şi cavalerii însemnaţi, cei mai experimentaţi luptători şi pe deasupra şi cei mai viteji războinici. Fiecare îşi doreşte prada şi nici unul dintre ei nu vrea să scape victoria. Ei luptă până seara. Mulţi dintre ei cad prizonieri şi trebuie să se

răscumpere. Cine nu are bani tratează cu prietenii pentru a obține suma cerută.

Ellen îl asculta pe Henric, dar încerca în același timp să deslușească și numele participanților la turnir, care tocmai erau anunțați.

– Următorii sunt sir Ralph de Cornhill împotriva lui...

Ellen nu reuși să audă al doilea nume, pentru că mulțimea urla și bătea din palme.

– Sir Ralph este neînvins de nenumărate turniruri, nimeni nu îl poate doborî din șa, se zice că este una cu șaua, dar eu cred că adevărata cauză este faptul că este atât de gras.

Henric îi făcu lui Ellen cu ochiul.

Cei doi adversari se puseră în mișcare. Cel mai tânăr îl nimeri pe sir Ralph exact în piept și îl doborî din șa.

Spectatorii jubilau.

Henric dădu entuziasmat din cap:

– Dacă tânărul luptă în continuare la fel, va ieși ceva din el.

Luptele au urmat una după alta.

– Nu știam că un turnir este atât de captivant! le strigă Ellen cu obrajii îmbujorați lui Jean și lui Henric.

Henric dădu din cap zâmbind.

– Dar Ellen, ți-am spus, asta nu este mai nimic! Când va începe principalul turnir, atunci va fi cu adevărat captivant! Din păcate, nu veți vedea prea mult din el. Turnirul are loc în pădure, în acest scop au fost

mutaţi de acolo chiar locuitorii unui mic cătun, pentru ca locul şi casele să poată sluji cavalerilor drept ascunzătoare pentru pauzele de odihnă sau pentru ambuscadă. Ar fi mult prea periculos pentru ei să rămână în casele lor. Îi vezi acolo pe ţăranii aceia? Ei vor tremura până la terminarea turnirului şi vor spera că în zelul declanşat de lupte casele lor nu vor fi complet distruse. Se mai întâmplă când şi când ca unele case să fie incendiate. De asemenea, grădinile ţăranilor vor fi făcute una cu pământul de către cai, asta este sigur. Şi curioşii trebuie să se ţină departe de luptători. Când cavalerii sunt cuprinşi de furia luptelor, nu mai ţin cont dacă cineva le stă în cale. Cel mai sigur este să priveşti de pe cal, aflat la distanţă sigură. Turnirurile nu se fac pentru spectatori, ci pentru cavaleri.

– Dar aici se află o mulţime de oameni.

Ellen arătă către mulţimea din jurul lor, care însoţea cu strigăte puternice loviturile care îşi atingeau ţinta şi căderile tinerilor cavaleri.

– Da, nimeni nu vrea să scape duelurile călare, pentru că aici tinerii impetuoşi sunt văzuţi pentru prima dată. Chiar şi cavalerii mai maturi şi mai importanţi îi pândesc pe luptătorii talentaţi, pe care ori îi angajează imediat, ori îi urmăresc suspicioşi, pentru că peste puţin timp ar putea să le devină adversari.

După ce duelurile au încetat, grupuri formate din mai mulţi bărbaţi au început să se adune pe lângă bariere.

– Îi vedeţi acolo pe cavalerii aflaţi sub stindardul roşu cu leu auriu, care se furişează? Sunt cavalerii

tânărului nostru rege. Acolo se află şi tânărul cavaler care mai devreme l-a doborât din şa pe sir Ralph! În dreapta, se află angevinii, ceva mai departe-bretonii, şi alături, cei din Poitiers. Fiecare grup luptă cu ceilalţi. Câştigă cei care biruie şi capturează cei mai mulţi adversari. Cei care învinge se aleg cu o mulţime de bani, pentru că prizonierii trebuie să se răscumpere. Deoarece un cavaler victorios este şi generos, negustorii au treabă multă, ca şi saltimbancii şi muzicanţii care participă la festivitatea finală, ca şi prostituatele care încălzesc paturile stăpânilor, şi birtaşii care asigură satisfacerea burţilor. Cei care pierd sunt trataţi cu generozitate, pentru că data viitoare învingătorul de acum poate deveni perdant. Cine este victorios în turnir are şansa unei solde frumoase. Unii baroni le oferă luptătorilor temerari chiar o căsătorie care aduce cu sine şi o mică moşie, dacă aceştia luptă pentru ei. Pentru cei care nu sunt primii născuţi, aceasta este unica posibilitate de a se alege cu o soţie şi cu venituri regulate. Ah, dar nu va dura mult până când vor începe. Vedeţi, se vor întâlni acolo în vest, la poalele colinei, şi pe urmă începe turnirul principal.

Ellen simţi că o trăgea cineva de braţ.

– Ar trebui să ne ocupăm de slujba ta, este deja după-amiază, zise Jean.

– Am să trec mai târziu, ca să văd dacă aţi reuşit fără mine, spuse Henric făcându-le cu ochiul la despărţire.

Inima lui Thibault bătea cu putere când opri calul în spatele cortului şi coborî din şa. Îl săltase pe

grăsanul sir Ralph din şa ca pe o pană! Îşi smulse coiful de pe cap şi i-ar fi făcut mare plăcere să îşi şteargă cu mâneca broboanele de sudoare care i se rostogoleau de pe frunte în ochi, dar mai întâi trebuia să-şi scoată cămaşa din zale. Îl ajuta Gilbert, scutierul lui.

– Aţi fost grozav, stăpâne! Mulţimea a vuit, şi eu am văzut cu ochii mei că mareşalul s-a clătinat.

Ochii lui Gilbert străluceau de mândrie, dar Thibault abia îl auzi.

Mareşalul! Dacă ar şti! Thibault nu se mai putea gândi la nimic altceva.

– Bine, Gilbert, acum lasă-mă singur! îi ordonă el scurt.

Nu avea parte de mult timp pentru a se concentra, apoi va trebui să se îmbrace din nou, pentru că începuse turnirul principal. Se aşeză pe un scăunel şi îşi cuprinse faţa în mâini. De ce trebuia să apară ea aici? Îi apăruse exact în faţa calului, cât pe-aci să fie făcută una cu pământul de copitele animalului! Nu avea ochi în cap? Thibault se gândea la verdele strălucitor pe care îl iubea atât de mult. Nici nu trebuia să îi fi văzut ochii, pentru a şi-i aminti. Respiră adânc. Prezenţa lui Ellen încă îl mai tulbura. Ea îi făcuse sângele să clocotească, să se simtă invincibil. Poate că soarta i-o hărăzise! Thibault sări în picioare răsturnând totodată scăunelul.

– Gilbert! strigă el. Gilbert, ajută-mă să mă îmbrac, astăzi voi avea parte de pradă bogată!

După ce scutierul îl ajută să pună pe el cămaşa din zale şi zevelca deasupra armurii, Thibault ieşi din cort.

Deja se simţea învingător! Când slujnicele din piaţă îl arătară cu degetul chicotind în spatele mâinilor întinse, se privi cu satisfacţie de sus până jos.

– Pot să o am pe oricare dintre ele, murmură el mulţumit de sine şi urcă pe cal.

Când se alătură cavalerilor tânărului Henric, fu salutat cu înclinări de cap şi cu pumni ridicaţi în semn de victorie. Deci fusese remarcat triumful lui din duel! Era bine. Mai rămânea să aibă succes şi în turnirul principal. Îl privi pe Guillaume, care cu degetul înmănuşat ridicat îi făcu semn să treacă lângă el.

– Rade câţi poţi, dar comandantul francezilor este al meu! îi ordonă Guillaume.

– Vezi mai bine să nu cazi tu însuţi prizonier, bombăni Thibault atât de încet, încât să nu poată fi auzit de Guillaume.

Francezii se aflau nu departe de ei şi bârfeau pe seama pierderilor mari suferite de englezi la turnirile anterioare. Râzând zgomotos, îşi împărţeau în avans prada care urma să li se cuvină de pe urma adversarilor englezi. Apoi începu în sfârşit turnirul. Adversarii se îndreptară unii către alţii disciplinaţi, în rânduri strânse, dar, pe măsură ce se apropiau, deveneau tot mai doritori de luptă şi în curând rândurile se destrămară într-o dezordine turbulentă.

Thibault decise să stea departe de Guillaume, care devenea ţelul preferat al celor mai buni francezi, şi preferă ca împreună cu alţi câţiva cavaleri să îi atace pe angevini. În mod deosebit, îl viza chiar pe fratele ducelui de Anjou. Acest tânăr era un excelent

luptător al turnirurilor, şi curând îl puse pe Thibault într-o situaţie nedorită de el. Îl lovi cu spada şi îl conduse pe Thibault într-un colţ, pentru ca acolo scutierul lui să preia frâul calului prizonierului. Clocotind de furie, Thibault se ridică în şaua calului şi, condamnat la inactivitate, urmări cum decurgea în continuare turnirul. Guillaume se comportă vitejeşte, dar şi el căzu victimă superiorităţii francezilor şi fu capturat. Thibault se frecă satisfăcut pe bărbie. În loc să-l fi capturat pe comandantul francezilor, devenise el prizonierul lor! Dar scutierul tânărului rege se duse la francezi şi îl răscumpără pe Guillaume, aşa că acesta putea să lupte în continuare. Thibault urlă la Gilbert, care îşi aştepta stăpânul la o distanţă convenabilă.

– Ia banii mei şi răscumpără-mă imediat! îi ceru el tânărului.

Spre deosebire de parvenitul Guillaume, el, Thibault de Tournai, era fiul cel mare al tatălui său şi primea pentru întreţinere o sumă apreciabilă, cu care îşi putea permite cu uşurinţă să se răscumpere şi să continue lupta. Chiar dacă i-ar fi plăcut să se bucure de favoarea tânărului Henric, *el* nu depindea de ea!

Atât el, cât şi Guillaume au fost capturaţi de încă două ori în acea zi. Thibault era la sfârşitul turnirului mai sărac cu o pungă întreagă de bani, aşadar, aproape fără mijloace, dar nu era dator nimănui cu mulţumiri. Dimpotrivă, Guillaume fusese de trei ori răscumpărat şi astfel era mai mult decât obligat tânărului Henric!

Ellen încă mai fremăta în urma celor văzute la dueluri, când zgomotul minunat şi ritmic al ciocanului lovit pe nicovală îi ajunse din depărtare la urechi şi o reduse la tăcere. De la Beauvais visa să făurească doar ea în întregime o sabie. O avea de mult timp concepută în minte. Trebuia să găsească neapărat de lucru la un făurar de arme. Ştia de la Jean că aceştia nu aveau ca negustorii un stand cu acoperiş din piele, ci lucrau în hambare din piatră ori în grajduri puse lor la dispoziţie pe perioada turnirului. Fiecare fierar aducea forja lui, o buturugă pe care era fixată nicovala, uneltele, foalele şi un troc pentru apă, precum o masă pentru expunerea mărfii. Când Ellen intră în grajd şi dădu cu ochii de produsele expuse, se încinse. De aici puteai cumpăra spade, cuţite, elemente pentru mânere şi gardă, coifuri, zale, lănci de diverse lungimi, suliţe şi chiar ghioage, ca acelea aduse de primii cavaleri cruciaţi de la sarazini, plus ornamente de scut, ferecături pentru teci de săbii şi altele. Jean se îndreptă către un bărbat cu păr negru. Judecând după cele expuse, acesta era un fierar bunicel.

– Pierre! i se adresă Jean acestuia, ca unui vechi prieten. Vin să facem un pariu. Apoi băiatul ridică vocea şi continuă aproape strigând: Voi, fierarilor, îl provoc pe Pierre sau pe oricare altul dintre voi, la un concurs, este vorba despre angajarea acestei femei sau ea va lucra o săptămână fără plată.

Fierarii îl priviră pe Jean cu un interes moderat; nu erau interesaţi de munca unui necunoscut, chiar dacă era gratis. Pierre nu reacţionă în nici un fel.

Deci Jean trebuia să pluseze puţin:

– Meştere Pierre, chiar vreţi să lăsaţi să vă scape această ocazie?

Fierarul răspunse ceva de neînţeles şi făcu un semn a silă. Speranţele lui Ellen se prăbuşeau. Nici măcar nu îi vor da posibilitatea să arate ce ştia să facă.

– Nu ţi-am spus, tânărul meu prieten, că ei nu se tem nici pe jumătate de diavol, cât se tem de o femeie. Mai ales dacă ea este atât de frumoasă ca prietena ta, şi în plus este şi pricepută în meseria ei? În ce situaţie vor fi puşi, dacă o femeie le va dovedi că ea poate fi la fel de bună ca majoritatea bărbaţilor? Este vorba aici de onoarea lor!

În jurul lor se auziră şoapte şi huiduieli.

Ellen îl zări pe Henric le Norrois abia când acesta se făcu auzit.

Acum în jurul lor se strângeau tot mai mulţi fierari. În această situaţie, ei nu îi mai păsa cât de sigură era pe meseria ei, ci se temea că se va pune atât pe ea, cât şi pe Jean în pericol. Nu o interesa ce făcea Henric. Acesta era destul de dibaci pentru a profita chiar şi de înfrângerea ei.

– Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă fierarul Pierre, căruia i se adresase mai înainte Jean.

– Această femeie afirmă că se poate întrece cu un bărbat în ce priveşte meşteşugul fierarilor, iar dumneavoastră ce îi spuneţi? întrebă Henric rânjind obraznic. Nu aveţi chef! Sau poate că nu aveţi curaj?

– Să încerce afară, la potcovari, aici nu ne trebuie începători, mormăi Pierre.

– Nu sunt o începătoare, ripostă Ellen sigură pe ea, deşi inima îi bătea să-i sară din piept. A confecţiona un cuţit sau o spadă ca acestea – arătă ea către exponatele de pe masă – este o artă pe care o stăpâniţi bine, meştere, dar şi eu pot face aşa ceva şi vreau să concurez cu dumneavoastră!

– Ha, ha, ia ascultaţi ce grăieşte femeiuşca asta! o ironiză Pierre aparent jovial. Nu cumva sunteţi puţin cam slăbuţă pentru o meserie atât de grea ca asta? Mie mi se pare că vi se potriveşte mai bine torsul, brodatul, poate chiar naşterea copiilor!

Pierre fu încurajat de râsetele celor din jur.

– Atunci cu atât mai uşor ar fi pentru dumneavoastră să pariaţi cu mine, propuse Ellen calmă.

– Nici un fierar de aici nu se va coborî până acolo, încât să concureze cu o femeie, răspunse Pierre plin de dispreţ şi aruncă o privire fierarilor, care confirmară cu toţii.

– Bine. Dumneavoastră mă consideraţi o ageamie. De ce nu căutaţi un ageamiu forţos? Cum ar fi bărbatul acela numai muşchi, care taie trunchiuri de copaci afară, în piaţă, ce-aţi zice de el? Tocmai îi admiram mai devreme braţele, care sunt mai groase decât coapsa mea, râse ea provocator.

Jean o privi îngrozit pe Ellen.

– Eşti smintită, acela este de câteva ori mai puternic decât tine! îi şopti el.

– Întreabă-l! îl provocă Ellen pe fierar, fără a-i acorda atenţie lui Jean. Dacă el este de acord, mă voi

întrece cu el. Cine loveşte mai bine cu ciocanul, acela câştigă!

Pierre nu se gândi mult.

– Bine, să mergem să îl întrebăm!

Ieşi din fierărie valvârtej, urmat de ceilalţi fierari care strigau în gura mare.

I-au explicat pariul musculosului. Acesta se amuză copios de o asemenea prostie şi o privi compătimitor pe Ellen.

– Dacă ea pierde, o săptămână va lucra gratis pentru tine, îi explică Pierre.

– Şi eu ce primesc de la tine, dacă câştig? îl întrebă Ellen pe bărbat.

– Primeşti jumătate din ce câştig eu pe o săptămână, propuse el rânjind.

– Nu, nu jumătate, ci tot câştigul pe o săptămână, altfel nu ar fi drept, îl contrazise Ellen băţoasă. Ori nu prea eşti sigur de victorie, şi îţi este frică să accepţi solicitarea mea? Ellen afişă zâmbetul ei nevinovat şi îl privi prietenoasă pe bărbatul cel musculos. Apoi i se adresă lui Pierre: Şi, dacă câştig, mă accepţi să lucrez?

– Sigur că da! Numai că vei câştiga abia după ce vor îngheţa focurile din iad! zise el şi râse.

Când Pierre încercă să-i dea sfaturi musculosului cum se lucrează cu ciocanul, acesta făcu un semn de superioritate şi îl lovi uşor cu palma pe umăr:

– Meştere, fii liniştit, ştiu eu cât cântăresc ciocanele voastre! Aţi încercat vreodată să ridicaţi vreunul din buştenii mei? Pun pariu că nu îl ridicaţi nici un

lat de palmă de la pământ. Chiar mă bucur să fiu servit o săptămână de ea!

Pe Pierre îl supără aerul de superioritate cu care musculosul trata munca lui. Un baros nu putea fi mânuit oricum!

S-au găsit printre ucenici şi doi voluntari, care au pus la foc un fier şi care apoi să îl ţină cu cleştele pe nicovală. Ellen ţinea barosul cu mâna dreaptă, fiind atentă să nu îl apuce prea din faţă. Cu stânga, conducea mânerul de sub subsuoara dreaptă, aşa cum făceau toţi fierarii. Începu să lovească în ritm constant. Musculosul apucă strâns barosul cu ambele mâini ţinându-l în dreptul abdomenului, şi de la prima lovitură se lovi tare cu coada în stomac. Gemu şi căzu grămadă, dar nu se lăsă, ci încercă să îl apuce ca Ellen, dar acum îl cam lăsau muşchii. Lovea făcându-şi vânt, fără nici un ritm, şi îşi pierdea puterile văzând cu ochii.

Piesa lui de prelucrat ieşi strâmbă ca un cârlig, în timp ce fierul prelucrat de Ellen rămase drept aşa cum trebuia. Că nu era o ageamie, fierarii îşi dădură seama după primele lovituri de baros. Dar sperau totuşi că individul musculos va câştiga prin forţă. Însă curând acesta asudă atât de puternic, încât transpiraţia curgea de pe el şiroaie, şi capul înroşit ameninţa să îi explodeze. Când loviturile de lângă Ellen încetară, ea continuă să lucreze, fără a îndrăzni să privească alături, pentru a nu pierde ritmul. Cineva o bătu pe umăr.

– Este în regulă, ai câştigat! zise Pierre cu voce abia auzită. Dacă te poţi odihni până atunci, poţi să începi să lucrezi de mâine.

Era evident cât efort depunea pentru a părea liniştit.

– Voi fi aici, răspunse Ellen şi lăsă barosul în găleata cu apă de lângă nicovală.

Jean jubila şi sări de gâtul lui Ellen:

– A fost grozav!

– Mult stimată, aveţi respectul meu! zise Henric zâmbind şi oferindu-i braţul său.

Ellen tremura uşor de emoţie şi se sprijini mulţumind de braţul oferit. De fapt, nu ar trebui să arate că ar avea nevoie de sprijin. Deşi câştigase, privea spre ziua următoare cu sentimente contradictorii. Spera că Pierre ştia să piardă; oricum, de mâine lucra pentru el! Se despărţi de Henric şi de fierar, şi împreună cu Jean se îndreptă spre cort. Se gândea cu nostalgie la Jocelyn. Îi lipseau atât de mult zâmbetul lui, dragostea lui şi încrederea în capacităţile ei! După ce mâncară, Jean îi povesti lui Madeleine despre victoria obţinută de Ellen.

– Mai bine mă culc mai devreme, mâine voi pleca cu noaptea în cap. Brutarul începe să coacă pâinile înainte de ivirea zorilor. Îl va trimite pe fiul lui, ca să mă ia. Deci să nu vă speriaţi că mâine-dimineaţă eu voi fi deja plecat. Apoi Jean o întrebă pe Madeleine: Ţie cum ţi-a mers astăzi? Ai găsit de lucru?

Madeleine confirmă:

– Agnes a zis că pot să-i aduc iarăşi apă şi pot să ţes. Atâta vreme cât bărbatul ei nu este prin apropiere, adăugă ea puţin cam jenată.

– Dar este minunat!

Jean o mângâie pe obraji.

Ellen era mişcată de grija lui pentru sărmana Madeleine. Atât timp cât el avea grijă de ea, ei îi va merge bine.

Cu toate că Pierre era foarte respectat de fierari, toată ziua aceştia au făcut glume pe seama modului în care a decurs pariul şi l-au luat peste picior pentru faptul că acum trebuia să întreţină şi o a doua nevastă. Când Ellen apăru a doua zi la fierărie, aceştia râneau, dar pe parcursul zilei se calmară şi curând nu îi mai dădură atenţie.

La sfârşitul săptămânii, musculosul veni la cortul lui Ellen şi, fără să i se fi cerut, îi dădu acesteia câştigul lui.

– Vei mai veni la turniruri? întrebă el.

– Cred că da.

– Dacă nu vei avea altceva de lucru, mă poţi căuta. Îi punem pe cavaleri să parieze, şi eu voi pierde. Asta ar dăuna faimei mele şi cândva mă voi urî pentru asta, dar o vreme aş câştiga bani buni astfel, propuse el.

– Dacă se poate, prefer să câştig banii făcând fierărie.

Ellen se strădui să nu pară înfumurată.

– Cum vrei. Dar, dacă îţi schimbi părerea...

– Ştiu unde te voi găsi.

Ellen dădu din cap şi se simţi uşurată când acesta plecă. Chiar dacă îl învinsese la proba cu barosul, era mai bine să nu aibă drept duşman pe cineva ca el.

Neufchâtel-en-Bray, mai 1172

Începând din toamna anului care trecuse, Ellen, Jean şi Madeleine au fost prezenţi ba la un turnir, ba la altul. La început, tremurase, aşteptând ca Pierre să îi dea din nou de lucru, apoi devenise ceva ca de la sine înţeles să fie angajată. Totuşi, Pierre nu îi devenise prieten, spre deosebire de veselul Henric le Norrois. Ellen îi recunoştea de departe râsul gutural. Ca şi de data aceasta, se apropie de el pe furiş, pentru a-l bate pe umăr de la spate. Dar în ultima clipă îl recunoscu pe bărbatul de lângă Henric şi înlemni. Exact când era pe punctul de a se îndepărta cu inima ce parcă îi sărea din piept, fu descoperită de Jean.

– Ellenweore! Henric! strigă acesta luptându-se cu mulţimea ca să se apropie.

Henric se întoarse:

– Jean! Îl bătu pe umăr pe tânăr, când acesta ajunse lângă el. Nu o strigai şi pe Ellenweore? Ea unde este?

Henric privi în jur şi o descoperi şi el.

Aceasta stătea ca lovită de trăsnet.

– Ellen, ce mai faci? o salută el.

Exact în acel moment, se întoarse şi însoţitorul lui.

Lui Ellen i se urcă sângele la cap când privirile lor se întâlniră.

Privirea lui Guillaume îi cerceta curioasă chipul.

– Ne cunoaştem?

Privirea lui Guillaume rămăsese pironită asupra ei.

„Au trecut cinci ani de când m-a văzut ultima dată, şi atunci mă credea băiat", încercă Ellen să se liniştească, apoi dădu din cap.

– Scuzaţi-mă, trebuie să plec. Treburile!

Făcu politicoasă o plecăciune şi plecă în fugă.

– Doamne, Guillaume! Ce impresionezi femeile! Henric râse, apoi adăugă: Nici nu am avut timp să vă prezint şi a şi fugit de tine.

Guillaume privea surprins în urma ei.

Ellen se grăbea să ajungă la fierăria lui Pierre. Întreaga zi, nu se gândise la nimic altceva decât la întâlnirea cu Guillaume. Şi, în aceeaşi măsură în care spera să îl revadă curând, se şi temea că acesta o va recunoaşte. Vederea lui îi făcuse inima să bată mai puternic şi îi declanşase un sentiment cald, plăcut. Ellen era cu gândul aiurea, iar Pierre o tachina fără milă. Ellen se gândi la cearta cu Donovan şi încercă să revină la realitate, pentru ca Pierre să nu regrete că o primise la lucru. Când seara se întoarse acasă, Jean se afla deja în cort şi pregătea masa. Madeleine încă nu sosise.

– Ce era cu tine azi-dimineaţă?

– La ce te referi? făcu Ellen pe neştiutoarea.

– Te-ai roşit şi ai fugit când l-ai văzut pe tip. Îl cunoşti?

Ellen vru să nege, dar se gândi că era mai bine să îl aibă pe Jean ca aliat şi de aceea confirmă.

– *Oh, la, la!* zâmbi Jean cu gura până la urechi. Eşti îndrăgostită de el! Jean dădu din mână în sus şi în jos, şi adăugă: *l'amour, l'amour, toujours l'amour!* Ce s-ar putea face împotriva dragostei?

Ellen îl fulgeră cu privirea.

– El mă cunoaşte ca Alan, băiatul de la fierărie, asta este problema.

– Cum? Nu înţeleg.

Jean o privi iritat.

– Eu am trăit deghizată în băiat la Tancarville, unde era el scutier. Am învăţat să lupt cu spada de la el. Nu trebuie să afle niciodată că eu şi Alan suntem aceeaşi persoană, pentru că niciodată nu mi-ar ierta o minciună ca asta!

– Ai măcar idee cine este el?

– Sigur. Îl cheamă Guillaume... şi ce-i cu asta?

– Şi este profesorul tânărului rege, asta nu ştiai?

– Nu! se miră Ellen. Dar imediat un zâmbet îi luminã chipul. De fapt, nu mă surprinde. Mereu spunea că vrea să devină cavaler al regelui. Dar nu credeam că va reuşi atât de repede. Când într-o zi bătrânul rege va muri, iar fiul lui se va urca pe tron ca rege al întregului regat, William va realiza tot ce spera.

– William?

– În Anglia, acesta este numele lui. Este englez, ca şi mine, de aceea îi spuneam aşa deseori.

Ellen zâmbi melancolică.

– Atunci va trebui să te dezobişnuieşti cât mai repede de asta, ca să nu îşi dea seama cine eşti, îi recomandă insistent Jean.

– Visurile mele sunt încă atât de îndepărtate! oftă ea cu tristeţe.

Madeleine intră în cort aproape furişându-se şi se retrase într-un colţ murmurând un cântec. Scoase o monedă din buzunar şi o privi fericită.

– De unde ai atâţia bani? se interesă bănuitor Jean şi privi moneda mai de-aproape.

– Mi-a dat-o un cavaler. Un cavaler frumos. Voia să ştie cine este ea.

Madeleine arătă către Ellen.

– Şi tu ce i-ai spus?

Ellen o apucă de umăr şi o cam zgâlţâi puţin.

– Că te cheamă Ellenweore şi că eşti prietena mea. Altceva nimic.

– Şi pentru asta ţi-a dat atâţia bani?

– Da.

Madeleine radia.

Jean şi Ellen se priviră unul pe altul.

– Acesta nu poate fi decât Guillaume!

– Nu îţi face nici o grijă! Madeleine nu ştie nimic despre trecutul tău, şopti Jean încercând să o mai liniştească pe Ellen.

Îşi găsise liniştea aproape nouă luni, iar acum ea îl bântuia din nou! Thibault se grăbi să ajungă la cortul lui. Inima parcă îi ardea, doar Rose mai putea să

îi mai aline chinul. Thibault se şterse la ochi, de parcă astfel putea să alunge imaginile care îl torturau. Ellen abia îl descoperise pe Guillaume, era îmbujorată şi arăta mai bine decât oricând. Thibault respira cu greutate. Mica prostituată, prostuţă, care afirmase că i-ar fi prietenă, nu îi spusese nimic pentru moneda de argint, în afară de ceea ce el ştia de mult, totuşi o tratase prieteneşte, pentru că oricând era de folos să aibă un spion în cortul lui Ellen. Thibault zâmbi lugubru.

– Rose? Privi nerăbdător în cort. Acesta era aranjat cum trebuia, dar era gol. Rose! urlă el, dar nu se întâmplă nimic.

Când aceasta apăru în cele din urmă, Thibault stătea indispus pe scaunul lui.

– Unde ai fost? se răsti el la fată.

– Am cumpărat câteva bentiţe drăguţe şi o bucată minunată de stofă!

Rose veni în fugă lângă el, se aşeză la picioarele lui şi îl ajută să-şi scoată cizmele.

– Ca să fiu frumoasă pentru tine!

Coborî cochetă privirea, pentru a-l mai calma.

– Nu vei mai părăsi cortul decât cu permisiunea mea!

– Dar... vru să riposteze Rose.

– De data aceasta, ţii să păstrezi neapărat copilul sau scăpăm de el? întrebă Thibault ameninţător.

Rose clătină capul plecat:

– Dacă asta doreşti, bineînţeles că rămân aici.

– Aşa îmi placi mai mult! Thibault o privi plin de dorinţe şi o trase spre pat. Hai, roza mea!

De când Rose era gravidă, el o dorea mai puţin şi, după ce se culca cu ea, se simţea nesatisfăcut.

– Du-te şi adu-mi-o pe Margaret! Lacrimile din ochii ei nu îl înduplecau. Termină cu văicăreala şi bucură-te că nu te trimit la dracu' cu bastardul tău cu tot, se răstea la ea şi se tolăni pe blana folosită ca pătură.

Bineînţeles că Rose ştia ce va face el cu Margaret, şi tocmai asta reprezenta plăcerea lui. Dumnezeule, de ce trebuia să fie el singurul care suferea? Putea durerea resimţită de Rose să fie mai mare văzându-l cu alta decât durerea lui când o vedea pe Ellen cu alţi bărbaţi? Numai gândul la Ellen şi îi îmbăţoşa sexul, şi atunci intervenea şi Margaret. Rose trebuia să creadă că asta se petrecea din cauza lui Margaret. Tânăra servitoare era suplă, aproape slabă, avea o faţă îngustă, ochii apropiaţi şi buze subţiri. Nimic din ea nu amintea de Ellen, care deborda vitalitate, cu excepţia poate a culorii părului ei. Thibault puse mâna pe zulufii ei lungi. Erau mai lungi şi mai subţiri ca ai lui Ellen, dar când strângea din ochi, uneori reuşea să îşi imagineze că o ţinea în braţe pe Ellen.

– Aşteaptă afară! gâfâia el, şi Rose ieşea cât putea de repede.

– Oh, Ellen! gemea el la urechea slăbuţei slujnice.

– Pe mine mă cheamă Margaret, reclama aceasta încet.

– Ţine-ţi gura şi stai pe mine! îi ordona Thibault grosolan şi îi frământa fundul plat până acesta se înroşea.

Ellen se concentra la fierărie asupra lucrului şi nu observa că era supravegheată. Se străduia să nu se gândească la Guillaume atât de mult, deşi îi era greu să o facă. Între timp, începuse turnirul şi, din ce aflase Jean despre Guillaume, acesta făcea parte probabil dintre primii care se avântau în vălmăşagul luptei. Când Henric le Norrois veni după-amiază la fierărie, Ellen speră că acesta nu va face referire la ciudatul ei comportament de la întâlnirea cu Guillaume.

– Ai cu siguranţă un foarfece pentru tăiat tabla, zâmbi larg Henric în loc de salut.

Ducea de braţ un neajutorat cavaler cu capul blocat în coiful complet turtit şi strâmbat. Viteazul erou îşi pierduse orice posibilitate de a se orienta şi era pur şi simplu condus.

– Loviturile primite nu i-au deblocat coiful, ba chiar l-au fixat mai bine! Abia mai poate respira, sărmanul! Ai putea să i-l scoţi?

Ellen chicoti. Cât de puerili erau şi cavalerii aceştia, se băteau şi în vreme de pace!

– Nu va fi tocmai plăcut! îl avertiză ea şi aduse cleştele şi foarfecele pentru tablă.

– Nu este prima dată, el cunoaşte procedura. Fii totuşi atentă. Este un luptător care promite mult, deşi actuala stare în care se află nu îl recomandă ca atare.

Henric îi făcu cu ochiul lui Ellen.

Bărbatul cu coiful mormăi ceva prost dispus şi îl ocărî, cu rezonanţe de tinichea, pe Henric.

Ellen dădu din cap zâmbind şi se apucă să îl elibereze pe cavaler din temniţa lui turtită. Îi vârî în mână un cleşte lui Henric şi îl rugă să o ajute, pentru ca viteazul să nu se aleagă cu capul rănit.

– Dar coiful nu va mai putea fi utilizat după asta. Se poate valorifica doar ca fier, avertiză ea şi se puse pe lucru.

Henric le Norrois nu ţinu suficient de bine cleştele, care alunecă de mai multe ori.

– Ce păcat că Pierre nu este aici! Dumneavoastră nu îmi sunteţi de mare folos. Ţineţi-l ca lumea! ceru ea gâfâind şi smucind coiful, până ce capul cavalerului fu eliberat.

Ellen puse deoparte coiful făcut zob şi se interesă cum se mai simte cel eliberat.

– Cum vă...

Când văzu cine fusese imobilizat sub coif, restul frazei îi rămase nerostit.

– Încă îmi mai rezonează capul, răspunse Guillaume, fără a o privi. Când în cele din urmă ridică privirea, rămase şi el cu gura căscată. Tu? întrebă el nevenindu-i a crede.

– Milord!

Ellen se înclină şi privi în jos. Cu siguranţă, era mai bine ca el să nu poată să îi vadă faţa mai mult timp.

Guillaume se scărpină în cap.

– Trebuie să îmi continui munca, spuse Ellen şi îi întoarse spatele precipitată.

– Cât îţi datorez?

– Nimic, nu a fost mare lucru. Şi, în plus, sunteţi un prieten al lui Henric. Dacă vreţi, puteţi lăsa coiful aici.

Ellen rămase întoarsă cu spatele, cu toate că era o impolitețe să nu îl privească.

– Îţi mulţumesc.

Guillaume puse pe masă o monedă de argint, dar nu dădea semne că s-ar pregăti să plece.

Henric înţelese imediat semnul făcut de Guillaume şi ieşi din fierărie.

Ellen încercă să facă abstracţie de prezenţa lui Guillaume, dar privirea lui îi ardea spatele ca soarele de iulie la amiază.

– Acum am priceput! strigă el deodată bucuros.

Ellen tresări, şi o sudoare rece îi cuprinse ceafa.

– Tot timpul mi-am frământat creierii ca să îmi dau seama de cine îmi aminteşti.

Ellen simţi că va vomita. Ca să nu atragă atenţia, luă moneda cu degetele tremurânde şi o băgă în punga de la brâu.

– Da! Cred că îl cunosc pe fratele tău!

– Fratele meu!

Ea ridică surprinsă privirea.

– Da, Alan, un tânăr fierar din East Anglia, l-am cunoscut la Tancarville! Henric mi-a spus că şi tu eşti din Anglia, ca mine.

Ellen nu reacţionă imediat. Se gândea intens la ce ar trebui să spună.

– Este fratele tău, nu? Arătaţi ca doi gemeni. Alan mi-a fost bun prieten, pe când eram scutier. Nu ţi-a povestit despre mine? Guillaume mă numesc.

O privea întrebător pe Ellen.

El însuşi îi furnizase cea mai bună explicaţie.

– Ba da, sigur. Deci dumneavoastră sunteţi, abia putu ea să vorbească şi zâmbi.

– El ce mai face, este şi el aici?

– Nu, răspunse Ellen.

Ce să spună? Să născocească o istorioară? Şi dacă Guillaume mai remarca ceva?

– Este mort, spuse ea şi încercă să pară marcată.

Şi, evident, reuşi, pentru că Guillaume o privi cu ochi mari.

– Nu ştiam! Cum s-a întâmplat?

– I s-a umflat gâtul, până când s-a sufocat. O mulţime de oameni au murit în acea iarnă.

Ellen se mira ea însăşi de ce spunea. Cum de îi trecuse aşa ceva prin cap?

– Proastă treabă, zise Guillaume şi dădu gânditor din cap. Faci şi tu fierărie?

– Este o chestiune de familie.

Ellen simţi cum îi tremura vocea. „El va descoperi totul şi acesta îmi va fi sfârşitul" gândi ea.

– Alan a vrut tot timpul să făurească o spadă pentru rege.

Vocea lui Guillaume era melancolică.

– Aceasta este şi dorinţa mea!

Ellen îl privi scurt pe Guillaume în ochi, şi stomacul i se strânse ca atunci, în pădure, când el stătea în spatele ei, pentru a-i conduce braţul, când îi simţise în ceafă respiraţia caldă.

– Când tânărul rege va avea bani cândva, ceea ce s-ar întâmpla probabil abia după moartea tatălui său, am să îi spun despre tine. Cu condiţia să fii la fel de bună ca Alan!

Guillaume zâmbi.

Ellen coborî privirea şi roşi.

Deodată, Guillaume se clătină şi păli.

– Ce aveţi?

Ea sări la el şi îl apucă de braţ cu putere.

– Am ameţit, capul meu...

Guillaume nu mai continuă.

– Lovitura la cap! concluzionă Ellen şi îl conduse afară. Aveţi nevoie de aer curat. Şi mai trebuie şi să vă odihniţi. Dacă îmi spuneţi unde se află, vă însoţesc până la cortul dumneavoastră.

– Mulţumesc!

Guillaume respiră adânc şi rămase totuşi pe loc, pentru că în faţa ochilor lui totul se învârtea.

Pierre trebuia să revină dintr-o clipă într-alta, aşa că Ellen îl rugă pe un alt fierar să fie atent la lucrurile ei şi îl însoţi pe Guillaume.

– Corturile noastre sunt cam departe de aici, exact de partea cealaltă a pieţei, într-o mică vale, explică

Guillaume. Ne-am putea aşeza un moment? o rugă el pe Ellen după o vreme şi rămase în picioare.

Ea ştia sigur că Pierre se va înfuria dacă ea lipsea atât timp, dar nu era în stare să îl părăsească la nevoie pe Guillaume. Farmecul lui era acelaşi. Ba chiar părea că era mai puternic decât la Tancarville. Lui Ellen îi făcea plăcere să îi ţină braţul puternic şi să meargă atât de aproape de el. Mirosea a cal şi a piele, ca şi înainte.

– Bine, spuse ea şi privi în jur. La marginea pădurii, nu departe de ei, era un copac doborât de vijelii. Vă puteţi odihni acolo, pe buşteanul acela.

Guillaume nu dădu drumul braţului ei în timp ce se aşezau. Aşa că ei nu îi rămase altceva de făcut decât să se aşeze lângă el. Străbătuseră cam o jumătate din drum, şi acum puteau privi piaţa. De cealaltă parte a pajiştii mari, aflate în faţa lor, se aflau corturile cavalerilor. Abia acum Ellen observă că erau singuri. Avea gura şi gâtul uscate. Îşi trecu limba peste buze şi înghiţi în sec.

Guillaume o privi îndelung.

– În viaţa mea nu am mai văzut ochi atât de verzi, începu el şi îi aranjă o şuviţă de păr căzută pe frunte. Am spus mai devreme că Alan şi cu tine semănaţi ca doi gemeni? Desigur că a fost o prostie. Aş fi observat dacă el ar fi avut ochi la fel de verzi ca ai tăi.

Ellen zâmbi. „Cât de orbi sunt unii oameni... îndeosebi bărbaţii".

– Şi, în afară de asta, tu ai mult mai mulţi pistrui mici şi obraznici! o tachină el.

Aici Guillaume avea dreptate. Când rămăsese gravidă, aceştia se înmulţiseră brusc. Se gândi la Thibault şi la ziua în care fusese pe punctul de a muri în pădure din cauza hemoragiei, şi brusc privirea i se întunecă.

– Doar nu te-ai supărat din cauza pistruilor? întrebă surprins Guillaume.

Ellen clătină din cap:

– Amintiri urâte.

Guillaume păru a crede că ea se referea la moartea fratelui ei, pentru că o mângâie pe cap cu gingăşie.

– Totul va fi bine.

Ellen sări în picioare şi vru să îi spună adevărul, dar, înainte de a fi apucat să scoată o vorbă, se ridică şi el, o trase spre sine şi o sărută.

Sărutul lui era cu totul altfel decât sărutul uşor, abia căutat al lui Jocelyn. Sărutul lui Guillaume era ca el însuşi, provocator, excitant, plăcut, periculos de la început până la sfârşit şi irezistibil. Ellen era atât de răscolită, încât nu mai respira. Auzea sângele bătându-i în tâmple şi îşi pierdu şi ultima urmă de raţiune. Guillaume o ţinea strâns, de parcă nu voia să îi mai dea drumul niciodată. Degetele lui i se înfigeau în spate. „Trebuie să termin cu asta şi să plec, acum, imediat, înainte de a fi prea târziu! El este un cavaler normand, nu este pentru mine", astea erau gândurile care îi bubuiau în cap. Îl sărută pe Guillaume cu toată pasiunea care se adunase în ea. Îi simţea prin

haine căldura trupului şi dorinţa. O strângea şi începu să o dezmierde, nu gingaş ca un adorator, ci provocator ca un amant. Ea ar fi trebuit să se smulgă. Mai era posibil să se întoarcă, dar genunchii o lăsau şi i se dădu lui Guillaume, care părea că brusc se însănătoşise. Mâinile lui coborâră de pe umeri pe sâni, încercând să îi pipăie prin haine. Ellen gâfâia dăruită şi disperată din plăcere. Guillaume o trase în pădure. O lipi de un fag gros, îi ridică rochia şi împinse piciorul drept înainte. De la genunchi mâna lui alunecă uşor, dar hotărâtă în sus, până când se opri între picioarele ei.

– Eşti minunată! rosti el răguşit, şi gura lui moale o sărută mai întâi pe gât, coborând apoi mai departe, până la sâni.

Ellen gemea de plăcere.

Mâna lui Guillaume aluneca înainte şi înapoi între picioarele ei, până când ea aproape că leşină dorindu-l. El îşi desfăcu cumva pantalonii şi îşi eliberă mădularul. Ellen nu îl văzu, nu îl atinse. Închise ochii şi se lăsă în voia lui. Între voluptate şi teamă, tremura sub atingerea lui şi nu se opuse când el o pătrunse. Thibault era uitat. Fiori plăcuţi o pătrundeau şi căldura îi umplea pântecele. Guillaume ieşea din ea aproape complet, pentru ca apoi să o străpungă din nou cu noi forţe. Ellen se auzi icnind. Întreg trupul ei era lacom de el şi în ea exista doar dorinţa ca această clipă să nu se sfârşească niciodată. Deodată, gemu şi Guillaume, se cabră şi se revărsă în ea. Trupul ei fu cuprins de un val de

căldură, în timp ce pântecele i se umplu de zvâcniri surde. După ce el se retrase, Ellen era mai istovită decât după o zi lungă de lucru. Guillaume o mângâie uşor pe obraji şi îi zâmbi. Ellen se simţea ca sugrumată. O lacrimă fierbinte i se prelinse pe faţă. Guillaume o luă de bărbie, i-o ridică, şi îi şterse lacrima cu degetul mare.

Ea abia îngăimă:

– Nici nu ştiu de ce eu...

– Sst!

Guillaume îi puse degetul arătător pe buze şi o sărută iarăşi.

După ce îşi puseră hainele în ordine, părăsiră pădurea. Ellen se simţea ca un copil care făcuse ceva interzis, în timp ce Guillaume nu părea afectat de cele întâmplate. Spăsită, ea evita să-l privească.

– De aici puteţi ajunge singur la cortul dumneavoastră? întrebă ea, continuând să privească în pământ.

– Sigur. Guillaume o trase spre el şi adăugă: Mâine este duminică, tu nu lucrezi. Ne întâlnim aici, la prânz, da?

Ellen confirmă fără vlagă.

– Eşti minunată şi foarte excitantă.

El îi zâmbi fudul.

Ellen nu ştia ce să creadă. Jocelyn îi vorbise despre iubire. Jocelyn... care rămăsese doar o palidă amintire. Guillaume i-l scosese din inimă.

Întorcându-se la fierărie, Ellen se simţi puternică şi sigură pe sine. Trebuia să înceapă neapărat să lucreze la spada de care obsedată de luni de zile. Ştia

precis cum va arăta aceasta, cum îi va fi mânerul, cât va fi de lungă şi de lată şi cum îi va confecţiona garda şi teaca. Avea deja şi un nume! Acesta apăruse de la sine cândva, i se cuibărise în cap şi îi cerea tot mai insistent: „Făureşte-mă!"

– Athanor, şopti Ellen.

A doua zi la amiază, se duse în pădure cu inima bătându-i puternic. Străbătu agale drumul gloduros şi se bucură de frumoasa zi de primăvară. Soarele făcea să strălucească tot cerul azuriu ca o mare de albăstrele. Iarna fusese în cele din urmă învinsă. De Paşte, fuseseră câteva zile însorite, dar apoi se făcuse din nou frig. Acum părea că nimic nu mai putea opri vremea frumoasă. Peste tot înfloreau traista-ciobanului, păpădia, sclipeţii şi urzica. Afinele îşi expuneau primele flori, şi la margine de drum erau nenumăraţi bănuţi, floarea preferată a lui Ellen. Se spunea în taină că unele femei o foloseau pentru a scăpa de sarcinile nedorite, dar ea prefera să nu se gândească la asta. Pe Thibault şi-l alungase din amintire. „Este trecutul, gândea ea, totul a trecut. Trebuie să uit." În depărtare, pe dealuri, se vedeau meri în floare, plini de lumină. Peste câteva luni, vor produce fructe gustoase, dar Ellen va fi atunci departe.

Ajunse la locul de întâlnire stabilit cu Guillaume mai repede decât se aşteptase. Se aşează pe buştean şi aşteptă. La picioarele ei înflorea alb gingaş rostopasca.

Ellen se gândi la Claire şi la băutura pe care ea i-o pregătise din această plantă. Femeia dăduse amestecului cu vin o aromă unică, pe care Ellen aproape că o simţi când mirosi floarea.

Brusc, apăru Guillaume în faţa ei.

– Zâmbeşti! spuse el vizibil bucuros.

Ellen nu îl auzise venind şi îl privi surprinsă. Clipea, pentru că soarele din spatele lui o orbea.

– Astăzi, eşti şi mai frumoasă, zise el, se aşeză alături de ea şi îi întinse un buchet de flori albe.

– Lăcrămioare!

Ellen era mişcată.

Un moment, tăcură amândoi. Guillaume o privea curios, şi Ellen deveni neliniştită.

– Curând, voi începe să lucrez la o spadă, spuse ea şi privi încurcată într-o parte.

Guillaume nu insistă asupra subiectului. O apucă de bărbie, îi întoarse faţa către el şi o sărută cu pasiune. Ellen uită de fierărie, de spadă şi de trecut şi trăi sărutul şi alintările lui. Guillaume se ridică şi o trase după el.

Abia acum Ellen observă pătura pe care acesta o adusese cu el. „Ca să vezi, îi trecu ei prin cap, s-a pregătit, ştie exact ce vrea, şi asta, şi asta este numai un lucru. Este un bărbat cu experienţă. Dacă cumva crezi că pentru tine simte ceva mai mult decât pentru o oarecare alta, te înşeli." Ellen nu merse mai departe cu acest gând.

Guillaume o conduse la pajişte. Iarba nu era încă prea înaltă, de aceea Ellen clătină din cap.

– Nu aici, aici putem fi văzuţi, zise ea şi roşi.

Guillaume nu păru deranjat, întinse pătura pe jos şi o trase şi pe ea.

Imediat ce buzele lui o atinseră şi când o trase spre el, rezistenţa ei dispăru. Se lăsă în seama lui, uită de loc şi timp până când amândoi obosiră de iubire.

Ruşinată, îşi aranjă hainele, în timp ce Guillaume se îmbrăca fără nici o jenă. Ellen se gândea febril la ce discutaseră pe când erau prieteni în Tancarville. Dar nu putea să îşi amintească nici măcar un amănunt. De pe buzele ei nu voia să iasă nici o vorbă rezonabilă. Alan era cu adevărat mort.

Guillaume se întinsese iarăşi în iarbă şi privea cerul.

– Povesteşte-mi despre spadă, spuse el în cele din urmă, se întoarse pe burtă şi se sprijini în coate. O fixa cu privirea ochilor lui albaştri.

– Aţi...

– Tu! o întrerupse el.

– Eu?

– Să mă tutuieşti!

– Bine.

Nu îi venea greu să îl tutuiască, Alan o făcuse deja.

– Deci ai auzit ce am spus mai devreme! îl fulgeră ea cu privirea.

– Bineînţeles că am auzit. Dar, pentru că tu eşti sora lui Alan, m-am temut că toată după-amiaza o vom petrece cu expuneri despre spade, dacă aş fi întrebat ceva. Mărturisesc că pofta mea pentru tine era prea mare.

O gâdilă cu o floare culeasă de el şi o sărută.

Ellen se încruntă.

– Pofta pentru mine? Sună...

– Sună a turtă dulce ori a fructe dulci, ripostă el zâmbind şi îi sărută rochia în locul sub care bănuia că se află sfârcul.

– Eşti imposibil!

– Ştiu. Guillaume o privi mimând vinovăţia şi adăugă: Dar acum vorbeşte-mi despre spadă!

Ellen nu reuşi să se supere pe el.

– Bine, zise ea oftând. Şi, când va fi terminată, ţi-o voi arăta. Va fi o spadă specială, pentru că o voi face fără ajutorul altor meşteşugari. Voi făuri nu doar lama, ci întreaga spadă.

Guillaume o privi uimit.

– Dar cum vei face asta?

– Eu ştiu să fac mai mult decât partea de fierărie.

– Ah, da? Ca şi cum nu aş fi observat asta, zise el şi, cu un sărut furtunos, o aruncă înapoi în iarbă.

Mâinile lui se plimbară de-a lungul trupului ei şi pentru a doua oară se lăsară în voia jocurilor dragostei. Când se ridică, Ellen gâfâia epuizată.

– Eu cred că unica spadă care te interesează cu adevărat este asta!

Ea zâmbi obraznic şi arătă spre poala sa.

– Hm... ar putea fi ceva adevăr aici, cel puţin atât timp cât eşti în preajma mea. Aşa că fă-mi plăcerea şi nu te mai arăta pe la turniruri, altfel am să pierd şi cămaşa de pe mine.

Râse zgomotos şi îi sărută vârful nasului.

Se despărţiră abia când soarele apunea.

– Mâine, trebuie să mă trezesc devreme, este mai bine să plec acum.

Ellen îşi trecu degetele prin păr pentru a-l mai aranja înainte de a-şi reface cocul.

– Mâine, nu am timp, şi peste două zile trebuie să plecăm, aşa ne rămâne doar ziua de poimâine, explică Guillaume ca pe ceva normal şi o trase din nou spre el. Abia aştept, vrei să îmi fii fidelă până atunci?

Ellen îl privi consternată:

– Crezi cumva că eu obişnuiesc ba să mă duc în pădure cu un bărbat, ba să mă întind cu altul pe pajişte? întrebă ea cu aroganţă şi fără să vrea se îndepărtă de el.

În loc să-i răspundă, el o sărută din nou.

Thibault îl urmărise pe Guillaume. Pătura pe care o luase mareşalul cu el putea să însemne doar că acesta planificase o întâlnire de dragoste, şi Thibault voia să se convingă dacă era aşa. Partea proastă era că mareşalul părea îndrăgostit. Acesta mergea agale fâlfâind pătura şi culegând lăcrămioare de pe marginea drumului. Thibault se gândi că Guillaume era fie un seducător şmecher, fie era îndrăgostit până peste cap. Deşi în adâncul fiinţei lui ştia sigur cu cine se întâlnea Guillaume, mai spera că putea fi vorba despre alta. Poate că ea nu va veni. Thibault se furişa neobservat în urma lui. Apoi o văzu pe ea şezând pe buştean, cu părul sclipind roşu în lumina soarelui, de parcă luase foc. Primul sărut între Ellen şi Guillaume

îl izbi ca un trăsnet. Îl resimți mai rău decât odinioară pe cel cu Jocelyn la Beauvais! Poate că din cauză că îl disprețuia atât de mult pe Guillaume ori din cauza luminii emanate de Ellen.

Când cei doi s-au iubit în iarbă, Thibault i-a pândit, și a plâns de disperare. Ellen în brațele lui Guillaume – asta era prea mult! Lovea pământul cu pumnii și își îngropa fața și lacrimile sub mânecă. A-l îndepărta pe Jocelyn nu fusese greu, dar cu Guillaume se putea să nu meargă atât de simplu.

Dar nu exista altă cale, trebuia să o câștige pe Ellen pentru el. Și, dacă ea nu voia de bunăvoie să fie a lui, va găsi el un motiv convingător ca ea să se răzgândească. Cândva Ellen avea să-i aparțină!

August 1172

– La următoarele două, trei turniruri nu voi putea lua parte. Tânărul Henric are obligaţii, explică Guillaume, care luă un fir de iarbă şi cu el mângâie gâtul lui Ellen. De trei luni se întâlneau la turniruri de câte ori se putea, pentru a face dragoste. Guillaume adăugă: Cred că la începutul lui octombrie cel târziu ne vom revedea. Până atunci, va trebui să visezi la mine. Şi să nu mă uiţi! o atenţionă el serios.

– Ah, dar tu la cine vei visa? îl tachină Ellen.

– Tu ce crezi?

El o privi mustrător.

– Eu cred că acum trebuie să plec, altfel Pierre îmi ia capul.

Ellen se ridică în picioare. Nu voia să înceapă să plângă, de aceea îl sărută pe Guillaume doar pe frunte, îşi aranjă părul şi hainele şi plecă în grabă. Dar se mai întoarse o dată, pentru a-i face semn cu mâna, însă el era ocupat cu încălţatul cizmelor şi nu o văzu.

Spre uimirea ei, Pierre nu era deloc supărat, cu toate că ea venise iarăşi târziu. Ba dimpotrivă, rânjea cu gura până la urechi când o văzu sosind.

– Aşa, aşa, deci este adevărat că ai ceva cu profesorul tânărului rege. Dădu din cap aprobator. Toată stima, nu te-aş fi crezut în stare. Dar cine ştie, poate că asta ne va aduce cândva o comandă regală!

Ellen îşi dădu seama că se înroşise ca focul şi nu îndrăzni să îl privească în faţă pe Pierre. Vru să spună că tânărul rege era lipsit de mijloace, dar se răzgândi şi folosi ocazia în favoarea ei:

– Trebuie să fac o spadă. Sir Guillaume vrea să vadă ce pot. Îmi vei permite ca atunci când termin treaba seara, să lucrez la ea în fierăria ta?

Pierre o privi surprins. Îşi frecă gânditor barba şi în cele din urmă mormăi:

– Fie!

Probabil că era cam indispus, pentru că pe Guillaume îl interesau armele făurite de ea, şi nu cele făurite de el.

Ellen se bucură în linişte şi se apucă de treabă plină de voie bună.

– Îmi poţi da şi fierul? Bineînţeles că ţi-l voi plăti, se interesă ea seara, după ce îşi terminase treaba.

În loc de un răspuns, se alese din partea lui Pierre cu un mormăit neinteligibil. Ellen îl luă drept o confirmare şi se apucă să scotocească prin rezerva de fier. Din cel mai îndepărtat colţ, scoase la iveală o bucată de fier neprelucrat, de o duritate neobişnuită.

– Ce vrei să faci cu el?

Pierre izbucni în râs.

– În nici un caz să coc pâine, ripostă Ellen căutând mai departe materiale.

– Bucata aceea de fier este atât de casantă, încât se va sfărâma dacă vei încerca să o prelucrezi. Chiar vrei să faci din ea o spadă?

Pierre dădu din cap distrat şi slobozi un şuierat printre dinţi.

– Dacă este un material atât de prost precum zici, sper că mi-l dai pe puţini bani.

– Nu am spus că ar fi prost, răspunse Pierre pripit. Doar că necesită multă muncă, foarte multă muncă.

– Cu siguranţă că mi-l vei da pe un preţ bun!

Pierre pufni.

Ellen nu se lăsă. Desigur că fierarul avea dreptate. Fierul ales de ea era neobişnuit de dur, dar tocmai din acest motiv îl alesese. Ea ştia că pentru o lamă de excepţie era bun doar un material bine curăţat, fără resturi de zgură şi fără impurităţi. Pentru a obţine o astfel de puritate, fierul trebuia îndoit de multe ori. Dar, pentru că la fiecare îndoire se pierdea din duritate, fierul trebuia să fie la început deosebit de dur. Cei mai mulţi fierari se temeau să prelucreze un astfel de fier casant, pentru că asta cerea mult efort. În mod normal, erau suficiente trei, patru proceduri de îndoire pentru a realiza o spadă obişnuită, dar Ellen intenţiona să făurească o spadă excepţională şi voia să îndoaie fierul de şapte ori, pentru ca acesta să fie deosebit de pur, rezistent şi mai tăios decât toate celelalte spade. Ştia că Guillaume era în stare să aprecieze acest lucru, aşa că Athanor avea să fie ceva deosebit. Din rezervele lui Pierre, mai alese o bară de metal, pe

care voia să o utilizeze ca miez al lamei, şi o bucata obişnuită de fier curat, forjat, potrivit pentru garda şi mâner. Pierre o supraveghease în timp ce ea alegea materialele şi o luă peste picior când aceasta veni la el ca să afle preţul.

– Femeile! Mai că îmi vine să mă strâmb de râs când văd cum cauţi materialul! Ca Armelle, când se duce la piaţă şi cumpără ce are nevoie pentru o rochie nouă, o ironiză el şi se prefăcu a purta sub braţ un imaginar coş pentru cumpărături, plimbându-se prin fierărie precum soţia lui.

– Nu ai decât să râzi, dar nu uita să îmi ceri un preţ rezonabil pentru fier, repetă îndrăzneaţă Ellen.

– Îţi faci inutil de lucru cu bucata aia de fier, în loc să cauţi o bucată normală pentru lamă. Şi ce ai de gând cu bara aia este o enigmă pentru mine.

Pierre dădu dezaprobator din cap. Se scărpină după ceafă, cântări bucata de fier în mână, cugetă un moment şi socoti. Preţul cerut în cele din urmă fu surprinzător de corect.

Ellen plăti imediat. Refuză ca acesta să-i fie scăzut din simbrie. Un meşter se obişnuieşte repede să îţi taie din simbrie sau chiar să nu ţi-o mai dea deloc, şi dacă începe o dată... Ellen îşi luă punga şi puse banii în mâna meşterului.

– Îţi plătesc şi pentru fiecare seară în care îţi folosesc nicovala şi uneltele şi bineînţeles că voi lucra numai dacă tu nu vei avea nevoie atunci de fierărie. Pentru asta cât ceri?

Pierre răspunse fără să şovăie şi îi ceru jumătate din simbria ei. Aici era inclusă şi utilizarea cărbunilor. Ellen ezită doar scurt, pentru că oricum nu avea de ales, şi bătu apoi mâna cu meşterul.

– Tu îmi plăteşti simbria ca de obicei, iar eu îţi voi face plata săptămânal.

Ellen ştia că era legată doar temporar de Pierre. Îi mai rămânea doar cât să trăiască, dar altă cale nu exista. După ce va cumpăra materialele necesare pentru spadă, nu va mai rămâne cu cine ştie ce nici din economiile ei. Dar spada merita sacrificiul. Trebuia neapărat să îi arate lui Guillaume de ce era ea în stare. El va recunoaşte imediat o spadă bună, şi ea spera că apoi el va vedea în ea mai mult decât o fată care puţin după ce făcuse cunoştinţă cu el se şi lăsase sedusă. Guillaume nu vorbise niciodată despre iubire, ci doar despre dorinţă. Ellen se gândea mereu la asta, în timp ce se întorcea la fierărie. Ce era cu ea? Îl iubea pe Guillaume? Sau doar îl dorea? În privinţa lui Jocelyn fusese sigură. Nu îşi dorise nimic mai mult decât să fie zi de zi împreună cu el, să lucreze cu el şi să îmbătrânească împreună cu el. Dar cu Guillaume? El trezea în ea alte simţăminte. El era răpitor şi periculos ca marea înviorătoare şi fascinantă până când curenţii te trăgeau în adâncuri fără nici un avertisment, şi mâna ei rece nu îţi mai dădea niciodată drumul. Şi totuşi, Guillaume îi lipsea. Visa la săruturile şi dezmierdările lui, se trezea aţâţată în miez de noapte şi se întreba ce

era mai rea: teama ei de a nu îl mai vedea niciodată ori frica de a i se subjuga tot mai mult.

Când turnirul se încheia, meşteşugarii, negustorii şi saltimbancii plecau mai departe. Aveau nevoie de opt sau nouă zile ca să ajungă la următoarea destinaţie. Cine pleca imediat la drum dispunea la locul sosirii de o săptămână bună până la începerea turnirului, deci avea ocazia de a-şi organiza carele, corturile, uneltele şi inventarul gospodăresc.

Cu toate că Ellen avea mult de lucru la fierărie, iar seara abia se mai putea mişca, decise să înceapă să lucreze la spadă după două zile. În lunile care trecuseră, îşi petrecuse fiecare clipă liberă în braţele lui Guillaume. Acum, când el lipsea, urma să aibă destul timp pentru Athanor. În duminica următoare, a încins forja şi din bara de fier, a bătut cu barosul un profil cu patru muchii. Îşi cerceta mulţumită rezultatul. Pentru procedurile următoare îi lipsea un ajutor. În timp ce încă se mai gândea cui să ceară sprijinul, în fierărie intră Pierre clocotind de furie.

– Ţi-ai pierdut minţile? o apostrofă acesta.

Ellen nu pricepu ce îl enervase în asemenea măsură, aşa că îl privea uimită.

– Nu te uita la mine ca viţelul la poarta nouă! În sfânta duminică nu este voie să lucrezi! Vrei să am necazuri din cauza ta? O fulgeră din nou cu privirea şi adăugă: Dacă lucrezi duminica cu barosul, se aude la câteva mile distanţă!

Ellen consideră că urletele lui Pierre erau exagerate, dar preferă să tacă.

– Dacă vrei să brodezi duminica ori să faci altceva care nu produce zgomot, nu ai decât să o faci, dar să fie clar: în fierărie nu vei mai intra niciodată în a şaptea zi a săptămânii!

Ellen răspunse cu voce abia auzită:

– Da, meştere Pierre, îmi pare rău.

Lui Pierre îi plăcea să i se spună „meştere" şi de aceea o lăsă mai moale.

– Scoate cărbunii care mai pot fi folosiţi şi ieşi de aici, îi ceru el mai puţin furios.

– Am să lucrez doar serile, şi nici atunci nu voi lucra mult, da?

– Asta te sfătuiesc şi eu, mormăi el şi părăsi fierăria.

Când după puţin timp Ellen se îndrepta spre cortul ei, îi veni o idee în privinţa ajutorului. La cină, îl abordă pe Jean.

Băiatul tocmai vârâse în gură o bucată de pâine mult prea mare. Tuşi până se roşi tot şi îi dădură lacrimile.

Ellen îl bătu pe spate.

– Eu... Jean continuă să tuşească. Eu m-am...

Jean se făcea tot mai roşu şi nu se oprea din tuse.

– Înecat. Asta ştiu. Ţine-ţi gura până îţi trece, îl completă Ellen şi luă o mină dojenitoare. Ca şi cum cineva care se înecase în mod evident nu ar avea ceva mai bun de făcut decât să explice că era pe cale să se sufoce! Ellen îl mai bătu o dată pe spate, apoi zise: Ridică braţele şi te vei simţi imediat mai bine.

După ce Jean se linişti, ea repetă întrebarea.

– Nu ai văzut? Este subţire ca un vreasc.

Jean îşi lovi cu degetul partea superioară a braţului său drept.

– Ia spune, nu erai de faţă când am concurat cu tipul acela musculos? Ţi-am mai explicat: în fierărie nu este vorba doar de asta. Ellen arătă către muşchiul braţului ei, foarte normal reliefat pentru o femeie, apoi adăugă: Ci este vorba mai ales de asta! Se lovi cu degetul pe frunte şi continuă: Normal că tu nu poţi lucra cu barosul, pentru că nu posezi nici destulă forţă, nici tehnica necesară. Dar poţi să ţii fierul pentru mine. Cu asta am început eu când eram mică, aşa că o să reuşeşti şi tu.

– Ei, da, dacă aşa stă treaba te ajut.

Jean radia.

– Bine. Mâine după lucru? Îţi promit că nu vom munci mult, pentru că tu trebuie să te trezeşti cu noaptea în cap.

– Nu îţi face probleme. Nu mai lucrez pentru brutar. Mi-a învineţit spinarea cu bătaia. Mai bine mor de foame decât să mai mişc un deget pentru el.

– Dar Jeannot! De ce nu ai spus?

Ellen îl privi dezamăgită. Deşi el însuşi era atât de receptiv la necazurile altora, nu avusese atâta încredere încât să le destăinuiască necazul lui.

– Nu este o chestie atât de importantă. Mă descurc eu, trebuia să ştii asta până acum. Am găsit oricum ceva mai bun. La fântână, am cunoscut un paj. A fost mult timp grav bolnav, nu se simte încă atât de bine ca mai înainte, de aceea l-am ajutat puţin, şi stăpânul

lui m-a întrebat dacă nu pot face asta pe toată durata turnirului. Mă plătește dublu față de brutar și nici munca nu este atât de grea. Este bine, nu crezi?

– Ești un norocos, micul meu Jeannot, zise Ellen și îl bătu bucuroasă pe umăr pe prietenul ei.

– Au! se văită acesta. Nu îți cotonogi acum ajutorul de fierar! Jean zâmbi mândru și adăugă: Ajutor de fierar... sună bine!

A doua zi, după ce termină treaba, el veni la fierărie.

– Așadar, ce am de făcut? întrebă el și privi plin de zel în jur. Primesc și un șorț ca acesta?

– Șorțurile ajutoarelor atârnă acolo, în cârlige. Poți lua unul dintre ele. Și mai bine îți sufleci mânecile. Eu sunt gata imediat, mai trebuie să termin doar ceva pentru Pierre, altfel se supără. Până atunci poți fi atent la mine.

După ce termină ceea ce îi mai rămăsese de făcut pentru Pierre, Ellen luă bara de fier neprelucrată. Îi puse în mâini lui Jean un clește greu și îi arătă masiva piesă de fier.

– Asta trebuie pusă în forjă.

Jean o privi cu ochii mari și se bătu cu palma în piept:

– Poftim? Eu trebuie să fac asta?

– Sigur, doar ai spus că mă ajuți! Și mai vrei și să înveți câte ceva, nu?

Jean clătină nesigur din cap, apucă cleștele cel greu și ridică bara de fier cu el.

– Sfântă Fecioară, dar greu este!

Scăpă bucata de fier, care căzu pe podea.

– Munca în fierărie poate fi foarte periculoasă, dacă nu eşti atent. Dacă ţi se întâmplă ceva cu fierul incandescent este rău!

Ellen ridică mâna ca şi cum s-ar fi pregătit să-i aplice o palmă. Când Jean o privi înfricoşat, ea râse:

– Vorbesc serios, trebuie să ţii bine! Luă o mână de nisip şi îl presără pe bară, apoi adăugă: Hai, pune-o pe foc!

Jean puse, nesigur, fierul pe cărbuni.

– Da, aşa este bine, îl încurajă Ellen. Trebuie aşezat în centrul jarului, după care trebuie să sufli aer cu foalele.

Jean nu îndrăznea să lase jos cleştele.

– Poţi să-l laşi fără teamă, ca să foloseşti foalele. Doar că va trebui din când în când să întorci fierul, pentru a se încinge uniform.

Când Jean trase de lanţul foalelor din lemn îmbrăcat în piele, aerul suflat revigoră strălucirea cărbunilor.

– Roteşte-l. Ellen îi arătă fierul, şi Jean puse mâna pe cleşte. Pe frunte, avea perle grele de sudoare. Ellen îl urmări mişcările şi adăugă: Când fierul incandescent ia o nuanţă albă, trebuie scos din foc repede, altfel se arde.

– Se arde?

Jean o privi neîncrezător.

– Da, da, şi fierul se arde, şi pe urmă nu mai este bun de nimic. Nu uita de aer, Jean! Ellen râse şi arătă către foale: Bara este groasă şi durează până când se încinge bine.

Jean dădu doar din cap şi trase de lanţul foalelor fără a mai pune întrebări prosteşti, lucru pentru care Ellen îi fu recunoscătoare.

Ea se gândea la Donovan şi oftă simţindu-i lipsa.

– Urmăreşte atent culoarea fierului incandescent, în curând va sosi clipa în care va trebui să îl scoţi şi să îl pui pe nicovală!

Jean fixă cu privirea forja, până i se împăienjeniră ochii. Când Ellen arătă către bucata de fier, Jean apucă inimos cleştele şi trase bara din forjă.

Ellen deja avea în mâini barosul şi aştepta să înceapă să bată bara.

– Trebuie să ţii bine, dacă nu o faci, ne va zbura în cap!

Jean dădu din cap speriat şi strânse degetele pe cleşte.

Ellen începu să aplice atentă lovituri uniforme asupra bucăţii de metal. La suprafaţa acestuia apărură mici fisuri şi din el săriră câteva bucăţele.

– Nu face mofturi, vei deveni o spadă frumoasă, murmură ea pentru sine, lovind cu şi mai mare atenţie fierul, pentru ca din el să nu mai sară bucăţele.

– Imediat vom separa o bucată, pentru a o secţiona, explică Ellen după ce mai încălziseră de două ori fierul în forjă.

Jean se încruntă:

– Secţionăm? Asta ce mai înseamnă?

Ellen răspunse abia după ce fierul fu introdus încă o dată în forjă.

– Asta este o daltă de degroşat, cu care vom secţiona fierul în două bucăţi. Pentru asta trebuie ca data următoare să ţii cleştele doar cu o mână, o să te obişnuieşti cu asta.

Când Jean aşează materialul pe nicovală, Ellen luă dalta şi ciocanul. Şi cu câteva lovituri bine ţintite făcu o crestătură.

– Aşa, acum ţii tu dalta, şi eu lovesc.

Jean închise ochii temându-se că Ellen ar putea lovi alături, zdrobindu-i mâna.

– Deschide ochii! Eu sunt atentă, dar trebuie să te uiţi şi tu! Ea îi ceru de câteva ori să deplaseze dalta, pentru a putea să marcheze tot traseul dorit. Trebuie să înclini puţin bucata. Aşa, vezi? Ellen îi aranjă coatele în aşa fel încât el să ţină fierul ceva mai sus, şi adăugă: Acum îl mai bagi o dată în forjă, apoi îl putem secţiona.

Segmentul mai mare fu separat şi lăsat deoparte.

– Pe ăsta îl vom plia după aceea, explică ea.

Jean se întrebă ce o mai fi şi asta. A plia era simplu, aşa cum faci cu o bucată de stofă, dar nu îi vedea sensul aici. Se uita gânditor la foc.

– Jean, te-ai descurcat bine, îl lăudă Ellen. În timp ce eu prelucrez bucata mai mică, tu te poţi odihni puţin.

Abia acum simţi Jean cât de obosit era, deşi făcuse mult mai puţin decât Ellen, care nu părea osteni deloc.

Ellen luă din foc bucata mai mică, făcu din ea o bară lungă, căreia la capăt îi dădu o formă aplatizată.

Apoi luă bucata separată de pe marginea forjei, o îndoi în unghi drept şi introduse capătul plat al barei în deschizătură. Cu lovituri puternice de ciocan, deschizătura se micşoră până când bara rămase fixată în ea. În continuare, presără o pulbere de piatră peste ea şi introduse totul în foc.

– Nisipul împiedică arderea fierului – explică ea în timp ce fierul se răcea trosnind uşor, este vorba despre nisip obişnuit, pisat fin. Nu ai remarcat că eu strâng mereu pietre?

Jean confirmă dând din cap.

– Aşa, acum este rândul tău, zise Ellen şi arătă către bară.

– Ce? Cum? Adică ce trebuie să fac eu, mai precis?

– Doar să răsuceşti din când în când, pentru ca pachetul să se încingă uniform. Când incandescenţa lui devine albă, îl scoţi, îl pui pe nicovală, îl ţii bine şi îl pui înapoi când îţi spun eu, la fel ca mai înainte. Asta este tot.

Era ceva să îl priveşti pe Jean, când preluă răspunderea pentru fier.

Ellen făcea ordine în fierărie şi curăţa nicovala.

Jean se uită fix la foc până când ochii i se umplură de lacrimi.

– Este bine să nu priveşti tot timpul jarul, altfel nu ai să mai poţi dormi la noapte, pentru că au să te doară ochii.

Jean se conformă.

După un timp, Ellen strigă:

– Gata, îl scoatem!

Jean sări în picioare.

– Dar bara este acum fierbinte! îi trecu fulgerător prin cap.

– Nu, nu este, hai, altfel ni se arde fierul!

Jean apucă tot ansamblul de bară şi îl aşeză pe nicovală. Ellen avusese dreptate, bara era doar caldă binişor.

– Atenţie, acum sar scântei! îl avertiză Ellen scurt şi lovi cu barosul cel greu.

De la prima lovitură din pachet zbură zgura, căzând pe antebraţul lui Jean ca o ploaie de nenumărate scântei mai mici ori mai mari. Acesta tresări, se dădu înapoi şi, de frică, scăpă cleştele din mână.

Ellen ridicase deja barosul pentru a doua lovitură, care nu căzu acolo unde trebuia, şi bucata de fier sări descriind un arc de cerc prin aer şi ateriză chiar în faţa picioarelor lui Jean.

– Pentru Dumnezeu, ţi-am zis să îl ţii bine!

– Dar m-au ars scânteile!

– Nu te mai preface! Trebuia să îţi laşi mânecile nesuflecate! Împrăştierea de scântei face parte din activitatea într-o fierărie. Zgura se formează la expunerea la foc. Şi nici nu este chiar atât de rău. Băşicuţele nu ţin mult timp, vindecarea este rapidă.

Ellen se încruntă, nemulţumită.

– M-am speriat, se apără Jean şi întinse mâna să ridice fierul.

„Jean are dreptate", se mustră în gând Ellen. Ar fi trebuit să îl avertizeze să îşi protejeze pielea de pe braţe cu mânecile şi să îi explice mai clar ce va face ea.

– Pot să continui? întrebă Jean spăsit, văzând bara deformată.

– Sigur. Va trebui să o îndrept.

Cu câteva lovituri de baros, bara fu îndreptată.

– Ai mai păţit şi altceva? se interesă îngrijorată Ellen.

Jean nu spuse nimic şi îşi frecă încurcat nasul.

– Ei, asta înseamnă că am mai avut o dată noroc, zise Ellen şi îl bătu încurajator pe umăr.

– Şi data viitoare vor sări scântei? întrebă prevăzător Jean.

– Vor sări, dar nu ai voie să-i dai drumul cleştelui, da? spuse ea cu insistenţă.

– Promit că de data asta îl voi ţine bine.

Jean dădu din cap cu hotărâre şi îşi acoperi braţele cu mânecile. Supraveghe culoarea fierului incandescent, fără să mai privească permanent flacăra, întoarse fierul din când în când şi îl scoase singur imediat ce acesta căpătă o nuanţă albă.

Cu lovituri bine ţintite, Ellen reuşi să sudeze piesa cu bara. Şi de data asta ţâşniră nori de zgură scânteietoare la fiecare lovitură. Acestea puteau declanşa cu uşurinţă un incendiu, de aceea în apropierea nicovalei nu trebuia să existe paie ori alte materiale inflamabile.

Jean ţinea bara cu sârg şi nici nu se mişca atunci când scânteile se stingeau pe mâinile lui, lăsând în urma lor mici băşici.

– Bună treabă! îl lăudă Ellen când terminară. Cu mânerul pe care îl avem acum, vom lucra mai uşor decât cu cleştele. Ea curăţă nicovala de zgură şi o

puse într-un sac pregătit de Pierre pentru aşa ceva. Foiţele fine de metal, pe care noi, fierarii, le numim arsură ori zgură de forjă, pot fi valorificate şi refolosite, explică ea. Iar acum fii atent, trebuie să îmi respecţi comenzile. La „înainte", împingi piesa puţin în faţă, la „răsuceşti", o întorci pe cealaltă parte şi în acelaşi timp o tragi spre tine, înapoi. Nicovala este rece, deci fierul nu va rămâne multă vreme fierbinte, iar noi trebuie să acţionăm rapid pentru a folosi căldura. Te ţii bine! îl lăudă ea din nou pe Jean, ca încurajare, apoi adăugă: Acum scoate fierul!

Ellen luă barosul şi începu să lovească din nou fierul. Când piesa deveni cam de două ori mai lungă, luă un ciocan şi dalta pentru a-i marca mijlocul şi a o plia din nou.

Jean introduse iarăşi fierul în forjă, îl scoase când acesta se încinsese destul şi îl ţinea bine de drug, în timp ce Ellen îl prelucra lovind puternic cu barosul. Mai încălziră încă o dată fierul şi încheiară prima pliere.

– Mai rezişti la încă o pliere? Atunci mâine şi poimâine va trebui să mai facem încă două sau trei, şi am fi gata, spuse Ellen.

– Dar de ce facem asta? se interesă Jean.

– Este un fel de curăţenie de primăvară pentru fier, răspunse Ellen zâmbind şi suflă să îşi înlăture o buclă de pe frunte. Fierul conţine întotdeauna impurităţi. Plierile îl curăţă de acestea şi evită astfel viciile lamei. Cu cât se realizează mai multe plieri, cu atât spada va

fi mai bună, dar fierul va deveni mai moale, de aceea nu trebuie să îl pliem la nesfârşit.

Jean se strădui să pară că ar fi înţeles.

– Multe lucruri le poţi înţelege abia după ani, îl linişti Ellen.

Între fierari, se spunea că fierul îl formează pe fierar în primii zece ani şi abia pe urmă fierarul formează fierul. Ellen considera că exista o singură excepţie: ea şi fierul fuseseră de la bun început ca nişte prieteni buni.

Se lăsase deja întunericul, când terminară primele două plieri. Cerul era negru, fără nori, iar lumina lunii era suficientă pentru a le lumina drumul către cort lui Jean şi lui Ellen.

Când ajunseră, Madeleine dormea tun. Se ghemuise pe pătura ei, lipindu-se de Barbă Sură. Câinele ridică scurt capul, dădu sleit din coadă şi închise din nou ochii. Crescuse mult mai repede şi mai mult decât ar fi putut visa Ellen, şi acum avea nevoie de un loc la fel de mare ca pentru un om.

– Şi ce foame îmi este! oftă Jean.

– Îmi pare rău, dar s-a făcut prea târziu.

Ellen se simţea oarecum vinovată.

– Nu îţi face probleme, am învăţat atât de multe. Ştii, dacă aş putea, m-aş face fierar sau tâmplar, sau aşa ceva. Dar pe unul ca mine nu l-ar lua nimeni ucenic. Nu am cum să plătesc şi mai trebuie să mă ocup şi de Madeleine.

– Ah, Jeannot! Într-o zi, vei avea o şansă, nu trebuie să renunţi la speranţă!

Ellen îl ciupi uşor de obraz şi zâmbi.

Jean o privi nemulţumit. Nu îi plăcea să fie tratat ca un copil.

– La muncă, îmi spuneai Jean, nu Jeannot. Nu ai putea să îmi spui mereu Jean? o întrebă el.

– Sigur că aş putea, răspunse Ellen.

În următoarele două seri, ea îl urmări mai atentă pe tânăr în timp ce muncea. Era harnic, dornic să înveţe şi părea îndemânatic. Cu siguranţă, îşi va croi un drum în viaţă. Ellen îşi aminti cu melancolie de ziua când se prezentase în faţa lui Llewyn. Cât de mult trecuse de atunci! Pe vremea aceea, era puţin mai mică decât Jean. Dacă îşi făcea de lucru mai des prin fierărie şi dacă îi va mai explica una, alta, de ce să nu aibă şi noroc odată?

După ce Ellen pliase pentru ultima dată fierul, ea îl secţionase incomplet în două bucăţi egale.

– Vrei să îl mai pliezi încă o dată? o întrebă Jean surprins.

– Stai, priveşte şi vei vedea ce fac.

Ellen crestă un şanţ mai întâi pe o jumătate a fierului, apoi şi pe cealaltă jumătate.

Jean nu îndrăzni să mai pună întrebări şi urmărea în tăcere ce făcea ea.

Ellen luă vergeaua cu patru muchii – pe care o făcuse mai întâi –, o puse în şanţ şi îi examină adâncimea. Apoi, mai adânci puţin şanţul şi făcu aceeaşi

verificare şi la cealaltă jumătate. Când fu mulţumită de rezultat, bătu una din părţi ca la plierile anterioare, fără însă a închide complet piesa.

– Ia un cleşte şi ţine piesa cu el. În cealaltă mână, ţine dalta.

– De ce să iau iarăşi cleştele?

– Pentru că acum segmentez bara.

– Dar nu am făcut chiar acum asta?

Jean o privi năucit.

– Doar am pliat-o, acum trebuie să o tăiem.

– Dar este pierdere de timp, nu am fi putut-o face atunci cu cleştele?

Pe fruntea lui Jean se adânci o cută.

– Pe măsură ce mă vei ajuta în continuare, vei înţelege de ce astfel de etape se fac în timp, pentru ca în final să însemne economie de timp şi de forţe, îi explică Ellen.

Când mânerul fu separat, ea introduse vergeaua cu patru muchii în crestătura corespunzătoare şi potrivi deasupra ei cealaltă jumătate. Acum, partea anterioară dispăruse în cele două crestături.

– Vergeaua cu patru muchii este din fier moale. De aceea am ales-o ca miez al lamei. Ellen arătă către cele două jumătăţi, apoi continuă: Blocul este din fier mult mai dur şi de aceea este potrivit pentru mantaua lamei. Imediat, va trebui să introducem totul din nou în foc. Nu-ţi mai este frică de asta, nu?

Jean zâmbi şi dădu din cap:

– M-am obişnuit.

– Vergeaua pare în regulă, aşa că o putem utiliza acum ca bară de sprijin, vezi?

Jean confirmă, introduse piesa în foc şi o răsuci de mai multe ori, dar, când totul luă nuanţa albă, nu reacţionă în nici un fel. În loc de asta, se uita ca vrăjit la flăcările care dansau pâlpâind.

– Se arde fierul, nu vezi? îl ocărî Ellen şi se repezi la el.

Din piesă deja săreau scântei albe. Jean o scoase precipitat din foc.

– Fierul ars nu este bun pentru săbii! insistă Ellen cu explicaţia.

Pentru el, plătise o grămadă de bani şi Jean trebuia să priceapă cât era de important să nu-l ardă. Imediat ce piesa ajunse pe nicovală, Ellen începu să o prelucreze pe toată suprafaţa. De trei ori a trebuit Jean să o mai introducă în foc. Ellen o prelucra cu barosul şi apoi o examina până când în cele din urmă se declară mulţumită.

– Aşa! Respiră adânc şi continuă: Am reuşit. În piesă nu are voie să fie nici o crăpătură. Totul trebuie să se potrivească perfect. Dacă rămâne aer ori rămân incluziuni de zgură, spada nu mai este bună de nimic. Mâine, am să încep să prelucrez lama. Dacă vrei, poţi privi şi poţi să mă mai ajuţi puţin, după aceea mă descurc singură.

În seara următoare, Jean veni la fierărie mai devreme decât de obicei.

– Îmi era teamă că vei începe fără mine, explică el.

– Asta niciodată! Ellen păru de-a dreptul indignată de o asemenea bănuială, apoi îi zâmbi. Începem imediat ce termin treaba aici.

Jean aşteptă şi Ellen remarcă faptul că el era la fel de emoţionat ca ea însăşi. Îi explică cu plăcere ce intenţiona să facă.

– Mai întâi, trebuie să întindem piesa cu ciocanul – ca înainte de pliere –, doar că o vom face mult mai lungă, ceea ce va necesita câteva încălziri. Pentru asta am nevoie de tine.

– Ellen?

– Pe mine mă cheamă Ellenweore! îi atrase ea atenţia ceva mai dur decât ar fi fost necesar.

Atâta vreme cât Guillaume putea să apară în orice moment în fierărie, era mai bine ca nimeni să nu i se adreseze cu Ellen. Nimic nu trebuia să îi stârnească bănuiala că Alan şi ea erau aceeaşi persoană.

Jean se corectă şi puse întrebarea la care se gândise:

– De ce vorbeşti mereu de încălzire? Este mai mult decât o încălzire, eu i-aş zice înfierbântare.

Ellen ridică din umeri.

– Asta este terminologia fierarilor. Fiecare meşteşug are expresiile lui specifice şi după ele îţi poţi da imediat seama cine are experienţă. Ne putem continua treaba?

Jean era curios să vadă cum se realiza lama şi confirmă grăbit. Îi părea o minune modul în care Ellen putea să transforme blocul de fier, lovitură cu lovitură, într-o lamă de spadă.

– Bara asta va deveni parte a mânerului, va fi piesa pe care se fixează mânerul. Este mai practic ca ea să nu fie prea dură, pentru ca mai târziu mânerul să poată fi nituit mai bine pe ea.

Obrajii lui Ellen erau îmbujorați de emoție, atât de fascinată era de munca la Athanor. Cu coada ochiului, băgă de seamă că Pierre intrase în atelier. Părea preocupat să caute ceva, dar ea știa că doar curiozitatea îl mânase aici. Desigur că voia să vadă cum se descurcase ea cu materialul acela dur. Fiecare fierar avea secretele lui și nici unuia nu îi făcea plăcere ca un altul să îl urmărească la lucru neinvitat. Dar Pierre era meșterul, iar într-o fierărie ambulantă era imposibil să ții un secret. Din fericire, de munca ei nu se interesau ceilalți fierari. Ca și până acum, aceștia erau convinși că doar un bărbat putea făuri o spadă bună, și chiar și Pierre dispăru fără să fi aruncat mai îndeaproape o privire asupra piesei prelucrate.

Materialul căpăta repede formă. Ellen verifica mereu lungimea și lățimea acestuia, încălzea câte o parte până când aceasta devenea gălbuie, apoi o prelucra cu ciocanul de mână. Ritmul uniform al loviturilor răsună în liniștea atelierului. Imediat ce fierul devenea roșu, îl punea din nou în forjă.

– Este târziu, Ellenweore! îndrăzni să spună Jean după o lungă tăcere, timp în care urmărise ca vrăjit fiecare mișcare a acesteia.

Ellen ridică privirea, surprinsă:

– Ce spuneai?

– Este târziu. Dacă nu încetezi îndată, poţi să rămâi aici, zise Jean ridicând din sprâncene.

Obrajii lui Ellen dogoreau. Ea privi surprinsă în jur.

– Deja este întuneric!

– Este întuneric de mult.

– Oh!

– Ai putea continua mâine.

Ellen confirmă absentă, examină materialul prelucrat şi brusc îl ridică mai aproape de ochi.

– Ah, am crezut că este o crăpătură, dar este doar o urmă a unei lovituri de ciocan. Suflă zgura de pe lamă, pe care o şterse apoi cu o bucată de piele. Respiră zgomotos şi adăugă: Ai dreptate, este vremea să mergem la culcare. Nici nu am simţit cât sunt de obosită. Ochii îmi ard, aşa că să terminăm!

În acea noapte, Ellen îl visă din nou pe Guillaume. Dornică să îi arate spada Athanor, îl întâlnise în pădure, dar el nu o lăsă să vorbească, o copleşi cu dezmierdările lui irezistibile şi o seduse cu impertinenţă. Ellen se simţea neputincioasă, plutind în nori, şi în acelaşi timp furioasă. Ea voia să îi vorbească despre spadă, dar, cum deschidea gura, el i-o închidea cu câte un sărut prelung. Când vru să scoată spada pentru a i-o arăta nerăbdătoare, nu putu să o ţină de grea ce era. Părea făcută pentru un uriaş, ireal de mare şi de necuprins cu mâna. În loc să fie strălucitoare, era plină de pete de rugină. I se făcu ruşine de ea şi ar fi preferat să o înghită pământul. Guillaume însă i-o

luă, o ridică şi o privi cu scârbă. În mâna lui, Athanor părea mică şi uşoară ca o sabie-jucărie. Lui Ellen nu-i venea să creadă.

– Arată de parcă ar fi făcută pentru un pitic, spuse amuzat Guillaume şi lăsă deoparte spada.

Aceasta zăcea acum în iarbă, moale ca o piele de şarpe.

Ellen se răsucea în culcuşul ei şi se trezi într-o baie de sudoare. Pipăi cu teamă după Athanor şi înţelese că totul nu fusese decât un coşmar. Uşurată, mângâie pânza în care era înfăşurată lama. Părerea lui Guillaume era importantă pentru ea, dar ea lucra doar pentru asta? Ellen trase adânc aer în piept. În fond, îi era indiferent dacă el va şti să o aprecieze.

– Athanor va fi ceva deosebit, murmură ea şi adormi din nou.

– Pare cam îngustă pentru o lamă de spadă, nu? spuse Jean a doua zi, când Ellen examina mulţumită rodul muncii ei.

– Tăişul va mai trebui ascuţit. Cu această ocazie, lama va deveni ceva mai lată.

– Cum să devină lama mai lată?

Jean o privea întrebător.

– Pentru că fierul va fi întins în lăţime.

Jean se lumină la faţă.

– Aha! Şi părţile laterale vor fi mai subţiri, nu?

– Corect.

Ellen zâmbi; băiatul gândea bine.

– Şi totuşi, nu pricep de ce spada va fi acum ascuţită. Eu credeam că asta se va întâmpla mult mai târziu.

– Da, nu te-ai înşelat total. Ea nu va deveni cu adevărat ascuţită acum, dar, prin întinderea în ambele sensuri, lama va dobândi două tăişuri. Acestea sunt boante la început, ulterior ele vor fi prelucrate cu ţiclingul şi cu pilele, şi abia după călire vor fi definitiv ascuţite prin şlefuire. Ellen privi piesa mulţumită, mai verifică o dată lama şi o îndreptă puţin. Apoi se lăudă singură: Bună treabă! Pentru astăzi, ajunge. Mâine, încep tăişurile. De acum, lucrez singură.

– Aş putea să asist în continuare? întrebă prudent Jean.

– Oricând vrei, se bucură Ellen. Urmează să făţuiesc suprafeţele şi să trasez falţurile. După care lucrurile vor deveni nu doar interesante, ci şi periculoase! Ellen făcu o pauză pentru a spori tensiunea şi continuă privindu-l pe Jean: Pentru că urmează călirea, adică momentul adevărului. Pe drumul spre casă, ea îi explică plină de entuziasm de ce era călirea atât de importantă şi în acelaşi timp atât de dificilă. Trebuie să o simţi – Ellen arătă către inimă, cu un gest dramatic –, de aici vine! Este un amestec de... da, de fapt, un amestec de ce anume? După o clipă de gândire, continuă: Este un amestec de experienţă şi de fler.

– De fler?

– Da, un gen de presimţire. Pe care trebuie pur şi simplu să îl ai, ca să devii un bun fierar.

– Şi de unde ştii că ai acest fler?

– Oh, de asta îţi dai seama din primii ani de ucenicie.

Ellen îl ciupi uşor de obraji şi se alese cu o privire furioasă.

– Şi dacă după câţiva ani reiese că nu îl ai? Înseamnă că perioada de ucenicie scursă până atunci a fost degeaba?

– Da, fără acest fler, mai bine nu te apuci de făurit spade. Acestea sunt o încoronare a artei fierăritului, înţelegi?

– Ei, dar asta sună a înfumurare.

Ellen îl privi surprinsă.

– Crezi? Eu consider că nu este nimic rău în a-ţi cunoaşte limitele şi în a face ce poţi mai bine. Pentru mine asta înseamnă să făuresc spade. Faptul că o persoană devine pietrar, tâmplar sau fierar depinde doar de talentul cu care a înzestrat-o Dumnezeu. Este simplu. Şi la fel cum nu îi este dat fiecărui preot să devină episcop, nici fiecărui fierar nu îi este dat să devină făuritor de spade.

Jean o contrazise:

– Doar că eu am auzit că pentru a dobândi o înaltă funcţie bisericească ai nevoie în primul rând de relaţii şi nu neapărat de o dăruire specială.

Ellen ridică plictisită din umeri.

– La făţuire mă mai poţi ajuta. Vrei? schimbă ea subiectul.

– Făţuire? A existat şi o ceartă?[1]

Jean se strădui intenţionat să facă pe prostul.

---

[1] În limba germană verbul *schlichten* (a făţui) are şi sensul de a aplana o ceartă. (n.tr.)

– Fii serios! A făţui este acelaşi lucru cu a netezi, explică ea. Mă ajuţi ori nu mă ajuţi?

– Te ajut, evident! confirmă entuziasmat Jean.

Când acesta apăru a doua zi la fierărie, Ellen pregătise deja totul. Pe nicovală, era o unealtă pe care Jean nu o mai văzuse niciodată.

– Şi cu asta vrei tu să făţuieşti lama? întrebă el sceptic.

Ellen îi puse în mână piesa prelucrată.

– Loviturile barosului au lăsat denivelări pe lamă. Priveşte ce asperităţi şi neregularităţi are aici suprafaţa. Cu ciocanul planator – Ellen ridică unealta de pe nicovală – voi prelucra acum lama. Observi cât de lat este capul ciocanului planator?

Jean dădu din cap afirmativ. Ciocanul lua contact cu suprafaţa lovită pe o porţiune dreptunghiulară cam de mărimea palmei.

– Pentru a nu crea noi denivelări, nu se loveşte direct cu ciocanul planator, ci acesta este lovit deasupra cu barosul.

– Hm... nu prea am înţeles, zise cam nesigur Jean.

– Ţine lama cu mâna stângă şi ciocanul planator cu dreapta. Ciocanul trebuie ţinut în unghi drept faţă de lamă. Am să îţi arăt... uite aşa, vezi?

Jean confirmă. După ce acesta împinse prima oară ciocanul planator mai departe, se putu deja observa cât de bine se netezea lama prin această tehnică.

Cu o sculă care semăna cu un răzuitor folosit de tâmplari, Ellen fălţuia câte o scobitură pe ambele suprafeţe ale lamei şi mai ascuţea puţin tăişul. Călirea

a fost realizată abia într-o noapte fără lună, aşa cum procedau întotdeauna făurarii de spade pricepuţi. Într-o noapte cu adevărat întunecoasă, în întuneric deplin, nuanţele fierului încins se deosebeau cel mai bine. Deoarece temperatura era decisivă pentru calitatea călirii şi aproape oricine ştia ce influenţă puternică exercita lumina lunii nu doar asupra oamenilor şi animalelor, era mai sigur să aştepte câteva zile până la luna nouă. Între timp, aveau suficient timp să se ocupe de apă.

Ellen mai folosi şi nişte bucăţele dintr-un rest al materialului din care era confecţionată lama, pentru a testa călirea.

După venirea la Tancarville, Donovan suduise, pentru că era nevoit să se adapteze la o nouă apă. La Ipswich, el o lua din anumite izvoare, aşa cum făcuse şi meşterul lui înaintea sa. După primul insucces de călire la Tancarville, el îi ceruse lui Ellen să îi facă o mulţime de plăcuţe de fier şi testase pe acestea, până când realizase călirea perfectă.

Ellen aduse apă dintr-un pârâu din apropiere, adăugă puţină urină şi verifică amestecul până când fu mulţumită de rezultat. Cu două zile înainte de luna nouă, terminase testele, dar începu totuşi să devină nervoasă. Inima îi bătea mai tare şi palmele îi asudau când se gândea că următoarea procedură putea să ducă la anularea tuturor eforturilor depuse în ultimele săptămâni. În scopul pregătirii lamei pentru călire, procurase lut de la un olar, cu care acum ungea spada.

Jean urmărea în tăcere tot ce făcea aceasta.

– Primul strat îl fac foarte subţire şi îl întind pe toată lama. Când se usucă lutul, pot să îmi dau seama dacă este slab, iar dacă nu prezintă crăpături, explică ea. Şi nu îl putem folosi.

– Ce înseamnă „slab"?

– Dacă lutul este tare şi greu, atunci i se spune gras. Dacă el este moale şi uşor, i se spune slab. Şi mai este şi culoarea lui când este încins. Când este incandescent, lutul este mai deschis la culoare decât fierul. Dacă îmbrăcăm fierul cu lut gras, va fi prea greu să recunoaştem nuanţa fierului incandescent. Deci slăbim lutul cu apă, praf de cărbune şi praf de piatră pulverizat. Dacă un strat subţire de lut se usucă uniform, el este slăbit bine şi se poate continua procedura.

– Dar lutul la ce trebuie? Se poate căli şi fără el?

– Sigur, dacă nu faci o spadă! Pentru că nu vrem doar să călim. Vrem să obţinem o lamă elastică şi un tăiş ascuţit şi asta este deosebirea. De aceea centrul lamei trebuie să fie călit mai slab decât tăişul. Altfel, nu ar mai fi fost necesar să facem miezul lamei din material mai moale.

– Dar tu ai pus lut şi pe tăişuri!

– Da, dar numai un strat subţire, care să protejeze tăişul de o încălzire exagerată şi care în acelaşi timp face răcirea mai puţin bruscă. În acest fel, pericolul ca tăişul să devină casant se micşorează.

– Şi nu se mai face ţăndări!

– Corect, Jean. După ce primul strat de lut este uscat, deasupra lui pun altele, dar numai pe mijloc.

Când Ellen se trezi cu crampe abdominale, în dimineaţa zilei căreia îi urma luna plină, se temu că zilele ei cu dureri menstruale i-ar putea nărui planurile de călire a spadei. Această stare era o premisă posibil nefavorabilă pentru o procedură atât de dificilă. În această stare, femeile nu aveau voie să ajute nici la treburi cotidiene, cum ar fi prepararea berii ori coacerea pâinii. Din fericire, durerile ei fuseseră produse doar de emoţii, fără a fi însoţite de alte semne specifice.

După ce termină ce avea de făcut, Ellen aţâţă focul din nou, introduse obiectul acoperit cu lut în văpaie şi pregăti cada pentru călire. Pe fundul căzii, aşeză o piatră şi murmură o formulă secretă, din care Jean nu înţelese nici o iotă.

Băiatul se retrăsese într-un colţ, aşa cum îi ceruse Ellen.

– Dacă vrei să asişti la călire, trebuie să nu fii vizibil. Nu trebuie să vorbeşti, nu trebuie să pui vreo întrebare, nu ai voie să îmi distragi atenţia, îl condiţionase ea.

Jean îşi împreunase mâinile şi o urmărea încordat.

Tăişurile spadei căpătaseră o nuanţă roşie-gălbuie când Ellen luă spada din foc, o scufundă în cadă şi o mişca din când în când pentru ca aceasta să se răcească uniform.

Apa şuiera şi forfotea când lama fierbinte era introdusă în ea.

Ellen şopti o succesiune de cifre învăţate de la Donovan. La şapte, lama trebuia scoasă din apă, pentru a mai păstra un rest suficient de căldură. Ellen asculta atentă şuieratul şi forfoteala apei. Nu se făcu auzit nici un pocnet care să anunţe un eşec. Scoase, tensionată, spada din cadă. Învelişul din lut fu îndepărtat cu uşurinţă. Cu respiraţia tăiată, cerceta fiecare centimetru. Nu ieşi la iveală nici o greşeală. Ellen îşi permise să respire. De acum doar şlefuirea şi lustruirea vor mai decide calitatea spadei. Ellen îşi şterse picăturile de sudoare de pe frunte şi se uită la Jean, care rămăsese în colţul lui.

– Poţi să ieşi de acolo. Totul a mers bine. Ai privit atent?

– Nici nu am cutezat să respir, atât de captivant a fost.

– Asta am făcut şi eu! Ellen zâmbi uşurată şi îşi îndepărtă şuviţele de păr lipite pe tâmple. Apoi zise: Acum pot să dorm din nou liniştită. Hai, am terminat, sunt epuizată.

– Şi eu. Sunt mort de oboseală, deşi nu am mişcat nici măcar degetul mic. Uite, am adus cu mine o făclie cu răşină de brad. Vom avea nevoie de ea, altfel ne vom trezi că intrăm în cortul unui străin.

A doua zi, Ellen observă că Madeleine avea din nou în mână o monedă de argint. Pe care o răsucea între degete cu măiestrie.

– O ai tot de la cavalerul de data trecută? o întrebă Ellen plină de speranţe, dar Madeleine nu răspunse.

– Cred că este îndrăgostit de tine. Când m-a întrebat de tine, făcuse ochii mari de tot, explică în schimb aceasta.

– Guillaume! şopti fericită Ellen. Unde este?

Dar Madeleine o privea doar radiind.

– Arată bine! spuse ea şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra monedei.

Ellen se duse la fierărie aşteptându-se la o mare bucurie. Dacă sosise Guillaume, cu siguranţă că o va căuta la fierărie. Întreaga zi avu o senzaţie deosebită în stomac din cauza emoţiei. Dar Guillaume nu apăru. Era atât de dezamăgită, încât nu mai lucră nici la Athanor. Când Guillaume nu apăru nici în ziua următoare, se interesă despre tânărul rege, dar nimeni nu îl văzuse pe acesta ori suita lui.

Cine ştie de unde o fi avut Madeleine moneda... Ellen se eliberă de toate gândurile care o frământau şi se concentră asupra muncii la Athanor. Măsură lungimea lamei şi calculă proporţia corectă a gărzii spadei. Apoi luă restul de fier prelucrat de mai multe ori, îl plie din nou ajutată de Jean şi îl împărţi în două bucăţi. Una pentru garda spadei, cealaltă pentru mâner. Prelucră o bară lată cam de un deget şi lungă de o palmă, care ulterior urma să fie îndoită peste mâner până la lamă, şi de aceea trebuia prevăzută pe mijloc cu o deschizătură. Ellen trebuia să fie atentă ca gaura să nu fie prea lată, pentru ca mai târziu garda să nu aibă joc. Pentru a obţine o deschizătură cât mai

potrivită, Ellen făcu un dorn din fier, având dimensiunile axei mânerului.

– Ah, eşti aici! îl salută ea pe Jean, cu un zâmbet pe buze. Acesta sosise mai târziu decât de obicei şi părea nemulţumit. Ce s-a întâmplat?

Ellen îi puse mâna pe umăr. El dădu mohorât din cap. Nu avea nici un sens ca ea să mai insiste, dacă el nu voia să vorbească. Jean îi va povesti ce îl apăsa atunci când va fi pregătit pentru asta.

– Te pot ajuta?

Jean se străduia să afişeze o mină veselă.

– Fără tine nu aş fi putut să continui, zise Ellen şi îl privi prietenoasă. Vrei să ţii?

Jean dădu din cap şi îşi puse şorţul.

– Astăzi, nu vor sări scântei, promise ea în speranţa că îl va mai binedispune. Când sunt gata, ţii garda cu cleştele gură-de-lup.

Pentru ca mai târziu să poată bate cu dornul în locul corect, Ellen măsură mijlocul şi îl marcă apoi cu o lovitură bine ţintită.

– Chiar că arată ca o gură de lup, spuse Jean învârtind cleştele. Are şi dinţi.

– Esenţialul este să îi reţii denumirea. Ia bara pentru gardă şi aşaz-o pe jar!

Ellen se decisese să dea gărzii spadei o formă simplă, fără zorzoane. Ea era ceva mai lată în centru şi se îngusta spre capete.

Jean o luă din foc şi constată uimit cât de bine se vedea locul marcat pe metalul incandescent.

Dornul se potrivea perfect în lăcaş. Din câteva lovituri, Ellen îl făcu să treacă prin bară.

– Garda spadei nu trebuie călită. Pune-o simplu pe marginea vetrei. Astăzi, încep şlefuirea primară a lamei, la asta nu mă poţi ajuta. Du-te la cort şi vezi de Madeleine; în ultimul timp, am lăsat-o cam mult singură.

Jean dădu din cap şi plecă. Ellen puse în mişcare tocila lui Pierre cu ajutorul pedalei pentru picior, pentru şlefuirea brută a lamei spadei. Uda permanent lama şi o verifica mereu. Când rezultatul o mulţumi, înfăşură lama într-o bucată de stofă şi plecă şi ea spre cort.

Jean şi Madeleine erau încă treji.

– Ţi-am lăsat şi ţie ceva.

Jean arătă către un piept de porumbel şi un terci de cereale cu ceapă şi migdale, preparate de Madeleine.

– Oh, grozav, îmi este o foame de lup! Ellen devoră pasărea fragedă şi terciul şi exclamă: Madeleine, a fost teribil de gustos! Apoi, privindu-l pe Jean întreabă, mestecând în continuare: Ai doborât pasărea cu praştia? Ce m-aş face fără voi?

Şi îi cuprinse în braţe pe amândoi.

– Probabil că ai flămânzi.

Jean încercă să zâmbească, dar o făcu tot trist.

– Tu munceşti prea mult!

Madeleine o mângâie pierdută pe Ellen pe păr, apoi se retrase în colţul în care Barbă Sură rodea cu plăcere un os.

– Voi mă consideraţi probabil imposibilă. Eu muncesc şi cheltuiesc pe Athanor mai tot din ceea ce câştig. Jean îşi pierde atâtea jumătăţi de noapte ca să mă ajute... şi eu ce fac? Ce fac eu pentru voi?

Ellen îşi plimba întristată privirea de la unul la celălalt.

– Tu vei avea ocazia să ne ajuţi. Uneori, datoriile se plătesc indirect.

Aceste vorbe rostite de gura lui Madelene sunau ireal. Rareori, era atât de clară în gândire. Dar această scânteie dispăru tot atât de rapid cum se ivise, şi ea stătea din nou ca un copil nevinovat şi îşi mângâia visătoare banul de argint. Ellen apucă punga din piele în care se aflau pietrele cu care urma să şlefuiască lama spadei. Punga era umedă.

– Barbă Sură! exclamă ea îngrozită. Şnurul din piele era complet ros. Animal imposibil! Vai de mine, mi-ai distrus pietrele!

Pentru aceste pietre de şlefuit, Ellen trebuise să cheltuiască o mică avere. Unele dintre ele erau atât de fine, încât se puteau sparge cu uşurinţă. Ridică punga cu grijă şi îi vărsă conţinutul în palmă.. Toate, până la ultima piatră, erau întregi. Introduse cu atenţie în pungă pietrele şi praful pentru şlefuit.

– Să te ferească Dumnezeu să te mai prind încă o dată! certă ea căţelandrul.

Delincventul îşi pleoşti pocăit urechile, părând căinţa personificată.

– În locul tău, aş purta punga cu mine. Dacă a găsit-o atât de atrăgătoare, va mai încerca să atenteze la ea.

Jean arătă către pantoful lui stâng. Acesta era complet ros în vârf şi în lateral se căsca o gaură franjurată.

– Tu! Pleacă de aici! zise Ellen ameninţând câinele cu pumnul.

– Este încă tânăr şi caută o preocupare. Nu i-o poţi lua în nume de rău, încercă Jean să-i ia apărarea.

– Ar putea să ne păzească lucrurile în loc să le facă praf!

Ellen păru a se mai domoli, şi totuşi în acea noapte visă o fierărie proprie, cu ajutoare şi ucenici, în care Barbă Sură se comporta ca un vandal.

Seara, înaintea plecării, Ellen îl surprinse întâmplător pe Pierre vorbind despre ea cu Armelle.

– Ştiu că îţi stă ca un ghimpe în coastă, dar asta te va potoli! îi şoptea Pierre soţiei punându-i în mână suma primită de la Ellen şi delectându-se de ochii mari făcuţi de femeie.

– Dar asta este mult mai mult decât ai avut vreodată! se bucură ea.

El se aplecă în faţă şi coborî vocea:

– Ne aduce un câştig cu mult mai mare decât ceea ce câştigă ea! Pentru moment, plăteşte numai pentru că foloseşte seara fierăria mea în scop personal. A fost cea mai bună afacere din viaţa mea. În acest fel scopul nostru va fi atins curând...

Acum, Pierre şoptea, şi Ellen nu mai auzea ce spunea. Dar auzise destul. Dacă îi aducea un câştig atât de mare, va trebui să-i mărească simbria! Ellen se gândea cum să procedeze pentru a obţine acest lucru.

Când plecară la prânz, Pierre veni la locul în care era ridicat cortul ei. Jean îl strânsese de dimineaţă, îl împăturise şi îl aşezase pe spinarea lui Nestor.

– Atunci, ne vedem la turnirul de la Compiègne! spuse meşterul ca de obicei când se pleca în altă parte.

Era şansa ei!

– Ah, meştere, m-am gândit să rămân la Compiègne şi să lucrez acolo la un fierar pe care îl cunosc mai de mult, zise Ellen privindu-l nevinovată pe Pierre.

Acesta se îngălbeni.

– Dar nu poţi... Mă laşi baltă? întrebă el, luat prin surprindere.

– Nu ştiam că îmi apreciaţi munca atât de mult.

Ellen se străduia să pară şi ea surprinsă.

– Normal! bătu în retragere Pierre, cu sufletul la gură.

– Păi, dacă m-aţi plăti mai bine, poate că aş rămâne.

– Este deci doar o problemă de bani? întrebă el, bănuitor.

– Spada este costisitoare, explică Ellen, ridicând din umeri.

Pierre oftă, apoi zise:

– Bine, îţi dau o jumătate de simbrie în plus, propuse el tărăgănat.

Ellen dădu negativ din cap.

– Vreau dublul, spuse ea hotărâtă şi se străduí ca vocea să îi pară absolut normală.

Pretindea astfel să fie plătită ca o calfă bărbat. Pierre o privi descumpănit. Probabil că socotea în gând dacă

merita să o facă. Pe ea o cuprinse frica. Ce s-ar întâmpla dacă răspunsul lui ar fi negativ?

– Fie, mormăi el posac. Altfel, nu te potoleşti!

Acestea fiind spuse, Pierre se întoarse posomorât şi plecă cu paşi grei.

După ce acesta dispăru, Ellen jubila. Cu toate că era duminică, dimineaţa ajutase la încărcarea tuturor uneltelor, a nicovalei, a tocilei şi a foalelor în carele lui Pierre, fără a primi măcar un penny pentru asta. Dar plătise pentru fiecare zi în care lucrase la Athanor în fierăria meşterului. Voia să nu aibă sub nici o formă conştiinţa încărcată.

În drum spre Compiègne, trecură printr-o vale vastă, plină de verdeaţă, cu nişte pomi fructiferi splendizi, străbătură apoi o uriaşă pădure întunecoasă de brazi şi, după două zile, ajunseră în sfârşit într-un sat mare.

De o casă atârna un echer din fier, pe care se bălăbănea o rindea. Aici îşi avea atelierul un tâmplar.

– Mai am nevoie de câteva lucruri pentru Athanor, explică bucuroasă Ellen, care se duse către atelier şi deschise uşa acestuia.

– Vă salut, meştere!

Ellen făcu o plecăciune şi se strădui să zâmbească larg. Jean, care o urmase, privea mai curând ursuz, pentru cazul că ea ar fi vrut să cumpere ceva, iar el trebuia să negocieze preţul.

Tâmplarul stătea la o masă de lucru mare. Abia i se zărea capul deasupra unui teanc de unelte şi de

bucăţi de lemn. Acesta îşi miji suspicios ochii şi îi măsură cu privirea pe cei doi străini.

– Ce doriţi?

– Am nevoie de două stinghii subţiri pentru un toc de sabie, de preferinţă din lemn de păr bine uscat, şi de încă o bucată uscată bine, pentru un mâner de sabie.

Tâmplarul o privi pe Ellen curios.

– Eu te cunosc, zise acesta încet continuând să o fixeze cu privirea.

Acum se uită şi Ellen mai bine la el.

– Poulet! strigă ea, bucuroasă.

– Ellenweore!

Tâmplarul se ridică de pe scaunul pe care şezuse, ocoli cu greutate masa şi o îmbrăţişă pe Ellen din toată inima.

Când Jean îl văzu în întregime, înţelese de ce avea porecla Poulet, adică pui de găină. Mergea gheboşat, de parcă greutatea fâpturii lui plinuţe îl trăgea în faţă. Halatul de lucru îi ajungea doar puţin peste şezut şi de sub el se iveau două coapse cărnoase, în pantaloni strâmţi. Până la genunchi coapsele erau groase şi rotunjoare, apoi se transformau în nişte gambe scheletice. Ca picioarele unui pui de găină. Gambele subţiri păreau că abia reuşeau să reziste greutăţii lui. Jean se întreba cum putea să supravieţuiască un tâmplar care abia dacă era în stare să se ridice. Şi se părea că nu îi mergea rău. Pe masă erau mai multe comenzi începute, iar calfa şi doi ucenici aveau evident mult de lucru.

– Cum îţi mai merge, micuţa mea? Poulet o atinse pe Ellen cu palma pe umăr şi adăugă: Arăţi minunat!

– Mulţumesc, Poulet, îmi merge bine. Dar despre Claire ai noutăţi?

Poulet era unchiul lui Claire. El o vizitase odată pe Claire pe vremea când Ellen mai lucra la ea. Ea era unica lui rudă în viaţă şi, chiar dacă pentru el călătoria era lungă şi deosebit de dificilă, uneori o mai vizita.

– Fiul morarului a fost recent aici. Claire este mai bine, dar băiatul...

Tâmplarul clătină trist capul lui mult prea mare.

– Ce a păţit ea? A fost bolnavă? Şi ce este cu Jacques? A făcut vreo prostie?

– El a murit, a făcut febră, tuşea, nu şi-a mai revenit. Primul ei copil cu Guiot a venit pe lume mort... şi a urmat chestiunea cu Jacques. Claire era terminată. Dar acum, aşa cum am auzit, ea este însărcinată din nou! Poulet oftă şi adăugă: Eh, asta este! Naştere şi moarte, moarte şi naştere. Ăsta este cursul lucrurilor.

– Sărmanul meu Jacques! spuse mişcată Ellen. Dar faptul că ea aşteaptă din nou un copil îi va mai uşura situaţia. Cu siguranţă că de data asta totul va merge bine!

Ellen se căzni să afişeze un zâmbet plin de încredere.

Poulet o privea acum pe Madeleine, aflată lângă Jean, care fascinată ca un copil mic se uita la un fluture din lemn atârnat de o grindă a acoperişului cu un fir abia vizibil şi care era mişcat de curenţii de aer. Nici un copil care intra în atelier nu îşi putea desprinde privirea de el, dar fata care o însoţea pe Ellen nu mai

era un copil. Poulet o luă de umeri pe Ellen şi o privi în ochi.

– Dă-mi voie să te privesc! Te-ai făcut mai drăguţă, mai blândă. Eşti îndrăgostită! Zâmbi ştrengăreşte şi o ciupi uşor de nas. Apoi îi dădu drumul şi se întoarse grav spre rezerva lui de lemn. Aşa, aşa... deci faci din nou teci! Vrei să faci un mâner de spadă?

– Nici nu bănuiam că voi obţine lemnul cel mai bine uscat!

Ellen îi expedie lui Poulet un clipit poznaş de gene.

– Păi, dacă îmi faci ochi dulci, o să mă uit în caseta mea de bijuterii, ca să văd ce pot face pentru tine. Tâmplarul îşi deplasă cu greutate corpul greu către o ladă dintr-un colţ al atelierului. Dacă pentru teacă iei lemn de păr, pentru mâner vrei tot lemn de păr ori preferi de cireş... sau frasin?

– Tu îţi cunoşti lemnul cel mai bine, scoate-mi o bucată bună, pe care s-o pot şi plăti, las în seama ta alegerea esenţei.

Poulet dădu din cap şi răscoli în ladă până când găsi ce dorea.

– Iată, ăsta este minunat! Uscat ca osul, nu se zgârie. Ce zici de el? Lungimea şi grosimea corespund?

Reveni şchiopătând la Ellen şi îi întinse bucata de lemn. În timp ce ea îl examina cu atenţie, el căută două stinghii din acelea pe care făuritorii de teci de spadă le cumpărau de la el. Calitatea lemnului său era bine-cunoscută. Toţi meşteşugarii din împrejurimi cumpărau de la el. De aceea, avea în permanenţă un adevărat stoc de asemenea stinghii.

– Ai dreptate, este exact ceea ce trebuie: lemn de cireş! spuse ea şi îi vârî lui Jean lemnul sub nas. Apoi i se adresă lui Poulet: Mi-l poţi tăia cu ferăstrăul?

Acesta fixă lemnul, luă un ferăstrău pe care îl aşeză pe mijlocul lemnului şi o privi pe Ellen.

– Aşa?

Ea confirmă, şi Poulet tăie lemnul în lungime.

– Mai ai nevoie de ceva, micuţa mea?

Ochii îi scânteiară şi Jean crezu că recunoaşte în el un om de afaceri la fel de priceput pe cât era ca tâmplar.

– Nu cred, răspunse Ellen încă şovăind.

Poulet împinse cele două jumătăţi ale lemnului şi stinghiile pentru teacă spre ea şi spuse preţul pe care îl cerea.

Jean o privi indignat pe Ellen.

– Bine, tu îl cunoşti pe om, dar, chiar dacă el ar fi furnizor al regelui, tot ar fi prea mare preţul. Se comportă de parcă ai cumpăra nu lemn, ci aur. Oricum, pădurea este plină de aşa ceva, trebuie doar să iei! se înfierbântă tânărul.

Poulet rânji:

– Drăguţ băiatul!

Jean îl privi iritat.

– El nu are idee despre preţuri şi cu atât mai puţin despre lemn, oftă ea, ştiind bine că Poulet îi ceruse un preţ cu adevărat avantajos.

Jean continua să găsească preţul prea mare, pentru că nici nu bănuia cât de importantă era folosirea unui lemn bine uscat şi cât de costisitoare era executarea stinghiilor pentru teci.

– Va ajunge departe, şi departe vei ajunge şi tu, dacă îl vei asculta mereu. Poulet mai scăzu din preţ şi întrebă: Acum eşti mulţumit, tinere?

Jean roşi. Dădu afirmativ din cap şi se simţi jenat când Poulet şi Ellen râseră zgomotos.

– Ia-o, din bucata asta de lemn de frasin îţi vei putea ciopli ceva frumos, zise Poulet şi îi întinse lui Jean o bucată de lemn lungă şi noduroasă.

– Mulţumesc, mormăi îmbufnat Jean, fără a-l privi în faţă.

– Dacă o vei revedea pe Claire, îmbrăţişeaz-o din partea mea şi transmite-i că mă rog pentru Jacques şi pentru copilul pe care îl aşteaptă. Şi salută-l şi pe Guiot din partea mea, da?

– Desigur, micuţa mea, aşa am să fac. Aveţi grijă de voi!

La despărţire, Poulet o mai îmbrăţişă o dată pe Ellen.

Jean o urmă în tăcere până când ieşiră din sat.

– M-ai luat peste picior şi ai râs de mine! Nu mi s-a părut deloc hazliu! Prietenul tău cel grozav a mai redus oricum din preţ. Ca să îţi dai seama câtă dreptate aveam. Preţul era prea mare!

– Eu văd lucrurile altfel. Se pare că el îmi este un prieten mai bun decât crezusem eu. Nu fi copilăros, Jean! Poulet este un tâmplar cinstit, altfel ca invalid nu ar fi avut atâţia clienţi de pe urma cărora să trăiască bine. Şi ţi-a mai făcut cadou şi o bucată bună de lemn.

– Pfui, un ciot pe care oricine îl poate culege de pe jos, dintr-o pădure, răspunse Jean dezaprobator.

– Pentru cioplit este foarte bun, pentru că este uscat cum trebuie. Ce găseşti tu în pădure nu este util, atâta vreme cât nu este uscat. Lemnul verde nu poate fi prelucrat bine, pentru că atunci când se va usca va crăpa. Iar lemnul mai vechi, aflat în pădure, este de cele mai multe ori putred şi se fărâmiţează uşor. Niciodată Poulet nu pune pe alţii să strângă lemnul pentru el în pădure, o face întotdeauna el însuşi. Calfele şi ucenicii lui doar doboară arborii pe care îi alege el. Apoi aduc lemnele în magazia lui. Lemnul trebuie păstrat acolo un an sau doi, până când se usucă complet. Şi abia după aceea face din el stinghii ca acelea pe care le-am cumpărat eu. Crede-mă, este vorba despre un lemn bun!

– Hm... mormăi Jean. Nu îi făcea deloc plăcere să recunoască faptul că poate se înşelase în privinţa lui Poulet. De fapt, ce a păţit? Mă refer la picioarele lui.

Ellen ridică din umeri.

– Habar nu am. Dar trebuie să fi fost un flăcău bine, chiar dacă la modul cum arată nu prea ai crede.

Jean se gândi la capul mult prea mare al lui Poulet, cap aşezat direct pe umeri, căci nu se zărea nici măcar o urmă de gât. Îşi imagină din nou întreaga-i făptură şi clătină din cap. Arătase odată bine? Imposibil!

Treceau din sat în sat şi se bucurau de minunata toamnă cu soarele ei cald, puţin ridicat deasupra orizontului şi cu frunzişul ei multicolor. Abia când se lăsa seara se făcea frig şi se simţea umezeala. Au căutat un loc bun de popas şi au făcut focul. Madeleine fredona cântece de leagăn. Cu vocea ei clară, sonoră,

transforma melodiile într-un cânt al zânelor, aşa că Ellen lucra cu lacrimi în ochi la cele două bucăţi din lemn de cireş. Punea una din cele două jumătăţi pe partea de care urmau să fie prinse plăselele mânerului şi cu cuţitul primit de la Osmond, când ea era încă un copil, trasa în lemn conturul exact al metalului. Când Madeleine amuţea, Ellen se ştergea la ochi cu mâneca, apoi verifica dacă ambele bucăţi se suprapuneau exact şi trasa în cealaltă jumătate conturul respectiv. Începu cu grijă să scobească lemnul. Folosea zilnic cuţitul pentru a tăia pâinea, slănina sau ceapa, pentru a tăia sfoară, pentru a-şi curăţa unghiile, pentru a face frigărui ori, ca astăzi, a ciopli. Uneori, o cuprindea o umbră de melancolie. Atunci, se gândea la Osmond, la sora şi fratele ei, la Simon şi la Aelfgiva. O mai fi trăind acea bătrână cumsecade?

Ellen se gândi la câţi ani trecuseră de când plecase de la Orford.

– Să tot fie zece ori unsprezece ani... murmură ea.

– Cine? întrebă curios Jean şi se gândi să înceapă şi el să cioplească.

Luă cuţitul pe care i-l făcuse Ellen cu câteva luni în urmă dintr-un rest de fier.

– Nu cine, ci ce.

– Poftim?

– Mă gândeam la câţi ani or fi trecut de când am plecat de-acasă. Cred că ar fi zece ori unsprezece ani de-atunci, răspunse Ellen uşor iritată.

– Aha, da, zise Jean prea puţin interesat, dar concentrat asupra bucăţii lui de lemn.

Întotdeauna când se gândea la familia ei, Ellen simţea o neplăcută arsură în stomac, aşa că decise să nu se mai gândească la asta.

– Trebuie să ţii cuţitul mai uşor, îl repezi ea pe Jean şi acesta ridică privirea surprins. Uite, aşa! Ellen îi arătă cum trebuia să ţină cuţitul în mână. Şi totdeauna departe de corp, altfel te poţi răni grav.

Abia acum remarcă ea sclipirea sticloasă din privirea lui. Tocmai vru să întrebe ce s-a întâmplat, când brusc, cu un ton mai înalt, acesta spuse:

– Tatăl meu cioplea seara deseori. După ce se şterse cu mâneca la nas, continuă: Ar fi trebuit să ştiu cum să ţin cuţitul, el mi-a arătat, dar nu-mi mai amintesc. Totul s-a estompat complet.

Ellen îl privi cu compasiune.

– A şi trecut atâta vreme de-atunci! zise ea şi îl mângâie pe cap.

– Chipurile lor s-au volatilizat!

– Care chipuri, Jean?

– Cele ale părinţilor mei şi al fratelui meu mai mic. Când mă gândesc la ei şi încerc să le reconstitui, văd numai sânge, intestinele tatălui meu atârnând în exterior şi membrele răsucite ale mamei. Nici măcar nu mai ştiu ce culoare aveau ochii sau părul lor.

Jean plângea încet.

Ellen putea doar să presupună cât de îngrozitor se simţea băiatul. Deodată, nostalgia ei îi păru jalnică în comparaţie cu singurătatea pe care Jean şi Madeleine trebuiau să o trăiască. Amândoi pierduseră tot, nu mai aveau un loc în care într-o zi să se poată întoarce.

Nu mai ştiau nici măcar unde să îşi caute satul. Dacă – aşa cum sperase Jean în toţi aceşti ani – nu ajungeau întâmplător, cândva, în zona în care s-ar afla acesta, ei nu îl vor regăsi niciodată. Poate că satul nu mai fusese reconstruit acolo unde muriseră toţi locuitorii lui. Ellen se ridică, se duse în spatele celor doi şi îi îmbrăţişă. Îi legăna uşor, ca pe nişte copii mici.

– Sunt atât de fericit că te-am întâlnit! Eu am încercat mereu să am grijă de ea, spuse încet Jean.

Madeleine se bucura în tăcere de îmbrăţişarea lui Ellen.

– Dar eu, eu nu am avut niciodată pe nimeni. Adică cineva al meu, care să se ocupe de mine, înţelegi?

Jean privi flacăra pâlpâitoare a focului şi evită să se uite la Ellen. Aceasta, aflată lângă el, îi văzu sclipirile lacrimilor din ochi.

Madeleine închisese ochii şi era atât de liniştită de parcă dormea.

– Vom rămâne mereu împreună, vă promit!

Mişcată, Ellen îi strânse şi mai tare pe cei doi lângă ea.

Jean dădu trist din cap:

– Cândva are să apară un bărbat. Nu mă refer la acest sir Guillaume... zise el cu o urmă de dispreţ în voce.

– Jean! strigă revoltată Ellen şi roşi. Ce înseamnă asta?

– Eu ştiu că tu eşti îndrăgostită de el!

– Cum de ţi-a venit ideea asta?

Ellen se simţea surprinsă asupra faptului.

– Ah, dar asta o vede şi un orb! După cum îl ridici în slăvi. Poate că lui îi place de tine, dar el este preceptorul tânărului nostru rege, iar tu nu eşti decât o fată care vrea să devină fierar. Nu aveţi nimic în comun.

Stomacul lui Ellen fu cuprins de spasme. Jean nu îi spunea ceva ce ea să nu fi ştiut de mult timp, dar o durea totuşi. Bineînţeles că pentru ea şi Guillaume nu va exista un viitor. Trase adânc aer în piept şi continuă să îl audă pe Jean vorbind parcă de la mare depărtare.

– Cândva, el se va căsători cu o femeie de rangul lui, iar tu te vei mărita cu un meşteşugar cumsecade. Asta dacă se va găsi vreunul care să îşi pună mintea cu o femeie atât de încăpăţânată ca tine, continuă el zâmbind stingherit.

– Eşti iarăşi obraznic!

Ellen ridică mâna în care ţinea cuţitul şi îl ameninţă râzând, deşi inima îi era grea ca de piatră. Se gândi la Jocelyn, la teribila lui moarte şi la cât de nedreaptă era lumea.

– Dacă se va ajunge să te măriţi, noi vom deveni o povară pentru tine, zise el încet şi coborî privirea, pentru ca Ellen să nu observe că se lupta din nou cu lacrimile.

– Nu spune prostii, noi vom rămâne împreună, îl contrazise energic Ellen. Şi cu asta gata, nu mai vreau să aud nimic pe tema asta!

În acea noapte, Ellen visă Anglia şi se trezi refăcută şi cu o bună dispoziţie care o ţinu în formă toată

ziua. La prânz, poposiră la un ţăran, de la care cumpărară o piele de capră, de care Ellen avea nevoie pentru teaca spadei. Jean făcu din nou dovada talentului său de negociator, în aşa fel încât se aleseră şi cu o bucată de carne de capră pe deasupra.

– Îmi trebuie şi clei pentru teacă, le explică Ellen străduindu-se să mestece carnea picantă şi puţin cam aţoasă.

– Nu ai fi putut să o cumperi de la prietenul tău, tâmplarul? o întrebă Jean.

– Aş fi putut, dar nu am vrut. Lemnul lui Poulet este de o calitate excepţională, dar cleiul lui nu era tocmai proaspăt.

– De unde ştii asta? întrebă Jean, uluit.

– După miros. Mă pricep la cleiuri. Aş putea chiar să-l prepar singură, dar este costisitor. Dacă cleiul de oase este preparat de mai mult de trei, patru zile, începe să pută. Iar vasul lui Poulet cu clei mirosea urât. Poate că este calfa prea leneşă pentru a-i prepara regulat clei proaspăt. Aş fi putut şi să cumpăr de la el clei granulat, dar prefer să îl am proaspăt şi cel mai bine este să îl cumpăr atunci când am nevoie de el. Este ceva mai scump, dar cel puţin ştiu că va lipi bine, şi lucrul acesta este cel mai important, nu?

Jean zâmbi.

– Te cred, eu am lucrat cândva pentru un meşter de firme, când fiul lui suferea de o diaree gravă şi nu îl mai putea ajuta. Meşterii de firme folosesc mult clei. El prepara regulat clei, poţi să te convingi dacă

vei cumpăra de la el la următorul turnir. Dacă cleiul lui este şi bun de ceva, asta nu pot spune.

– Vom afla curând, spuse Ellen.

De când plecase din Tancarville, Ellen umblase mult. Cunoştea aproape întreaga Normandie şi parţial Flandra şi Champagne. Fusese o dată şi la Paris, dar la Compiègne, aflat ceva mai la nord de Paris, mergea pentru prima dată. Pădurile de acolo, unde avea loc şi turnirul, erau un teren preferat de vânătoare al regelui Franţei, şi însuşi oraşul era un loc de destinaţie al multor pelerini, care doreau să arunce o privire asupra giulgiului sfânt şi asupra multor alte relicve din mănăstire. Imaginea impresionantului oraş era întregită de nenumărate biserici şi de rotundul turn locuit al bastionului regal.

Cei trei colindau cu plăcere pe străzi şi cercetau în piaţă standurile negustorilor şi meşteşugarilor. De la o ţesătoare, Ellen cumpără suficient material pentru învelitoarea tecii, iar la un negustor de mătăsuri, găsi un şnur lung de mătase de un roşu-închis, pentru mâner.

– Mai am nevoie de piele pentru teacă şi pentru centură... Ellen cercetă cu privirea împrejur. Nu dură mult şi găsi o bucată de piele fină, bordo, pentru teacă, şi o cingătoare din piele bună de bovină, la un preţ convenabil. Apoi, mulţumită, le spuse lui Jean şi lui Madeleine după ce mai cumpără o pafta din alamă: Mă gândesc ca în noaptea asta să rămânem aici şi mâine să plecăm mai departe. Voi ce ziceţi?

– Adică să rămânem la un han? întrebă Jean, căruia nu îi venea să creadă.

– Pentru Dumnezeu, nu, bineînţeles că nu. Ce, noi suntem duci sau negustori bogaţi? Ne interesăm la o biserică de un loc de dormit pentru la noapte. La atâţia pelerini, trebuie să se fi pregătit de oaspeţi.

– Ei, da, sigur.

Jean păru uşurat. Se uită după Madeleine, pe care trebuia să o tragă după el, pentru ca fata să nu se oprească la fiecare stand şi să admire diversele obiecte expuse spre vânzare.

Căutarea unui loc de înnoptat s-a dovedit mai dificilă decât crezuse Ellen. Abia la ultima încercare, făcută la cea mai mare biserică din oraş, mai găsiră loc. Pelerinii făceau cozi lungi la fiecare latrină, la hanuri şi birturi. Locuitorii din Compiègne ştiau să tragă foloase de pe urma maselor de credincioşi şi vindeau la preţuri exagerate toate cele necesare traiului, chiar şi cele de calitate proastă. Ellen cumpără cu bani grei o plăcintă mare, pe care o mâncară lacomi, şi un urcior cu bere. Dezamăgiţi de plăcinta râncedă şi de berea chioară, se întinseră toţi trei pe podeaua din piatră tare şi rece. Înghesuiţi între un grup de pelerini într-o parte şi în cealaltă parte de câţiva străini care arătau ciudat şi a căror limbă nu o înţelegeau, încercară să-şi încropească un culcuş cât mai comod posibil.

Cu toate că se întinseseră pe cortul împăturit şi fiecare dintre ei se înfăşurase în câte o pătură şi stăteau lipiţi unul de altul, lui Ellen îi era atât de frig, încât adormi cu greu. Nu îi fu de ajutor nici măcar

Barbă Sură, a cărui căldură era totdeauna benefică. Se trezi în miez de noapte, cu obrajii arzând. Îi clănțăneau dinții și trupul o durea groaznic. Dar oboseala o ajută să adoarmă la loc. Dimineața, era prea slăbită pentru a se ridica singură.

Preotul era de părere că prezența în biserica lui și apropierea de Dumnezeu o vor ajuta să învingă boala și promise că se va ruga pentru ea, apoi o lăsă baltă.

O tânără comerciantă amabilă, venită la rugăciunea de dimineață la biserică, îi recomandă cu căldură lui Jean o vânzătoare de ierburi de leac, care locuia nu departe de biserică. Ellen considera că a cheltui în acest fel bani era pură risipă și nu vru să urmeze sfatul femeii. Dar de data asta nu mai reuși să i se opună lui Jean.

– Vânzătoarea de leacuri nu va intra în biserică, așa că va trebui să vă duceți prietena pe scările de la intrare. Soarele a răsărit și o va încălzi. Aici, înăuntru, este frig și curent, îi sfătui tânăra femeie și se oferi să-i arate lui Jean drumul către casa femeii cu plante de leac.

Când Jean reveni însoțit de vânzătoare, Ellen era confuză din cauza febrei.

– Aelfgiva! Trăiești! oftă ea fericită și îi sărută femeii mâinile cu ardoare.

– Nu poate să rămână aici. Aduceți-o la mine! le ceru femeia vizibil îngrijorată de starea în care se găsea Ellen. Dacă va mai rămâne o noapte în curentul din biserică, moare!

Jean şi Madeleine o ajutară pe Ellen să se ridice, dar aceasta nu se putea ţine pe picioare. Jean rugă doi bărbaţi voinici, care reparau una dintre uşile bisericii, să îl ajute. Aceştia o ridicară şi o duseră pe Ellen la casa femeii cu leacuri. Casa era mare şi confortabilă, curată şi mirosea minunat a mentă şi a carne gătită.

– Trebuie să odinească două săptămâni, pentru a se reface. După ce o examină mai îndeaproape pe Ellen, femeia spuse: Nu este deloc bine!

– Dar nu se poate, trebuie să muncească. Ea este fierar la turniruri, şi noi voiam să plecăm astăzi mai departe!

Brusc, Jean păru un copil neajutorat.

– Atunci va trebui să o lăsaţi aici. Vezi cum îi tremură pleoapele? Are halucinaţii şi amândoi aţi văzut că m-a luat drept altcineva. Chiar dacă este o femeie puternică, cu febra mare nu este de glumit. Dacă are noroc, este doar răcită şi epuizată. Dacă are ghinion, este vorba despre ceva mai rău. Dar, în orice caz are nevoie de odihnă.

Jean o privi neajutorat pe Madeleine, apoi se întoarse din nou către femeie.

– Noi nu vă putem plăti mult, dar Madeleine ar putea să rămână aici şi să caute ceva de lucru. Dacă ştiţi pe cineva care are nevoie de o fată în casă...

Femeia dădu din cap şi o privi pe Madeleine:

– Sper că ştie să pună mâna la treabă!

– Ştie, credeţi-mă. Este obişnuită să trudească din greu.

– Atunci poate să rămână la mine, decise femeia.

Jean se simţi eliberat de grija lui Madeleine. Îi va lua cu el pe Barbă Sură şi pe Nestor, va mai lua şi cortul şi se va duce singur la turnirul din Grenzwald. Va trebui să îi explice lui Pierre şi întârzierea lui Ellen, pentru ca acesta să nu se supere. Şi poate că ar putea să se ofere ca ajutor la fierărie, până când fierarul va găsi pe altcineva.

– Cred că aici te afli pe mâini bune, îi şopti el lui Ellen, deşi nu era sigur că fata îl auzea. Mă întorc curând, nu îţi face griji, mă ocup eu de tot.

O mângâie pe braţ pentru a o mai linişti, îşi luă rămas-bun de la Madeleine, dându-i şi câteva sfaturi, şi porni la drum.

Thibault traversa grăbit şi furios piaţa unde negustorii îşi expuseseră mărfurile. Guillaume nu contenea să-l provoace. Afirmase în gura mare de dimineaţă că se simte puternic ca un taur şi că vrea să le arate asta francezilor. De parcă el şi numai el decidea cum se va încheia turnirul! Şi ce l-au mai ovaţionat ceilalţi! Ce ridicol! Printre corturi alergau copii jucându-se. Se descărcau cai, catâri şi care, femeile se certau strident pe locurile cele mai bune, şi printre ele câinii se încăierau ca turbaţi. Thibault se poticni de două ori, o dată, nu observase un cârlig din fier înfipt în pământ, a doua oară, îşi prinsese piciorul într-o funie. Scuipă pe jos furios. Numai să o găsească odată pe fierăriţa aia, că pe urmă... Lovi cu piciorul în dos o pisică sfrijită. Dacă era atât de slabă, însemna că nu era un bun vânător, deci nici nu meritase altceva.

Bineînţeles că furia lui nu avea nici în clin, nici în mânecă cu sfrijitul ghemotoc de blană. Se gândise iarăşi la Ellen, şi asta îl înfuriase. Guillaume şi Ellen îi făceau viaţa un iad, fiecare din ei în felul lui.

Aproape că ajunse la fierărie. Venise aici fără a intenţiona asta şi, când îşi dădu seama, i se urcă din nou sângele în cap. Tocmai când era pe punctul de a se întoarce şi a pleca, auzi vocea ridicată a fierarului.

– Mai întâi îşi măreşte simbria de îmi venea să plâng, apoi nu mai apare la muncă, precum un ticălos în care nu poţi avea cea mai mică încredere!

Fierarul îşi trecu nervos mâna prin claia de păr. Invidios, Thibault remarcă faptul că părul acestuia era negru ca pana corbului, cu doar câteva fire argintii. Mai rar un bărbat de vârsta lui cu păr atât de des şi lânos. Pe cei mai mulţi, păduchii şi bolile de piele îi lăsau repede fără păr, or acesta arăta ca ros de şoareci. Thibault îşi trecu şi el mâna prin păr, care se cam rărise. Părul fierarului avea o anumită demnitate, ceea ce nu era cazul cu părul lui Thibault.

Fierarul se ambalase atât de tare, încât gâtul i se congestionase, de parcă era pe punctul de a exploda.

– Ea nu este nici leneşă şi nici lipsită de încredere, ea vrea să muncească, Pierre. Tu ştii asta prea bine! îl auzi Thibault pe cineva spunând.

Strânse ochii şi se gândi. Pe băiat îl mai văzuse. Corect! La turnirul din toamnă, o salvase pe Ellen de sub copitele calului său.

– O cunoaşteţi destul de bine ca să ştiţi că ea trebuie să se simtă mizerabil, dacă nu vine la fierărie.

Are febră mare. Acea femeie a spus că ar putea să moară dacă nu stă la pat, explică tinerelul, şi nu era greu să îţi dai seama că era îngrijorat.

Thibault respiră zgomotos. Ellen era bolnavă! „Aşa-i trebuie", gândi el satisfăcut şi trase mai departe cu urechea.

– Aş, vânzătoarele astea de ierburi de leac exagerează totdeauna! O fac doar ca să te sperie şi să le plăteşti mai bine. O să vă coste o avere. Vă lăsaţi duşi de nas!

Pierre îi aruncă lui Jean o privire plină de dispreţ, care voia să lase impresia că el se pricepea la astea, iar Thibault dădu aprobator din cap.

– Lui Ellenweore îi clănţăneau dinţii în gură de frig, deşi ea ardea. Avea febră mare. Dumneavoastră credeţi ori nu credeţi, dar eu am văzut cu ochii mei cât de bolnavă este. Imediat ce se va simţi mai bine, se va bucura să vină la muncă.

Nici nu terminase de vorbit tinerelul, că fierarul se şi îndepărtase de el.

– Numai să o mai vreau eu atunci!

Cu aceste vorbe, îl lăsă pe Jean înmărmurit.

– Şi spada lui Ellen? strigă acesta în urma fierarului. Ce se va întâmpla cu spada la care lucra?

Dar nu primi nici un răspuns.

Thibault îşi frecă bărbia şi murmură:

– Deci aşa, face o spadă.

Chiar în ziua următoare, Thibault se ţinu după rivalul lui, Guillaume. Îl urmărea de câte ori putea,

cu speranţa de a descoperi ceva ce putea fi folosit împotriva acestuia. Când mareşalul veni la fierăria lui Pierre, ieşi în grabă o femeie, ca să se intereseze ce dorea. Thibault rămase în apropiere, fără a fi observat.

– O caut pe Ellenweore. Nu am văzut-o nicăieri. Nu mai lucrează pentru bărbatul dumneavoastră?

– Nu, răspunse sec Armelle şi îl măsură cu privirea pe mareşal din cap până în picioare. A făcut vreo trăsnaie?

Ochii îi sclipeau de curiozitate.

Guillaume nu răspunse la întrebare.

– Mi-aţi putea spune unde o pot găsi? întrebă la rândul lui oarecum iritat.

– Nu, sir, răspunse scurt Armelle. Ne-a lăsat baltă. Cine ştie cu cine a întins-o!

Era evident că nevasta fierarului nu o plăcea pe Ellen.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Guillaume şi o privi scrutător.

– Eh, o femeie de vârsta ei şi nemăritată... Ridică din sprâncene într-un gest ce voia să spună multe, apoi adăugă: Nu este prima, dacă i se oferă o ocazie bună, trebuie să profite.

Armelle îl privi dându-şi aere.

Fără a mai rosti vreo vorbă, Guillaume se întoarse şi plecă.

– Ar fi putut cel puţin să mulţumească, mojicul! bolborosi ea şi clătină din cap în urma lui.

Thibault se desprinse de zidul de care se sprijinise şi porni agale spre ea.

– Un tip cu nasul pe sus, zise Thibault şi arătă în direcţia în care dispăruse Guillaume. Se dă mai mare decât este.

Şi îi afişă nevestei fierarului un zâmbet sclipitor.

Ea roşi încurcată şi îşi vârî sub bonetă o şuviţă de păr unsuros.

– Pot face ceva pentru dumneavoastră, milord?

– Tot ce se poate, răspunse Thibault pe un ton ce se voia foarte prietenos. Femeia aceasta, mă refer la Ellenweore, am auzit că lucrează la o spadă.

Chipul femeii se întunecă imediat ce fu pomenit numele lui Ellen.

– Ce o avea asta, de vin bărbaţii după ea aici? mormăi ea.

– Spada, numai spada mă interesează. Se spune că a vrăjit-o în aşa fel ca să îi facă rău regelui nostru. Trebuie să fie împiedicat acest lucru! De aceea este deosebit de important să îmi daţi de ştire, numai mie, imediat ce ea termină spada!

– Dacă o mai reveni vreodată!

– Corect! Thibault făcea eforturi să n-o apuce pe femeie de guler şi să o scuture. Eu voi fi prezent şi la următoarele turniruri; dacă aveţi noutăţi pentru mine, spuneţi-i lui Abel, bijutierul. Ştiţi unde vinde? întrebă el cu o amabilitate exagerată.

Armelle confirmă impresionată. Bijutierul avea cel mai frumos stand pe care l-a văzut un om vreodată!

Thibault îi vârî în mână un ban de argint.

– După ce voi avea veşti de la dumneavoastră, veţi mai avea alte trei monede!

Armelle rânji larg.

– Lăsaţi pe mine, sir! Dar, sir, pentru cine să îi spun că este vestea?

– Nu trebuie să spuneţi decât atât: spada este gata!

– Spada este gata, da, repetă Armelle puţin cam pierdută.

Şi, până să mai pună vreo altă întrebare, Thibault deja dispăruse.

Ellen şedea pe un scăunel în spatele casei şi se bucura de soarele de amiază, în timp ce Madeleine smulgea buruieni din stratul cu legume şi cânta. Rufele puse la uscat pe o sfoară se zbăteau de parcă voiau să se smulgă şi la următoarea rafală de vânt să zboare spre cerul albastru. Ellen zâmbea mulţumită: nu îşi amintea să o mai fi văzut pe Madeleine vreodată atât de fericită. Brusc, fata sări în picioare şi fugi spre poartă. Ellen se ridică încet şi, târşâind picioarele, porni şi ea spre casă. După doar câţiva paşi, inima îi bătea atât de tare, încât trebui să se oprească şi să respire pe îndelete.

– Jean, strigă ea plină de bucurie, când văzu cine venise.

– Ellen, deci te simţi mai bine, constată el uşurat.

– Nu este încă însănătoşită! Trebuie să se menajeze neapărat! interveni femeia cu leacuri, care tocmai ieşise din casă, spre a-l întâmpina pe Jean. În nici un caz nu are voie să muncească încă.

– Nici nu aş fi în stare, explică Ellen urmată imediat de un acces urât de tuse.

– Nu sună bine deloc! zise Jean privind-o îngrijorat. Până şi lătratul lui Barbă Sură sună mai bine!

Ellen se apără, mai tuşi o dată sec şi îi făcu semn să o urmeze.

– Să nu mai discutăm despre mine. Tu ce faci, ai găsit de lucru?

– Curând, voi putea să-ţi fac cel mai bun clei pe care l-ai avut vreodată, se lăudă Jean.

– Tu? Vom vedea, să sperăm că o să şi lipească! Ellen fu scuturată din nou de un acces de tuse. Dar cum de-ai ajuns să te pricepi la asta? întrebă ea, când putu să vorbească din nou.

– Lucrez la un meşter de scuturi. Ţi-am povestit că el îşi prepară singur cleiul. Mi-a spus că mă va învăţa şi pe mine.

– Fiul lui este iarăşi bolnav?

– Nu, Sylvain lucrează şi el. Este un tip cumsecade, mai înalt decât mine cu un cap şi ceva mai în vârstă, dar nu face caz de asta.

Ellen zâmbi.

– Mă bucur că ai o ocupaţie atât de bună, Madeleine are şi ea aici multă treabă; doar eu sunt condamnată la inactivitate!

– Madeleine pare mulţumită, degeaba mi-am făcut griji din cauza ei, constată Jean şi se întoarse scurt spre sora lui.

– Ruth este bună cu noi, nu s-a clintit de lângă mine cât am avut febră. Ellen respiră cu greutate, inspiră de

câteva ori şuierător, apoi continuă: Mă dureau toate oasele, de parcă aş fi muncit la fierărie zile la rând. Dar am stat doar în pat. Se opri, tuşi, apoi adăugă: Am vrut ieri să termin mânerul, dar nu am putut! Mă simt de parcă aş avea o sută de ani, zise ea înfăşurându-şi mai bine umerii cu broboada din lână.

– O sută? Jean râse. O asemenea vârstă nu are nimeni!

– Uită-te la mine!

Ellen zâmbi obosită.

– Se face tot mai frig, ar trebui să intri în casă şi să te încălzeşti la foc, interveni Ruth, care o conduse înăuntru.

Jean se aşeză cât mai aproape de foc şi îşi frecă mâinile.

– Ar trebui să plec şi eu, ca să ajung înainte de a se lăsa întunericul. Este mai sigur.

La despărţire, o sărută pe Ellen pe obraji. Când aceasta se arătă mirată, pentru că până acum el nu mai făcuse aşa ceva, acesta roşi şi se întoarse repede.

– Te conduc eu afară, propuse Ruth.

– Este încă slăbită. Sunt bucuros că aveţi grijă de ea. Şi Madeleine pare că se simte foarte bine la dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru tot, madame!

Jean făcu o plecăciune galantă.

– Pleacă odată, obraznicule! îl apostrofă atinsă Ruth.

– Nu am vrut să vă necăjesc, pe onoarea mea, se grăbi Jean să o asigure.

– Bine, bine, bombăni Ruth şi îşi aranjă cocul. Simpatic băiat, mai adăugă ea zâmbind şi se întoarse în casă.

Când, o săptămână mai târziu Jean reveni, Ellen se simţea mult mai bine. Încă obosea repede şi mai era puţin palidă, dar părea că îşi recăpătase încrederea în sine.

Madeleine văzu prima că Jean stătea în curte şi zbură în braţele acestuia.

– Mi-ai lipsit, îi şopti ea la ureche. Ţi-am pregătit ceva de mâncare. Cu siguranţă că eşti flămând!

Jean o privi surprins pe Ellen, care între timp ieşise din casă.

– Madeleine s-a schimbat! spuse el încet, după ce o salută pe Ellen.

– Asta este o casă liniştită, minunată, care nu poate decât să priască.

Ellen îl conduse pe Jean în casă, unde Madeleine îi puse înainte o farfurie mare cu linte. Jean mâncă cu mare poftă legumele gustoase şi moi.

Ellen abia aştepta să afle unde va avea loc următorul turnir. Se sprijini cu braţele de masă şi, aplecată în faţă, urmărea nerăbdătoare fiecare îmbucătură a lui Jean.

– Hai, povesteşte odată!

– Trebuie să pornim la drum în cel mult cinci zile, turnirul de la Chartres este penultimul înainte de Crăciun şi acolo va fi o mulţime de lume. Anselm, meşterul gogoşilor din Rheinland, şi alţi câţiva care au

mai rămas aici vor porni şi ei la drum. Dacă nu vrem să călătorim singuri, ar fi cea mai bună posibilitate.

– Este bine, aşa vom face. Aerul proaspăt şi mersul pe jos îmi vor reda forţele. Iar acum spune-mi ce este cu Guillaume? L-ai văzut? A întrebat de mine?

Jean trase aer în piept. Nici un moment nu sperase ca Ellen să nu îl întrebe despre Guillaume. Deşi ar fi putut să mintă, ştia că adevărul, ca totdeauna, va ieşi la suprafaţă mai devreme ori mai târziu. Aşa că se decise ca mai întâi să îi povestească despre triumful acestuia în lupte.

– Odată, va deveni cel mai vestit dintre toţi cavalerii, asta este sigur. Într-o zi, se vor bate pe el, crede-mă. Lupta este viaţa lui, orice altceva nu are importanţă pentru el. L-ai văzut luptând?

În timp ce vorbea despre Guillaume, Ellen se îmbujoră toată.

– Nu, eu a trebuit să muncesc, mormăi Jean încercând să schimbe vorba. Meşterul meu de scuturi nu a spus, dar eu sper să lucrez pentru el şi la viitorul turnir. Iar tu vei putea să cumperi cleiul de la el. Cu certitudine că îţi va cere un preţ corect, dacă am să negociez eu cu el.

Ellen zâmbi.

– Bine, aşa facem. Eu am terminat ieri baza pentru mâner. Brusc, deveni serioasă: Abia în ultimele două zile m-am mai gândit la Athanor. Clătină din cap şi zise: Imediat ce voi putea să lucrez din nou în fierărie, voi face mânerul spadei, abia aştept să revin în atelier. Chiar mă simt mult mai bine!

– Ah, Ellen, ţi-am adus un întăritor. Aşteaptă, mă întorc imediat!

Jean dădu fuga afară la Nestor, din spinarea căruia luă un mic vas din lut. Ellen îl urmase în curte, în timp ce Madeleine îşi făcea de lucru în bucătărie.

– Uite, este pentru tine!

Jean îi dădu micul vas.

O sfoară subţire lega capacul peste vas.

– Ce este înăuntru?

Ellen răsucea curioasă vasul pe toate părţile.

– Deschide-l şi uită-te! Pe chipul lui Jean se ghicea bucuria. Dar cu atenţie!

Ellen dezlegă sfoara şi ridică apoi capacul. În vas era o masă maronie şi vâscoasă.

– Jean, ce este asta? Ellen mirosi prudentă. Mm... puţin amărui, dar în acelaşi timp dulceag.

– Este o fiertură din mere şi pere. O face tipul din Rheinland cu care vom călători noi şi prepară gogoşile cu ea. Este dulce, aproape ca mierea! Gustă!

Ellen luă puţin din sirop pe degete şi le linse cu ochii pe jumătate închişi.

– Mm..., ai dreptate, este minunată!

– Jean, ar trebui să ştergi calul de sudoare, nu este bine să îl laşi asudat. Leagă-l în spate, în grajdul caprelor. Acolo găseşti şi paie, şi o găleată cu apă pentru el, îl sfătui Ruth, care ieşise din casă pentru a-i pune lui Ellen o broboadă de lână pe umeri.

– Ar trebui mai bine să fii atentă cu tine. Este prea frig şi pentru tine! o mustră grijulie Ellen.

Pentru prima dată, Jean observă cât de mică era femeia. Îi ajungea lui Ellen până la umăr.

– Aveţi dreptate, voi avea grijă de Nestor. Jean începu să descarce povara de pe spinarea animalului, apoi, parcă întâmplător, o întrebă pe Ruth fără să privească: Ellen şi Madeleine ar putea să mai rămână câteva zile la dumneavoastră? Pe urmă, va trebui să plecăm la Chartres.

– Şi tu? Ruth rupse câteva frunze de păpădie din răzor. Sunt foarte gustoase.

Îi făcu semn lui Madeleine şi îi dădu acesteia frunzele.

– Găsesc eu ceva, am şi cortul.

– Poţi să spargi lemne şi să repari acoperişul grajdului? îl întrebă calmă Ruth.

Privirea ei se ridică îngrijorată spre cer. Acoperişul grajdului era găurit în mai multe locuri.

Jean confirmă nu prea sigur. Cu toate că numai supărăcioasă nu părea, micuţa femeie îi impunea. El nu ar fi îndrăznit să întrebe niciodată ce îi datorau ei pentru îngrijirea oferită lui Ellen.

– Atunci poţi să rămâi aici. Bunul meu bărbat, Dumnezeu să îl ierte, mi-a lăsat această casă şi o alta, ceva mai încolo pe drum. Chiria pe care o iau îmi ajunge să trăiesc. Nu am nevoie de multe. Dacă tu eşti la fel de modest ca Madeleine şi Ellenweore şi ştii să te faci la fel de util, sunt de acord să rămâi.

Jean dădu din cap cu sârg.

– Mulţumesc, madame!

Seara, în timp ce stăteau în bucătărie şi mâncau, el cercetă cu privirea încăperea. Ruth se retrăsese înainte de cină, aşa că rămăseseră doar ei trei. Pe o mică etajeră, lângă vatră, trona un sfeşnic cu cinci braţe. Jean se gândea unde mai văzuse aşa ceva.

– Ea este evreică, explică Ellen, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Jean roşi de parcă ar fi fost surprins făcând cine ştie ce nelegiuire şi apoi privi într-o parte jenat.

Madeleine strânse masa şi îi dădu câteva resturi lui Barbă Sură, care deja le dădea târcoale agitat.

– Jean, poţi să aduci câteva găleţi cu apă de la izvor mâine, la primele ore ale dimineţii?

Madeleine turnă conţinutul ultimei găleţi în oală şi o atârnă deasupra focului.

– Hm... bombăni el ursuz, dacă aş fi ştiut că ea este o necredincioasă...

– Jean! Ellen îl privi îngrozită. Bărbatul ei a fost medic, şi chiar unul vestit!

– Şi ce dacă? Evreii sunt periculoşi.

Jean făcu afirmaţia cu toată convingerea, deşi de fapt nu prea ştia ce însemna a fi evreu.

– Femeile nu pot făuri spade bune şi evreii sunt periculoşi. Vai, cât urăsc pălăvrăgeala prostească! Ellen îl fulgeră cu privirea şi continuă: Ruth este blândă şi generoasă, nicidecum periculoasă. Iar faptul că femeile pot mai mult decât cred în mod normal bărbaţii mi se pare de mult dovedit!

– Da, bine, bine! Jean ridică braţele ca să o mai domolească. Eu unde pot să dorm?

– Mai este loc acolo, în colţ, răspunse îmbufnată Ellen.

Era supărată că tocmai Jean debita o asemenea absurditate. Ea avusese destul timp ca să o cunoască pe Ruth şi ştia că ea era un om cu adevărat bun. Şi era, de asemenea, la fel cu frica lui Dumnezeu ca o creştină, cu toate că datinile ei păreau ceva mai deosebite.

Barbă Sură nu o pierdea din ochi pe Madeleine. Dădu bucuros din coadă când în cele din urmă ea cedă privirilor lui rugătoare şi îi aruncă o coajă uscată de brânză. Apoi se linse pofticios pe botul păros şi sur.

– Dacă ar fi după tine, ai înfuleca toată ziua, nesătulule!

Vocea lui Ellen era caldă când vorbea cu Barbă Sură. Acesta veni imediat la ea şi îi adulmecă mâna, înainte de a se învârti o dată în jurul lui însuşi şi a se aşeza la picioarele ei.

– Dar tu dormi la Madeleine, este clar, nu? zise ea cu o severitate aparentă.

Barbă Sură înalţă capul şi clipi. După ce privi scurt în direcţia lui Madeleine, îşi aşeză botul pe piciorul drept al lui Ellen fornăind.

La început, Madeleine se temuse să doarmă fără Jean, dar Barbă Sură se dovedise un excelent înlocuitor. Şi, când mai târziu îşi pregătiseră culcuşurile, câinele se îndreptă apăsat spre colţul în care dormea Madeleine, acolo aşteptă până când aceasta întinse pătura, apoi se aşeză deasupra păturii.

– Hei, fă puţin loc! îl mustră Madeleine râzând şi se strânse lângă acesta. Ptiu, ce puţi! şopti ea obosită, fără a-l îndepărta pe Barbă Sură.

– Nu mai pare atât de... smucită, murmură Jean şi se lovi cu degetul arătător pe frunte.

– Nu a mai văzut de mult un bărbat. Cu excepţia ta, vreau să spun. Cred că asta i-a făcut bine. Ellen privi zâmbind către Madeleine. Era plăcut să o vadă atât de mulţumită. Cândva, vom avea destui bani pentru a ne stabili undeva şi a avea casa noastră. Desigur, nu va fi la fel de mare şi de confortabilă ca asta, dar vom putea trăi liniştiţi, promise Ellen vorbind încet, dar cu hotărâre.

Mai curând zgârcit la vorbă, Jean repară acoperişul grajdului, sparse lemne şi se făcu util ori de câte ori se simţea nevoia, până când veni ziua plecării.

– Am făcut tot ce mi-aţi cerut. Mai pot să fac ceva înainte de a pleca din Compiègne?

Jean nu o privea pe Ruth în faţă în timp ce vorbea cu ea.

– Mai ai ceva pe suflet?

– Aţi fost foarte amabilă cu noi. Madeleine a înflorit aici şi datorită modului în care aţi îngrijit-o pe Ellen, ea s-a însănătoşit. Dar nu mi-aţi spus niciodată ce cereţi pentru ajutorul pe care ni l-aţi dat.

Jean se poticni şi în continuare nu cuteză să o privească în faţă pe Ruth.

– Te referi la cât îmi datoraţi?

Jean confirmă cu inima strânsă.

– Păi, să vedem. Tu şi Madeleine aţi muncit pentru locul de dormit şi pentru mâncare, deci chestiunea aceasta ar fi rezolvată. Mai rămâne Ellenweore... Ruth duse gânditoare mâna la bărbie, apoi continuă: Ea mi-a acordat încredere fără a manifesta nici cea mai mică reţinere pentru faptul că sunt evreică. Mi-a acordat prietenia şi recunoştinţa ei. Prin ea am cunoscut-o pe Madeleine cu sufletul înnourat şi am trăit satisfacţia de a o vedea ulterior râzând, eliberată de norii care o apăsau. Ca să fiu cinstită, nu aş şti să evaluez în bani fericirea, cântecele, râsul şi acest câine simpatic şi nerod, toate astea aduse în casa mea. Voi, toţi trei – scuze, împreună cu Barbă Sură sunteţi patru –, mi-aţi îmbogăţit viaţa. Nu-mi datoraţi nimic, absolut nimic, cu excepţia, poate, a promisiunii de a mă vizita dacă veţi mai fi vreodată prin apropiere.

Jean, sigur că evreica îi va cere o groază de bani, păli de ruşine.

– Vă mulţumesc din toată inima şi vă rog să mă iertaţi pentru faptul că am nutrit gânduri puţin măgulitoare, de care îmi este ruşine, răspunse el plin de regrete.

– Tu eşti un tânăr cumsecade, Jean. Nu ţi-a fost totdeauna uşor cu Madeleine, nu? Iar Ellenweore nu este nici ea, cu certitudine, o femeie simplă! zise ea surâzând şi îl strânse în braţe pe Jean. Oamenii buni, ca voi, sunt întotdeauna bine-veniţi la mine. Aşa s-a comportat bărbatul meu şi aşa continui să fiu şi eu. Urmă un scurt moment de tăcere între cei doi. Apoi

Ruth îl bătu pe braţ şi zise: Acum du-te şi ia-le pe Madeleine şi pe Ellen, trebuie să plecaţi.

Despărţirea a fost scăldată în lacrimi. Doar câinele era liniştit, probabil pentru că nu înţelegea ce putea să însemne despărţirea. Ruth îi îmbrăţişă pe toţi la rând şi îi strânse la piept. Fiecăruia îi şopti la ureche ceva ce nu putu fi auzit de ceilalţi şi se pare că găsise pentru fiecare cuvintele potrivite, căci toţi dădură cuminţi din cap, îşi şterseră lacrimile şi făcură tot ce depindea de ei ca să nu mai arate atât de trişti.

Jean îl luă pe Nestor de căpăstru şi vru să o ajute pe Ellen să urce pe el.

– Eu trebuie mai întâi să merg pe jos o bucată de drum. Desigur că nu am puterea de a merge prea mult, dar va trebui să mă obişnuiesc încetul cu încetul.

– Când vezi că a obosit, să insişti să încalece, auzi? îi ceru Ruth lui Jean, dar o fixa cu privirea pe Ellen, pe care o sfătui: Să nu te suprasoliciţi, da?

– Promit! Ellen o apucă pe Ruth de mână. Mi-aş fi dorit ca mama mea să fi fost aşa cum ai fost tu!

– Trebuie să plecaţi acum, altfel nu mai plecaţi astăzi! spuse Ruth, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

Au mers nouă zile şi în fiecare dintre ele Ellen a reuşit să meargă pe jos ceva mai mult decât în ziua precedentă. La capătul călătoriei, se simţea tot atât de puternică pe cât fusese odinioară. Era deja târziu după-amiaza când ajunseră în apropiere de Chartres. Mulţi negustori şi meşteşugari deja îşi ridicaseră

standurile şi corturile în piaţă. Pierre încă nu sosise. Ellen şi Jean se grăbiră să găsească un loc bun pentru cort, pe care îl şi ridicară în scurt timp.

În timp ce Madeleine le aranja lucrurile şi pregătea ceva de mâncare, Ellen şi Jean hoinăreau prin piaţă.

– Acolo este standul meşteşugarului care face scuturi! strigă Jean şi o luă înainte.

Ellen îl urmă încet şi se mai învârti în jurul standului, în vreme ce Jean deja discuta cu meşterul.

– I-am spus despre cleiul dumneavoastră – este cel mai bun.

– Îmi aduci un client nou, ceea ce este bine. Am făcut cleiul azi-dimineaţă, zise meşterul, dar nu îi dădu atenţie lui Ellen.

– Vom vedea, zise ea cu voce tare şi îi oferi un zâmbet sclipitor.

Ştia că bărbaţilor le plăcea cum zâmbea şi era bine să câştige simpatia celor de la care voia să cumpere ceva.

– Deci tu eşti femeia-fierar?

– Aşa este, răspunse senină Ellen.

– Şi pentru ce are nevoie un fierar de clei? Nu ţi se sudează fierul?

Meşterul de scuturi se bătu peste coapse şi tot nu reuşi să respire ca lumea din cauza râsului.

Ellen nu lăsă să i se remarce supărarea.

– Îmi permiteţi?

Se duse la oala cu clei şi amestecă în el. Cleiul era evident de calitate, se usca transparent şi solid, asta se putea remarca pe marginile oalei. Îl mirosi, înmuie

un deget în el şi îl linse apoi. Îi făcu un semn afirmativ lui Jean, care negocie pentru ea un preţ bun.

– Eşti un băiat priceput, zise meşterul. Vrei să lucrezi din nou la mine? Apoi îi spuse lui Ellen: Sylvain, fiul meu, se înţelege bine cu el. Iată, îţi fac cadou o labă de iepure, aduce noroc! îi spuse de data asta meşterul lui Jean, după care i se adresă lui Ellen: Fără supărare, nu am fost rău intenţionat. Rareori o fată drăguţă preferă făurirea armelor căsătoriei şi naşterii de copii.

Ellen dădu din cap abia perceptibil.

În timp ce se întorceau la cort, Jean mângâia blana moale a lăbuţei de iepure.

– Îmi face plăcere să lucrez la el, este întotdeauna prietenos şi glumeţ, chiar dacă de data asta a luat-o pe arătură. Cu siguranţă că nu a fost rău intenţionat! încercă el să o convingă săltând în jurul ei.

Puţin înainte de a fi ajuns la cort, dădură cu ochii de Pierre şi de Armelle, cu carul lor încărcat din greu.

– Nu ţi-am spus, ca să a nu-ţi face griji. Ruth a zis că nu ai voie să te agiţi atâta vreme cât eşti bolnavă.

– Ce nu mi-ai spus?

– Pierre era teribil de supărat că nu ai venit la muncă. A zis că nu ştie dacă te va reprimi.

Jean nu îndrăznea să o privească pe Ellen. În ultimele zile, se luptase cu el însuşi să se decidă să-i dea această veste lui Ellen.

– Ei, da! Cu siguranţă că i-a venit de mult mintea la cap.

Ellen nu părea să fie îngrijorată din această cauză.

– Dar era de-a dreptul furios!

– Vom vedea.

Ellen se simţea suficient de puternică, pentru a face faţă unei confruntări. Se îndreptă cu capul sus către Pierre. Armelle dispăruse în spatele carului.

– Pierre! Ellen îl salută scurt şi apoi spuse: Am revenit.

În prima clipă, Pierre păru complet derutat.

– Nu arăţi deloc cu un picior în groapă! mormăi el.

– Mă simt din nou bine, mulţumesc! Ellen era calmă. Îl cunoştea bine pe Pierre şi ştia că furia acestuia se topise de mult timp. Totul este în ordine?

– A fost mult de lucru, răspunse el cu un ton de reproş.

– Atunci ar trebui să vă ajut să ridicaţi atelierul, ca să ne putem apuca de lucru, ce ziceţi, meştere?

Ellen se pregătea să ajute la descărcarea carului.

– Nu este o idee rea.

Pierre părea bucuros că Ellen nu făcea nici o referire la cearta lui cu Jean.

– Spada ce mai face? întrebă el ca pe un semn de pace.

Era prima dată când îşi manifesta interesul pentru Athanor.

– Aş vrea să încep curând mânerul. Teaca şi brâul sunt ca şi gata. Mai am doar puţin de lucru la ele.

– Mi-o arăţi când este gata?

– Sigur, meştere.

Se făcuse întuneric beznă când Ellen şi Pierre terminară descărcarea şi amenajară fierăria. Jean, care

trebuia să înceapă munca la meşterul de scuturi a doua zi, îi ajutase, drept pentru care primise de la fierar câteva monede.

– Eşti un băiat descurcăreţ, îl lăudă fierarul şi îl bătu pe umăr.

Cu această ocazie, Ellen remarcă faptul că Jean crescuse, pentru că îi ajungea fierarului deja până la bărbie.

Chiar a doua zi, Ellen termină două calote mici din metal, care pe lângă cleiul de oase cu care ea voia să lipească ambele jumătăţi din lemn fixau mânerul ca o crivală, şi care trebuiau să îl protejeze de rupere în cele mai sensibile locuri. După ce aplicase cleiul, presă cu răbdare lemnul până când acesta se mai uscase puţin şi înfăşură totul cu un şnur, care asigura presarea până când cleiul se usca în totalitate. În ziua următoare, a putut să şlefuiască marginile şi să ungă mânerul cu ulei de in, în aşa fel încât lipitura aproape că nu se mai vedea.

Ellen examină mânerul mulţumită. Bara gărzii era fixă, şi miezul mânerului ieşea puţin din acesta, exact cât să poată fi nituit. Era mândră nevoie mare. Mai voia să înfăşoare mânerul cu un şnur de mătase de un roşu-închis. Abia după ce mânerul era fixat, ea va balansa spada pe degetul arătător întins, şi astfel va găsi centrul de greutate al armei, unde se găsea locul corect pentru incrustarea cu sârma de aur.

Cugetase mult timp asupra marcajului şi, în cele din urmă, se decisese la o mică inimă. Inima reprezenta

curajul şi vitejia cavalerului şi viaţa lui. Ellen auzise abia de curând că în unele locuri oamenii considerau inima ca semn al dragostei. În mod sigur Guillaume nu va face o asemenea legătură.

Dar mai întâi trebuia să termine mânerul şi să fie totodată atentă ca acesta să se echilibreze în greutate cu lama. Dintr-o bucată de metal făcu o şaibă uşor ovală, groasă cam de două degete şi cu un dorn – aşa cum făcuse şi la garda spadei – realiză o despicătură în placa mânerului, pentru tija acestuia, care fu rotunjită cu câteva lovituri puternice. Pentru a obţine o placă cu adevărat circulară, Ellen mai prelucră mânerul, îl pili şi se mai ajută şi de pietrele de finisaj, până când circumferinţa ajunse perfectă. Şlefui mânerul până când acesta ajunse să strălucească precum garda şi îl lăsă să alunece peste tija mânerului, pentru ca prin câteva lovituri bine ţintite să transforme capătul acesteia într-un cap de nit, care să ţină fix mânerul.

În dimineaţa următoare când veni la fierărie, Ellen avu senzaţia că era supravegheată. Să fi fost Guillaume în apropiere? Gândurile ei se îndreptau mereu spre el şi nu reuşea să facă mai nimic. Mai întâi, reuşi doar cu greu să aprindă focul, pe urmă lăsă fierul să ardă până când săriră scântei din el.

– Fir-ar să fie, adună-te! Ce este cu tine? i se adresă Pierre.

– Nici eu nu ştiu, îmi pare rău, sincer. Am senzaţia că astăzi se va întâmpla ceva rău.

– Palavre femeieşti, o dojeni Pierre. Fă-ţi treaba ta, şi fă-o bine!

Abia după prânz reuşi să se mai concentreze. Mai avea de prelucrat un vârf de lance de care tocmai se apucase. În vreme ce era în faţa nicovalei lucrând la vârful de lance, la fierărie veni cineva. Nu putea fi Guillaume, i-ar fi recunoscut imediat paşii. Acesta avea ceva autoritar, ceva ce impunea respect. „Bărbatul care tocmai intrase era un intrigant, probabil un om josnic", se gândi ea şi nu se întoarse când îl văzu pe Pierre că se îndrepta către client.

La prima frază rostită de client i se zbârli părul pe ceafă. Acea voce nu o putea uita niciodată! Thibault se afla la doar câţiva paşi în spatele ei. Ellen se rugă ca Pierre să nu îi ceară ajutorul, căci Thibault ar fi recunoscut-o imediat! Deşi trecuseră şase ani, i se părea că totul se petrecuse ieri. Ellen ştergea nervoasă cu o cârpă bucata de fier pe care tocmai o ţinea în mână. Cei doi discutau despre repararea unei arme aduse de Thibault şi nu o băgau în seamă. Ellen cuteză să se întoarcă abia după ce Thibault dispăru. Ce Dumnezeu trebuia să facă acum? Nu se putea feri şi ascunde veşnic de el! Exact când, pierdută în gânduri, reveni la nicovală, cineva se apropie pe la spate de ea şi îi şopti la ureche:

– Eşti mai frumoasă ca niciodată!

Se întoarse speriată. Doar el plecase!

– Ce vrei? îl luă ea din scurt pe Thibault, fără a lăsa să se vadă frica de care era încă stăpânită.

– O noapte cu tine, mica mea pasăre cântătoare!

– Ţi-ai pierdut minţile?

Ellen era atât de indignată, încât aproape că i se tăie respiraţia.

– Nu mai face atâtea mofturi. Mie nu mi-a scăpat ce faci tu cu Guillaume. A fost foarte captivant să vă urmăresc!

Ruşinea şi furia se luptau acum în mintea lui Ellen. Nu se putu stăpâni să nu roşească.

– Te vreau la mine în pat, în pădure, într-o poiană, îmi este indiferent unde.

– Eşti smintit, Thibault, ar fi un păcat, tu eşti fratele meu! îi scăpă ei din cauza panicii.

Deci o spusese!

Thibault doar fornăi.

– Înainte de a se căsători cu mama ta, tatăl tău a lăsat-o gravidă pe mama, cum ai făcut tu cu Rose.

Thibault izbucni în râs.

– Tu ai fi un bastard Tournais? Ai vrea tu! Aşadar, ai auzit de moartea tatălui meu. El nu mai poate fi întrebat, aşa că eu trebuie să te cred pe tine, nu? Dar eu nu o fac şi nu mă interesează ce inventezi tu. Te vreau, şi te voi avea!

Ellen nu lăsă să i se vadă furia de care era stăpânită.

– Mai bine pleci acum! zise ea şi ridică ameninţătoare mâna dreaptă în care ţinea ciocanul.

– Prietenul nostru Guillaume este şi el aici. Îmi închipui că i-ar face plăcere să afle că Ellen şi Alan sunt una şi aceeaşi persoană. Dar să nu ai nici o grijă, dacă vii de bunăvoie, buzele mele vor fi ca şi pecetluite.

Duse scurt degetele la gură, apoi adăugă: Eu știu să tiu și foarte drăgăstos!

Zâmbetul lui respingător îi aminti ziua în care el o violase, și lui Ellen i se făcu rău.

– Îți dau trei zile ca să te gândești. Dacă nu vii, îi spun. Nu îi va face plăcere faptul că l-ai mințit. El este dintre cei buni, nu poate suferi mincinoșii! După ce râse demonic, adăugă: Te avertizez, gândește bine la ceea ce vei face, pentru că oricum vei fi a mea!

Se întoarse și părăsi fierăria cu pași mari.

Jean, care tocmai venea, fu cât pe-aci să se ciocnească de el și privi mirat în urma lui.

– Ăsta cine a fost? întrebă el și privi încă o dată în urma lui. Apoi remarcă expresia care rămăsese pe chipul lui Ellen, și zise: Dumnezeule, ce ți-a făcut, că pari complet zdruncinată!

Ellen tremura și putu doar să dea din cap.

– Trebuie să plec de aici imediat. Pierre! Trebuie să plec, am să revin mâine, se scuză ea când se lovi de meșter.

– Iar? bombăni fierarul, care abia după ce observă cât de răvășită era Ellen, înțelese că ceva nu era în ordine. Îți tai plata pentru toată ziua de astăzi, mormăi el.

– Hai să mergem!

Ellen îl trase de mânecă pe Jean. Se strecurară prin mulțimea din piață. Ellen începu să povestească abia când rămaseră singuri.

– Cavalerul pe care l-ai văzut este fratele meu.

– Poftim?

– Tatăl lui, pe când era în Anglia, şi mama... ea era o vacă proastă, iar el, hm... Îl cunosc pe Thibault din Tancarville, la fel ca pe Guillaume.

Ellen îi explică lui Jean cât putu ea de bine cum decursese fuga ei din Tancarville.

– Bună prietenă cea care te-a turnat, constată Jean.

– Şi eu am gândit aşa la început, dar ea nu bănuia ce consecinţe va avea gestul ei.

Ellen îi mai povesti despre bătaia trasă de Thibault, şi chiar despre viol. După câte îi spusese el despre Madeleine, o va putea înţelege cu siguranţă şi nu o va condamna. În timp ce vorbea despre Thibault strângea pumnii şi observă că şi Jean făcea la fel.

– Îl termin pe tip! mormăi el şi simulă câteva lovituri în aer.

– Tu eşti eroul meu!

Ellen îl privi cu recunoştinţă. Nu ar fi putut să îl aibă alături pe Guillaume? Ar fi preferat să fie apărată de acesta, doar că el probabil că ar fi condamnat-o şi poate că într-adevăr l-ar fi apărat pe Thibault. Ellen simţea cum o cuprindea jalea şi mâhnirea.

– Dacă îi spune lui Guillaume, nu am să îl mai văd niciodată.

– Oricum voi nu aveţi nici un viitor. Ar trebui să i-o iei înainte lui Thibault şi să îi povesteşti totul lui Guillaume. După care el poate să aleagă dacă se supără pe tine pentru că l-ai minţit ori se bucură că i-ai spus adevărul. Dacă nu ţine la tine pentru că se simte înşelat, ghinionul lui.

– Ah, Jean, nu pot.

Ellen oftă cu jale.

– De ce te temi mai mult, de Thibault şi de poftele lui faţă de tine sau de dezamăgirea lui Guillaume?

Ellen ridică din umeri.

– Ca să fiu cinstită, nu ştiu!

De când se culcase ultima dată în iarbă cu Guillaume şi gustase plăcerile iubirii trupeşti trecuseră trei luni, şi ea încă nu avusese o menstruaţie deplină. O dată crezuse că totul se aranjase, dar sângerarea durase doar o jumătate de zi. Până acum, încercase să nu se mai gândească la asta, dar acum bănuia că era însărcinată.

Timp de două zile, a fost linişte. Nici Thibault şi nici Guillaume nu îşi făcură apariţia la fierărie, şi Ellen nu observase nici persoana care se tot foia pe lângă cortul ei. Aşa că se apucă de ornamentarea lui Athanor, ca să scape de alte gânduri. Nu dură mult şi termină de gravat inimioara pe lama spadei. Bătu cu atenţie sârma din aur în canelura mânerului, verifică cu degetul mare cât de netedă era incrustarea şi imediat şterse lama cu o bucată de stofă, pentru ca aceasta să nu ruginească din cauza umezelii de pe degete. Privi mulţumită spada. Mica inimă din aur îi dădea o tentă de noblеţe şi de simplitate şi se afla exact în centrul de greutate al armei. Ellen mai cumpărase şi o bucată de sârmă de aramă, pe care o incrustă pe cealaltă parte a spadei, în forma literei E încadrată într-un cerc, ca semn personal. La forma literei se gândise încă de la primele ei încercări de gravare din

atelierul lui Jocelyn. El avea de gravat deseori maxime întregi pe obiecte sacrale, aşa că ea prinsese repede procedura. Mult timp, acest scris înflorit nu fusese pentru ea decât o alambicare lipsită de importanţă. Frumoasă la vedere, dar lipsită de orice conţinut. Cu timpul, învăţase să scrie toate literele şi câteva cuvinte cerute mai frecvent. Când termină incrustarea literei E, o privi critic. Era frumos rotunjită, ca un C cu o liniuţă perpendiculară la fiecare cap. Prin mijlocul burtosului semn trecea o linie, care se termina şi ea înclinată scurt la nouăzeci de grade. Totul se încadra într-un cerc meşterit cu multă grijă de Ellen. Acum era mândră foc de rezultatul muncii ei. Când Jean intră în fierărie, ea i-l arătă pe Athanor.

– La asta am lucrat şi eu? Adică este acel bulgăre de fier pe care l-ai ales tu? întrebă el nevenindu-i să creadă.

Ellen jubila.

– Eu nu-mi pot imagina ceva mai frumos decât a fi fierar. Athanor este echilibrat, elegant şi este ascuţit, cumplit de ascuţit.

– Ellenweore, recunosc că sunt impresionat.

– Sper că nu vei rămâne unicul căruia îi place Athanor. Guillaume este într-adevăr aici?

– Henric spune că el a sosit deja de trei zile.

– Bine.

Ellen lăsă mulţumită să alunece spada în teaca ei şi o înveli într-o pătură.

– Pot să o duc eu?

Jean ridică pătura în care se afla spada.

– Sigur! Ellen părea gânditoare. Ştii, voi face ceea ce m-ai sfătuit tu, îi voi mărturisi lui Guillaume că l-am minţit. Dar vreau ca înainte de a afla asta să-l vadă pe Athanor. Privi în gol pierdută, apoi spuse: Priveşte! Ferecătura tecii!

– Aur? întrebă, impresionat, Jean.

– Pentru Dumnezeu, nu, doar nu crezi că mă dă averea afară din casă? Este alamă, bineînţeles. Dar arată bine, nu?

Jean confirmă entuziasmat.

– Fii atentă la învelişul tecii. Spada ta este o adevărată capodoperă. Nu ar trebui să o vinzi niciodată, ea este dovada priceperii tale. Dacă o arăţi, vei fi acceptată în orice fierărie specializată în arme, este cert!

– De asta nu sunt aşa de sigură. Probabil că nimeni nu va crede că eu am făcut-o. Şi unele guri invidioase ar putea afirma chiar că aş fi furat-o, cobi tristă Ellen. Pentru mine cel mai important lucru este să-i placă lui Guillaume, susţinu ea cu ardoare.

– Guillaume! Iar! oftă Jean.

– Normal. El a spus că, dacă sunt pricepută, mă recomandă tânărului rege!

– Oh, oricum este falit acum. A spus-o Henric, şi el ştie tot ce se petrece la curtea tânărului rege.

– Aşa o fi, se poate ca pentru moment tânărul rege să nu mai aibă aşa de mulţi bani, aprobă Ellen cam fără voie, dar când tatăl lui va muri, va avea din plin bani şi putere. Ai să vezi, Jean, într-o zi voi face o spadă pentru rege! Sunt ferm convinsă!

Aproape că ajunseseră la cort, când Jean fu îmbrâncit de un tânăr şi doborât la pământ. Acesta înşfăcă spada înfăşurată în pătură şi dădu să fugă.

Inima lui Ellen prinse să bată ca nebună. Ea sări peste Jean care era căzut şi se năpusti după hoţ. Nu pentru asta muncise ea, ca un neica nimeni să îi distrugă acum toată truda! Se gândi la hoţul de buzunare din Ipswich. De data asta, hoţul nu îi va scăpa! Îl urmări prin mulţime împingând şi înghesuindu-se, şi distanţa dintre ea şi hoţ se tot micşora. Ellen întinse mâna şi îl prinse pe hoţ de brâu. Îl smuci îndărăt, îl doborî şi se aşeză călare pe el. Câţiva oameni aflaţi în apropiere râseră, dar nu interveni nimeni.

– Tu ai ceva ce îmi aparţine!

Ellen îi aplică tânărului un pumn în bărbie şi acesta rămase nemişcat. Ea i-l smulse pe Athanor şi se ridică.

La început, acesta vru să sară în picioare şi să pună iar mâna pe spadă, dar văzu un bărbat care se îndrepta spre el şi se hotărî să părăsească repede câmpul de luptă.

Ellen se miră de faptul că acesta se răzgândise, până când îl descoperi în spatele ei pe Thibault.

– În loc de ataca bărbaţi nevinovaţi şi amărâţi, ar fi trebuit să vii la mine! îi strecură acesta la ureche.

Ellen îl privi în faţă. Picăţelele aurii din ochii ei începură să strălucească şi să danseze.

– Tu mă poţi avea doar cu forţa, niciodată nu mă voi culca cu tine de bunăvoie!

– Păcat, păcat, săracul Guillaume nu se va bucura când va afla adevărul despre tine.

Thibault clătină din cap ca şi cum el ar regreta asta.

– Am să i-l spun eu însămi.

– Aş putea să previn asta.

– Nu ar schimba nimic. Mă va urî oricum.

Ellen ridică din umeri, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă de Thibault.

Jean, care între timp îşi revenise, rămăsese pe loc şi rânjea.

– Fii atent, secătură! îl ameninţă Thibault şi, furios, ridică pumnul.

Jean o întinse ca din puşcă după Ellen.

– I-ai făcut-o! îi zise acesta admirativ.

În dimineaţa următoare când Ellen veni la fierărie, nu departe de aceasta stăteau doi bărbaţi. Ellen micşoră pasul, apoi recunoscu spatele lat care aproape că îl ecrana pe Pierre, şi inima începu să îi bată mai repede. Pierre o descoperi şi îi făcu prietenos semn să se apropie.

– Ea este, sir Guillaume!

– Ellenweore!

Guillaume radia. Privirea îi era plină de pasiune.

Ellen i se adresă meşterului.

– Ne scuzaţi un moment? îl rugă ea, şi Pierre făcu într-o parte câţiva paşi.

– Te-am căutat la turnirul de la Compiègne, unde erai?

Ellen zâmbi uşor. Dacă nu se înşela, Guillaume era gelos!

– Am fost bolnavă, răspunse ea scurt.

– Aha!

Guillaume părea nesigur, nu știa dacă trebuia să îi dea crezare.

– Am terminat spada, vrei să arunci o privire asupra ei? întrebă ea și ridică pătura în care se afla arma.

– Este tot ce îmi doresc.

El mai făcu câțiva pași și se apropie de ea.

Inima lui Ellen bătea să îi sară din piept.

– Atunci vino, nu a văzut-o nici Pierre încă.

Sub privirile critice ale celor doi bărbați, ea scoase la iveală spada.

Teaca de un roșu-închis emana eleganță și demnitate.

Guillaume ridică din sprâncene admirativ când Ellen îi înmână arma. Cântări spada în ambele mâini, o apucă cu dreapta de mâner și o trase din teacă – încet, cu respect.

– Într-adevăr, stă bine în mână. Cât este de ascuțită?

– Am despicat cu ea un fir de păr, răspunse calmă Ellen.

Guillaume clătină impresionat din cap și îl privi mai îndeaproape pe Athanor. Ambele tăișuri ale lamei sclipitoare erau perfecte. Apoi ridică privirea și întinse arma către fierar.

– Priviți, este de-a dreptul minunată, strălucește fantastic! Ce părere aveți?

– Să o privesc mai de aproape, sir!

Pierre nu își mai putea ascunde admirația. Guillaume bagă spada înapoi în teacă, pentru a i-o da lui Pierre. Acesta o examină critic și, în final, ridică plictisit din umeri.

– Străluceşte frumos, dar este prea puţin ornamentată, are doar două incrustaţii, şi una din ele este doar din aramă! cârti meşterul.

Ellen nu îşi putu alunga gândul că Pierre era invidios.

– Ornamentele sunt un fleac! Nu puteţi aprecia o armă ca asta după aşa ceva! Tăiaţi aerul cu ea şi după asta veţi înţelege cât de lipsite de importanţă sunt ornamentele. Spada este excepţional de echilibrată, este ceva deosebit pentru că are... are prestanţă! spuse Guillaume plin de încântare şi o scoase din nou din teacă.

Ellen luă o bucată de lemn de grosimea braţului şi o ţinu ridicată. Dintr-o lovitură, spada o tăie fără ca măcar să o clintească din mâna lui Ellen.

– Oho! Este ascuţită! Foarte ascuţită! strigă entuziasmat Guillaume.

Pierre ridică din umeri.

– Bine lucrată, Ellenweore, zise el străduindu-se vizibil să o spună cât mai indiferent.

Apoi se întoarse şi îşi văzu de treaba lui.

– O g...eşte mai mult decât bună, dar nu vrea să recunoască! îi şopti Guillaume şi o sărută pe Ellen pe vârful nasului, fără să îi pese că l-ar fi văzut cineva.

Ellen se uită jenată în jur.

– Ne putem vedea după ce termin treaba? Trebuie să vorbesc cu tine. Este important, dar nu priveşte orice ureche, îl rugă ea.

Guillaume fu de acord.

– Vin eu să te iau.

– Dar Athanor rămâne aici, spuse ea râzând şi îi luă spada din mână.

– Oricum o voi primi cândva! îi strigă el peste umăr, înainte de a se face nevăzut.

– Atunci vezi să strângi banii, ca să ţi-o poţi permite! mormăi ea, dar Guillaume plecase deja.

Cu puţin înainte de asfinţit, Madeleine veni la ea.

– Priveşte!

Şi îi arătă o altă monedă de argint.

– A zis să îţi transmit ceva. Eu nu am înţeles, dar el a zis să îţi transmit pur şi simplu. Tu vei înţelege.

Madeleine o privi nevinovată pe Ellen.

– Ce? Spune!

– El a zis că este un păsărar şi că are momeala potrivită pentru a prinde cea mai frumoasă pasăre cântătoare din lume. Şi apoi m-a întrebat dacă Jean este fratele meu. Madeleine chicoti: Înţelegi?

Brusc, Ellen înţelese că misteriosul cavaler care îi dăruia arginţi lui Madeleine nu era Guillaume, ci Thibault.

– Unde este? întrebă ea precipitată.

– Cine?

– Jean!

Când Madeleine nu răspunse imediat, pe Ellen o cuprinse panica.

– Nu ştiu, nu l-am văzut.

– Du-te la meşterul de scuturi şi întreabă-l unde este. Dacă nu ştie, caută-l la cort şi vino imediat aici.

Îl termin îndată. Dar grăbeşte-te, Madeleine, este important. Mă tem că Jean este în pericol!

Madeleine zâmbise tot timpul, dar acum i se citea spaima în ochi.

– Aşa fac! zise ea şi plecă în fugă.

Ellen termină repede treaba şi puse uneltele în ordine. Se uita mereu cercetătoare în jur şi se ruga ca ea să se fi înşelat, iar în clipa următoare să îi vadă pe Jean şi pe Madeleine intrând voioşi în fierărie. Dar dacă totuşi Thibault îl reţinea cu forţa...

– Gata?

Vocea caldă a lui Guillaume o smulse din gândurile ei pline de griji. Ea ar fi preferat să se afle în braţele lui.

– Hm... vin.

Trebuia să se stăpânească. Poate că Guillaume se va supăra pentru totdeauna pe ea când va afla ce voia să îi spună astăzi. Scoase şorţul, îl împături şi îl puse împreună cu uneltele ei. O luă pe Athanor şi se pregăti să plece. Când ieşea din fierărie o văzu pe Madeleine venind în fugă.

– Ellenweore! A plecat! Nu îl găsesc nicăieri!

– Despre cine vorbeşte?

– Despre Jean, ţi-am mai povestit despre el.

Guillaume confirmă:

– Da, aşa este.

– Lasă-mă să duc mai întâi uneltele şi spada la cort, pe urmă vom merge. Trebuie neapărat să îţi povestesc ceva.

– Deja devine captivant!

Guillaume îi făcu în glumă cu ochiul.

– Aşteaptă o clipă, mă întorc imediat, îl rugă ea pe Guillaume când ajunseră la cort şi îl lăsă pe însoţitorul ei să o aştepte nu departe. Când vru să revină la Guillaume după ce lăsă uneltele, cineva o strigă încet. Nu putea fi Jean. În spatele cortului, în semiîntuneric, descoperi o femeie slabă.

– Cine sunteţi şi ce... Restul cuvintelor rămaseră pe buzele lui Ellen. Rose, tu eşti?

Femeia confirmă, căzu în genunchi în faţa ei şi începu să plângă.

Ellen o ridică în picioare. Trupul lui Rose părea atrofiat şi umbrele de sub ochii ei te făceau să bănuieşti cât de nefericită trebuia să fie.

– Ce faci tu aici?

Rose îşi şterse lacrimile din colţurile ochilor.

– Thibault este un nemernic. Eu nu voiam să văd nimic, am făcut totul pentru el. Ah, Ellen, cât de proastă am fost!

Rose suspină.

– Încă mai eşti cu el? întrebă, surprinsă, Ellen.

Rose coborî privirea şi confirmă.

– De ce suporţi ca el să-ţi facă rău?

– Am crezut că totuşi mă iubeşte, în felul lui.

Rose o privea pe Ellen cu ochi mari, ca de copil.

– Uneori, când împart patul cu el, este drăgăstos, afectuos. De aceea mereu am sperat că se va schimba. Dar nu va face asta niciodată. De luni de zile umblă după fata asta. Rose privi spre locul unde stătea

Madeleine. L-am urmărit şi am fost geloasă crezând că după ea a venit aici. Dar o trăgea doar de limbă în privinţa ta.

Ellen strânse pumnii.

– Sper că şi-a luat degetele-i murdare de pe ea.

– El este obsedat de tine, Ellen, asta îl face periculos. Umblă încoace şi-ncolo prin cortul lui şi rosteşte doar numele tău. Îmi pare atât de rău că atunci te-am trădat... M-a orbit iubirea. Nu am vrut asta, te rog să mă crezi!

Ellen o luă pe Rose în braţe şi o strânse consolator.

– Lasă acum astea. A trecut mult timp de-atunci.

– Dar acum Thibault l-a răpit pe prietenul tău!

– Te referi la Jean?

Rose dădu din cap afirmativ.

– Ameninţă că îl omoară dacă nu vii la el. Îţi poţi imagina că va face aşa ceva?

– Da, Rose, pot.

Rose trase adânc aer în piept.

– Strecoară-te în cortul lui prin spate, îţi voi da eu drumul, şopti ea. Eu trebuie să plec; dacă stau prea mult, îşi pierde capul.

Ea se întoarse şi dispăru.

– Ce este Ellenweore? strigă Guillaume.

Acesta o căutase nerăbdător în cort şi desigur că nu o găsise.

– Thibault! izbucni ea.

– Nu, nu se poate din nou! oftă Guillaume.

Ellen îşi adună tot curajul:

– Eu sunt Alan, nu sunt sora lui, şi Thibault ştie asta. M-a ameninţat că îţi va spune tot dacă nu mă supun dorinţelor lui. L-am trimis la dracu' şi i-am spus că îţi voi spune eu însămi cine sunt. A căutat o altă soluţie pentru a mă şantaja şi l-a răpit pe Jean.

Ellen terminase. Acum tăcea.

– Şi acum? întrebă calm Guillaume.

Ellen îl privi răvăşită.

– Cum adică, şi acum?

– Ce trebuie să facem? Mă refer la Jean.

– Tu ai înţeles ce am spus? Eu sunt Alan!

– Am înţeles, Ellen, sigur. Crezi că nu am remarcat asta mai de mult? Chiar şi după mirosul pielii tale! Nici acum nu înţeleg cum de i-ai putut păcăli pe ceilalţi. Şi pe Thibault! În prima duminică, în pădurea din Tancarville, am avut o bănuială, iar la a treia noastră întâlnire eram deja sigur.

Ellen parcă îşi pierduse darul vorbirii. Se holba la Guillaume.

– Tu... tu ai ştiut tot timpul?

Se înfipse în faţa lui. Pentru o clipă, uitase de toate necazurile ei şi abia îşi mai punea ţine furia în frâu.

Guillaume ridică doar din umeri şi zâmbi.

– Şi ce dacă?

Ellen fierbea. Toate poveştile cu femei pe care i le turnase, cu care o chinuise, bănuiala unei legături cu Rose fuseseră doar păcăleli. Trase cu putere aer în piept.

– Nu pot să cred că tot timpul te-ai distrat pe seama mea!

– Ai fi preferat să te las să sari în sus? întrebă el, întărâtat.

Ellen nu ştia cum să răspundă la asta. Bineînţeles că ea trebuia să îi fie recunoscătoare pentru discreţie, dar cât ar fi fost de minunat dacă acesta ar fi fost secretul amândurora!

– Mai batem câmpii despre vremurile trecute ori mergem să îl eliberăm pe tânărul tău prieten, înainte ca pe Thibault să îl lase nervii? întrebă nerăbdător Guillaume.

Perspectiva de a zădărnici planul lui Thibault îl încânta.

Ellen mormăi doar ceva neinteligibil şi îl aduse pe Athanor din cort.

– Tu rămâi aici şi ne aştepţi până venim! îi porunci ea lui Madeleine. Nu te mişti de-aici, m-ai auzit?

Guillaume era gata de plecare.

– Nu este nevoie să vii cu mine.

– Eu ştiu cât de bine manevrezi tu spada, Ellen, dar între timp Thibault a acumulat mult mai multă experienţă decât tine. Şi, în plus, este şi mai viclean. Eu oricum nu îl pot suferi, iar Jean nu are nimic de-a face cu treaba asta. Aici se pune problema onoarei mele de cavaler.

– Ptiu, onoare! izbucni Ellen.

Guillaume îi trecu, intenţionat, cu vederea ieşirea.

– Cel mai bine este să procedez ca şi cum aş vrea să îl vizitez pe Thibault, din prietenie să zicem. Iar tu...

– Eu mă strecor înăuntru prin spatele cortului, încerc să îl eliberez pe Jean şi să fugim amândoi ne-

observaţi. Nu degeaba eşti recunoscut ca mare tactician! îl întrerupse Ellen, care se necăji imediat că părea o spălătoreasă certăreaţă. Ce mare lucru avea ea să îi reproşeze lui? În cele din urmă, el nu o minţise mai mult decât îl minţise ea pe el. De aceea, adăugă împăciuitoare: Ştiu că soluţia aceasta este cea mai rezonabilă pentru a nu-i trezi suspiciuni lui Thibault. Dacă putem evita o luptă, cu atât mai bine.

În apropiere de cortul lui Thibault, se despărţiră. Ellen începu să se furişeze aşa cum stabiliseră. Guillaume îi explicase clar care era cortul lui Thibault. Între timp, se făcuse întuneric. Peste tot ardeau făclii. În faţa corturilor, în jurul unor focuri mari, stăteau gărzile care îşi pregăteau mâncarea, beau şi se distrau. Ellen îl urmărea pe Guillaume de departe.

Acesta se îndreptă hotărât către un cort în roşu şi verde. Garda de la intrare îl salută cu amabilitate şi îl lăsă să intre fără probleme. Guillaume părea a fi primit la Thibault ca un prieten.

Pentru o clipă, Ellen se întrebă dacă nu cumva era atrasă într-o capcană.

– Jean, la Jean trebuie să mă gândesc! îşi spuse ea în şoaptă şi se furişă în spatele cortului.

Era linişte. Caii păşteau laolaltă nu departe, fără să o bage în seamă. De Rose nu se vedea nici urmă. Ellen tocmai se străduia să prindă ceva din discuţia lui Guillaume cu Thibault, când cineva o trase de rochie. Se întoarse speriată, gata să riposteze. Însă era doar Rose, care cu degetul dus la buze îi făcea semn

să o urmeze. Într-o parte, era o despicătură lungă în pânza cortului.

Prima intră Rose. Fără a bănui ce o aştepta, Ellen intră şi ea şi privi în jur. Se afla într-un compartiment lateral mic şi plăcut aranjat al cortului. Culcuşul impozant, plin de perne, pături şi blănuri trebuia să fi aparţinut lui Thibault.

Jean era chircit pe podeaua goală. Era legat cu capul la nivelul genunchilor şi nu mişca. Ellen îl împinse şi se sperie când acesta ridică puţin capul. Fusese atât de crunt bătut, încât avea faţa tumefiată. Ochii păreau nişte despicături subţiri. Pentru că aproape nu mai putea să vadă, zvâcni speriat aşteptându-se să fie lovit.

– Sunt eu, Ellen, te scot de-aici, îi şopti ea.

Jean dădu uşurat din cap şi ridică puţin mâinile legate la spate. Ellen îşi scoase cuţitul, tăie sfoara care îi imobiliza mâinile, apoi o tăie şi pe cea cu care îi erau legate picioarele.

Guillaume şi Thibault păreau că discută aprins, dar brusc tonul deveni şi mai ridicat.

Atunci, se auzi o voce de femeie. Ellen se îndreptă şi trase cu urechea.

– Doamne, nu! Madeleine! şopti ea.

Apoi se auzi râsul răsunător al lui Thibault.

– Jean! Ea şi-l vrea pe Jean! zbieră acesta. Iar eu o vreau pe Ellen! urlă Thibault la ea.

Ellen scoase spada din teacă.

– Scoate-l pe Jean de aici, noi ne întâlnim la cort, şuieră ea către Rose şi împinse perdeaua deoparte.

Când Thibault o văzu pe Ellen cu Athanor în mână, scoase şi el spada.

– Ce înseamnă asta, Thibault? Vrei cumva să lupţi cu o femeie? încercă Guillaume să îl facă să se răzgândească.

– Nu te mai purta aşa, deoarece ştiu că tu cu ea... – Thibault izbucni în râs –... dar ea a fost întâi a mea!

Guillaume părea să nu fi înţeles la ce se referea Thibault, pentru că doar clătină din cap.

Cu coada ochiului, Ellen zări un scutier, care se repezise la Madeleine. Prezenţa de spirit o făcu să intervină. Lupta mai bine decât scutierul şi îl respinse pe acesta până când Guillaume reuşi să-l ţină în şah. Apoi o trase pe Madeleine şi o protejă cu propriul corp în timp ce aceasta încerca să ajungă la ieşire. Spre a-i zădărnici fuga, Thibault îi tăie calea.

– Las-o să plece! interveni Guillaume conciliant.

Dar Thibault îi aruncă doar o privire dispreţuitoare.

Ellen folosi clipa de neatenţie a acestuia şi îi aplică o lovitură de spadă la braţul cu care ţinea arma. Era a doua oară când îl lovea în acelaşi loc. Faţa lui Thibault se schimonosi de durere şi duse cealaltă mână la rană. Sângele îi coloră în roşu mâna şi cămaşa albă. Nu avusese de gând să le permită lui Ellen şi lui Madeleine să iasă, dar acum trebuia să încline spada.

– Ieşiţi acum! De el mă ocup eu! le ceru el celor două.

Madeleine stătea palidă ca un mort în spatele lui Ellen, cu un braţ după mijlocul acesteia, ţinându-se

bine. Iar Ellen o trăgea afară după ea. Gărzile continuau să petreacă fără griji şi nici nu le observară. Doar bărbatul care permisese intrarea lui Guillaume în cort le privi mirat.

– Nu le lăsa să scape! strigă Thibault abia acum.

Timorat, tânărul încercă să le stea în cale, scoase o sabie scurtă şi le ameninţă cu ea. Era evident că nu remarcase că şi Ellen ţinea o spadă în mână. Acesta o privea cu ochii măriţi când, pe neaşteptate, ea îl lovi cu Athanor în umăr şi i-l despică. Încă privind neîncrezător, bărbatul se prăbuşi la pământ. Madeleine scânci când o stropi sângele şi Ellen o trase repede după ea.

– Ne-ar fi omorât, se dezvinovăţi ea.

Ellen se simţea mizerabil. Era prima dată când omora pe cineva. Bineînţeles că spadele existau pentru a învinge în luptă. Dar că ea însăşi va ajunge să facă aşa ceva nu se gândise niciodată, în timpul exerciţiilor de luptă cu Guillaume.

Deşi Madeleine se tot poticnea, continuară să alerge cât puteau de repede către cortul unde erau aşteptate deja de Jean şi de Rose.

La cererea lui Jean, Rose începuse să îl încarce pe Nestor cu cele mai importante lucruri.

Ellen strânse iute ca vântul cortul şi smulse ancorele acestuia. Chipul şi hainele lui Madeleine erau pătate cu sânge. Amărâta stătea pe loc palidă şi tremurând, incapabilă să facă o mişcare. Ellen îl fluieră pe Barbă Sură, care hoinărea prin apropiere, şi grăbi plecarea. Imediat după locul de desfăşurare a turnirului se

afla o pădure deasă. Întunericul acesteia nu era deloc lipsit de pericole, dar nu aveau de ales. Probabil că foarte curând Thibault va porni în urmărirea lor, împreună cu câţiva dintre oamenii lui. Ellen trase de căpăstrul lui Nestor.

– Rose, ia-i de mână pe Madeleine şi pe Jean, nici tu nu poţi rămâne aici. Thibault te-ar ucide pe loc.

Rose dădu abătută din cap şi urmă indicaţiile lui Ellen.

Alături de cele două, Jean se tot împiedica în toate rădăcinile şi gropile, pentru că nu mai vedea bine din cauza ochilor tumefiaţi. Madeleine păşea încet, parcă prevăzătoare, de parcă ar fi trebuit să se concentreze asupra fiecărui pas.

Din fericire, era aproape lună plină. Fagii şi stejarii îşi pierduseră de mult frunzişul, şi printre crengile care păreau că se ridică spre cer ca nişte braţe uscate se strecura lumina argintie a lunii, suficientă pentru a le arăta drumul. Doar mai departe, unde creşteau brazii, pădurea era deplin întunecată şi de nepătruns. Ellen se opri un moment, ca să tragă cu urechea dacă erau cumva urmăriţi. Dar liniştea era mormântală. Numai o cucuvea ţipa undeva departe, în noapte.

– Mergem cât putem mai departe, apoi ne vom odihni puţin şi imediat ce se ivesc zorii pornim mai departe. Dacă ne găseşte Thibault... Ellen nu îşi termina fraza. Fiecare ştia ce s-ar întâmpla. În nici un caz nu putem aprinde focul, pentru că ar atrage imediat atenţia asupra noastră, îi mai avertiză Ellen când făcură un popas.

Îşi strânseră mai bine mantiile pe trup şi se acoperiră cu păturile luate cu ei. Barbă Sură se lipi de Madeleine şi scheună încet.

– Este bine, nu s-a întâmplat nimic, încurajă Ellen câinele.

Totuşi, acesta nu se linişti.

Când se lumină de ziuă, Rose sări în picioare. Barbă Sură îşi arăta dinţii la marginea luminişului în care făcuseră popas. Un lup slăbănog se strecurase până în apropierea lor. Barbă Sură nu îl scăpa din ochi şi mârâia furios. Rose o trase de mână pe Ellen. Când aceasta văzu lupul, sări în picioare, scoase spada din teacă şi se apropie încet de lup. Lupul părea foarte flămând, probabil că haita îl respinsese, şi era gata de orice pentru a putea mânca ceva. Se părea că o alesese ca pradă pe Ellen. Aceasta se oprise cu ochii mari, cu Barbă Sură în faţa ei, gata să o apere până la ultima suflare. Cânele era ceva mai mare decât lupul, dar asta nu intimida fiara.

– Hei, hei! strigă Ellen încercând să alunge lupul.

Acesta se retrase puţin, dar nu părea descurajat.

Acum, se îndrepta el spre Barbă Sură şi spre Ellen, cu colţii rânjiţi.

Credinciosul Barbă Sură era tocmai pe punctul de a se năpusti la el, când Ellen i-o luă înainte şi, dintr-o singură mişcare, descăpăţână lupul.

– Totul este în regulă, Madeleine, îi strigă ea peste umăr, apoi tăie o creangă mare de brad şi o puse deasupra bestiei.

– Ellenweore! auzi ea strigătul înăbuşit al lui Rose şi se întoarse speriată.

– Ea... ea este moartă! murmură Rose.

Aceasta îngenunche lângă Madeleine şi o apucă de mână. Hainele lui Madeleine erau stropite nu doar la gât cu sângele scutierului, ci sângele trecuse prin pânză şi în dreptul abdomenului.

– Dar cum de nu am observat... şopti Ellen. Eu nu am văzut că ea... Se prăbuşi plângând alături de fată. De ce nu ne-a spus?

– Nu ar fi schimbat situaţia cu nimic. Jean părea foarte lucid. Ea era desigur naivă, dar a trăit destul sub ameninţarea morţii. În cazul unei răni atât de grave, nu am fi putu-o ajuta. Cred că a ştiut că nu ar fi făcut decât să ne ţină pe loc, şi astfel ne-ar fi pus în pericol.

Faţa lui Jean era tot tumefiată, dar pielea înroşită de sub ochii lui era plină de lacrimi.

– Şi vinovată de tot sunt numai eu! şopti disperată Ellen.

– Nu! Dacă atunci nu te-aş fi trădat, toate astea nu s-ar fi petrecut! strigă Rose.

– Acum încetaţi. Trebuie să o înmormântăm. Merită măcar un loc de odihnă veşnică decent, pentru că de o viaţă bună nu a avut parte, interveni Jean.

Au săpat cu greutate o groapă, au întins-o pe Madeleine în ea, şi au acoperit-o cu pământ şi cu un rând de pietre strânse din jur.

– Te rog, Doamne, primeşte-o la Tine! se rugă Jean, care nu ştia cum să ceară nemurirea sufletului ei.

– Trebuie să ne continuăm drumul, altfel toată vitejia ei a fost în zadar!

Ellen îi zori fără nici o plăcere, dar era sigură că Thibault deja pornise în urmărirea lor.

Canalul Mânecii, Paștele anului 1173

O briză blândă adia deasupra mării și mâna cele câteva petice de nori, precum își mâna ciobanul oile. Nenumărate corăbii ieșiseră pe mare în ultimele zile, pentru a beneficia de vremea frumoasă, și pluteau pe apă ca niște coji de nucă cu vele burduhănoase. Marea era calmă și promitea o călătorie plăcută. Ellen stătea gânditoare pe punte. Zile la rând, după moartea lui Madeleine, fugiseră de Thibault, până când în burgul l'Aigle găsiseră adăpost sigur pentru iarnă. Știau că nu mai puteau munci la turniruri, unde ar fi existat pericolul să cadă în brațele lui Thibault.

Cu cât Ellen se gândea mai mult la viitorul ei, cu atât dorul de casă devenea mai puternic. Se uita la Rose, care stătea nu departe de ea. Era clar că avea conștiința încărcată. Fugise fără a lua nimic cu ea și în ultimele luni nu putuse economisi nimic, astfel că nu avusese bani pentru călătoria cu vasul. Dacă poneiul nu ar fi murit cu puțin înainte de a fi părăsit l'Aigle din cauza unor colici din vânzarea lui Ellen ar fi putut plăti traversarea Canalului. Așa că, cu inima grea, a fost nevoită să îl vândă pe Athanor unui negustor, spada ajungând pe alte mâini decât ale lui Guillaume. Ellen

îi zâmbi lui Rose când aceasta se uită la ea. Se bucura că Rose şi Jean plecau în Anglia cu ea. Gândindu-se la patrie, pe chipul lui Ellen înflori un zâmbet. În amintirile ei, păşunile din Orford erau de un verde indescriptibil şi pline de flori, iar gândul la brânza de oaie condimentată preparată de Aelfgiva o făcea să îi lase gura apă. Ellen se mişcă în căutarea unei poziţii mai comode. În cele cinci luni care trecuseră, se îngrăşase. Acum era însărcinată în luna a noua, avea burta rotundă ca o minge, iar picioarele i se umflaseră de nu i se mai vedeau gleznele. Simţi un junghi în spinare şi rosti în fugă o rugăciune ca Domnul să o ajute să ajungă pe pământ englezesc înainte de a naşte.

A doua noapte petrecută pe vas i-a adus crampe abdominale puternice, iar dimineaţa durerile nu au încetat. Privi în jur, căutând ajutorul lui Jean. Pătura acestuia era goală alături. Ellen o apucă pe prietena ei de mână şi o trezi.

– Rose, copilul!

– Ce? Rose intră în panică. Oh, Dumnezeule, ce trebuie să fac?

– Adu-l pe Jean!

Ellen ştia că Rose nu o putea ajuta. Thibault o silise să avorteze alţi doi copii. Abia la ultimul copil aceasta îl putuse convinge să i-l lase, dar copilul venise mort pe lume.

Jean va şti ce avea de făcut, Ellen era convinsă de acest lucru.

Când veni Jean, acesta o mângâie pe frunte.

– Da, hai să o facem! zise el vesel. Rose, interesează-te cine se pricepe să ajute la naştere.

– Şi bărbaţi ori numai femei?

Ellen oftă.

– Numai femei, Rose, şi fii calmă, totul va merge bine.

Jean o mângâie pe mână pe Rose.

„Este mult prea precoce pentru vârsta lui", gândi Ellen, cam ameţită, dar recunoscătoare că el se ocupa de tot.

Puţin mai târziu, Rose reveni cu o femeie care părea prietenoasă. Era modest îmbrăcată, dar mai curat decât toate celelalte călătoare. Jean avu o scurtă discuţie cu ea. Apoi o rugă pe Rose să ajute şi o duse pe Ellen într-un colţ mai liniştit.

– Ellenweore, ea este Catherine şi te va ajuta, i-o prezentă el pe femeie în cele din urmă.

– Să nu îţi faci griji. Vei reuşi! o încurajă Catherine. Eu am cinci copii. Cei doi mai mari se află şi ei la bord, am să ţi-i prezint mai târziu.

Ellen se strădui să zâmbească şi ea, dar din cauza durerilor nu reuşi decât o schimonoseală.

Catherine o mângâie înţelegătoare.

– Dacă va fi foarte rău, ţipi. Nu ajută, dar mai uşurează. Voi doi – li se adresă ea lui Jean şi lui Rose – aşezaţi-vă în faţa ei, pentru ca toţi ceilalţi să nu caşte gura când naşte!

– A muri nu poate fi mai rău! spuse Ellen într-o scurtă pauză a durerilor şi trase adânc aer în piept.

– Vei uita curând de dureri, o încurajă Catherine.

– De ce o fi trebuit Eva să ia mărul!

Ellen oftă îndelung. Niciodată nu îi plăcuse povestea despre păcat şi vinovăţia Evei în ceea ce privea suferinţa femeii.

– Dă-mi câteva pături, pentru a o putea aşeza mai comod. Trebuie să fie bine sprijinită mai ales la spate, le ceru Catherine. Mai are nevoie de apă de băut, naşterea îţi provoacă sete. Şi ceva bun de mâncare după aceea.

Cu gândul la ceva de mâncat, Ellen gemu din nou.

– Este primul copil? întrebă Catherine şi Ellen confirmă. Va merge repede. La mine, a durat două zile.

– Oh, Dumnezeule!

Doar la gândul că ar fi posibil să dureze atâta, Ellen îşi pierdu curajul.

– Nu, nu, să nu ai nici o teamă, nu cred că tu vei avea nevoie de atât timp. Şi sora mea a născut mai repede primul copil. Încearcă să respiri adânc şi regulat, asta te ajută! o sfătui Catherine şi o rugă pe Rose să pregătească un vas cu apă, o aţă şi un cuţit ori o foarfecă.

– Pentru ce aveţi nevoie de aţă? întrebă, curios, Jean.

– Trebuie legat cordonul ombilical înainte de a fi tăiat, îi explică binevoitoare Catherine.

După-amiază veni pe lume copilul, cu picioarele înainte.

– Este băiat! Ellen, presimţirea ta a fost corectă, strigă Rose peste măsură de fericită.

Catherine ridică sus băiatul şi îi dădu un bobârnac peste posterior. Pielea copilului era cianotică. Mai întâi,

acesta tuşi, apoi ţipă puternic şi cu fiecare respiraţie deveni tot mai roz. Repede, dar uşor Catherine îl unse pe micuţ cu ulei şi cu puţină sare şi îl şterse cu apă caldă adusă din ordinul căpitanului vasului. Apoi îl înfăşură în cearşafurile curate pe care Ellen le avea tot timpul cu ea.

– Cum îl va chema? întrebă Rose, bucuroasă.

– William!

Ellen închise epuizată ochii.

– Normal...

Rose zâmbi sugestiv.

Ellen mângâie atentă, cu degetul arătător, obrajii mititei ai fiului ei. Era posibil ca micuţul să nu îşi cunoască niciodată tatăl, dar măcar putea să îi poarte numele.

Copilaşul începu să mişte maxilarul, de parcă ar fi supt.

– Trebuie să îl ţii la sân, îi este foame! îi explică mişcată Catherine.

Ellen simţi că se revoltă şi nu făcu nici o mişcare.

– Ellenweore! strigă Catherine, şi Ellen tresări ca trezită dintr-un vis urât.

Bineînţeles că îşi va alăpta copilul şi îşi va da toată silinţa să fie o mamă bună, deşi din cauza experienţei proprii nu prea ştia ce însemna asta. Îşi dezveli şovăind sânul.

– Hai să îţi arăt cum se face.

Catherine luă cu o mână bebeluşul de sub ceafă şi cu cealaltă strânse pieptul lui Ellen, în aşa fel ca sfârcul să iasă în afară.

Micul William înşfăcă pieptul ca un animal de pradă, imediat ce acesta îi atinse gura. Sugea cu putere şi regulat, dar lui Ellen i se păru că sânul ei era uscat ca o fântână secată.

– Durează puţin până când vine laptele, explică apoi Catherine de parcă i-ar fi ghicit gândul. Lasă-l să sugă cât vrea, se va opri singur curând.

– Îmi este foame şi mie! spuse pierdută Ellen.

Îşi simţea trupul ca zdrobit, dar era totuşi conştientă.

– Ia!

Rose îi întinse o felie de pâine cu untură condimentată şi cu sare.

– Mulţumesc! Ellen devoră pâinea din câteva înghiţituri, apoi îi şopti micuţului: Acum nici măcar nu ştim dacă eşti englez ori normand.

Când William adormi, căpitanul corabiei preluă de urgenţă botezul copilului, pentru că nu se putea şti dacă micuţul va supravieţui următoarelor zile.

– Acum dormi şi tu puţin, Ellen, am să îl supraveghez eu pe William, se oferi Rose. Trebuie să te odihneşti; după ce ajungem la Londra, mai avem cale lungă de mers. Dacă i se face foame, te trezesc.

Ellen se întinse şi curând căzu într-un somn odihnitor, în legănatul uşor al vasului.

De la Catherine a învăţat Ellen cum să îl înfăşeze pe William. Cu această ocazie, a observat că piciorul stâng al micuţului arăta altfel decât piciorul drept. Era curbat şi răsucit spre interior.

– Nu este chiar atât de grav, cu siguranţă că se va vindeca, o linişti Catherine. Picioruşele bebeluşilor sunt curbate după naştere, totuşi mai târziu copiii au picioare drepte. Înfăşează-l mereu strâns, aşa cum trebuie! Ia priveşte ce drăguţe sunt picioruşele astea!

Ellen sărută nesigură picioruşul copilului.

– Să nu faci asta prea des, pentru că va învăţa târziu să meargă! o avertiză Catherine şi, zâmbind, o ameninţă cu degetul.

– Nu am să mai fac asta, pe cuvânt! bâigui Ellen vinovată şi îl înfăşă din nou strâns pe bebeluş.

Pentru prima dată după ce fugise din Orford avea pe cineva numai al ei, cineva căruia trebuia să îi poarte de grijă. Va încerca să facă totul aşa cum trebuia şi să îi asigure lui William tot ce îi era necesar. Ceea ce încă nu ştia era cum le va explica lui Osmond şi Leofrun că avea un fiu, dar nu avea un soţ. Având în vedere că trecuseră atât de mulţi ani de la fuga ei, cu siguranţă că nu va mai avea de ce se teme cel puţin din partea lui Leofrun şi a lui sir Miles.

Rose luă bebeluşul înfăşat şi se plimbă puţin cu el. Jean nu se clintea de lângă ea, aşa încât cei doi puteau fi cu uşurinţă luaţi drept părinţi ai copilului.

Ellen îşi aminti cu tristeţe de Jocelyn, apoi se gândi plină de dor la iubitul ei Guillaume, pe care nu îl va revedea niciodată. Să fi fost ea sortită la nefericire veşnică?

Când, pe la amiază, ajunseră în portul Londrei, cei mai mulţi călători erau cam verzi la faţă. Spre

dimineaţă, se dezlănţuise brusc vântul, balansând cu putere vasul la intrarea pe Tamisa.

Când Catherine a aflat că cei patru voiau să plece mai departe în aceeaşi zi, le propuse să mai rămână la Londra, ca oaspeţi ai ei.

– Edward, Nigel, veniţi aici! le strigă ea celor doi fii mai mari.

Băieţii apărură imediat, făcând fiecare câte o plecăciune în faţa mamei lor. Ea îi mângâie pe cap cu toată dragostea. Edward, cel mai mare, părea rupt din ea şi avea acelaşi păr castaniu şi bogat. Nigel semăna probabil cu tatăl, căci avea părul mai fin, neted şi negru ca pana corbului.

– Tatăl vostru va veni să ne ia, nu uitaţi să îl întâmpinaţi cum se cade! îi povăţui ea pe băieţi.

După ce vasul fu ancorat de ţărm şi după ce se întinse şi rampa din lemn, călătorii putură să plece de la bord. Era o senzaţie ciudată să ai din nou pământ sub picioare. Primii paşi făcuţi pe solul nemişcat erau uşor legănaţi.

Ellen îl recunoscu imediat în mulţime pe tatăl lui Nigel. Acesta era înalt, arăta bine şi era îmbrăcat foarte elegant.

– Tată! Tată! strigară cei doi băieţi făcând şi semne cu mâinile.

Rose rămase cu gura căscată, atât de mult o impresionă aspectul impozant al bărbatului.

La început, el îi măsură suspicios pe însoţitorii soţiei lui, dar după ce aceasta îi şopti ceva la ureche,

el îi invită, cu un zâmbet prietenos şi cu vorbe spuse din inimă, să le fie oaspeţi zilele următoare.

După ce intrară în casa de pe uliţa neguţătorilor de vin, Jean o înghionti pe Rose.

– Ai mai văzut vreodată o casă atât de frumoasă? şopti el.

Privirea acestuia aluneca de la scoarţele de perete multicolore la piesele de mobilier grele, din stejar.

– În orice caz nu pe dinăuntru! răspunse ea la fel de impresionată.

Soţul lui Catherine trebuia să aibă mult succes în afacerile lui, pentru că de bunăstarea familiei se ocupau mai mulţi servitori, fete în casă şi un bucătar.

– Mamă! chiui de bucurie o fetiţă cu bucle negre şi ochi mari, repezindu-se în braţele lui Catherine.

Copiii mai mici rămăseseră acasă, în timp ce Catherine, împreună cu cei doi fii mai mari vizitaseră familia acesteia din Normandia. Şi ceilalţi doi copii îşi îmbrăţişară mama bucuroşi. Apoi veni doica şi îi luă pe micuţi la bucătărie.

– Ce aţi zice de o baie? le propuse Catherine oaspeţilor.

Imediat Ellen aprobă cu entuziasm.

– Oh, da, baie... după atât timp!

Rose şi Jean au fost ceva mai reţinuţi, dar în cele din urmă au fost şi ei de acord. Nu voiau să lase o impresie proastă într-o gospodărie atât de selectă.

– Am să vă dau de ştire când va fi apă caldă la bucătărie.

– Dar dragă, Alfreda nu a făcut de azi-dimineaţă altceva decât să încălzească apă suficientă unei băi sănătoase pentru tine şi fiii noştri!

Neguţătorul de vin se bucură la auzul râsului mulţumit al soţiei sale.

– Ai dreptate, dragul meu, Alberta se gândeşte pur şi simplu la toate. Apoi Catherine i se adresă lui Ellen: Ne-a lăsat-o nouă socrul meu, atunci când ne-am căsătorit. Ea l-a crescut pe scumpul meu soţ şi la început nu mi-a fost tocmai uşor să accept că ea le ştia pe toate mai bine. Astăzi, nu m-aş mai putea lipsi de ea.

– Eu cred că Edward şi Nigel le vor da întâietate oaspeţilor şi se vor îmbăia mai târziu!

Negustorul îi privi întrebător pe cei doi fii. Pentru că aceştia erau bine-crescuţi dădură afirmativ din cap, deşi păreau puţin cam dezamăgiţi.

– Bineînţeles, tată, spuseră ei şi îl însoţiră afară din încăpere.

– Vă las singuri câteva momente, aşezaţi-vă în faţa focului, îi invită Catherine şi îşi urmă restul familiei.

Abia ieşise aceasta din cameră, că Rose vorbi încântată:

– Încă de pe vas mi-am dat seama imediat, pentru că ea este atât de frumoasă. Copiii ei sunt atât de amabili şi ea emană eleganţă chiar şi într-o rochie simplă din pânză! Desigur că acum va îmbrăca ceva mai fin.

– Nu ştiu, mie mi se pare că aici totul este prea frumos, prea vesel şi ordonat. Aşa ceva îmi trezeşte totdeauna neîncrederea.

În mod evident, Jean nu se simţea bine în casa asta aleasă.

Când, după scurt timp, Catherine reveni, părea puţin cam tensionată, dar se străduia foarte mult să nu lase să se vadă acest lucru.

Baia din casa negustorului a fost pentru Ellen o trăire minunată. Pe o scândură aşezată peste ciubărul din lemn, servitoarele i-au pregătit o masă pe cinste, alcătuită din pui, friptură rece, pâine şi o bucată de brânză. Plus un pocal mare, cu vin aromatizat cu cuişoare. În timp ce Ellen mesteca cu poftă, apa caldă îi înmuia pielea până când aceasta se încreţi. Alfreda pusese rămurele de rozmarin în apă, care miroseau minunat. Bătrâna servitoare îi frecă spatele cu un prosop, îi spălă gâtul şi urechile, apoi îi spălă părul cu ceva căruia ea îi spunea săpun de măsline şi care, judecând după cum îl păstra Alfreda, era ceva foarte scump. Ellen privea ruşinată cât de murdară devenise apa în care se spălase.

Rose făcea baie împreună cu micul William în cel de-al doilea ciubăr. Ea spălă mai întâi bebeluşul, apoi îl dădu doicii, care îl şterse şi îl înfăşă în scutece noi.

– Mă simt ca nouă, este minunat! îi mulţumi Ellen lui Catherine după ce se îmbrăcă.

Purta acum rochia verde primită cadou de la doamna de Bethune la nunta lui Claire. Era puţin şifonată în urma călătoriei, dar relativ curată. Părul lung îi era încă ud, dar nu mai picura, pentru că servitoarea îl storsese bine cu prosopul.

– Ar putea Alfreda să îmi spele hainele? o rugă, timidă, Ellen pe gazdă. Mai sunt încă urme de sânge de la naştere.

– Desigur! Lui Rose şi lui Jean le vom da, de asemenea, ceva de schimb, apoi hainele voastre vor putea fi spălate înainte de a vă continua călătoria.

Catherine zâmbi, dar nu mai părea atât de fericită ca în ultimele zile.

– Cu siguranţă că sunteţi obosiţi! Ar trebui să mergem la culcare. Elias vă va arăta unde veţi dormi, spuse ea nervoasă şi zâmbi trist.

Ellen rămase cu gura căscată. Soarele nu apusese de mult şi obiceiul era ca să se mai stea puţin de vorbă cu nişte oaspeţi bine-veniţi.

– Vă rugăm să îi transmiteţi soţului dumneavoastră mulţumirile noastre şi somn uşor! zise totuşi Ellen binevoitoare.

Îi luă mâna lui Catherine şi i-o sărută.

Rose şi Jean remarcaseră şi ei neaşteptata şi adânca ei tristeţe.

– În mod sigur soţul ei nu este acel bărbat prietenos şi blând cum s-a străduit să ne apară nouă. Eu am spus imediat că aici ceva nu este în ordine, se înfierbântă Jean, când rămaseră singuri în cămăruţa aflată lângă biroul negustorului.

– Cine poate şti ce s-a întâmplat, nu te pripi cu sentinţele. Ai văzut deja că în privinţa lui Ruth nu ai avut dreptate.

Ellen era supărată. În loc să fie îngrijorat de brusca schimbare de dispoziţie a binefăcătoarei lor, Jean lansa din nou suspiciuni asupra cuiva pe care nu îl cunoştea.

– Pare să-i fie dor de ţară, interveni Rose, care până atunci vorbise doar puţin.

– Ei da, asta-i o prostie, că doar acum este acasă la ea, ripostă Jean.

În următoarea dimineaţă, Catherine transmise scuze prin Alfreda că nu poate să-i vadă, pentru că era ocupată.

Servitoarea le propuse să vadă oraşul. Pentru ca Ellen să îl poarte cu ea pe micul William, îi dădu acesteia o bucată lungă de pânză şi îi arătă cum să procedeze pentru a-l transporta în dreptul abdomenului. Barbă Sură o mirosi curios şi linse feşele lui William.

Deşi nici unul dintre ei nu prea avea chef, porniră la drum. Pe cer atârnau nori grei cenuşii şi deasupra caselor oraşului plutea un abur urât mirositor. Pe uliţele mai puţin pretenţioase mişunau porcii şi şobolanii, care căutau hrană în noroi. Ellen şi ceilalţi făcură doar o mică rundă şi se întoarseră.

În casă era o linişte neobişnuită. Nu se auzeau nici râsete de copii şi nici vreun alt zgomot, cu toate că toţi cei ai casei trebuiau să fie prezenţi.

Când se înseră, Catherine transmise iarăşi scuze oaspeţilor pentru că nu îi putea vedea.

Negustorul încercă să îi mai întreţină şi îl rugă pe un argat să cânte din flaut, dar asta nu îmbunătăţi atmosfera.

Ellen era indispusă şi curând rugă să i se permită să se retragă. Jean şi Rose o urmară.

– Dacă ea nu vrea să stea la masă cu oameni simpli ca noi, ar fi putut măcar să ne trimită la bucătărie sau, şi mai bine, ar fi putut să nu ne mai invite la ea! dădu Ellen glas nemulţumirii ei.

– Poate că vina nu este a ei, speculă Jean. Cine ştie, poate că bărbatul ei se află în spatele acestei situaţii. Poate că el nu vrea ca ea să mănânce cu noi şi o ţine încuiată.

La început, Ellen se uită supărată la Jean, apoi se răzgândi.

– Poate că ai dreptate, de aceea părea ea atât de tristă imediat după sosire! Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat.

Ellen considera comportamentul lui Catherine mai mult decât neobişnuit.

– Ar trebui să plecăm, aici nu mă simt bine, zise Jean. Tu ce zici, Rose?

– Ar trebui să plecăm mâine-dimineaţă la Ipswich, nu crezi, Ellen?

– Sunt de acord, dar nu mai înainte de a fi siguri că gazda noastră este bine. Dacă el o ţine încuiată, trebuie să facem ceva. Acum el este jos, eu am să mă strecor sus, ca să văd dacă pot să intru la ea, decise Ellen curajoasă.

– Pentru Dumnezeu, ai grijă! exclamă Rose speriată.

Ellen duse un deget la buze şi deschise uşa încet. Pe coridor era întuneric. Se strecură cu atenţie din încăpere şi începu să urce pe scară. Tocmai voia să deschidă uşa, când se trezi faţă în faţă cu Alfreda, care ţinea în mână o făclie şi o privea cercetător.

– Voiam să îmi iau rămas-bun de la Catherine, pentru că mâine devreme vrem să plecăm, explică Ellen oprindu-se.

Alfreda deschise uşa fără a folosi vreo cheie.

Catherine era întinsă într-un pat uriaş, aflat în mijlocul încăperii. Draperiile nu erau trase complet.

– Nu cred că doarme, o încurajă Alfreda să se apropie.

– Catherine, voiam să îmi iau rămas-bun, mâine plecăm mai departe!

Ellen vorbea încet, pentru a nu o trezi pe gazdă dacă aceasta ar fi dormit.

– Ellenweore?

– Da.

– Nu mă simt bine, nu îmi lua în nume de rău faptul că nu mi-am putut petrece seara alături de voi!

– Nici vorbă, doar că ne-am făcut griji. Îmi permiteţi să stau puţin cu dumneavoastră?

Catherine confirmă fără să mai scoată o vorbă. Nimic de pe chipul ei palid nu mai amintea de tânăra femeie pe care, în urmă cu puţine zile, o cunoscuseră pe corabie emanând forţă şi bucurie.

– Ce se întâmplă cu dumneavoastră?

– Ah, Ellen, urăsc casa asta, Londra, vremea de aici, pur şi simplu totul!

– El vă ţine închisă? Vă tratează rău? întrebă Ellen aplecându-se spre ea îngrijorată.

– Soţul meu? Catherină se ridică puţin şi o privi surprinsă pe Ellen. Nu! El ar face orice pentru mine, doar că eu nu sunt fericită în Anglia. De câte ori este posibil, mă duc în Normandia. Părinţii mei au acolo o proprietate mare. Numai acolo mă simt bine cu adevărat!

Ellen se străduia să îşi ascundă nedumerirea. Cum era posibil ca o femeie atât de răsfăţată de noroc, care avea un bărbat bun şi bogat şi copii minunaţi, să fie atât de nefericită?

– Eu vă datorez atât de mult, Catherine!

Vorbele lui Ellen sunau ca o scuză. Ellen luă mâna fină a femeii.

– Sunt un om rău!

Catherine întoarse capul într-o parte, ca să nu o mai privească pe Ellen.

– Cum de vă trece prin cap o asemenea prostie? Dumneavoastră sunteţi bunătatea personificată!

– Nu vezi în ce belşug trăiesc? Copiii, soţul meu, casa, hainele mele – nimeni şi nimic nu poate fi mai drăguţ, mai bun, mai frumos, dar eu sunt mereu tristă. Când nu pot să respir aerul Normandiei, simt că mă sufoc. Nu pot suporta duhoarea Londrei şi mizeria de pe uliţele ei. Chiar şi când nu ies din casă, oraşul mă urmăreşte. Nu scap nici de reproşul din privirile soţului meu şi din privirile copiilor. Ei consideră că eu sunt nerecunoscătoare, că sunt o soţie şi o mamă rea. Şi au dreptate.

Catherine se frământa şi plângea cu suspine.

– De ce nu vă ridicaţi şi nu schimbaţi toate astea? Coborâţi la soţul dumneavoastră şi ţineţi-i tovărăşie. Râdeţi cu copiii dumneavoastră şi fiţi veselă, aveţi toate motivele să o faceţi!

Ellen observă că vorbele ei sunau a reproş. Dar nu putea pur şi simplu să priceapă de ce era Catherine atât de nefericită. Existau atâţia oameni care sufereau mult mai mult. Oameni pentru care boala, foamea ori infirmităţile reprezentau provocările permanente ale vieţii, oameni care în fiecare zi trebuiau să o ia de la capăt.

Catherine nu răspunse.

– Am să mă rog pentru dumneavoastră, zise Ellen încet şi o mângâie pe cap.

Cine putea să ştie pentru ce o chinuia Dumnezeu cu aceste îndoieli?

Catherine continua să privească peretele.

Ellen se ridică şi părăsi în tăcere încăperea.

Când ajunse înapoi în camera de lângă birou, Jean şi Rose insistară să le povestească totul amănunţit.

Jean păru cam dezamăgit că negustorul de vin nu era un ticălos. Ci mai curând trebuia compătimit pentru că pe soţia lui o apucau tristeţile imediat ce intra în casă, iar Rose fu atât de impresionată încât chiar plânse puţin.

Înainte de a pleca a doua zi dimineaţa, îşi luară rămas-bun de la gazde.

– Ieri, am vorbit cu Catherine. Acum, ştiu de ce este ea atât de nefericită, chiar dacă nu o înţeleg, îi explică Ellen negustorului de vin.

– Am să o însoţesc curând în Normandia, împreună cu copiii. Eu o iubesc şi când suntem acolo ea este atât de... de...

Părea că nu găseşte cuvântul potrivit.

– Plină de viaţă? îl completă Ellen, privindu-l cu capul plecat într-o parte.

– Plină de viaţă, da, oftă el.

– Ea v-a dăruit şi nişte copii minunaţi! îi spuse Ellen ca să îl mai consoleze.

– Aşa este.

La despărţire, el îl bătu pe Jean pe umăr şi îi strânse mâna lui Rose. Ellen îl îmbrăţişă.

– În Normandia, va fi din nou a dumneavoastră, îi şopti ea la ureche.

Când el confirmă dând din cap, avea ochii umezi.

Părăsiră Londra prin Aldgade, aflată în est, şi urmară apoi drumul care se îndrepta spre nord.

Pentru ca Ellen să îl alăpteze pe micul William, făceau regulat popasuri, aşa că se deplasau încet. Cu cât se apropiau mai mult de Ipswich, Rose devenea tot mai agitată.

– Nu vrei să vezi dacă mama ta este aici? o întrebă Jean când ajunseră în oraş.

Rose trase adânc aer în piept şi zise:

– Vreau doar să trec pe uliţă şi să mă uit dacă mai locuieşte acolo.

– Să venim şi noi cu tine? întrebă Ellen.

– Nu, am să mă duc singură. Ne întâlnim mai târziu la piaţă.

– Şi noi ce facem atât timp?

Jean o privi întrebător pe Ellen.

– Vom vedea dacă Donovan şi Glenna mai stau aici; cred că le datorez o explicaţie.

– Donovan? Fierarul despre care mi-ai povestit tu?

– Exact, meşterul meu. Cel mai bun, dar şi cel mai sever.

Se îndreptau spre marginea oraşului, fiecare adâncit în gândurile lui. Când se ivi în depărtare fierăria, Ellen deveni neliniştită.

– Îmi este teamă de reproşurile pe care mi le va face şi de dezamăgirea din privirea lui.

– A cui privire?

Jean se uită nedumerit la ea.

– A lui Donovan! Fierăria lui este acolo, spuse Ellen şi arătă spre atelier.

– Ah, da, desigur.

Ellen o luă hotărâtă spre fierărie. Să se fi întors aici Donovan? Să se fi decis să rămână la Tancarville? Ori poate că era mort de mult? Din fierărie se auzeau lovituri de baros. Deschise timidă uşa. Ca totdeauna în fierărie era întuneric şi fum. Ellen intră. Zări doi bărbaţi care lucrau împreună. Unul din ei avea părul vâlvoi decolorat.

– Llewyn! strigă bucuroasă Ellen.

Fierarul o privi întrebător.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

Ellen aruncă o privire scurtă asupra celuilalt fierar.

– Unde este Donovan?

– L-aţi cunoscut? Llewyn o măsură cu privirea. A murit cu puţin înainte de Crăciun.

Lui Ellen i se tăie respiraţia. Cu toate că ar fi trebuit să aibă în vedere şi această posibilitate, vestea o lovi ca o măciucă.

– Şi Glenna? mai întrebă ea încet.

Llewyn strânse din ochi, ca şi cum ceva îi părea cunoscut la ea.

– Este dincolo, în casă. A îmbătrânit brusc de când a murit Donovan. Dar spuneţi-mi cine sunteţi. De unde ne cunoaştem?

– Din Framlingham, răspunse Ellen şi îi lăsă câteva clipe lui Llewyn să se gândească.

– Chiar aşa?

– Am lucrat la tine ca ucenic, cu numele de Alan. Dar adevăratul meu nume este Ellenweore. Lăsă ochii în pământ pentru a nu fi obligată să îl privească în faţă. Atunci, pentru mine a fost unica posibilitate să devin fierar, mărturisi ea.

Llewyn nu spunea nimic, aşa că Ellen ridică privirea.

– Deci m-ai minţit, zise el încet.

– Te rog, nu aveam de ales!

– Ar fi trebuit să ai încredere în mine!

– Şi să risc să mă dai afară? Nu, Llewyn, nu puteam face asta.

– L-ai minţit şi pe Donovan?

Ellen confirmă.

– De aceea mă aflu aici, voiam să îi explic.

– Pentru asta este prea târziu! A fost şi pentru mine prea târziu să mă împac cu el. Când Glenna l-a trimis pe ajutorul lui la mine, Donovan era deja prea bolnav. Când am venit, nu mai era conştient.

– Llewyn! Ellen îi puse mâna pe braţ. El te-a iubit ca pe propriul fiu.

Llewyn respiră cu greutate.

– Cu puţin înainte de a muri, a părut să-şi recapete cunoştinţa. M-a privit şi am crezut că mă iartă, dar apoi a întors privirea fără să spună o vorbă.

– Llewyn, eu ştiu cât de mult însemnai tu pentru el, crede-mă!

Micul William scânci în somn. Ellen îşi potrivi mai bine pe umăr legătura în care îl purta, pentru că începuse să o deranjeze.

– Ai un copil?

– Îl cheamă William.

Ellen dădu afirmativ din cap şi zâmbi timid.

– Du-te la Glenna, în casă. Cred că se va bucura să vă vadă. Totdeauna a vrut copii.

– Vii cu mine?

– Nu, mai am ceva de făcut. Du-te liniştită la ea.

Ellen avea inima grea când părăsi fierăria.

Jean se aşezase pe iarbă în faţa fierăriei şi se hârjonea cu Barbă Sură.

– Donovan a murit, vreau să mă duc puţin pe la Glenna, îi explică ea.

– Te aştept aici. Ca întotdeauna Jean făcea alegerea potrivită. Îl ţin eu pe micuţ?

– Nu este nevoie, îl iau cu mine.

Când ciocăni la uşă, inima îi bătea să-i sara din piept.

– Ellen! strigă surprinsă Glenna când deschise uşa.

Nu părea deloc supărată. În primul moment, Ellen nu se miră că Glenna o recunoscuse.

– Intră, copila mea! spuse aceasta şi o trase de braţ în casă.

– Sunt atât de bucuroasă că te văd! Îi cuprinse faţa între palme şi o privi în ochi. Donovan te-a aşteptat până în ultima lui clipă. Spunea mereu: O să vină, Glenna, o să vină cu siguranţă!

Abia acum Ellen îşi dădu seama că Glenna ştia.

– Dar de unde... adică vreau să spun că eu nu...

Ellen privea încurcată în podea.

– A venit la el, în fierărie, un scutier. L-a batjocorit pentru că s-a lăsat înşelat de către o mică târfă, cum zicea el. Donovan îşi ieşise din fire de furie. La început, te-a ocărât, pentru că ai abuzat de buna lui credinţă. Cu timpul, a început să îţi aprecieze din nou priceperea şi cândva mi-a explicat că, având în vedere talentul tău, nu ai avut de ales. A recunoscut că niciodată nu şi-ar fi dat seama că ai fi fată. Şi, cu cât trecea mai mult timp de la plecarea ta, cu atât îţi simţea mai mult lipsa. Arnaud s-a străduit foarte mult să-ţi ia locul. Nu a devenit un fierar prost, dar pe tine nu te putea înlocui. Sunt sigură că sufletul lui Don îşi va găsi în cele din urmă liniştea acum, când ai venit. A vrut ca tu să ştii că te-a iertat. Glenna o mângâie pe obraji, apoi continuă: Cum de nu am putut să observăm că tu erai fată? Clătină din cap, apoi privirea îi

coborî asupra legăturii de la pieptul lui Ellen: Doamne, el cine este?

– Glenna, dă-mi voie să ţi-l prezint pe fiul meu, William.

– Oh, ce mic este! strigă Glenna, entuziasmată.

– S-a născut acum o săptămână, când traversam Canalul Mânecii.

Ochii lui Glenna se aprinseră:

– Şi bărbatul tău?

Ellen scuturã doar mută din cap.

– De ce nu rămâi? Ellen, te rog! Llewyn a moştenit fierăria. O gospodăreşte bine, dar este încă singur. V-aţi putea căsători şi veţi mai putea să aveţi alţi copii. Voi avea eu grijă de ei.

– Trebuie să ajung la tatăl meu, Glenna. Nu l-am mai văzut de când am plecat din Orford. Şi este atâta vreme de-atunci...

Glenna dădu tristă din cap.

– Atunci rămâi cel puţin la masă!

– Nu sunt singură, cu mine mai este un prieten şi Rose. Îţi aminteşti de Rose?

– Bineînţeles! Pe vremea aceea, credeam că eşti îndrăgostit de ea. Glenna zâmbi şi adăugă: Sunteţi cu toţii bine-veniţi la masă şi chiar puteţi înnopta aici dacă vreţi.

Ellen şi Jean au luat-o pe Rose de la locul unde stabiliseră să se întâlnească şi au revenit toţi la fierărie, unde au petrecut o seară veselă şi au depănat amintiri.

Llewyn a povestit despre cele mai noi comenzi, Glenna şi Rose despre Tancarville, doar Jean a rămas tăcut. Abia când seara era pe sfârşite, Ellen şi-a dat seama că tot timpul se vorbise numai în engleză. Jean înţelegea doar franceza din Normandia.

– Doamne, Jean! Nu mă gândeam că tu trebuie să înveţi engleza! spuse ea în franceză şi îl privi cu compătimire.

– Din fericire, Rose m-a învăţat câteva cuvinte. Nu am înţeles eu tot, dar câte ceva tot am înţeles. Cu limba nu o voi scoate prea bine la capăt. Engleza voastră sună de parcă aţi avea castane fierbinţi în gură.

Jean rânji obraznic şi toţi cei din jurul mesei râseră, chiar şi Llewyn, pe care Jean nu îl înţelesese chiar deloc.

Restul serii, vorbiră de-a valma în engleză şi în franceză.

Glenna se încurca la fiecare cuvânt normand care îi ieşea din gură.

– Eu nu am învăţat niciodată limba corect şi puţinul pe care l-am ştiut l-am uitat. Nu m-am gândit că voi mai avea nevoie de acele cunoştinţe, strigă ea veselă.

– Vino să ne vizitezi cât mai curând! zise Glenna în dimineaţa următoare, în timp ce o strângea pe Ellen în braţe îndelung.

Llewyn, de obicei foarte circumspect, dădea acum cu sârg din cap şi îi îmbrăţişă pe toţi la rând. În special, pe Jean.

– La noi, veţi fi oricând bine-veniţi!

Rose era mai tăcută decât în seara precedentă.

– Vrei să mai treci pe la mama ta? o întrebă Jean îngrijorat.

Rose le povestise cum maică-sa o dăduse afară şi o ocărâse cât putuse de urât.

– Nu, nu are sens. Oricum ea m-a înlocuit de mult.

– De ce vorbeşti aşa? zise Ellen privind-o surprinsă.

– S-a recăsătorit imediat după ce am plecat. Acum, am o soră şi un frate. Fata vinde plăcinte cu peşte, cum făceam eu odinioară. Vedeţi deci că mama nu mai are nevoie de mine. Rose îşi privi rochia. Aceasta era simplă şi cam roasă. Dacă aş fi fost bogată, m-ar fi primit cu braţele deschise.

Orford, mai 1173

În mijlocul drumului către Orford, Ellen se opri ca împietrită. Iritată, duse mâna la frunte pentru a-şi proteja ochii de lumina puternică şi privi cu atenţie în jur.

– Ce este? întrebă Jean, care nu putea descoperi nimic neobişnuit.

– Fortăreaţa! Ellen arătă în zare. Ne-am rătăcit!

– Nu! Nu se poate. Jean o privi consternat. Călugărul a spus că trebuie să ţinem acest drum. De fapt, ar trebui să ajungem curând.

– Dar în Orford nu a existat niciodată o fortăreaţă din piatră!

– Poate că nu îţi aminteşti tu.

– Prostii!

Ellen era agitată.

– Poate că fortăreaţa a fost construită în timp ce tu erai plecată, interveni şi Rose.

Ellen mormăi ceva neinteligibil şi porni mai departe.

Cu cât se apropiau mai mult de fortăreaţă, devenea tot mai clar că aceasta fusese înălţată de curând. Zidurile din piatră şi pasarelele din lemn de stejar arătau ca noi, iar podul din piatră care trecea peste şanţul

cu apă nu era încă terminat. Curioşi, se apropiară de fortificaţie şi priviră prin poarta deschisă. Turnul pentru locuit avea o formă neobişnuită. În jurul unui turn rotund, erau construite trei turnuri cu patru laturi şi un corp principal.

– Ai mai văzut un asemenea turn? întrebă Jean.

Ellen dădu negativ din cap, îl privi mai atentă, vru să se apropie mai mult de el, dar paznicul din poartă îi făcu semn să nu se apropie.

– Este genial! Colţurile unui turn obişnuit cu patru laturi pot fi distruse cu uşurinţă. În acest mod poate fi adus la prăbuşire un întreg donjon. Acesta de aici poate fi doar greu dărâmat, explică Ellen entuziasmată.

– Tu de unde ştii asta? întrebă mirat Jean.

– De la Guillaume.

Ellen oftă, iar Jean dădu semnificativ din cap.

– Ai idee cine ar fi putut construi fortăreaţa?

Ellen dădu negativ din cap.

– Nu, dar cu siguranţă că Osmond ne va putea spune o mulţime de lucruri despre asta. Haideţi să mergem la fierărie! Abia aştept să-i revăd pe toţi.

Ellen îşi mai amintea bine drumul spre casă. În locul unde strada se bifurca, şovăi un moment. La dreapta, se mergea către coliba tâbăcarului. Ce se alesese oare de Simon? Păşi cu hotărâre pe drumul ce mergea la stânga, spre fierăria tatălui ei. Atelierul şi casa erau neschimbate, de parcă ieri plecase ea de-acolo.

Ellen tresări când uşa fierăriei se dădu în lături şi dinăuntru ieşi un tânăr. Avea aproximativ vârsta pe care o avusese ea când părăsise Orfordul. Tânărul

semăna leit cu Osmond. Ellen respiră uşurată. Oricum Leofrun nu îi plasase un bastard făcut cu sir Miles! Tânărul intră iute în casă. După puţin timp, de acolo ieşi o femeie. La început, Ellen se temu că ar fi mama ei, dar apoi porni în fugă spre ea.

– Mildred? Mildred! strigă ea fugind către sora ei.

Jean şi Rose, care îl ducea pe micul William, veneau încet după ea.

Cele două surori căzură una în braţele celeilalte chiuind de bucurie.

– Ellenweore!

Mildred o mângâia cu dragoste pe obraji.

Uşa casei se deschise din nou şi tânărul ieşi iarăşi. Mildred îi făcu semn să vină la ele.

– Este Leofric, fratele nostru! spuse Mildred şi o luă pe Ellen de mână. Leofric, ea este Ellenweore, ţi-am povestit despre ea, îţi aminteşti?

Tânărul dădu din cap modest şi întinse mâna.

Ellen o strânse scurt şi puternic.

– Cum se simte Osmond? Ellen îşi întoarse privirea de la fratele ei la Mildred. Şi mama?

– Mama a murit la scurt timp după naşterea lui Leofric, iar tata a orbit între timp. Nu mai poate munci. Are o calfă, dar... Mildred dădu din cap supărată. Nu este bun mai de nimic. Cum plec, face pe meşterul. Dar eu nu pot fi mereu aici. Am şi eu propria familie. Mildred o trase pe Ellen mai aproape de ea. Dar acum vorbeşte tu! Cum ţi-a mers? Şi de ce ai dispărut atunci?

– Îţi voi povesti totul mai târziu, Mildred. Mai întâi, aş vrea să ţi-i prezint pe prietenii mei, Rose şi Jean. Şi râma aceea mică este fiul meu.

– Te-ai căsătorit? Oh, minunat, povesteşte-mi! Cu cine? Şi unde este soţul tău?

Ellen simţi privirile sfredelitoare ale lui Rose şi Jean atunci când îi relată lui Mildred povestea ei.

– Jocelyn era bijutier, a fost atacat de tâlhari şi a fost omorât, zise ea scurt.

Nu afirmă nicidecum că ar fi fost căsătorită cu Jocelyn sau că acesta ar fi tatăl copilului ei.

– Săraca de tine! Iar copilul trebuie să crească acum fără tată! Mildred dădu compătimitoare din cap, apoi adăugă: Să mergem la fierărie. Nu ai idee cât va fi de fericit tata pentru că eşti din nou aici, şi încă împreună cu primul nepot, deoarece eu am doar o fiică!

Mildred o luă de braţ pe Ellen şi îi invită şi pe ceilalţi să vină cu ele.

Bătrânul Osmond izbucni în plâns fără nici o reţinere. O strânse la piept pe Ellen şi mult timp nu îi mai dădu drumul.

– În fiecare zi, m-am rugat să te întorci! îi şopti el la ureche. În cele din urmă, Dumnezeu m-a ascultat!

– Ellen ţi-a adus şi un nepot, tată! strigă Mildred.

– Nu aşa tare copilă! Oi fi eu aproape orb, dar nu sunt surd! Întoarse capul în direcţia din care auzise vocea, apoi reveni la Ellen: Este adevărat, ai un fiu?

– Da, tată!

Faţă în faţă cu el nu era în stare să îi spună Osmond, deşi ştia de mult că acesta nu era tatăl ei biologic. Îi făcu semn lui Rose şi îl luă de la ea pe micul William.

– Iată-l, ia-l în braţe, este încă foarte mic, nu are nici zece zile!

Osmond plângea în linişte de fericire şi legăna copilul în braţe. Îşi aplecă faţa până când nasul lui atinse capul bebeluşului.

– Mm... miroase aşa de frumos! Ca şi tine când erai ca el, zise el bucuros şi legănă copilul.

Ellen privi în jur şi se încruntă. Peste tot erau aruncaţi cleşti, dălţi şi ciocane. Nici chiar pilele scumpe nu erau aşezate acolo unde le-ar fi fost locul. Podeaua era plină cu arsuri şi praf, nemăturată cu siguranţă de mult timp.

Calfa lui Osmond îi privea suspicioasă pe oaspeţii neaşteptaţi.

– Să mergem în casă, Adam se descurcă şi singur, propuse Osmond. Du tu copilul, Ellen! Mie îmi este frică să nu cad. La viaţa mea am privit prea mult în foc şi am orbit, explică el.

Osmond îi povesti lui Ellen că, după moartea lui Leofrun, adusese în casă o doică pentru copil, cu care se şi căsătorise curând. Anna îi fusese soţie bună, iar lui Leofric îi fusese ca şi o mamă. Dar iarna trecută căzuse în râul îngheţat când lua apă şi se înecase. Nici în acea vreme ochii lui Osmond nu fuseseră tocmai sănătoşi, dar până atunci de toate se ocupase Anna.

Abia după moartea ei începuse Adam să facă pe stăpânul în casă.

– Tată, dacă eşti de acord, mie mi-ar face plăcere să rămân aici, spuse Ellen.

Jean şi Rose se priviră speriaţi.

– M-aş putea ocupa chiar eu de pregătirea lui Leofric ca fierar şi l-aş învăţa şi pe Jean, dacă vrea să rămână la noi. Iar de Adam nu vei mai avea nevoie. Rose este o bucătăreasă grozavă, poate o putem convinge să aibă grijă de noi. Eu nu mi-aş putea imagina un mai bun înlocuitor de tată pentru William decât tine. Ce părere ai?

Ellen îi privi scurt pe cei prezenţi şi îi făcu cu ochiul fratelui ei mai mic, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

Osmond dădu fericit din cap afirmativ. Ochii lui tulburi erau plini de lacrimi.

– Îţi mulţumesc, Doamne!

– Sunteţi şi voi de acord? li se adresă Ellen prietenilor ei.

Rose şi Jean schimbară o privire şi zâmbiră.

– De acord! răspunseră ei într-un glas.

– Ei, atunci bine aţi venit acasă! rosti răguşit Osmond.

A doua zi, Mildred plecă deja la familia ei, la St. Edmundsbury.

– Sunt chiar bucuroasă că rămâi cu Osmond, explică ea uşurată.

– Mă voi ocupa eu de tot, să nu ai nici o grijă!

– Ştiu, Ellen.

Mildred o privi pe sora ei cu acelaşi devotament ca în copilărie.

– Să ne vizitezi curând!

– Voi încerca, dar prea repede nu va fi.

Mildred îl lăsă pe Jean să o ajute să urce în şa şi plecă.

Ellen îi făcea semne de rămas-bun în timp ce aceasta se îndepărta, apoi intră în fierărie.

Adam şedea pe un scăunel şi se scobea plictisit în dinţi. Nici nu băgă în seamă că fusese salutat.

– Tatăl meu este prea bătrân pentru a mai lucra aici, zise Ellen calmă. De aceea am să preiau eu fierăria.

– Mai întâi, un moşneag senil şi orb, iar acum o femeie drept meşter! Adam dădu din cap cu un aer condescendent. Unde s-a mai văzut aşa ceva? Nimeni nu va cumpăra de la voi! o ironiză el. Hai să nu mai spunem nimănui!

– Noi? Ellen lungi peste măsură cuvântul. Deocamdată, nu îmi pot permite o calfă.

Ea dădu din umeri aparent a regret.

– Vrei să mă dai afară? Nu te-aş sfătui! Dacă le voi povesti tuturor cine va mânui aici forja, nu va mai veni nimeni. Eu cunosc fiecare client de aici şi am cele mai bune relaţii în fortăreaţă! aduse el argumentul hotărâtor.

– Îţi plătesc simbria până la sfârşitul săptămânii, dar poţi să pleci chiar acum.

Ellen se strădui să folosească un ton neutru, deşi era teribil de furioasă pe Adam. Aşa cum stăteau

lucrurile în fierărie, acesta nu merita trei zile de plată, dar, pentru că nu era în mod evident de vină, ei nu îi rămânea altceva de făcut.

– Asta o vei regreta! forţă situaţia Adam. O vei regreta amarnic!

Îşi strânse nervos lucrurile şi plecă fără să mai scoată o vorbă.

Ellen era bucuroasă că Osmond nu fusese martor la această dispută. Cele spuse de Adam l-ar fi rănit profund. Îşi frecă mâinile mulţumită că neplăcuta discuţie se încheiase.

– Aşa, acum la treabă! murmură ea şi se apucă să facă ordine în atelier.

– Adam a stricat sculele. Cleştii sunt ruginiţi, pilele sunt ştirbe. Şi, pe lângă asta, se pare că a mai şi furat câte ceva. Câte pile aveai, tată? întrebă Ellen când Osmond reveni în fierărie.

– Cinci. Pile foarte bune, le-am cumpărat pe rând din Woodbridge, de la Iven, cel mai bun făuritor de pile pe care îl cunosc! răspunse mândru Osmond.

– Cinci! Înseamnă că a luat două, pungaşul!

Jean o privi cu ochii mari.

– Nu este chiar atât de grav, nu?

– Nu este atât de grav? O pilă costă mai mult decât câştigă o calfă în patru luni!

Ellen şi Jean au avut nevoie de două zile pentru a face ordine în fierărie, pentru a sorta sculele, a le curăţa de rugină şi, în final, pentru a le unge.

– Mâine, vom începe adevărata activitate. Mai avem nevoie de câteva unelte, pe care le vom confecţiona noi, după care vom căuta comenzi! explică mulţumită Ellen.

În miez de noapte, Ellen se trezi, pentru că Rose trăgea de ea.

– Ellen! Repede, trezeşte-te!

– Ce este?

– Arde fierăria! Jean este deja acolo!

Ellen sări în picioare şi fugi afară în cămaşă de noapte.

Acoperişul atelierului ardea cu vâlvătăi. Cu toate că toţi luptau cu flăcările şi cărau găleţi cu apă, nu reuşeau să stăpânească incendiul. Duceau o luptă disperată, fără nici un sens.

În cele din urmă, când focul a fost stins, au rămas înmărmuriţi în faţa uriaşelor pagube. Arsese întreaga şarpantă a acoperişului. Zidurile din piatră ale fierăriei, negre de funingine, rezistaseră din fericire. Însă construirea unui nou acoperiş costa o sumă însemnată.

– Nu a fost un accident, sunt sigură. Adam a făcut-o!

Ellen spumega de furie după ce ea şi ceilalţi au cărat molozul toată ziua. Neagră ca o un cărbunar, se aşeză la masă şi bău cu sete cana cu lapte de capră pe care i-o întinsese Rose.

– Ellen! o dojeni Osmond, nu ar trebui să spui aşa ceva. Adam a fost mereu cumsecade.

– Cumsecade! Vezi să nu mor de râs, tată! El te-a înşelat. După tot ce am văzut, rezultă că el ţi-a furat toată cantitatea de fier pe care o aveai, două pile,

diverşi cleşti – ori poate că nici nu ai avut un cleşte gură-de-lup?

– Ba da, chiar mai mulţi.

Osmond se încruntă.

– Şi nu mai există nici unul. Şi pietrele tale de şlefuit pentru cuţite unde le păstrezi?

– În lada din stejar din depozit.

Osmond părea speriat.

Ellen clătină din cap.

– Aşa gândeam şi eu. Am mai găsit doar urme de praf din ele! A jefuit mai întâi atelierul, şi apoi, în semn de mulţumire, i-a dat foc.

– Tu de unde ştii asta? întrebă indispus Osmond.

– Eu sunt sigură că el spera ca într-o zi să ajungă meşter aici. Şi noi l-am împiedicat. Ellen pufni scurt, apoi continuă: Acum chiar că avem nevoie de comenzi. Până vom pune un acoperiş nou, va trebui să lucrăm sub cerul liber cât ne va permite vremea. Mâine mă duc în fortăreaţă, apoi vom căuta un dulgher care să ne repare acoperişul. Pentru început, vor fi de-ajuns economiile mele.

A avut noroc, şi de la fortăreaţă s-a întors cu o comandă. Tânărul Henric, împreună cu fraţii lui, îi declarase război tatălui lor, iar garnizoana din Orford trebuia întărită, pentru că se prevedeau atacuri de pe mare.

– Am comandate cinci lănci, două spade scurte şi trei spade simple pentru soldaţi. Dacă vor fi mulţumiţi – ceea ce nu trebuie să fie o problemă –, vom primi mai multe comenzi.

– Şi Adam cu legăturile de care ne-a vorbit? întrebă Jean.

– Au fost minciuni. Lucra prost, de aceea avea tot mai rar comenzi. Omul cu care am vorbit cunoştea faima de care se bucura Donovan. I-am povestit că am învăţat meserie la el, de aceea şi pentru că în zonă nu mai există alt făurar de arme a fost de acord să mai închidă ochii şi să îmi dea comanda. Desigur, i-am mai spus că meşterul supraveghează toată activitatea şi că în fierăria noastră mai lucrează şi alţi bărbaţi. Mă refeream la Osmond şi la voi doi. Ellen le zâmbi lui Jean şi lui Leofric, apoi continuă: Acum depinde de noi dacă îi putem convinge să ne mai dea şi alte comenzi.

Jean a folosit ocazia pentru a învăţa ceea ce îi arăta Ellen şi a progresat repede, la fel ca Leofric, care era încă tânăr, dar doritor să înveţe.

Osmond nu mai putea să muncească şi fie stătea în fierărie şi urmărea ritmul loviturilor de baros, fie îşi petrecea timpul în casă, cu micul William, pe care îl ţinea pe genunchi. După ce Ellen reîncepuse să lucreze şi laptele i se împuţinase, Osmond îi dădea bebeluşului lapte de capră călduţ, tot aşa cum procedase la vremea ei şi cu Ellen.

Iar Rose nu îi pierdea din ochi.

Osmond nu se plângea, dar Ellen ştia cât de mult suferea pentru faptul că era permanent înconjurat de întuneric şi nu se mai simţea util.

În Orford, nimeni nu îşi amintea de Ellen. Mulţi dintre locuitorii vechi muriseră, iar tinerii erau prea

preocupaţi cu ale lor. Vremurile erau prea frământate pentru a-şi aminti cineva de o fată dispărută. Este drept că existau zvonuri că spiritele mlaştinilor răpeau copii pentru a-i devora, dar la fiica fierarului nu se mai gândea nimeni.

Şi sir Miles fusese uitat de cei mai mulţi. Bărbaţii care îl susţinuseră pe Thomas Becket dispăruseră peste noapte, după ce stăpânul lor căzuse în dizgraţia regelui. Înfuriat de trădarea lui Becket, Henric al II-lea îi anulase fostului său prieten şi apropiat drepturile asupra Orfordului. După ce regiunea revenise la coroană, regele dispusese rapid şi alocase surprinzător de multe mijloace pentru a ridica aici o fortificaţie. După cum se spunea, el voise să dea astfel un semn al puterii sale. Hugh Bigot, care stăpânea din Framlingham o mare parte din East Anglia, trebuia în acest fel să fie contracarat. Cu toate că fortăreaţa înghiţise sume considerabile de bani, locuitorii din Orford aşteptaseră în zadar vizita regelui lor. După ce Thomas Becket fusese asasinat cu trei ani mai înainte în catedrala din Canterbury, iar pretutindeni regele fusese făcut mai mult ori mai puţin răspunzător, tot mai mulţi englezi erau tentaţi în sinea lor să îl facă pe regele Henric răspunzător de crimă. Din întreaga ţară veneau oameni în pelerinaj la catedrala din Canterbury, pentru a-l omagia pe Thomas Becket. Şi, cu cât se petreceau acolo mai multe minuni, cu atât mai mulţi oameni veneau la mormântul lui. Deşi locuitorii Orfordului nu îl văzuseră pe acesta niciodată, ei erau foarte mândri de fostul lor stăpân. Se mai zvonea şi că

Becket fusese chiar sanctificat. De la asasinarea lui Becket, regele trecea sub focul încrucişat al opiniilor drept un tiran fără de Dumnezeu.

Rose şi Jean se certau şi ei cu privire la problema vinovăţiei regelui. Spiritele oamenilor din întreaga ţară erau în dispută în această chestiune.

Lui Ellen îi era totuna. Ea nu îi întâlnise nici pe Thomas Becket, nici pe rege. De unde să fi ştiut care din cei doi era mai curat, dacă nu îl ştia pe nici unul? Unicul rege pe care îl văzuse la faţă era tânărul Henric, regele fără putere. Pe acesta îl văzuse de câteva ori, de la distanţă, la turnirurile din Normandia. Guillaume nu îi povestise multe despre el. Îi spusese doar că acesta era un tânăr risipitor, care uşor putea deveni erou. Ca toţi nobilii la acea vârstă, gândise Ellen, dar nu îşi permisese să îi judece aptitudinile de domnitor, deoarece considera că nu se cuvenea din partea ei. Atunci când într-o zi tatăl lui Henric va muri, tânărul va şti cum să îşi conducă imensul imperiu. În definitiv, nu doar el putea fi tras la răspundere. Alături de el vor sta bărbaţi ca mareşalul. Tânărul rege va acumula ani şi se va mai maturiza, va învăţa să fie la înălţimea îndatoririlor, aşa cum făcuseră şi regii dinaintea lui.

Ellen nu ştia mai nimic despre perioada dinaintea domniei regelui Henric al II-lea. Ea nu cunoscuse din proprie experienţă vremurile grele de sub domnia regelui Ştefan, iar din cele istorisite de bătrâni, poveştile deveneau legende despre anarhie şi veşnicul război dintre Ştefan şi Mathilda.

Ţelul lui Ellen era unul: ea trebuia într-o zi să făurească o spadă pentru regele Angliei. Cine era acel rege nu avea nici o importanţă.

August 1173

Ellen şedea pe malul râului Ore şi privea strălucirea întinsei ape. La mal, apa unduia printre trestii. Ellen îşi proteja ochii cu mâna împotriva luminii puternice a soarelui şi privea o păşune întinsă, situată lângă râu. În depărtare, se zărea un bărbat al cărui mers îi amintea de prietenul din perioada copilăriei.

– Simon, şopti ea şi zâmbi.

În ultimele săptămâni, se gândise deseori la el, dar nu găsise timp pentru a-l vizita. Acum se întreba dacă nu fusese mai mult vorba despre lipsă de curaj decât despre lipsă de timp. Se ridică decisă. Astăzi, se va încumeta. Îşi şterse în iarbă picioarele pline de picături de apă şi se încălţă.

Amintirile din ziua fugii o copleşiră mai târziu, când traversa fâneaţa din apropierea fierăriei. Sus, pe deal, iarba creştea la fel de înaltă ca atunci. Acum, ca femeie matură, îi ajungea doar până la coapse. Fără să se gândească, se îndreptă nu către tăbăcărie, ci apucă drumul către coliba cea veche. Ajunse la marginea pădurii mult mai repede decât în amintirile ei. Priveliştea colibei o făcu să încremenească. Pielea i se făcu ca de găină, deşi era foarte cald. Vechea colibă

era complet ruinată. Prin acoperişul plin de găuri se înălţa un mesteacăn tânăr. Uşa era sfărâmată, interiorul era năpădit de ierburi, urzici şi scaieţi.

– În ultimul timp, vin mai des aici, auzi ea o voce gravă.

Se întoarse speriată. Un moment, se temuse că era sir Miles, şi aceeaşi teamă ca atunci o sugrumă. Bărbatul căruia îi aparţinea vocea era ceva mai înalt decât ea, suplu şi cu braţe vânjoase. Ellen ezită o clipă.

– Simon?

În sfârşit, îl recunoscu după zâmbet. O gropiţă adâncă i se ivi în obrazul stâng.

– Am vrut de mult să trec pe-aici.

Simon se scărpină nervos după ureche.

– Şi eu. Este mult de atunci, răspunse încet Ellen.

– Este tot aşa de roşu aprins... Simon arătă către părul ei. Arăţi bine.

Neajutorat, săpa cu vârful pantofului în nisip.

Ellen nu ştia ce ar fi trebuit să răspundă, aşa că tăcu.

– Vino cu mine, mama se va bucura... Simon se făcu roşu la faţă. Pe fraţii mei cu siguranţă că nu îi vei mai recunoaşte. Au devenit bărbaţi adevăraţi, cu excepţia lui Michael, căruia abia îi dau tuleiele, dar el era un mititel când tu... când ai plecat.

– Am plecat... murmură Ellen. Şi adăugă încet: Mai potrivit este am fost alungată.

Simon ori nu auzise, ori se prefăcea că nu auzise. În orice caz, nu zise nimic.

Ellen îl urmă în tăcere. Pe acelaşi drum pe care odinioară alergaseră împreună prin pădure. Razele

soarelui pătrundeau printre arbori îmbrăcând poteca într-o lumină calmă, pașnică. O ușoară briză împrospăta aerul. Albinele bâzâiau cu tot atâta sârg ca odinioară, dar totul era totuși altfel. Acum nu mai aveau de ce să se teamă. Crescuseră și nu îi mai fugărea nimeni.

– Uitasem cât de frumos este aici.

Simon o privi și dădu afirmativ din cap.

– Asta de când a plecat el. Mai înainte nu erai niciunde în siguranță. Multă vreme m-am temut că voi păți ceea ce a pățit Aelfgiva. Ai auzit despre ea?

Cu același gest ca atunci se șterse la nas.

Ellen confirmă.

– Osmond a vorbit despre asta, dar el nu știa amănunte. Tu știi mai mult?

– După ce ai plecat, ea a pus hainele tale mânjite cu sânge în mlaștină. Mi-a povestit ce s-a întâmplat cu adevărat și eu am jurat că nu voi spune nimic, nimănui. Și așa am făcut, pe cuvânt de onoare! Simon se oprise și o privea în ochi pe Ellen. Trebuie să mă crezi că nu am trădat nimic, niciodată!

– Este bine, Simon, șopti Ellen calmându-l.

Pe atunci, avusese încredere în el și avea încredere și acum.

– Când oamenii lui sir Miles ți-au găsit hainele, s-a zvonit că ai fi fost devorată de spiritele mlaștinilor. M-am frecat la ochi până s-au înroșit, de parcă aș fi plâns. Au crezut toți, chiar și mama mea. A fost liniște până în următoarea vară, nimeni nu a mai vorbit despre tine, ca și cum nu ai fi existat niciodată.

Până când odată a venit în vizită Aedith. Ea i-a spus mamei tale că te-a văzut la Ipswich, deghizată în băiat. La puţin timp după asta, a fost găsită Aelfgiva nu departe de coliba ei. O maltrataseră groaznic. Maxilarul îi era complet zdrobit, iar faţa îi era atât de tumefiată încât nici nu o mai recunoşteai.

Ellen simţea cum oroarea o sugruma.

– Tata mi-a povestit că era de faţă când au găsit-o. După asta, mult timp nu m-am mai îndepărtat un pas în afara tăbăcăriei. Ce prostie făcusem, am înţeles abia mai târziu. Ca şi cum tatăl meu i s-ar fi putut opune cumva lui sir Miles, dacă acesta ar fi vrut să mă prigonească! Dar o dată l-am întâlnit. Eram cu tata la tăiat de lemne. Ar fi trebuit să îi vezi privirea lui sir Miles. Mai că am făcut pe mine şi am coborât privirea. Cred că a sesizat groaza mea, dar nici măcar nu ştiu dacă m-a recunoscut. Probabil că nu a ştiut de ce îmi era atât de frică de el. Doamne, ce l-am urât pe ticălosul ăsta! Simon scuipă cu dispreţ şi continuă: M-am simţit din nou în siguranţă şi liber abia după ce afurisitul a plecat.

Ellen pălise.

– Este doar vina mea că Aelfgiva a murit! şopti ea îndurerată.

– Prostii! Sir Miles şi mama ta sunt de vină, nu tu!

– Dar dacă la Ipswich nu i-aş fi stat în cale lui Aedith în loc să-i trag un picior, Aelfgivei nu i s-ar fi întâmplat nimic!

– Nu te mai chinui, Ellen! Nu puteai să ştii ce se va întâmpla. Nici mama ta nu a avut noroc. La nici

trei săptămâni de la moartea Aelfgivei, puţin după naşterea lui Leofric, ea a murit. Mult timp, m-am întrebat dacă el este fiul lui sir Miles...

– Din fericire, este leit Osmond. Nu ştiu dacă aş fi rămas în aceeaşi casă cu el.

Mergeau alene mai departe. În aer plutea deja mirosul greu de argăseală.

– Nici sir Miles nu a avut noroc. Cam la un an de la moartea Aelfgivei a avut un accident la vânătoare. A căzut de pe cal şi aproape că şi-a rupt gâtul. Nu a mai putut să meargă bine şi, când regele l-a trimis dracului pe Thomas Becket, el a fost primul dintre oamenii acestuia care a dispărut. Sunt sigur că Aelfgiva i-a blestemat pe amândoi înaintea morţii ei.

Simon făcu o mină satisfăcută.

Nici Ellen nu a avut nimic de obiectat la acest gen de dreptate.

Munca dură o făcuse pe mama lui Simon şi mai uscăţivă, în rest se schimbase surprinzător de puţin. Mirosea tot atât de intens ca înainte şi imediat ce îşi văzu fiul îi zâmbi plină de dragoste, la fel ca mai înainte.

Când Ellen se îndreptă spre ea, aceasta îngustă ochii şi exclamă:

– Pe toţi sfinţii! Deci este adevărat, Ellenweore! Arăţi bine, ca viaţa înfloritoare!

Toată faţa îi strălucea. Mai avea un singur dinte pe maxilarul superior, iar pe cel inferior doi. Ceilalţi căzuseră. Cu bucurie, o luă în braţe pe Ellen şi o

strânse cu putere. Duhoarea puternică a tăbăcăriței aproape că îi întoarse stomacul pe dos. Se străduí totuși să arate bucuroasă și îi zâmbi mamei lui Simon.

– Și mie îmi merge bine, lucrez din nou la fierărie.

Ellen luă o distanță minimă față de tăbăcăriță.

– Meșterul care face periile a spus cu puțin timp în urmă că la fierărie ar fi o roșcovană, dar nu am putut crede că tu ești aceea. Apoi se întoarse către fiul ei: Simon, tu știai?

– Hm... răspunse acesta încurcat.

– Și nu te-ai dus până acum la ea ca să o aduci? Mama lui Simon râse neîncrezătoare. Nu te-a uitat, Ellenweore, inima lui ți-a aparținut mereu!

Ellen roși.

– Cred că trebuie să mă întorc acasă, nu știe nimeni unde sunt. Osmond se îngrijorează atât de repede...

– Cine i-ar lua-o în nume de rău?

Mama lui Simon clătină din cap cu înțelegere și o mângâie pe Ellen pe obraji cu degetele ei noduroase. Ellen râse forțat și își luă la revedere de la ea.

– Te conduc o bucată de drum, se oferi Simon.

– Nu este nevoie, serios! spuse Ellen fără a-l privi în ochi.

– Oh, ba da, te conduc! insistă el. Dacă nu sunt sigur că ai ajuns cu bine acasă, nu am să pot dormi liniștit la noapte.

Privirea dulce a lui Simon îi păru brusc lui Ellen insuportabilă.

Aprilie 1174

– Am să iau din grajd un cal şi voi pleca astăzi chiar la Ipswich. Nici nu vă puteţi imagina ce am văzut ieri în Woodbridge, spuse agitată Ellen când intră în atelier.

– Te-ai şi întors?

Jean şi Leofric o priviră întrebător. Ei o aşteptau să vină abia în ziua următoare.

– Un vraci pentru ochi! Ştiţi ce este un vraci pentru ochi?

Obrajii lui Ellen erau aprinşi de entuziasm.

– Nu, ce este? întrebă Leofric.

– La târgul din Woodbridge l-am văzut, striga sus şi tare că poate vindeca orbi!

– Aha, unul dintre aceia care se dau drept sfinţi?

Jean rânjea. Prea mult călătorise împreună cu panglicarii, ca să mai creadă în minuni. Cele mai multe dintre aşa-zisele minuni nici nu erau minuni. Erau vindecaţi pretinşi ologi şi orbi, care în urmă cu o zi se bucuraseră de cea mai bună vedere. Aşa-zişii bolnavi erau de fapt tot autointitulaţi tămăduitori şi sfinţi care intrau în joc pentru bani sunători.

– Poate că tu nu crezi, dar am văzut!

– Ei, da? Chiar aşa? o întărâtă Jean.

– Bărbatul avea ochii albi, ca Osmond, dar, după ce vraciul l-a înţepat în ochi cu un ac lung, albeaţa a dispărut, şi ochiul a redevenit clar! Omul a plâns de fericire şi afirma că toată durerea provocată de intervenţie a meritat. Asta nu mai poate fi un aranjament, i-am văzut ochii albi! Ellen susţinea cu insistenţă autenticitatea minunii. Vreau ca acest om să îl trateze şi pe Osmond, dar este scump, şi din cauza incendiului şi a iernii lungi noi nu am putut strânge destui bani. Deci voi pleca la Ipswich şi am să îl rog pe Kenny sau, la nevoie, pe Aedith să dea bani.

Jean şi Leofric se priviră unul pe altul şi ridicară din umeri.

– Cum zici tu.

– Voi pleca mâine-dimineaţă şi peste câteva zile am să fiu înapoi. Vraciul va fi curând la St. Edmundsbury. Acolo vom putea înnopta la Mildred. Ellen îi sărută scurt pe obraz pe fiecare, apoi continuă: Voi vă descurcaţi şi fără mine, nu? Jean, dacă sergentul vine pentru lănci şi tu nu le-ai terminat de făcut, spune-i că va trebui să mai aştepte puţin, pentru că eu am fost nevoită să plec şi aţi rămas doar voi doi. Dacă face gălăgie, nu îl băgaţi în seamă. Iar tu, Leofric, curăţă între timp uneltele şi fă ordine în atelier. Când mă întorc, să fie curat în orice colţişor!

Jean bombăni îmbufnat, în timp ce Leofric preferă să se abţină. Experienţa îl învăţase că era mai bine să facă ce îi cerea Ellen.

A doua zi de dimineaţă, Ellen închirie un cal din grajdul cel mare din Orford. Pentru prima dată nu mai alese un ponei, ci un cal adevărat, pentru a ajunge mai repede la Ipswich.

– Nici o teamă, este blândă ca un miel şi este potrivită şi pentru un călăreţ nu prea experimentat, o asigură proprietarul iepei, care o înşeuă şi o dotă cu tot harnaşamentul.

Când Simon, care tocmai furniza nişte piei, auzi planul lui Ellen, o rugă să îl lase să o însoţească.

Ellen îl refuză politicoasă. Ei îi plăcea Simon şi ştia cât o stima acesta, dar gândul de a fi mai mult timp singură cu el o deranja. Şi aşa lumea vorbea destul pe seama ei. Porni în grabă la drum şi reuşi să ajungă la Ipswich, înainte de căderea nopţii.

Se duse direct în uliţa negustorilor de postavuri şi bătu la uşa lui Kenny. Dură o veşnicie până veni cineva să deschidă.

În uşă, apăru un argat iritat.

– Ce vreţi? întrebă acesta.

– Vreau să vorbesc cu Kenny.

– Aha, nu ştiam că mai are o a treia soră, bombăni el. Intraţi, dar lui, fratelui dumitale, nu o să-i placă. Ridică micul felinar pentru a lumina coridorul îngust şi îi ceru să o urmeze.

Felinarul se clătina încoace şi-ncolo în mâna lui.

Ellen se întrebă îngrijorată ce voise să spună argatul şi urcă pe o scară de lemn abruptă în urma lui.

Scoţând un zgomot puternic, uşa de la camera lui Kenny se dădu în lături. Mai întâi, Ellen văzu doar muntele uriaş de documente de pe marea masă din stejar, apoi îl descoperi şi pe fratele ei în spatele mesei. Să tot fi avut şaptesprezece ani, dar părea mai în vârstă. Acesta ridică o cană de argint şi bău cu nesaţ din ea. Strânse pleoapele şi împinse puţin capul înainte.

– Ellen? Mai luă o înghiţitură. Vinul roşu i se prelinse pe bărbie. Mă bucur că Aedith nu a minţit şi că tu eşti într-adevăr în viaţă! mormăi el, puse cana jos, se şterse la gură cu mâneca şi râgâi. Este ultima picătură. Peste tot numai datorii, în ultimii trei ani, am pierdut trei încărcături de corăbii – se lamentă el autocompătimindu-se. Şi de când bunicu-meu a murit, am pierdut şi ultimii clienţi. Kenny o privi pe Ellen cu ochi sticloşi şi continuă: Am să pierd casa. Creditorii îmi suflă în ceafă şi eu nu pot să fac nimic. Voi ajunge la sapă de lemn. Nu sunt bun de nimic, nici de fierar şi nici de negustor. Cu disperare, mai luă o gură de vin din cană. Şi tu ce vrei? Vrei de la mine bani, ca toţi ceilalţi?

Izbucni în râs şi înghiţi ce mai rămăsese din vin.

Ellen nu îi spuse de ce venise. Nu era momentul potrivit să îi vorbească de necazul altuia. Se apropie de el, îl luă de umeri şi îl privi insistent.

– Te poţi întoarce oricând acasă. Eşti oricând bine-venit la Osmond, ştii asta, nu?

Kenny oftă.

– Aş intra în pământ de ruşine.

– Ai fost prea tânăr pentru o asemenea răspundere. Dacă bunicul ar fi putut să fie mai mult alături de tine, cu siguranţă că totul ar fi fost altfel. Kenny, întotdeauna există o cale de ieşire, dar acea cale nu este aceasta! Ellen arătă către cana de vin, apoi continuă: Pot să rămân peste noapte aici? Vreau să mă duc mâine la Aedith, tu ştii unde locuieşte, nu?

– Sigur că ştiu, mai am să îi furnizez nişte stofe. Din nefericire, acestea sunt deja plătite, iar eu nu mai am nici un balot de stofă ca lumea, pe care să i-l pot duce.

– Ea este sora ta, încercă Ellen să îl mai încurajeze.

– Şi fără să clipească m-ar trimite la spânzurătoare, dacă bărbatu-său nu ar fi un om atât de rezonabil!

– Eşti aspru, Kenny, îl dojeni Ellen.

– În comparaţie cu ea, eu sunt moale şi maleabil ca o pană, vei vedea. Indiferent pentru ce vrei să te duci mâine la ea, te va trata ca pe ultima otreapă. Aşa procedează cu toţi oamenii. Te voi conduce la casa ei, dar eu nu intru. Se întoarse într-o parte şi mormăi, clătinând din cap: Nu, nu am să fac asta.

Cu toate că Kenny îi oferise camera bunicului, cu un pat lat, multe perne şi plapumă de puf, Ellen a dormit prost. S-a gândit prea mult la intenţia ei. Ce se întâmpla dacă Aedith nu o va ajuta? Şi ce se va întâmpla cu Kenny? Va trebui să îl îndemne să vină la Orford. Poate că va putea să ajute puţin la

fierărie, în definitiv, era fiul lui Osmond, nu putea fi complet inutil.

Dimineaţă, se spălă pe faţă, pe mâini şi pe gât, căută în bocceaua ei punguţa plină cu ierburi şi se spălă pe dinţi. Ierburile îi lăsară în gură un gust plăcut. Se îmbrăcă cu rochia ei verde. Socotise că va merge şi la Aedith, şi o luase cu ea, pentru a face o impresie mai bună surorii. Rochia nu mai era la modă, dar materialul din care era confecţionată încă mai sclipea şi, spre deosebire de celelalte haine ale ei, era curată şi nu avea găuri provocate de incendiu. Îşi aranjă buclele cu mâna şi le legă cu o bentiţă.

Kenny o însoţi până la locuinţa lui Aedith. El arăta jalnic. Vinul în exces şi grijile multe îi marcaseră umbre adânci în jurul ochilor umflaţi.

– Te aştept în spate. Nu cred că va dura mult. Kenny râse amar şi adăugă: Indiferent ce vrei tu de la ea, ea te va asculta şi apoi te va zvârli afară, îi prezise el.

Ellen bătu în poarta masivă. Imediat apăru un argat curat îmbrăcat şi o întrebă politicos ce doreşte. O lăsă să intre în curte şi o măsură cu privirea din cap până în picioare. Părea că se îndoia de faptul că ea ar fi într-adevăr sora stăpânei lui. O rugă să aştepte şi intră grăbit în casă. Nu dură mult şi apăru Aedith.

– Ellen! zise ea zâmbind, dar vocea îi suna rece ca o noapte de iarnă. Făcu câţiva paşi către sora ei. Să te văd... O luă de mâini pe Ellen şi o privi. Ei, da, aşa îmi placi mai mult decât în haine de băiat! spuse ea ironică.

– Tu arăţi foarte bine, Aedith!

Ellen se străduia să folosească un ton cordial.

– Este de la sine înțeles, în definitiv chiar fac câte ceva pentru asta. Din fericire, nu am copii, ei nu fac decât să îți ruineze aspectul! rosti ea strident.

„Kenny are dreptate, gândi Ellen, a rămas tot o capră, ca mai înainte."

– Am venit să-ți cer ajutorul. Nu pentru mine, adăugă ea repede când ochii surorii ei se îngustară a supărare.

– Dacă mitocanul de Kenny te-a trimis, trebuie să te dezamăgesc. De la mine nu mai primește un penny. Ultimele comenzi i le-am plătit anticipat, pentru că așa m-a rugat. Probabil că niciodată nu voi mai vedea materialele.

Aedith se retrase un pas și o fixă pe Ellen de parcă aceasta ar fi fost o trădătoare.

– Am auzit de greutățile prin care trece Kenny. Poate că ai dreptate în privința temerilor legate de materiale, dar eu nu sunt aici din cauza lui, ci din cauza lui Osmond.

– El ce vrea?

Vocea lui Aedith era plină de dispreț.

Ellen trebuia să se stăpânească din răsputeri ca să nu-i tragă surorii ei una în fluierul piciorului.

A orbit, Aedith. Aș vrea să îl duc la un vraci pentru ochi. Ai văzut vreodată cum reușesc orbii să își recapete vederea?

– Ptiu!

– Vraciul cere bani mulți. Eu lucrez pentru Osmond și avem destule comenzi, dar anul acesta iarna a fost

lungă şi grea. Pe lângă asta, în urmă cu ceva timp, a ars fierăria, eu am refăcut-o, dar asta mi-a înghiţit toate economiile. De aceea nu am putut pune deoparte o sumă atât de mare. Mai avem nevoie de opt şilingi pentru a-l putea trata pe tata.

– Soţul meu este bătrân şi respingător, pentru bunăstarea mea plătesc destul. Şi voi îndrăzniţi să veniţi la mine, să cereţi pomană! Mă credeţi atât de proastă? Voi gândiţi că eu nu ştiu că vreţi de la mine doar o viaţă bună pe banii mei?

Ellen era şocată de ceea ce sugera Aedith.

– Te înşeli, Aedith! Eu vreau doar ca Osmond să-şi recapete vederea, spuse Ellen. Dar când văzu mutra schimonosită a lui Aedith, se întoarse. Ah, Aedith, uită că am fost aici. Uită cine suntem noi şi de unde vii tu. Voi economisi eu banii şi am să-i dau vraciului peste un an. Îi întoarse spatele şi trânti poarta cea mare în spatele ei. „O gâscă proastă!" îşi spuse şi se îndreptă spre colţul după care o aştepta Kenny, căruia îi spuse: Trebuia să te ascult, că proasta asta...

– Nu merită să te enervezi din cauza ei. Nu mi-ai spus ce voiai de la ea, dar ştiam că nu te va ajuta. Aşa este ea. Eu cred că îi place să fie rea.

Ellen tăcea. Era prea furioasă pentru a se mai gândi la sora ei. În schimb, îl rugă pe fratele ei să-i permită să mai rămână o noapte la el şi cumpără o plăcintă mare cu carne, făină, ouă şi o pâine, deoarece cămara lui Kenny era goală. Puţin înainte de a se întuneca, la uşa casei bătu cineva. O clipă mai târziu, argatul o rugă pe Ellen să coboare.

În camera neîncălzită, pe scaunul lui Kenny şedea un bărbat în vârstă, elegant îmbăcat. Când intră Ellen, acesta se ridică cu greutate şi o salută respectuos. Era mai mic de statură decât ea şi avea o constituţie fragilă. Faţa îi era încadrată de părul rar care cădea şuviţe până pe umeri. Aproape că nu mai avea dinţi în gură şi totuşi arăta respectabil.

– Eu sunt cumnatul dumneavoastră, se prezentă el.

Vocea lui sonoră nu se potrivea cu fizicul firav.

Ellen nu înţelese imediat.

– Aedith este soţia mea, explică el zâmbind.

Ellen îl privi surprinsă.

– Am fost încunoştinţat despre discuţia pe care aţi avut-o cu ea astăzi la prânz.

Îşi sprijini ambele mâini de mânerul de argint al bastonului din lemn de abanos şi făcu o plecăciune.

– Ea este o frumuseţe, dar asta este tot ce este în favoarea ei. Nu este de mirare că nu-mi dăruieşte copii; este extrem de avară. Gâfâi scurt şi râse trist. Apoi adăugă: Chiar şi cu banii mei!

Ellen se întrebă cine i-ar fi putut vorbi despre discuţie şi îl bănui pe argatul care îi deschisese poarta.

– V-a refuzat banii pentru vraciul de ochi. Pentru propriul tată. Dădu din cap lipsit de înţelegere pentru acest gest. Dacă ar fi fost vorba despre mine şi dacă banii ar fi la dispoziţia ei, ar fi procedat la fel. Este lipsită de suflet. Scoase o pungă de piele şi i-o întinse lui Ellen. Ştiu că fratele dumneavoastră nu vă poate ajuta, ştiu că el însuşi este într-o situaţie dificilă, spuse el răguşit şi îşi drese glasul. Tocmai pentru a o

supăra pe Aedith, am să-i cumpăr eu titlurile de creanţă şi am să le ard. Şi am să-i mai trimit pe cineva care să îl ajute o vreme în afaceri. L-am urmărit, este harnic şi nu lipsit de pricepere, dar a avut ghinion.

Ellen îl privea cu neîncredere pe bătrân.

– De ce faceţi asta?

– Eu nu am un fiu. Tuşi chinuit, apoi continuă: Să moştenească ea tot atunci când voi muri? Mai bine fac o faptă bună. Pentru mântuirea sufletului meu, înţelegeţi? Tuşi din nou. Ei îi va rămâne destul. Să nu îi spuneţi nimic fratelui dumneavoastră despre discuţia noastră.

– De ce să nu-i spun? întrebă suspicioasă Ellen.

– Un tip copilăros ca el va refuza ajutorul care i se oferă, din vanitate ori mândrie prost înţeleasă. Dar, nici o grijă, va afla la timpul potrivit de unde a venit ajutorul. Am fost şi eu odată tânăr. Nu ştiu ce aş fi făcut în locul lui, dacă cumnatul meu ar fi făcut pe neaşteptate pe binefăcătorul. Zâmbi dus pe gânduri, parcă amintindu-şi de anii tinereţii, tuşi sec, apoi adăugă: Luaţi aceşti bani şi redaţi-i lumina ochilor tatălui dumneavoastră. Iar dacă el va întreba de unde sunt banii, spuneţi-i că sunt de la Kenny.

Bătrânul se ridică în picioare cu greutate şi se îndreptă spre uşă cu un mers surprinzător de viguros.

Ellen îl urmă. Cumnatul ei se mai întoarse o dată spre ea:

– V-a mers vestea de bine, fierăriţo. Veţi ajunge departe!

O mângâie pe obraz, zâmbi şi părăsi clădirea.

Ellen rămase ca trăsnită şi avu nevoie de ceva timp pentru a-şi reveni. Despre ce veste vorbea el? Sau el ştia mai multe despre ea? Deschise punga cu mâini tremurânde. Doisprezece şilingi! Bătrânul negustor de mătăsuri fusese mai mult decât generos. Dar ce intenţiona în privinţa lui Kenny? Ellen decise să accepte generosul cadou fără a-şi mai bate capul. Un şiling i-l lăsă lui Kenny, restul îl vârî sub haine şi porni spre casă.

– Mai avem timp pentru a te duce la St. Edmundsbury, îl anunţă ea pe Osmond imediat după ce ajunse şi îi povesti despre vraciul de ochi.

– Ah, copilă, de unde să mai luăm aceşti bani? Osmond clătină din cap şi adăugă: Este o cheltuială inutilă. Oricum, eu nu voi mai trăi mult.

– Ce spui? Ellen se apropie de el, plecând din uşa atelierului. Vei fi cel mai fericit om din lume, atunci când vei putea să îţi vezi nepotul.

Osmond inspiră adânc şi tăcu. Îi era teamă de speranţa care începea să i se înfiripe în suflet, dar şi mai mult de dezamăgirea eventualului eşec al încercării de redare a vederii.

Ellen închirie doi ponei şi porniră neîntârziat la drum.

Trei zile mai târziu când ajunseră la St. Edmundsbury, Ellen îşi pierdu glasul din cauza surprizei. O imensă mănăstire, maiestuoasă şi somptuoasă, domina splendidul oraş, înconjurat de livezi, câmpuri cultivate şi păduri. Ocoliră oraşul în partea de sud-vest şi, puţin

după prânz, ajunseră la fierăria lui Isaac, aflată într-un mic luminiş.

Când cei doi intrară în curte, Mildred stătea în faţa casei, în aerul călduţ de primăvară, şi jumulea o găină. Bucuroasă, aceasta se repezi la neaşteptaţii oaspeţi şi îi îmbrăţişă urându-le bun-venit. Apoi dădu banca mai în spate, pentru ca sora şi tatăl ei să se aşeze şi ei la masă, şi le aduse un urcior cu apă proaspătă.

– Sunt iarăşi însărcinată! îi şopti ea la ureche lui Ellen.

În toamna trecută, Mildred adusese pe lume un copil mort, iar cu un an mai devreme unul născut prematur. Marie, până acum unicul ei copil, avea deja patru ani şi Mildred nu îşi dorea nimic mai mult decât să îi dăruiască soţului ei un fiu.

Ellen o sărută pe obraz şi îi strânse mâna.

– De data aceasta, totul va decurge bine, îi răspunse ea tot în şoaptă.

– Cine nu mai vede bine aude mai bine! zise Osmond şi râse. Eu nu aş avea nimic împotriva unui alt nepot!

Mildred roşi.

– Iartă-mă, tată! se scuză ea şi îşi făcu de lucru cu o şuviţă de păr.

– Nici o problemă copila mea! o linişti Osmond.

Mildred se ridică repede şi aduse ceva de mâncare.

– Noi vrem să ajungem acum la târg. Putem rămâne aici câteva zile? întrebă Ellen, fără a-i da lui Mildred alte lămuriri asupra vizitei.

– Asta te frământă? Chiar m-aş supăra dacă aţi vrea să plecaţi imediat.

– Ar trebui să lăsăm poneii aici şi să mergem pe jos, propuse Ellen.

Osmond dădu afirmativ din cap. Îşi amintea bine oraşul St. Edmundsbury. Fierăria se afla nu departe de poarta de vest a localităţii. Va reuşi să ajungă la târg fără probleme.

Ellen îi puse lui Osmond un toiag în mână şi plecară. Ajunşi la târg, Ellen privi în jurul ei.

La marginea pieţei supraaglomerate, se afla un mare podium din lemn. Aici îşi desfăşurau activităţile specifice un bărbat care scotea dinţi, un bărbier-chirurg şi vraciul de ochi. Ceva mai departe erau saltimbancii şi muzicanţii care îşi făceau treaba, făcea mulţimea să râdă. Totuşi, uneori ţipetele bolnavilor acopereau veselia şi şuierăturile stridente ale spectatorilor.

Ellen îşi făcea loc prin mulţime, trăgându-l pe Osmond după ea. Trecu de mulţimea de spectatori şi îi făcu semn vraciului. Apoi îi prezentă acestuia problema ei.

Bărbatul slab, cu părul coliliu lung până aproape de umeri şi cu faţa bine rasă, se aplecă de pe podium spre ea.

– Îl voi examina pe tatăl dumneavoastră. Dacă am să cred că îl pot ajuta, o voi face cu plăcere. Aduceţi-l sus! îi ceru el prietenos.

Ellen îl ajută pe Osmond să urce treptele care scârţâiau.

Vraciul îi examină îndelung ochii lui Osmond.

– Cred că putem încerca. Dacă pot să-i îndepărtez substanţa alterată care îi tulbură ochii – şi aceasta nu se mai reface –, vă va putea vedea chiar astăzi! spuse el atât de tare, încât să-l poată auzi şi cei care căscau gura în jurul lor, apoi îi comunică lui Ellen preţul.

Un murmur străbătu mulţimea, iar oamenii se înghesuiră în jurul podiumului, ca să nu piardă nimic din ce se petrecea acolo.

– Îl puteţi ţine dumneavoastră sau caut un bărbat voinic, care să-l ţină bine?

– Spuneţi-mi doar ce trebuie să fac.

Ellen îl privi în ochi.

– Aşezaţi-l pe acest scaun, iar dumneavoastră staţi în spatele lui.

Vraciul trase în apropiere un al doilea scaun, îl potrivi în aşa fel încât să fie exact în faţa celuilalt şi se aşeză.

– Ţineţi-i bine capul între mâini şi trageţi-l cu putere spre pieptul dumneavoastră, astfel încât să nu îl poată mişca. Va încerca să mişte, va tresări, va ţipa poate tare, dar dumneavoastră nu trebuie să-i daţi drumul! O privi insistent şi întrebă: Veţi reuşi?

Ellen confirmă, cu toate că începea să simtă un gol în stomac.

– Mă va ţine bine, este fiica mea! zise mândru Osmond şi strânse mâna lui Ellen.

Părea foarte calm, fără nici o urmă de teamă.

– Acum, am să vă înţep în ochi. Va fi dureros, dar nu va dura mult şi – dacă vrea Dumnezeu – vă veţi revedea fiica! îl încurajă vraciul pe pacientul

său, îşi sprijini mâna stângă pe fruntea acestuia, îndepărtă pleoapa superioară de cea inferioară a ochiului drept cu ajutorul arătătorului şi al degetului gros şi cu degetele-i subţiri şi fine îi fixă globul ocular pentru ca acesta să nu se mai poată mişca. În mâna dreaptă, ţinea acul subţire cu capul uşor rotunjit. Îl duse la gură, îl umezi cu salivă şi înţepă cu el lateral albul ochiului.

Osmond tresări. Gemu scurt când acul îi intră în ochi, dar pe urmă nu mai scoase nici un sunet. Mulţimea era tot mai tăcută. Fiecare fibră a corpului lui Osmond părea încordată.

Vraciul împinse acul cu atenţie mai departe – până când putu să îi vadă vârful în spatele pupilei –, apoi îl mişcă de sus în jos, aşteptă un moment pentru ca albeaţa să nu mai urce, şi în cele din urmă îl trase încet din ochi. În încheiere, puse pe ochiul lui Osmond o compresă cu vin tare.

– Luaţi o înghiţitură, vă va face bine. Îi dădu lui Osmond o cană cu acelaşi vin şi îl avertiză: Dar beţi încet!

Osmond înghiţi de câteva ori şi se mai destinse puţin.

– Terminăm imediat, îl linişti vraciul luând acul în mâna stângă şi aplicând aceeaşi procedură şi asupra celuilalt ochi.

Când termină, îi luă lui Osmond compresa de pe primul ochi şi acoperi cu ea cel de-al doilea ochi.

– Puteţi vedea ceva?

Osmond clipi şi întoarse capul:

– Ellenweore! spuse încet, apoi începu să plângă de fericire şi întinse braţele.

Mildred rămase stupefiată când îşi privi tatăl.

– Ce este cu ochii tăi? întrebă ea, nevenindu-i a crede.

Osmond îi relată amănunţit cum vraciul îl vindecase de orbire.

– Nu văd la fel de bine ca atunci când eram tânăr, dar văd! Râse fericit şi continuă: Domnului să Îi mulţumim pentru faptul că vă pot revedea şi că pot să îmi văd nepotul. Unde este Marie? De mult nu am mai putut s-o privesc!

În timp ce Osmond şi Mildred şedeau la bucătărie, şi Marie stătea călare pe genunchii acestuia, Ellen se îndrepta spre fierărie.

– Du-te, Isaac ştie că sunteţi aici, o îndemnase Mildred râzând.

Când Ellen intră în atelier, Isaac se opintea cu o piesă, pentru care ar fi avut nevoie de un ajutor voinic.

– O ţin eu? întrebă Ellen şi veni lângă el. Cumnatul ei era cu un cap mai înalt decât ea, era lat în umeri şi arătos. Sunt eu, Ellenweore! zise ea, zâmbind.

– Aha, verişoara fierăriţă! Isaac numai bucuros nu părea. Da, ai putea să ţii, zise el cam de sus.

Pe Ellen o supără tonul lui. Ar fi putut să fie ceva mai prietenos. Privi în jur şi luă un şorţ din piele atârnat de un stâlp de lângă forjă. Isaac prelucra piesa cu îndemânare. Avea un ritm bun, dar lucra cu lovituri

mai ample decât Ellen. Când acesta îi făcu semn, ea vârî piesa din nou în foc. Isaac o privi dispreţuitor.

– Ca să fiu cinstit, nu apreciez femeile la forjă. Îmi plac mai mult la cratiţă.

– Te rog! Ellen dădu jos şorţul. Atunci fă totul mai departe singur! Dacă preferi să te chinui...

Se întoarse ca să părăsească fierăria.

– Exact asta spuneam! Femeile cedează mult prea uşor şi sunt prea certăreţe pentru a face o treabă bărbătească.

Ellen trase aer în piept şi plecă spre casă.

– Bărbatul tău nu m-a vrut în fierărie, este de părere că locul femeilor este la cratiţă.

– Dacă ar fi ştiut cum găteşti, cu certitudine nu ar fi spus asta.

Mildred zâmbi şi nici Osmond nu îşi putu reţine un zâmbet.

– Oh, dar sunteţi imposibili. Dacă ar fi ştiut cât de bine lucrez ca fierar...

– Atunci tot nu ar fi spus asta. Ai perfectă dreptate, draga mea, confirmă moale Osmond. Unii bărbaţi nu suportă când au pe-aproape o femeie pricepută.

– Eu nu am să mă căsătoresc niciodată. Nu aş putea să suport să fiu surghiunită la bucătărie.

– Dar tu ai fost odată căsătorită; soţul tău nu era aşa? întrebă puţin mirată Mildred.

Ellen roşi la gândul că ea îi minţea pe toţi.

– Jocelyn era cu totul altfel. El m-a învăţat atâtea lucruri şi m-ar fi lăsat să lucrez la ce voiam. Dar nu a mai avut ocazia să o facă, murmură ea cu voce răguşită.

– Scuză-mă, nu ar fi trebuit să spun asta, zise Mildred când văzu că Ellen avea lacrimi în ochi.

Imediat ce Ellen intra în fierărie, Isaac îşi arăta cea mai rea faţă a sa. Dar când erau în casă, o trata cu amabilitate, făcea glume şi râdea din toată inima.

Chipul lui avea în el ceva copilăros, deşi bătea spre treizeci de ani. Când zâmbea, ochii i se îngustau, în aşa fel încât păreau nişte fante înguste. Ochii lui căprui clipeau prietenos şi sclipeau vesel când râdea, dar puteau şi să exprime o răceală de gheaţă când ocăra ori ironiza.

Zilele petrecute la Mildred trecură repede şi curând Osmond şi Ellen au purces din nou la drum.

Mildred i-a îmbrăţişat pe amândoi.

– Sunt fericită că ai preluat atelierul tatei! El este atât de mândru de tine! îi şopti ea la ureche lui Ellen la plecare.

Decembrie 1174

De Crăciun, Mildred şi Isaac, împreună cu micuţa Marie şi cu cea de-a doua lor fiică, Agnes, născută abia de câteva săptămâni, veniră la Orford.

Ellen a trebuit să cumpere pile noi, o tocilă şi mai multe pietre de şlefuit pentru a putea lucra comenzile pentru garnizoana fortăreţei, dar până acum nu primise decât jumătate din suma convenită ca preţ. Ea prefera să nu vorbească despre asta cu Mildred ori cu Isaac şi îl rugă şi pe Jean să nu discute despre munca lor. Pentru că, din acest motiv, discuţiile la masă nu vizau fierăria, Isaac era paşnic, glumea şi se comporta şi faţă de Ellen aşa cum era normal să se comporte cu o cumnată.

Întâmpinară sărbătoarea Crăciunului cu ţipar afumat, gâscă îndopată adusă de Mildred, cu pâine bună şi sos picant.

– De ai putea să vezi! Ellen îl înghionti uşor pe tatăl ei, care la doar câteva luni de la operaţia la ochi orbise din nou complet. Will încearcă să meargă dacă îi dai drumul...

William chiar părăsi scăunelul şi păşi nesigur spre mica iesle din lemn aflată în cealaltă parte a încăperii. De când Jean o montase acolo de dimineaţă, ea reprezenta atracţia principală pentru William şi astfel curiozitatea învinsese în cele din urmă frica.

Toţi se aşteptau ca el să înceapă să meargă încă de la Paşte, dar micuţul nu avusese curaj, pentru că nu putea cu piciorul lui răsucit spre interior să păşească decât pe partea din exterior. Dacă era ţinut de mânuţe, se împiedica de propriile picioruşe şi avea dificultăţi în a-şi găsi echilibrul.

Lui Osmond îi apărură lacrimi de uşurare în ochi când auzi că nepotul lui mergea clătinându-se, dar mergea hotărât către iesle.

– Bravo! îl lăudă Ellen pe băieţel când acesta îşi atinse ţinta.

Radiind, micuţul William porni să facă drumul înapoi, până la scăunel. Şi o ţinu tot aşa, până când Rose fu de părere că venise vremea să se culce.

Isaac era înnebunit după băieţel.

– De un astfel de moştenitor avem nevoie şi noi! i se adresă el lui Mildred, care se mai simţea încă slăbită de la naşterea lui Agnes.

Isaac urmări şi în ziua următoare neobositele încercări de a merge ale micului William şi brusc îi veni o idee:

– Jean, vrei să vii cu mine în fierărie?

Ellen se încruntă, dar nu spuse nimic când Isaac se ridică de la masă şi plecă spre atelier, fără să-i ceară ei permisiunea.

Jean se asigură de consimţământul ei cu o scurtă privire şi porni în urma bărbatului.

– Piciorul curbat este vinovat de faptul că micuţul nu a mers mai devreme. Curaj are, are şi o voinţă de fier, dar piciorul acela îl va deranja toată viaţa. Dacă ar avea un gen de încălţăminte care să-i forţeze piciorul în aşa fel încât acesta să nu mai fie strâmb, poate că va creşte în continuare drept. Vreau să spun că picioarele copiilor nu sunt definitiv formate. Ai văzut labele picioarelor lui Agnes? Sunt subţiri şi plate. Abia cu timpul devin mai late şi îşi capătă forma definitivă, dar asta durează. Chiar şi labele picioarelor lui Marie sunt încă puţin cam plate.

Jean strânse gura şi se gândi.

– Şi s-ar putea face ceva în privinţa asta?

– Suntem fierari, nu?

– Vrei să-i faci copilului un pantof din fier? râse Jean. Ar fi mult prea greu şi el nu ar putea să meargă niciodată cu aşa ceva.

Isaac trase adânc aer în piept.

– Probabil că ai dreptate. Dar eu sunt sigur că vom găsi o soluţie, dacă amândoi ne vom gândi, nu crezi?

Jean confirmă bucuros. Îi plăcea Isaac, chiar dacă el înţelegea că Ellen ura faptul că acesta o privea de sus imediat ce venea vorba despre fierărie.

– Un pantof din piele este oricum prea moale, el se mulează pe picior, gândi Jean cu voce tare.

– Cum ar fi un pantof din lemn?

– Nu merge. Jean clătină din cap descurajat. Nu va reuşi. De aceea îl şi lasă Ellen să meargă cu picioarele goale.

– Vara este bine. Şi Marie umblă de cele mai multe ori cu picioarele goale. Dar acum este vorba despre piciorul lui strâmb. Dacă îi cioplim un pantof care să i se potrivească, acesta va împinge permanent, puţin câte puţin, piciorul în sensul corect. După un timp, îi facem alt pantof. Picioarele copiilor cresc oricum atât de repede, încât ei au nevoie mereu de noi saboţi. Crede-mă, ştiu asta de la Marie, şi ea este fată. Cu siguranţă că picioruşele băieţeilor cresc mai repede.

– Eu nu am mai făcut saboţi din lemn. Tu ai făcut?

– Doar ocazional, nu ceva special. Dar, în definitiv, suntem meşteşugari şi putem face aşa ceva, nu crezi? Vom lua mai întâi unul din pantofii lui Marie şi vom vedea cum este făcut. Hai să ne apucăm de treabă; ea are pe undeva lemn uscat?

Jean dădu afirmativ din cap.

– În magazia din spate, mai spuse el şi arătă către partea de vest a fierăriei.

Isaac aduse saboţii din lemn ai Mariei, în timp ce Jean îl conduse pe micul William în atelier.

Ellen se mira de atâta vânzoleală misterioasă şi se întrebă ce făceau ei atâta vreme în fierărie. Din forjă nu se ridica fum şi nu se auzeau nici lovituri de ciocan. Dacă nu ar fi fost foarte supărată de aerul protector pe care şi-l dădea Isaac, s-ar fi dus să vadă ce făceau.

Când Jean şi Isaac se întoarseră în casă cu micul William în braţe, afară era deja întuneric beznă. Saboţii erau gata.

Când Jean îi explică ce intenţionau ei, Ellen ridică doar plictisită din umeri.

– Cândva William va deveni fierar, nu are nevoie să poată să meargă foarte bine, ripostă ea acru.

– Da, da, ştiu, pe vremuri regii le retezau călcâiele celor mai buni fierari ai lor, pentru ca aceştia să nu fugă şi să îşi pună arta în slujba altora. Ştim asta, zise Isaac iritat.

– Este adevărat? întrebă Jean pe care îl trecură fiori reci.

– Nu ţi-am povestit niciodată istoria lui Wieland fierarul?

Ellen părea surprinsă.

Jean dădu negativ din cap.

– Wieland a fost un mare fierar, cu toate că nu putea fugi! Ellen îl fulgeră cu privirea pe Isaac şi adăugă: Exact ca Hefaistos!

– După cum văd, Ellenweore este nebună după aceşti bărbaţi duri. Ce păcat că nici unul din ei nu mai este disponibil! o tachină Isaac.

– Ieşiţi afară! le strigă Ellen enervată.

Isaac îl luă pe Jean de după umeri şi amândoi ieşiră din cameră.

– Hai să aducem nişte lemne, ca femeile să ne poată pregăti ceva bun de mâncare!

– Nu vei apuca tu clipa în care să-ţi gătesc eu ceva, bombăni Ellen după ce ei apucaseră să iasă.

Aluzia răutăcioasă a lui Isaac o duruse.

Rose râse.

– Voi doi vă aveţi ca şoarecele şi pisica. Ce noroc că părinţii tăi au măritat-o pe Mildred cu el, şi nu pe tine.

– Oh, aş fi fost de mult văduvă, pentru că i-aş fi sucit gâtul încă din prima săptămână! ripostă Ellen şi izbucni în râs când văzu chipul îngrozit al lui Rose.

Ianuarie 1176

Ellen stătea tremurând la mormântul lui Osmond. La numai un an de la operaţia la ochi, într-o dimineaţă limpede de vară, acesta nu se mai trezise. Îl înmormântaseră Ellen şi Leofric, cu ajutorul lui Jean şi al lui Simon.

Imediat după moartea lui Osmond, Simon venise deseori la fierărie. Ellen îşi aminti de seara în care Simon o ceruse de soţie.

– Simon este un băiat drăguţ, ar trebui să-i dai în sfârşit ascultare! îi spusese Leofric după ce pretendentul plecase.

– Nu vreau nici un băiat drăguţ, iar pe Simon nici atât. El este prieten cu mine, asta a fost totdeauna... dar să mă căsătoresc cu el? Niciodată!

Ellen tremura de furie.

Simon îi fusese prieten apropiat în copilărie, dar nimic altceva care să îi lege. Lumea lui Simon se compunea din piei de animale, urină şi coajă de stejar pentru tăbăcit, iar speranţele lui erau limitate la a prelua cândva tăbăcăria şi la a procrea fii, aşa cum făcuse şi tatăl lui. Tăbăcăria nu îi făcuse familia bogată, dar

îi asigurase un acoperiş deasupra capului şi aceasta nu flămânzise niciodată.

Însă planurile lui Ellen arătau cu totul altfel. Ideea de a deveni soţia lui Simon şi într-o zi să ajungă ca mama acestuia – tăbăcită şi îmbibată de acea duhoare teribilă – o îngrozea în asemenea măsură încât îl fulgeră cu privirea pe fratele ei.

– Dacă tu crezi că scapi de mine atât de simplu, te înşeli. Ştiu că tu moşteneşti fierăria, şi nu o moştenesc eu. Aşa vrea legea, cu toate că eu sunt mai mare. Dar tu eşti oricum prea tânăr şi neexperimentat pentru a putea conduce fierăria. Pentru moment, te informez că eu aici rămân. Aşa că ţine-ţi gura!

– Până când pot eu să preiau fierăria, tu ai să fii o babornită. Şi cine te va mai vrea atunci? ripostă furios Leofric. Şi, în afară de asta, nu aş vrea să te pierd. Tu nu va trebui să devii o tăbăcăriţă. Chiar dacă te-ai căsători cu Simon, ai putea lucra aici!

Momentan, Ellen nu îi dădu un răspuns. Deci Leofric se temea că ea ar putea pleca! Privindu-şi fratele, în ochii ei sclipi o undă de afecţiune.

– Nu pot să mă mărit cu el, chiar nu pot!

Ellen pălise doar gândindu-se la tăbăcăriţă.

– Eu cred că tu te prezinţi foarte bine, zău!

– Eu nu mă voi căsători cu nici un tăbăcar, ai priceput? Dacă totuşi mă căsătoresc, o voi face doar cu un fierar care mă va lăsa să lucrez în fierărie. Poţi să uiţi de toţi ceilalţi şi acesta este ultimul meu cuvânt. Acum ai face mai bine să te culci, pentru că mâine avem multă treabă!

Când Simon a venit o săptămână mai târziu, pentru a afla răspunsul, cererea lui în căsătorie a fost respinsă fără nici o explicație. Spre marea ei surprindere, acesta nu a încercat să o facă să se răzgândească, ci a plecat fără să se înfurie, fără a rosti cuvinte grele. Dar, după aceea, nu a mai venit niciodată la fierărie. Din acea zi la tăbăcărie s-au dus doar Jean și Leofric, atunci când aveau nevoie de piele.

O pală de vânt rece ca gheața o smulse pe Ellen din gânduri. Privi îngrijorată cerul. Se pregătea din nou de ninsoare. Înfrigurată, strânse mantia pe ea, mai rosti o rugăciune pentru tatăl ei adoptiv și, păsind cu greutate pe înălțimea ninsă, porni spre fierărie.

Leofric plecase cu sania în pădure cu mult înaintea ei, pentru a tăia lemne. Iarna acestea trebuiau să fie uscate o vreme înainte de a fi folosite la foc și era sarcina lui Leofric să se ocupe de provizia de lemne. Cărbunele de lemn pentru forjă era prea scump pentru a fi folosit pentru gătit.

Când Ellen intră în fierărie, Jean era singur.

– Leofric încă nu s-a întors? întrebă ea încruntându-se.

– Nu. Jean își vedea de treaba lui. A plecat de ceva timp, nu crezi?

Se părea că și el era îngrijorat.

– Poate că ar trebui să plecăm după el înainte de a se întuneca, propuse Ellen.

De la moartea lui Osmond ea era cea care decidea ce era de făcut.

– Hai să mergem!

Jean îşi scoase şorţul şi luă mantia din cuier.

– Vino, Barbă Sură! strigă Ellen şi se lovi cu mâna pe coapsă.

Câinele înalţă capul, apoi se ridică în picioare şi se întinse alene.

– S-a făcut al naibii de frig. Sărmanului Leofric i-or fi îngheţat mâinile şi picioarele de când stă în pădure.

Jean se zgribuli când îl lovi vântul rece ca gheaţa.

Pe pajişte zăpada scârţâia sub tălpi. Urmele lui Leofric, care duceau în pădure, se vedeau clar. Le urmau grăbiţi.

Într-un mic luminiş descoperiră sania. Dar nici urmă de Leofric. Barbă Sură deveni neliniştit şi începu să schelălăie. Jean se duse la sanie şi porni pe urmele lui Leofric.

– Se îndepărtează, Ellen! strigă el şi îi făcu semn.

La doar câţiva paşi, descoperiră o baltă de sânge pe albul imaculat al zăpezii.

– Pentru Dumnezeu, Jean!

De la pata de sânge plecau mai multe urme.

Jean descoperi o urmă lată de târâre, care dispărea brusc.

– Aici l-au legat de o bară, pentru a-l duce mai departe, explică el şi arătă spre urmele aflate unele în spatele celorlalte.

– Despre ce vorbeşti, de fapt?

– Braconieri!

De spaimă, Ellen rămase cu gura căscată.

– De unde ştii? îl luă ea din scurt pe Jean.

– Marconde era un maestru al braconajului. Dar ăştia sunt amatori. Trebuie să le fi fost teamă că vor fi surprinşi asupra faptului. Cine braconează în pădurile regale este spânzurat.

– Asta ştiu şi eu, răspunse Ellen şi privi disperată în jur. Unde s-o fi ascuns Leofric?

– Pst! Mai încet!

Jean trăgea cu urechea încordat.

Ellen înlemnise.

Barbă Sură dispăruse în tufişuri. Brusc, câinele începu să latre ca turbat.

– Acolo, în spate, vino cu mine! spuse Jean şi o luă la fugă.

Ellen simţi un fior rece trecându-i pe şira spinării şi făcându-i pielea ca de găină.

– Leofric! strigă ea când văzu doi bărbaţi mascaţi şi cu bâte.

Jean puse mâna pe o creangă ruptă şi porni strigând către bărbaţi. Panicaţi, aceştia aruncară bâtele şi fugiră.

Ellen alergă spre victima celor doi.

Leofric era inconştient. La cap îi sângera o rană mare. Ellen îşi puse urechea dreaptă pe pieptul acestuia. Inima bătea slab.

Barbă Sură îi lingea faţa scheunând.

– Trăieşte! strigă ea către Jean, care o urma la mică distanţă privind suspicios în jur.

– Ce porci blestemaţi!

Scuipă cu dispreţ în zăpadă şi îl ridică de umeri pe tânăr.

– Ia-l de picioare, îl ducem la sanie. Trebuie să îl transportăm cât mai repede acasă, la căldură, şi să-i îngrijim rana.

Ellen rămăsese şocată. Pentru prima dată, înţelegea cât de mult însemna Leofric pentru ea.

– Hai! o zori Jean.

– Da, ce să fac... aha, picioarele.

Ellen îl apucă de picioare pe Leofric şi îl ajută pe Jean să îl ducă la sanie.

Barbă Sură alerga scheunând alături de ei. Până să ajungă acasă, parcă se scursese o eternitate.

– Ce s-a întâmplat?

Rose îi aştepta nerăbdătoare în faţa casei şi, când îi văzu, fugi să îi întâmpine.

– L-au atacat braconierii. Du-te şi încălzeşte apă, este rănit grav! îi strigă Jean.

Rose nu mai puse întrebări, se întoarse şi intră în grabă în casă.

– Eu cred că rana de la cap trebuie cusută, zise Jean după ce îl întinse pe Leofric pe culcuşul din paie pregătit la repezeală de Rose.

Ellen se aplecă deasupra fratelui ei şi îl mângâie pe obrajii galbeni. Din rana de la cap se scursese mult sânge şi avea părul năclăit.

– Eu am văzut de câteva ori cum Marconde şi ceilalţi îşi coseau reciproc rănile, dar de făcut nu am făcut asta niciodată, spuse Jean abia auzit. Poate că ar trebui să aducem un chirurg.

– Chirurgul din Orford este un beţivan bătrân căruia îi tremură mâinile, este murdar şi în care nu poţi să ai

încredere. Nu l-aş lăsa niciodată să pună mâna pe Leofric. Mai bine o fac eu însămi, deşi nu am mai încercat asta niciodată! răspunse hotărâtă Ellen.

În acest timp, Rose adusese deja ac şi aţă.

– Eu am să o fac! declară ea decisă.

– Tu? întrebară într-un glas Jean şi Ellen şi o priviră surprinşi.

– Eu l-am cârpit deseori pe Thibault. Frizerul-chirurg al tânărului rege mi-a arătat o dată ce să fac, pentru că el avea foarte mult de lucru la turniruri. Thibault considera că înţepăturile mele îl desfigurează mai puţin.

– Greţos încrezut! îl califică Jean suflând greu de indignare.

Ellen nu observă că acesta se înroşise în timp ce Rose vorbea despre Thibault.

Rose se aşeză cu băgare de seamă pe culcuşul lui Leofric, îşi puse o basma de lână peste rochie, pentru a o feri de petele de sânge, şi pe ea puse capul tânărului.

– Cineva trebuie să-l ţină bine. Acum este inconştient, dar din cauza durerii provocate de înţepături îşi va reveni şi va lovi sălbatic în jur.

Rose proceda cu calm, de parcă niciodată nu făcuse altceva.

– Deja îl ţin!

Ellen blocă braţele şi pieptul îngust al fratelui ei întinzându-se deasupra lor.

Rose îi curăţă priceputa cu apă caldă rana care făcuse crustă, până când sângele începu să curgă din nou. Apoi îi cusu rana cu o duzină de înţepături.

– Nu îmi place deloc că nu se trezeşte, bombăni Jean, când Leofric nu mişcă.

– Tot ce putem face acum este să ne rugăm şi să aşteptăm. Dacă lovitura nu a fost prea puternică, să sperăm că se va trezi curând. Sărmanul Leofric! Rose îl sărută pe obraz şi reacţionă imediat: Doamne, arde! Trebuie să-l dezbrăcăm, pe spate hainele îi sunt ude leoarcă! Jean, adu două pături de lână în care să îl putem înfăşura!

Când îi scoaseră încălţările, Rose observă că avea degetele de la picioare vinete din cauza frigului şi începu să i le maseze cu atenţie.

– Cel puţin nu îşi va pierde degetele! constată ea după puţin timp, când ele îşi recăpătară culoarea.

În prima noapte, l-a vegheat Ellen pe fratele ei, pe urmă au stat cu schimbul lângă culcuşul acestuia. Trei zile la rând, Leofric a avut febră mare, apoi a mai scăzut. Rana de la cap a început să se vindece, dar tânărul încă nu se trezea. Au încercat să îi dea cu o lingură apă şi supă de pasăre; totul i se scurgea pe gât, dar el nu părea să înghită.

– De ce nu te trezeşti?

Ellen îi strângea mereu disperată mâna, dar fratele ei nu se mişca.

În dimineaţa celei de-a zecea zile, a deschis ochii. Bucuroasă, Ellen se repezi la patul lui. Dar Leofric părea că nu o recunoaşte. Arăta aproape ca un mort, deşi respira.

Ellen îi simţea bătăile inimii, dar, cu toate că el ţinea ochii deschişi, părea că se află totuşi în stare de inconştienţă. Ellen simţea că i se strecura disperarea în suflet şi totodată ura faţă de braconierii care îl aduseseră în această stare.

Şi la munca în fierărie le lipsea sporovăiala veselă a lui Leofric. Se va mai întoarce oare acesta printre ei?

De când garnizoana fortăreţei se redusese la câţiva oameni pentru că domnea pacea, comenzile mai mari dispăruseră. Arme nu se mai comandau. Tot mai des Ellen şi Jean trebuiau să facă din nou scule pentru a putea supravieţui, şi Ellen începu să aibă îndoieli în privinţa ţelurilor şi visurilor ei ambiţioase. În unele zile, era atât de deprimată, încât nici nu mai intra în atelier. Se aşeza lângă patul lui Leofric şi îl ţinea de mână sau umbla fără nici un ţel prin pădure.

– Haide, trebuie să te ocupi de fierărie, avem nevoie de tine! o îndemna Jean când ea lipsea din nou de la muncă.

– La ce bun? Ellen clătina din cap descurajată. Leofric nu se va mai face bine!

– Dar tu? se revolta Jean. El învăţase mult de la ea şi nu i-ar fi fost greu să se angajeze la un fierar, şi Rose ar fi găsit cu uşurinţă de lucru. Dar ce se va întâmpla cu William şi cu Ellen dacă lucrurile vor continua aşa? El insista: Gândeşte-te la fiul tău! Osmond ar fi vrut ca el să preia fierăria dacă Leofric ar fi păţit ceva!

Ellen izbucni furioasă, privindu-l provocatoare pe Jean:

– Şi eu? La mine cine se gândeşte? Eu mi-am dorit dintotdeauna fierăria asta, dar ea nu îmi aparţine. Nu mi-a aparţinut şi nu îmi va aparţine. După moartea lui Osmond, a trebuit să o păstrez pentru Leofric şi acum va trebui să o fac până o moşteneşte fiul meu? Este fierăria mea!

– Dar tu eşti femeie şi nu poţi...

– Ce nu pot eu? Să devin meşter? Cine spune asta? Ellen redeveni bătăioasă: Nu tot cei care spun că femeile nu ar putea să făurească spade bune? Eu am demonstrat că ei sunt nişte mincinoşi, ştii asta!

– Da, ai dreptate, răspunse sleit Jean.

Uşa fierăriei se deschise şi micul William păşi şovăielnic înăuntru şchiopătând.

– Tu ce vrei? îl întrebă nervoasă Ellen.

– Gâstele, zise el, m-au muscat!

Încă furioasă, Ellen trase adânc aer în piept:

– Înseamnă că ai meritat-o!

Jean clătină aproape imperceptibil din cap.

– Vino încoace, Will! spuse el prietenos şi îi făcu semn băiatului. Îngenunche şi îl luă în braţe. Gâştelor nu le place să te apropii prea mult de ele. Ele nu au arme, nu au gheare tari cu care să se apere, nu au copite cu care să lovească ori coarne cu care să împungă. Şi nu au nici spini veninoşi. Au doar ciocurile pentru a se apăra. De aceea apucă cu ele tot ce se apropie, ca lumea să se sperie de ele. Jean îi şterse lacrimile şi continuă: Şi asta nu este chiar o prostie din partea lor,

nu crezi? În apropierea lor, mişcă-te încet şi, dacă devin rele, arată-le că eşti mai puternic decât ele şi trage-le una cu bâtul.

William dădu din cap curajos.

– Acum du-te la tanti Rose şi spune-i că vom veni la masă ceva mai târziu, da? Jean îl lovi uşor, prietenește peste popou, şi William execută cuminte ce i se ceruse. După ce acesta ieşi din atelier, Jean se întoarse supărat către Ellen: De ce eşti atât de dură cu el? Nu merita!

– Voiai să-l dezmierd?

– Dar este încă atât de mic!

Ellen se înfipse în faţa lui Jean:

– Întotdeauna a trebuit să depun mai multe eforturi decât ceilalţi, pentru ca să obţin ceea ce voiam. La fel va păţi şi el. Este băiat, dar este infirm!

– Ellen!

Jean se încruntă supărat.

– Poate că ţie nu ţi-o plăcea cuvântul, dar aşa îl văd oamenii şi de aceea nu am să îl cocoloşesc, pe tot ce îmi este sfânt. Jur că am să îl învăţ tot ce ştiu. Este singurul lucru pe care sunt în stare să-l fac pentru el. Şi asta este mai mult decât a făcut vreodată mama mea pentru mine. Mult mai mult!

Jean era uimit de îndârjirea lui Ellen. Pentru prima dată, ea vorbea despre mama ei. Ura şi dezamăgirea din vocea ei erau evidente.

– Viaţa este dură. Dar ai văzut vreodată că l-aş fi bătut?

Jean negă.

– Tu nu îl vezi, pentru că te gândeşti doar la fierărie. Nici măcar nu ai remarcat cum i s-au dezvoltat picioarele în ultimul an, nu-i aşa? A trebuit să-i fac deja două perechi de saboţi noi din lemn! Nu ai băgat de seamă că piciorul lui este mai puţin curbat? Ştii tu câte degete are la picior? Nu! Nu îţi cunoşti propriul fiu. El este un şmecheraş şi nu are doar părul tău roşu, ci şi încăpăţânarea ta!

– Pentru asta Îi mulţumesc lui Dumnezeu, pentru că va avea nevoie de aşa ceva pentru a se descurca! Mă întrebi dacă ştiu câte degete are William? Ai dreptate, pe asta nu o ştiu. Dar ştiu din ce cumpără Rose mâncare pentru noi toţi, ştiu că avem îmbrăcăminte şi un acoperiş deasupra capului. Şi mai ştiu că am economisit destul pentru a putea trece şi printr-o iarnă grea. Iar în ce priveşte piciorul lui William, eu sunt de altă părere. Cred că Dumnezeu l-a supus acestei încercări şi că nu-i fac o plăcere fiului meu menajându-l. William va deveni cândvaă un fierar excelent, şi asta este tot ce contează. Atunci pe nimeni nu îl va mai deranja piciorul lui! Ellen îl privi sfidătoare pe Jean, apoi se întoarse într-o parte şi adăugă: Nimeni dintre noi nu ştie ce aduce ziua de mâine. Singur Dumnezeu decide dacă vom supravieţui acelei zile ori nu vom supravieţui. Priveşte-l pe Leofric, şopti ea tristă.

– Se va însănătoşi, încercă Jean să o încurajeze.

– Nu, Jean! Dumnezeu îl va lua curând la El, ştiu, simt asta. Se şterse repede la ochi şi continuă: Dacă astăzi eu îl cocoloşesc pe William, ce se va întâmpla

cu el dacă mie mi se va întâmpla ceva? Trebuie să înveţe la timp să se descurce singur!

Leofric nu şi-a mai revenit. A murit la începutul lui martie, într-o noapte rece, fără lună.

Lângă culcuşul lui se afla Ellen, care nici măcar nu observă când s-a stins. Abia dimineaţă, când se trezi, văzu că el nu mai respira. S-a întins lângă el şi a plâns. Amintirea tuturor grozăviilor cu care o încercase viaţa se revărsă într-un val de lacrimi parcă interminabil.

Barbă Sură o adulmeca îngrijorat şi o linse devotat pe faţă până când femeia se mai linişti.

Septembrie 1176

Spre sfârşitul verii, Ellen nu mai suportă şi se decise să meargă la St. Edmundsbury, pentru a-i da lui Mildred vestea morţii lui Leofric. De când murise acesta, avea tot timpul senzaţia că Orford îi pricinuia doar necazuri şi durere.

Închirie un cal, îl puse pe William în faţa ei pe şa şi plecă.

Jean şi Rose aveau să se ocupe de tot ce era nevoie cât timp lipsea ea.

Mildred se bucură nespus să o strângă iarăşi în braţe. Îl sărută pe nepotul ei şi îl privi cu dragoste.

– Du-te dincolo, în hambar, şi salută-l pe unchiul Isaac. Se va bucura să te vadă, îl îmboldi ea pe băieţel. Pe urmă, te duci cu Marie în curte, să vă jucaţi, dar fii atent ca micuţa Agnes să nu facă vreo prostie! După ce uşa se închise în spatele copiilor, i se adresă surorii ei: Sunt atât de bucuroasă că eşti aici! William a crescut!

Ellen dădu afirmativ din cap şi o măsură cu privirea pe sora sa:

– Tu aştepţi iarăşi un copil, aşa-i?

– Deja se vede? întrebă surprinsă Mildred şi îşi privi abdomenul.

– Se vede doar după zâmbetul tău. Când am văzut cum îl priveşti pe William, m-am gândit că speri şi tu la un fiu, nu?

Mildred confirmă sfioasă.

– Mi-a fost rău pentru prima dată. La Marie şi la Agnes nu am vărsat nici măcar o dată. Oftă şi continuă: Poate că avem noroc!

Din sclipirea ochilor ei se vedea cât de mult îşi dorea un fiu.

– Bunul Isaac pare să fi uitat complet de moştenitorul lui!

Ellen nu putu să îşi ascundă dezaprobarea.

– Eh, tu! Mildred o înghionti în glumă pe sora ei şi adăugă: Nu este un om rău, am avut noroc cu el. Este harnic şi este un bun meseriaş...

– ... care subestimează toate femeile, ştiu, o completă Ellen.

– Are grijă de noi, fetelor le este un tată plin de dragoste, iar mie îmi este soţ respectabil.

Mildred părea să fi fost oarecum ofensată.

– Îmi pare rău, ai dreptate. Nu am vrut să te rănesc.

– Mă ajuţi să pregătesc masa? schimbă vorba Mildred.

– Dacă trebuie... oftă Ellen.

Mildred râse.

– Nu te schimbi. Ţi-ar fi stat mai bine ca bărbat. Ca gospodină nu eşti bună de nimic.

– Şi nici ca mamă nu sunt tocmai celebră! spuse tristă Ellen.

– Spui prostii, Ellen, eu ţi-aş încredinţa oricând copiii mei.

Ellen îi zâmbi îndatoritoare lui Mildred.

Isaac veni la masă cu William călare pe umerii săi. Îl aşeză pe băiat alături de el pe bancă şi se ocupă de acesta ca de propriul fiu.

Ellen ştia cât îi lipsea Osmond copilului şi remarcă faptul că William câştigase atenţia cumnatului ei. „Am să mă rog ca Mildred să nască un băiat", gândi ea, văzând admiraţia cu care William îl privea pe Isaac.

– Îmi pare că s-a mai îndreptat puţin, zise mulţumit Isaac masându-i dus pe gânduri piciorul micuţului.

– Pe mine nu mă deranjează piciorul strâmb! spuse pe un ton ridicat Ellen.

– Dar ar fi totuşi bine să se mai îndrepte puţin! ripostă Isaac.

– Nu văd de ce. Tu chiar crezi că sabotul vostru din lemn va schimba ceva? În orice caz, eu nu cred. Şi nici nu sunt sigură că ar fi bine pentru el să-i dai speranţe. Chiar dacă piciorul se va mai îndrepta puţin, el va rămâne tot un infirm.

Pe măsură ce Isaac şi Ellen continuau să se certe, William devenea tot mai trist, până când în cele din urmă îi dădură lacrimile.

Mildred lovi cu pumnul în masă şi le ceru celor doi certăreţi să se potolească imediat, lucru pentru care Ellen se simţi jignită până a doua zi şi nu mai

schimbă o vorbă cu Isaac. După ce nu se mai vorbi despre piciorul lui William, buna dispoziţie se reaşternu treptat în casă. Mildred sporovăia neîncetat şi reuşi să o facă pe Ellen să zâmbească din nou.

– Aş prefera să rămân aici pentru totdeauna, dar datoria mă cheamă. Ellen ridică a regret din umeri şi adăugă: Nu îi pot lăsa veşnic pe Rose şi pe Jean singuri în fierărie. Aşa că peste două zile vrând-nevrând va trebui să plec, îi explică ea surorii sale în timp ce erau în grădina cu legume şi scoteau ceapă pentru cină.

– Păcat, mă simt atât de bine cu tine! spuse Mildred, care arăta mai bine ca oricând. Nu aţi vrea să veniţi cu toţii aici de Crăciun? Eu am să nasc în februarie ori în martie, nu ştiu exact. Şi, privind-o implorator, adăugă: Te rog, Ellen!

– Bine, sunt de acord. William va fi entuziasmat! Ellen îi luă mâna lui Mildred şi o strânse: Şi eu mă simt tot atât de bine cu tine.

Până la plecare totul se desfăşură paşnic. Isaac fusese evident prelucrat de Mildred să nu se mai certe cu sora ei, şi ţinu cont de asta.

Lui Ellen îi venea greu să plece.

– Ne vedem de Crăciun! strigă în urma ei Mildred, făcându-i veselă semne cu mâna.

Ziua aleasă de Ellen pentru plecare era una de toamnă, rece şi cenuşie. Spre prânz, se porni un vânt cu rafale, care scutura pomii, rupea ramuri, a cărui răceală o pătrunse pe mamă şi pe fiul ei până la oase. Ajunseră la Orford obosiţi şi înghеţaţi.

Barbă Sură îi întâmpină entuziasmat schelălăind.

Rose le ieşi bucuroasă în întâmpinare. Jean făcu un foc pe cinste, pentru ca ei să se poată încălzi, şi duse calul înapoi la grajdul de unde fusese închiriat.

După o fiertură cu cereale şi o cană cu vin fierbinte aromatizat, Ellen se simţi din nou acasă. Abia acum remarcă înfăţişarea lui Rose. Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii îi sclipeau. Şi se gândi mulţumită la cât de bine se simţea aceasta dacă Thibault nu se mai afla în preajma ei.

La fierărie, nu mai fusese de lucru şi Jean se bucură că Ellen se întorsese cu mult curaj şi cu multe planuri.

– M-am decis ca următorul lucru pe care îl voi face să fie o spadă. Am să colind domeniile învecinate pentru a mă prezenta pe mine şi serviciile mele. M-am săturat să fac tot timpul numai unelte. Eu sunt fierar de spade! îl anunţă ea hotărâtă pe Jean seara.

– Aşa te ştiu! jubilă acesta. Plină de râvnă şi ambiţioasă, aceasta este Ellen a mea!

Dar, cu toate că Rose şi Jean se bucurau evident de întoarcerea ei, Ellen băgă de seamă că aceştia erau altfel decât de obicei.

– Vi s-a întâmplat ceva? îl întrebă ea pe Jean a doua zi, când erau la muncă.

– Hm... nu, de ce? bolborosi el nesigur.

– Tu şi Rose v-aţi certat?

– Nu! răspunse mai destins Jean. Noi ne înţelegem bine.

Cu acest răspuns Ellen se declară mulţumită. Probabil că înstrăinarea era doar în imaginaţia ei.

După doar câteva săptămâni, reieşi că planul ei de a se prezenta prin împrejurimi cu o spadă lucrată de ea şi de a-şi oferi serviciile dăduse roade. A primit două comenzi de spade, plus perspectiva altora.

Decembrie 1176

Au plecat toţi patru spre St. Edmundsbury cu câteva zile înainte de Crăciun, într-o dimineaţă înnegurată de decembrie. Între timp, Ellen cumpărase un cal al ei. Jean şi Rose călăreau pe cai închiriaţi. Jean avea un roib tânăr mai nervos. La început, acesta dansa agitat, dar cu timpul se obişnui cu călăreţul lui şi se mai linişti.

Pe tot drumul, i-a însoţit o burniţă măruntă. Minusculele picături de ploaie rămâneau la început ca nişte perle pe mantiile lor, dar, pe măsură ce ploaia continua, acestea pătrundeau prin stofă. Când ajunseră la fierărie, erau uzi leoarcă.

Mildred îi întâmpină bucuroasă, dar Ellen se sperie.

Sora ei părea total epuizată din cauza sarcinii, cu toate că avea ceva mai mult de două luni până la naştere. Află că starea ei iniţială de rău nu se ameliorase, ba dimpotrivă se înrăutăţise lună de lună, aşa că, în loc de a se rotunji, arăta tot mai slabă şi mai epuizată. Din corpul sfrijit, pântecele îi ieşea în afară ca o umflătură. Rose îşi dădu seama imediat de gravitatea situaţiei şi se oferi să preia pe loc grijile

gospodăriei. Deoarece Mildred obosea mult mai repede decât de obicei, acceptă recunoscătoare.

– Sunt foarte îngrijorat din cauza lui Mildred, îi şopti Isaac lui Ellen, când o prinse pe aceasta un moment singură. Slăbeşte mereu. Puţinul pe care îl mănâncă îl vomită după puţin timp. Bine că aţi venit voi.

Isaac îşi trecu nervos mâna prin păr. Arăta obosit şi el, iar când Ellen îl întrebă de sănătate, răspunse rapid că în ultimul timp avusese mult de lucru şi că mai trebuia să finalizeze şi alte comenzi. Acceptă recunoscător ajutorul lui Jean şi respinse colaborarea lui Ellen în fierărie. Cu toate că lucrul ăsta o înfurie, ea preferă ca de dragul lui Mildred să nu se certe cu el. Şi, pentru că Isaac se străduia şi el, petrecură un Crăciun liniştit. La început de ianuarie, se pregătiră de întoarcere cu inima grea. Ellen insistă să îi trimită pe cineva lui Mildred dacă aceasta avea nevoie de ajutor şi într-adevăr nu trecură două săptămâni, că Peter, ajutorul lui Isaac, sosi la Orford.

– M-a trimis Mildred, spuse acesta într-un suflet, după un galop rapid.

Atât calul, cât şi călăreţul scoteau aburi în frigul de-afară.

Ellen îl rugă pe Peter să intre în casă, unde îi oferi un loc la masă. Rose îi aduse o bucată de pâine şi o farfurie cu terci de ovăz fierbinte, îi umplu o cană cu bere slabă şi luă loc şi ea.

– Ce este cu ea? întrebă Ellen nerăbdătoare.

– Este bolnavă din grijă pentru Isaac!

– Pentru Isaac? întrebă Jean.

– Rana de la mâna lui... zise Peter între două linguri cu terci.

– Cum aşa, nu s-a vindecat încă?

Jean se încruntă mirat.

– O clipă, de fapt despre ce vorbiţi? Tu nu vii din cauza lui Mildred?

– Ba da, oarecum.

Peter mai îndesă repede o lingură cu terci în gură.

– Isaac s-a ales cu o arsură cam păcătoasă la mână, când eram noi acolo, explică Jean.

– A fost vina mea, am lăsat un cleşte pe forjă şi el l-a luat cu mâna.

Ajutorul îşi frecă jenat bărbia.

– Isaac a spus că aşa ceva se poate întâmpla doar unui începător. Se simţea penibil, mai ales faţă de tine, de aceea nu ţi-am spus, a trebuit să-i promit asta. Dar trebuia să-i fi trecut rana de mult!

– Mâna i s-a umflat şi din rană se scurge puroi, dar Isaac nu se îngrijeşte. Lui Mildred îi este teamă că rana se va cangrena.

Peter oftă şi păru că şi el se temea de asta.

– Pentru Dumnezeu, la St. Edmundsbury nu există o femeie cu leacuri? Eu ce să fac? Nu mă pricep deloc la chestiuni din astea.

– Mildred a rugat-o deja pe moaşă să se uite la mâna lui Isaac. Ea se pricepe şi a spus că o vreme nu ar mai trebui să muncească, dar el nici nu vrea să audă. Avem comenzi importante încă nefinalizate. El spune că nu poate să lenevească.

– Şi te-a lăsat el să pleci? se miră Ellen.

– Crede că mă aflu aici pentru Mildred. Nici ea nu arată bine, eu cred că şi ea are nevoie de ajutor.

Ellen se uită la Jean şi la Rose.

– Am să plec chiar mâine. Jean, tu rămâi cu Rose şi cu William, da?

– Sigur, mă voi ocupa de tot, fii fără grijă.

– Eu nu mai pot să rămân? interveni timid un alt oaspete aflat la masa lor.

Ellen şi Jean îl priviră consternaţi pe acesta. În agitaţia produsă de sosirea neaşteptată a lui Peter, uitaseră complet de calfa călătoare.

Tânăra calfă venise la ei dimineaţa şi întrebase dacă poate fi primit la lucru. Părea un tânăr plăcut şi ceea ce putuse să arate erau calităţi profesionale normale, dar Ellen şi Jean se descurcau bine în doi şi, aşa cum era obiceiul, îi oferiseră acestuia un prânz cald şi un loc de dormit pentru o noapte.

Ellen îi aruncă o scurtă privire şi gândi că Dumnezeu li-l trimisese la momentul oportun.

– Jean? îi ceru ea părerea acestuia.

– Dacă trebuie să stai mai mult timp, ar fi cu siguranţă cel mai bine, confirmă el.

– Trei penny pe zi plus masă, dormit în fierărie, iar duminica şi de sărbători ai liber. Eşti de acord?

– Nu este grozav, dar pentru moment trebuie să îmi convină. Calfa călătoare îşi şterse mâna de cămaşă şi i-o întinse apoi lui Ellen. Eu mă numesc Arthur.

Ellen îi strânse mâna, pentru a pecetlui convenţia. Soarta fusese milostivă cu ambele părţi, Ellen putea

pleca liniştită la Mildred, nemaifiind presată de timp şi calfa putuse găsi de lucru, cu toate că era iarnă.

– Arthur şi cu mine ne vom descurca. Să nu îţi faci griji. Poţi rămâne acolo cât timp are nevoie Mildred, o mai linişti încă o dată Jean, când ea era gata de plecare a doua zi. În ce priveşte spada, aşa cum am discutat, îl voi ruga să ne amâne, iar celelalte treburi le rezolvăm singuri. Te poţi bizui pe mine!

Jean o îmbrăţişă pe Ellen şi o bătu pe spate încurajator.

Apoi fu rândul lui William, care o sărută stângaci pe obraz pe mama lui înainte de a se face nevăzut.

Rose o îmbrăţişă şi ea.

– Băiatul se află pe mâini bune cu mine!

– Ştiu, îi eşti o mamă mai bună decât mine, răspunse oftând Ellen.

– Nu spune asemenea prostii! Acum pleacă şi ai grijă de sora ta şi de bărbatul ei! zise Rose zâmbind pentru a o mai îmbărbăta.

Ellen trase gluga peste cap şi umeri şi îşi puse mănuşile de călărie. Ianuarie amăgea cu un cer albastru senin, dar era un ger uscat.

Ellen şi Peter forţară caii să dea tot ce puteau, pentru a nu mai pierde timp, aşa că, în ciuda gerului, curând caii erau năduşiţi.

Când au ajuns la St. Edmundsbury era noapte. Cu toate că Ellen era pregătită să îşi găsească sora într-o

stare proastă, nu putea să creadă cât de rău arăta aceasta. Era sfârşită şi sub ochi avea cearcăne adânci.

Isaac îşi ascundea mâna de Ellen cât putea, totuşi ea văzu picurând puroi şi sânge din bandajul murdar care acoperea rana. După chipul lui schimonosit, se vedea că avea dureri mari, dar, pentru că încă nu permitea prezenţa ei în fierărie, Ellen nu îi putea uşura munca şi trebuia să asiste la modul în care acesta se chinuia.

Ellen se ocupă de sora ei şi căută să o revigoreze. Şi într-adevăr aceasta curând păru că se simte mai bine, ca urmare a bucuriei aduse de vizita lui Ellen.

Însă Isaac se simţea vizibil tot mai rău.

La două zile după venirea lui Ellen, aproape de prânz, Peter intră agitat în casă.

– Ellenweore, vino repede! Isaac a leşinat!

Mildred făcu ochii mari de spaimă.

– Nu îţi face griji, mă ocup eu de el!

Ellen lăsă pe masă aluatul pe care îl frământa şi îl urmă grăbită pe Peter în atelier.

Isaac zăcea ghemuit pe podea. Fruntea îi ardea.

– Trebuie dus dincolo! decise ea.

Peter era înalt şi voinic, astfel că amândoi îl ridicară pe Isaac. Mildred îşi amenajase un culcuş în bucătărie, pentru a fi împreună cu copiii şi cu Ellen, aşa că Isaac putea fi dus în dormitor.

Ellen înlătură cu grijă bandajul de pe mâna acestuia.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă ea când văzu rana.

Palma lui era acoperită cu piele neagră, cangrenată. În jurul rănii, carnea era umflată şi de un roşu

aprins. Cangrena urca în sus pe braţ. Peter se întoarse îngrozit.

– Cum de mai poate lucra aşa? murmură el.

– Isaac este un încăpăţânat! zise Ellen. Dar este şi extrem de rezistent, adăugă mai împăciuitoare. Trebuie să aducem de undeva un chirurg.

Când primele muşte încercară să se aşeze pe rană, Ellen îi bandajă din nou mâna lui Isaac.

– Astea să dispară! strigă ea alungând insistentele insecte, atrase de duhoarea răspândită de carnea cangrenată.

– Voi găsi eu unul! zise cu hotărâre Peter şi plecă imediat.

Ellen încă se mai gândea la ce era de făcut în continuare, când deodată Isaac îşi reveni. Sări în sus, dar se opri imediat. Probabil că ameţea. Privi surprins în jur.

– Cum de mă aflu în cameră? mormăi el ursuz şi privind-o suspicios pe cumnata lui.

– Trebuie să te odihneşti, ai febră! încercă ea să-l mai potolească, fără a pomeni o vorbă despre mână.

Bineînţeles că el ar fi susţinut că putea foarte bine să muncească şi că febra nu avea nici o legătură cu rana lui.

– Să mă odihnesc! Isaac scuipa cuvintele arţăgos. Am treabă, o comandă importantă, care trebuie realizată în două zile. Nu pot să stau întins aici pur şi simplu. Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Ajută-mă! îi ceru el lui Ellen.

– Dacă tu crezi că poţi munci, ridică-te singur!

Ellen îi întoarse spatele şi ieşi din încăpere.

Isaac încercă îndârjit să se ridice, dar era prea slăbit. După o vreme încetă şi adormi epuizat.

Dură o jumătate de zi până să vină Peter cu un felcer. Acesta era în vârstă, puţin cam rotunjor şi chel, iar ochii lui priveau cald şi prietenos. Examină amănunţit mâna lui Isaac, dădu din cap şi pufni.

Ellen îl conduse la ieşire.

Acesta începu să vorbească abia când ajunseră în dreptul fierăriei.

– Femeia care aşteaptă copilul este soţia lui?

O privise scurt pe Mildred, dar nu discutase cu ea.

Ellen dădu afirmativ din cap.

– Nu se prezintă bine, ştiţi asta, nu?

Ellen confirmă din nou.

– Probabil că şi el ştie şi de aceea a evitat să-şi expună rana. I-a fost ruşine, bănuiesc. Bărbaţi ca el îşi pierd cu uşurinţă un braţ ori un picior din cauza încăpăţânării.

Ellen trase speriată aer în piept.

– Aţi putea face ceva pentru el?

– Rana de la mână este cangrenată, iar cangrena avansează rapid. Ar fi trebuit să-şi menajeze mâna. Nu arată bine. Am să vă spun ce puteţi face dumneavoastră, dar nu vă dau mari speranţe. Dacă nu încetează infecţia, trebuie să-i tăiem mâna, posibil până la jumătatea antebraţului sau chiar până la cot. Asta nu pot să o spun cu precizie.

Ellen gemu. Era sfârşitul pentru fierăria lui Isaac! Cum ar putea să mai lucreze, chiar dacă va supravieţui operaţiei?

Felcerul îi dădu câteva ierburi şi îi explică apoi ce are de făcut cu ele. Promise că îl va mai vedea pe Isaac şi în ziua următoare, când va duce şi sculele sale.

– Dacă este necesar, am să-i amputez mâna, altfel va muri. Este mai bine să-l pregătiţi atât pe el, cât şi pe soţia lui.

– Dar cum... ce le pot eu spune?

Chirurgul ridică din umeri.

– Ştiu că nu este o sarcină uşoară.

După ce felcerul plecă, Ellen îşi dădu seama că de disperare pe obraji îi curgeau lacrimi. Chiar dacă Isaac o supărase de atâtea ori, nu merita aşa ceva. Mildred aştepta cel de-al treilea copil al lui. Cum îşi va hrăni familia? Reveni în casă cu inima grea. Copiilor le era foame şi lui Mildred trebuia să i se ceară să mănânce câte ceva, altfel uita să mai mănânce. Ellen îşi suflecă mânecile şi decise să le facă pe toate deodată. Îşi şterse lacrimile şi intră în casă.

– Ce este cu Isaac? întrebă Mildred, care înţelesese mai mult decât ar fi vrut Ellen.

– S-a rănit, răspunse Ellen vag şi încercă să nu pară prea îngrijorată.

– Te referi la mână, nu? De săptămâni, poartă un bandaj, dar spunea că nu este grav.

– A făcut febră şi trebuie să se odihnească neapărat!

Ellen evită să dea alte amănunte şi se apucă de prepararea bucatelor.

– Ceva arde! strigă brusc Mildred.

Ellen se uită la oala din vatră.

– Terciul de mei! Mestecă terciul, apoi bătu cu piciorul în pământ şi strigă: Eu nu sunt în stare să gătesc!

– Dacă Isaac nu poate să lucreze o vreme, nu ai putea tu să-i finalizezi comenzile? Te rog, Ellen, ar putea să gătească o femeie din sat... Eve, poate sora lui Peter, ea ne-a mai ajutat de câteva ori.

– M-ar sfâşia pe loc dacă aş intra în fierăria lui! răspunse Ellen, dar în realitate se gândise şi ea la asta.

– Te rog!

Mildred se îndreptă şi o privi implorator pe Ellen.

– Sigur, dacă ai tu grijă să nu mă omoare după aceea drept mulţumire! zise Ellen şi umplu strachinile din lemn cu terciul de mei.

Peter se mira când, intrând în dimineaţa următoare în fierărie, o văzu pe Ellen lucrând la forjă.

– Mildred zicea că sora ta ar putea da o mână de ajutor.

Ellen se strădui să dea tonului ei o undă prietenoasă, respectuoasă.

Îi era clar că lui Peter acum îi trecea prin cap că el are pâinea şi cuţitul în fierărie. Dar vrând-nevrând va trebui să asculte de ea, dacă voiau să o scoată la capăt împreună.

– Desigur, o pot întreba, răspunse acesta uimit. Tu nu rămâi?

– Fii atât de bun şi întreab-o acum dacă ar putea să înceapă de astăzi, cel mai bine imediat. Trebuie

să gătească şi să aibă grijă de casă, de animale şi de copii.

Mildred avea raţe, gâşte, găini, trei capre şi câţiva porci care îşi petreceau ziua în curte.

– Bine.

Peter continua să se mire, dar se supuse.

Ellen respiră uşurată după ce acesta ieşi din fierărie. Cel mai important era să îl convingă că ea ştia mai multe decât el şi de aceea ea va fi cea care dădea indicaţii. Apoi se uită la piesele aflate în lucru. Isaac avea de făcut o poartă grea, cu multe ornamente. O examină mai amănunţit şi îşi dădu repede seama ce mai era de făcut la ea.

– Eve tocmai a venit cu mine şi este în casă la Mildred, o anunţă Peter când intră ceva mai târziu în atelier.

– Când trebuie terminată poarta? îl întrebă Ellen, fără să mai facă vreo referire la sora lui.

– Mai avem doar două zile până la termen!

Peter părea îngrijorat şi motivă că, în urma rănirii, Isaac nu mai putuse lucra la fel de repede ca înainte şi din această cauză erau în întârziere.

– Călugării ne mai dau şi alte comenzi doar dacă livrăm la termen.

Ellen se uitase prin fierărie şi constatase că exista destul fier acolo.

– Atunci pregăteşte-te să lucrezi mai mult timp astăzi şi mâine. Forja este deja fierbinte, putem începe imediat.

– Tu vrei...? Peter o privi înmărmurit. Dar eu nu sunt meşter, nu sunt nici măcar calfă!

– Dar eu sunt! răspunse Ellen nepăsătoare şi se încinse cu şorţul lui Isaac. Hai la treabă! i se adresă ea cu destulă asprime, care să îl facă pe acesta să îi dea ascultare.

Ellen munci până când nu mai putu să ridice braţele, iar Peter se molipsi încă din prima zi de ambiţia ei. Acesta îşi dădu repede seama că ea ştia exact ce făcea. Dacă şi în ziua următoare vor lucra la fel, vor reuşi să termine poarta la timp.

– Am auzit ce spunea Isaac despre femei... că locul lor este la bucătărie, nu într-o fierărie. Atunci, am crezut că are dreptate, dar acum, ca să fiu cinstit, nu mai sunt atât de sigur. Modul în care faci fierărie îmi place oricum mult mai mult decât modul în care găteşti.

Peter rânji obraznic.

Ellen mormăi doar ceva neinteligibil. Cu toate că el era doar un ajutor de fierar, lauda o măgulise.

Aşa cum promisese, felcerul reveni pe înserate să îl vadă pe Isaac.

Ellen o pusese pe sora lui Peter să îi schimbe bandajul lui Isaac, dar nici febra acestuia nu scăzuse şi nici rana nu părea să se prezinte mai bine. Continua să miroasă. Carnea era neagră şi plină de puroi ca mai înainte. Felcerul privi rana scurt şi ieşi tăcut din casă.

– Există două posibilităţi, spuse el calm când rămaseră împreună afară. Ori îi amputez astăzi mâna şi o bucată din antebraţ, ori...

– Ori...? întrebă temătoare Ellen.

– Ori vă rugaţi şi nu facem nimic. Şi atunci cangrena, dacă vrea Dumnezeu, va urca pe braţ. Va ajunge la cot, apoi la umăr şi peste puţine zile fierarul va muri din cauza ei. După toate probabilităţile, rugăciunile vor fi de ajutor doar sufletului lui. Trupul lui va putrezi, stimată doamnă!

– Şi dumneavoastră sunteţi absolut sigur că unica posibilitate de a-l salva este amputarea mâinii?

– Dacă nu se va petrece o minune...

Felcerul ridică din umeri. El îşi câştiga astfel pâinea cea de toate zilele. Desigur că pentru cel în cauză era groaznic, dar de cele mai multe ori aceasta reprezenta singura salvare.

Un moment, Ellen se gândi la Isaac, care zăcea galben şi inert, fără să fi fost conştient de consultul efectuat de către felcer. De ieri, se trezise doar de câteva ori, pentru scurt timp.

– Bine, explicaţi-i soţiei lui, eu nu pot lua o asemenea decizie de una singură.

Felcerul îi vorbi pe faţă lui Mildred. Aceasta îl ascultă palidă şi îngrozită.

– Te rog, Ellen, eu nu pot, tu trebuie... şopti ea şi se prăbuşi pe pat.

Închise ochii şi gemu.

– Mă tem că ea nu vă este de mare ajutor, remarcă sec felcerul. Singură trebuie să luaţi decizia. Mai

gândiţi-vă că pentru amputare vă iau cinci şilingi şi că nu vă pot garanta că el va supravieţui, chiar dacă voi face tot ce pot pentru asta.

Ellen avea suficienţi bani la ea. Dacă va primi în continuare comenzi de la călugări, va putea susţine familia până una-alta.

– Fă-o! zise ea hotărâtă. Trebuie să reuşească.

– Dacă mă ajutaţi şi nu va trebui să aduc un ajutor, vă fac o reducere. Văd că sunteţi o femeie curajoasă.

Ellen oftă, apoi aprobă şi îi ceru lui Eve să nu dea drumul copiilor din casă.

– Deci mergem să îl luăm!

Felcerul bătu din palme şi apoi le frecă.

Ellen se înfioră.

Îl duseră pe Isaac în curte, unde se afla butucul pe care în mod normal se spărgeau lemnele pentru foc, şi îl lăsară jos alături de acesta.

– Ar fi bine să îi ţină cineva şi picioarele, spuse felcerul.

Ellen îl strigă pe Peter, care ieşi agale din fierărie.

– Tu îl ţii bine de picioare! îi porunci ea.

Peter o ascultă de nevoie.

Felcerul îi fixă în gură lui Isaac un băţ.

– Ca să nu îşi muşte limba, explică el. Dumneavoastră trebuie să îi ţineţi bine braţul. Când se trezeşte, va face totul ca să şi-l tragă. Veţi avea nevoie de toată puterea dumneavoastră. Nu ar fi mai bine să îl rugăm pe tânăr să-i fixeze braţul, iar dumneavoastră să-i ţineţi picioarele?

Peter dădu negativ din cap cu mult zel, implorând-o din priviri pe Ellen să nu îi ceară acest lucru. Simţindu-se profund vinovat de rănirea lui Isaac, bietul de el nu îndrăznea să spună nimic. Dacă el nu ar fi lăsat cleştele lângă foc, nu s-ar fi întâmplat toate astea.

– Nu, am să îl ţin eu!

Ellen îşi adună tot curajul de care era capabilă. Dacă Isaac va afla vreodată că ea ajutase la amputarea braţului său, o va urî veşnic.

– Bine. Tinere, mai întâi te duci şi pui în foc un fier plat, de care avem nevoie mai târziu, ca să-i ardem rana, altfel va sângera. Îl aduci imediat ce îţi voi spune eu, în mare grabă, ai înţeles?

Peter dădu din cap speriat. Se duse apoi în atelier şi făcu ce i se ceruse.

Felcerul puse braţul lui Isaac pe butuc, îl înfăşură cu o cârpă şi stabili locul exact unde va face tăietura. Ferăstrăul lui arăta ca al unui tâmplar.

Ellen închise ochii. Ţinea bine braţul lui Isaac, de parcă de el ar fi atârnat viaţa ei, şi se ruga. Braţul zvâcni brusc şi ea simţi cum ferăstrăul chirurgului muşca din os.

Isaac urlă inuman de tare.

Ellen îl ţinea fix, căută câteva cuvinte de îmbărbătare, dar în afară de un suspin din gura ei nu ieşi nici un sunet.

În loc de asta, felcerul strigă la Peter să ţină mai bine picioarele.

Ellen crezu că îşi pierde cunoştinţa. Nu era în stare să privească braţul pe care îl ţinea cât putea de strâns.

Rugăciunile ei deveniră tot mai insistente, se transformară într-un strigăt mut de ajutor adresat lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor. Operaţia părea că dura o veşnicie. După primul urlet şi după ce se cabră sălbatic, Isaac îşi pierdu iarăşi cunoştinţa. Horcăia şi trepida în timp ce felcerul lucra şi tot lucra la braţul lui.

– Du-te, tinere, adu fierul! strigă deodată felcerul.

Peter se holba la el şovăind.

– Hai, grăbeşte-te!

Peter o luă la fugă ca urmărit de diavol.

Fierul roşu ardea carnea lui Isaac şi împrăştia o duhoare înţepătoare, care îi făcu rău lui Ellen. Ea vărsă şi se gândi la povestea lui Jean despre atacul asupra satului său.

După ce felcerul puse pe braţul lui Isaac un pansament de ierburi şi înfăşură totul cu o pânză curată, îl duseră înapoi în cameră. Era palid ca un mort.

– De ce i-aţi ars din nou carnea? îl întrebă îngrozită Ellen pe felcer. Pentru că am văzut că o arsură aproape inofensivă i-a cangrenat mâna. Cum de i-aţi făcut o arsură şi mai gravă, şi credeţi că aceasta îl va vindeca?

– Cea mai neînsemnată rană poate cangrena, indiferent că este produsă de o arsură ori de o tăietură. De ce putrezeşte carnea nu ştie nimeni, se spune că de vină ar fi prea multe fluide rele. Trebuie să-i schimbaţi pansamentul cu regulatitate şi, dacă Domnul are milă de el, va supravieţui. Rugaţi-vă ca braţul să nu cangreneze iarăşi. Mai mult nu puteţi face. Felcerul

ridică din sprâncene şi adăugă: Am să revin mâine, să îl văd, şi am să vă aduc şi ierburi pentru rană. Aţi fost foarte curajoasă! zise el bătând-o pe umăr.

Noaptea, Ellen se trezi. Îl auzise pe Isaac strigând. Culcuşul ei nu era departe de al lui. Ascultă cu atenţie. Era linişte. Visase. Când închise ochii, auzi din nou zgomotul făcut de ferăstrăul care tăia osul, auzi din nou şi din nou urletul lui Isaac şi revăzu trupul care se cabra.

Ellen fu bucuroasă să se trezească dimineaţa şi să scape de acele coşmaruri. Nu cuteză să se ducă la Isaac. Când acesta se va trezi şi va înţelege că braţul îi fusese amputat... O va blestema pe Ellen imediat ce va afla că aceasta nu numai că lăsase să i se întâmple asta, dar chiar ajutase la cele întâmplate. Ea ştia că Isaac nu va înţelege că ea voise să îl salveze cu orice preţ, de dragul copiilor şi al lui Mildred.

Ellen şi Peter terminară poarta şi dis-de-dimineaţă o duseră la călugări, cu ajutorul a doi prieteni ai lui Peter. La prânz, Ellen ajunse epuizată acasă şi îl auzi pe Isaac făcând scandal. Mildred tremura pe culcuşul ei din bucătărie şi suspina. Marie şi Agnes se ascundeau în braţele mamei lor şi plângeau şi ele. Ellen îngenunche alături de sora ei şi o strânse la piept până când aceasta se mai linişti puţin.

– Nu te duce acum la el, mai are nevoie de timp! Mildred o trase de mână pe Ellen, când aceasta vru să se ridice. Acum ştie că tu l-ai ţinut când... Nu mai conteneşte să te blesteme.

– Dar ce altceva aş fi putut face?

Ellen o privi neajutorată pe sora ei.

– Eu ştiu că nu a existat o altă cale de a-l salva, dar el... el nu înţelege asta! Mildred plângea cu sughiţuri. Şopti epuizată: Ce ne vom face?

Ellen îl evită pe Isaac atât timp cât acesta spumega de furie.

Mildred avea grijă de el, cu toate că ea însăşi abia dacă se mai ţinea pe picioare, iar Eve sau felcerul îi schimba zilnic pansamentele.

Trei zile la rând, a blestemat şi a zbierat Isaac, apoi în casă s-a aşternut liniştea. Zăcea cu capul întors la perete şi nu mişca. Mânca şi bea ce îi aducea Eve, dar nu mai vorbea cu nimeni.

Februarie 1177

Trecuseră aproape patru săptămâni de când felcerul îi amputase braţul şi Isaac era încă, uneori, bântuit de coşmaruri.

Într-o noapte, Mildred începu să geamă brusc cu putere. În picioarele goale şi încă ameţită de somn Ellen se duse clătinându-se la culcuşul acesteia.

– Ce se întâmplă cu mama? întrebă Marie, care dormise alături de mama ei şi acum se freca somnoroasă la ochi.

Se ascunse temătoare după picioarele lui Ellen, când aceasta aţâţă focul.

– Cred că vine copilul!

Ellen o mângâie uşor pe cap pe copilă.

Sora lui Peter dormea şi ea de câteva zile în casă. Se apropie şi ea căscând.

– Eve, du-te şi adu-o pe moaşă! îi ceru calmă Ellen şi puse apă la fiert.

Apoi le luă de mână pe Marie şi pe Agnes şi le duse lângă Isaac.

– Trezeşte-te! Ellen îl scuturâ. Trebuie să preiei copiii. Mildred naşte, trebuie să mă întorc la ea.

Tonul sever al lui Ellen nu admitea replică, şi Isaac ridică pătura.

– Veniţi aici, este frig! le ceru el fetelor.

Ele se ghemuiră imediat alături de tatăl lor, bucuroase că acesta nu mai ţipa şi vorbea în sfârşit cu ele.

Până să se întoarcă Eve cu moaşa, dură aproape o veşnicie.

– Îi simt deja căpşorul, zise încurajatoare bătrâna şi mângâie chipul transpirat al lui Mildred, după ce mâna ei zăbovise puţin sub cămaşă. Nu va mai dura mult, curând vei scăpa.

Mildred părea epuizată şi palidă, dar dădu din cap.

Nu după mult timp, se născu un băieţel slab şi mult prea mic. Era inert, cenuşiu şi nu ţipa.

Moaşa clătină din cap.

– Este mort, spuse ea abia şoptit.

Mildred izbucni în plâns. Se odihni doar puţin înainte de a fi cuprinsă de durerile postnatale. După ce trecură şi acestea, Mildred era sfârşită.

Moaşa o spălă, iar Eve îi aranjă un nou culcuş.

În timpul acesta, Ellen ieşise în grădină, unde săpase o groapă pentru copil. Ar fi fost de datoria lui Isaac, dar acesta nu putea să o sape. Murmurând rugăciuni, Ellen depuse trupul lipsit de viaţă şi placenta şi acoperi totul cu pământ. Pe mormânt, plantă un fir de bănuţ şi pe sol aşternu două bucăţi de lemn în formă de cruce.

Când reveni în casă, Isaac stătea lângă Mildred. Cu mâna sănătoasă, cea dreaptă, o mângâia pe obraji şi îi ştergea lacrimile.

– Dacă mor, trebuie să te căsătoreşti cu Ellenweore. Ea va fi întotdeauna alături de voi. Tu ai nevoie de o soţie, copiii au nevoie de o mamă, şoptea Mildred.

– Sst...

Isaac o sărută pe frunte.

– Promite-mi că te căsătoreşti cu ea. Gândeşte-te la copii, la fierărie, doar ea te poate ajuta! Mildred suspină, apoi insistă: Ellen este un om bun! Jură că aşa vei face!

– Jur să fac tot ce vrei tu! răspunse supus Isaac, doar pentru a nu o supăra.

Ellen se prefăcu că nu auzise nimic din discuţia lor.

Isaac o văzu, se ridică fără să o privească şi, fără să mai spună nimic, se retrase în camera lui.

Mildred adormi complet epuizată. Se trezi când Ellen se ridica pentru a merge în fierărie.

– Ellen! îşi strigă ea sora încet.

– Da!

– Ai auzit ce mi-a jurat Isaac?

Ellen dădu din cap mai mult fără să vrea.

– Acum este rândul tău să juri că vei avea grijă de Marie şi de Agnes... şi de Isaac. Voi trebuie să vă căsătoriţi, dacă eu mor!

– Ai să te faci bine curând şi vei putea să te ocupi tu însăţi de copiii tăi! încercă Ellen să îşi liniştească sora.

– Nu, ştiu că voi muri.

Ellen tăcea.

– Te rog, jură-mi!

Mildred abia mai vorbea.

Deşi dormise, nu părea să se simtă mai bine deloc. Ba chiar era mai palidă, cu obrajii supţi şi ochii adânciţi în orbite.

Ellen cedă.

– Da, Mildred. Jur, dar voi face totul ca să nu se ajungă aici şi ca tu să te însănătoşeşti!

Spre prânz, Mildred arăta totuşi ceva mai proaspătă. Chipul nu îi mai era atât de galben, obrajii păreau mai plini şi roz. După-masă, Ellen se duse uşurată la muncă. Abia după-amiaza târziu, când reveni în casă, îşi dădu seama că obrajii lui Mildred erau roz nu din cauza unei previzibile însănătoşiri, ci din cauza febrei. Moaşa promisese să treacă pe-acolo şi Ellen o aştepta cu nerăbdare.

– Cred că Mildred are febră, îi spuse ea bătrânei, imediat ce aceasta apăru.

– Nu am putut să vin mai devreme, nevasta vopsitorului a născut gemeni. Primul copil a venit pe lume cu fundul înainte, ceea ce este totdeauna dificil.

Ellen îi aduse bătrânei o cană cu bere slabă şi un vas cu apă caldă. Aceasta îşi spălă cu grijă degetele zbârcite, apoi o consultă pe Mildred.

– Nu îmi place deloc! mormăi ea.

Apoi prepară o fiertură din ierburile pe care le avea la ea şi o spălă cu ea pe Mildred.

– Dă-i şi să bea din asta două căni, una astăzi, una mâine. Voi veni înainte de amiază ca să o văd.

După expresia feţei moaşei, Ellen îşi dădu seama cât de gravă era starea lui Mildred.

– Sora mea crede că va muri, dumneavoastră credeţi la fel?

Ellen trase adânc aer în piept.

– Necunoscute sunt căile Domnului... Uneori, cei aflaţi pe moarte ştiu mai multe decât cei în viaţă. Eu nu pot să fac mai mult. Dar puţinul pe care îl pot face îl fac cu plăcere. Moaşa goli cana cu bere, îşi puse pe umeri şalul din lână şi se pregăti să plece. Când ieşi din casă adăugă: Rămâi cu bine, Ellenweore, şi roagă-te!

Lui Ellen i se făcu frig. Ultimele zile fuseseră tensionate. Tânjea după paşnica ei fierărie, îi era dor de Jean şi Rose şi bineînţeles de William. Se ghemui epuizată într-un colţ, îşi îngropă faţa în mâini şi plânse până când adormi.

Mildred dormita zile de-a rândul. Febra nu urca, dar nici nu scădea. Fetele se lipeau de mama lor şi plângeau ca şi cum ar fi simţit cât de puţin timp îi mai rămăsese acesteia.

Chiar şi Isaac făcea un efort şi venea din camera lui pentru a o ţine de mână. În timp ce o mângâia drăgăstos pe frunte, Mildred deschidea ochii şi zâmbea pierdută. De îndată ce el se aşeza lângă ea, Ellen pleca la atelier.

– Îmi pare rău, şopti într-o seară Mildred.

Isaac dădu mut din cap şi o strânse de mână. De data aceasta, Ellen se ghemui la picioarele surorii ei.

Isaac nu îi dădu nici o atenţie. După-amiaza, moaşa mai veni încă o dată. Ştiau că se apropia sfârşitul şi că nu mai puteau face nimic pentru Mildred. Rugăciunile lui Ellen nu ajutaseră.

Lui Mildred îi era din ce în ce mai rău. Cu voce tremurătoare, ea le aminti de jurământ bărbatului ei şi surorii. După-amiază, găsi chiar forţa de a-i cere iertare lui Ellen pentru că îi fusese o povară atât de grea.

După ce soarele apuse, veni o seară foarte rece. În casă pâlpâia un foc plăcut şi de un lanţ din fier, deasupra flăcărilor jucăuşe, atârna o oală cu supă cu miros ademenitor. Stăteau cu toţii muţi la masă, fără să îşi ridice privirile din străchini.

Flacăra vieţii lui Mildred mai pâlpâi slab o vreme, mai sclipi o dată scurt, apoi se stinse.

După înmormântarea lui Mildred, Ellen era mai distrusă decât la moartea lui Leofric.

Mai dispunea de un an de doliu, după care trebuia să îşi respecte jurământul.

Isaac supravieţuise amputării braţului. Ciotul rămas se vindecase, nu mai făcuse cangrenă, dar el părea că îşi încheiase socotelile cu viaţa. Stătea doar întins în culcuşul lui în voia sorţii.

Mila pe care Ellen o nutrise iniţial faţă de el se transformă în enervare.

Eve se ocupa în continuare de casă şi de copii, dar Isaac nu mai avea nevoie de nimeni în afară de cel

care îi aducea mâncarea. Ar fi putut de mult să se ridice şi să se facă util, chiar dacă acum era un „schilod", cum spunea el însuşi deseori dispreţuitor.

Într-o zi când îi spuse lui Isaac că voia să se ducă acasă pentru a rezolva câteva treburi, el o privi ostil.

– Nu ai intenţionat niciodată să îţi respecţi jurământul, nu-i aşa? întrebă el.

– Cum de ţi-a venit ideea asta? ripostă indignată Ellen.

– Pe Mildred abia a primit-o pământul, şi tu dispari şi ne laşi pe mine şi pe copii pradă unui viitor întunecat.

– Ce spui? Eve va rămâne în casă şi se va ocupa de fete până vin eu. Peter rămâne la fierărie şi rezolvă ce este mai important, şi în definitiv aici mai eşti şi tu!

Ellen era uluită. Ce îşi imagina Isaac de o făcea pe ea mincinoasă! Autocompătimirea lui jalnică o făcea să spumege de furie.

– Bineînţeles că eu mă voi întoarce, pentru că un jurământ este un jurământ. Dar trebuie să mă ocup de fierăria tatălui meu, să văd ce se întâmplă cu ea! Sau poate că tu vrei să te eschivezi de jurământ?

Isaac ridică doar din umeri.

– Eu nu am de gând să nu îl respect, sublinie el.

– Oh, ce bine! Atunci, poţi să te trezeşti chiar acum şi să te faci util! adăugă ea caustic.

Isaac nu spuse nimic, îşi umplu cana şi se târî înapoi în odaia lui, pentru a se întinde.

Ellen îşi făcu bagajul furioasă. Nu mai putea suporta modul lipsit de ruşine în care se comporta Isaac şi se bucura că pleca pentru câteva zile din această casă.

Orford, mai 1177

Era una dintre acele minunate zile de primăvară cu cer senin şi o briză uşoară, când Ellen ajunse la Orford. Aceasta trăia o neliniştitoare senzaţie de melancolie şi bucurie pentru că era acasă. Găinile ciuguleau prin iarbă viermişori şi grăunţe, în stratul cu legume nu creştea nici o buruiană, iar curtea era proaspăt măturată. Se părea că Rose stăpânea situaţia, ca totdeauna.

Se îndreptă spre fierărie şi, un moment, speră să îl găsească acolo pe Osmond, deşi ştia că era imposibil. Deschise uşa, băgă capul în atelier şi clipi pentru a se obişnui cu semiîntunericul.

– A venit! strigă bucuros William şi puţin timid alergă către mama lui.

– Cum îţi merge? îşi întrebă Ellen fiul zâmbind şi îl mângâie pe obraji.

William îşi plimbă capul în mâinile ei ca un pisoi. Ellen oftă. Ultimele săptămâni fuseseră prea dificile şi, deşi era cu puterile la pământ, trebuia să fie tare şi să pună la punct ce era de pus la punct înainte de a se mărita cu acel îngrozitor Isaac. Încercă să nu îşi piardă cumpătul şi îndreptă umerii.

– Jean, trebuie să vorbim!

Îi făcu acestuia semn să vină, îl mai strânse o dată pe William la piept şi îl salută pe Arthur cu o înclinare a capului.

Jean lăsă bucuros ciocanul deoparte şi se îndreptă spre ea.

– Bine ai venit acasă, Ellenweore!

Ellen îi ţinu uşa deschisă şi ieşiră amândoi. De la prima lor întâlnire, de la care trecuseră şase ani, Jean crescuse mult. Acum o depăşea la înălţime cu aproape un lat de palmă. Spatele şi umerii lui deveniseră musculoşi.

– Cum le merge lui Mildred şi lui Isaac? Ce fac copiii? se interesă acesta îngrijorat, deoarece pe chipul lui Ellen se citea că nu totul era în ordine.

– Copilul a venit pe lume mort, dar nu ăsta este cel mai rău lucru. Lui Isaac a trebuit să i se amputeze o mână până aproape de jumătatea antebraţului.

– Doamne, este groaznic!

Jean o privea îngrozit.

– Mildred nu şi-a mai revenit după naştere. A murit luna trecută. Ochii lui Ellen se umplură de lacrimi şi ea adăugă şoptit: Ne-a pus pe Isaac şi pe mine să jurăm că ne vom căsători.

– Ce să faceţi?

Jean se uita consternat la ea.

– Da, da, ai auzit bine. Isaac nu mai poate lucra ca fierar din cauza braţului. Eu trebuie să salvez fierăria. Ea s-a gândit la copii.

– Şi pentru noi ce înseamnă asta?

– Tocmai despre astea voiam să discut cu tine.

– Ellenweore! Rose traversa curtea în grabă făcând semne. William mi-a spus că ai revenit. Ce bine este să te avem din nou acasă!

– Încă nu ai vorbit cu Rose?

Jean părea surprins, deşi o cunoştea destul de bine ca să ştie încotro s-ar fi îndreptat primii ei paşi – cu siguranţă nu spre casă.

Ellen dădu din cap, apoi zări pântecele bombat al lui Rose şi înghiţi în sec.

– Încă nu i-ai spus?

Sesizând privirea lui Ellen, Rose îi adresase reproşul lui Jean.

– Tu... tu eşti însărcinată, zise abia auzit Ellen.

Rose confirmă. Deodată, i se făcu ruşine, deşi se bucurase atât de mult că în sfârşit va deveni mamă.

– Cine? Cine ţi-a făcut asta? Ellen se făcu roşie la faţă. Nu puteai să ai mai bine grijă de ea? i se adresă ea acum lui Jean.

Abia când îi văzu privirea vinovată, bolnavă de dragoste, începu să înţeleagă.

– Voi? Voi doi aţi...

Ellen respiră cu greutate, se întoarse pe călcâie şi cu paşi mari traversă curtea către râu.

– Lasă-mă pe mine, eu fac asta!

Rose îl trase de braţ pe Jean, pentru că voia să o urmeze pe Ellen. El lăsă împovărat umerii să-i cadă şi dădu din cap.

– Ar fi trebuit să-i spunem de mult.

– Ştiu.

Rose ridică poalele rochiei şi plecă în grabă după Ellen pe drumul abrupt, ce cobora spre apă. Se poticni de-o piatră ascuţită, alunecă pe o porţiune a pantei, dar îşi recăpătă echilibrul în ultimul moment înainte de a se prăbuşi. Cu respiraţia tăiată ajunse la mal.

Ellen şedea pe o piatră mare şi arunca pietricele în apă.

Rose se aşeză lângă ea.

– Eu îl iubesc, Ellen! zise ea după un timp privind în apă. În viaţa mea nu am avut parte de multă fericire. Şi adăugă, după ce trase aer în piept: Doar cu Jean!

– El are cel mult douăzeci de ani!

– Eu sunt cu câţiva ani mai mare. Ei, şi? Rose rămase calmă. Aş vrea binecuvântarea ta!

– Binecuvântarea mea? Ellen izbucni în râs. M-ai întrebat ceva pe mine înainte de a vă fi aruncat unul în braţele celuilalt? Şi de ce? Eu nu vă sunt nici tată, nici tutore ori meşter.

Suna de parcă însăşi Ellen voia să se convingă de asta.

– Eşti prietena mea!

– Căreia tu niciodată nu i-ai acordat nici cea mai mică încredere, exclamă Ellen profund jignită.

– Ellen! Te rog!

– De ce vii la mine abia acum? Erai deja însărcinată atunci când am plecat eu în călătorie. De cât timp sunteţi împreună? De ce nu m-ai întrebat înainte de a te fi culcat cu el?

Rose privi în pământ.

– Nu mai sunt copil, Ellen. Nu trebuie să te întreb! răspunse ea cu calm.

– Înseamnă că nici acum nu ai nevoie de consimţământul meu!

– Dar l-aş vrea! insistă Rose şi o privi rugător pe Ellen. Cerule, înţelege că toţi trăim sub un acoperiş, suntem o familie! Tu eşti pentru mine ca o soră şi mă cunoşti mai bine decât oricine, cu excepţia lui Jean, desigur.

Ellen o privi uimită pe Rose.

– Atât de bine te cunoaşte?

Rose dădu din cap şi roşi puţin.

– Poate să-mi citească în ochi.

Ellen admiră frumuseţea încă feciorelnică a prietenei sale, dar imediat se supără. Îmbujorarea asta pudică se potrivea ca nuca în perete cu modul ei de viaţă!

– Mai sunt încă patru luni.

Rose, căzută pe gânduri, îşi trecu mâna peste pântece.

Ellen o privi indispusă.

– Nu aş prea crede, la cât de rotundă eşti acum!

– Cred că am gemeni. Aşa zice şi moaşa. Ei se mişcă frumos.

Rose roşi din nou.

Dar supărarea lui Ellen se stinsese. Rose era Rose, trebuia să o iei aşa cum era.

– Vreau să vorbesc cu Jean despre viitorul fierăriei. Vocea ei luase un ton foarte serios. După scurt timp, adăugă: Mă voi căsători.

Se ridică în picioare şi zvârli înapoi în apă un rac.

– Ellenweore! Dar asta este minunat!

Se ridică şi Rose şi vru să-şi îmbrăţişeze prietena. Dar Ellen se aşeză repede şi se închise în sine.

– Nimic din asta nu este minunat. Sunt legată de jurământul pe care l-am făcut surorii mele muribunde. Altceva nimic nu m-ar face să mă căsătoresc cu Isaac. Tu îi ştii părerea despre femeile fierar. De la început, nu m-a putut suferi şi nu mă va ierta niciodată că m-am ocupat de amputarea mâinii lui, chiar dacă prin asta i-am salvat viaţa. Cu atât mai mult mă va dispreţui, cu cât eu voi putea să lucrez în fierărie, în timp ce el doar va asista.

Rose o privea perplexă.

– Oh, Ellen, îmi pare rău!

O apucă pe după umeri pe prietena sa, în semn de consolare.

Ellen tăcea. Stătea nemişcată pe mal şi privea apa care sclipea din loc în loc. Apoi se ridică pentru a pleca.

– Ai binecuvântarea mea, deşi nu ai nevoie de ea. Voi discuta cu Jean cum vor merge lucrurile de-acum înainte!

Ellen îşi scutură rochia de praf şi porni să urce spre fierărie.

– Mulţumesc, Ellen! rosti încet Rose şi rămase pe malul râului.

– Dacă vrei, poţi să preiei fierăria, îi propuse Ellen încă puţin ofensată. Va trebui să plăteşti arendă, dar vei fi unic stăpân aici.

– Nu, Ellen, sunt mult prea tânăr pentru asta. Nu va merge bine şi, ca să fiu sincer, mai există mult mai multe lucruri pe care aş dori să le învăţ de la tine. Aş prefera să lucrez mai departe împreună cu tine şi să facem din nou spade. Ca mai înainte.

Ellen zâmbi un moment visătoare. Apoi redeveni serioasă.

– Mi se pare că este aici de-o veşnicie. Ce se va alege din fierăria lui Osmond, dacă nu o preiei tu?

O clipă, Ellen se gândi la Leofric. Crezu că îi aude râsul şi oftă încet.

– Ce ai zice de Arthur? Poate că poţi să i-o dai lui în arendă? Are un bun renume printre oameni şi este suficient de matur.

Jean o privi întrebător.

– Şi tu? Chiar vrei să vii cu mine?

Abia acum îşi dădu seama Ellen cât de tare se temea să îl piardă definitiv.

– Dacă Rose poate veni cu mine! Ea ar putea să se ocupe de copii şi de cei ai surorii tale, şi de casă, aşa cum face aici. Tu eşti cel mai bun fierar pe care îl cunosc, dar Rose este cea mai bună bucătăreasă. Jean o privi şmechereşte pe Ellen, apoi întrebă: Iar tu şi cu mine vom face doar spade, cum ţi se pare?

Ellen se prefăcu că se gândeşte un moment. De fapt, nu se întorsese la Orford doar pentru fierărie, ci mai ales pentru a-i lua pe Rose şi pe Jean la St. Edmundsbury. Ideea lui Jean de a-i arenda fierăria

calfei părea cât se poate de rezonabilă, de aceea o aprobă.

– La St. Edmundsbury am lucrat pentru călugări. Ei vor să înarmeze un grup mai mare de soldaţi. Ar trebui să încercăm să primim o comandă pentru spade. Am putea în acest fel să îl păstrăm şi pe Peter.

Ochii lui Ellen începură să strălucească.

Jean o îmbrăţişă.

– Ce bine că eşti din nou aici! Ne-ai lipsit tare mult!

Râse, o ridică în braţe şi o învârti.

– Un moment, băieţică! îl opri ea. Mai avem de discutat o problemă serioasă!

Jean se opri înspăimântat şi o puse jos.

– Ai lăsat-o gravidă pe Rose. Ellen se străduia să fie serioasă. Ştii ce înseamnă asta?

Jean o privi cu ochii mari.

– Ei, da, desigur că intenţionezi să ţi-o faci soţie, nu?

Jean râse uşurat.

– Pe asta poţi să pariezi.

– Vă veţi căsători cât mai repede posibil. Trebuie să ne întoarcem curând!

– Mulţumesc, Ellen! Ştiam eu că vei înţelege!

„Chiar aşa?" se întrebă Ellen. Abia dacă îşi mai amintea de sentimentul iubirii: Jocelyn şi Guillaume – asta se petrecuse atât de demult...

După nuntă, Jean şi Rose şi-au făcut culcuşul comun în atelier.

– Mă îngrijorează Ellen, spuse Rose când rămase doar cu Jean.

– Nu ar trebui. Jean se lipi de ea, îşi petrecu braţele în jurul pântecelui rotund şi îi sărută drăgăstos gâtul. Este fată mare, ca şi tine! şopti el şi o gâdilă după ureche.

– S-ar putea zice că nu l-ai întâlnit niciodată pe Isaac. Totuşi, ai lucrat cu el, îl cunoşti. Ellen şi el – asta nu va funcţiona niciodată!

Rose se întoarse supărată şi îl fulgeră pe Jean cu privirea.

– Eh, Jean, se va potoli. Va trebui să se împace cu gândul că soţia lui face fierărie. În definitiv, ea va fi aceea care îl va hrăni pe el şi o familie!

Jean ridică din sprâncene.

– Încă o dovadă a faptului că eşti un copilăros. Cum de poţi crede că ei se vor înţelege? Imaginează-ţi că eu ar trebui să îţi asigur traiul şi că aş putea să fac asta mai bine decât ai face-o tu! Eu nu cred că ţi-ar face plăcere. Ellen ar fi meritat cu adevărat puţin noroc, dar cu Isaac? Îmi pare rău, sincer!

– Isaac nu este un om rău. Sigur, are opinia lui despre femei, lucru ce nu-i convine lui Ellen, dar nu este singurul cu această părere, şi asta nu face din el un om rău. Eu sunt sigur că odată îi va recunoaşte talentul.

– A i-l recunoaşte este una, dar a-l şi preţui este altceva!

În mod evident, Rose era de altă părere decât Jean şi era gata să se certe cu el din acest motiv.

– Ai dreptate, draga mea! o întoarse Jean. Dar noi nu vom putea în această seară să schimbăm nimic. Aşa că vino în braţele mele!

El arătă către culcuşul din paie şi o privi rugător.

– Şi totuşi, îmi pare rău, tu, incorigibil hoţ de inimi! îl apostrofă Rose şi se întinse alături de el. Căscă şi adăugă: Dacă nu aş fi atât de obosită...

– ... atunci în semn de protest ai dormi în picioare, precum caii, ştiu, mormăi Jean şi căscă şi el.

Junie 1177

După scurt timp, Ellen şi Arthur au convenit asupra sumei pentru arendarea fierăriei. După ce şi-au încărcat calabalâcul într-o roabă, toţi patru au plecat din Orford, regretând puţin despărţirea de locul care le fusese cămin atâta vreme, doar William era agitat şi se bucura de călătorie.

La sosirea în St. Edmundsbury atmosfera era apăsătoare.

Eve îi primi politicoasă, dar părea iritată.

Marie şi Agnes stăteau pe loc privind când la Ellen, când la Rose.

Isaac nici nu apăruse în curte.

Singurul care părea uşurat la întoarcerea lui Ellen era Peter. Dar când auzi că Jean va lucra pe viitor în fierărie, făcu speriat ochii mari.

– Unde este unchiul Isaac?

William se agita încoace şi-ncolo. Nu le dădu nici o atenţie celor două verişoare ale sale.

– Este în odaia lui, se odihneşte, zise nervoasă Ellen.

Nu mai putea să suporte veneraţia arătată de la bun început de fiul ei faţă de Isaac.

– Nu este acolo! mormăi Isaac, făcându-şi apariţia de după casă.

Jean era şocat de înfăţişarea mizerabilă a lui Isaac. Nu şi-l putea imagina pe fierar decât aşa cum fusese înainte: harnic şi plin de viaţă. Abia când îi văzu ciotul mâinii înţelese cât de jalnic putea să se simtă Isaac. Isaac îi măsură cu privirea pe nou-veniţi, unul după altul.

– Acum vă veţi pripăşi toţi aici?

Mai înainte ca acesta să primească un răspuns, micul William se năpusti spre el.

– Unchiule Isaac, mă iei în cârcă?

Jean îl prinse pe băiat de haină şi îl reţinu.

– Eşti prea mare pentru aşa ceva! îl mustră el, pentru ca Isaac să nu poată spune nimic.

Isaac nu se străduí să-i arunce nici măcar un zâmbet băiatului, o privi scurt, dispreţuitor pe Rose şi pântecele ei şi intră în casă târşâindu-i picioarele.

William îl privi întrebător pe Jean.

– Unchiul Isaac nu se simte bine, dar îi va trece, îl consolă Jean. Ce ai zice să mergem împreună cu Peter în atelier?

William ridică din umeri.

– Hai, vino!

Jean îl luă de după umeri şi îl împinse către fierărie.

Eve şi Rose intrară în casă.

– Ce-ar fi dacă am face împreună o plăcintă? le propuse Rose fetelor şi le mângâie pe cap.

Ambele confirmară de zor, dar traseră cu ochiul la Eve când Rose îşi suflecă mânecile.

– Nu mai avem multă făină, interveni Eve tăios.

– Să vedem, răspunse Rose şi aruncă o privire în sacul cu făină. Dar asta ajunge cel puţin pentru o săptămână!

– Dar trebuie să ajungă până la sfârşitul lunii, reproşă Eve.

– Acum suntem mai multe guri şi oricum făina se va termina mai repede decât era planificat. Dacă se va termina, va trebui să mai cumpărăm şi, în definitiv, Ellen şi bărbaţii muncesc din greu, şi trebuie să mănânce pe măsură.

– Şi la iarnă se va face foamea, dar din partea mea nu aveţi decât să faceţi ce vreţi.

– Bine. Deci putem începe. Marie, adu două ouă, dar fii atentă să nu scapi vreunul!

Marie adusă mândră cele două ouă şi le puse cu grijă pe masă.

– În coş mai sunt paisprezece, la care mâine se vor adăuga cu siguranţă alte şapte ori opt! zise ea. Eu deja ştiu să număr!

Rose îi zâmbi copilei.

– Ei, dacă este aşa, atunci deja ştiu ce vom face în seara asta din restul ouălor!

Rose luă un castron, pentru a face un aluat.

– Să coacem plăcintă? Dar nu este sărbătoare! mormăi îmbufnată Eve.

Rose decise să nu mai insiste pe tema asta. Dacă nici după câteva zile Eve nu se va obişnui cu faptul

că acum ea hotăra, va avea o discuţie cu ea. Dar voia ca mai întâi să îi acorde acesteia ceva timp.

– Mmm...! Plăcinta şi pateurile tale mi-au plăcut, iar ouăle acestea bătute cu şuncă au fost cu adevărat excelente! De mult timp nu am mai mâncat ceva atât de bun!

Ellen îşi linse mulţumită buzele şi o privi mândră pe Rose.

– Bine că nu aude Eve! răspunse Rose râzând.

Cât lipsise Ellen, Eve şi Peter dormiseră în fierărie. Astăzi, după muncă, aceştia plecaseră acasă la ei. Ellen şedea la un capăt al mesei. Locul din celălalt capăt, unde ar fi trebuit să stea Isaac, ca şef al familiei, era gol. Înainte de a pleca, Eve îi dusese un castron cu mâncare. Deşi se refăcuse de mult, Isaac refuza să mănânce împreună cu ceilalţi. De o parte a mesei stăteau Rose şi fetele, iar pe banca din cealaltă parte stăteau Jean şi William.

„Când gemenii vor fi destul de mari, vom avea nevoie de o masă mai mare", gândi Rose şi zâmbi căzută pe gânduri, dar se feri să dea glas gândurilor ei. A vorbi prea mult despre copii înainte de naşterea lor şi a face planuri aducea ghinion. În cele din urmă, ce se va întâmpla cu ei era la voia Domnului. Dacă vorbeai prea mult despre ei, Îl puteai mânia pe Cel de Sus, şi El te putea pedepsi cu naşterea unui copil mort ori schilod. Oare el o pedepsise şi pe Ellen răsucind piciorul fiului acesteia? Şi, dacă aşa era, de ce o făcuse?

Pentru că nu se căsătorise cu Guillaume? Înspăimântată, Rose îşi pierdu o clipă respiraţia la acest gând.

– Rose, mă auzi? Jean o înghionti. Ellen vrea să ştie cum a gospodărit Eve casa!

– Oh, iartă-mă, eram pierdută în gânduri. Rose roşi, apoi răspunse: A gospodărit-o bine. Dar bănuiesc că nu se bucură prea mult de prezenţa mea; în definitiv, o perioadă a făcut totul aşa cum a considerat ea că este bine. Şi deodată apar eu şi îi spun cum trebuie să procedeze. Dar se va obişnui. Dacă era după ea, astăzi nu ai fi avut plăcintă! Roze zâmbi şi adăugă: Însă eu am vrut ca tu să simţi cât mai repede că eşti aici acasă.

– Mulţumesc, Rose. În alte circumstanţe m-aş fi simţit cu adevărat bine aici.

Ellen fixă cu privirea perdeaua care despărţea odaia lui Isaac de camera cea mare. Dacă el o auzise şi o înţelesese, nu putea decât să îi pară bine. William remarcă privirea ei furioasă aruncată spre odaia unchiului său şi privi trist în farfurie.

– Mănâncă, William! îl îndemnă Jean. Doar vrei să te faci mare şi puternic, nu?

– Ai să primeşti plăcinta doar dacă ai mâncat, nu uita! îl completă Rose şi îi zâmbi încurajator băiatului.

– De ce unchiul Isaac nu poate mânca cu noi? întrebă William şi bagă alene în gură lingura cu ouă şi şuncă.

– Vorbeşti prostii! i se adresă Ellen fiului ei. Desigur că el poate mânca cu noi, dar nu vrea.

Îmbufnat, cu capul aplecat deasupra farfuriei, acesta rosti abia auzit:

– Nu îmi mai este foame.

Nu pentru prima dată Ellen observă cât de mult semăna acesta cu tatăl lui şi înghiţi în sec. În ultima vreme, se gândise mai des la Guillaume. Îi era dor de modul lui provocator de a fi, de puterea lui, de încrederea lui de nezdruncinat în sine însuşi. El niciodată nu s-ar fi dat bătut, aşa cum făcea Isaac. Involuntar, trase adânc aer în piept. Se simţea sfârşită doar cu gândul la nunta care va urma. Mai avea la dispoziţie ceva timp din anul de doliu, dar ziua respectivă avea sa sosească probabil mai repede decât ar fi vrut ea.

– Mâine mă duc la stareţ şi îl întreb despre armele pentru noul grup de soldaţi, anunţă brusc Ellen. „Munca este cel mai bun mijloc pentru a alunga gândurile negre", îşi zise ea şi sorbi din sucul de mere. Acesta era deja puţin acidulat şi ciupea la limbă. Murmură încă nostalgică: Îmi aminteşte de cidru!

A doua zi după-amiază când Ellen se întoarse de la mănăstire, era nervoasă.

– Nu ai primit comenzile? întrebă Jean ridicând din sprâncene.

– Ba da! răspunse ea scurt, dar fără a părea deosebit de bucuroasă. Vom începe din nou cu nişte lanci simple. Conrad, starostele breslei, este un înfumurat. Era şi el la stareţ şi s-a pronunţat împotriva noastră, spunând că în această fierărie nu lucrează nici un meşter.

Vocea i se frânse.

– Dar Isaac... nu ai spus...

– Normal că am amintit de Isaac. Dar Conrad auzise deja de nenorocirea care i s-a întâmplat şi ştie că el nu va mai putea lucra în fierărie. Ei permit funcţionarea fierăriei în continuare doar datorită faimei de care se bucura Isaac şi bunilor lui prieteni din breaslă. Această nedreptate din partea breslei mă înfurie! Dacă la Orford ar fi existat aşa ceva, am fi putut arenda fierăria lui Osmond doar cu aprobarea ei, imaginează-ţi!

Ellen se plimba neliniştită dintr-un capăt în altul al fierăriei.

– Dar dacă Isaac are totuşi aprobarea breslei, cum poate Conrad susţine că nu există meşter în fierărie?

Jean clătină mirat din cap.

– Acelaşi lucru se întâmplă mereu! Isaac nu mai poate lucra, iar eu sunt femeie. Simplu! Conrad ştie cum lucrez şi ştie foarte bine că eu ar fi trebuit să fiu de mult meşter!

– Şi atunci, cum de ai obţinut comenzile?

– Stareţul s-a interesat cum am realizat comenzile din ultimele luni. Călugării erau foarte mulţumiţi şi ne-au lăudat seriozitatea. Şi stareţul l-a expediat pe Conrad. Mie mi-a spus: Dacă în fierăria dumneavoastră nu lucrează un meşter, nu puteţi cere aceleaşi preţuri ca un membru al breslei. Dar, dacă preţul este mai avantajos pentru noi, aş fi de acord să vă comand cel puţin două sute de lănci. Atunci i-am răspuns că pentru asta breasla ne-ar da afară definitiv din rândurile

ei. Stareţul m-a privit pătrunzător şi a zis: Lasă asta în grija mea. Am de distribuit multe comenzi şi trebuie să fac economii acolo unde se poate. Breasla va trebui să se supună. Şi cu vorbele acestea a încheiat discuţia. Trebuie să terminăm lăncile înainte de Crăciun.

– Dar Ellen, astea sunt veşti grozave!

Jean o bătu pe umăr.

– Asta dacă facem abstracţie de faptul că am fost nevoită să reduc dureros preţul şi că ne-am pus breasla în cap! Oftă, apoi adăugă: Dacă primeam comandă pentru o singură spadă, am fi avut mai puţin de lucru, am fi câştigat mai mult şi ne-am fi bucurat de o mai mare apreciere.

Prima sută de lănci era gata după trei săptămâni.

Călugării au fost surprinşi când cei trei au apărut cu jumătatea comenzii executate, şi pentru a lua acontul corespunzător restului comenzii.

Seara se bucurau toţi de gustoasa ciorbă de fasole gătită de Rose.

– Într-adevăr, aţi lucrat bine! îi spuse Ellen lui Jean, care acum era din nou mâna ei dreaptă.

Lui Peter nu îi fusese uşor la început să ajungă pe ultimul loc în atelier, dar îşi reveni repede, hotărât să facă tot ce poate.

– Înainte de venirea iernii, ar trebui să construim o odaie, voi ce ziceţi? i se adresă ea apoi lui Jean şi lui Rose. Rupse o bucată de pâine şi o înmuie în ciorbă înainte de a o băga în gură. Nu veţi putea dormi veşnic în fierărie.

Rose radia.

– Dacă Peter mă va ajuta puţin, cu siguranţă că nu voi avea nevoie de mult timp. Dar trebuie să facem rost de lemn şi de lut şi să aducem suficiente paie de la un ţăran.

– Dacă vreţi şi o fereastră, atunci va trebui să faci şi un oblon! mai zise Ellen bucurându-se de feţele strălucitoare ale celor doi. Deci te ocupi tu de tot?

Jean confirmă. Obrajii îi sclipeau de emoţie.

Ellen scoase punga de piele primită de dimineaţă de la stareţ şi îi puse în palmă lui Jean câteva monede din argint.

– Ia-i, dacă mai ai nevoie, vii la mine.

– Mulţumesc, Ellen!

Rose îi luă mâna şi i-o strânse.

Seara, Rose era întinsă alături de Jean în culcuşul din paie din fierărie şi făcea planuri.

– Nu ne poţi face un pat adevărat? Unul cu saltea şi draperii, cum au oamenii aleşi? Ce mi-ar plăcea!

Jean dădu din cap şi desenă ceva pe podeaua bătătorită din lut.

– Aici se află peretele casei lui Isaac, iar aici construim noi. Dacă punem patul acolo, în nişă, va fi ferit de curent din trei părţi prin pereţi. Şi dacă vrei, o să ai şi o draperie în faţa patului. Ce zici?

– Minunat, Jean! Rose radia. Ce-ai zice dacă la anul le vei face un pat şi lui Ellen şi Isaac, cu ocazia nunţii? Ei sunt stăpânii casei. Dacă trebuie să se

căsătorească, deşi nu se iubesc, măcar să doarmă ca nişte regi, nu crezi?

Jean râse şi îi dădu un bobârnac uşor peste nas.

– Ai dreptate, ca totdeauna. Este o idee bună. De mult mă gândesc cum să-i fac lui Ellen o bucurie. Aşa că am să cumpăr ceva mai mult lemn. În acest fel obţin şi un preţ mai bun, iar lemnul pentru patul lui Ellen va fi garantat uscat. Şi mai am o idee...

Jean o privi pe soţia lui. Aceasta îi adormise în braţe. Pieptul i se ridica şi se lăsa în mod regulat. Jean se uită la pântecele ei. El nu credea că acolo erau doi copii. Cum ar fi încăput în acel trup delicat? Ea îi spusese de atâtea ori să îi pună mâna pe pântece când mişca copilul. Dar imediat ce el îl atingea, nu se mai întâmpla nimic. „Ca un animal sălbatic, care în caz de pericol face pe mortul", gândi el zâmbind. Brusc, pântecele se mişcă! Puse cu gingăşie mâna pe el şi de data aceasta mişcarea continuă. „Voi fi tată", îşi zise Jean mândru şi fericit, o sărută pe obraz pe Rose şi adormi mulţumit.

Jean termină construcţia înainte ca vara să se fi sfârşit şi putu astfel să ofere micii lui familii un acoperiş deasupra capului. Odaia avea o uşă normală, din lemn de stejar, prin care se intra din curte. Acum, când soarele era sus, era inundată întreaga zi de lumina acestuia, care pătrundea prin fereastra cu oblonul deschis şi înveşmânta totul într-o lumină minunată. Dar cel mai frumos – cel puţin aşa credea Rose – era patul din nişa separată printr-o draperie. Într-un colţ,

alături de mica vatră, se afla un leagăn mare. Jean folosise serile călduțe de vară pentru a-l construi. Îl făcuse suficient de lat, pentru cazul în care urma într-adevăr să primească gemeni.

Deoarece Ellen şi ajutoarele ei terminaseră lăncile cu mult înainte de termenul convenit, starețul le mai dăduse de făurit câteva spade simple pentru soldați. Şi aici Ellen trebuise să facă reducere de preț, în schimb, obținuse promisiunea că breasla nu va afla despre ele. La spade câştiga mult mai mult decât la lănci. Acestea nu se comparau nici pe departe cu Athanor, pentru că erau toate la fel, mai puțin costisitoare, dar reprezentau o ocazie ideală pentru Jean să exerseze confecționarea de spade şi călirea. Astfel de spade simple se făceau dintr-un singur sortiment de fier şi erau îndoite de mai puține ori. Erau totuşi la fel de conştiincios călite, ca toate armele confecționate de Ellen. Spadele nu aveau ornamente de nici un fel, mânerul era doar înfăşurat cu in, şi în comandă nu erau prevăzute tecile aferente. Aceste spade pentru soldați erau furnizate la un loc, într-o simplă ladă din lemn. Deoarece ea şi Jean puteau în viitor să lucreze independent, Ellen decise să doteze fierăria cu o a doua forjă şi cu încă două nicovale.

– Trei nicovale? Nu este ceva cam mult? întrebase surprins Peter.

– Nu, dacă tu eşti abia calfă! răspunse Ellen cu un zâmbet strengăresc. Dar poate că apoi vei prefera în altă parte...

– Nu, nu! Că doar nu sunt cretin! izbucni Peter şi roşi. Scuze, vreau să spun...

– Bine, bine.

– Eu sper să primim curând mai multe comenzi de la călugări, şi pe lângă asta mă voi strădui să devin mai apropiată nobililor din împrejurimi. Cine ştie, poate că mai târziu luăm şi un ucenic...

Isaac nu băgă de seamă nimic din toate astea. Nu se interesa nici de fierărie, nici de casă, abia dacă vorbea cu ceilalţi şi petrecea mai tot timpul retras în camera aflată în semiobscuritate. Nici măcar copiii nu îl mai băgau în seamă.

Începutul lui octombrie 1177

– Jean! Rose își scutură ușor bărbatul. Jean, scoală, te rog! strigă ea apoi ceva mai tare.

Acesta privi în jur somnoros.

– Ce este? Este vremea să mă trezesc?

– A început! Adu-o pe Ellenweore și apoi pe moașă, repede!

Rose inspira adânc și expira aerul gemând.

Jean sări din pat, trase pantalonii pe el și dădu fuga afară.

– Ellenweore! Ellenweore! Rose! strigă el bătând cu pumnii în ușa lui Ellen.

Aceasta se ivi într-o clipă în prag. Arăta ca și cum nu dormise deloc.

– Eu am să încălzesc repede apa. Aseară, tocmai am adus o găleată cu apă proaspătă. Parcă aș fi bănuit! spuse ea și ațâță focul. Pun imediat cazanul la foc și pe urmă mă duc să văd ce face ea. Aleargă după moașă, o rezolvăm noi!

Ea apucă o făclie, i-o puse în mână lui Jean și îl împinse pe acesta pe ușă afară.

Din cauza bătăilor în ușă se treziseră și fetele, și William.

– Culcaţi-vă la loc, eu trebuie să mă ocup de Rose, vine copilul ei pe lume! zise ea scurt şi îi împinse pe copii spre culcuşurile lor.

Fetele începură să plângă.

– O să moară acum şi ea, ca mama? întrebă speriată Marie.

Ellen scutură din cap.

– Rose este voinică. Roagă-te pentru ea şi pe urmă întinde-te şi mai dormi puţin! o sfătui ea rapid înainte de a ieşi grăbită afară.

Rose avea deja dureri puternice, dar era curajoasă.

– Am fost de atâtea ori gravidă, şi totuşi nu am nici un copil, spuse ea cu respiraţia tăiată între două crize de dureri. Dacă Dumnezeu îmi dăruieşte cu adevărat doi copii şi dacă ei sunt sănătoşi, voi şti că m-a iertat.

Oftă zgomotos.

– Totul va fi bine! o linişti Ellen, în timp ce chipul lui Rose se schimonosea de durere.

Ellen îi ştergea fruntea transpirată cu un prosop umed.

Rose se chinui până în zori. Moaşa şi Ellen rămasera alături de ea, pe când Jean se întinse lângă William. Dar nu putea dormi. Prin perete se auzeau gemetele înăbuşite ale celei care se pregătea de naştere. Jean se ruga cu ardoare, până când în cele din urmă auzi ţipete. După puţin timp, cineva deschise uşa.

– Ai devenit tată, Jean! Ellen radia de bucurie când el se repezi la ea. Hai cu mine să îţi vezi fiii!

Îl apucă de mânecă şi îl trase după ea.

– Şi Rose, cum se simte Rose? întrebă el îngrijorat.

– Se simte bine, nici o grijă!

Rose era în pat şi părea cea mai fericită femeie din lume – este drept, cam epuizată, dar conştientă şi mândră nevoie mare de cei doi copii.

Moaşa deja îi înfăşase strâns pe cei doi fii, aşa că aceştia păreau nişte larve de gândaci.

– Priviţi-l bine pe acest bărbat. El este tatăl vostru. Îl veţi respecta şi veţi asculta de el, aţi auzit? le zise ea cu oarecare severitate celor două pachetele.

Apoi luă unul din ele şi i-l puse în braţe lui Rose, iar pe celălalt i-l dădu lui Jean.

Acesta îl luă pe micuţ şi îl privi atent. Capul copilului era mai mic decât palma lui.

– Ce mult păr are! se miră Jean şi îi mângâie cu degetul arătător pumnul micuţului.

Apoi se duse la Rose, se aşeză pe marginea patului şi îi arătă copilul.

– Priveşte cât de mic este! şopti el.

– Este exact ca fratele lui, răspunse Rose şi îi întinse şi al doilea copil.

– Şi seamănă leit unul cu altul! se miră din nou Jean.

– Doar sunt gemeni! explică moaşa râzând. Se întâmplă deseori şi poate că vor şi rămâne aşa.

– Sunt atât de mici şi de gingaşi! murmură Rose îngrijorată. William era mult mai voinic. Să nu fie prea firavi! Rose se uită la moaşă, căutând ajutorul acesteia. Te rog să îi botezi chiar astăzi, eu am mai pierdut un copil nebotezat!

– Nu îmi fac nici o grijă în ce-i priveşte pe băieţei; cu siguranţă vor creşte mari şi voinici. Întotdeauna

gemenii sunt mai mici, iar cei doi mi se par sănătoşi, afirmă moaşa. Vreau totuşi să-i botez, ca să fie spălaţi de păcate. V-aţi gândit deja la numele lor?

Rose şi Jean se priviră întrebător.

– Pe tatăl tău cum îl chema? întrebă Rose.

Jean se încruntă scurt.

– Raymond.

Pronunţă numele franţuzeşte, şi Rose îl repetă.

– Frumos nume Raymond, nu crezi? spuse ea şi îl sărută pe nas pe copilul din braţele ei.

Băiatul deschise gura puţin şi scoase un sunet ca mieunatul unui pisoiaş.

– Se pare că lui îi place! zise Rose şi râse emoţionată.

– Şi tatăl tău?

Lui Jean îi plăcu ideea de a-i boteza pe băieţi cu numele bunicilor.

– El a murit când eu eram încă mică. Mama a amintit o singură dată de el, dar numele nu i l-a pronunţat.

Jean ridică din umeri în semn de regret şi o mângâie pe obraji pe Rose.

– Dar eu aş şti totuşi un nume, spuse Rose.

Jean ascultă cu atenţie.

– Ce ar fi să îi spunem Alan? Aşa i se spunea lui Ellen ca băiat.

Jean zâmbi şi îşi privi fiul.

– Alan?

Băieţelul căscă şi toţi râseră.

Ellenweore, care auzise tot, înghiţi în sec. I se puse un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Bine, acum voi boteza copiii, spuse moaşa. Ca gemeni arată voinicei, dar nu poţi să ştii niciodată ce se va întâmpla, şi nu trebuie să le punem sufleţelele în pericol. Ea scoase un crucifix şi un rozariu, scoase nişte apă sfinţită dintr-o sticluţă pe care o purta la ea şi îl stropi cu ea pe primul copilaş. Făptură a Domnului, astfel te botez în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh cu numele de Raymond. Îi fu cam greu să pronunţe sunetul nazal din coada numelui franţuzesc, apoi propuse: Ar trebui să îl strigaţi Ray.

După ce şi cel de-al doilea copilaş a fost botezat, ea îi ceru lui Jean ca săptămâna viitoare să se ducă la biserică cu copiii şi cu naşii, pentru a desăvârşi botezul cu ungerea de către preot.

După ce Rose îi alăptă pe gemeni şi aceştia adormiră, moaşa îi puse pe amândoi în leagăn. Cu vorbe politicoase, dar şi ferme aceasta îi scoase din cameră pe Jean şi pe Ellen şi îi ceru tinerei mame să se odihnească şi ea puţin.

Imediat ce Rose închise ochii, moaşa ieşi şi ea închizând încet uşa în urma ei. În casa alăturată, primi de la Jean contravaloarea muncii ei care, având în vedere dubla bucurie, era şi ea dublă. Rosti o rugăciune pentru familie, mai dădu câteva scurte indicaţii şi plecă.

Când Eve sosi dimineaţă la fierărie şi auzi noutatea, se duse în grabă la Rose.

– Nu îţi face griji, am să mă ocup eu de tot, până te vei reface, îi promise acesteia.

– Mă bucur că tu cunoşti atât de bine casa, răspunse Rose vlăguită.

Tensiunile iscate uneori în ultimele luni între cele două femei erau de domeniul trecutului.

– Nu am fost întotdeauna amabilă cu tine, îmi pare rau, spuse încet Eve. Îmi era teamă că te vei debarasa de mine când se va naşte copilul.

– Şi după cum vezi, acum avem de două ori mai mult de lucru! răspunse Rose. Dar nu m-aş fi debarasat de tine nici dacă era vorba de un singur copil.

Eve radia de bucurie.

– Isaac ştie deja că în casă sunt doi băieţi noi?

Rose inspiră sonor.

– Cu siguranţă că a aflat, dar eu nu cred că îl interesează în mod deosebit. Până la moartea soţiei sale nu şi-a dorit nimic mai mult decât un fiu. Jean îi va oferi prilejul de a se bucura pentru el de doi deodată.

– Da, am să văd asta când am să-i duc mâncarea. Eve ridică din sprâncene şi adăugă: Tocmai de aceea se va ascunde în odaia lui, dar îi va trece cândva durerea.

Rose vru să o aprobe, dar o apucă apoi căscatul.

– Oh, iartă-mă! Tu trebuie să fii obosită, te las să dormi şi revin.

– Mulţumesc, Eve, spuse Rose şi în clipa următoare adormi.

Eve avusese dreptate: după naşterea gemenilor, Isaac deveni şi mai retras. Dacă până atunci mai stătea

uneori după-amiaza în bucătărie, acum evita orice loc în care i-ar fi putut întâlni pe copii. Se retrăgea în pădure, în odaie ori pe pajiştea de pe dealul din spatele casei.

Martie 1178

Într-o zi, Jean îl descoperi pe micul William într-un tufiş, singur. Pe obrajii lui pistruiaţi curgeau lacrimi grele.

– Ei, Will! Ce-i asta? Un băiat nu plânge! îl mustră el duios şi, pentru o clipă, se gândi la tatăl lui. Parcă auzise glasul acestuia.

– Ştiu, dar nu pot să mă abţin! răspunse nefericit William şi îşi trase nasul.

– Ce s-a întâmplat?

Jean se aşeză lângă el şi începu să se joace cu un băţ în nisip.

– Este din pricina unchiului Isaac!

Lui William îi curgea nasul. Îl trase cu zgomot odată cu un oftat.

– Da?

– Cred că nu mă mai poate suferi!

William îl privi trist pe Jean şi se şterse pe faţă cu mâneca.

– Dar este o prostie, William! Cum de ţi-a venit o asemenea idee?

Jean îl privi plin de compătimire pe băieţel.

– De când suntem aici, nu a râs niciodată cu mine şi nu m-a mai luat pe genunchi. Şi nici nu vorbeşte cu mine! Iar când mă duc la el, mă izoneşte.

Jean luă copilul în braţe şi îl mângâie.

– El nu mai râde pentru că este furios, îi explică acesta.

– Furios?

William îl privi cu ochii mari.

Jean dădu din cap.

– Da, William, dar nu este furios din cauza ta.

– Atunci, pe cine este înfuriat?

– Poate pe Dumnezeu.

Jean ridică din sprâncene.

– Dar nu are voie să fie mânios pe Dumnezeu!

– Ştiu, Will, şi Isaac ştie şi el.

– Dar de ce este aşa de înfuriat pe Dumnezeu?

– Pentru că alţi bărbaţi au parte de băieţi.

– Aşa ca tine!

William radia şi Jean îl aprobă.

– Şi pentru că Dumnezeu i-a luat-o pe Mildred, şi pe deasupra i-a luat şi braţul.

– Dumnezeu i l-a tăiat?

– Nu, William. Asta a făcut-o un felcer.

– Păi atunci, trebuie să fie mâniat pe felcer.

Jean trase adânc aer în piept. Era destul de greu să îi explice aşa ceva unui copil de cinci ani.

– Ori pe mama ta, pentru că i-a ţinut braţul când i l-a tăiat felcer cu ferăstrăul! se auzi glasul lui Isaac, care apăruse ca din neant în spatele lor.

William îl privea înspăimântat.

– Minţi, nu a făcut ea asta! strigă micuţul, sări în picioare şi o luă la fugă.

– Isaac! îl dojeni Jean pe fierar.

– Ce este?

Isaac îl privi provocator.

– Era necesar? Băiatul te stimează şi te iubeşte.

– Iar maică-sa a avut grijă ca eu să devin un schilod!

– Ştii bine că nu a avut de ales. Sau poate susţii ca intenţionat te-a schilodit?

Acum Jean îl privea provocator pe Isaac.

– A vrut poate fierăria...

Vocea lui Isaac tremura.

– Ea avea deja o fierărie!

– Mă urăşte pentru că am spus că femeile nu au ce căuta într-o fierărie!

– Eşti un prost, Isaac!

Isaac oftă.

–Băiatul însuşi este un schilod; ştii cât de important ar fi...

Jean nu putu să termine fraza, pentru că interveni fierarul.

Mie îmi poţi spune schilod, dar nu şi lui! urlă furios Isaac, apoi se prăbuşi parcă în sine. El îşi va croi drumul lui în viaţă!

Cu siguranţă, şi are un exemplu bun în tine! Doar vezi ca deja începe să se izoleze. Exact ca tine!

Jean îl provoca intenţionat pe Isaac.

Isaac se plantă furios în faţa interlocutorului şi trase adânc aer în piept.

Jean continua să îl privească provocator. Crezu o clipă că Isaac îl va lovi în faţă cu pumnul sănătos. Chiar sperase asta, dar nu se întâmplă nimic.

– Băiatul nu a avut niciodată un tată, i-ai fi putut fi tu tată! îi reproşă Jean şi îl privi dezamăgit pe Isaac. Dar ar fi meritat ceva mai bun decât tine, şi Ellen de asemenea.

Fără a se mai uita la Isaac, Jean se întoarse în fierărie.

Isaac mormăi o înjurătură şi se duse şi el în casă.

Într-o zi de aprilie, în care se succedau ploaia, ninsoarea de scurtă durată şi strălucirea soarelui, Isaac o pândi pe Ellen până când aceasta rămase singură în bucătărie.

– Trebuie să stăm de vorbă! spuse el şi se aşeză pe bancă în faţa acesteia.

Ţinea mâna sănătoasă pe masă, în timp ce ciotul celuilalt braţ atârna liber.

Ellen îl privi întrebătoare. Era prima dată de la moartea lui Mildred când acesta îi vorbea.

Isaac îşi drese glasul şi cu mâna sănătoasă şterse nervos masa.

– Ce vrei? îl întrebă nerăbdătoare Ellen.

– Este vorba despre nuntă.

– Te-ai răzgândit?

Ellen prefera să nu îl privească.

– Bineînţeles că nu! Isaac era evident nervos. Chiar dacă nu mi-aş fi dorit altceva mai mult decât să îmi

găsesc în sfârşit liniştea! După o scurtă pauză, adăugă: Dar am jurat amândoi.

– Nu am uitat asta, răspunse Ellen, strâmbând din nas. Isaac se mai spăla doar rar după moartea lui Mildred şi nu se mai rădea aproape deloc. Înainte de nuntă, va trebui să faci o baie, puţi!

Ellen se aşteptase la un acces de furie, dar Isaac clătină doar din cap.

– Anul de doliu s-a încheiat, îi reaminti el.

– Atunci ar trebui să ne ţinem curând făgăduiala, am să vorbesc cu preotul. Ellen se ridică în picioare. Asta este tot?

Isaac confirmă fără a o mai privi şi rămase inert până când Ellen ieşi din bucătărie. După care lovi cu pumnul în masă, de săriră în sus cănile din lut. Se ridică brusc în picioare, ieşi şi se afundă în pădure cu toate că ploua, de unde reveni ud leoarcă abia după căderea întunericului. Fără a mai mânca ceva, se retrase în odaia lui.

Cei doi se căsătoriră după doar o lună, într-o zi de mai întunecată şi ploioasă. La întoarcerea de la biserică, Rose o luă de braţ pe Ellen. Jean, Peter şi Eve le urmau împreună cu copiii. În urma tuturor, la mare distanţă, venea Isaac singur. Deşi Ellen purta o rochie nouă din in şi o coroniţă de flori albe pe cap, nu arăta ca o mireasă fericită. Rose o trase pe prietena ei în casă, în odaia pe care aceasta trebuia de-acum înainte să o împartă cu Isaac. Jean înlocuise perdeaua despărţitoare cu o uşă. În mijlocul micii încăperi, se afla cu

capătul lipit de perete patul din lemn de stejar făcut de Jean pentru ei. În cele patru colțuri ale lui, picioarele-stâlp se ridicau până aproape de tavan susținând deasupra un acoperământ și pe de lături draperii din pânză de in de un albastru-deschis.

Pe Ellen o podidiră lacrimile când se gândi că din această zi era nevoită să împartă acest pat cu Isaac. Contrar așteptărilor și fără alte insistențe, mirele se bărbierise, se îmbăiase și se îmbrăcase cu hainele noi date de Ellen, dar asta nu diminua cu nimic teama ei de a-și petrece restul vieții ca soție a lui.

Când Rose îi văzu ochii înlăcrimați, nu mai știu ce să facă.

– Ah, Ellen, totul va fi bine, este nevoie doar de timp!

Rose o mângâie pe Ellen pe obraji, încercând să o mai consoleze pe nefericita mireasă.

– Îmi este frică de noapte! îi mărturisi Ellen cu glasul frânt.

Rose clătină din cap cu înțelegere și îi aranjă celeilalte o buclă rebelă care căzuse pe față.

La ospățul de după nuntă, la care fuseseră invitați mai mulți oameni, s-a băut și s-a râs mult. Doar Ellen și Isaac stăteau țepeni la masă, și nu vorbeau. Cu cât petrecerea se întindea, invitații se chercheleau mai vârtos și deveneau mai veseli. Când Ellen nu mai suportă să îi vadă pe ceilalți sărbătorind nunta ei, se ridică. Isaac procedă la fel, conform obiceiului. Invitații râseră și chiuiră, făcură remarci deșănțate și

ridicară cănile pentru tânăra pereche. Plecarea spre odaia conjugală însemnă încheierea petrecerii.

– Cum ați făcut chestia asta cu patul? întrebă uimit Isaac când rămaseră singuri în odaie.

– Asta m-am întrebat și eu. Cine știe ce mai fac ăștia pe la spatele meu! răspunse Ellen și încercă un zâmbet timid.

Își dădea seama că Isaac se simțea la fel de prost ca ea. Se retrase în colțul cel mai întunecat al odăii, unde lumina slabă a zilei nu ajungea, își scoase rochia și se strecură în cămașă sub pătură.

Isaac ședea pe cealaltă margine a patului.

– Nu voi cere nici un fel de drepturi conjugale, spuse el obosit, se descălță, se dezbrăcă de hainele prăfuite și se strecură, de asemenea, sub pătură în cămașă.

Stinse opaițul și se întoarse cu spatele la Ellen.

Ea rămase încă multă vreme trează alături de el și, în dimineața următoare, se trezi mai târziu decât de obicei. Soarele deja răsărise. Locul lui Isaac în pat era gol.

– Ai dormit bine? întrebă îngrijorată Rose când în sfârșit Ellen își făcu apariția în camera mare.

Ellen dădu afirmativ din cap vizibil ușurată.

Rose îi zâmbi.

– Jean și Peter îți transmit că astăzi nu ai acces în atelier. Trebuie să te odihnești și te vei apuca de muncă abia mâine.

Ellen era orbită de lumina soarelui ce pătrundea prin ușa deschisă și trase adânc aer în piept.

– Atât de mult timp! Ce să fac cu atât timp? Apucă o plăcintă cu carne rămasă din seara precedentă și

muşcă înfometată din ea. Astăzi, este o zi frumoasă, cred că voi face o mică plimbare, de mult timp nu am mai ieşit, spuse ea cu gura plină.

– Te-aş însoţi cu plăcere, ca pe vremuri, îţi mai aminteşti? Dar astăzi Eve nu vine şi din cauza copiilor nu am cum.

La picioarele lui Rose, gemenii se jucau cu bucăţile de lemn rămase de la construcţia patului.

– Nu-i nimic, nu mă deranjează să rămân puţin singură.

Ellen se hotărî să se ducă pe pajiştea cea mare de la marginea pădurii, să se întindă în iarbă şi să privească cerul, cum făcea când era copil, împreună cu Simon. De o veşnicie nu mai avusese timp să trândăvească. Gândurile ei zburară spre trecut. Îi reapărură în faţa ochilor chipurile lui Claire, Jocelyn şi Guillaume. Se simţi pătrunsă de o căldură provocată nu doar de razele soarelui. Fu smulsă brusc din reveria ei de un ţipăt. Sări în picioare şi privi în jur. Fiul ei fugea pe pajişte. Îl urma cu paşi mari Isaac, până când acesta îl prinse pe copil. William ţipă încă o dată. Ellen alergă cât putu de repede şi îi ajunse curând.

– Eşti rău! îl auzi pe William strigând şi îl văzu pe acesta lovindu-l cu pumnii lui mici pe Isaac.

– Ce se petrece aici? se înfurie Ellen. William, vino aici!

Copilul se refugie în poalele rochiei mamei lui. Era o ocazie de care avea parte rar şi de aceea profită de ea.

– M-am tăiat rău la deget! se văită el şi întinse mânuţa.

– De unde ai cuţitul? întrebă Ellen suspicioasă, după ce se convinse că rana nu era periculoasă.

– Mi l-a dăruit Isaac, răspunse abia auzit William şi îi arătă cuţitul mic, dar foarte ascuţit.

Ellen îl privi şocată pe Isaac.

– Eşti nebun? Nu poţi lăsa un copil de cinci ani să se joace de unul singur cu un cuţit!

– Nu s-a jucat cu el de unul singur, ci a învăţat să sculpteze sub supravegherea mea. Şi, în afară de asta, nu şi-a retezat degetul! răspunse răstit Isaac.

– Şi mie mi-a spus asta, şi apoi a râs de mine pentru că plângeam. De aceea am fugit.

– Ai râs de el? Ellen simţea că o cuprindea furia, fără ca ea să se poată împotrivi, şi ţipă la Isaac: Tocmai tu? Toată ziua stai şi îţi plângi de milă!

Isaac ridică mâneca şi întinse către ea ciotul braţului.

– Da, am râs de el. Pentru o mică tăietură la deget un băiat nu plânge. Dar eu am dimpotrivă toate motivele să cârtesc în faţa sorţii. Dacă tu nu ai fi lăsat să mi se amputeze mâna...

Vena de la gâtul lui Isaac se umflase şi arăta ca un vierme uriaş care pulsa.

– ... atunci, acum ai fi fost mort şi ţi-ai fi găsit liniştea pe care ţi-o doreşti atâta! urlă şi Ellen răspunzându-i. Da, regret de mult că ţi-am salvat viaţa. Am făcut totul doar pentru Mildred. Mă temeam că nu va supravieţui morţii tale. Dacă aş fi ştiut că ea va muri

oricum, te-aş fi lăsat în voia sorţii. Ai fi putrezit! Ellen izbucni în râs şi continuă: Acum îmi este clar cât de mult ţi s-ar fi cuvenit asta, trântorule! Mi-aş fi dorit să fi rămas în Normandia şi să nu fi fost prezentă la moartea lui Mildred. Cum de am putut să jur că mă voi căsători cu tine? Eşti un egoist, un barbar şi un nerecunoscător!

– Nerecunoscător? repetă Isaac. Să îţi fiu recunoscător că mi-ai ţinut braţul când chirurgul mi l-a tăiat cu ferăstrăul? Niciodată nu te voi ierta pentru asta!

– Am urât ce am făcut, Isaac, şi acum te urăsc pe tine! În fiecare noapte mă urmăreşte senzaţia de leşin din momentele în care ferăstrăul muşca din osul tău. Încă mai simt în nări duhoarea cărnii putrede! Eşti prost şi fudul, Isaac! Băiatul nu poate să înveţe nimic de la tine! Ellen se întoarse către William: Hai să mergem, tanti Rose te va pansa, zise ea mai înţelegătoare decât ar fi fost în mod obişnuit.

Luă copilul de mână şi reveni cu el acasă.

Isaac tuna şi fulgera de se auzea de departe.

– El nu este mereu aşa, spuse William încet după un timp şi ridică privirea către mama lui.

– Nu mai vreau să aud nimic despre asta! răspunse Ellen şi îl împinse pe băiat în casă.

La câteva zile după acest incident, William se strecură până la colina unde stătea şi medita Isaac.

– Ce cauţi aici? îl întrebă iritat Isaac.

– Nimic, doar să stau puţin cu tine, răspunse William şi se aşeză lângă el.

– Maică-ta nu o să privească asta cu ochi buni, bombăni Isaac.

– Nu o să bage de seamă, este în fierărie.

O vreme, stătură fără a mai scoate o vorbă. William culese trei fire de iarbă şi le împleti.

– Acum îţi este frică să mai ciopleşti în lemn? îl întrebă Isaac într-o doară.

William dădu din cap.

– Nu trebuie. Acum ştii cât poate fi de periculos. Trebuie să cunoşti cuţitul şi puterea lui de a tăia, pentru a-l respecta şi a-l ţine corect. Niciodată nu faci de două ori aceeaşi greşeală.

– Unchiule Isaac?

William îl privea cu ochi mari.

– Hm...?

– Te pot întreba ceva?

– Hm...!

– Ce s-a întâmplat cu mâna ta? De ce a trebuit să fie tăiată?

Isaac simţi cum i se urcă sângele în cap şi trase aer în piept. A durat mult până când a reuşit să spună ceva, dar William avea răbdare.

– Peter a lăsat un cleşte lângă forjă. Era fierbinte, dar asta nu se putea vedea. L-am luat cu mâna şi m-am ars.

– Atunci, de ce eşti mâniat pe Dumnezeu şi pe mama, şi nu pe Peter?

William îl privea întrebător.

– Cleştele stătea prea aproape de forjă. Ar fi trebuit să ştiu că este fierbinte. Şi, pe lângă asta, am

continuat să muncesc în loc să îmi îngrijesc mâna. Aveam mult de lucru şi aveam şi nevoie de bani.

Vocea lui Isaac era tot răguşită, dar tonul nu mai era aspru.

– Eu voi fi odată ca tine, unchiule Isaac! spuse încet William. Am eu ambele mâini, dar uită-te la picioarele mele, şi eu sunt un schilod!

William vorbise cu atâta seriozitate, că pe Isaac îl trecură fiorii.

– Îţi interzic să mai spui aşa ceva! Tu nu eşti un schilod şi chestia asta cu piciorul... Isaac se opri din vorbit şi privi piciorul băiatului. Dă-mi pantoful!

William se descălţă de saboţii din lemn.

– Pe care?

Isaac apucă sabotul din piciorul strâmb şi îl privi cu atenţie. Apoi ridică piciorul băiatului şi îl examină şi pe acesta.

– Deja s-a mai îndreptat puţin, cred. Poate că într-adevăr ajută!

Isaac părea mulţumit.

– Jean zice că trebuie să port mereu saboţii. Dar din cauza lor mă dor picioarele. Mă descalţ deseori şi merg cu picioarele goale când nu mă vede, mărturisi William.

– Oh, dar asta mă întristează foarte tare!

Isaac îl privi pe băiat şi clătină din cap.

– De ce? întrebă curios William.

Atât timp îşi dorise atenţia unchiului său şi deodată beneficia de ea din plin!

– Desigur că tu nu îţi mai aminteşti, dar Jean şi cu mine ţi-am făcut primii pantofi destinaţi a-ţi îndrepta piciorul pe măsură ce creşti, îi explică Isaac.

– Dar nu are nici o importanţă cum îmi creşte piciorul. Oricum asta spune mama.

– Eu cred că mama ta nu are dreptate.

– Nu este de mirare că spui asta. Tu nu o poţi suferi!

William coborî trist privirea în pământ.

– Nu este vorba de asta.

Isaac îi masase tot timpul piciorul băiatului cu mâna sănătoasă, până când piciorul luase o nuanţă roz şi se încălzise. Sabotul din lemn îi produsese băşici şi bătături, dar atingerea mâinii lui Isaac îi făcuse totuşi bine.

– Unchiule Isaac?

– Ce este, fiule?

– Mie nu îmi place fierăritul!

Micuţul îl privea pe unchi de parcă i-ar fi încredinţat o taină teribilă.

– Cum aşa?

– Mama spune că eu voi deveni cândva fierar şi că fierarii nu au nevoie de picioare sănătoase. Unchiule Isaac, cine este Wieland?

Fierarul zâmbi la auzul legăturii făcute de copil. Pentru prima oară, după mult timp, simţi o căldură plăcută în sufletul său. Îi ciufuli părul lui William.

– Vrei să auzi povestea lui Wieland, fierarul?

William confirmă entuziasmat. Nu îşi putea imagina ceva mai frumos decât să i se spună o poveste.

– Dar este o poveste lungă, îl avertiză Isaac.

– Nu are importanţă!

– Bine. Isaac îşi drese glasul şi începu: Demult, într-un loc îndepărtat, trăia odată un uriaş paşnic. Pe fiul său, Wieland, l-a dat la cel mai cunoscut fierar din ţara hunilor, Mimir, ca să înveţe cum se fac armele. După trei ani, Wieland s-a întors acasă şi, pentru a deveni cel mai vestit fierar dintre toţi fierarii, tatăl l-a dus pe fiu la doi pitici, care nu erau doar făurari de arme, ci şi meşteri aurari şi argintari. Băiatul a învăţat repede şi piticii nu voiau să îl lase să plece, aşa că i-au promis uriaşului să îi restituie aurul dacă le mai lăsa fiul un an. Dar, dacă nu îşi lua fiul exact în ziua convenită, atunci ei aveau dreptul să îl omoare pe tânăr. Uriaşul a ascuns o spadă şi i-a poruncit fiului său să îi omoare cu ea pe pitici, dacă el nu va veni la timp pentru a-l lua. Wieland a rămas la pitici. Era ascultător şi harnic, dar ei îl pizmuiau pentru talentul lui şi se bucurau că era la dispoziţia lor. Uriaşul plecase prea devreme la drum ca să îşi ia înapoi fiul şi muntele era încă închis atunci când a ajuns el acolo. S-a întins în iarbă ca să doarmă şi o stâncă s-a desprins din munte şi l-a ucis.

William abia mai respira de spaimă.

– Când în ziua convenită pentru plecare Wieland l-a găsit mort pe tatăl lui, a scos spada şi i-a omorât pe pitici. După care a plecat şi a ajuns la regele Nidung, care l-a luat la curtea lui. Wieland avea ca sarcină doar să se ocupe de trei cuţite de la masa regelui, dar într-o zi, pe când le spăla, unul dintre ele i-a căzut în

mare, unde a dispărut pentru totdeauna! Amilias, unicul fierar de la curtea regelui, nu era în atelier, aşa că Wieland a trecut la nicovală şi a făcut un cuţit identic cu cel pierdut.

– Asta învăţase de la Mimir şi de la pitici! zise William şi bătu entuziasmat din palme.

Isaac nu întrerupse şirul povestirii şi continuă:

– Când regele a tăiat la masă o pâine cu cuţitul, acesta s-a înfipt adânc în masă, atât de ascuţit era. Nidung nu mai avusese niciodată un asemenea cuţit şi n-a crezut că fusese făcut de Amilias. Şi l-a ameninţat pe Wieland până când acesta a recunoscut că îl făcuse el însuşi. Dar Amilias era pizmaş şi i-a propus regelui o întrecere. Wieland trebuia să făurească o spadă, iar el, Amilias, un coif şi o armură. Învingătorul trebuia să-i taie capul învinsului. Regele a fost de acord şi a pus să se construiască o a doua fierărie, în care Wieland să îşi făurească spada. După şapte zile, Wieland făurise o spadă ascuţită, dar a luat o pilă şi pilitura de spadă a amestecat-o cu făină. Amestecul l-a dat gâştelor ca hrană. Apoi a topit găinaţul acestora, a separat fierul de murdărie şi din el a făurit o spadă mai mică. I-a verificat tăişul şi a pilit-o şi pe aceasta. Cea de-a treia spadă obţinută astfel era cea mai bună. Wieland a denumit-o Mimung şi în secret a mai făurit o spadă care semăna perfect cu Mimung. În ziua în care trebuia să aibă loc întrecerea, Amilias a ieşit în piaţă în armura sa fin lustruită, fiind admirat de toată lumea. S-a aşezat pe un scaun şi a aşteptat.

Wieland şi-a adus spada şi a pus-o cu tăişul pe coiful lui Amilias. Spada era atât de ascuţită încât a tăiat coiful ca pe o bucată de seu. Amilias nici nu a simţit şi l-a îndemnat pe Wieland să îl lovească cu toată puterea. Dar Wieland a apăsat doar spada, până când aceasta, trecând prin coif şi prin cămaşa din zale a pătruns până la catarama cingătorii. Când a încercat să se ridice, Amilias s-a desfăcut în două şi a murit. Nidung a vrut să aibă pe loc spada lui Wieland. Acesta l-a rugat să aibă o clipă răbdare, pentru a-i aduce şi teaca, şi cingătoarea. În fierărie, l-a ascuns pe Mimung sub forjă, a luat cea de-a doua spadă şi i-a adus-o regelui. Din acea zi, Wieland a făurit arme şi podoabe pentru rege şi a fost cinstit cu prisosinţă.

William sări în picioare.

– Nu îmi place povestea! Nu o înţeleg! strigă el. Ea spunea că Wieland nu putea merge, şi asta nu este adevărat!

– Ai răbdare, fecior! Isaac râse şi îl pofti pe băiat să se aşeze. Povestea lui Wieland continuă, dar eu am să ţi-o prezint mai pe scurt. Deoarece Wieland îl înşelase pe rege, el a fugit şi s-a retras în pădure. Dar când regelui Nidung i-a ajuns la ureche că Wieland s-ar afla de unul singur într-o fierărie din pădure şi că ar poseda mult aur, s-a dus călare cu oamenii lui acolo, şi i-a furat fierarului aurul şi spada Mimung. Pe Wieland l-a luat prizonier şi a pus să fie dus pe o insulă pe care amenajase o fierărie. Wieland a vrut să se răzbune pentru ruşinea făcută de rege şi în secret a pregătit o

mâncare fermecată de dragoste pentru fiica regelui. Dar viclenia lui a fost dată în vileag şi regele l-a pedepsit din nou.

Vocea lui Isaac răguşise de atâta povestit, aşa că acesta bău o gură bună din burduful cu apă, pe care i-l întinse şi băiatului.

William refuză şi întrebă de acţiunea poveştii:

– Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

– Regele a pus să i se taie lui Wieland tendoanele de la labele picioarelor şi de la călcâie şi l-a adus înapoi în fierăria lui. Vocea lui Isaac trăda tulburare când acesta reîncepu să povestească: A rămas acolo mult timp, cu mari dureri. A durat luni de zile până când rănile i s-au vindecat, dar nu mai putea să meargă. Isaac oftă scurt şi continuă: Într-o zi, Nidung l-a chemat la el, i-a dat două cârje şi i-a promis mare bogăţie dacă va lucra iarăşi pentru el. Wieland s-a arătat bucuros, dar, după ce regele a plecat, a jurat să se răzbune.

William abia mai respira.

– Crezi că s-a răzbunat? întrebă el încet.

Isaac ridică privirea spre soare şi clipi des.

– Eu chiar ştiu ce a făcut. Dacă vrei, îţi povestesc mâine cum a procedat. Dar acum este mai bine să mergem acasă, altfel maică-ta ne taie capetele.

Îi zâmbi băiatului şi îl mai mângâie o dată pe cap.

– Tu ai avut noroc, zise brusc William.

– Poftim?

Isaac se încruntă.

– Ţie ţi-a rămas o mână sănătoasă şi aproape tot braţul celălalt.

– Noroc numeşti tu asta? Eu aş fi preferat să renunţ la tendoanele de la picioare în loc de mână! explodă Isaac.

William nu îl ascultă.

– Wieland este un erou, el nu a renunţat. El a reînceput să lucreze în fierărie. Era ceea ce ştia el cel mai bine să facă, trebuia să facă asta, altfel nu ar mai fi fost fericit! Cu siguranţă că el ar fi continuat şi cu o singură mână.

Ochii lui William străluceau. Dacă ar fi bănuit cât îl dureau vorbele lui pe Isaac, nu le-ar fi rostit niciodată, pentru că îl iubea pe acel bărbat trist ca pe un tată şi nimic nu îşi dorea mai mult decât să îl vadă iarăşi vesel.

– Isaac mi-a povestit despre Wieland! anunţă emoţionat la masă William, muşcă din pâine şi o mestecă fără nici un chef.

– Ce este, nu eşti flămând?

Rose ridică întrebător din sprâncene.

– Ba da, dar mi se clatină un dinte, vorbi peltic William.

Rose îl apucă de bărbie, îi ridică puţin capul şi zâmbi.

– Arată-mi!

– Uite!

William împinse cu limba un incisiv până când acesta se înroşi din cauza sângelui.

– Da, va cădea curând, stabili Rose râzând.

– Eu deja am o mulţime de dinţi noi! se băgă în vorbă Marie, căscă gura şi băgă arătătorul adânc în ea. Uite, vezi?

Isaac o mângâie duios pe obraz pe fiica lui.

– Povestea lui Wieland, minunat! Ellen zâmbi. Aproape fiecare copil din Anglia o cunoaşte. Cu siguranţă că de aceea mulţi oameni ne respectă pe noi, fierarii, pentru că ei cred că sunt în joc forţe ale întunericului, când noi facem călirea noaptea. Ei cred că piticii şi elfii ne dau puteri asupra fierului. Multe vânzătoare de ierburi susţin chiar că apa din vasele în care facem călirea are efecte vindecătoare. Ellen ridica din umeri şi continuă: Mi-a plăcut când Donovan ne povestea istoria asta în serile lungi de iarnă. Când era frig, stăteam cu toţii în jurul focului. Donovan îmbogăţea de fiecare dată povestea şi o relata cu atâta talent! Pe atunci, la Tancarville, îmi doream să pot face fierărie ca Wieland şi de mai multe ori am visat că un pitic mă acceptase ca ucenic. I-am povestit asta lui Donovan şi el se prefăcea supărat. Spunea: Eu sunt mic, dar nu sunt un pitic. Apoi râdea de mine, pentru că de ruşine eu mai că nu intram în pământ.

Obrajii lui Ellenweore se îmbujorară. Buclele ei rebele îi ieşeau de sub basma şi dansau în jurul chipului ei când râdea.

Isaac simţea în stomac o sfârşeală când ochii ei verzi sclipeau în lumina focului şi făcea eforturi ca să respire. Se ridică de la masă şi scaunul i se răsturnă. Îl ridică repede şi, fără să spună o vorbă, se retrase.

Jean o privi întrebător pe Ellen.

– Am impresia că aceste poveşti despre Wieland au deschis în el răni vechi.

Îi părea rău de Isaac chiar şi dacă îi considera reacţiile disproporţionate.

Când Ellen se întinse în acea seară în pat alături de Isaac, el părea că adormise deja. Avea ochii închişi şi respiraţia regulată. Îl privi o clipă curioasă. Chipul îi părea destins. Brusc, acesta clipi. Ellen îşi mută privirea imediat în altă parte. Inima îi bătea de parcă fusese surprinsă făcând ceva interzis.

A doua zi, William îşi pândi tatăl vitreg în curte. Isaac nici nu apucase să iasă bine pe uşă, că micuţul dădu fuga la el.

– Unchiule Isaac! Acum îmi spui sfârşitul poveştii?

Şi fierarul nu rezistă privirii rugătoare a băiatului.

– Ce am promis este bun promis, deci hai cu mine, vom merge o bucată de drum.

William ridică privirea la Isaac şi dădu din cap. Îşi vârî mâna lui micuţă în mâna cât o lopată a fierarului. Braţul stâng al lui Isaac tresări. De multe ori avea senzaţia că mâna şi degetele lipsă erau la locul lor. Îşi frecă ciotul de salopetă pentru a scăpa de furnicături. Ajunşi pe deal, se aşezară pe iarbă.

– Aşadar, vrei să ştii cum s-a răzbunat Wieland pe Nidung?

William dădu din cap cu convingere.

– După cum îţi aminteşti, Wieland lucra iarăşi ca fierar pentru rege.

William îşi privea unchiul cu ochi strălucitori.

– Eu nu aş mai fi lucrat pentru el, doar regele a pus să i se taie tendoanele! se înfierbântă el.

Isaac îi răvăşi părul râzând, înainte de a continua povestea.

– Eh, şi într-o zi au venit la Wieland în fierărie cei doi fii ai lui Nidung şi l-au rugat să le facă săgeţi. Tatăl lor nu trebuia să ştie nimic despre asta şi Wieland le-a cerut să revină într-o zi când cădea zăpadă nouă. Trebuiau să meargă cu spatele înainte şi atunci el le făcea săgeţile. A nins chiar a doua zi şi cei doi au procedat cum le spusese fierarul. Isaac îl privi pe William adânc în ochi şi adăugă: Wieland era posedat de ideea răzbunării. Şi-a luat barosul şi i-a omorât pe fiii regelui.

– Dar ei nu aveau nici o vină! strigă William indignat.

– Aşa este, fiule, dar cel posedat de ideea răzbunării este doar rareori şi drept. Isaac îl luă în braţe pe băiat. Să povestesc mai departe?

William îşi înghiţi lacrimile şi dădu aprobator din cap.

– Wieland a ascuns cadavrele copiilor şi când oamenii regelui au venit la fierărie ca să-i caute pe băieţi, le-a spus că le-a confecţionat acestora săgeţi. Urmele din zăpadă, care plecau de la fierărie, păreau să-i confirme spusele, aşa că oamenii lui Nidung au plecat în căutarea lor în pădurea din apropiere. Când după multe zile s-a renunţat la căutare, Wieland a scos cadavrele din ascunzătoare şi, din căpăţânile copiilor, a făcut căni ferecate în argint şi aur. Din oasele

lor a făcut plăsele de cuţite şi ţepuşe pentru lumânările de la masa regelui. Dar, pe măsură ce făcea asta, în Wieland creştea dorinţa răzbunării. Cu ajutorul unui inel fermecat, a determinat-o pe Badhild, fiica regelui, să se căsătorească în taină cu el. Când, la scurt timp după asta, unul dintre fraţii lui Wieland, care era şi cel mai bun arcaş, a venit în regatul lui Nidung, Wieland şi-a putut în sfârşit desăvârşi răzbunarea. Din pene de vultur a confecţionat aripi şi cu ele a zburat în castelul lui Nidung. I-a povestit regelui că el îi ucisese fiii şi că Badhild aştepta un copil de la el, apoi s-a ridicat în văzduh şi a plecat. Atunci Nidung i-a poruncit arcaşului să îl omoare pe propriul frate.

– Acum îşi va primi şi Wieland pedeapsa meritată! triumfă William, dar Isaac clătină din cap.

– Wieland era deştept şi îi ceruse fratelui său să-l săgeteze sub braţul drept, unde purta o băşică plină cu sânge. Deşi Nidung a crezut că fierarul a murit din cauza cantităţii mari de sânge, el a murit mai târziu de supărare. Fiul lui mai mare a devenit un rege blând şi drept. Iar când Badhild a născut un băiat, Wieland l-a rugat pe tânărul rege să se împace cu el. Wieland şi Badhild s-au căsătorit şi au trăit fericiţi în ţara lor până la sfârşitul zilelor.

După ce termină de povestit, Isaac tăcu mult timp.

William începu să arunce cu pietre. La început uşor, apoi tot mai înverşunat.

– Nu îmi place de el! mormăi acesta.

– De cine? îl întrebă uimit Isaac.

– De Wieland! Nu este un erou! Este perfid şi nu este cu nimic mai bun decât Nidung!

– Dar Nidung l-a înşelat şi a făcut un schilod din el!

Isaac îl privea surprins pe băiat.

– Wieland este un laş! Copiii nu îi făcuseră nimic şi nici sărmanii vulturi cărora le-a smuls penele! strigă indignat William. Tu m-ai omorî pe mine pentru că mama i-a permis chirurgului să îţi taie mâna? întrebă el, îngrozit.

Isaac se gândi la cearta lui cu Ellen şi nu ştiu ce să mai spună. Dădu doar mut din cap.

– Eu nu voi fi ca Wieland şi nu voi fi niciodată fierar! izbucni băiatul.

– Ah, William! Isaac îl strânse la piept şi continuă: Tu eşti încă mult prea tânăr. Desigur că ai să te faci fierar. În familia noastră, toţi bărbaţii sunt fierari, bunicul tău, tatăl meu şi toţi strămoşii noştri.

Îi zâmbi băiatului încurajator.

– Şi tatăl meu?

Pe obrajii lui William se scurgeau lacrimi. Acesta sări în picioare şi porni în fugă spre poalele colinei.

– Aşteaptă, Will, aşteaptă-mă!

Isaac sări şi el în picioare şi se grăbi să-l ajungă pe băiat.

– Dar tu alergi al naibii de repede cu piciorul tău curbat, spuse acesta cu respiraţia tăiată, după ce reuşi să îl ajungă pe William abia aproape de fierărie. William se îmbujoră de bucurie pentru lauda adusă de Isaac şi uită de toată mânia sa.

– Mâine mai mergem amândoi în pădure? întrebă zâmbind Isaac.

William confirmă şi se făcu nevăzut.

– Eu aş putea să sculptez din nou, dacă aş şti să ţin lemnul, zise a doua zi Isaac, când stăteau pe pajiştea de la marginea pădurii.

Îşi scoase pantofii şi încercă să îi apuce cu picioarele.

William îl imită entuziasmat şi, după puţin timp, amândoi constatară că nu era chiar atât de greu.

De acum Isaac, obsedat, exersa asta zilnic. Până reuşi să ţină zdravăn o bucată de lemn, pe care să o prelucreze cu cuţitul ţinut în mâna dreaptă. Isaac se mira de îndârjirea cu care William exersa şi el acelaşi lucru.

– Tu de ce faci asta? Tu ai două mâini sănătoase! îl întrebă el într-o zi.

– Când tu ai început să exersezi, am luat-o ca pe o distracţie, dar îmi întăreşte piciorul. De când exersez împreună cu tine, pot să merg mai mult, fără să am dureri.

De câte ori era cu William, Isaac simţea căldura unei mulţumiri pe care de mult nu o mai încercase.

– Va veni timpul să încep să îţi cioplesc saboţi noi!

Isaac fixă o bucată de lemn cu degetele de la un picior, pe care o susţinea cu celălalt picior. Şi începu să sculpteze o vacă. Ulterior, mai făcu o păpuşă pentru Marie şi un pui de găină pentru Agnes. Apoi mai făcu două vaci, un porc, un măgar şi un cal, plus un ţăran, o pisică şi un leagăn în care se afla un copil.

Ochii fiicelor sale sclipiră când le dădu primele daruri. În fiecare zi îl rugau să le facă şi altele.

Isaac devenea tot mai îndemânatic cu fiecare figurină sculptată, ceea ce observară şi ceilalţi cu bucurie.

Toamna 1178

William alerga cu picioarele goale prin iarba udă de rouă către locul unde Isaac stătea de obicei şi sculpta. Iarba era moale, mirosea plăcut, acoperită cu frunze multicolore, pe care băiatul le răscolea vesel. În loc să prelucreze ca întotdeauna o bucată de lemn, Isaac ţinea în mână o piatră. William rămase cu gura căscată. Isaac îndoia mereu braţul cu care ţinea piatra, apropiind-o şi îndepărtând-o de corp. Uneori, simula aruncarea, apoi rămânea cu piatra ridicată. William era fascinat de ceea ce făcea Isaac şi abia într-un târziu cuteză să îl deranjeze pe acesta:

– Ce faci, unchiule Isaac?

– Nu mai am forţă în braţ şi este timpul să schimb situaţia asta.

William dădu din cap, deşi nu înţelegea nimic.

Isaac îl privi pe băiat şi îl apucă râsul văzându-l atât de nedumerit.

– Urmăreşte-mi braţul când ridic piatra. Vezi? întrebă el şi arătă cu bărbia către muşchii braţului. Braţele mele erau de două ori mai groase ca acum şi trebuie să refac muşchii. De aceea am început cu o piatră mai mică, apoi am să lucrez cu una mai mare.

Cu cât piatra este mai grea, cu atât mai mult mi se va îngroşa braţul cu timpul.

– Şi celălalt? William arătă către ciotul braţului stâng. El nu trebuie să devină mai gros?

Isaac nu răspunse. Cum ar putea să ridice o piatră cu un braţ lipsit de mână?

William nici nu bănuia cât îl va preocupa pe Isaac această chestiune în următoarele zile.

– Ţine-te de el! îi ceru Isaac băiatului într-o zi şi îi întinse mândru braţul.

William îl prinse cu mâinile şi cu picioarele. Isaac era mulţumit că acum putea să îl ridice cu braţul uşor îndoit. Exerciţiul meritase efortul, acum braţul îşi recăpătase forţa.

– Acum celălalt! spuse William.

Isaac întinse şovăitor ciotul spre băiat.

William se ţinu de el, fără a ridica picioarele de pe pământ. Şi rămase aşa până când ciotul începu să tremure din cauza efortului. Atunci, William îi dădu drumul.

– Nu este o idee rea! Isaac îi ciufuli părul băiatului, aşa cum făcea de fiecare dată când voia să îşi arate afecţiunea. Am putea să facem asta mai des!

Bucuros, William dădu aprobator din cap.

– Şi va deveni la fel de tare ca braţul celălalt!

Exersară zilnic şi la sfârşitul iernii Isaac era în stare să îl ţină ridicat pe băiat, până când acesta rostea de două ori rugăciunea „Tatăl nostru" pe îndelete. Muşchii braţelor, ai umerilor şi ai spatelui i se întăreau permanent. De la o vreme, începuse să facă flotări cu

un braţ şi, după ce reuşi asta fără mare efort cu dreptul, făcu o pernă pentru ciotul între timp complet vindecat şi începu să exerseze şi cu braţul stâng. Şi odată cu musculatura crescu şi dorinţa lui Isaac de a munci din nou în fierărie.

– Isaac mă poate ţine timp îndelungat pe braţul întins! povesti mândru William într-o seară, la cină.

Ellen îi aruncă o privire supărată lui Isaac, în timp ce Jean şi Rose îi zâmbiră bucuroşi acestuia.

– Mi-ar face plăcere să vin mâine la fierărie, poate că eu şi Peter am...

– Este fierăria ta! răspunse sec Ellen.

Isaac nu mai spuse nimic.

– Peter se va bucura, vorbi Jean în locul acestuia. Avem mult de lucru. Ar fi bine să mai lucreze cineva cu noi.

Ellen evită să îl mai privească pe Isaac.

– De ce nu ai încercat să-l convingi să nu facă asta? îl întrebă ea pe Jean imediat ce Isaac ieşi din încăpere.

– Cum aş fi putut să fac aşa ceva? De doi ani te agiţi că nu lucrează. I-ai văzut braţele? I-au revenit puterile. L-am urmărit, acum râde din nou.

– Tot timpul am fost nevoiţi să-i suportăm toanele şi cum apare un surâs pe buzele lui încrâncenate, cum vă aşezaţi în cap!

Furia lui Ellen era evidentă.

– De ce eşti de fapt atât de supărată? o întrebă Jean fără înconjur.

– De ce sunt...? Ellen se sufoca de indignare. Ai uitat că el este de părere că eu trebuie să stau la cratiţă, şi nu la nicovală?

Ellen îşi ciocănea uşor tâmpla cu degetul arătător.

– Te temi că te-ar putea expedia înapoi în casă? o întrebă neîncrezător Jean.

– Nu că aş da o ceapă degerată pe ce gândeşte el, dar eu lucrez cu plăcere cu voi şi aş dori ca lucrurile să rămână aşa. El va isca doar tulburări care nu vor face deloc bine muncii noastre.

– Dacă ai dreptate, îl poţi expedia chiar tu. Eu nu cred că el ne va deveni indispensabil, chiar dacă se va adapta şi te va recunoaşte ca meşter al nostru, încercă Jean să o mai calmeze.

– Dar exact asta nu va face! strigă Ellen.

„Aha, deci despre asta era vorba", îşi spuse Jean fără a lăsa să i se citească ceva pe faţă.

– Dă-i o şansă! Să vezi ce face! Nu trebuie să lucrezi cu el, lasă-l pe Peter să o facă. Şi, în plus, asta ar fi bine pentru William!

– El ce treabă are cu asta?

Ellen îl privi refractară pe Jean.

– El îl iubeşte pe Isaac. Dacă va lucra din nou ca fierar, lucrul ăsta nu poate fi decât benefic pentru William. Tu ştii ce crede el despre fierărie.

– Prostii, William este încă un copil. Este căpos, dar va deveni fierar, ca strămoşii lui, iar eu voi avea grijă să devină un fierar bun.

Ellen îşi înfipsese mâinile în şolduri.

– Nu îl poţi sili... răspunse Jean, care îl înţelegea pe William.

– Ba încă cum! Nu îşi va irosi talentul, voi avea eu grijă de asta!

„Ce ştii tu despre talentul fiului tău", părea să spună expresia feţei lui Jean.

– Este fierăria lui Isaac, nu îi pot interzice să lucreze, însă eu voi lucra sub acelaşi acoperiş cu el doar atâta vreme cât el se reţine! avertiză Ellen.

Jean dădu din cap. Înţelegea şi obiecţiile ei. Doar trebuise să lupte atât de aprig pentru a se apropia de ţelurile ei. Trebuise să renunţe la mai mult decât orice alt fierar. Dar el considera totuşi că şi Isaac merita să i se acorde o şansă. Jean îşi propuse să îl descoasă pe acesta mai amănunţit şi porni să îl caute. Îl găsi în spatele şopronului pentru lemne, pe paie. Se aşeză alături fără să spună ceva.

– Mă urăşte atât de profund! zise Isaac.

– Nici tu nu ai făcut mare lucru ca să nu fie aşa. De la început. Ai uitat deja?

Jean smulse un fir din grămada de paie.

– Am avut mult timp de gândire. Astăzi, văd multe lucruri altfel, însă altele nu s-au schimbat.

Jean îl privi întrebător.

– Ca să fiu corect, acum sunt tot atât de şiret ca mai înainte!

Isaac zâmbi.

– Atunci te simţi ca şi mine. Nu ştiu dacă pot suporta să o văd cum comandă. Nu ştiu nici măcar dacă în aceste condiţii voi reuşi să lucrez cu ea în acelaşi

atelier. Nu sunt nici orb şi nici surd. Ştiu că a creat un renume bun fierăriei. Deci ştie câte ceva. Şi totuşi, nu ştiu dacă am să pot suporta că acum este mai bună decât mine. Dacă aş mai avea mâna mea, pe mine nu m-ar duce de nas!

Isaac părea mai mult disperat decât combativ.

– Te înşeli, Isaac! îl contrazise Jean.

– De ce crezi asta?

– Isaac, eu am văzut ce ieşea din mâna ta ca fierar. Eşti un fierar bun, dar ea este mai mult decât bună, ea este dăruită de la Dumnezeu. Sunt sigur că în Anglia şi în Normandia există doar câţiva fierari de talia ei. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost de mult celebră. Dincolo de graniţele regiunii East Anglia şi chiar ale Angliei, crede-mă!

– Nu pot să accept, este atât de nedrept!

– Ce este aici nedrept?

Jean îl privea pe Isaac fără să îl înţeleagă.

– Consideri drept ca Dumnezeu să dăruiască o femeie, care mai este şi frumoasă pe deasupra, cu un talent care pe un bărbat l-ar fi ridicat la cea mai mare cinste? Şi mie de ce mi-a luat mâna?

– Poate că Domnul vrea ca tu să înveţi ce este smerenia şi să pricepi că El decide pe cine blagosloveşte, şi nu noi, oamenii! Priveşte la ce făureşte şi la cum lucrează! Şi nu vei putea face altceva decât să o admiri. Şi poate că într-o zi Îi vei mulţumi Domnului pentru faptul că ţi-a scos în cale această femeie minunată, spre a-ţi fi soţie.

Isaac îl privi zguduit şi tăcu.

– Ea este un om deosebit! Dacă o dorești pentru frumusețea ei, trebuie să o meriți prin stimă, și pe nu o primești prin arta ta de fierar, ci descălecând de pe mândrul tău cal și recunoscând capacitățile ei.

Vorbele lui Jean parcă îl paralizară pe Isaac. Și când, indignat, vru să strige că el o dorește pe Ellen, Jean era deja departe.

În dimineața următoare, Isaac veni ultimul în fierărie, pentru a nu o supăra pe Ellen. Nu trebuia să creadă că îi disputa poziția de meșter. Întreaga noapte se gândise la vorbele lui Jean și decisese să nu o provoace pe Ellen.

Jean înteți focul din forjă, în timp ce Ellen făcea planificarea activității zilnice, iar Peter ungea câteva unelte.

– Vorbe goale, el nu vine. Probabil că l-a părăsit imediat cheful de muncă! zise Ellen, pentru că Isaac nu apăruse.

Jean o privi mustrător.

– Dă-i o șansă, Ellen, te rog!

– Da, bine.

Ellen ridică mâinile împăciuitoare.

– Peter, tu să lucrezi astăzi cu Isaac, trebuie pregătite câteva bucăți de fier. Gândește-te că el se poate folosi doar de o mână. Ori lovești tu și el ține, ori ții tu și el lovește cu barosul. Nu va fi ușor, dar te vei descurca! preluă comanda Jean și îi făcu lui Peter un semn de încurajare.

– Jean are dreptate, tu ai învăţat multe de când a lucrat Isaac ultima dată cu tine. Va fi surprins! îl linişti şi Ellen, când Peter privi nesigur spre ea.

Isaac intră în fierărie de parcă îi păşea pragul pentru prima dată. De când lucra Ellen aici, se schimbaseră unele lucruri. Ea adusese unelte noi, montase o tocilă şi amenajase alte două locuri de muncă. Uneltele erau aranjate conform spiritului ei ordonat şi erau mai multe decât avusese el vreodată. Va avea nevoie de ceva timp pentru a se orienta în propria fierărie. După un salut scurt şi umilitor, se îndreptă către Peter, pentru a discuta cu el despre ce avea de făcut.

– Cu ciocanul de mână nu ar trebui să îmi fie munca prea grea. Asta nu se uită uşor, de aceea mi-ar face plăcere să încep cu asta.

Peter dădu supus din cap şi depuse toate eforturile ca să nu îşi dezamăgească meşterul. Isaac se puse pe treabă cu tot sufletul. Îndârjit, lovea fierul cu ciocanul din nou şi din nou. Nici nu băga în seamă durerile care încet se prelungeau de la mână până spre umăr. Îi făcea bine să îşi consume forţele. Îi plăcuseră întotdeauna munca, sudoarea şi bătăturile din palmă.

– Dă-mi barosul, vreau să încerc să văd dacă îl pot ţine, ceru Isaac cu puţin înainte de a se duce toată lumea la cină.

Peter înghiţi în sec. Cum să ţină Isaac barosul fără să folosească mâna stângă?

Când Isaac remarcă ezitarea lui Peter, îl linişti:

– Vreau să încerc doar o dată să văd cât de greu este barosul şi dacă, după ceva exerciţii, voi putea cândva să îl folosesc.

Isaac păru că se descurcă, dar coada barosului îi aluneca mereu şi el îl controla cu dificultate. Descurajat că se lovea deja de limitele sale, puse barosul în găleata cu apă, să se poată umfla coada, şi a doua zi să nu se clatine.

– Să terminăm pentru astăzi. Îmi este o foame de lup! zise el cu o veselie mimată, pentru a ascunde de ceilalţi dezamăgirea proprie.

Isaac lucră cu Peter săptămâni de-a rândul ca şi cum nu el ar fi fost meşterul, ci ucenicul. Cu toate că nu îl preocupa Ellen, nu îi scăpă concentrarea cu care lucra ea. Când apărea vreo dificultate, Ellen găsea întotdeauna soluţii şi rezerva ei de idei părea inepuizabilă. Mai pe scurt, competenţa ei l-ar fi impresionat pe orice fierar. Într-o zi, Isaac îşi călcă pe inimă şi îi ceru lui Ellen un sfat. Ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume, ea îi răspunsese şi reveni apoi la munca ei. Isaac a fost surprins, aproape şocat de claritatea răspunsului ei. Cum de nu se gândise el însuşi la asta? Un moment, se luptă cu propria amărăciune, apoi urmă sfatul primit.

Junie 1179

Jean şi Ellen scoseseră din casă masa şi băncile pentru a putea să mănânce de prânz în curte. De o săptămână, soarele strălucea în fiecare zi. Duminică, a meritat efortul, pentru a putea apoi să stea afară, în liniştе şi a se bucura de soarele cald al verii, ceea ce şi făceau cu toţii.

– Este grea şlefuirea spadelor? întrebă Isaac şi înmuie bucata de pâine într-un rest de supă.

– Da, sunt necesare experienţă şi pricepere. Dar de ce?

– Te-am urmărit. La şlefuirea grosieră foloseşti ambele mâini, dar la şlefuirea fină lucrezi doar cu dreapta.

Isaac nu cuteză a o privi. Când ea vorbea despre spade şi când ochii ei verzi sclipeau, o dorea atât de mult încât îl durea. Uneori, abia mai suporta să stea întins noaptea alături de ea, fără să o poată atinge.

– Ceea ce spui nu este tocmai greşit. Ellen îşi frecă tâmpla cu degetele arătătoare, de parcă asta ar fi ajutat-o să gândească mai limpede. Nu ai mai şlefuit niciodată? Nici măcar un simplu cuţit de vânătoare?

– Am şlefuit doar unelte şi am polizat câteva cuţite, dar asta nu se compară cu şlefuirea spadelor, răspunse modest Isaac.

– Poţi să încerci, spuse încrezătoare Ellen. Astăzi este duminică şi nu se lucrează, dar atelierul este gol, şi eu ţi-aş putea arăta... dacă vrei, adăugă ea repede.

Remarcase că Isaac nu rostise nici un cuvânt rău împotriva ei, de când revenise să lucreze în fierărie. Ba dimpotrivă, se străduia – în ciuda lipsei unei mâini – să ajute cum putea. Îl admirase de mai multe ori pentru faptul că nu se dădea bătut.

– Bine. Să mergem!

Isaac se ridică bucuros.

– Şlefuirea fină ai putea s-o faci şezând. Te-am văzut sculptând în lemn, spuse Ellen continuând să evite să îl privească în ochi.

Privirile admirative pe care el crezuse că ea nu le observase îi fuseseră totuşi remarcate şi ei îi provocaseră o ciudată senzaţie în stomac.

– Este în regulă dacă folosesc picioarele pentru fixare?

Ellen ridică din umeri.

– De ce nu ar fi? Atâta vreme cât îţi fereşti degetele de lamă.

Ea zâmbi şi imediat roşi. Se întoarse repede şi luă o coasă pe care Peter şi Isaac o făcuseră cu o zi în urmă.

– Poţi să începi cu asta!

– Cu o coasă? Să şlefuiesc o coasă?

Isaac o privi chiorâş.

– Nu îţi va dăuna! explică Ellen şi râse.

Râs pe care Isaac îl resimţi ca o lovitură în stomac.

– Este în regulă, mormăi el.

– La început, trebuie să exersezi cu cele mai fine paste pentru şlefuit, explică Ellen.

– Da? De ce?

– Cu cât este mai aspră piatra, cu atât greşelile sunt mai grave. Dacă la o şlefuire grosieră fac o zgârietură în fier, nu o mai repară nici cel mai bun şlefuitor. Deci, pentru început, cea mai bună este o pastă din praf de piatră, cu ea nu se poate da greş. După ce mai exersezi, ai să-ţi dai seama unde trebuie să fii atent şi cum reacţionează fierul la şlefuit şi vei putea trece la pietre mai aspre. A şlefui o spadă este ceva deosebit! Şlefuitorii de spade se ocupă doar de lustruit, un bun şlefuitor de spade valorează aur şi are mai multă experienţă decât oricare fierar, pentru că el doar lustruieşte.

Isaac dădu admirativ din cap.

Ellen observă cum era privită şi roşi din nou. Luă repede o cârpă şi puse pe ea puţină pastă de şlefuit. Îi arătă lui Isaac cum să o ţină între arătător şi degetul mare pentru a şlefui lama şi îl urmări cum lucrează. Când şi când, dădea aprobator din cap, pentru că el se dovedea priceput. Învăţa rapid, de aceea curând îi propuse să treacă la şlefuitul cuţitului de vânătoare pe care ea tocmai îl terminase de făcut.

Isaac era nespus de fericit. Încrederea pe care i-o acordase Ellen însemna pentru el mai mult decât şi-ar fi dorit.

Ellen luă piatră de şlefuit din punga ei de piele şi i-o dădu lui Isaac. Degetele lui îi atinseră mâna şi pe Isaac îl trecură fiori.

Fierarul dădea dovadă de răbdare şi îndemânare la şlefuit şi învăţa plin de zel. Deja după două luni, Ellen începu să îi încredinţeze spadele mai simple. Ea însăşi şlefuia doar spadele mai scumpe care îi erau comandate când şi când. La alegerea pietrelor potrivite era nevoie de un simţ tactil deosebit, pentru a face tăişul unei lame să strălucească precum oglinda.

Nu mai schimbau cuvinte răutăcioase. Isaac se bucura evident de intimitatea care se instala încetul cu încetul între ei.

Într-una dintre primele zile de toamnă, pe terenul moale al curţii se auzi tropăitul înfundat al copitelor unui cal greu. Călăreţul sări din şa şi, după puţin timp, în faţa fierăriei răsună o voce ameninţătoare.

– Cu meşterul, vreau să vorbesc cu meşterul!

Ellen îi făcu lui Peter semn cu capul să deschidă uşa.

În fierărie intră un tânăr baron înveşmântat în straie scumpe, cu armele ornate cu mult aur şi smalţ preţios.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă respectuoasă Ellen şi se îndreptă spre el.

– Meşterul, unde este meşterul?

– Este în faţa dumneavoastră, milord!

Ellen rămase calmă, deşi nu era meşter oficial recunoscut. Nu era pentru prima dată privită de sus şi se cam săturase.

Tânărul o privea aspru.

– Nu se poate! Eu am auzit că meşter în această fierărie ar fi un anume Alan. Şi că el ar făuri cele mai bune spade, lucru pentru care este vestit în lung şi-n lat!

Jean zâmbi pe ascuns. Deşi Ellen insista permanent să fie numită Ellenweore, se mai întâmpla ca din Ellen să devină Alan.

– Nu am să discut cu o femeie. Dumneata vezi-ţi de bucătărie şi găteşte ceva ca lumea! Unde este fierarul? întrebă nerăbdător tânărul baron.

Indignată, Ellen respira cu greutate. Gata să îl dea afară pe bărbat, făcu un pas spre el. Cu nici un chip nu mai avea chef să se lase jignită în continuare. Dar deodată alături de ea apăru Isaac.

– Cu voia dumneavoastră, milord, eu sunt Isaac, fierarul.

Isaac făcu o plecăciune cu braţul ciuntit ascuns la spate.

Ellen fierbea de furia pricinuită de trădarea acestuia.

– Aha! Meşterul!

Un rânjet triumfător apăru pe chipul tânărului cavaler.

– De fapt, meşter fierar sunt eu, milord, dar eu nu sunt în stare să făuresc spade de acea calitate excepţională de care vorbiţi dumneavoastră. Nici eu şi nici ajutorul meu. Isaac arătă către Peter, apoi continuă: Cea care făureşte aceste minunate arme este soţia mea, şi Dumnezeu îmi este martor că sunt mândru să spun asta. În toată regiunea East Anglia nu veţi găsi făurar de spade mai bun decât ea. Deci, dacă doriţi să aveţi o astfel de spadă, va trebui să vă cereţi scuze şi

să sperăm că ea le va primi, căci mânia, ştiţi asta, mânia nu aduce nimic bun.

Tânărul baron păli, expiră şuierător printre dinţi, se întoarse pe călcâie şi ieşi fără să mai spună o vorbă.

– Nu merita o spadă făcută de tine! zise dispreţuitor Isaac.

Lui Ellen inima îi bătea să îi sară din piept. Nu de mânie, ci de bucurie.

– Ai perfectă dreptate! i se alătură şi Jean.

Privirea lui se plimba de la Ellen la Isaac şi invers. Se deschisese oare acum drumul pentru simţăminte mai gingaşe?

Pe amândoi i-a apropiat munca. În atelier, se tratau cu respect şi apreciere reciprocă. Doar în odaia conjugală nici unul din cei doi nu înţelegea să dea semne de intimitate sporită.

Isaac nu uitase ce promisese în noaptea nunţii. Deşi era sigur că Ellen nu îl mai ura, nu îndrăznea să facă nici măcar un pas în direcţia apropierii lor, de teamă că ea s-ar putea simţi obligată să îi cedeze.

Şi ceilalţi simţeau tensiunea dintre cei doi şi într-o zi în care erau singure Rose o trase deoparte pe Ellen.

– Sincer vorbind, Ellenweore, nu mai pot să asist la asta!

– Poftim? Este ceva legat de mine?

Rose râse.

– Mă refer la tine şi la Isaac. Vă învârtiţi unul în jurul altuia...

Lui Ellen i se urcă sângele la cap.

– Nu v-aţi împreunat încă trupeşte, nu-i aşa? zise Rose privind-o întrebător.

Ellen clătină capul cu chipul roşu ca focul.

– În noaptea nunţii, el a renunţat pentru totdeauna la drepturile lui! răspunse ea încet.

– Foarte nobil! murmură Rose şi căzu pe gânduri. Din proprie iniţiativă, el nu îşi va călca niciodată promisiunea, cred eu. Rose ridică din sprâncene, oftă şi adăugă ceva mai veselă: Bărbaţii! Dar aşa nu merge! De aceea, rezolvarea este la tine!

– Rose! strigă indignată Ellen. O clipă, gândul o duse la Guillaume şi la modalitatea lui neruşinată de a pretinde dragoste, căreia ea pur şi simplu nu i se putuse împotrivi. Nu pot face asta! Asta trebuie să o facă bărbatul!

– Oh, prostii! Femeile care pot face fierărie pot să îşi ispitească şi bărbaţii!

Rose râse complice şi îi şopti ceva la ureche lui Ellen.

– Vai, Rose! Nu! Nu l-aş mai putea privi niciodată în ochi! ripostă şocată Ellen.

– Fă-o pur şi simplu!

Acestea fiind zise, Rose puse capăt discuţiei nelăsând drept la replică.

Vorbele lipsite de ocolişuri ale lui Rose, ca şi gândul de a dezmierda trupul beteag al lui Isaac o răscoliră pe Ellen. La cina comună, se ţinu deoparte, fiindu-i teamă că oricine i-ar putea citi pe chip gândurile lascive, şi în odaie intră abia după ce Isaac adormise. Se dezbrăcă repede şi se strecură goală sub

pătură. Isaac dormea pe spate. Ellen se lipi de el. Inima îi bătea cu putere, gândindu-se la ceea ce intenţiona să facă. Isaac nu se clinti. Părea că doarme buştean. Ellen începu să îl mângâie uşor. Mâna ei alunecă pe sub pătură peste bustul musculos, coborând spre abdomen. Mai întâi cu prudenţă, apoi tot mai insistent îl sărută pe gât. Se lipea de el cu tot trupul, închise ochii de plăcere şi îi sorbi izul de piele şi fier care se amesteca cu acela de levănţică, pe care Rose o punea în pat pentru a îndepărta insectele.

Isaac respira mai agitat.

Ellen îl simţea incitat, dar aşteptă în zadar să fie luată în braţe de el. Alunecă de-a lungul braţului stâng până ajunse la ciotul mâinii. Atunci se întinse pe el, îi luă braţul şi i-l trecu după mijlocul ei. În odaie era prea întuneric pentru a putea să vadă dacă Isaac deschisese ochii, totuşi Ellen îşi dădu seama că acesta era treaz.

– Ţine-mă! şopti ea cu glas voalat şi îl sărută pe gură.

O sărută şi el la început uşor, apoi pătimaş. Mâna lui dreaptă alunecă pe corpul lui Ellen, făcând-o să se înfioare de plăcere.

– Urcă pe mine! şopti ea, înfierbântată.

În dimineaţa următoare, Ellen se trezi odihnită şi fericită ca niciodată până atunci. Isaac era deja treaz. Acesta o mângâie peste cearşaful care îi acoperise toată noaptea. Apoi ea sări în picioare, se spălă cu apă din găleata aflată permanent într-un colţ şi se îmbrăcă.

– Am întârziat! se scuză ea, încă legându-şi basmaua la ceafă în timp ce intra în camera cea mare.

– Hai, mănâncă întâi ceva! Rose o împinse pe un scaun şi îi puse în faţă un castron cu terci de ovăz fiert în lapte de capră. O luă de bărbie pe Ellen şi o privi în ochi. Îţi stă bine!

– Ce? întrebă Ellen, încurcată.

– Dragostea!

Rose reveni la frământatul aluatului pentru plăcintă şi zâmbi cu subînţeles.

– Trebuie să mă duc la fierărie, spuse Ellen, care mai luă o ultimă lingură cu terci şi plecă în grabă roşie ca focul.

Rose murmură mulţumită:

– Era şi timpul să se găsească reciproc!

Martie 1180

Cu toate că Ellen şi Isaac credeau că se comportau ca de obicei, celorlalţi nu le scăpară nici privirile lor pline de promisiuni pe care le schimbau când se considerau neobservaţi, nici modul în care străluceau când ieşeau dimineaţa din odaia conjugală. Tot timpul erau împreună, vorbeau despre executarea noilor comenzi de spade, despre şlefuirea acestora, glumeau şi râdeau. Jean şi Rose erau impresionaţi de cât de apropiaţi deveniseră şi de cât de fericiţi păreau a fi.

Chiar şi micul William remarcă schimbarea şi era fericit că, în sfârşit, pacea se reinstaurase în casă.

– Unchiule Isaac!

William îl luă de mână pe Isaac.

– Da, fiule?

– Sunt fericit că îţi merge mai bine!

William îl privi afectuos.

– Şi eu sunt fericit.

– Pot să te întreb ceva?

Willliam se scărpină în cap.

Isaac îşi amintea foarte bine de ultima oară când William îi pusese această întrebare. După aceea în

viaţa lui se schimbase totul. William putea să îi ceară orice şi să îi pună orice întrebare.

– Desigur, fiule, răspunse el.

– De ce îmi zici mereu „fiule"?

Isaac se blocă.

– Păi, tu eşti fiul soţiei mele şi nu te-aş fi putut iubi mai mult nici dacă ai fi fost propriul copil. Şi, pe lângă asta, eu întotdeauna mi-am dorit un fiu.

– Chiar aşa?

Isaac dădu din cap şi îi zâmbi copilului.

– Atunci, pot să îţi zic tată?

Isaac simţi că se înăbuşă. Nu se aşteptase la asta. Îi trebui ceva timp ca să îşi revină.

– Dacă mama ta nu are nimic împotrivă... vorbi el abia auzit.

– Nu cred că are ceva împotrivă! William radia de fericire. Mulţumesc, tată! strigă el şi se îndepărtă şchiopătând.

– Trebuie să-i fac neapărat pantofi noi! îşi spuse Isaac şi, oftând mulţumit se îndreptă spre atelier.

Când traversă curtea, o văzu pe Rose ţinându-şi gânditoare mâna pe abdomen.

– Eşti iarăşi însărcinată? o întrebă el prietenos.

Rose confirmă radioasă.

– Voiam să vă spunem în seara asta, spuse ea roşind.

– Mă bucur pentru voi!

Vocea lui Isaac era plină de căldură.

– Ai răbdare, vă vine şi vouă rândul! răspunse Rose şi îi făcu cu ochiul.

Isaac nu spuse nimic. El ştia cât de puţin se gândea Ellen la copii şi după moartea lui Mildred nu i-o putea lua în nume de rău. Tocmai voia să deschidă uşa fierăriei, când în curte descălecă un călăreţ. Barbă Sură mârâi până când tânărul cavaler îl linişti vorbindu-i.

– Milord?

Isaac făcu o plecăciune fără să pară slugarnic.

– Om bun, pot găsi aici un făurar de spade?

Cavalerul avea accent normand, dar părea să stăpânească bine limba engleză.

– Sigur, milord! Vă conduc eu.

Şi Isaac îi făcu semn cu mâna să îl urmeze.

Tânărul cavaler legă bine calul de un par.

– Mânerul spadei mele se mişcă şi trebuie urgent nituit, explică el amabil.

– William, băiete, adu calului cavalerului o găleată cu apă! strigă Isaac şi îl conduse pe tânăr în fierărie.

– Ea este Ellenweore, cea care făureşte spadele şi îmi este şi soţie, spuse mândru Isaac.

Arătă către Ellen pregătit să îi apere din nou onoarea, dacă era necesar.

Ellen ridică doar scurt privirea de la munca ei.

– Imediat, trebuie doar să...

– Dacă ea se opreşte acum, milord, are de suferit calitatea spadei, explică Isaac.

– Ei, nu ne putem asuma o asemenea răspundere, aşa că va trebui să am puţină răbdare, nu-i aşa?

Tânărul cavaler zâmbi cu amabilitate şi urmări ce făcea femeia-fierar.

– Ellenweore, ca regina noastră, spuse el gânditor. Ar trebui să fie pricepută, dacă a putut să se impună ca fierar.

– Ea este pricepută! sublinie Isaac.

– Îmi daţi voie?

Tânărul cavaler arătă către o spadă ce atârna de un cârlig.

Isaac luă spada din cârlig şi i-o dădu.

– Semnul acesta din aramă îl cunosc! strigă surprins cavalerul, după ce examinase atent spada.

– Este semnul lui Ellenweore, ea îl incrustează în fiecare lamă, explică din nou mândru Isaac.

Ellen puse fierul înapoi pe cărbuni şi se îndreptă spre cei doi.

– Milord!

Ea se înclină scurt şi îl privi pe tânărul bărbat în ochi. Aceştia aveau o privire caldă, prietenoasă.

– Mânerul spadei mele se mişcă. Îl puteţi repara?

Ellen se uită la mâner şi la modul cum era nituit.

– Jean o poate face rapid.

Îl strigă pe Jean şi îi arătă arma.

– Nu sunteţi englez, se adresă ea din nou străinului.

– Sunt flamand, dar am crescut în Normandia, explică el binevoitor.

Ellen îl privi curioasă pe bărbat.

– Îmi păreţi cunoscută, murmură el şi deodată se tulbură.

Ellen fu şi ea cuprinsă un moment de panică, se frecă la tâmplă cu degetul arătător, basmaua îi alunecă

într-o parte şi câteva şuviţe din părul ei roşu ieşiră la iveală.

– *Mon ange!* strigă tânărul şi se lumină la faţă.

Atunci Ellen recunoscu în ochii lui strălucitori privirea doamnei de Bethune.

– Baudouin? murmură ea, nevenindu-i a crede.

El dădu din cap şi ea mai întrebă o dată în dialectul francez din Normandia:

– Micuţul Baudouin?

Când acesta dădu din cap şi mai convins, ea zâmbi:

– Da, aveţi dreptate, când eraţi un băieţel, îmi spuneaţi îngeraş!

– Pentru că m-aţi salvat din apele râului! Ellenweore! Baudouin se lovi cu palma peste frunte şi continuă: Este atât de mult de-atunci şi aici suntem atât de departe de casă – de aceea nu mi-am dat seama!

Apoi o îmbrăţişă fericit.

– Cum se mai simte mama dumneavoastră?

În curând, se vor împlini cincisprezece ani de când o cunoscuse pe Adelise de Bethune.

– A murit aducându-l pe lume pe fratele meu mai mic. Dumnezeu să o aibă în pază!

Baudouin îşi făcu cruce şi la fel procedă şi Ellen.

– A fost un om minunat!

Isaac, care se apucase de lucru între timp, se îndreptă şi încruntat se apropie de cei doi. Ellen îi întinse mâna şi îl apucă de braţ.

– Isaac, el este Baudouin de Bethune, îl prezentă ea pe tânăr.

– Ea mi-a salvat viaţa pe când aveam cinci ani, explică bucuros tânărul bărbat.

– Şi atunci mi-a promis că pentru asta mă ia de soţie!

Ellen râse lăsând capul pe spate, iar tânărul cavaler zâmbi încurcat.

– Ştiu, atunci v-am promis să vă îndeplinesc orice dorinţă, dar, după ce am văzut ce spade minunate faceţi, sper ca dumneavoastră să îmi îndepliniţi mie una! Făuriţi-mi o spadă! Vă rog! Scoase de la cingătoare o pungă bine împlinită şi adăugă: Vă rog, eu... eu sunt cavaler al tânărului rege. Cel mai bun prieten al meu şi camarad de arme câştigă toate turnirurile luptând cu una dintre spadele dumneavoastră! Şi niciodată nu am putut să aflu de unde o are.

Ellen rămase aproape împietrită. Baudouin era cavaler al tânărului rege? „Dumnezeule, fă ca amintitul prieten să nu fie Thibault!" Ellen încercă să se concentreze.

– Da? Şi cum se numeşte prietenul dumneavoastră? întrebă ea, calmă.

– Guillaume, i se mai spune şi Mareşal, după tatăl lui. El este preceptorul tânărului nostru rege! explică mândru Baudouin.

Ellen simţea cum îi fugea sângele din obraji. Pentru ca nimeni să nu observe, se întoarse şi luă o frânghie.

– Păi, atunci să iau măsura. Lăsaţi braţul să atârne liber, murmură ea şi evită să ridice privirea. Sunteţi dreptaci?

– Lupt cu ambele mâini, dar mai bine cu dreapta.

Ellen dădu din cap gânditoare. De unde putea să aibă Guillaume una din spadele ei?

– Ce preferinţe speciale aveţi? Ea îşi revenise între timp complet şi îl putea privi nestânjenită în ochi pe Baudouin. Doriţi anumite ornamente? Poate pietre preţioase?

Baudouin luă o mină dispreţuitoare:

– Chiar de aş fi dispus de mijloacele necesare, nu mi-aş permite să apar în faţa lui Guillaume cu o spadă cu pietre preţioase. El dispreţuieşte astfel de fleacuri sclipitoare şi este de părere că aşa ceva ar fi numai pentru bărbaţii care nu ştiu să lupte şi de aceea trebuie să-şi orbească adversarii cu sclipirile pietrelor, bărbaţi care umblă după succese ieftine.

Un zâmbet alunecă pe buzele lui Ellen. În această privinţă amândoi fuseseră întotdeauna de acord.

– Desigur că Guillaume are o mulţime de spade. La turniruri, a câştigat o grămadă. De aceea are şi câteva frumos împodobite, dar nu le foloseşte niciodată. Mi-aş dori o gardă uşor curbată în jos, explică el, în rest am încredere deplină în gustul dumneavoastră.

Ellen luă măsurile necesare, schiţă câteva desene pe tăbliţa cu ceară şi în cele din urmă îi fixă lui Baudouin un preţ bun.

– Când pot să o iau? întrebă el, nerăbdător.

– Sigur că v-aţi dori-o de alaltăieri deja, dar avem mult de lucru. Desigur că pentru dumneavoastră ne vom grăbi, dar lucrurile bune au nevoie de timpul. Îl privi pe Isaac şi îi ceru părerea: Crezi că vom avea nevoie de două luni?

Isaac se încruntă.

– Mai devreme nu se poate, cu toată bunăvoinţa. Va trebui chiar să amân o comandă pentru a avea suficient timp pentru şlefuire.

Baudouin oftă supus.

– Bine. Sper să mai fiu atunci în Anglia.

– Dacă nu veţi mai fi, spada vă va aştepta aici până când veţi veni să o luaţi! îl asigură Ellen.

– Dragă Ellenweore, deja mi-aţi salvat viaţa o dată, acum mi-aţi putea-o salva de o mie de ori. Faceţi-mi o spadă bună, căci viaţa mea va depinde de nenumărate ori de arma mea.

– Fiţi sigur că spada dumneavoastră va fi una cu totul specială!

Ellen îl însoţi pe tânărul cavaler până afară. Se despărţiră cordial, şi Baudouin îi făcu semn în timp ce se îndepărta călare.

– I-ai salvat odată viaţa? întrebă Jean neîncrezător, când ea reveni în fierărie.

– Unui cavaler al regelui!

Peter o privea emoţionat pe cea care îi era meşter.

– Hai, povesteşte-ne totul, nu uita nimic! o îmboldi Jean.

Ellen zâmbi şi le povesti cum îl salvase pe copil de la înec.

– Ea m-a învăţat şi pe mine să înot! le spuse mândru Jean lui Peter şi lui Isaac, de parcă prin asta el câştiga o strălucire proprie.

– Dar nu l-ai mai văzut de mult timp, cu siguranţă că s-a schimbat de-atunci! zise Rose când, la insistenţele lui Jean, Ellen reluase povestirea la cină.

– Sigur că s-a schimbat, pe-atunci era un băiat de cinci ani, iar acum este un bărbat adult. Dar seamănă foarte mult cu mama lui, de aceea mi se pare că l-aş fi cunoscut de când lumea. Ellen râse şi căzu pe gânduri. Apoi continuă: Ea a fost un om bun şi eu cred că nici el nu este un băiat rău.

– Şi zici că este în slujba tânărului rege? se interesă Rose îngrijorată.

– Este subordonat lui Guillaume le Mareşal! spuse Ellen şi se uită severă la Rose.

Jean îi spusese deja că el nu scăpase nimănui o vorbă despre mareşal.

Dar pe Rose o preocupa cu totul altceva. Ea se temea că şi Thibault putea fi pe undeva prin apropiere. Cine putea să ştie ce i-ar face ei, dacă o descoperea la Ellen! Rose se ridică şi strânse masa pierdută în gânduri.

– Hei! Eu nu am terminat de mâncat, aşază-te odată, Rose! zise prietenește Isaac.

Rose clătină din cap.

– Revin imediat, spuse ea şi ieşi nervoasă din încăpere.

Isaac privi în urma ei.

– I s-a întâmplat ceva?

Jean, care bănuia ceva, trase doar adânc aer în piept.

– Nimic, am să mă ocup eu de ea.

Isaac se decise ca pentru moment să nu mai pună întrebări, dar se supără pentru faptul că el era ultimul căruia i se spunea ce se petrece.

– Şi tu chiar ai salvat viaţa unui cavaler? mai vru să se asigure încă o dată William.

În definitiv, nu oricine avea o eroină drept mamă.

– Ah, doar ai auzit că pe-atunci el nu era cavaler. Era un copilaş mai mic decât tine! bombăni ea şi nu mai scoase o vorbă tot restul serii.

Când s-au dus la culcare, Isaac o luă pe Ellen de braţ.

– Tu ai devenit deodată atât de gânditoare şi de tăcută, ce s-a întâmplat? a întrebat-o el îngrijorat.

– Nimic, sunt doar obosită şi mă doare capul, murmură Ellen evitându-i privirea.

Isaac se retrase în sine şi o mângâie pe ceafă cu mâna lui caldă şi uscată.

Ellen îşi lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii. De ce trebuia să se aştearnă din nou umbra peste fericirea ei? Trase adânc aer în piept şi îşi reţinu cu greu lacrimile.

Isaac o sărută blând pe păr. De parcă ar fi fost ultimul lui sărut, gândi ea şi se lipi de el.

Isaac o privi şi o mângâie pe obraji.

– Culcă-te şi odihneşte-te, draga mea! Mâine te vei simţi mai bine.

Recunoscătoare pentru grija lui, ea dădu din cap. Gândurile privitoare la Guillaume şi la Thibault o răscoliseră prea puternic şi încă o mai bântuiau.

– Mulţumesc, şopti ea când se întinseră unul lângă celălalt.

Isaac o sărută pe frunte.

– Noapte bună!

Isaac adormi fără griji, dar Ellen rămase încă mult timp trează, meditând.

În săptămânile în care au lucrat la spada pentru Baudouin de Bethune, Ellen a fost tăcută şi s-a ferit din calea tuturor.

– Arăţi obosită, ar trebui să o laşi mai moale, munceşti prea mult, îi spuse Rose lui Ellen într-o zi.

De câteva zile, era foarte palidă, nepieptănată şi părea fragilă.

– Nu este vorba de muncă, răspunse Ellen, care avea cearcăne la ochi. Sunt însărcinată, zise ea istovită.

– Tu?

Rose o privi surprinsă.

– Am vrut să îi spun mai de mult lui Isaac, dar... acum sunt bucuroasă că nu i-am spus. Acum două zile, m-au apucat durerile pe neaşteptate. Ellen îşi sprijini

capul în mâini. A fost aproape la fel de rău ca la o naştere, dar slavă Domnului nu a durat atât.

– Ellen!

Rose o îmbrăţişă consolatoare.

– Era încă foarte mic, abia am reuşit să îl privesc. Ellen suspină scurt, dar nu doar, aşa cum crezu Rose, din cauza copilului pierdut, ci şi pentru că o năpădiseră amintirile. Isaac nu ştie nimic despre asta şi nici nu trebuie să afle! Îşi doreşte atât de mult un fiu şi ar fi trist degeaba.

Ellen o privi implorator pe Rose şi aceasta confirmă pentru a o mai linişti.

Thibault şedea în faţa cortului său şi se bucura de soarele după-amiezii de vară, când Baudouin se apropie în galop. Thibault îl privi plin de dispreţ. Baudouin era cel mai bun prieten al lui Guillaume şi doar acest lucru îl făcea în ochii lui trădător. Se strădui totuşi să nu lase să se observe asta. De fapt, îi putea fi util să fie prietenos cu cel mai bun prieten al duşmanului lui. Când remarcă şi că Baudouin avea o nouă armă, deveni curios.

Baudouin se grăbea să ajungă la Guillaume.

Thibault se ridică pentru a trage cu urechea la ce discutau cei doi. Se prefăcu că se destindea şi rămase în apropierea cortului lui Guillaume.

Guillaume era în faţa cortului şi se bărbiera, fără să-i acorde atenţie prietenului său. Baudouin defila ca un păun prin faţa lui Guillaume încoace şi încolo, până când acesta ridică privirea şi îl măsură

curios din cap până în picioare, până în clipa în care văzu spada.

– Nouă? întrebă el şi ridică interesat din sprâncene.

Baudouin confirmă mândru.

– Vrei să o vezi?

– Sigur! Guillaume întinse mâna şi luă arma. Când o apucă de mâner, curiozitatea lui crescu. Suci şi răsuci spada. O simţi grozav, este bine echilibrată, aproape ca Athanor, zise el încet şi o prinse la cingătoarea sa, de care atârna şi spada lui preferată. Atunci observă literele incrustate cu sârmă de aramă pe o parte a lamei, imediat sub gardă. Şi are aceeaşi incrustare!

Îl privi perplex pe Baudouin.

Acesta se prefăcu ca verifica afirmaţia lui Guillaume şi zâmbi apoi larg.

– De unde o ai?

– Am întâlnit pe cineva pe care îl cunosc încă din Bethune.

– Ce îmi ascunzi? Du-mă acolo! Hai, du-mă la fierarul de la care ai spada! îi ceru nerăbdător Guillaume şi se şterse de săpunul rămas pe faţă.

– Dar de ce te agiţi atât?

– Am crezut mereu că ştiu cine a făurit spada mea, dar se pare că şi alţi fierari folosesc acelaşi semn. Trebuie să ştiu dacă m-am înşelat. Du-mă acolo imediat!

Baudouin ridică resemnat din umeri.

– Dacă insişti...

Thibault se strecură nevăzut până la cortul lui, unde îşi strigă scutierul.

– Înşeuează-mi calul, du-l la marginea pădurii şi aşteaptă-mă la mesteacănul trăsnit.

Tânărul se grăbi să execute porunca aşa cum i se ceruse. Thibault îşi puse spada la cingătoare şi îşi fixă pintenii. Să fi dat Baudouin de Ellenweore? Pe Thibault îl trecură căldurile. Cândva, tocmise pe cineva la un turnir să îi fure spada lui Ellen, dar ea şi-o recuperase, aşa că el nu putuse să intre în stăpânirea ei. Dacă spada lui Baudouin provenea într-adevăr de la ea, ca şi Athanor, atunci trebuia să o găsească pe Ellenweore şi să o determine să îi făurească lui o spadă mai bună, ba nu, cea mai bună spadă dintre toate. Thibault ieşi cu grijă din cort şi se grăbi să ajungă la marginea pădurii, unde aşa cum fusese stabilit îl aştepta scutierul. Sări pe cal şi o luă de-a lungul taberei până când îi descoperi pe Guillaume şi pe Baudouin, care călăreau spre nord. Şi, fără să fie văzut, le luă urma. Nu degeaba trecea drept iscoadă excelentă. Dacă va rămâne la distanţă, cei doi nu îl vor descoperi.

Soarele tocmai începuse să coboare când ajunseră la fierărie. Thibault coborî de pe cal, îl legă de un pom şi parcurse restul distanţei pe jos.

Când Guillaume şi Baudouin intrară călare în curte, Barbă Sură se repezi la ei mârâind. După ce aceştia descălecară, Barbă Sură îl adulmecă pe Guillaume, pe care în cele din urmă îl salută dând din coadă. Nimeni nu observă că din desiş erau spionaţi de către cineva.

Isaac tocmai se îndrepta spre casă.

– Ceva nu este în regulă cu noua dumneavoastră spadă? i se adresă acesta, îngrijorat, lui Baudouin.

– Oh, nu, nici vorbă! Prietenul meu a vrut să-l cunoască pe fierarul care a făurit-o, răspunse Baudouin şi clipi din ochi cu subînţeles.

Din felul în care se exprimase Baudouin, Isaac crezu că necunoscutul nu ştia că fierarul era o femeie. Ideea de a i-o prezenta astfel pe Ellen nu îi surâse deloc.

– Ştiţi drumul, răspunse el sec şi arătă spre fierărie.

Totuşi, puţin înainte de a ajunge acasă, se opri. Ceva nu părea în ordine. Se întoarse şi porni şi el spre fierărie. Când intră în atelier, rămase cu ochii pe Ellen. Când aceasta îl văzu pe cavalerul străin se lumină toată, iar ochii îi străluceau ca niciodată înainte.

– Ea este fierarul care mi-a făcut spada. Şi, pe lângă asta, odată mi-a salvat şi viaţa! Mândru foc şi zâmbind, Baudouin i-o prezentă cu aceste cuvinte pe Ellen lui Guillaume. Nici nu te-ai fi gândit că este vorba despre o femeie, nu?

Ellen îl privea pe mareşal fără să se clintească.

Jean se uita când la unul, când la celălalt, apoi îl înghionti pe Peter.

– Hai să ieşim, facem o pauză pentru că îmi este foame, zise şi trase calfa după el.

Guillaume nu reacţionă la vorbele lui Baudouin, ci doar se îndreptă spre femeia-fierar.

– Ellenweore! De când eşti aici? o întrebă el, luând-o de mână.

Baudouin privea uluit.

– Vă cunoaşteţi?

– De şapte ani buni, răspunse Ellen fără a-i da atenţie întrebării lui Baudouin.

Inima părea să-i sară din piept, iar mâinile i se umeziră. Nu crezuse niciodată că revederea cu Guillaume va fi atât de răscolitoare.

– Hei! M-aţi putea lămuri şi pe mine? interveni Baudouin întrerupând gândurile lui Ellen.

– Ne cunoaştem din Tancarville, explică ea scurt.

– Ai fost la Tancarville?

Baudouin nu îşi mai revenea din uimire.

– Acolo am învăţat fierăria, la Donovan, poate că pe acesta îl ştiţi.

Baudouin clătină din cap.

Guillaume explică:

– Baudouin a venit abia la patru ani după noi la Tancarville.

– Dar sunt mai mult de şapte ani de-atunci! interveni mândru Baudouin, părând că reuşea să calculeze foarte rapid.

– Ulterior, ne-am mai întâlnit.

Vocea lui Ellen era voalată şi în acelaşi timp caldă.

Baudouin dădu din cap şi pricepu că într-o vreme cei doi trebuie să se fi cunoscut mai îndeaproape.

Privirea lui Ellen se opri pe cingătoarea lui Guillaume pentru spadă. Îl recunoscu imediat pe Athanor. Teaca era roasă, deci spada fusese folosită deseori.

– De unde o ai...? întrebă ea arătând spre armă.

– Athanor? Guillaume puse palma pe spadă. Părea uşurat că ea îi pusese această întrebare. La câteva luni

după ce l-am eliberat pe Jean, iar voi aţi plecat, am luat-o de la un francez, la un turnir din Caen. Se fălea cu ea, tocmai o cumpărase. L-am recunoscut imediat pe Athanor şi trebuia să îl am. Ar fi trebuit să mi-l vinzi mie, nu unui străin!

În vocea lui se citea un uşor reproş.

– Ai obţinut-o prin luptă! remarcă Ellen zâmbind.

– Baudouin mi-a arătat noua lui spadă, care stătea la fel de bine în mână ca Athanor. Şi apoi am descoperit pe ea semnul tău. Un moment, m-am temut că l-ar putea folosi şi alţi fierari, şi că de fapt spada mea nu ar fi Athanor. Cu toate că niciodată nu mă îndoisem de asta înainte, trebuia să vin pur şi simplu şi să mă conving personal că tu ai făurit atât spada lui Baudouin, cât şi pe a mea!

– Aşadar, eşti mulţumit?

Ochii lui Ellen încă străluceau ca soarele.

Isaac, care se apropiase între timp în linişte, simţea că nu mai putea suporta gelozia.

– Este cea mai bună spadă pe care am avut-o vreodată! Toţi cavalerii îi pronunţă numele cu invidie! Mareşalul se ambală vorbind despre ea: O admiră chiar şi tânărul rege!

Uşa atelierului se deschise. Isaac se dădu de-o parte. Scârţâitul balamalelor atrase şi atenţia lui Ellen.

– William? Îşi privi nemulţumită fiul. Ce s-a mai întâmplat? insistă ea, deoarece băiatul nu răspunse pe loc.

– Le pot da apă cailor? întrebă el şi mai făcu câţiva paşi şchiopătând către mama sa.

– William?

Guillaume o privi întrebător. Oricine îi putea citi în privire că băiatul era fiul lui. Până şi Baudouin înţelese asta. Îşi mută privirea de la copil către prietenul lui şi constată că, cu excepţia pistruilor şi a ochilor verzi moşteniţi de la mama lui, copilul era leit taică-său.

Privirea aceea o văzu şi Isaac, care simţi o durere groaznică. Deci acest cavaler străin era tatăl lui William. Va fi lipsit acum atât de dragostea soţiei, cât şi de cea a fiului acesteia?

– Ar fi bine dacă te-ai ocupa puţin de caii noştri. Noi am călărit repede şi cu siguranţă le este sete, răspunse Baudouin, care îşi revenise primul.

William radia.

– Sunt animale minunate, sunt atât de puternici şi de eleganţi! constată băiatul şi ieşi din fierărie şchiopătând.

– Ce este cu piciorul lui? întrebă scurt Guillaume.

– Are piciorul sucit din naştere, explică rece Ellen, căreia nu îi scăpase tonul neprietenos din vocea lui Guillaume.

– Un schilod, murmură Guillaume.

Ea vru să riposteze, dar Isaac i-o luă înainte:

– Pentru un fierar nu picioarele sunt importante. Mai rău este pentru unul ca mine! spuse el întinzând către cei doi cavaleri ciotul mâinii retezate. După cum se pare, eu nu pot avea parte nici măcar de soţia mea!

Privirea lui îl fixa pe mareşal.

– Isaac!

Ellen îi aruncă acestuia o privire furioasă, în timp ce Guillaume îl măsura doar cu dispreţ.

– Dacă aşa stau lucrurile, de vină nu este braţul dumneavoastră, zise acesta şi îşi întoarse privirea de la el. Mă bucur că te-am revăzut, continuă el luând în mâna lui mare de războinic mâna lui Ellen şi ţinând-o strâns.

Privirea duioasă, pe care Ellen i-o aruncă mareşalului, îl răni adânc pe Isaac. Toţi putură să remarce cât de mult însemna pentru ea acest bărbat.

– Îţi seamănă leit, îi spuse Baudouin prietenului său, după ce ieşiră din fierărie. Se duseră către micul William, care dădea apă cailor, pe care îi mângâia uşor pe nări. Şi se poartă cu caii ca şi tatăl lui.

– Este un schilod! mârâi Guillaume vizibil iritat.

– Mulţumesc, William, zise Baudouin şi îi vârî băiatului în mână o monedă valoroasă din argint. Apoi adăugă: Îi semeni leit tatălui tău!

Baudouin îl luă de bărbie pe băiat pentru a-l putea privi în ochi.

– Isaac nu este tatăl meu!

– Ştiu, pentru că eu îl cunosc pe tatăl tău. El este un războinic curajos, un bărbat grozav şi cel mai bun prieten pe care cineva şi l-ar putea dori. Poţi fi mândru de el.

Baudouin îi zâmbi copilului.

– Adevărat? Îl cunoaşteţi?

William îl privea fermecat.

– Aşa cum eu mă numesc Baudouin de Bethune!

Baudouin se lovi în piept cu mâna dreaptă.

Guillaume rămase mut şi nici măcar nu îl privi pe băiat.

– Termină cu prostiile şi vino odată! i se adresă Guillaume lui Baudouin, dar acesta nu se grăbea deloc.

Guillaume dădu grăbit pinteni calului şi plecă.

Baudouin încălecă, se aplecă spre băieţel şi îi şopti:

– Îi voi povesti despre tine şi într-o zi tatăl tău va fi mândru să aibă un fiu cum eşti tu!

William dădu din cap de zor şi, fericit, le făcu cu mâna celor doi bărbaţi care se îndepărtau.

– Cavalerul, mama! strigă William dând năvală în fierărie. Cavalerul căruia i-ai făcut tu spada a spus că îl cunoaşte pe tatăl meu!

Isaac mormăi ceva şi ieşi din încăpere.

– Nu mi-ai povestit niciodată despre el!

William îşi privea mama plin de reproş.

– Pentru că nu există nimic de povestit! răspunse Ellen, posomorâtă.

– Dar cine este el? insistă copilul.

– Ai să afli curând. Du-te în casă şi ajut-o pe Rose! Hai!

William ştia că nu avea nici un rost să mai insiste pe lângă mama lui şi, cu capul plecat, porni spre casă.

La cină, Isaac rămase tăcut şi mesteca cu lingura prin terciul lui fără să ridice privirea. Ellen mânca gânditoare şi îşi goli strachina fără să le dea vreo atenţie lui Jean şi lui Rose, care încercau să le mai descreţească frunţile celor doi pălăvrăgind.

William îşi sprijinise capul în mâini şi se foia fără nici un chef pe scaunul din lemn.

Agnes şi Marie chicoteau şi scânceau. Îi necăjeau pe gemeni luându-le cojile de pâine pe care băieţeii le sugeau cu poftă.

Ambii începură să ţipe şi să întindă mânuţele după pâine.

Ellen, care de obicei insista ca la masă să fie linişte şi care reacţiona imediat ce copiii deveneau prea zgomotoşi, de data aceasta nu spuse nimic.

În loc de asta, Rose le luă fetelor cojile de pâine morfolite şi le restitui fiilor ei.

După cină, Ellen reveni în fierărie. Făcu ordine, mătură pentru a doua oară forja şi unse uneltele care deja fuseseră unse. Era atât de adâncită în gânduri, încât nici nu îl auzi pe Jean intrând în atelier.

El se aşeză în tăcere lângă ea. În cele din urmă, vorbi, totuşi:

– A fost un şoc pentru tine.

– Poftim?

Ellen îl privi surprinsă.

– Mă refer la faptul că el a apărut atât de brusc.

Jean îşi trecu palma peste nicovală.

– Nu aş fi crezut că revederea mă va răscoli atât. Adică mie îmi este bine cu Isaac... Nu am nici un motiv...

Ellen trase adânc aer în piept.

– Guillaume nu te-a recomandat atunci regelui, deşi ar fi putut să o facă şi nu o va face nici acum. De

la el nu trebuia să aştepţi nicicând mai mult decât un tăvălit prin fân.

– Jean!

Ellen îl privi mânioasă.

– Ştiu, nu îţi face plăcere să auzi asta, dar eu am dreptate. Trebuie să ţi-l scoţi din minte, Ellen! Am văzut cum îl priveai. Dar el nu a meritat dragostea ta. Spre deosebire de Isaac.

Ellen privi ruşinată în podea.

– Nu pot să fac nimic. Inima îmi bate nebună când el se află în apropierea mea, zise ea încet.

– Pentru el tu nu însemni nimic, Ellen, eşti doar o cucerire printre atâtea altele. Nu uita cine este el! La ce te aştepţi de fapt? Până ieri erai fericită cu Isaac. Este şi meritul tău că el s-a schimbat atât de mult.

Ellen izbucni într-un râs disperat.

– La început, ne-am urât, oh, Doamne, dar este atât de mult de-atunci!

– Isaac îl iubeşte pe fiul tău ca pe propriul copil. Nici Guillaume nu i-ar putea fi un tată mai bun lui William.

Ellen confirmă.

– Ştiu! El nu îi va fi niciodată tată. Ea ridică din umeri şi adăugă: Mă voi strădui, promit!

Jean o bătu pe umăr.

– I-am spus odată lui Isaac că nu te merită, dar de când lucrează din nou în atelier mi-am schimbat părerea. Voi vă aparţineţi unul altuia!

Jean o încuraja.

Ellen se strădui să mimeze un zâmbet înțelegător, dar nu prea reuși.

Când Thibault îl zări pe băiatul care adăpa caii, își dădu seama că acesta era fiul lui Guillaume și al lui Ellen. Trebuia totuși să se convingă că și Ellen era aici. Și așteptă până când pe seară ea părăsi fierăria. Guillaume și Baudouin plecaseră de mult, dar el stătuse în crâng și așteptase.

Când o văzu pe Ellen, parcă fu lovit de un trăsnet. Ca și până acum, ea era cea mai tulburătoare femeie din câte cunoștea. Părul ei roșu strălucea în lumina apusului de soare, iar privirea tristă a ochilor ei îl durea. Cât ar fi vrut să sară și să alerge spre ea, să o strângă în brațe și... Umezeala din solul pădurii, care îi pătrundea prin veșminte, îl smulse din visare. Se întoarse la calul lui, sări în șa și plecă. Cumva trebuia să aibă o spadă de la ea, dar nu una oarecare, ci o capodoperă, cea mai bună spadă făcută de ea vreodată. Dar cum să procedeze pentru asta încă nu știa.

După plecarea lui Guillaume, Ellen și ceilalți reintrară repede în cotidian. Ellen abia se mai gândea la revedere, iar Isaac căuta să își stăpânească gelozia care îl chinuia. Și curând totul reveni la starea anterioară, până când într-o zi a apărut în curte un alt cavaler străin.

Era îmbrăcat ca un nobil și era însoțit de un scutier.

Rose, care tocmai lucra în stratul cu legume, îi ieși în întâmpinare.

– Fierăriţa! Du-mă la ea! porunci cavalerul fără să descalece.

– Dacă aţi vrea să mă urmaţi în atelier...

Pe fruntea lui Rose străluceau picături grele de sudoare. Când ea se mai apropie, îl recunoscu şi se rugă cerului ca el să nu o recunoască.

Fără să mai zică ceva, Adam d'Yqueboeuf sări de pe cal şi îi dădu frâul scutierului. Nu o băgă în seamă pe Rose şi, cu paşi mari, intră în fierărie.

Rose alergă în casă şi, după ce închise uşa după ea, îşi trase sufletul.

În fierărie cavalerul trebui mai întâi să se obişnuiască cu semiîntunericul, şi abia pe urmă o descoperi pe Ellen. O mai văzuse lucrând pe vremuri, în Normandia, şi o considerase o muiere nebună, pentru că îşi pusese în minte să înlocuiască un bărbat! Pufni scurt şi se îndreptă spre ea.

– Cunoşti blazonul pe care îl port? întrebă el scurt.

Ellen confirmă.

– Leii regali! Ce pot face pentru dumneavoastră, milord?

Ellen încerca să nu pară prea impresionată.

– Se spune că spadele făcute de tine ar fi arme deosebit de ascuţite şi de bune. De aceea îţi aduc pietre preţioase şi aur pentru o spadă cum nu ai mai făcut alta. Trebuie să îl uimească pe rege. Făureşte o spadă pe măsura lui!

Ellen îl privi surprinsă. Tânărul rege voia o spadă de la ea? Nu îi venea să creadă aşa ceva! În sfârşit!

În sfârşit, Guillaume o recomandase. Ellen încerca să pară stăpână pe sine.

– Pe tânărul Henric l-am văzut până acum doar de la distanţă, şi asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă. Ar trebui să îi cunosc înălţimea şi mâna cu care preferă să lupte.

– Cea corectă este doar mâna dreaptă. Iar în privinţa înălţimii mă poţi măsura pe mine! răspunse Yqueboeuf, plictisit.

– Când să fie gata? întrebă Ellen, puţin temătoare.

Cu cât era mai înalt rangul unui client, cu atât mai repede pretindea acesta să i se execute comanda.

– Tânărul Henric nu va rămâne mult timp în Anglia, este aşteptat la turniruri. Eu apreciez că termenul ar fi de trei, cel mult patru săptămâni. Când vom fi din nou în apropiere, voi veni să iau spada. Nu i-o vei da altcuiva, ai înţeles?

Ellen dădu din cap afirmativ.

Yqueboeuf îi dădu o pungă cu aur şi o alta cu pietre preţioase.

Ellen răsfiră pietrele în palma ei stângă.

– Safire, rubine şi smaralde. Minunat! lăudă ea pietrele alese.

Acestea erau sclipitoare şi pure, dar Ellen se gândi la mareşal şi la ce spusese Baudouin despre părerea lui cu privire la pietrele preţioase ca podoabe ale spadei. Se încruntă. Pentru un rege erau valabile alte criterii.

– Va fi spada cea mai frumoasă şi mai bună dintre toate spadele pe care regele le-a ţinut vreodată în mână! promise ea.

– Rămâne de dovedit, dar pentru dumneata ar fi mai bine! răspunse Yqueboeuf.

Lui Ellen îi stătea răspunsul pe buze, dar nu era cazul să se certe cu un înalt demnitar. Aşa că plecă, supusă, capul.

– Despre această comandă nu mai discuţi cu nimeni şi instruieşte-ţi şi calfele în acest sens. Nici o vorbă nimănui!

Yqueboeuf o privi ţintă.

– Cum doriţi, sir!

Ellen se înclină.

Yqueboeuf pufni iarăşi şi de data aceasta nările îi fâlfâiră ca nările unui cal.

– Şi mânerul cu garda?

– Le faci cum consideri dumneata că este bine. Alege forma pe care o socoteşti cea mai bună pentru o spadă echilibrată. Nu uita să imprimi spadei eleganţă şi graţie!

Ellen îşi înghiţi riposta pe care o găsea potrivită. Fiecare dintre spadele ei avea eleganţă şi graţie, chiar şi fără ornamente preţioase.

– Există preferinţe pentru teacă şi cingătoare? întrebă Ellen ca de obicei.

Yqueboeuf clătină supărat din cap.

– Eşti ori nu eşti meşter? Gândeşte-te la ceva ce va face spada unică, la ceva pentru care purtătorul ei să fie invidiat de oricine!

Ellen se înclină din nou.

– Cum porunciţi, sir!

După ce curteanul plecă, Jean, Isaac şi Peter se strânseră curioşi în jurul lui Ellen. Ea le dădu, răbdătoare, explicaţiile cerute.

– Spada pentru rege este mai importantă decât toate celelalte. Această comandă are întâietate, aţi înţeles?

– Dar de ce să nu vorbim despre ea? se miră Peter. Ar fi mult mai uşor să îi amânăm pe călugări spunându-le că tu faci o spadă pentru rege. În plus, ne-ar mări faima şi te-ar face cunoscută dincolo de limitele lui St. Edmundsbury!

– Iar pentru tâlhari ar fi o invitaţie de a ne călca! La asta te-ai gândit? În definitiv, avem în primire pietre preţioase foarte valoroase!

Peter trase adânc aer în piept.

– La asta nu m-am gândit! recunoscu el abia şoptit.

Jean şi Isaac nu spuseră nimic.

După-amiază când rămase singură cu Jean, Ellen triumfa.

– Vezi, nu ai avut dreptate. El m-a recomandat în cele din urmă regelui!

Jean ridică din umeri.

– Eu rămân la părerea mea: *trebuie să ţi-l scoţi din minte!*

Octombrie 1180

Termenul pentru făurirea spadei era atât de scurt încât părea imposibil să fie respectat. Ellen a decis ca toate celelalte comenzi să fie rezolvate de Peter şi de Isaac singuri, până când ea nu va mai avea nevoie de Jean ca ajutor.

Pentru proiectul spadei, a avut nevoie doar de o jumătate de zi. Apoi a luat pietrele preţioase din punga de piele, le-a sortat şi s-a gândit cum să ornamenteze mânerul cu ele. Ei nu îi plăceau spadele împopoţonate, dar o spadă regală era desigur o excepţie. Pentru a se putea hotărî asupra unei anumite lucrături, şi-a schiţat mai întâi ideile în nisip. După ce forma a fost aleasă, ea a configurat conceptul pe o tablă cerată lungă şi a stabilit dimensiunile cele mai importante. În timp ce se ocupa cu amănuntele legate de spadă, o succesiune de silabe îi revenea mereu în cap: ru-ne-dur. Fără să vrea, şoptea mereu aceste silabe. Apoi se opri brusc: *Runedur!* Deci aşa se va numi spada regelui! Ca şi în cazul lui Athanor, denumirea se impusese pur şi simplu. Desigur că Runedur trebuia să întrunească toate calităţile unei arme bune. Dar spada va fi unică tocmai pentru că arta făuririi şi arta ornamentării ei se

vor completa una pe alta într-o armonie până acum neatinsă, pentru că va izvorî doar din sufletul şi din mâinile ei. Spada regală va avea o eleganţă incomparabilă şi în acelaşi timp simplă. Şi bineînţeles că Runedur va emana vigoarea şi potenţa tânărului rege. Ellen îşi aminti de vasele pentru altar şi de crucile făcute de Jocelyn. Şi acestea erau uneori împodobite cu pietre preţioase şi cu alte ornamente, şi totuşi, în ciuda prelucrării pretenţioase, impuneau privitorului un sentiment de smerenie. Exact aşa trebuia să simtă oricine îl privea pe Runedur. După ce Ellen îşi dădu seama că ştia cum trebuia să arate spada, începu să lucreze febril la ea.

Cu toate că Jean studiase temeinic desenele de pe tabla cerată şi ascultase atent descrierea făcută de Ellen, nu putea să ţină pasul cu aceasta. Permanent ea se afla mintal înaintea lui cu două ori trei proceduri. Uneori, Ellen se înfuria pentru că el părea că nu intuia ce intenţiona ea să facă. Tot timpul ea oscila între o teamă profundă că va da greş şi satisfacţia că, în sfârşit, făurea o spadă pentru rege.

Când lucrarea progresa bine, Ellen prânzea în grabă, pentru a reveni cât mai repede posibil în atelier. Dacă treaba mergea mai prost ori dacă era în căutarea unei soluţii, atunci scormonea în mâncare şi după ce toţi ceilalţi deja se ridicaseră de la masă şi plecaseră la treburile lor. În astfel de zile, deşi familia şi ajutoarele conviețuiau în bună înţelegere, mâncau împreună şi pălăvrăgeau veseli, Ellen rămânea tăcută. Părea că ignora tot ce se petrecea în jurul ei, gândurile

ei erau concentrate doar asupra lui Runedur. În sinea ei se găsea deja în faţa procedurii următoare, încercând să prevadă eventualele obstacole şi căutând căi de a le depăşi. Cu toate acestea, la răzuirea unui falţ a alunecat mai mult şi în spadă a rămas o crestătură. Privind nenorocirea, au podidit-o lacrimile. Cum de se putuse întâmpla aşa ceva? A examinat dauna mai îndeaproape. A pierdut o zi neştiind ce să facă, apoi a constatat că greşeala putea fi eliminată dacă prelungea puţin falţul. Ellen a răzuit atentă ceva mai mult metal în partea centrală, a răsucit spada şi a prelungit şi falţul de pe cealaltă parte. A respirat apoi uşurată: eroarea nu mai era vizibilă. După care a continuat să lucreze din zori şi până seara târziu. După călirea reuşită odată cu care depăşise cel mai mare obstacol, a executat ea însăşi şlefuirea grosieră şi lustruirea fină, şi s-a bucurat de strălucirea minunată care îi reuşea pas cu pas. Cu toate că nu prea dormea, nu părea niciodată obosită şi se părea că avea forţa a trei bărbaţi la un loc. Nicicând nu arătase mai înfloritoare şi, pe măsură ce spada lua formă, radia şi ea mai mult de bucurie.

– V-aţi decis ce nume îi veţi da fetei voastre?

Ellen zâmbi fără să îşi ridice privirea de pe lucrarea ei. În seara anterioară, Rose născuse o fetiţă cu glas puternic şi cu plămâni pe măsura glasului.

– Rose nu vrea să-i dea numele mamei ei în nici un caz, dar crede că Jeanne nu ar fi nepotrivit.

Jean era mândru nevoie mare de numele progeniturii lui.

– Jeanne! repetă Ellen şi clătină aprobator din cap. I se potriveşte!

Şi, imediat ce se putu concentra din nou asupra muncii ei, Ellen scoase vârful limbii în colţul stâng al gurii. Montarea pietrelor preţioase îi dădea mai multă bătaie de cap decât voia să recunoască.

– De ce nu laşi treaba asta în seama unui giuvaiergiu?

Jean o admira pentru efortul pe care îl depunea fără să se plângă măcar o dată şi fără să îşi piardă stăpânirea de sine, dar nu înţelegea de ce insista să lucreze fără a fi ajutată de cineva.

– Nici vorbă. Mai întâi, pentru că am jurat să o fac singură, şi apoi giuvaiergiul m-ar întreba pentru cine este spada. Şi, după cum ştii, nu pot să spun asta. Şi, în plus, nu am încredere să dau unui străin asemenea pietre scumpe. Ştie cineva ce face el? Poate că montează doar sticlă şi păstrează pentru sine pietrele preţioase!

– Nu crezi că exagerezi puţin?

Jean se încruntă sceptic.

– Nu, deloc! În definitiv, eu am fost desemnată să fac spada, deci răspund de ea. Nu îţi face griji, am să mă descurc de una singură!

– Te rog, cum vrei! Eu am fost doar bine intenţionat.

– Mai bine las-o în pace, nu vezi că nu te poţi pune cu încăpăţânarea ei? Eu de mult am renunţat şi am învăţat să nu mă împotrivesc! îl tachină Isaac şi îi făcu cu ochiul lui Jean.

– Ei, tu!

Ellen îi aruncă o privire mustrătoare şi provocatoare în acelaşi timp.

– Bine, te las să-ţi faci treaba!

Isaac ridică mâna în semn de supunere.

Seara, când se aflau singuri în odaia lor, Isaac i se adresă:

– Oh, Ellen, ar trebui să lucrezi mereu pentru rege! zise el cu mulţumire.

– Da? răspunse ea nevinovată. De ce?

– De când lucrezi la spada asta eşti atât de... de pasională!

Ochii lui scânteiau.

Ellen se îmbujoră.

Isaac îi îndepărtă de pe chip o buclă rebelă.

– Eşti minunată! Te iubesc! şopti el.

Ellen se mlădie satisfăcută în braţele lui.

– Stinge lumina, dragul meu! murmură ea şi adormi imediat.

Ellen muncise cu atâta abnegaţie, încât termină spada chiar înainte de termenul fixat. Singură în fierărie, puse arma pe masă. O privea cu atâta atenţie, de parcă o vedea pentru prima dată. Cingătoarea din piele de vită tăbăcită şi rezistentă era prevăzută cu o pafta lată din alamă, teaca era acoperită cu mătase purpurie împletită cu fir de aur şi asigurată cu benzi din piele puse cruciş. Vârful lat era protejat de o ferecătură din aur cu linii ondulate gravate fin. Mânerul

era decorat cu două din pietrele cele mai mari: un rubin şi un smarald. Pietrele mai mici erau aranjate în jurul centrului, în cerc, ca petalele florilor, decorate cu vrejuri aurite şi desene fine. Mânerul din lemn de frasin era învelit în piele neagră prinsă în sârmă de aur şi se fixa în mână excelent. Garda era dreaptă, cu capetele aurite uşor îndoite în jos şi semănând cu nişte boturi de lup. După ce Ellen examină îndelung spada, o trase din teacă. Lama era ascuţită pe ambele părţi şi datorită ghinionului de la răzuire era prevăzută cu un falţ neobişnuit de lung, care imprima armei şi mai multă eleganţă. Ellen luă o cârpă groasă, prinse cu ea vârful şi îndoi spada într-un semicerc. Imediat ce dădu drumul vârfului, spada se îndreptă exact ca mai înainte. Din cauza falţului mai lung lama nu pierduse nimic din elasticitate şi duritate. Ellen oftă mulţumită. Luă apoi o bucată de pânză, aşa cum făcea Donovan pe vremuri, pe care o lăsă să alunece pe tăiş. Spada secţiona materialul cu uşurinţă. Ellen privi cu satisfacţie linia netedă a tăieturii. Pe partea cu rubinul roşu ca sângele, semn al inimii şi vieţii tânărului Henric, Ellen incrustase cu sârmă de aur rune care trebuiau să aducă purtătorului spadei noroc, curaj şi multe victorii. Donovan o învăţase aceste semne străvechi şi îi explicase şi semnificaţia lor. Deşi runele erau socotite păgâne, ele erau încă semne ale victoriilor mult râvnite. Dar, pentru a-i asigura tânărului rege graţia divină, Ellen decisese să incrusteze alături cu sârmă de aur şi cuvintele IN NOMINE DOMINI. Pe partea cu

smaraldul verde ca ochii ei încrustase doar în aramă un E într-un cerc. Splendida lamă sclipitoare trebuia să facă inima oricărui amator de spade să bată mai repede! Era atât de mulţumită de Runedur al ei, încât o trecu un fior de satisfacţie.

– Tânărul Henric! strigă cu răsuflarea tăiată Peter năvălind în fierărie. A făcut tabără doar la câteva mile nord-vest de aici!

Peter se lăsă aproape fără suflare pe un scăunel şchiop, cât pe-aci să se întindă pe jos.

– Regele? Privirea lui Ellen se aprinse. Zici că este aici, în apropiere? Sunt sigură că nici nu se aşteaptă să ţină în mâini noua lui spadă. Ce ar fi dacă i-aş duce spada chiar astăzi?

– Nu a spus cavalerul că el o va lua şi că nu trebuie să i-o dai altcuiva? interveni şi Isaac, care tocmai intrase.

Ellen nu vru să audă de nimic.

– Desigur că s-a referit doar la un alt trimis, nu la rege!

Isaac ridică din umeri.

– Dacă tu aşa crezi...

– Pur şi simplu este o ocazie grozavă! Trebuie să îi duc eu însămi spada! Dacă o ia trimisul, nimeni nu află de mine. Dar, dacă i-o voi da chiar eu regelui, atunci toţi cavalerii prezenţi au să vadă cine a făurit Runedur!

Ellen se înfierbântase.

– Atunci, cel puţin lasă-mă să vin cu tine! o rugă îngrijorat Isaac.

Ea dădu hotărâtă din cap şi zise:

– Nu, am să merg singură!

Dacă va merge însoţită de un bărbat, făurirea spadei îi va fi atribuită lui. Şi în final va apărea povestea fierarului cu o mână, care a făurit legendara spadă Runedur. În nici un caz nu putea să rişte asta.

– Bine, cum vrei tu!

Isaac o privea jignit.

Ellen nu îl băgă în seamă. Gândul de a dobândi recunoaşterea pe care o merita o făcea să se cutremure. Era ziua ei! Luă spada, o înfăşură într-o pătură şi se duse în casă, pentru a-i da de ştire lui Rose şi pentru a se schimba. Apoi luă calul bălan din grajd şi urcă în şa.

– Chiar nu vrei să aştepţi ca spada să fie preluată? o mai întrebă o dată Isaac, străduindu-se să adopte un ton conciliant.

– Nu!

Ellen scutură energic din cap, nelăsând loc la replici. Apoi îl rugă pe Peter să îi explice exact unde îl poate găsi pe rege şi plecă.

Marea pajişte de la Mildenhall, pe care se întinseseră corturile însoţitorilor regelui, forfotea de scutieri, soldaţi pedeştri, slugi şi cai. Se montau în continuare corturi, se amenajau împrejmuiri pentru cai. Fiecare părea extrem de ocupat şi nimeni nu o băga în seamă pe Ellen, care călărea la pas prin tabără şi privea atentă în jur. În mijlocul taberei, descoperi un cort deosebit de mare, luxos, deasupra căruia flutura un steag

triunghiular roşu, pe care erau brodaţi cu aur trei lei care se târau. Trebuia să fie cortul tânărului rege! Ellen coborî de pe cal, pe care îl legă bine de un par. Mâna îi tremura când mângâie gâtul alb şi puternic al calului. Îşi lipi o clipă fruntea de capul lui şi închise ochii. Trebuia să apeleze la tot curajul ei! Inspiră adânc, hotărâtă, puse mâna pe spadă şi se îndreptă către cortul multicolor.

Înainte ca ea să fi ajuns, draperia de la intrare se mişcă şi din interior ieşi un cavaler arătos şi tânăr. Acesta se propti în calea lui Ellen.

– Doresc să merg la rege! ceru ea ceva cam înţepat din cauza emoţiei şi imediat se strădui să afişeze un zâmbet cuceritor.

Cavalerul o măsură din cap până în picioare, cu un zâmbet dispreţuitor.

– Şi ce vreţi de la el?

– Îi aduc o spadă nouă, sir!

Cavalerul ridică uimit din sprâncene.

– Dacă aşa stau lucrurile, cel mai bine este să veniţi cu mine!

El zâmbi scurt şi se întoarse din drum. Ellen îl urmă în cort. Adăpostul regal era mai mare decât bănuise ea. O mulţime de cavaleri stăteau înghesuiţi bine în jurul mai multor recipiente mari cu cărbuni pentru încălzit. Ellen ţinea capul plecat cu modestie, observându-i pe bărbaţi doar cu coada ochiului. Aceştia beau din pocale de argint, vorbeau înfierbântaţi şi râdeau în gura mare, fără a-i acorda atenţie nou-venitei. Deodată, lui Ellen îi stătu inima în loc.

Dacă era şi Thibault aici? La el nici nu se gândise când luase hotărârea de a veni aici!

Tânărul cavaler îi făcu semn să îl urmeze şi se îndreptă decis către un tron bogat ornamentat, aflat în cealaltă parte a cortului. Tronul era gol!

Ellen nu cuteza să îl caute cu privirea pe rege.

Făcând un salt neaşteptat, tânărul cavaler sări direct pe tron.

Ellen se sperie şi câţiva cavaleri ridicară surprinşi privirea. Ellen înghiţi în sec. Era evident că tânărul cavaler voia să râdă de ea, dar ce va spune regele de faptul că acesta se aşezase pe tronul lui? Genunchii i se înmuiară; se opri nesigură.

Tânărul cavaler îi făcu zâmbind semn să se apropie. Ca la comandă toate discuţiile încetară.

Cavalerii se adunară curioşi în jurul lui Ellen. Doar o porţiune mică între ea şi tron rămase liberă. Cineva o împinse în faţă.

– Îmi aduci ceva?

Tânărul Henric îi zâmbi ştrengăreşte. Gusta vizibil uimirea ei. Ellen nu îl văzuse niciodată de aproape pe tânărul rege şi nu îl recunoscuse! I se urcă sângele la cap şi fu cuprinsă de un val de căldură.

Guillaume apăru lângă stăpânul lui şi îşi sprijini lejer braţul de spătarul tronului. Era serios şi nu dădea nici un semn că ar cunoaşte-o pe Ellen. Doar o tresărire abia sesizabilă a colţului gurii trăda că găsea situaţia amuzantă.

Thibault stătea nu departe de el, dar se afla în spatele altor cavaleri, astfel că Ellen nu putea să îl vadă.

Nu observase nimeni că acesta se făcuse alb ca varul când o văzuse pe ea. Ellen îşi reveni, făcu doi paşi spre tron şi se înclină. Cu ambele mâini îi întinse regelui spada înfăşurată în pătură.

– Dă-mi-o odată! zise tânărul bărbat, bătând nerăbdător din picior ca un copil.

Ellen se ridică, desfăcu pătura şi îi întinse spada. Când o văzu, regele se aplecă fulgerător, o smulse cu un zâmbet fericit şi o ridică precum un trofeu, pentru a o vedea toţi. Mulţimea cavalerilor fu străbătută de un freamăt entuziast. Tânărul Henric examină binevoitor spada, o scoase încet din teacă şi o cântări în mână. Nu acordă nici o atenţie ornamentaţiei din pietre scumpe. Cu o mişcare bruscă, se întoarse către Guillaume. Şuieratul sec al spadei prin aer fu întâmpinat de cavaleri cu aplauze. Unii dintre ei şuşoteau agitaţi. Henric o examină acum şi mai atent şi o răsuci încoace şi încolo în faţa ochilor lui Guillaume.

– Iată! Are aceleaşi incrustaţii ca Athanor! strigă surprins tânărul rege.

Din mulţime se ridică acum un murmur mai sonor.

– Această spadă poartă numele de Runedur, milord! vorbi Ellen, cu toate că regele nu o întrebase nimic. Ştiu că trebuia să i-o înmânez trimisului dumneavoastră, dar când am aflat că v-aţi aşezat tabăra aici, nu am putut rezista tentaţiei de a vi-o înmâna personal.

– A fost deja plătită ori vă mai datorez ceva? întrebă neîncrezător Henric şi strânse ochii până când aceştia ajunseră ca două despicături.

Nu ştia de nici un trimis căruia să îi fi dat această însărcinare.

– Plata a fost deosebit de generoasă, regele meu, nu mai este nimic de dat.

Ellen zâmbi, şi acum tânărul Henric radia şi el fără reţinere.

Dar Thibault tremura din tot trupul.

– De ce Yqueboeuf nu este aici? îl întrebă el încet pe scutier.

– Este plecat din porunca regelui, sir! şopti tânărul şi plecă vinovat privirea, deşi el nu ştia nimic de motivul nervozităţii stăpânului său.

Nimeni nu sesizase enervarea care îl cuprinsese pe Thibault, cu toate că acesta abia se putea abţine să nu înjure cu voce tare.

– Acum, spuneţi-ne numele fierarului care a făurit Runedor, pentru a-l auzi fiecare dintre cei de-aici! îi ceru Henric lui Ellen.

– Spada a fost în totalitate făurită de mine. Numele meu este Ellenweore, Înălţimea Voastră!

Ea făcu umilă o plecăciune adâncă.

Murmurul celor de faţă se accentuă. Atunci, tânărul Henric ridică mâna poruncitor şi cavalerii amuţiră.

– Faptul că femeile cu acest nume sunt deosebit de puternice l-au simţit şi alţi regi!

Tânărul Henric sesiză confirmarea provenind de la cavalerii lui şi râse.

Cei mai mulţi izbucniră în râs aşa cum făceau totdeauna când regele glumea. Mama lui Henric, Eleonore, regină şi ducesă de Aquitania, era bine cunoscută

pentru cât de grea le făcuse viaţa primului soţ, rege al Franţei, şi apoi celui de-al doilea soţ, regele Henric al II-lea, tatăl tânărului rege. De aceea regele, soţul ei, o ţinea sub arest de ani de zile, pentru a pune capăt intrigilor. Multor cavaleri asemenea femei le erau ca un ghimpe în ochi, dar cei mai mulţi dintre cei de faţă o admirau pe Eleonore, deoarece ea îl înfruntase nu o dată pe regele cel bătrân.

Ellen ştia prea puţin despre rubedeniile regale, pentru a înţelege de ce râdeau cavalerii.

– Dumneata l-ai făurit şi pe Athanor? se interesă tânărul rege şi se aplecă uşor spre ea.

– Da, regele meu, eu l-am făurit! răspunse mândră Ellen.

– Păi, dacă aşa este, ai să primeşti probabil foarte curând o mulţime de noi comenzi de spade. Admiraţia lui Henric pentru preceptorul lui era evidentă. Fierăria ta se află în regiunea asta?

El se ridicase şi stătea cu picioarele depărtate.

– În St. Edmundsbury, Înălţimea Voastră!

– Ellenweore din St. Edmundsbury, îţi mulţumesc şi sunt foarte satisfăcut! zise regele plin de bună-voinţă şi îi zâmbi prietenește.

Ellen făcu o nouă plecăciune. Când ridică privirea, regele deja discuta cu cavalerii aflaţi în jurul lui. Nimeni nu o mai băga în seamă. Putea deci să plece. Se mai plecă încă o dată şi aruncă pe furiş o privire spre Guillaume, dar acesta era adâncit în discuţia cu regele şi nu se uita la ea.

După ce ieşi din cort, respiră uşurată şi mulţumită şi se îndreptă spre calul ei. Acum, cei mai nobili cavaleri ai ţării ştiau cine făurise noua spadă a regelui. Deşi nici unul dintre ei nu îi vorbise, ea spera că tânărul rege avusese dreptate şi priceperea ei va deveni cunoscută curând peste tot în ţară. Epuizată de emoţii, Ellen mângâie o vreme calul pe gât înainte de a încăleca şi a pleca spre casă.

Câteva săptămâni la rând, Ellen trăi o adevărată sărbătoare. Nu ar fi putut însă să spună dacă asta se datora faptului că îşi realizase ţelul de a făuri o spadă pentru rege sau pentru că era convinsă că Guillaume o recomandase tânărului Henric. Şi micuţul William începuse să simtă schimbarea. Ea vorbea mai blând cu el şi îl admonesta mai rar. Într-o zi, îi făcu semn să vină la ea şi îl mângâie pe cap.

– Îţi aminteşti cât de supărată am fost că tu sculptai cu cuţitul lui Isaac?

William dădu vinovat din cap. Mama lui nu ştia că de atunci el lucra regulat cu cuţitul lui Isaac.

– Eu cred că ai ajuns la vârsta la care poţi să ai unul propriu. Şi tatăl meu, mă refer la Osmond, mi-a dăruit un cuţit când aveam cam aceeaşi vârstă ca tine.

Privirea lui William se opri asupra centurii lui Ellen, de care atârna un cuţit.

– Da, despre el este vorba. Din acea zi, mă însoţeşte permanent. L-am ascuţit şi l-am şlefuit de nenumărate ori.

Ea zâmbi şi îi întinse fiului un cuţit într-o teacă din piele de porc de culoare deschisă.

Wiiliam îl scoase din teacă şi îl privi emoţionat. Pe întreaga lui lamă scânteiau linii ondulate multicolore, unele dintre ele semănând cu nişte ochi.

– Oh, este frumos! exclamă el.

– Are lama din oţel de Damasc, liniile multicolore se obţin prin sudarea şi plierea mai multor sortimente de fier cu durităţi diferite. Se pot folosi şi bare diferite, ele se răsucesc – asta se numeşte torsiune –, apoi se sudează între ele, explică Ellen.

– Pot să i-l arăt lui Isaac şi lui Jean? întrebă William înainte ca mama lui să fi putut să îi ţină o prelegere şi mai amplă despre meşteşugul fierăriei.

Ellen zâmbi şi aprobă. Bineînţeles că ei deja văzuseră lama, dar pentru a-i face plăcere băiatului, îi dădură voie să le-o arate.

Damaschinarea era o veche tehnică folosită acum des pentru cuţite, dar nu şi pentru lame de spadă. Aşa cum ştia ea de la Donovan, vikingii ajunseseră la o perfecţiune surprinzătoare în tehnologia damaschinării şi confecţionaseră spade minunate, cu modele sclipitoare artistice. Dar de atunci această tehnologie de făurire a spadelor fusese uitată, iar acum lamele lor erau simple, lipsite de orice podoabă, cu excepţia gravurilor şi a incrustărilor. Ellen receptase această tehnică veche ca pe o provocare şi se gândea să folosească la un moment dat damaschinarea la o spadă, ceea ce desigur era dificil, dar nu imposibil.

Ea sperase ca prin acest cuţit să trezească, în sfârşit, interesul lui William pentru munca în fierărie. Pentru că până acum fiul ei preferase să îşi facă de lucru în pădure. Aducea mereu acasă animale părăsite, pe care le îngrijea cu pasiune, deşi Ellen îi atrăgea atenţia permanent să se ocupe de lucruri mai utile. Isaac şi Jean îl susţineau pe băiat şi încercau să o mai îmblânzească atunci când ea îl dojenea pentru aşa ceva. Ellen îşi dădea seama că gândul la fiul ei îi încreţea fruntea. El trebuia în cele din urmă să priceapă că un viitor fierar nu avea timp de asemenea prostii!

Noiembrie 1180

William îl mângâia plictisit pe Barbă Sură în curte, când apărură cei doi călăreţi. Într-unul din ei îl recunoscu pe cavalerul care mai fusese la ei o dată împreună cu Baudouin de Bethune. Celălalt era probabil scutierul lui. William remarcă pasărea de pe mâna cavalerului, sări în picioare şi se apropie surprinzător de repede de el.

– Este un şoim, sir? întrebă fără teamă William.

– Este un şoim Lanner, îi răspunse mareşalul pe un ton blând şi zâmbi. Depărtează-te puţin, ca să pot coborî fără ca pasărea să se neliniştească. Mâna mareşalului rămase aproape imobilă, în timp ce el descăleca. Şoimii sunt păsări sălbatice şi toată viaţa lor rămân aşa şi sub protecţia omului. Orice gest brusc îi sperie şi ei încearcă să îşi ia zborul, aşa că apropie-te doar uşor şi vorbeşte încet.

– Dar nu îl ţineţi de cureaua din piele? se miră William şi arătă spre şiretul din piele de pe piciorul şoimului.

Veni prudent ceva mai aproape, pentru a vedea mai bine pasărea.

– Tocmai asta este, băiete, pentru că ea, este de fapt o femelă, încercând să îşi ia zborul când ceva se mişcă în jurul ei, se poate răni.

– Aha, înţeleg! Chipul lui William se luminã. Cum o cheamă? întrebă el înclinând capul într-o parte.

– Princess of the Sky, răspunse zâmbind Guillaume.

– O pot mângâia?

– Poţi să încerci, dar fii foarte atent!

William se mai apropie puţin cu grijă, cu privirea plecată, urmărind pasărea doar cu coada ochiului.

– Este bine aşa! îl lăudă Guillaume. Dacă devine agitată, te retragi imediat şi fără să faci mişcări bruşte. Ai înţeles?

William confirmă şi, când ajunse în imediata apropiere a şoimului, nu mai încăpea în el de mândrie. Ridică încet mâna dreaptă şi îi mângâie încet pieptul.

Pasărea nu dădu nici un semn de nelinişte.

Guillaume fu surprins, pentru că ea nu se lăsa atinsă de oricine. Ca să o obişnuiască cu scutierul lui – Geoffrey –, îi trebuise o veşnicie.

Invidios, scutierul se apropie din spate de stăpânul lui şi se împiedică de băiat. Şoimul încercă speriat să se ridice de pe braţul stăpânului lui.

– Nu trebuie să îl atingi, îl sperii! îl certă Geoffrey.

– Eu?

William îl măsură pe scutier cu o privire dispreţuitoare, înainte de a se uita la mareşal.

– Eşti un neîndemânatic, Geoffrey. *Tu* l-ai speriat! zise încet mareşalul, pentru a nu nelinişti şi mai mult şoimul.

Doar judecând după privirea mânioasă aruncată scutierului său, îţi puteai da seama cât de furios era.

William rămase nemişcat şi abia după ce şoimul se linişti, îl mângâie din nou.

– Eşti îndemânatic! îl lăudă Guillaume.

– Am îngrijit porumbei, nagâţi, gaiţe şi alte păsări. Uneori, găsesc cuiburi la care mamele nu mai revin, şi atunci iau puii, povesti William cu ochii strălucind. Am îngrijit odată şi un corb rănit, care învăţa foarte uşor. Dar a zburat. Era vremea împerecherii!

Zâmbi modest şi privi admirativ şoimul cu coada ochiului.

– Eh, băiete, cu păsările obişnuite şoimii nu au multe lucruri comune. Păsărilor de pradă le este teamă de om, chiar îl urăsc şi găsesc groaznic chiar chipul lui. Pentru a le determina să vâneze ai nevoie de un mare talent şi de o răbdare nesfârşită. Şoimul nu caută apropierea de om, dimpotrivă, el o evită. El iubeşte libertatea. Şi tocmai pentru că este atât de dificil să-l dresezi, vânătoarea cu şoimi este cel mai nobil mod de a vâna.

– William! se auzi strigând o voce puternică de femeie. Ellen scoase capul din fierărie. Pe unde Dumnezeu mai hoinăreşte ştrengarul ăsta? strigă ea supărată.

Când dădu cu ochii de mareşal, îşi şterse mâinile murdare de rochie, îşi bagă sub basma câteva şuviţe rebele de păr şi se îndreptă spre el.

– Milord! Înclină uşor capul, dar nu făcu nici o reverenţă. După tot ce avusese loc între ei, ea considera

astfel de omagii ca exagerate, chiar în prezența scutierului și a fiului ei. Îl apucă pe William pe după umeri și îl împinse spre fierărie. Du-te la Jean și ajută-l! îi porunci ea înainte de a se adresa din nou lui Guillaume.

– Regele este foarte mulțumit de spadă!

Guillaume îi dădu scutierului pasărea și o însoți pe Ellen spre atelier. După câțiva pași, se opriră.

– Ce pot face pentru tine? întrebă ea, deschise ușa fierăriei și îl lăsă pe el să intre primul.

– O spadă, zise el scurt, pentru unul dintre scutierii regelui, care urmează să fie ridicat curând la onoarea de cavaler. Mie îmi este ca un fiu, privirea lui alunecă spre William, sau ca un frate mai mic.

Ellen ignoră aluzia la William și încercă să îl trateze pe Guillaume cât mai normal posibil. Discutară amănuntele și stabiliră un preț și ziua în care spada urma să fie preluată.

– Apoi ne vom întoarce pe continent. Henric va fi așteptat de Crăciun la curtea tatălui său.

Mareșalul moșmondea ceva la teaca spadei lui.

– Ar trebui una nouă, pielea deja s-a rupt, constată Ellen. Dacă vrei, ți-o pot face acum. Am observat asta când ai fost aici. Am tot ce trebuie. Ai puțin timp?

Mareșalul șovăi un moment, apoi dădu aprobator din cap.

– Până atunci, ți-l pot răpi pe William?

Ellen ridică indiferentă din umeri.

– Desigur, de ce nu? William! Mergi cu mareșalul! îi ceru ea imperativ fiului.

Băiatul îl urmă pe Guillaume radiind.

– Vă mulţumesc că m-aţi scos din fierăria asta întunecată şi oribilă. Îi zâmbi conspirativ mareşalului şi întrebă: Este adevărat că dumneavoastră sunteţi confidentul cel mai apropiat al regelui?

În timpul mesei, William se comportase de parcă nici nu l-ar fi interesat discuţiile celor mari, dar reţinuse fidel fiecare cuvânt rostit de ei.

Mareşalul râse.

– Eu sunt profesorul tânărului Henric, iar acesta – şi aici tu ai dreptate – este regele Angliei, ca şi tatăl lui. Eu cred că de fapt sunt cel mai apropiat om de încredere al său. Eşti mulţumit?

William confirmă modest.

– Vrei să vezi cum zboară un şoim? Dacă vrei, îţi arăt.

– Chiar aţi face-o? se miră bucuros William.

Când mareşalul confirmă, băiatul începu să sară într-un picior.

– Dar uşurel, că îl sperii! îl mai potoli mareşalul.

Petrecură împreună toată după-amiaza. Guillaume îi arătă cum zbura şoimul şi îi explică tot felul de chestiuni legate de modul de viaţă al acestei păsări şi cum poate fi stăpânită. Şi îi mai permise lui William să îi probeze mănuşa.

Băiatul acceptă cu veneraţie. Pielea de cerb moale şi în acelaşi timp rezistentă avea un iz picant. Deşi mănuşa era mult prea mare, era plăcută la pipăit.

Mareşalul îi arată cum trebuie ţinută mâna şi, spre sfârşitul după-amiezii, chiar îi aşează şoimul pe ea, pentru un moment.

– Trebuie să ţii mâna foarte calm! îi ceru el prietenos.

William se strădui să nu tremure şi fu uşurat şi totodată dezamăgit când mareşalul îi porunci lui Geoffrey să preia din nou pasărea.

– Are înclinaţie pentru lucrul cu animalele, zise mareşalul despre William când reveniră la Ellen.

– Dacă nu va începe curând să fie interesat ceva mai mult de fierărie, nu va depăşi stadiul de potcovar. O să îi fie de folos să potolească animalele!

În vocea lui Ellen se citea descurajarea.

Acest lucru îl remarcă şi Guillaume, care se întrebă în sinea lui de ce era ea atât de aspră cu copilul. El abia îşi amintea propria copilărie, dar ştia cât de mult fusese răsfăţat de mama sa şi de bone în vremea petrecută acasă.

– Este ca nouă! îl trezi Ellen la realitate vârându-i mulţumită sub nas teaca spadei. Trebuie doar să se mai usuce puţin cleiul. Să nu o foloseşti imediat!

– Minunat! îi lăudă el munca şi căută punga cu bani.

– Nu! Ellen îi puse pe braţ mâna ei înnegrită de funingine şi cu bătături. Măcar atât pot face!

Deşi el nu înţelese la ce făcea referire Ellen, mareşalul ridică resemnat din umeri şi se lăsă condus afară de Ellen şi de William. Îl bătu pe băiat pe umăr şi îşi luă la revedere. Aflat în şa, se aplecă spre Ellen şi o sărută rapid pe obraz, ceea ce o făcu pe aceasta să

înlemnească. La privirea întrebătoare a lui Geoffrey, nu reacţionă în nici un fel.

– Ascultă-ţi mama şi fă ceea ce îţi cere ea, William! îi strigă el băiatului, luă înapoi şoimul pe pumnul său şi plecă însoţit de scutier.

Ellen rămăsese împietrită. Sărutul de pe obraz o ardea ca un semn diavolesc, iar inima i se mistuia în flăcări.

Rose îi urmărise de la distanţă pe amândoi. „Să sperăm că asta nu se va sfârşi urât", părea să spună privirea ei, înainte de a pune mâna pe mătură şi a reveni în casă.

Tânărul rege avusese dreptate. După doar câteva săptămâni, fiecare nobil din regiunea East Anglia aflase că regele şi mareşalul aveau câte o spadă de la Ellen. Acum, noi şi noi nobili veneau la fierăria ei pentru a comanda o spadă. Mulţi o făceau ca şi cum s-ar fi aflat întâmplător prin apropiere, alţii povesteau despre drumul lung făcut pentru a face comanda.

Şi, pe măsură ce avea mai mult de lucru, ea cerea preţuri tot mai mari pentru spade. În doar câteva luni, câştigă mai mult decât înainte într-un an întreg.

– Jean, cred că eşti pregătit! spuse ea într-o seară, la masă, citindu-i-se buna dispoziţie pe faţă.

– Pentru ce? întrebă el candid, sorbind supa fierbinte.

– Mâine, vei începe să lucrezi la o spadă. De unul singur! Vei primi un ajutor, mă gândesc la cel nou. Cum îl cheamă?

– Stephen.

– Aşa este, Stephen. Dacă termini spada şi rezultatul muncii tale este convingător, mă voi duce la starostele breslei şi am să îl rog ca breasla să te recunoască drept calfă.

De emoţie, Jean se înecă cu o bucată de pâine.

– Vorbeşti serios? întrebă el imediat ce fu în stare să vorbească.

Ellen îl privi şi ridică din sprâncene.

– Ţi se pare că glumesc?

– Nu, bineînţeles! Îţi mulţumesc, Ellen!

Rose îl apucă de mână şi îl strânse scurt.

– Ai să reuşeşti!

– Sigur că va reuşi. Dacă nu aş fi convinsă de acest lucru, nu i l-aş fi cerut! zise Ellen.

– Şi cu Peter ce se va întâmpla? întrebă Jean, care ca totdeauna se gândea la alţii.

– După tine este rândul lui.

Jean dădu din cap mulţumit.

– Atunci, curând vom avea nevoie de noi ucenici sau ajutoare, nu crezi? i se adresă Isaac lui Ellen şi mai luă o bucată de pâine.

– La asta m-am gândit deja.

Ellen luă o gură de bere şi nu mai adăugă nimic la cele spuse.

Martie 1181

Ellen luă spada făcută de Jean fără ajutorul ei, o înfăşură într-o pătură şi plecă spre Conrad.

Jean întrebase dacă nu ar trebui să vină şi el, dar ea preferase să plece singură. Conrad trebuia să aibă posibilitatea să recunoască anumite lucruri, fără a se simţi supravegheat. Ellen purta haine noi, curate. Rose i le făcuse dintr-un postav de lână foarte moale şi verde precum cetina de molid şi decorase rochia la gât şi la mâneci cu o garnitură brodată argintie. La început, Ellen se supărase şi o calificase drept cheltuială inutilă, deoarece avea deja rochia verde de la Bethune, dar Rose nu se lăsase intimidată.

– Trebuie să îmbraci şi ceva mai deosebit. Rochia de la nunta lui Claire trebuie să aibă vreo zece ani. Te rog, Ellen! Poate că odată vei mai fi chemată la rege sau doar la starostele breslei. Atunci trebuie să vadă toţi că nu eşti o fierăriţă sărmană şi că ţi-ai croit drumul tău în viaţă!

Ellen se dăduse bătută. Oricum era prea târziu să mai schimbe ceva, pentru că rochia era deja gata. Şi se bucura de ea la fel ca de mantoul nou, cu bordură din blană de lup, care o proteja de frigul umed.

Cu toate că primăvara se făcea simţită prin primele narcise galbene răsărite la margine de drum, vântul era încă rece.

– Arăţi minunat! Ca o adevărată doamnă! exclamase râzând Isaac, înainte ca ea să plece călare.

Casa starostelui breslei se afla la doar câteva mile şi Ellen ar fi putut să meargă pe jos, dar urmase sfatul lui Rose şi al lui Jean, aşa că acum călărea splendidul ei cal bălan, pentru care deseori era invidiată.

– Nu strică dacă vede Conrad cât de bine ai ajuns! îşi exprimase opinia şi Isaac.

Când Ellen intră în curtea lui Conrad, un băiat veni în fugă să o întâmpine şi o salută politicos.

– Vreau să vorbesc cu starostele! spuse Ellen fără să coboare de pe cal.

– Desigur. Am să mă duc să îl aduc! bolborosi tânărul şi dispăru grăbit.

Pe chipul lui Ellen trecu un zâmbet fugar. Rochia ei elegantă îl impresionase evident pe tânăr. Poate că Isaac avusese dreptate, el o luase drept o doamnă! „Mulţumesc, Rose", gândi ea, era bine că se îmbrăcase astfel.

Apoi din fierărie veni Conrad. Nu era mai înalt decât Ellen, purta o şapcă din piele pe capul aproape chel şi avea mânecile suflecate până deasupra antebraţului. Ellen alunecă elegant de pe cal, aşa cum o învăţase Jean.

– Ellenweore! spuse Conrad şi o privi surprinzător de amical.

– Conrad!

Ellen dădu din cap plină de grație și imediat se gândi că se purta ca o gâscă proastă fandosindu-se stupid.

– Peste tot se vorbește acum doar despre dumneavoastră și despre spadele dumneavoastră. Conrad o invită cu un gest pe Ellen să intre în casă. Ia privește, Edda, cine ne vizitează, îi strigă el soției. Este Ellenweore...

– Făuritoarea de spade? Edda radia; își șterse de șorț mâna murdară de făină și i-o întinse musafirei. Ne bucură că ne vizitați!

Ellen nu își mai revenea din starea de surprindere. Mai întâi, modul prietenos în care o primise Conrad, apoi entuziasmul Eddei. Poate că trebuia să fie atentă!

– Ce vă aduce la mine?

Conrad o pofti pe Ellen să se așeze la masă și Edda îi aduse o cană cu mied.

– Vă mai amintiți de Jean? întrebă Ellen și sorbi din cană pentru a-și mai alina răgușeala.

– Sigur, răspunse Conrad și rămase în așteptare.

– A făurit o spadă doar cu un ajutor care, pe deasupra, este și tânăr, și fără experiență.

Ellen luă în mâini spada. Tot timpul o ținuse neobservată, în partea stângă, lipită de corp. Acum, îi scoase învelitoarea și o puse pe masă.

Conrad luă arma cu respect și o privi îndeaproape.

– Eu nu sunt un făuritor de spade, zise acesta cu glas abia auzit.

– Sunteți starostele breslei. Sunt sigură că știți să judecați dacă este vorba despre o spadă în regulă, care fierarului îi dă dreptul de a fi numit calfă.

Conrad se simţi flatat şi zâmbi scurt.

– Nu are incluziuni, este bine şlefuită, pare a fi o armă bună, spuse el fără a ridica privirea.

– Deci nu aveţi obiecţii cu privire la dreptul lui Jean de a fi numit din acest moment calfă? mai întrebă o dată Ellen pentru a fi sigură.

Ea nu voia să se afle veşnic în conflict cu breasla.

– Dumneavoastră l-aţi învăţat să o facă? întrebă el în loc de a răspunde.

Involuntar, Ellen se îndreptă.

– Da, fără îndoială! spuse ea mândră.

Era gata să se implice într-o dispută, el nu avea dreptul să îl lipsească pe Jean de titlul de calfă doar pentru că fusese instruit de o femeie!

– Noi v-am făcut o nedreptate respingându-vă titlul de meşter. De când conduceţi dumneavoastră atelierul lui Isaac, aţi adus onoare şi faimă fierăriei din St. Edmundsbury. La viitoarea adunare a breslei, voi propune recunoaşterea dumneavoastră ca meşter. Astfel va fi asigurat şi titlul de calfă al lui Jean.

Ellen era prea surprinsă pentru a şti ce să răspundă. Conrad fusese adversarul ei cel mai declarat şi acum voia să intervină pentru ea? Acesta interpretă corect brusca ei tăcere, tuşi mai întâi, apoi vorbi:

– Să presupunem că breasla acceptă propunerea mea şi vă recunoaşte ca meşter. Conrad trase adânc aer în piept, de parcă şi-ar fi luat avânt, şi Ellen se şi gândi la ceva rău. Dar, după o scurtă pauză, acesta se scărpină în cap şi adăugă: Atunci, veţi putea avea cu adevărat ucenici.

– Este adevărat, răspunse Ellen continuând să aştepte.

Era sigură că starostele breslei mai cocea ceva.

Conrad părea că îşi adună tot curajul de care dispunea.

– După cum ştiţi desigur, nu totdeauna tatăl este şi cel mai bun profesor, bolborosi el şi roşi.

– Ah, prostii! interveni nerăbdătoare Edda. Băiatul nostru şi-a pus în cap să devină făurar de spade, nici nu mai vorbeşte despre altceva! Şi atunci, ne-am gândit la dumneavoastră. Se uită dojenitoare la bărbatul ei şi adăugă: Mai bine spune-o pe bune!

– Dar exact asta voiam să spun, femeie! răspunse el enervat şi se întoarse stânjenit către Ellen şi întrebă la obiect: L-aţi lua ca ucenic, dacă breasla este de acord?

Ellen bănuia cât de greu trebuie să îi fi venit să pună această întrebare.

– Imediat ce voi avea confirmarea ca meşter, îl voi lua ca ucenic pe băiat. Dacă este ascultător şi harnic...

Conrad inspiră ca un peşte aruncat pe uscat. Desigur că se aşteptase să primească pe loc acceptarea.

Dar, exact ca şi el, Ellen nu voia să îşi piardă renumele. De vânzare erau numai spadele ei, nu şi ea.

– Veniţi cu băiatul la mine când se decide breasla, repetă ea prietenoasă.

Ellen era sigură că starostele dispunea de suficientă influenţă asupra celorlalţi fierari, pentru a-şi impune voinţa.

– Adunarea are loc peste opt zile, spuse el şi apoi se relaxă vizibil.

– Bun, vă voi aştepta.

Ellen îi întinse mâna.

În curte, îl văzu alergând spre fierărie pe băiatul care o întâmpinase.

– El este? întrebă ea.

– Da, el este Brad şi are unsprezece ani, spuse cu mândrie Conrad.

– Este un tânăr puternic şi prietenos! îl lăudă şi Ellen.

– Este cel mai mic fiu al meu. Ceilalţi deja au plecat de acasă. Cu excepţia celui mai mare, care lucrează cu mine în fierărie şi care odată o va prelua.

– Sunteţi un bărbat fericit, Conrad! spuse prietenoasă Ellen şi se despărţi de acesta.

O săptămână mai târziu, când soarele se lupta să pătrundă prin norii groşi de pe cer, Conrad apăru pe neaşteptate în atelier împreună cu fiul lui.

– Acum, eşti calfă, Jean! îl felicită Conrad şi îi strânse acestuia mâna. Ai făcut o spadă cu adevărat bună! îl lăudă el. Apoi Conrad i se adresă lui Ellen, zâmbind jenat: Meştere! Vi-l aduc pe fiul meu cu rugămintea de a-l examina şi de a-l accepta ca ucenic!

Conrad accepta jocul aşa cum trebuia şi se plecă uşor.

– Îl puteţi lua în seara aceasta, apoi vom vedea! spuse Ellen zâmbind cu amabilitate.

Conrad îşi privi fiul sever.

– A fost dorința ta, Brad, așa că arată ce poți!

Brad dădu din cap cu convingere:

– Da, tată!

Băiatul își însușise în fierăria tatălui primele cunoștințe legate de fier, era ambițios și talentat. Ellen se bucura cu adevărat că, după Jean și Peter, îl va instrui acum pe Brad. Conveni cu Conrad o perioadă de ucenicie de șapte ani. Cei mai mulți fierari primeau ucenici pe cinci ani, potcovarii chiar pe patru ani, și la început Conrad era supărat că fiul lui trebuia să învețe șapte ani. Dar Brad îl imploră să îl lase, iar Ellen veni în întâmpinarea lui Conrad în privința sumei datorate pentru ucenicie. În definitiv, era mai mult decât convenabil pentru reputația ei să-l aibă printre ucenici chiar pe fiul starostelui breslei fierarilor.

După ce Conrad plecă, Ellen se duse în casă să mănânce și se așeză în tăcere la masă. Cât ar fi fost Osmond de mândru dacă ar fi putut să trăiască acest moment! O clipă, pe buze îi apăru un zâmbet. Poate că într-o zi va auzi și Aedith de reputația ei ori Kenny își va impresiona clienții spunându-le că este fratele ei. Se gândi la Mildred și la Leofric și simți cât de mult îi lipseau. Poate că și mama ei ar fi fost mândră de ea, se gândea Ellen, când fu trezită la realitate de Isaac.

– Dacă mai luăm ucenici, va trebui să mărim fierăria.

El îi întinse o bucată de pâine și zâmbi. Jean adăugă și el în timp ce mesteca:

– Deja cele două forje sunt înghesuite, iar cele trei nicovale sunt insuficiente.

– M-am gândit deja la asta, zise Ellen şi tocmai voia să facă o propunere, dar, înainte de a apuca să deschidă gura, interveni Rose.

– Mai întâi, am eu nevoie de un ajutor! O puse pe mica Jeanne pe podea, îi puse în mână o păpuşă din cârpe şi copila scoase chiote de bucurie. Rose îi privi pe rând pe Ellen, pe Isaac şi pe Jean, apoi continuă: Eve şi cu mine nu ne mai putem descurca. Avem de îngrijit şase copii, pregătim prânzul pentru toţi cei din fierărie, plus casa, rufele, animalele şi grădina de legume. Şi fiecare nu avem decât două mâini.

Rose vorbea din ce în ce mai tare. Rezulta clar cât de supărată era. Nemulţumirea ei fusese mult timp înăbuşită.

Ellen o privi speriată. Până acum, Rose nu se plânsese niciodată! Uneori, mai fusese nervoasă în ultimul timp, dar niciodată nu fusese luată în serios. Nici Ellen şi nici altcineva dintre cei de faţă nu se gândiseră că femeile erau tot mai aglomerate cu treburi.

– Şi, în afară de asta, Eve se va căsători în curând!

Rose fu întreruptă de felicitările adresate servitoarei şi de strângerile de mână. Ea aştepta cu răbdare ca vânzoleala să se potolească.

Abia întrebarea plină de îngrijorare a lui Ellen, dacă după nuntă Eve va continua să mai lucreze la ei, reuşi să îi facă pe toţi să amuţească. Eve confirmă şi Ellen o privi întrebătoare pe Rose, parcă spunându-i: „Vezi, nu se va schimba nimic!"

Ochii lui Rose aruncau fulgere de mânie.

– În cel mult un an, vom avea aici încă un copil. Sau voi credeţi că Eve se va ţine veşnic drăgăstoasă de mânuţă cu bărbatul ei? Am nevoie de bani mai mulţi pentru o a doua slujnică şi mai ales pentru alimente. Fierarii înfulecă precum omizile cu nouă capete. Făina, cerealele şi în special şunca dispar cât ai bate din palme. Uneori, nici eu nu ştiu ce am să mai pun în supă. Tot mereu ceapă şi varză – din astea nimeni nu se satură!

– Doamne, Rose!

Ellen o privi vinovată.

– Desigur că ai dreptate. Noi câştigăm destul. Cum de nu m-am gândit la asta?

– Mereu am încercat să mă descurc, dar acum pur şi simplu nu mai merge! explică Rose parcă dezvinovăţindu-se.

Ellen deschise punga de la cingătoare şi puse pe masă un număr mare de monede din argint.

– Ar fi trebuit să îmi spui mai de mult! zise ea dojenitoare. Dacă ai nevoie de mai mult, vii la mine, ne-am înţeles?

– Asta va ajunge o vreme. Voi avea grijă, dar...

– Lasă, Rose! Nu trebuie să te justifici. Ştiu că poţi administra bine gospodăria. Te ocupi tu de noua slujnică? În definitiv, tu va trebui să o scoţi la capăt cu ea.

Rose îşi drese glasul satisfăcută:

– A fost ieri aici o fată din sat şi a întrebat dacă avem de lucru. Pare să fie de treabă. O trimit mâine pe Marie la ea.

Rose era mulţumită.

– Poate că în curând vom avea din nou plăcinte! Ellen îi privi pe cei din jur. Voi ce ziceţi?

– Oho, da! chiuiră copiii, şi Rose nu mai putu de fericire.

– De fapt, când voiai să îşi facă Peter lucrarea de calfă? se interesă Isaac şi îi întinse lui Rose castronul lui din lemn, ca aceasta să îi mai pună ceva în el.

– Încă înainte de a intra în iarnă. Spada pentru fiul mai mic al lordului Clare. Mă gândeam că ar fi cea mai bună ocazie.

– Dar nu o vor accepta fără „E"-ul din aramă, le ridică Isaac o problemă.

– Am discutat deja cu el. Tânărul nu îşi poate permite o spadă de la mine, de aceea o va face Peter. Sub supravegherea mea, bineînţeles. L-am asigurat pe tânărul Clare că noi furnizăm doar produse ireproşabile. Spada va fi incrustată cu un E din alamă, ca toate spadele care vor ieşi pe viitor din fierăria noastră. Doar spadele făurite de mine însămi vor avea semnul din aramă. Ele vor fi corespunzător mai scumpe.

– Nu este o idee rea! o lăudă Jean. Atunci şi spadele mele vor primi în viitor un E din alamă!

– Desigur! Ellen luă o lingură mare cu terci de ovăz. Rose, ai dreptate, nu are un gust rău, dar nu i-ar strica puţină şuncă.

Ianuarie 1183

Iarna a fost în acel an deosebit de blândă; n-a nins nici măcar o dată şi a plouat doar rar. Ellen trăgea mulţumită în piept aerul proaspăt al amiezii. De un an şi jumătate, nu făcuseră altceva decât spade! Faima lui Ellen le asigurase cei mai buni clienţi şi un câştig excelent.

Isaac dobândise şi el un bun renume. Tot mai mulţi nobili făceau apel la cunoştinţele lui pentru a le şlefui armele, noi ori moştenite din familie. Avea atât de mult de lucru, încât de puţin timp luase un băiat din St. Edmundsbury, pe care îl instruia ca finisor de spade.

Primeau în fiecare zi tot mai multe comenzi şi Ellen Îi mulţumea lui Dumnezeu rugându-se cu regularitate şi făcând pomeni săracilor.

– Fierăria devine tot mai mică... iar casa tot aşa. Cred că este timpul să le mărim pe ambele. M-am interesat. Şi abatele mi-a recomandat un constructor, îi spuse lui Isaac într-o zi.

– Abatele?

– De curând, a comandat iarăşi spade, nu ştiai?

Isaac oftă şi zâmbi.

– Cele mai înalte personalităţi ale ţării vor să fie servite de către noi, aşa că mai poţi scăpa din vedere câte una. Ridică din umeri, împăcat cu acest gând, dar cu chipul strălucind. Niciodată nu m-aş fi gândit că se poate ajunge atât de sus ca fierar.

Şi, mulţumit, se şterse cu mâneca pe frunte.

– Jean şi Rose cu copiii lor ar putea să preia casa. Camera pe care am construit-o pentru ei este oricum prea mică. Iar noi vom avea noua casă din piatră, curmă Ellen orice obiecţie înainte ca el să spună ceva. Îl mângâie drăgăstos pe obraji şi îl sărută pe frunte. Ştiu că ţii la casă, dar dacă va trebui să mai adăpostim un copil...

Ea oftă.

Isaac o privi întrebător:

– Rose?

Ellen clătină din cap:

– Doar nu te referi la Eve? întrebă iritat Isaac.

Exact aşa cum prevăzuse Rose, Eve rămăsese gravidă curând după nuntă. Voia Ellen să o mute pe ea şi familia ei în casa lor?

– Nu, *eu* sunt însărcinată.

– Ellenweore! Dar asta este o veste minunată! strigă fericit Isaac, o luă în braţe pe Ellen şi se învârti cu ea. Eu deja îmi pierdusem speranţa că Domnul ne va mai dărui un copil!

Începutul lui februarie 1183

Pe neașteptate, iarna își făcu totuși apariția. Cerul era complet alb și părea făcut din zăpadă. Ellen își strânse pe ea vesta din lână și grăbi pasul prin curte către fierărie. Puțin înainte de a fi ajuns în ușa atelierului, auzi tropăitul unui cal.

– Baudouin! Ce mă bucur! îl întâmpină ea pe călăreț când acesta se mai apropie. Trecuse o vreme de la ultima vizită, și Ellen se bucura mult să îl revadă. Ce mai faci?

Baudouin sări de pe cal.

– Tânărul rege are nevoie de tine! Trebuie să mă însoțești la Limoges.

Ellen îl privi speriată.

– Dar nu pot pleca așa pur și simplu de aici.

Baudouin ridică din umeri cu regret.

– Când regele te cheamă, este mai bine să te supui. Și, în plus, asta este o onoare!

Ellen simți că se sufocă.

– Va trebui să lipsesc mult timp? Sunt însărcinată, explică ea și coborî privirea spre pântece.

– Oh! Și când vei naște?

Baudouin îi examină pântecele cu privirea.

– La vară.

El zâmbi îngrijorat.

– Ori te întorci la timp, ori copilul se va naşte de cealaltă parte a Canalului. Ar fi chiar atât de rău?

Ellen nu răspunse.

– Mâine-dimineaţă, trebuie să fii gata de plecare.

– Aşa repede?

Ellen îl privi îngrozită.

– Este departe. Iar tu vrei să te întorci repede! Am să vin să te iau imediat după ce răsare soarele!

Baudouin sări din nou în şa şi plecă.

– Pur şi simplu, ţi-a cerut să pleci? întrebă supărat Isaac plimbându-se iritat încoace şi-ncolo.

– O invitaţie din partea regelui este ca o poruncă, aşa a spus Baudouin! Trebuie să mă duc, nu am de ales. Dar am să mă străduiesc să mă întorc la vară, încercă Ellen să îl mai potolească.

Isaac mai mormăi ceva neinteligibil şi îşi văzu de ale lui.

Ellen simţi un val de căldură străbătându-i corpul. Baudouin mai spusese că era o onoare să fii chemat la rege. Iar această onoare îi fusese atribuită ei, nu lui Isaac. Dar ea interpreta nemulţumirea lui ca invidie şi era dezamăgită de răutatea de care el părea să dea dovadă. El avea succes ca şlefuitor de spade şi îi devenise un sfătuitor de neînlocuit. Cu atât mai mult o durea că el se arăta atât de neînţelegător.

Cei doi nu mai schimbară nici un cuvânt despre munca lor.

Rose o preveni pe Ellen să nu se despartă certaţi, dar Ellen rămase de neclintit.

Fără a o înţelege, Rose clătină din cap şi plescăi din limbă:

– Sper ca nici unul din voi să nu regrete. În nici un caz eu nu l-aş lăsa aşa pe Jean.

Baudouin sosi la fierărie însoţit de un cavaler tânăr şi de doi scutieri, încă înainte de răsăritul soarelui.

Ellen îşi luă rămas-bun de la Jean, Rose şi de la copii.

Doar Isaac era absent.

– Ştiu, voi veţi conduce fierăria în spiritul meu, spuse Ellen cu voce stinsă.

– Dumnezeule, sună de parcă nu te-ai mai întoarce! Să sperăm că la vară cel mai târziu vei reveni la noi! Jean o strânse cu putere în braţe. După atâţia ani petrecuţi împreună, era de înţeles că îşi făcea griji în privinţa ei. Isaac şi cu tine aţi fost hărăziţi unul altuia, îi şopti el la ureche. Ia-ţi rămas-bun şi de la el!

Ellen strânse pleoapele.

– După cum vezi, nu este aici. Şi asta doar pentru că mă invidiază!

Jean o apucă de umeri şi o privi ţintă în ochi:

– Cum de ţi-a venit ideea asta? Ştii bine cât de fericit este el cu tine şi cu munca lui! Eu cred că mai curând se teme că ai putea ceda din nou şarmului lui Guillaume. De te-ai putea vedea când mareşalul se află în apropierea ta...

În vocea lui era o undă de reproş.

Ellen simţi o înţepătură în inimă. Dacă ea acceptase să plece cu atâta uşurinţă pentru că spera să îl revadă pe Guillaume?

– Nu îmi face plăcere să vă deranjez, îi întrerupse Baudouin, dar trebuie să plecăm!

Ellen îşi alungă gândurile de la Isaac şi de la Guillaume.

– Vin, răspunse ea afişând un zâmbet chinuit şi urcă pe cal ajutată de Jean.

Noaptea deveni rece ca gheaţa. Pomii, tufişurile şi iarba erau acoperite de un strat de gheaţă, şi respiraţia oamenilor şi a animalelor se ridica în dâre umede, tulburi. Totul avea un aspect trist şi cenuşiu. Chiar şi soarele atârna ca o felie argintie pe cerul cenuşiu-albicios.

„Mort, totul pare mort", gândi Ellen şi îl blestemă în sinea ei pe tânărul rege pentru că trimisese după ea. Nu rosti întreaga dimineaţă o vorbă, şi Baudouin rămase şi el extrem de tăcut.

Abia când după-amiaza făcură un popas scurt, el îi povesti ca pe un fapt banal că Guillaume părăsise curtea regală.

Când Ellen îl privi surprinsă, remarcă faptul că el îi evita privirea.

– Un bărbat cu atâtea succese în turniruri şi pe lângă tânărul rege trezeşte multe invidii. Baudouin oftă şi apoi adăugă: Mărturisesc că Guillaume este nitel cam palavragiu. Dar este şi rămâne cel mai fidel prieten şi cavaler al tânărului rege. Baudouin se întoarse către

unul dintre scutieri: Termini odată cu caii? Îmi este o foame de lup!

Scutierul dădu din cap iritat şi se grăbi.

Ellen se uită după el şi se gândi dacă nu cumva Baudouin intenţionat îi spusese abia după plecare că Guillaume nu va mai fi cu tânărul Henric când ei vor ajunge acolo.

– Duşmanii lui nu s-au dat în lături de la nimic, au afirmat chiar că mareşalul ar avea o idilă cu regina! Baudouin mulţumit din cap când scutierul îi dădu un burduf cu vin, pe care i-l întinse lui Ellen. Şi imediat o asigură pe aceasta: Bineînţeles că în povestea asta nimic nu este adevărat!

Ellen luă o înghiţitură şi tuşi. Vinul era tare şi o ustura gâtul. Prefera de departe cidrul ori berea slabă.

– Eu cred că în spatele acestei minciuni se află câţiva dintre cei mai apropiaţi oameni ai tânărului rege. Probabil Thomas de Coulonces, şi eu cred că şi Thibault de Tournai, deşi acesta se străduie cât poate să rămână în umbră.

– Thibault?

Ellen se îngrozi. Vocea îi era răguşită.

Baudouin o privi speriat.

– Pe vremea asta, te poţi îmbolnăvi. Îi puse în grabă o pătură pe umeri. Îl cunoşti pe Thibault de Tournai?

Ellen dădu abia perceptibil din cap.

– Ah, da, probabil de la Tancarville! Baudouin dădu de înţeles că a priceput şi îşi continuă ideea: Circulă zvonuri că nu tânărul rege ar fi cel care a comandat spada pe care i-ai făurit-o.

Baudouin făcu o pauză şi o privi ca şi cum ar fi aşteptat o confirmare.

– Cum de vă trece prin cap o asemenea prostie? se supără Ellen.

– Regele s-a bucurat de spadă ca un copil care primeşte un dar. Dar nu a arătat că ar fi ştiut ceva de ea, explică Baudouin.

– Cu siguranţă că Guillaume a...

Inima lui Ellen bătea cu putere.

– Nu, nici Guillaume nu ştia nimic despre ea. Asta este! Şi el s-a întrebat cine a comandat spada. În definitiv, el răspundea de mijloacele băneşti ale tânărului rege. Ar fi observat lipsa unei asemenea sume! Şi oricum vistieria lui Henric este mereu goală. Baudouin se gândi câteva clipe. Ceva nu este în regulă aici. O spadă pe care nimeni nu a comandat-o, dar care a fost plătită şi apoi intrigile împotriva lui Guillaume. Cavalerul dădu îngrijorat din cap şi adăugă: Astfel, i-a făcut rău nu numai lui Guillaume, ci mai ales tânărului rege. El şi-a pierdut consilierul cel mai discret şi mai experimentat, şi tocmai acum au renăscut neînţelegerile dintre el, fraţii lui şi tatăl lor. Asta pute până la cer şi seamănă a trădare!

Ellen făcu ochii mari şi îl privi îngrozită.

– Trebuie să aflu neapărat cine ţi-a comandat spada! insistă Baudouin.

– Nu şi-a spus numele şi nici eu nu am întrebat. Purta culorile şi blazonul regelui. Asta a fost suficient pentru mine.

Ellen îşi dădea seama că se purtase prosteşte.

– Asta este totul? întrebă dezamăgit Baudouin.

– Cavalerul mi-a dat pietrele preţioase şi aurul şi câteva indicaţii.

Ellen ridică cu regret din umeri.

– Indicaţii?

– Nu trebuia să vorbim nimănui despre comandă, iar spada nu trebuia să o dăm nimănui, ci doar lui şi numai lui.

– Nu trebuia să i-o duci tu regelui? întrebă Baudouin încă o dată, ca să fie sigur.

Ellen dădu ruşinată din cap.

– Când am aflat că regele se află în apropiere de St. Edmundsbury, am trecut peste această indicaţie. Voiam să-i văd ochii când va lua prima dată spada în mână, spuse ea abia şoptit.

Chipul lui Baudouin se mai lumină.

– Eu am crezut mai întâi că cineva a vrut să obţină bunăvoinţa regelui cu această spadă şi m-am tot întrebat cine ar putea fi acesta. Dar acum rezultă că însuşi escrocul a fost înşelat!

Ellen îl privi stupefiată.

– După cum se pare, spada nu era destinată tânărului rege!

– Dar aşa a spus trimisul! Şi pietrele preţioase, aurul?

Ellen pur şi simplu îşi striga indignarea, atât se simţea de confuză şi de rănită. Era evident că nu Guillaume fusese cel care o recomandase, iar acum spada nici măcar nu fusese destinată regelui?

– De aş putea vedea sensul acestora! Baudouin încerca să lege elementele între ele. Thomas de Coulonces şi Thibault nu se puteau suferi, dar de la o vreme sunt cei mai apropiaţi prieteni. Şi sunt sigur că şi Adam d'Yqueboeuf este cumva amestecat în treaba asta. El îl invidia cel mai mult pe Guillaume pentru poziţia lui.

Ellen rămase ca trăsnită.

– Cum ziceaţi că se numeşte? întrebă ea deodată, ca trezită dintr-un somn.

– Cine? Adam? Adam d'Yqueboeuf! De ce? Îl cunoşti şi pe el de la Tancarville?

Ellen dădu din cap.

– Nu, nu îmi amintesc de el. Dar Rose... săraca, era răvăşită după ce cavalerul comandase spada. Când am întrebat-o de ce este atât de palidă, a murmurat doar „Yqueboeuf". Abia când aţi pronunţat acum acest nume mi-am dat seama la ce se referea. Îi era teamă că acesta ar fi putut să o recunoască şi să o trădeze lui Thibault.

– Totul devine mai complicat. La Thibault de Tournai te referi? Ce legătură are el cu Rose?

– Ea a fost ani de zile iubita acestuia, dar a fugit de el.

Baudouin dădu neîncrezător din cap.

– Tu mi-ai salvat viaţa, de la Guillaume ai un fiu, iar cumnata ta a fost iubita lui Thibault, enumeră el zăpăcit.

– Ea nu este cumnata mea, îmi este doar bună prietenă, îl corectă Ellen.

– Eh, nu are importanţă, totul este oricum foarte neobişnuit. Mai există şi alte complicaţii pe care nu trebuia să le cunosc?

Ellen şovăi şi plecă privirea.

– Văd că mai există...

Baudouin oftă şi nu mai insistă să le afle.

Limoges, martie 1183

Henric, tânărul rege, era în conflict cu fratele lui, Richard Inimă de Leu. Ca întotdeauna, era vorba de domenii, de jurământul de credinţă al vasalului şi de fumuri. Bătrânul rege îi ceruse lui Henric să îi cedeze lui Richard ducatul Aquitaniei. Dar Henric era furios pentru că Richard fortificase de curând cetatea Clairvaux, deşi aceasta aparţinuse contelui de Anjou din cele mei vechi timpuri. De atunci, Henric îşi întărise legăturile cu baronii din Aquitania şi îi apăra. Pentru a nu-şi mânia tatăl, a promis că va face ce îi cerea regele, dar cu condiţia ca Richard să îi presteze jurământul de credinţă care i se cuvenea. Însă Richard refuza constant să îl recunoască pe propriul frate ca suveran. El considera că, fiind amândoi din aceeaşi carne, unul dintre ei nu putea să se ridice deasupra celuilalt. El găsea că era drept ca Henric, fratele mai mare, să îl moştenească pe tată, dar, cu privire la bunurile mamei, Richard cerea să fie tratat ca succesor cu drepturi egale. Pentru că regina Eleonore adusese în căsnicie mai mult decât bătrânul Aquitania, bătrânul rege era teribil de furios. El îl ameninţa pe Richard că fratele lui va ridica o armată

împotriva sa, pentru a pune stavilă trufiei şi lăcomiei lui. Pe celălalt fiu al său, Geoffrey, care era duce de Bretagne, îl instiga să se alăture fratelui său suveran, Henric. Tânărul rege îşi dorea mult Poitou, care de mult timp era dominat şi prădat de Richard, iar baronii îi solicitaseră ajutorul.

Totuşi, tânărul Henric încă nu era capabil să ia singur deciziile potrivite. Avea nevoie de mareşal. Pe el se putuse baza totdeauna. Adam d'Yquerboeuf şi ceilalţi bărbaţi din anturajul lui nu îi puteau lua locul lui Guillaume, pentru că nu aveau cunoştinţele şi experienţa necesare. Exista la el un amestec deosebit de brutalitate şi curaj, ambiţie, siguranţă de sine şi calcul care îl făcea pe Guillaume de neînlocuit – şi care în acelaşi timp trezea atât de multe invidii.

Thibault stătea în odaia lui şi privea focul. În cetatea din Limoges era frig, dar Thibault nu îl simţea. Se apropiase mult de ţelul lui, acela de a-l înlătura definitiv pe Guillaume din calea lui. Îl aştepta acum pe Adam d'Yqueboeuf. De când plecase marechalul, Adam câştigase ceva influenţă. Thibault îşi îndeplinise deci partea ce îi revenea în urma înţelegerii. Doar că Adam dăduse greş, pentru că spada cu care se fălea tânărul Henric încă nu se afla în mâinile lui Thibault. Acesta lovea supărat speteaza jilţului greu din stejar pe care şedea. Deodată cineva bătu la uşă, apoi Adam d'Yqueboeuf o dădu de perete.

– Bătrânul rege nu mai este în toate minţile! Din nou procedează cu totul altfel decât era planificat.

A fost doar ideea lui de a-l aduce la realitate pe Richard, se oţărî Adam şi se lăsă să cadă în cel de-al doilea jilţ. Acum, noi cum mai stăm? Fără Guillaume, Henric nu va putea să facă nimic împotriva tatălui său. Supărat, Adam scuipă în vasul de alamă aflat alături şi adăugă: Am să caut să îl conving pe Henric că trebuie să se împace cu taică-său!

– Sper că îl veţi convinge. Acum ascultă mai curând de dumneavoastră. Nu uitaţi că, dacă pierde, nu va mai face nimic fără Guillaume! îl avertiză Thibault.

Adam d'Yqueboeuf mormăi supărat:

– Ştiu, şi asta nu îmi iese din cap! strigă iritat Adam, sări în picioare şi ieşi din încăpere.

Thibault dădu satisfăcut din cap şi mai rămase o vreme în jilţ. Murmură binedispus:

– Tâmpitul nici nu bănuieşte ce se află cu adevărat în joc!

Personal, se va ocupa ca bătrânul rege să nu fie dezamăgit. Chiar dacă cu ani în urmă îi pusese pe cap coroana de rege lui Henric al II-lea, fiul lui cel mare, se aştepta ca şi până acum la ascultare de la progeniturile lui. Dar aceştia nu mai voiau să i se supună mult timp şi tindeau să aibă propria putere. Bătrânul rege trebuia să evite o a doua rebeliune a fiilor lui, folosind orice mijloace. Din acest motiv, acum se baza pe loialitatea celor pe care în urmă cu ani de zile îi adusese la curtea fiului mai mare. Acum, când mareşalul nu mai putea fi pus la socoteală, ei trebuiau să facă uz de influenţa lor, pentru a-l readuce pe tânărul Henric pe calea cea bună.

Chipul lui Thibault se schimonosi de un rânjet răutăcios. Uneori, era mai bine să nu te afli în primele rânduri, ci să tragi sforile din culise!

Pentru că tânărul Henric nu ascultase total de tatăl lui, nu mult timp după ce fiul cel mare pornise la drum spre Limoges, regele plecase cu o mică garnizoană şi se luase după el. Dar, încă înainte de a fi ajuns la porţile oraşului, asupra lui şi a însoţitorilor lui căzu o ploaie de săgeţi. Bătrânul rege a fost rănit şi s-a retras, pentru a-şi aşeza tabăra în apropiere.

Thomas de Coulonces îl sfătui pe tânărul Henric să meargă la el. Să îl roage pe taică-său să îl ierte pentru atac şi să susţină că cetăţenii din Limoges nu îl recunoscuseră pe rege.

Geoffrey era îngrozit de faptul că fratele lui trebuia să se umilească în faţa tatălui, dar Thomas de Coulonces l-a avertizat pe tânărul Henric să nu se pună în acelaşi timp cu Richard şi cu tatăl lui.

Aşadar, tânărul rege l-a căutat pe tatăl său, dar discuţia nu a decurs satisfăcător. În privinţa lui Richard, tatăl şi fiul nu s-au înţeles. Deci tânărul Henric s-a retras iarăşi în cetatea Limoges, unde şi-a convocat din nou sfătuitorii. S-a iscat o dezbatere furtunoasă referitoare la modul în care să se acţioneze în continuare şi de unde să se procure mijloacele financiare necesare. Tânărul rege îi rugă pe fiecare dintre cei prezenţi să îşi exprime opinia.

– Yqueboeuf, începe dumneata! îi ceru el lui Adam, făcându-i şi un semn amical.

Adam d'Yqueboeuf era evident conştient de onoarea de a fi ascultat primul. Tuşi scurt, se îndreptă şi făcu apoi câţiva paşi către tânărul lui suveran.

– Regele meu, permiteţi-mi: Richard trebuie informat asupra a ceea ce se va întâmpla dacă refuză să vă recunoască drept suveran. Dar nu este acum momentul potrivit să vă lăsaţi implicat în conflicte armate cu tatăl dumneavoastră. Regele va şti să aprecieze dacă vă veţi schimba poziţia.

– Adam, ştii că ţin mult la dumneata, dar în nici un caz nu te pot aproba! Dacă acum Henric dă înapoi, câştigă Richard. El a cutezat să se revolte doar pentru că s-a bazat pe nestatornicia tatălui său, îl lămuri Thibault, apoi i se adresă direct tânărului Henric: Milord, nu vă puteţi pierde din prestigiu, altfel pe viitor vă va ignora nu numai fratele dumneavoastră! Aţi promis celor din Poitou libertatea sub unica dumneavoastră suveranitate. Dacă acum îi părăsiţi la nevoie, niciodată nu vă veţi mai putea baza pe sprijinul lor.

Un murmur de adeziune la cele spuse străbătu încăperea, doar Geoffrey – şi el un frate mai mic al tânărului rege, care se simţise atacat de discursul lui Thibault – îi aruncă acestuia o privire ameninţătoare.

– Thibault de Tournai are dreptate, alteţă. Odată ce v-aţi dat cuvântul, trebuie să vă respectaţi făgăduiala până la capăt. Dar pentru a putea câştiga războiul, trebuie să îl rechemaţi pe mareşal, interveni un cavaler mai bătrân.

– Pledezi pentru rechemarea lui Guillaume la curte? întrebă surprins tânărul rege. Guillaume nu v-a iertat niciodată moartea unchiului său!

Henric ridică sprâncenele incredibil de sus.

– Ştiu, Înălţimea Voastră. Guillaume îi urăşte pe cei din familia Lusignan, dar pe dumneavoastră vă iubeşte la fel ca mine. Nu aţi putea renunţa la sfatul lui din domeniul militar. Nimeni altcineva nu-i poate conduce pe soldaţi mai inteligent şi nimeni nu îi controlează mai bine. Ei îl iubesc, lor le este exemplu. Doar el vă poate duce la victorie.

Tânărul Henric îi făcu un semn plin de bunăvoinţă, apoi i se adresă lui Baudouin:

– Bethune! Că te-ai bucura dacă mareşalul ar reveni probabil că ştie fiecare dintre cei de aici, dar care este poziţia ta faţă de războiul cu tatăl meu?

– Înălţimea Ta! Baudouin făcu o plecăciune adâncă şi continuă: Aş minţi dacă aş susţine că nu sunt pentru întoarcerea mareşalului. Dar aici nu contează ataşamentul meu faţă de el, ci faptul că el vă este de neînlocuit ca sfătuitor. Ar fi totul mult mai simplu dacă i-aţi pune lui întrebările care vă frământă.

Baudouin se mai plecă o dată.

Tânărul Henric se încruntă. Baudouin evitase cu măiestrie să răspundă la întrebarea pe care i-o pusese.

– Coulonces?

Thomas de Coulonces îl privi pe Adam d'Yqueboeuf, apoi pe suveranul său.

– Trebuie să fiu de acord cu Yqueboeuf, alteţă. Nu aveţi aceleaşi mijloace de care dispune tatăl vostru. Este un mare risc. Şi mareşalul este doar un om, şi nu un garant al victoriei voastre. Într-o zi, veţi deveni unic suveran oricum. Nu văd nici un sens în a-l întărâta peste măsură pe tatăl vostru. Eu cred că Richard v-a provocat mai mult de o dată, pentru că a ştiut că poate sădi sfadă. Nu trebuie să îi daţi fratelui vostru satisfacţia acestui triumf! Intraţi pe făgaşul cel bun!

Tânărul rege se încruntă din nou.

– Acum lăsaţi-mă singur, voi cugeta asupra modului în care vom proceda.

– Alteţă, dacă doriţi să îl rechemaţi pe Guillaume, eu ştiu unde se află! spuse încet Baudouin înainte de a se îndepărta.

Tânărul rege dădu îngăduitor din cap.

– Geoffrey, fratele meu, tu rămâi! îi strigă el ducelui de Bretagne, care se pregătea şi el să plece.

– Mareşalul, din nou mareşalul! oftă Adam d'Yqueboeuf după ce ieşi din încăpere.

Thibault dădu din cap aprobator.

– Nu înţeleg de ce îl sfătuiţi pe tânărul rege să facă război. Adam clătină din cap şi continuă: Va pierde, pentru că el şi soldaţii nu au curajul necesar fără iubitul lor Guillaume!

Thibault nu spuse nimic şi plecă. Desigur că d'Yqueboeuf avea dreptate, dar el reuşise ceea ce-şi

propusese, şi anume să îi îngreuneze vizibil situaţia tânărului Henric...

În fierăria regală, Ellen preluase conducerea întregului proces de făurire a spadelor. Fierarii nu erau tocmai entuziasmaţi pentru că trebuiau să asculte de o femeie, deşi faima ei o precedase, iar Athanor şi Runedur erau pe buzele tuturor. Ellen nu avea o situaţie plăcută şi nici cine ştie ce chef să cucerească stima bărbaţilor. Atâta vreme cât stătea în faţa nicovalei, uita de necazurile ei, dar seara, când avea timp de gândire, o cuprindea dorul după colinele domoale ale Angliei şi după mângâierile lui Isaac. Nu înţelegea de fapt pentru ce fusese adusă la Limoges. Făurarii de spade de aici îşi făceau treaba corect, iar pentru soldaţii simpli oricum nu era nevoie de spade precum Athanor. Nu îi dădea pace gândul că în spatele acestei chemări se mai ascundea ceva. L-ar fi întrebat pe Baudouin, dar de la o vreme acesta nu mai era de văzut. Ellen se simţea părăsită şi nespus de singură.

Într-o zi ceţoasă din perioada postului, Ellen se grăbea spre fierărie. Noaptea, nu prea dormise şi dimineaţa, se trezise mult prea târziu. Aşa că se grăbea şi se supăra dacă îi stătea cineva în cale.

– Nu poţi scăpa de mine, păsărică cântătoare! Drumurile noastre se unesc din nou! Asta îţi este soarta! şopti Thibault.

Ellen se opri înfiorată. O zvâcnitură o făcu să ducă mâna la pântecele deja rotunjor. Ştia că Thibault se afla în Limoges, dar încerca să-şi înăbuşe teama surdă că într-o zi îl va întâlni. Era totuşi un şoc să se trezească brusc cu el în faţă rânjindu-i larg.

– Ai mai îmbătrânit, dar eşti încă frumoasă! zise cu voce răguşită Thibault şi o împinse sub un şopron din lemn. Din cauza hainelor largi, nu părea să fi remarcat că era gravidă.

Ellen privi în jur căutând ajutor, dar nici un trecător grăbit nu le dădea atenţie.

– Ca să vezi ce ghinion, preaiubitul tău Guillaume nu este pe-aici! Ochii lui Thibault se îngustară. Nu mai este iubit ca înainte, sărmanul! adăugă ironic. Şi mărturisesc că nu sunt tocmai străin de chestia asta. Niciodată nu l-am putut suferi! Iar când tânărul Henric va pierde războiul cu tatăl lui, Guillaume nu va mai reveni la curte. Bătrânul rege nu îl place.

– Henric nu va pierde războiul! îl contrazise Ellen şi făcu un pas în faţă.

– Ba da, îl va pierde! Thibault o împinse înapoi. Voi avea eu grijă de asta, crede-mă. Şi regele cel bătrân se va arăta recunoscător! Thibault izbucni în râs. Guillaume are aici destui duşmani. A fost atât de uşor să îl compromit! Prea mulţi se aşteptau să profite de pe urma dispariţiei lui. Adam chiar crede că într-o zi va putea să-i ia locul şi mai crede că eu l-aş putea ajuta. Dar s-a lăsat păcălit de tine, tâmpitul!

La auzul numelui Adam, pe Ellen o luară căldurile. Să fi fost Thibault cel care comandase prin acesta spada?

– Sunt de-a dreptul impresionată! spuse ea condescendentă, ca să câştige timp.

– Aşa şi trebuia! Ar fi bine să mă iei în sfârşit în serios şi să începi să te temi de mine. Dar eşti la fel de încăpăţânată ca Guillaume şi la fel de vanitoasă, ori nu acesta era motivul pentru care nu ai mai putut aştepta să ia d'Yqueboeuf spada? Trebuia să i-o dai regelui neapărat tu, pentru ca toţi să vadă că ai făcut-o tu, nu-i aşa? Pe mine m-a costat o avere!

– Deci tu ai comandat spada, murmură Ellen.

– Normal! Ştiam că tu nu ai să faci niciodată una pentru mine. În plus, puteam fi sigur că pentru rege ai să îţi dai toată silinţa! Şi acum îl văd zilnic pe tânărul Henric cu spada lui, care de fapt îmi aparţine, şi fierbe furia în mine. Dar o recuperez eu!

Thibault se sprijini cu mâna de peretele şopronului.

Ellen era prinsă ca într-o capcană. Inima i-o luase la goană. Îşi spuse că trebuia să îşi păstreze calmul.

Cu cât Thibault se apropia mai mult de ea, cu atât mai tare transpira.

– Baudouin! strigă ea deodată bucuroasă.

Thibault se întoarse curios.

Ellen folosi ocazia, se aplecă, trecu pe sub braţul acestuia şi fugi către Baudouin. Aşa cum nu mai procedase niciodată, îl luă de braţ şi îl trase după ea.

– Eşti palidă, ce ai păţit? se interesă Baudouin.

Ellen privi în jur. Thibault dispăruse.

– Trebuie să vorbesc neapărat cu dumneata. Thibault... ea se opri neştiind cum să se facă înţeleasă de Baudouin.

– Ce este cu el?

– A zis că va avea grijă ca tânărul rege să piardă în faţa tatălui său.

– Deci Thibault este într-adevăr unul dintre ? Dar cum? Ştii ce are de gând... şi de ce?

– Vrea să îl înlăture pe Guillaume pentru totdeauna. Cred că despre asta este vorba.

– Face totul din cauza lui Guillaume? Baudouin o privi neîncrezător pe Ellen. Cei doi nu sunt chiar buni prieteni, dar de ce l-ar trăda Thibault pe tânărul rege din cauza lui?

Era evident că Baudouin se îndoia.

– De fapt, din cauza mea, mărturisi Ellen timid şi privi ruşinată într-o parte.

– Mai întâi era Guillaume de vină, acum eşti tu?

Baudouin o privi înveselit. Avea ea ceva deosebit, dar existau o mulţime de femei drăguţe. Iar Ellen avea sigur în jur de treizeci de ani, deci nu era tocmai tânără. Thibault putea să aibă orice femeie, o dovedise deseori.

– Lucrurile stau aşa de pe vremea când eram la Tancarville. Thibault este obsedat de ideea că eu îi aparţin. Ellen îl privi pătrunzător pe Baudouin şi continuă: Nu a ezitat să pună la cale uciderea ca un câine a giuvaiergiului cu care voiam să mă căsătoresc. El crede că mă iubeşte, dar în realitate mă urăşte. El l-a

trimis la mine pe d'Yqueboeuf şi spada era comandată de fapt pentru el.

– Eşti sigură?

Baudouin se încruntă.

– Mi-a spus el însuşi!

– Şi intriga pusă la cale împotriva lui Guillaume?

– Îl urăşte. Căderea lui Guillaume îi aduce multiple foloase: influenţă, putere, dar în mod deosebit răzbunare.

– Poate că în acest fel Thibault îi va dovedi şi bătrânului rege loialitatea sa! dezvoltă Baudouin ideea. Şi totuşi, nu înţeleg. Cândva, tânărul rege îi va succeda tatălui său.

– Dar dacă trădarea nu iese la iveală şi Thibault se face util? Eu sunt sigură că nu va ezita să înfăptuiască noi crime şi să ţească noi intrigi pentru a rămâne în afara oricăror suspiciuni. Trebuie să fiţi atent. Toţi cei de aici vă cunosc părerea despre Guillaume. Nu aţi spus că din când în când îi daţi veşti?

– Numai să cuteze să mă acuze de ceva!

– Nu cred că o va face direct. Este prea viclean. Însă vrea să aibă neapărat spada Runedur.

– Dar este o nebunie!

Baudouin o privi descumpănit.

Ellen dădu din cap.

– Thibault este nebun!

– Ipochimenul îi face probleme regelui din cauza unei femei şi a unei spade! Baudouin îşi puse mâinile în cap şi adăugă: Că Adam d'Yqueboeuf şi Thomas de Coulonces vor să scape de Guillaume îmi pot

imagina, dar ei nu se aliază în nici un caz cu bătrânul rege. Ei sunt credincioşi fiului acestuia şi amândoi s-au pronunţat împotriva războiului! Cine ştie dacă ei bănuiesc ce intenţii are Thibault? Doamne, de-ar fi Guillaume aici! El ştie întotdeauna ce trebuie făcut.

Baudouin oftă din toată inima.

– Trebuie să dovediţi trădarea lui Thibault şi trebuie să îl aduceţi pe Guillaume!

Ellen evită să îl privească în faţă pe Baudouin.

Câteva zile nu se întâmplă nimic. Ellen nu i-a mai văzut nici pe Baudouin şi nici pe Thibault, şi mai că îi venea să creadă că totul nu fusese decât o închipuire. Aproape zilnic, se ducea la grajdul unde era calul ei, pe care îl răsfăţa cu o mână de iarbă plină de sevă ori cu un mănunchi de trifoi. Va veni curând vara – se gândea ea chinuită de dorul de casă şi îşi lipea capul de gâtul calului. Închidea ochii şi revedea St. Edmundsbury. Îi lipseau intimitatea propriei fierării şi prietenii ei. Copilul începuse să mişte des, iar munca în picioare şi zgomotul din fierărie o oboseau tot mai mult. Isaac ar fi insistat ca ea să se odihnească mai des. Acesta îi lipsea atât de mult! Ellen simţi că o podidesc lacrimile. Mângâie uşor nările moi ale calului şi încercă să alunge gândurile ce se tot îndreptau spre casă. Începu să ţesale calul.

Uşa grajdului se deschise brusc şi un bărbat se strecură înăuntru. Calul fornăi scurt când îl simţi pe străin, iar bărbatul privi intrigat în jur.

Ellen bănui că prezenţa ei nu ar fi de natură să îl bucure şi decise să rămână liniştită. Se lipi de peretele din scânduri din colţul cel mai îndepărtat al boxei.

Bărbatul începu să ţesale unul dintre cai. De ce nu se grăbea? Pe Ellen o cuprinse o frică inexplicabilă. Închise ochii şi începu să se roage. Uşa scârţâi din nou şi în grajd intră un alt bărbat.

– Aici sunt, sir! îl auzi ea pe unul din cei doi.

– Armand, vei duce această veste regelui. Să nu te abaţi din drum şi i-o dai doar lui Henric personal!

Ellen înlemni. De fiecare dată vocea lui Thibault o făcea să simtă fiori reci.

– Va fi greu să ies din Limoges, se plânse bărbatul numit Armand.

– Va trebui să ieşi din oraş pe poarta din vest. Pleci imediat după ce se întunecă, imediat după schimbarea gărzii. Te adresezi gardianului din partea dreaptă, el te va scoate, pentru asta l-am plătit bine.

– Şi banii? întrebă bărbatul.

– Iată-i, ca totdeauna! Şi grăbeşte-te, vei avea curând mai multe de făcut!

Vocea lui Thibault era poruncitoare, deşi acesta vorbea în şoaptă.

– Da, sir, rapid şi de încredere. Aşa cum v-aţi obişnuit din partea lui Armand!

Nu erau cuvintele unui om disperat, care de nevoie se ocupa cu transmiterea de mesaje. Vocea lui greţoasă exprima lăcomie şi răutate.

Calul lui Ellen fornăi pe neaşteptate.

– Un animal splendid! auzi Ellen glasul lui Thibault în imediata ei apropiere.

Închise ochii şi se rugă din nou. „Doamne, fă să nu mă vadă! Dacă mă descoperă acum, s-a terminat cu mine." Ellen abia mai respira.

Thibault întinse mâna şi mângâie nările calului.

– Rar un asemenea animal, ştii al cui este?

– Nu am idee, răspunse Armand şi scuipă pe podea.

– Nu contează. Imediat după ce ai transmis mesajul vii înapoi, ne-am înţeles?

Thibault se întoarse şi ieşi din grajd.

– Desigur, sir.

Armand părea mai calm decât la începutul discuţiei, probabil pentru că îşi primise banii. După ce Thibault dispăru, puse şaua pe cal şi îl scoase de căpăstru din grajd.

Ellen mai rămase o vreme nemişcată, dar nu avea voie să zăbovească mult. Aceasta era ocazia de a-l demasca definitiv pe Thibault. Trebuia să îi redea amănunţit lui Baudouin ceea ce auzise. Se strecură până la uşa grajdului şi o întredeschise doar puţin. Nu se mai vedeau nici Thibault şi nici mesagerul lui. Se străduí să pară indiferentă şi să iasă din grajd cât se putea de firesc. Puţin înainte de a ajunge în cetate, auzi paşi în urma ei, de parcă o urmărea cineva. Grăbi speriată pasul.

– Ellenweore, aşteaptă! Tonul vocii era vesel. Dar ce grăbită eşti!

Ellen respiră uşurată. Cel din urma ei era Baudouin!

– Trebuie să-l opriţi. Tocmai veneam la dumneata!

Din cauza emoţiei, Ellen abia putea vorbi.

– Pe cine trebuie să opresc?

Baudouin aruncă o privire rapidă în jur.

– Pe mesager, la poarta de vest!

– Ia-o mai încet şi pe rând!

Ellen îi relată ceea ce auzise în grajd.

– Nu mă mai aştepta, dacă voi avea nevoie de tine, îţi voi da de ştire! strigă Baudouin şi plecă în mare grabă.

Ellen se aşeză la o masă în clădirea slugilor şi aşteptă, dar nu se întâmplă nimic.

Era deja târziu când în cele din urmă sosi un slujitor al regelui, care o rugă să îl urmeze. Deşi nu avea nimic să îşi reproşeze, Ellen era nervoasă, de parcă ar fi fost acuzată de ceva. Intra pentru prima dată în sala cea mare.

În căminul uriaş juca un foc ce răspândea o căldură plăcută, pereţii erau parţial pictaţi cu splendide scene de vânătoare, parţial erau acoperiţi cu covoare grele. Făclii mari luminau sala. Ellen se opri nu departe de intrare, uimită de fastul din încăpere. Peste tot erau grupuri formate din cavaleri şi din scutieri.

Adam d'Yqueboeuf şi Thomas de Coulonces stăteau deoparte împreună cu alţi cavaleri şi şuşoteau.

Ducele Geoffrey se postase alături de tronul fratelui său.

Baudouin cu o mână de cavaleri se aflau în faţa tânărului rege, câţiva paşi mai departe stătea Thibault

cu brațele încrucișate, păzit de un cavaler, iar alături doi soldați îl țineau bine pe mesager.

– Baudouin de Bethune, susțineți-vă acuzarea! ceru tânărul rege invitându-l cu un gest maiestuos să iasă în față.

– Acest bărbat – și Baudouin îl arătă pe Armand – a încercat să scoată din Limoges un mesaj secret destinat tatălui vostru!

Un murmur străbătu sala.

Ellen și-ar fi dorit să se facă mică precum un șoricel, pentru ca Thibault să nu o observe. Însă, din fericire, acesta era mult prea ocupat să rânjească superior.

După o pauză strategică, Baudouin adăugă:

– Iar acest mesaj era scris de Thibault de Tournai. Prin el tatăl vostru era informat despre fiecare pas al nostru!

Murmurul crescu în intensitate și exclamațiile de indignare ale câtorva cavaleri amplificară monstruozitatea acestei trădări.

– Ce ai de spus în apărarea dumitale?

Tânărul rege îl privi plin de seriozitate pe Thibault.

– Nu știu cum de a ajuns Bethune să mă acuze tocmai pe mine. Doar știți că eu întotdeauna m-am aflat alături de dumneavoastră!

Thibault făcu o plecăciune.

– Mesajul este semnat de el? se interesă tânărul rege.

Baudouin dădu negativ din cap:

– Nu, alteță!

– Poartă mesajul un sigiliu?

– Nu are sigiliu, Înălțimea Voastră.

Baudouin se făcuse roşu de furie când văzu rânjetul perfid al lui Thibault.

– Atunci, de unde ştii că Thibault este cel care l-a scris?

– Armand a mărturisit!

– Cât i-ai dat pentru această falsă acuzare, Baudouin? Oamenii de teapa lui se vând! Te-a însărcinat mareşalul să mă neutralizezi?

– Ai face mai bine să taci, Thibault, pentru că mai am un martor!

Ellen simţi că de frică i se urca stomacul la gură.

Baudouin îi făcu un semn să iasă în faţă. Avea picioarele grele ca plumbul şi ele refuzau să o poarte înainte.

– Povesteşte regelui ceea ce mi-ai relatat mie, Ellenweore!

Ellen dădu din cap lipsită de curaj şi ieşi în faţă. După ce mărturia ei se încheie, tânărul rege sări în picioare.

– Ai cutezat deci să unelteşti împotriva mea?

– Fierăriţa v-a mituit! strigă Thibault jucându-şi ultima carte. Murmurul din sală se amplifică. Sau poate că nu este adevărat că niciodată nu aţi comandat spada pe care o purtaţi atât de mândru la cingătoare şi pe care tot niciodată nu aţi plătit-o?

Tânărul rege puse mâna încurcat pe Runedur.

– Sunteţi un escroc, milord, un escroc care se împopoţonează cu proprietatea altuia. Un hoţ, şi tatălui vostru i-ar fi ruşine dacă ar şti asta!

Tânărul rege se apropie încet de Thibault, dar acesta nu se lăsă intimidat şi continuă să vorbească.

– Runedur este al meu! Aurul şi pietrele cu care faceţi fasoane sunt ale mele! Thibault se lovi cu pumnul în piept. Este spada *mea!* strigă ca ieşit din minţi. Faţa îi era schimonosită. O apucă pe Ellen de braţ şi urlă: Şi ea! Şi ea este tot a mea!

O trase fulgerător spre el pe Ellen şi îi puse la gât un mic pumnal.

Oamenii aflaţi în apropierea lui se traseră înspăimântaţi deoparte.

Tânărul rege se albi de furie. Încet, aproape cu plăcere, scoase spada din teacă şi se îndreptă către Thibault, fără să ţină seama de Ellen.

– Crezi, aşadar, că spada îţi aparţine? Bun, atunci ia-o!

Tânărul Henric îl fixa pe Thibault cu o privire de gheaţă şi se apropie de el până la o lungime de braţ, îndreptând spada spre pieptul acestuia şi o înfipse până la plăsele, fără a se uita măcar o dată la Ellen.

Thibault se agăţă de umărul ei şi lăsă pumnalul să cadă pe podea.

Ellen tremura din tot trupul.

– Vă blestem să nu îl moşteniţi pe tatăl vostru niciodată! horcăi Thibault cu ultimele puteri şi se prăbuşi.

Tânărul Henric scoase spada din trupul prietenului lui de odinioară şi se adresă cavalerilor.

– Vai de fiecare duşman la meu şi de fiecare trădător! strigă el cu putere şi ridică în semn de victorie braţul în care ţinea spada.

De pe lama ei picura sânge pe podeaua din piatră.

Armand, mesagerul, a fost arestat. Era vinovat şi pe nimeni nu interesa soarta acestuia.

Tânărul Henric se aşează din nou pe tron şi doi soldaţi scoaseră din sală cadavrul însângerat al lui Thibault.

Cavalerii îşi reluară discuţiile şi marea sală redeveni paşnică, de parcă nu se întâmplase nimic. Doar pata de sânge de pe podea mai amintea de groaznica faptă.

Ellen rămăsese împietrită pe loc, dar nimeni nu o mai băga în seamă. Regele luase în considerare şi faptul că Thibault ar fi putut să o omoare pe ea cu ultimele puteri şi, după ce totul se încheiase, nu o mai onorase nici măcar cu un simplu gest. Ellen era complet dezamăgită. Thibault era mort, dar ea nu simţea nici bucurie şi nici satisfacţie. Tot ce simţea era furie. Fără a mai cere permisiunea, părăsi sala şi se grăbi către casa ei provizorie. Pe drum, îi tăie calea un şobolan gras. Ellen îi trase furioasă un picior, după care se simţi ceva mai bine.

A doua zi, Baudouin o căută la fierărie şi o întâlni în faţa atelierului.

– Mâine, voi pleca pentru a-l aduce înapoi pe Guillaume. Tânărul rege este hotărât să facă totul pentru a-l învinge pe tatăl său. Ce îi rămâne decât să îl recâştige pe cel mai bun sfătuitor? Faptul că d'Yqueboeuf şi Coulonces au participat la intriga împotriva lui Guillaume a cam transpirat, dar eu cred că ei se vor bucura de indulgenţa regală. Acum, tânărul Henric

are nevoie de fiecare bărbat, explică Baudouin, ca şi cum noaptea trecută nu se petrecuse nimic neobişnuit.

Dar Ellen nu putea să uite. Degetele lui Thibault lăsaseră pe umărul ei pete vineţii dureroase, iar imaginea cadavrului însângerat nu îi ieşea din cap. Încercă să se concentreze asupra vorbelor lui Baudouin, dar nici asta nu reuşi. Copilul din pântecele ei dădea din mâini şi din picioare. Brusc, Ellen simţi că pământul i se clătina sub picioare. I se părea nesigur ca nisipurile mişcătoare, în timp ce în urechi îi foşnea un pârâu de munte.

– Ellenweore! strigă surprins Baudouin şi o prinse când aceasta îşi pierdu cunoştinţa.

Ellen se trezi într-o cămăruţă. Era o zi luminoasă şi era singură. În prima clipă, crezu că fusese întemniţată, apoi îşi reaminti ce se întâmplase şi îşi pipăi tematoare pântecele. Era tare ca şi până atunci. Nu pierduse copilul!

Mai rămase o vreme în stare de somnolenţă, până sosi o tânără servitoare şi îi aduse un terci de cereale ca să se mai întărească.

– Vă simţiţi mai bine? întreabă aceasta sfioasă.

Ellen dădu doar din cap şi rămase cu privirea pironită în castron. Desigur că Baudouin plecase deja. Ce o mai fi făcând Guillaume? Baudouin îi povestise că, după atâţia ani petrecuţi la curte, el încă mai refuza să înveţe să citească şi să scrie, de aceea avea permanent nevoie de cineva care să îi citească şi care să scrie răspunsurile în locul lui. „Cât de uşor putea fi astfel înşelat", se gândi Ellen amintindu-şi de evenimentele

trecute. Încăpăţânarea care pe unii îi apropia de realizarea ţelului ea ştia s-o aprecieze, în definitiv, acesteia trebuia să îi mulţumească pentru succesul ei. Dar când îndărătnicia îl oprea pe un om să îşi urmeze calea, ea devenea jalnică. Se întoarse spre perete şi închise din nou ochii. Copilul din pântecele ei dădea acum din picioare cu forţă. Până la naştere, mai avea două luni bune. Se gândi la William, care venise pe lume în timp ce traversa Canalul Mânecii. Acest copil unde se va naşte? Gândurile ei zburară iarăşi spre Guillaume. Cât de palpitante fuseseră vremurile turnirurilor şi cât de tulburătoare fusese pasiunea care îi unise odată! Dar trecuse mult de-atunci.

Limoges, sfârșit de aprilie 1183

Dimineața devreme soarele strălucise pe cerul albastru, dar curând după aceea apărură nori cenușii. De la prânz, ploaia cernea mărunt, iar soarele se străduia zadarnic să se arate ici și colo. Când Guillaume intră pe poarta orașului însoțit de Baudouin și de alți bărbați, fu salutat de un splendid curcubeu ridicat deasupra localității. Soldații jubilau, îi strigau urări de bun-venit și șopteau că minunatul curcubeu ar fi fost un semn de la Dumnezeu.

La gândul că se întorsese Guillaume, inima lui Ellen bătea mai să-i iasă din piept, dar el nu își făcu apariția în fierărie.

Tânărul Henric îl reținu întreaga zi și se consultă cu el până noaptea târziu.

Guillaume apăru la fierărie abia în după-amiaza zilei următoare. Oriunde își făcea apariția, oamenii îl salutau. Bărbați și femei îl întâmpinau cu entuziasm și îl sărbătoreau ca pe un erou. Guillaume le accepta bucuria cu bunăvoință. Când intră în atelier, fierarii își smulseră șepcile din cap și se rânduiră unul lângă altul ca niște soldăței din lemn, și chiar Ellen scăpă de emoție un mic zâmbet.

Guillaume se apropie de ea, o luă de braţ şi o conduse afară, ca să poată discuta cu ea nestânjenit.

– Reputaţia mi-a fost restabilită, regele are nevoie de mine, spuse el triumfător. Am ştiut de la bun început că Baudouin va avea nevoie de tine pentru a putea să destrame intrigile împotriva mea.

– De ce crezi asta? întrebă absentă Ellen şi făcu un pas înapoi.

Îi cercetă chipul distins, tăbăcit de soare şi de vânt. „Arată ca un străin", se gândi ea ca trezită dintr-o beţie, cu toate că îi cunoştea bine fiecare trăsătură.

– După ce i-ai adus spada lui Henric, Thibault s-a schimbat complet. Ştiam că tânărul rege nu putuse nici să comande şi nici să plătească sabia Runedur. Trezoreria lui era de mult timp goală! Apoi, când au început să fie răspândite tot mai multe minciuni pe seama mea, mi-am dat seama că Thibault se afla în spatele întregii maşinaţii. Dar nu puteam dovedi nimic. A ştiut cum să utilizeze împotriva mea tot ceea ce făcusem. Cineva trebuia să îl momească din gaura lui de şobolan. Eram sigur că tu vei fi aceea. Şi, după cum s-au văzut, am avut dreptate. Nimănui altcuiva nu i-ar fi destăinuit ceea ce a pălăvrăgit în faţa ta. Că tu l-ai prins şi asupra faptului a fost o coincidenţă fericită, cel puţin pentru mine.

„Baudouin îl informase amănunţit despre tot", gândi Ellen neimpresionată.

– Eşti grozavă, Ellen!

Rostit de el, numele ei suna foarte aproape de „Alan", şi ea se întrebă dacă el o făcea intenţionat.

– Am ştiut că tu nu te vei lăsa niciodată intimidată de el, pentru că nu ai făcut asta niciodată.

„Cât de greşit mă judecă", gândi Ellen şi fu cuprinsă de o undă de greaţă.

– Pe şoareci îi momeşti cu slănina, iar pentru Thibault am avut nevoie de tine! Guillaume se îndreptă şi scoase pieptul în afară şi adăugă: Presimţirile mau înşelat doar arareori, asta a trebuit să recunoască şi Baudouin. M-aş fi aşteptat la mai multă rezistenţă doar la Lusignan! zise el zâmbind sigur de sine.

„Momeală! Eu am fost doar o momeală" – asta îi răsuna mereu în cap lui Ellen. Era mai rău decât dacă ar fi primit o lovitură de pumn în stomac, mai rău chiar decât teama de Thibault.

– Vreau să merg acasă, spuse istovită Ellen.

– Bineînţeles. Voi avea grijă să ajungi cât mai repede posibil înapoi în Anglia.

O strânse nepoliticos de braţ şi apoi plecă ţanţoş fără să mai salute.

Cum fusese posibil ca acest bărbat să o fascineze atâţia ani? Se instalase ca o căpuşă în sufletul ei, se delectase cu pasiunea ei de câte ori voise, iar acum plecase din nou fără a se scuza că o pusese în pericol. Şi nici măcar nu îi mulţumise.

– Vreau să merg acasă, mai şopti ea încă o dată.

Cerul era acoperit de o pătură subţire de nori de un albastru-deschis când două zile mai târziu sosi Baudouin, pentru a o informa despre pregătirile făcute pentru plecarea ei.

– Eu voiam să te însoţesc în Anglia, dar Guillaume are nevoie de mine aici, spuse el preocupat.

– Da, are nevoie? Ellen îl fulgeră cu privirea. Şi dacă el are nevoie de dumneata, dumneata eşti întotdeauna lângă el, nu? V-aţi vinde sufletul pentru el! ridică ea tonul îndârjită. Aducerea mea aici a fost ideea lui Guillaume, nu a regelui, nu?

– La început, nu am crezut că tu chiar poţi face ceva pentru el. Fii sinceră, tu nu ai trăit niciodată la curte. Tu eşti... tu eşti doar o fierăriţă! Cum puteam eu să bănuiesc că eşti atât de implicată în chestiunea asta?

– Implicată? Eu?

Vocea lui Ellen aproape se frânse.

– Scuze, nu asta am vrut să spun, am vrut să spun că...

– Mai bine tăceţi! îi tăie Ellen vorba.

Un astfel de comportament nu se cuvenea din partea ei, dar îi era indiferent. În definitiv, cocoşii ăştia doi îi erau profund datori.

– Dragă Ellen, gândeşte-te cine eşti şi ce eşti. O fierăriţă. Cea mai bună pe care o cunosc, şi eşti şi cea care mi-a salvat viaţa, dar eşti totuşi doar o fierăriţă. Acum ascultă-mă şi încearcă să înţelegi ce îţi spun! Guillaume este unul dintre cei mai importanţi bărbaţi din ţară, poate că este chiar cel mai important după rege şi familia lui. Şi este prietenul meu. Da, dacă asta l-ar putea salva, mi-aş vinde sufletul diavolului. Dar ţie nu ţi-am făcut nici o nedreptate. Eu ştiu cât de mult însemni pentru el!

– Nu ştiţi nimic! ripostă ostenită Ellen. Sentimentele mele faţă de Guillaume au fost doar o iluzie. De la el am un fiu, dar inima lui a aparţinut totdeauna luptelor şi coroanei pe care o slujeşte. Despre mine şi despre sentimentele mele nu ştiţi nimic. Sunt doar o fierăriţă? Sunt mai mult de-atât, sunt un bastard, iar tatăl meu a fost Berenger de Tournai!

Baudouin o privi surprins.

– Asta nu am ştiut, deci Thibault era...

– Fratele meu vitreg, da. Cu toate astea m-a violat şi am rămas însărcinată. De ce v-am ajutat? Din dragoste pentru Guillaume sau din fidelitate faţă de rege? Ellen dădu tristă din cap şi continuă: De mult timp nu mai ştiu nici eu. Dar s-a terminat, şi mă bucur pentru asta. Vreau doar să ajung acasă, cel puţin de acest lucru v-aţi putea ocupa!

– Până în Anglia te vor însoţi cel mai bun om al meu, plus o jumătate de duzină de soldaţi! Baudouin o privi prietenos şi adăugă: Dacă te-am rănit, îmi pare cu adevărat rău, Ellenweore! Am acţionat cu bună-credinţă. Baudouin se înclină şi depuse o sărutare pe mâna plină de bătături a lui Ellen. Salută-l din partea mea pe fiul tău. Imediat ce voi ajunge iarăşi în Anglia, mă voi ocupa de el dacă îmi permiţi.

Ellen dădu din cap şi oftă. Ca fiică din popor, nu putea să îi înţeleagă pe aceşti cavaleri. Nu învăţase asta încă de la Tancarville?

St. Edmundsbury, iunie 1183

Vremea era deosebit de blândă şi adia o briză uşoară când Ellen intră în curte fără nici o escortă. Insistase să se despartă de aceasta cu câteva mile înainte de a ajunge acasă, pentru a se putea bucura liniştită de prima imagine a casei şi a fierăriei. Cel care o zări primul fu Barbă Sură care, ridicându-se în capul oaselor lui obosite se apropie de ea gudurându-se.

Ellen coborî de pe cal cu destulă greutate. Călătorise mai mult de o lună, şi între timp pântecele i se rotunjise de-a binelea.

„Ce a îmbătrânit şi Barbă Sură de când l-am găsit într-un tufiş", oftă ea impresionată şi, în semn de salut, îl scărpină după urechi. Apoi se uită în jur atentă şi respiră adânc. În sfârşit! Era în sfârşit acasă!

Hotărî ca mai întâi să se ducă la Isaac în fierărie, şi tocmai voia să traverseze curtea, când din casă ieşiră Rose şi Marie. Ellen băgă de seamă că, în cele cinci luni cât lipsise, fiica cea mare a lui Mildred crescuse. În curând, vor trebui să-i caute un bărbat potrivit! Marie sporovăia de zor şi tăcu abia când Rose o înghionti.

– Ellenweore! Rose radia de bucurie. Isaac, William, Jean, s-a întors Ellenweore! strigă ea cu putere în direcţia casei, după care se îndreptă spre Ellen.

Un moment, Ellen se întrebă de ce bărbaţii nu erau în fierărie, erau în plină zi, iar vremea prânzului trecuse deja. Apoi zâmbi. Era probabil duminică! În timpul lungii călătorii, pierduse noţiunea timpului.

Rose zbură în braţele ei şi o strânse cu putere.

– Cum de eşti singură? Nu ai însoţitori?

Rose privi îngrijorată în jur.

– I-am trimis înapoi când am ajuns la teii cei bătrâni. Nu am vrut să fie de faţă când ajung acasă. Ah, Rose, s-au întâmplat atâtea!

– Thibault? întrebă cu frică Rose.

Ellen dădu din cap.

– Dar s-a terminat definitiv.

– Şi nu mai trebuie să ne fie teamă?

Rose o privea întrebătoare.

Ellen clătină din cap, căutând să o liniştească.

– Nu, şi-a primit pedeapsa meritată, regele l-a trimis în iad cu propria mână şi cu Runedur.

Rose făcu înfricoşată ochii mari, dar nu mai spuse nimic.

Între timp, ieşise din casă şi Isaac. Încet, parcă aşteptând ceva, parcă temător că ea ar putea fi încă supărată pe el, se îndreptă către Ellen.

William alergă şi ajunse la mama lui înaintea lui Isaac.

– Doamne, ce ai crescut! constată Ellen, surprinsă.

După ce îl strânse în braţe, îl apucă de după umeri şi îl îndepărtă puţin ca să îl poată privi mai bine.

William radia şi el de bucurie şi dădu din cap.

– Cu atât am depăşit crestătura făcută de Crăciun!

Între degetul gros şi cel arătător pe care i le arăta mamei lui era o distanţă apreciabilă.

Isaac îl punea din când în când cu spatele la uşa grajdului şi însemna în lemn cu cuţitul înălţimea lui William. De fiecare dată marcajul era puţin mai sus şi William nu mai putea de mândrie.

În sfârşit, se apropie şi Isaac de Ellen, iar William se îndepărtă de bunăvoie.

Ellen îşi dădu seama din privirea lui Isaac cât de îngrijorat era acesta din cauza ei.

– Mă simt bine! spuse ea încet şi îşi trecu braţele pe după gâtul lui. Mă bucur că sunt din nou cu tine.

Izul lui binecunoscut şi acel „Mi-ai lipsit" abia şoptit de acesta o făcură să lăcrimeze.

Isaac o strânse tare, dar cu atenţie.

O vreme, rămaseră astfel îmbrăţişaţi.

Apoi vorbi Jean:

– Bun, acum vreau şi eu! Se apropie de Ellen zâmbind. Lasă-mă să te privesc... Ce burticică drăguţă porţi după tine! spuse el făcând cu ochiul. După cum se pare, nu va mai dura mult. Ai reuşit să te întorci la timp acasă!

Ellen dădu din cap şi râse destinsă. Privirea ei îl căuta tot timpul pe Isaac. Cum de putuse să se îndoiască vreun moment de el, cum putuse să creadă că el fusese supărat pe ea din invidie, şi nu din gelozie

– aşa cum susţinuse Jean – atunci când ea plecase cu Baudouin? În ochii lui Isaac citea mândrie şi iubire, ca şi căldură şi grijă pentru ea! „El este atât de deosebit de Guillaume", se gândi Ellen cu duioşie. Pentru prima dată în viaţa ei se simţea cu adevărat la adăpost. Îşi atinsese toate ţelurile şi era fericită că era aici alături de Isaac.

St. Edmundsbury, iulie 1183

Pântecele lui Ellen era la sosirea ei atât de rotund, încât nu mai putea lucra la nicovală, aşa că era nevoită să se limiteze la supravegherea celor doi ucenici. Tot timpul avea ceva de obiectat şi îi dojenea pe tinerii timizi.

– Ar trebui să te odihneşti un pic, îi spunea Isaac şi o săruta uşor pe fruntea încruntată.

– Dar nu sunt obosită! protesta ea.

– Curând, va sosi timpul, menajează-te puţin şi menajează-ne şi pe noi! insista Isaac mângâind-o drăgăstos pe burtică.

– Doamne, voi fi fericită când totul se va termina şi voi putea să lucrez din nou, se văita ea, dar ieşea din atelier fără a se simţi jignită.

Se plimba plictisită prin curte. Dacă intra în casă, trebuia să ajute la pregătirea mesei, şi de aşa ceva nu avea nici un chef. La un moment dat, îşi îndreptă privirea spre poartă, un grup de călugări intrară în curte.

Abatele în persoană coborî de pe splendidul lui cal negru şi se apropie de ea cu o mină serioasă.

Ellen remarcă faptul că acesta se străduia cât putea să nu-i privească pântecele.

– Teribil, este teribil! se jelui abatele. Tânărul nostru rege este mort!

O durere ascuţită trecu prin abdomenul lui Ellen, după care aceasta leşină. Călugării erau de mult plecaţi când Ellen, aflată în pat, îşi reveni.

– Ţi s-a rupt apa, urmează să naşti! o anunţă Rose şi îi şterse fruntea cu o cârpă umedă.

– Tânărul rege! oftă Ellen. Thibault l-a blestemat! Blestemul lui l-a ucis pe Henric! şopti ea.

– Are febră, probabil din cauza şocului, explică Rose încet, când Isaac intră în cameră.

Îngrijorat, acesta îi îndepărtă lui Ellen părul ud de pe frunte.

– Fii tare, iubito! Încă puţin şi ai reuşit!

Ellen se strădui să îi surâdă încurajator. Cuvintele lui Isaac sunau de parcă el însuşi voia să îşi facă un pic de curaj cel puţin cât îi trebuia ei.

– Sper că este fiul pe care ţi-l doreşti atât de mult! şopti ea.

– Nu îţi face griji din cauza asta. Noi deja avem un fiu. Principalul este ca tu să fii bine!

Isaac o urmă pe Rose în bucătărie, unde îi şopti:

– Sunt îngrijorat!

– Ştiu, Isaac, şi eu sunt, dar va reuşi, ai să vezi!

Ellen era deja de mai multe ore în durerile facerii, când sosi în sfârşit moaşa. După ce aceasta se spălă temeinic pe mâini, le introduse sub cămaşa lui Ellen.

– Nu simt capul.

Moaşa se încruntă îngrijorată. Dădu complet deoparte pătura, pentru a pipăi pântecele lui Ellen.

Rose o privea înspăimântată.

– Copilul stă de-a curmezişul! Bătrâna îşi frecă nervoasă mâinile. Dacă nu se răsuceşte, va muri!

Apoi puse mâna dreaptă pe partea de jos a abdomenului lui Ellen. Începu să apese repetat cu palma şi să se roage încet. Păru că trecuse o eternitate până ce tot pântecele începu să onduleze, ca un vas aflat pe mare în primejdie.

Lui Rose nu-i venea să-şi creadă ochilor. Copilul se răsucise, iar pântecele lui Ellen arăta din nou ca al unei gravide, şi nu ca al cuiva care înghiţise o uriaşă bucată de pâine.

– Dumnezeu ţine cu tine, copila mea! se bucură moaşa, o mângâie pe obraji pe Ellen şi îşi făcu semnul crucii de mai multe ori.

Din acest moment, naşterea decurse mai repede. Durerile deveniră mai puternice şi încă înaintea de lăsarea întunericului Ellen aduse pe lume un băiat sănătos.

– Va trebui să se odihnească o vreme, doar nu mai are şaisprezece ani! îl atenţionă moaşa pe Isaac.

– Priveşte, are părul negru ca al tău! îi şopti Ellen la ureche lui Isaac, în timp ce moaşa îl spăla şi-l ştergea pe micuţ.

Şi William, al cărui păr avea acum o nuanţă deschisă de castaniu, la naştere avusese un smoc de păr aproape negru, dar ea nu îi mai spuse asta lui Isaac. Prea mult se bucura de mândria lui de tată.

– Este fiul tău din cap până în picioare! zise ea cu dragoste.

– Mi-a fost teamă că te pierd, îi mărturisi încet Isaac.

Ellen, care ştia că el nu se referea doar la naştere, îi luă mâna şi i-o strânse.

– Locul meu este aici, cu tine.

– Ce-ai zice să-i spunem Henric micuţului, după tânărul rege răposat? propuse Isaac.

Ellen dădu doar din cap.

– Vino şi salută-l pe fratele tău!

Isaac îi făcu semn lui William să vină la el, când acesta intră în încăpere.

William se apropie ezitant.

– Este cam zbârcit, constată el încet şi Isaac izbucni în râs.

– Nu o să-i spunem mamei tale, dar cam ai dreptate, consimţi Isaac pe un ton conspirativ.

Ellen se încruntă scurt, apoi izbucni şi ea în râs şi îl privi cu ochi strălucitori pe Isaac.

Dimpotrivă, privirea lui William se întunecă brusc şi acesta fugi din încăpere fără să mai spună o vorbă.

A doua zi, când Ellen ieşi din casă cu micul Henric în braţe, William părea tot nefericit. Stătea în curte cu capul plecat. Ellen vru să se ducă la el, când Isaac se grăbi spre ea.

– Veneai la mine? întrebă el binedispus şi o sărută pe frunte, după care se întoarse spre fiul lui. Uite ce tare îmi ţine degetul!

Îşi privea entuziasmat copilul şi arăta mândru către pumnişorul acestuia.

William se ridică brusc şi furios trecu pe lângă ei cu paşi grei.

Dar Isaac îl prinse de mână şi îl trase îndărăt.

– Hei, fiule, este totul în regulă?

– El este fiul tău, nu eu! se răsti William arătând cu degetul spre micul Henric şi în ochi îi apărură lacrimi de furie.

– Chiar dacă nu sunt tatăl tău, tu eşti totuşi fiul meu şi niciodată, auzi tu, *niciodată* nu ai voie să crezi că nu te-aş iubi la fel ca pe fratele tău. Ai înţeles?

Isaac îl ţinea bine de braţ şi îl privea scrutător.

William dădu din cap.

– Atunci, îţi pot spune în continuare tată? întrebă el cu voce stinsă.

Isaac îi răvăşi drăgăstos părul micuţului.

– Aş fi foarte trist dacă nu ai face asta!

Ellen oftă relaxată. Isaac era cel mai bun soţ pe care l-ar fi putut dori şi el avea să fie tată bun nu doar propriului fiu, ci şi lui William!

– Priveşte, micul Henric a adormit! Ellen îşi legăna în braţe fiul care nu avea decât trei săptămâni, când în ea se trezi vechea nevoie de activitate. Ştii ceva? I-l duc lui Rose şi pe urmă mă duc în fierărie. Am stat degeaba mult prea mult.

Îi întoarse spatele lui Isaac şi plecă.

– Fierarii vor fi entuziasmaţi, şi în special Jean care nici nu se aştepta să lucreze din nou cu tine, strigă

Isaac în urma ei şi adăugă încet: Dar cel mai mult mi-ai lipsit *mie!*

– Era şi timpul să-ţi faci apariţia din nou în fierărie! o salută Jean mimând reproşul, când aceasta intră după puţin timp în atelier. Apoi râse dezlănţuit. De când ai plecat, ai fost mai căutată decât oricând! Toţi vorbesc despre semnul din aramă, şi cei mai importanţi baroni ai Angliei speră să aibă o spadă făurită de tine!

Ellen îi acordă un zâmbet jenat.

– Îmi face bine să fiu iar aici, murmură ea şi inspiră adânc izul familiar de fier şi fum de cărbuni din lemn.

Abia acum îşi dădu seama cât de mult îi lipsise munca cu Jean şi cu Isaac.

– După cum ştiţi, întotdeauna am visat să făuresc o spadă pentru rege, începu ea să vorbească şi, din obişnuinţă, şterse nicovala cu mâna dreaptă. După Runedur am fost mulţumită. Totuşi, tânărul rege este mort, iar tatăl lui conduce mai departe ţara. Acum, obrajii lui Ellen ardeau. Mai trase încă o dată cu putere aer în piept, de parcă ar fi vrut să îşi dea curaj. Încă nu am o comandă pentru a-i face regelui Henric al II-lea o spadă, dar ţelul nostru trebuie să fie să înlăturăm această lipsă, nu credeţi?

– Aceasta este Ellen în carne şi oase! jubilă entuziasmat Jean şi îşi frecă palmele.

Ea continuă:

– Sunt convinsă că regele va veni într-o zi la noi şi am mai multe idei decât am avut vreodată până

acum şi vreau să fiu pregătită pentru acea zi. Îi privi pe fiecare şi continuă: Iar pentru asta am nevoie de ajutorul vostru!

– Eu consider că te vei descurca şi fără mine, dar nimic nu m-ar face mai fericit decât să te ajut, ripostă puţin cam dramatic Jean.

– Nici eu nu aş fi putut s-o spun mai bine! interveni şi Isaac. Am descoperit de puţină vreme pietre noi, foarte fine pentru şlefuit, la un negustor din Brabant. Cumplit de scumpe, dar şlefuirea obţinută cu ele este de nedepăşit! anunţă el, entuziasmat.

– Grozav, Isaac! Ellen râse parcă eliberată şi mai încrezătoare ca oricând. Îi privi radioasă pe cei doi bărbaţi şi, însufleţită, îi îmboldi: Atunci ce mai aşteptăm? Voi doi, la treabă Eu mi-am ieşit puţin din mână. Să începem!

Comentariu istoric

Prin acest roman, aş dori să-l orientez pe cititor asupra unei importante şi captivante perioade a Evului Mediu: secolul al XII-lea. Datorită multitudinii de fenomene foarte progresiste pentru acea vreme, ea este deseori considerată a fi perioada de maximă înflorire a Evului Mediu.

Oamenii din acea epocă erau mai evlavioşi şi mai împăcaţi cu soarta lor decât suntem noi astăzi, dar nu erau nici pudibonzi şi nici nu se ruşinau când venea vorba de sexualitate şi nuditate. Se spălau şi se îmbăiau cu plăcere, iubeau şi urau din toată inima, petreceau şi călătoreau mult, mai pe scurt, ne erau mult mai apropiaţi prin speranţele şi temerile lor decât ne-am putea imagina. Temută în Evul Mediu timpuriu şi în perioada lui de înflorire era lepra, o boală de piele nu foarte molipsitoare. Ciuma, dimpotrivă, încă era complet necunoscută. Ea a început să bântuie Europa abia de pe la mijlocul secolului al XIV-lea şi a modificat puternic viaţa cotidiană.

Clima plăcută a secolului al XII-lea şi nou-introdusa cultură alternativă din trei în trei ani a terenului au mărit randamentul agricol. În urma unui astfel de

câştig de produse alimentare, a fost posibilă dezvoltarea oraşelor. Progresele obţinute în multe domenii, inclusiv în domeniul tehnic, au generat bunăstare. Iar înnoirile pe plan juridic şi tehnico-administrativ au favorizat stabilitatea politică.

În privinţa rolului femeii în această societate extrem de tânără şi de dinamică, mă alătur opiniilor istoricului Robert Fossier. Acestea arată detaliat că femeile aveau influenţă asupra celor mai diverse domenii şi structuri sociale sau chiar exercitau puterea, şi el mai împărtăşeşte opinia că ele dispuneau chiar de mult mai multe drepturi decât compatrioatele lor din secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea.

La baza cercetărilor istorice se află izvoarele din Evul Mediu, legendele şi cântecele eroice, relatările istorice, ca şi documentele şi hrisoavele. Dar falsurile erau la ordinea zilei, aşa că mărturiile univoce sunt deseori imposibile. De multe ori, istoricii (şi arheologii) fac estimări contradictorii, pentru că aceleaşi izvoare istorice pot fi interpretate diferit, în funcţie de unghiul din care sunt privite. Chiar dacă interpretările lor au la bază concluzii logice, ele sunt doar rareori dovedite clar.

Astfel că, în ciuda unor cercetări scrupuloase asupra nenumăratelor detalii istorice şi social-culturale, am dispus şi eu de o anumită libertate de imaginaţie.

Calendarul păgân roman considera ziua de întâi ianuarie ca zi a schimbării anului, şi aşa a şi rămas până când în Evul Mediu timpuriu Biserica s-a opus şi a stabilit că acest eveniment să aibă loc pe 25 decembrie,

ziua naşterii lui Hristos. În secolul al XII-lea, în Anglia a fost introdusă schimbarea anului la 25 martie, plecând de la faptul că viaţa lui Hristos ar fi început cu Buna Vestire. Această modificare a schimbării anului nu a fost unitară, şi noua datare a fost realizată generalizat abia în secolul al XIII-lea. Întâi ianuarie a devenit oficial noua zi a anului în Franţa, în 1563, iar în Anglia, abia în 1753. Dar poporul sărbătorea de mult anul nou la întâi ianuarie. Pentru a nu-l dezorienta pe cititor, în acest roman eu am considerat că anul începe la întâi ianuarie, aşa cum se socoteşte şi astăzi.

Fierăria este învăluită din epoca fierului (800 î.Hr.) de mitul magiei: cine era în stare să obţină metal strălucitor din bulgări negri şi fărâmicioşi trebuia să dispună de capacităţi deosebite. Faptul că fierarii, deşi le lipseau cunoştinţele de chimie, ştiau încă din vremuri vechi să producă oţel dur şi în acelaşi timp flexibil este o realitate. Noţiunea de oţel încă nu exista şi din acest motiv nu am folosit-o nici eu în roman. Noi descoperiri ale arheologului dr. Stefan Mader au arătat că spadele din perioada de înflorire a medievalităţii puteau pe deplin să concureze cu spadele samurailor japonezi din aceeaşi perioadă! Cu o lungime de cca 90 cm şi o greutate de la 0,9 până la 1,3 kilograme, spada cu două tăişuri a cavalerilor nu era o armă din fier simplu, ci o armă albă, uşor de manevrat şi foarte eficace, din oţel.

Suflarea cu aur la cald descrisă în roman era executată în secolul al XII-lea exact aşa cum am descris-o, calitatea acestei tehnici este şi astăzi neîntrecută, dar

ea a fost înlocuită, cu puține excepții, de tehnica galvanizării, din cauza efectelor dăunătoare ale mercurului asupra sănătății.

Cei care scoteau dinți, chirurgii, vracii, cei care vindecau cataracta prin înțepături umblau din iarmaroc în iarmaroc, și alături de femeile care vindeau ierburi, maici și călugări realizau asistența medicală a populației. Cei care vindecau cataracta nu zăboveau mult în același loc, deoarece majoritatea pacienților lor orbeau din nou după mai puțin de trei luni, din cauza infecțiilor. Tehnica acestor operații nu s-a modificat din Antichitatea timpurie și până în secolul al XVIII-lea.

Toate localitățile menționate au existat, iar dintre acestea St. Edmundsbury este cunoscut astăzi mai mult ca Bury St. Edmunds. Turnul medieval folosit drept locuință din Orford s-a păstrat foarte bine și merită să fie văzut!

Cele mai multe detalii din viața lui Guillaume le Marechal până la întâlnirea cu Ellen și la fiul rezultat de aici sunt autentice, așa cum au fost ele transmise. Guillaume a fost făcut nemuritor de către un cântec eroic compus după moartea sa și trece drept cel mai vestit cavaler al vremurilor lui. A fost un soldat înzestrat cu un noroc excepțional și cu mare simț politic. Punctul culminant al carierei acestuia l-a reprezentat numirea ca regent al Angliei după moartea regelui Ioan.

Mulțumiri

Mulțumesc în mod deosebit fierarului Arno Eckhardt – care și astăzi trăiește din făurirea de spade – pentru introducerea în meseria de fierar și pentru răspunsurile pe care mi le-a oferit la nenumăratele mele întrebări. El l-a refăcut pe Athanor după descrierile din carte, așa că spada poate fi admirată cu ocazia lecturilor mele publice.

Au fost foarte prețioase pentru mine discuțiile cu fierărița Petra Schmalz, ea însăși crescută într-o fierărie, putând astfel să îmi furnizeze aspecte unice din copilăria lui Ellen. Mai datorez mulțumiri fierarului-aurar Fritz Rottler pentru ajutorul oferit.

Încurajările și indicațiile primite de la Tanja Reindel, Eva Baronsky și de la Rebecca Gablé, pe care o prețuiesc foarte mult, m-au ajutat să perseverez chiar și în momentele dificile.

Mulțumesc agentului meu Bastian Schlück și redactorului meu Karin Schmidt pentru colaborarea constructivă și pentru încrederea acordată mie de la bun început.

Datorez mulțumiri cu totul speciale prietenei mele Françoise Chateau-Dégat. Ea m-a despovărat

de nesfârşit de multe obligaţii cotidiene, a avut grijă cu drag de copiii mei şi m-a ascultat cu atenţie fie zi, fie noapte.

Dar realizarea acestui proiect nu ar fi fost posibilă fără părinţii mei care, în ciuda îndoielilor iniţiale, s-au dovedit peste măsură de generoşi.

Anglia 1161. Ellenweore are doisprezece ani, este fata unui fierar și nu-și dorește altceva decât să devină și ea fierar ca tatăl ei. Dar așa ceva este de neconceput pentru o fată. După ce fuge de acasă, ca urmare a unei descoperiri îngrozitoare, Ellen se deghizează în băiat și își folosește șansa: ea îl va însoți pe un fierar celebru în Normandia unde va învăța, ca ucenicul de fierar Alan, atât meseria mult-dorită, cât și viața de la curte. Dar minciuna pe care și-a construit viața o va ajunge din urmă când se îndrăgostește de un tânăr cavaler. Prea târziu își dă seama în cine se poate încrede – și că la curte are un singur dușman, dar care e în stare de orice...

ISBN 978-606-609-261-6

editura rao